ROATA TIMPULUI

CARTEA ÎNTÎI

ROBERT JORDAN

OCHIUL LUMII

Cu „Roata Timpului", Robert Jordan aduce la apogeu opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES

ROBERT JORDAN

OCHIUL LUMII

Volumul – 1

Seria Roata Timpului

ROBERT JORDAN

The Eye of the World

Versiune ebook: 1.0

PROLOG

Piscul Dragonului

Palatul încă se mai cutremura din când în când, pe măsură ce pământul huruia din adâncuri, amintindu-şi de ceea ce se petrecuse, şi gemea de parca nu-i venea să creadă. Razele de soare care pătrundeau prin fisurile din pereţi făceau să sclipească fuioarele de praf care tot mai pluteau în aer. Peste tot, pe pereţi, pe podele, pe tavane, se vedeau urmele pârjolului. Dungi negre şi late străbăteau vopseaua scorojită şi luciul frescelor ale căror culori fuseseră cândva vii şi vesele; funinginea acoperea dărâmăturile frizelor de oameni şi animale, care păreau că încercaseră să plece până ce avea să se liniştească haosul. Morţii zăceau peste tot, bărbaţi, femei şi copii, culcaţi la pământ, în timp ce încercau să fugă, de fulgerele care luminaseră fiecare coridor, sau cuprinşi de flăcările care izbucniseră de pe urma acestora, sau rămaşi prizonieri în piatra care se revărsase peste tot, ca şi cum ar fi fost vie, înainte să se lase iarăşi liniştea. Printr-un ciudat contrast, tapiseriile colorate şi tablourile, toate nişte capodopere, atârnau încă la locul lor, neatinse, cu excepţia porţiunilor în care pereţii umflaţi le strâmbaseră poziţia. Mobilele meşteşugit lucrate, încrustate cu fildeş şi aur, rămăseseră pe loc; se dărâmaseră doar cele care fuseseră atinse de podeaua care se vălurise. Mintea care provocase distrugerea lovise drept la ţintă, fără să bage în seamă lucrurile neimportante.

Lews Therin Telamon rătăcea prin palat, ţinându-şi cu iscusinţă echilibrul atunci când pământul se clătina.

— Ilyena! Iubito, unde eşti?

Poala mantiei sale, de culoare cenuşiu deschis, se umezi de sânge, atunci când păşi peste cadavrul unei femei care zăcea cu ochii încă deschişi, încremeniţi a neîncredere; frumuseţea ei bălaie fusese distrusă de groaza ultimelor clipe.

— Iubita mea soţie, unde eşti? Unde se ascund cu toţii?

Privirile îi căzură asupra propriei imagini, reflectate într-o oglindă care atârna strâmb pe un perete de marmură, umflat din loc în loc. Cândva, veştmintele sale fuseseră de o eleganţă

regală, colorate în cenuşiu, stacojiu şi aur; acum, stofa frumos ţesută, adusă de neguţători de dincolo de Marea cea Mare, era ruptă şi murdară, plină de praf, acelaşi praf care-i năclăia părul şi pielea. Pipăi o clipă simbolul cusut pe mantie, un cerc pe jumătate alb şi pe jumătate negru, culorile fiind separate de o linie şerpuită. Simbolul acela însemna ceva. Dar cercul brodat nu-i putea ţine atenţia trează pentru prea multă vreme. La fel de mirat, se privi în oglindă. Văzu un bărbat înalt, de-abia ajuns la vârsta mijlocie, chipeş cândva, dar acum cu părul mai mult alb decât castaniu şi cu chipul ridat din cauza încordării şi a grijilor, cu ochi întunecaţi, care fuseseră martori la prea multe grozavii. Lews Therin chicoti, apoi îşi dădu capul pe spate. Râsul său răsună prin sălile lipsite de viaţă.

— Ilyena, iubito! Vino încoace, dragă soţie. Trebuie să vezi şi tu asta.

În spatele său văzduhul se văluri, sclipi, apoi se închegă, dând la iveală silueta unui bărbat care privi în jur şi se strâmbă o clipă, dezgustat. Nu era la fel de înalt ca Lews Therin şi era îmbrăcat numai în negru, cu excepţia dantelei albe ca zăpada de la guler şi a modelelor argintii care împodobeau vârfurile răsucite ale cizmelor sale înalte până la glezne. Păşi atent, ţinându-şi cu grijă mantia ca să nu atingă morţii. Podeaua încă tremura de pe urma cataclismului, dar atenţia bărbatului era îndreptată asupra celui care se privea în oglindă şi râdea.

— Prinţ al Dimineţii, rosti el. Am venit să te iau.

Râsul încetă brusc, iar Lews Therin se întoarse, fără să pară surprins.

— Aha, un oaspete. Ai Glas, străine? În curând va fi vremea pentru Cântare, iar pe aici sunt cu toţii bine veniţi să ia parte. Ilyena, iubito, avem un oaspete. Ilyena, unde eşti?

Bărbatul în negru făcu ochii mari de uimire, se repezi spre cadavrul femeii cu părul auriu, apoi se înapoie la Lews Therin.

— Lua te-ar Shai'tan, oare mâna te-a atins deja atât de adânc?

— Numele ăsta, Shai..., murmură Lews Therin, tremurând şi ridicând o mână ca şi cum încerca să ţină ceva la distanţă. Nu trebuie să-l rosteşti. E primejdios.

— Deci măcar atâta îţi aminteşti. Primejdios pentru tine, prostule, nu pentru mine. Ce-ţi mai aminteşti? Trezeşte-te, idiot

orbit de Lumină! N-am să te las să sfârşeşti aşa, nepăsător, cu mintea rătăcită! Aminteşte-ţi!

O clipă, Lews Therin rămase cu ochii holbaţi la mâna sa ridicată, fascinat de dârele de negreală. Apoi se şterse pe haina încă şi mai murdară şi îşi îndreptă atenţia către celălalt.

— Cine eşti şi ce vrei?

Bărbatul în negru îşi îndreptă umerii, arogant.

— Cândva, mi se zicea Elan Morin Tedronai, dar acum…

— Distrugătorul Speranţei, se auzi şoapta lui Lews Therin; o amintire îi zvâcni în minte, dar el întoarse capul, ferindu-se.

— Deci tot îţi mai aminteşti câte ceva. Da, Distrugătorul Speranţei. Aşa mi-au spus oamenii, după cum şi ţie ţi-au spus Dragonul, dar, spre deosebire de tine, eu îmi port numele cu bucurie. Mi l-au dat ca să mă facă de ruşine, dar mai am încă vreme să-i fac să îngenuncheze şi să-l adore. Tu ce ai să faci cu numele tău? După ziua de azi ţi se va spune Ucigaşul de Neam. Ce-ai de gând să faci?

Lews Therin se încruntă, privind în lungul sălii distruse.

— Ar trebui ca Ilyena să fie aici, să întâmpine oaspetele, murmură el absent, apoi ridica glasul. Ilyena, unde eşti?

Pământul se cutremură; corpul femeii cu părul auriu tresăltă, ca şi cum i-ar fi răspuns, dar ochii lui nu îl zăriră.

Elan Morin făcu o grimasă.

— Uită-te la tine, zise el cu dispreţ. Cândva, erai primul dintre Slujitori. Cândva purtai Inelul de Tamyrlin şi şedeai pe Tronul Înalt. Cândva stăpâneai cele Noua Sceptre de Putere. Şi acum, uită-te la tine! O zdreanţă de om, jalnic, distrus. Dar nu-i de ajuns. M-ai umilit în Sala Slujitorilor. M-ai înfrânt la Porţile din Paaran Disen. Dar acum eu sunt cel mai mare. N-am să te las să mori până ce nu-ţi dai seama de asta. Iar când vei muri, ultimul tău gând va fi întruchiparea deplină a înfrângerii tale, şi vei vedea că este desăvârşită. Sau, poate, nici nu te las să mori…

— Nu înţeleg de ce nu apare Ilyena. Ce-o să mă mai certe dacă i se va părea că i-am ascuns un oaspete. Sper că îţi place conversaţia, ea e înnebunită după asta. Ai grijă. Ilyena îţi va pune atâtea întrebări, că s-ar putea să ajungi să-i spui tot ce ştii.

Dându-şi mantia cea neagră pe spate, Elan Morin îşi arcui palmele.

— Păcat de tine, murmură el, că nu e aici vreuna dintre Surorile tale. Eu niciodată nu m-am priceput la Vindecare, iar

acum urmez calea unei alte puteri. Dar chiar şi una dintre ele ţi-ar fi putut oferi câteva clipe de trezie, dacă nu apucai s-o distrugi mai întâi. Eu pot să fac ceva la fel de potrivit pentru ceea ce vreau să obţin.

Zâmbetul care-i apăru brusc pe faţă exprima cruzime.

— Numai că mi-e teamă că vindecarea lui Shai'tan e diferită de cea pe care o cunoşti tu. Vino-ţi în fire, Lews Therin!

Întinse mâinile, iar lumina se micşoră, de parcă o umbră acoperise soarele.

Lews Therin fu cuprins de durere şi ţipă, un ţipăt care venea din adâncurile fiinţei lui, un ţipăt căruia nu-i putea pune capăt. Pe şira spinării i se întinseră flăcări; prin vene i se scurse acid. Se prăvăli pe spate, căzând pe podeaua de marmură; capul său se lovi de piatra şi zvâcni. Inima începu să-i bată de-i spărgea pieptul; fiecare bătaie îi trimitea prin trup o nouă flacără. Neajutorat, el începu să se zvârcolească. În loc de craniu avea un glob care se zvârcolea, pe punctul să crape. Strigătele sale răguşite răsunară prin tot palatul.

Încet, foarte încet, durerea se domoli. Trecură parcă mii de ani înainte să se oprească de tot, iar el încă mai tresărea slab, trăgând cu greu aer în piept prin gâtlejul rănit. Mii de ani se scurseră, parcă, înainte să izbutească să se întoarcă pe o parte, cu muşchii moi şi fleşcăiţi, apoi să se ridice pe mâini şi pe genunchi. Privirea i se opri pe trupul femeii cu păr auriu, iar ţipatul care izbucni din el le întrecu pe toate cele scoase mai devreme. Împleticindu-se, de-abia ţinându-se pe picioare, el se târî cu greu pe podea până la ea. Adunându-şi toate puterile pe care le mai avea, o luă în braţe. Mâinile îi tremurau în timp ce-i dădea părul pe spate, descoperindu-i chipul cu ochii larg deschişi.

— Ilyena! Lumina să m-ajute, Ilyena!

Trupul i se lăsă protector peste al ei; suspinele lui erau ţipetele adânci ale unui bărbat care nu mai avea pentru ce să trăiască.

— Nu, Ilyena, nu!

— O poţi avea la loc, Ucigaşule de Neam. Marele Stăpân al Întunericului o poate readuce la viaţă, dacă primeşti să-l slujeşti. Să mă slujeşti pe mine.

Lews Therin îşi ridică ochii, iar bărbatul în negru, fără să vrea, făcu un pas înapoi, ferindu-se de privirea lui.

— De zece ani, Distrugătorule, spuse încet Lews Therin, ca şoapta unei lame de oţel scoase din teaca ei, de zece ani stăpânul tău ticălos a distrus lumea. Şi acum asta. Îţi făgăduiesc că…

— Zece ani! Neghiob jalnic! Războiul ăsta nu ţine de zece ani, ci de la începutul vremii. Noi doi ne-am luptat de o mie de ori pe măsură ce Roata se învârtea, de o mie de mii de ori, şi o să ne mai luptam până ce timpul moare şi Umbra iese învingătoare!

Bărbatul în negru îşi sfârşi vorba cu un strigăt, cu pumnul ridicat, şi veni rândul lui Lews Therin să se tragă înapoi, cu răsuflarea tăiată, din faţa strălucirii din ochii Distrugătorului.

Cu mare grijă, el o lăsă pe Ilyena jos, trecându-i cu blândeţe degetele prin păr. Se ridică. Avea ochii înecaţi în lacrimi, dar glasul îi era de oţel:

— Nu există iertare pentru toate celelalte fapte pe care le-ai făcut, Distrugătorule, dar pentru moartea Ilyenei îţi făgăduiesc că te voi lovi în aşa fel încât stăpânul tău nu te va mai putea face la loc. Pregăteşte-te să…

— Aminteşte-ţi, neghiobule! Aminteşte-ţi de asaltul tău zadarnic asupra Marelui Stăpân al Întunericului! Aminteşte-ţi de riposta lui! Aminteşte-ţi! Chiar în clipa asta, cei O Suta de Tovarăşi fărâmă lumea în bucăţi şi, cu fiecare zi, alţi o sută li se alătură. Ce braţ a ucis o pe Ilyena cea cu păr de aur, Ucigaşule de Neam? Nu al meu. Nu al meu. Ce braţ i-a culcat la pământ pe toţi cei cărora le curgea prin vene un strop din sângele tău, pe toţi cei pe care-i iubeai, care te iubeau? Nu al meu, Ucigaşule de Neam. Nu al meu. Aminteşte-ţi şi află care e preţul de plătit dacă i te împotriveşti lui Shai'tan!

Lews Therin începu brusc să transpire. Sudoarea îi lăsă dâre umede prin praful şi murdăria de pe chip. Îşi aminti, ca prin ceaţa, ca visul unui vis, dar ştia că totul era adevărat.

Geamătul său se izbi de ziduri, geamătul unui om care tocmai descoperise că-şi atrăsese blestemul asupra sufletului său cu propria mână; el îşi brăzdă faţa cu unghiile, ca pentru a smulge de acolo imaginea a ceea ce făcuse. Pe unde se uita, ochii săi dădeau de morţi. Erau rupţi în bucăţi, sau fărâmaţi, sau arşi, sau dispăruţi pe jumătate în piatră. Peste tot zăceau chipuri fără viaţă pe care le cunoştea şi le iubea. Bătrâni slujitori şi prieteni din copilărie, tovarăşi credincioşi de a lungul anilor lungi

de luptă. Şi copiii săi. Fiii şi fiicele sale, culcaţi la pământ ca nişte păpuşi sfărâmate, ale căror jocuri se curmaseră pentru totdeauna. Cu toţii, ucişi de mâna sa. Chipurile copiilor îl acuzau, ochii goi îl întrebau de ce o făcuse, iar lacrimile lui nu ajungeau să le răspundă. Râsul Distrugătorului îl biciuia şi-i îneca gemetele. Nu mai putea suporta chipurile, durerea. Nu mai putea îndura să mai rămână nici o clipă în acel loc. Cu disperare, se întinse spre Adevăratul Izvor, spre Saidin cel Pătat, şi Pluti.

Pământul din jurul său era plat şi gol. Prin apropiere curgea un râu, drept şi lat, dar Lews Therin simţea că, de jur împrejur, cale de o sută de leghe, nu era niciun om. Era singur, atât de singur pe cât putea fi un bărbat aflat încă în viaţă, dar nu putea scăpa de amintire. Ochii îl urmăreau prin nesfârşitele caverne ale minţii sale. Nu se putea ascunde din calea lor. Ochii copiilor. Ochii Ilyenei. Îşi întoarse chipul către cer, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

— Iartă-mă, Lumină!

Dar nu credea că iertarea putea veni vreodată. Pentru ceea ce făcuse, nu exista iertare. Şi totuşi strigă spre cer şi cerşi ceea ce nu credea că ar fi putut primi.

— Iartă-mă, Lumină!

Era încă în contact cu Saidin, jumătatea bărbătească a Puterii care conducea universul, care făcea să se învârtească Roata Timpului, şi simţea mâna uleioasă care-i întina suprafaţa, rămasă de pe urma ripostei Umbrei, murdăria care osândise lumea. Din pricina lui. Din pricină că, în trufia sa, crezuse că oamenii puteau fi pe potriva Creatorului şi puteau face la loc ceea ce Creatorul făurise, iar ei stricaseră. Asta crezuse, în trufia sa.

Sorbi adânc din Adevăratul Izvor, şi apoi şi mai adânc, ca un om care murea de sete. În scurtă vreme, adunase mai mult din Puterea Supremă decât putea conduce fără ajutorul altcuiva; se simţea de parcă pielea îi luase foc. Încordându-se, se forţă să mai adune, încercă să o soarbă pe toată.

— Iartă-mă, Lumină! Ilyena!

Aerul se transformă în foc, iar focul, în lumină lichidă. Fulgerul care căzu din ceruri ar fi străpuns şi ar fi orbit orice ochi care l-ar fi zărit, fie şi pentru o clipă. Se prăbuşi din văzduh, îl străbătu înflăcărat pe Lews Therin Telamon şi se scurse în măruntaiele pământului. Piatra se făcu abur la contactul cu el.

Pământul se zvârcoli şi tremură ca o făptură vie aflată în ghearele morţii. Dunga sclipitoare dăinui numai pentru o clipă, legând cerul de pământ, dar şi după ce dispăru pământul tot tremura, ca marea pe timp de furtună. Piatra topită erupse cinci sute de picioare în aer, iar solul care gemea se înălţă, aruncând şuvoiul arzător din ce în ce mai sus. De la miazănoapte şi de la miazăzi, de la răsărit şi de la apus, vântul începu să sufle, rupând copacii ca pe nişte beţişoare, strigând ascuţit şi năpustindu-se ca pentru a ajuta muntele să crească din ce în ce mai sus spre cer. Mereu spre cer.

În sfârşit, vântul se potoli; pământul încă mai tremura uşor, de parcă ar fi murmurat ceva. Din Lews Therin Telamon nu mai rămăsese niciun semn. Pe locul în care se aflase era acum un munte, care se înălţa mai multe mile către cer, cu lava topită care încă se scurgea din vârful său neregulat. Râul cel lat şi drept fusese împins mai departe de munte şi silit să facă un cot, iar apoi să se despartă pentru a forma la mijloc o insulă lungă. Umbra muntelui aproape că atingea insula; se întindea întunecată peste pământ, ca braţul rău prevestitor al profeţiei. O vreme, nu se mai auziră decât murmurele înfundate, ca de protest, ale pământului.

Pe insulă, văzduhul sclipi şi se închegă. Apăru bărbatul în negru, care rămase cu ochii aţintiţi la muntele de foc ce se înălţa din câmpie. Chipul i se schimonosi de furie şi dispreţ.

— Nu poţi scăpa aşa uşor, Dragonule. Între noi doi, povestea nu s-a terminat. Nu se va termina până la sfârşitul veacurilor.

Apoi el dispăru, iar muntele şi insula rămaseră pustii. Aşteptând.

Iar Umbra a căzut pe Pământ, şi Lumea s-a fărâmat piatră cu piatră. Oceanele s-au retras, iar munţii au fost înghiţiţi, şi popoarele s-au împrăştiat prin cele opt colţuri ale Lumii. Luna era ca sângele, iar soarele era precum cenuşa. Mările fierbeau, iar cei vii îi invidiau pe cei morţi. Totul era sfărâmat şi totul se pierduse, în afara amintirii. Şi mai presus de orice rămăsese o amintire, a celui care adusese Umbra şi Frângerea Lumii. Şi i s-a spus Dragonul.

(din *Aleth nin Taerin alta Camora, Frângerea Lumii.*
Autor necunoscut, Vârsta a Patra)

Iar în acele zile s-a-ntâmplat, aşa cum se mai întâmplase şi înainte şi se va mai întâmpla, ca întunericul să se lase greu asupra pământului, împovărând sufletele oamenilor, iar cele verzi să se usuce şi speranţa să moară. Şi oamenii i-au strigat Creatorului, spunându-i: O, Lumină a Cerurilor, Lumină a Lumii, fie ca în final Cel Făgăduit să se nască din munte, aşa cum spun profeţiile, cum a fost în vremurile trecute şi cum va fi din nou în cele ce vor veni. Fie ca Seniorul Zorilor să cânte pământului, pentru ca toate cele verzi să crească şi mieii să zburde prin văi. Fie ca braţul Seniorului Zorilor să ne adăpostească de întuneric, iar marea sabie a dreptăţii să ne apere. Fie ca Dragonul să plutească din nou pe aripile timpului.

(din *Charal Drianaan te Calamon, Ciclul Dragonului.*
Autor necunoscut, Vârsta a Patra)

CAPITOLUL 1

Un drum pustiu

Roata Timpului se învârte mereu, iar Vremurile vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă. Legendele pălesc şi se transformă în mituri, şi până şi miturile sunt de mult uitate atunci când Vârsta care le-a dat viaţă se întoarce. Într-o Vârstă, căreia unii îi spuneau cea de a Treia, una ce încă urmează să vină, dar e de mult apusă, o pală de vânt izbucni în Munţii de Negură. Vântul nu era începutul începuturilor, căci mişcările Roţii Timpului nu cunosc începuturi şi sfârşituri. Era doar un început printre atâtea altele.

Iscat de sub piscurile mereu înconjurate de nori de pe urma cărora munţii îşi primiseră numele, vântul suflă spre răsărit, peste Dealurile Nisipoase – care cândva, înainte de Frângerea Lumii, fuseseră malul unui mare ocean. Apoi se prăvăli spre Ţinutul celor Două Râuri, străbătând pădurea încâlcită numita Pădurea de la Apus, şi se abătu asupra a doi bărbaţi care mergeau, cu o căruţă şi un cal, de a lungul drumului pietruit numit Calea Carierei. Cu toate că primăvara ar fi trebuit să înceapă de mai mult de o lună, vântul purta cu el un suflu de gheaţă, ca şi cum ar fi preferat să aducă nori de zăpadă.

Rafalele îi lipeau lui Rand al'Thor mantia de spate; îi încurcau bucata de lână de culoarea pământului printre picioare, apoi o făceau să fluture în spatele lui. Băiatul îşi dorea să fi avut un surtuc mai gros sau să-şi fi pus încă o cămaşă. Aproape de fiecare dată când încerca să-şi tragă mantia pe lângă corp, aceasta se prindea în tolba care-i atârna la şold. Oricum, nu prea îl ajuta dacă încerca să-şi ţină mantia cu o singură mână – în cealaltă avea arcul, cu o săgeată deja pregătită, gata să tragă.

După ce o rafală foarte puternică îi smulse mantia din mână, el aruncă o privire spre tatăl său, pe deasupra spinării iepei lăţoase, maronii. Se simţi cam ca un prostănac pentru faptul că voise să se asigure că Tam era încă acolo – dar era una din acele zile în care totul părea cu putinţă. Vântul vuia atunci când se înteţea, dar, în afară de asta, tot ţinutul era cufundat într-o

tăcere grea. Prin comparaţie, scârţâitul uşor al osiei părea foarte zgomotos. În pădure nu cânta nici o pasăre, de pe nici o creangă nu se auzeau chiţăiturile veveriţelor. Nu că s-ar fi aşteptat să le audă – nu într-o aşa primăvară.

Numai copacii care nu-şi pierdeau frunzele sau acele în timpul iernii mai erau încă verzi. Mănunchiuri de crenguţe căzute din tufişurile rămase din anul care trecuse se întindeau, ca nişte pânze maronii de păianjen, peste ţancurile de stâncă de sub copaci. Şi buruienile erau puţine – cele mai numeroase printre ele erau urzicile, iar restul erau tot felul de soiuri cu ghimpi sau cu ace sau buruienile puturoase care-ţi lăsau un miros de mucegai pe încălţări dacă le călcai cumva, din greşeală. Pe jos, acolo unde copacii adunaţi laolaltă ţineau o umbră deasă, încă se mai vedeau petice de zăpadă. Nici acolo unde reuşea să ajungă, lumina soarelui nu avea nici putere, nici căldură. Soarele palid se înălţase deasupra copacilor, la răsărit, dar lumina lui era oarecum întunecată, ca şi cum s-ar fi amestecat cu umbra. Era o dimineaţă tulbure, numai bună pentru gânduri neplăcute.

Din instinct, băiatul atinse coada săgeţii; era pregătit să o ridice şi să şi-o lipească de obraz într-o clipă, aşa cum îl învăţase Tam. Iarna fusese destul de rea şi pe la ferme, mai rea decât oricare dintre cele de care-şi aminteau fie şi cei mai bătrâni din sat, dar pesemne că în munţi fusese şi mai cumplită, dacă era să se ia după numărul de lupi care fuseseră siliţi să năvălească în Ţinutul celor Două Râuri. Lupii atacau periodic ţarcurile de oi şi străpungeau cu colţii pereţii grajdurilor, ca să ajungă la vite şi la cai. Ba oile mai fuseseră atacate şi de urşi, deşi nimeni nu-i mai văzuse prin acele locuri de ani întregi. Dacă ieşeai din casă după lăsarea întunericului, nu mai erai în siguranţă. Oamenii cădeau pradă fiarelor la fel de des ca oile, şi asta nu întotdeauna după asfinţit.

Tam mergea cu paşi mari de cealaltă parte a Belei, sprijinindu-se în suliţă ca într-un toiag, nebăgând în seamă vântul care-i făcea mantia maronie să fluture ca o flamură. Din când în când, atingea uşor şoldul iepei, ca să-i amintească să-şi continue drumul. Cu pieptul sau puternic şi cu faţa lată, oferea concreteţe atmosferei acelei dimineţi, ca o stâncă nemişcată, în mijlocul unui vis vag. Deşi obrajii săi arşi de soare erau ridaţi, iar părul nu mai avea decât câteva şuviţe negre printre cele

cărunte, era în el un sâmbure de duritate, de parcă nici măcar un potop nu l-ar fi putut culca la pământ. Acum păşea netulburat pe drum. Fie, părea să spună mersul sau, deci fiecare crescător de oi trebuie să se păzească de urşi şi de lupi, dar fiarele ar face bine să nu încerce să-l oprească pe Tam al'Thor din drumul spre Emond's Field.

Tresărind cuprins de un sentiment de vinovăţie, Rand se întoarse cu ochii la partea sa de drum; calmul lui Tam îi adusese aminte de sarcina pe care o avea. Era cu un cap mai înalt decât tatăl său, mai înalt decât oricare alt bărbat din ţinut, şi nu prea semăna cu Tam, decât poate la lăţimea umerilor. Ochii săi cenuşii şi nuanţa roşiatică a părului erau o moştenire de la mama sa, din câte îi spusese Tam. Ea nu fusese dinspre partea locului, iar Rand nu prea îşi mai amintea decât de zâmbetul de pe chipul ei; totuşi, în fiecare an îi punea flori pe mormânt – şi primăvara, la sărbătoarea Bel Tine, şi vara, la Ziua Soarelui.

În căruţa care înainta legănat se aflau două butoiaşe cu rachiu de mere, făcut de Tam, şi opt butoaie ceva mai mari cu cidru, care, după o iarna întreagă de îngrijiri, de-abia prinsese puţină tărie. În fiecare an, Tam venea cu aceste produse la hanul Izvorul de Vin, dăruindu-le pentru sărbătoarea de Bel Tine; aşa că, după cum o declarase, nu avea de gând nici în această primăvară să se lase intimidat de lupi sau de vântul rece. Chiar şi aşa, nu mai fuseseră în sat de săptămâni întregi. Nici măcar lui Tam nu prea-i venea să călătorească mult zilele astea. Totuşi, el îşi dăduse cuvântul că va aduce rachiul şi cidrul, deşi întârziase chiar până în ajunul sărbătorii. Pentru Tam era important să-şi ţină cuvântul. Rand era pur şi simplu fericit să plece de la fermă, aproape la fel de fericit ca şi pentru faptul că venise ziua de Bel Tine.

În timp ce Rand supraveghea partea sa de drum, începu să-l încerce o senzaţie, din ce în ce mai intensă, că îl urmarea cineva. O vreme, încercă să n-o bage în seamă. Printre copaci nu se mişca nimic, şi nu se auzea decât zgomotul vântului. Dar senzaţia nu numai că persista, ci devenea şi mai puternica. Părul de pe braţe i se ridicase; pielea îl mânca, de parcă îl durea ceva pe dinăuntru.

Nervos, el îşi schimba poziţia arcului, ca să se poată scărpina, şi îşi spuse că ar fi cazul să nu-şi mai facă idei. Nu era

nimic în pădure pe partea lui de drum, iar dacă ar fi fost ceva pe cealaltă parte, i-ar fi spus Tam. Aruncă o privire peste umăr… şi clipi surprins. Pe drum, la nu mai mult de douăzeci de lungimi în spate, o siluetă călare, învăluită în mantie, îi urmărea. Şi calul, şi călăreţul erau la fel de întunecaţi, de un negru mat şi fără strălucire.

Obişnuinţa, şi nimic altceva, îl împiedica să se oprească în loc în timp ce privea.

Mantia călăreţului îl învăluia din cap până în picioare; gluga îi venea mult peste faţă, aşa că nu se vedea nimic din el. Rand se gândi în treacăt că era ceva ciudat în înfăţişarea călăreţului; însă ceea ce-l fascina cu adevărat era deschizătura umbrita a glugii. Nu reuşea să zărească decât foarte vag con-tururile feţei, dar avea senzaţia că privea drept în ochii necunoscutului. Şi nu-şi putea lua privirea de la el. Stomacul i se strânse de nelinişte. De sub glugă nu se zărea decât o umbră, dar simţi un val de duşmănie care-l lovi atât de puternic, de parcă ar fi văzut limpede un chip schimonosit de ură faţă de toate făpturile vii, şi mai ales faţă de el. Faţa de el, mai presus de orice.

Dintr-odată lovi o piatră cu călcâiul şi se împiedică, luându-şi ochii de la Călăreţul cel Întunecat. Arcul îi căzu pe drum şi numai faptul că întinsese mâna şi se prinsese de frâul Belei îl opri să nu se prăvălească şi el pe spate. Sforăind surprinsă, iapa se opri, întorcându-şi capul să vadă cine o prinsese. Tam se încruntă la el peste spinarea Belei:

— Ei, băiete, ai păţit ceva?

— E un călăreţ, zise Rand gâfâind, în timp ce se îndrepta din şale. Un străin, care ne urmăreşte.

— Unde? întrebă bărbatul mai vârstnic, ridicându-şi suliţa cu vârful lat şi privind în urmă cu mare grija.

— Acolo, pe…

Dar Rand tăcu brusc, odată întors spre locul în care se uitase ceva mai devreme. Drumul din spatele lor era gol. Neîncrezător, el privi în pădure, pe ambele părţi ale drumului. Copacii cu crengi goale nu ofereau niciun loc bun pentru o ascunzătoare, şi totuşi nici urmă de cal sau călăreţ. Băiatul prinse privirea nedumerită a tatălui său.

— Era acolo. Un bărbat într-o mantie neagră, pe un cal negru.

— N-aş vrea să-ţi pun cuvântul la îndoială, băiete, dar atunci unde a dispărut?

— Nu ştiu. Dar era acolo.

Dintr-o mişcare, Rand îşi ridică arcul şi săgeata care-i căzuseră. Într-o clipă, cerceta penele din coada săgeţii, apoi o puse la loc în arc şi-l încordă pe jumătate. Apoi însă se opri. Nu avea în ce să ţintească.

— Zău că era.

Tam îşi clătină capul cărunt.

— Ei, dacă zici tu, băiete. Atunci hai să vedem. Un cal lasă urme de copite, chiar şi pe pământul ăsta bătătorit.

O apucă spre spatele căruţei, cu mantia fluturându-i în vânt.

— dacă le găsim, atunci ştim sigur că a fost. Dacă nu… mă rog, în zile ca asta orice om poate avea vedenii.

Brusc, Rand îşi dădu seama ce fusese în neregula cu călăreţul (pe lângă faptul că apăruse într-un chip atât de ciudat). Vântul care-i biciuia şi pe el, şi pe Tam nu-i mişcase acestuia nici măcar una dintre cutele mantiei. Dintr-odată, băiatului i se uscă gura. Pesemne că-i se păruse. Tatăl său avea dreptate. O dimineaţă ca asta putea să facă pe oricine să aibă vedenii. Numai că nu-i venea să creadă. Dar cum să facă să-i spună tatălui sau că bărbatul care părea să fi dispărut pur şi simplu în văzduh purta o mantie pe care vântul n-o putea atinge?

Cu o expresie îngrijorată, îşi miji ochii, cercetând pădurile care-i înconjurau. Arătau altfel decât de obicei. Era obişnuit să se plimbe liber prin pădure, aproape de când învăţase să meargă, învăţase să înoate în lacurile şi pâraiele din Pădurea de la Apus, dincolo de ultimele ferme aflate la apus de Emond’s Field. Cercetase şi Dealurile Nisipoase – ceea ce multă lume spunea că aducea ghinion iar odată, împreună cu prietenii săi cei mai apropiaţi, Mat Cauthon şi Perrin Aybara, ajunsese chiar până la poalele Munţilor de Negură – cu mult mai departe decât ajunseseră în viaţa lor cei mai mulţi oameni din Emond’s Field. Pentru ei, o călătorie în satul vecin, în sus, pe Dealul Străjii, sau în jos, până la Deven Ride, era o mare ocazie. Pe nicăieri, în toate aceste drumuri, Rand nu dăduse peste vreun loc care să-l înspăimânte. Cu toate acestea, azi, Pădurea de la Apus nu mai era locul pe care şi-l amintea. Un bărbat care putea dispărea atât de brusc putea să-şi reapară la fel, pe neaşteptate, poate chiar lângă ei.

— Nu, tată, nu-i nevoie.

Tam se opri surprins, iar Rand încercă să-şi ascundă fâstâceala jucându-se cu gluga mantiei.

— Cred că ai dreptate. N-are sens să căutăm ceva ce nu există, mai ales că avem lucruri mai bune de făcut – să ajungem în sat şi să scăpăm de vântul ăsta.

— Mi-ar prinde bine o pipă, zise Tam încet, şi o cană cu bere undeva la căldură. Apoi, zâmbind larg, adăugă dintr-odată: Şi pare-mi-se că eşti nerăbdător s-o vezi pe Egwene.

Rand reuşi să zâmbească slab. Avea o sumedenie de lucruri pe suflet, în momentul respectiv, iar fata Starostelui era undeva, în josul listei. Nu-i mai trebuia nici o altă tulburare. De un an încoace, de câte ori se întâlneau, ea îl făcea să se simtă din ce în ce mai nelalocul lui. Şi, mai rău, parcă nici nu-şi dădea seama. Nu, era limpede – nu voia să se mai gândească şi la Egwene.

Tocmai când spera ca tatăl său să nu-şi dea seama că era speriat, Tam spuse:

— Băiete, aminteşte-ţi: flacăra şi hăul.

Ciudat lucru – ce-l învăţase Tam: să se concentreze asupra unei flăcări, una singură, în care să-şi verse toate emoţiile – frică, ură, mânie – până ce mintea i se golea. Numai să devină una cu hăul rămas, apoi putea face orice voia – aşa îi spusese Tam. Nimeni din Emond’s Field nu mai vorbea aşa. Şi totuşi, tocmai Tam câştiga în fiecare an întrecerea de tras cu arcul de la Bel Tine, cu ajutorul flăcării şi al hăului. Rand credea că, anul acesta, avea şi el o şansă să ocupe un loc bun – dar numai să izbutească să rămână în hău. De vreme ce Tam adusese vorba despre asta, era limpede că-i observase tulburarea; dar nu mai pomeni nimic altceva.

Tam o îmboldi pe Bela să pornească din nou la drum şi îşi reluară mersul; bărbatul mai în vârstă umbla cu paşi mari, de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun şi nici nu s-ar fi putut întâmpla vreodată. Rand îşi dorea să-i fi putut urma exemplul. Încercă să-şi golească mintea, dar hăul îi tot scăpa printre degete, înlocuit de imaginea călăreţului cu mantie neagră.

Voia să creadă că Tam avea dreptate, că nu existase niciun călăreţ decât în mintea lui, numai că amintirea senzaţiei de ură era mult prea vie. Era limpede că fusese cineva acolo. Iar acel cineva îi dorea răul. Băiatul se tot uită în urmă, până ce în jurul

lor apărură acoperişurile ascuţite, de stuf, ale caselor din Emond’s Field.

Satul se afla la marginea Pădurii de la Apus, care se tot rărea, până ce ultimii copaci răzleţi se amestecau printre casele solid construite. Spre răsărit, pământul cobora într-o pantă uşoară. Deşi prin jur erau răspândite şi petice de pădure, împrejurimile satului, până la Codrul cu Bălţi, cu îngrămădeala lui de râuri şi lacuri, erau pline de ferme şi de câmpuri şi păşuni mărginite cu garduri vii. Spre apus, pământul era la fel de fertil, iar păşunile de acolo erau aproape în fiecare an verzi; dar în Pădurea de la Apus se găseau foarte puţine ferme. Iar pe măsură ce te apropiai de Dealurile Nisipoase, acestea dispăreau cu totul – ca să nu mai vorbim de ţinutul din jurul Munţilor de Negură, care se înălţau peste creştetele copacilor din Pădurea de la Apus, ceva mai departe de Emond’s Field, dar foarte vizibili. Unii spuneau că pe acolo pământul era prea stâncos – dar tot Ţinutul celor Două Râuri era plin de pietre.

Alţii spuneau că locul aducea ghinion. Câţiva mormăiau cum că n-avea rost să te apropii de munţi mai mult decât era nevoie. Oricum ar fi stat lucrurile, numai oamenii cei mai îndrăzneţi îşi aveau fermele în Pădurea de la Apus.

După ce căruţa trecu de primul rând de case, în jurul ei începură să roiască cete întregi de copilaşi şi de câini. Bela păşea răbdătoare, fără să bage de seamă plozii zgomotoşi care se împiedicau pe sub nasul ei, jucându-se de a prinselea sau cu cercul. În ultimele luni, jocurile şi râsul copiilor fuseseră destul de rare; chiar după ce vremea se mai îmblânzise, copiii rămâneau în case de frica lupilor. Pesemne că numai apropierea Sărbătorii îi convinsese să iasă iarăşi la joacă.

Dar Sărbătoarea îi influenţa şi pe cei mari. Obloanele late fuseseră trase şi, aproape în fiecare casă, gospodinele ieşiseră la geam, încinse cu şorţuri şi cu părul prins în basmale, scuturând cearşafurile sau scoţând saltele şi punându-le pe pervaz la aer. Deşi frunzele copacilor nu încolţiseră, nici o femeie nu era dispusa să o prindă Bel Tine înainte să-şi fi terminat curăţenia de primăvară. În fiecare curte se vedeau preşuri atârnate pe sfori, iar copiii care nu reuşiseră să scape afara, pe uliţe, îşi vărsau furia lovindu-le cu bătătoarele. Pe multe dintre acoperişuri se vedeau stăpânii caselor care se plimbau de colo-colo, verificând stuful, ca să observe dacă nu

cumva stricăciunile iernii le cereau să-l cheme în ajutor pe meşterul Cenn Buie.

Tam se opri de câteva ori, pentru scurtă vreme, intrând în vorbă cu unul sau altul. De vreme ce nici el, nici Rand nu plecaseră de la fermă de mai multe săptămâni, fiecare voia să se pună la curent cu mersul lucrurilor de prin zona lor. Oamenii din Pădurea de la Apus nu apăruseră prea des în oraş. Tam le vorbi tuturor despre stricăciunile provocate de furtunile din timpul iernii, devenite din ce în ce mai rele, de mieii născuţi morţi, de câmpurile maronii pe care, în mod normal, ar fi trebuit să încolţească grânele şi să înverzească păşunile, de stolurile de corbi care soseau în locul păsărilor cântătoare. Erau poveşti destul de triste – în timp ce, de jur împrejurul lor, lumea se pregătea de Bel Tine, oamenii care-l ascultau pe Tam clătinau din cap cu îngrijorare. Era la fel peste tot.

Cei mai mulţi dintre ascultători ridicau din umeri şi spuneau:

— Ei, cu voia Luminii, o să trecem şi prin asta.

Iar alţi rânjeau şi adăugau:

— Şi chiar şi fără voia ei, tot o să scăpăm.

Aşa era felul celor mai mulţi oameni din Ţinutul celor Doua Râuri. Nişte oameni care erau siliţi să privească grindina care le strica recoltele sau lupii care le furau mieii, şi apoi s-o ia de la capăt, iar şi iar, indiferent de câte ori li se întâmpla, nu renunţau atât de uşor. Cei mai mulţi dintre cei care renunţau plecaseră de mult.

Tam nu s-ar fi oprit să stea de vorbă cu Wit Congar, dacă bărbatul nu ar fi ieşit în uliţă, forţându-i să se oprească, altminteri Bela ar fi drept peste el. Cei din neamurile Congar şi Coplin – membrii lor se căsătoriseră de atâtea ori între ei încât nimeni nu mai ştia unde se termina un neam şi începea celalalt – erau, cu toţii, bine cunoscuţi, de la Dealul Străjii până la Deven Ride, şi poate chiar până la Taren Ferry, drept cârcotaşi şi scandalagii.

— Trebuie să ajung cu astea la Bran al'Vere, Wit, zise Tam, arătând spre butoaiele din căruţă, dar bărbatul ciolănos rămase pe loc, cu o figură acră. Până la venirea lor stătuse întins pe treptele din faţa casei sale, nu urcat pe acoperiş, deşi stuful părea să aibă mare nevoie de îngrijirile lui Jupân Buie. Wit Congar nu părea niciodată dispus să se apuce de treabă sau să

ducă la bun sfârşit ceea ce începuse. Aşa erau cei mai mulţi din neamurile Coplin şi Congar, dacă nu şi mai rău.

— Ce ne facem cu Nynaeve, al'Thor? întrebă Congar. N-avem ce face cu aşa o Meştereasă în Emond's Field.

Tam oftă adânc.

— Nu-i treaba noastră, Wit. De Meştereasă se ocupe femeile.

— Păi, al'Thor, ar fi mai bine să luăm măsuri. Ne-a zis că o să avem o iarnă blândă. Şi o recoltă bună. Acum, numai s-o întrebi ce-i şopteşte vântul, că se şi încruntă la tine şi-ţi întoarce spatele.

— Dacă ai întrebat-o aşa cum faci tu de obicei, Wit, zise Tam răbdător, ai noroc că nu ţi-a tras şi una cu băţul pe spinare. Acuma, nu te supăra, băutura…

— Nynaeve al'Meara e pur şi simplu prea tânără pentru o Meştereasă, al'Thor. Dacă Soborul Femeilor nu face nimic, trebuie s-o facă Sfatul.

— Ce te priveşte pe tine Meştereasa, Wit Congar? tună un glas de femeie.

Wit clipi stingherit când nevastă-sa ieşi furioasă din casă. Daise Congar era de două ori cât bărbatu-său, o femeie cu chipul încruntat şi fără nici o uncie de grăsime pe trup. Îl privi urât, cu mâinile în şolduri.

— Încearcă tu să te amesteci în treburile Soborului, şi ai să vezi dacă-ţi place să n-ai ce mânca dacă nu-ţi găteşti singur. Ceea ce n-ai să faci în bucătăria mea. Şi hainele o să-ţi le speli singur şi o să-ţi faci şi patul. Dar nu sub acoperişul meu.

— Dar, Daise, scânci Wit, nu făceam decât să…

— Pe mine să mă iertaţi Daise, Wit, zise Tam. Lumina să vă scalde pe amândoi.

O îmboldi iarăşi pe Bela să pornească, ocolindu-l pe bărbatul cel slăbănog. Pe moment, atenţia lui Daise era îndreptată asupra bărbatului său, dar nu-i putea lua mult să-şi dea seama cu cine vorbise acesta.

Din acest motiv, tatăl şi fiul nu primiseră niciuna dintre invitaţiile de a se opri să îmbuce sau să bea ceva. De cum îl vedeau pe Tam, gospodinele din Emond's Field treceau la atac, ca ogarii care au zărit un iepure. Absolut toate ştiau pe câte cineva care ar fi putut fi o nevastă numai bună pentru un văduv, stăpân peste o fermă bogată, chiar şi unul care locuia în Pădure.

Rand mergea la fel de repede ca Tam, şi poate chiar mai repede. Câteodată, când Tam nu era prin preajmă, era şi el încolţit şi nu avea cum scăpa fără grosolănie. Aşezat pe un scăunel lângă focul din bucătărie, i se ofereau pateuri, prăjituri cu miere sau plăcinte cu carne. Şi în tot timpul ăsta, ochii gospodinei îl cântăreau şi-l măsurau la fel de precis ca balanţa şi metrul unui neguţător, în timp ce îi povestea că mâncarea nu era nici pe departe la fel de bună ca aceea pe care o făcea sora ei, rămasă văduvă, sau verişoara ei mijlocie. „Că doar Tam nu întinereşte”, obişnuiau ele să zică. Era foarte bine că-şi iubise atâta soţia – asta suna bine pentru următoarea femeie din viaţa lui –, dar era în doliu de mult prea mult timp. Tam avea nevoie de o femeie bună. E limpede ca bună ziua, spuneau ele (sau ceva asemănător, în orice caz), că un bărbat pur şi simplu nu poate trăi fără o femeie care să-i poarte de grijă şi să-l scoată din necazuri. Şi mai rele erau cele care, ajunse în acel moment al discuţiei, se opreau gânditoare şi-l întrebau, cu o neglijenţă bine căutată: de fapt el, Rand, câţi ani împlinise?

Precum cei mai mulţi oameni din Ţinutul celor Două Râuri, Rand avea o fire foarte încăpăţânată. Străinii spuneau câteodată că aceasta era trăsătura dintâi a localnicilor, că le puteau da lecţii şi catârilor şi chiar şi pietrelor. De cele mai multe ori, gospodinele erau femei bune şi blânde, dar lui Rand nu-i plăcea să fie împins de la spate; iar ele îl făceau să se simtă mânat cu un băţ. Aşa că îşi continuă drumul cu paşi repezi, dorindu-şi ca Tam s-o mai grăbească şi pe Bela.

În scurtă vreme, uliţa se termină, drept în mijlocul Pajiştii – un spaţiu larg aflat chiar în mijlocul satului. De obicei, aceasta era acoperită cu iarbă deasă, dar în această primăvara nu se vedeau decât câteva petice proaspete, printre cele maro-gălbui, cu iarbă uscată, şi cele negre, acolo unde pământul rămăsese gol. Un cârd mare de gâşte umbla de colo-colo, uitându-se cu lăcomie pe jos, dar fără să găsească nimic de ciugulit; cineva îşi priponise şi o vacă gestantă, lăsând-o să pască cele câteva fire care crescuseră.

Spre capătul de apus al Pajiştii era chiar Izvorul de Vin, care ţâşnea dintr-o stâncă joasă. Şuvoiul nu seca niciodată, avea suficientă putere să culce un om la pământ şi era atât de dulce la gust, încât numele i se potrivea de minune. De acolo pornea şi râul cu acelaşi nume, care curgea cu repeziciune spre răsărit;

malurile sale erau înţesate de sălcii până la moara lui jupân Thane şi chiar şi dincolo de ea, până ce se desfăcea în mai multe pârâiaşe care se afundau în adâncurile mlăştinoase ale Pădurii. În dreptul Pajiştii, râul era traversat de două punţi joase, cu balustrade din lemn, şi de un pod ceva mai lat şi îndeajuns de solid pentru a putea suporta greutatea căruţelor. Podul de căruţe însemna locul în care Calea Nordului, care cobora dinspre Taren Ferry şi Dealul Străjii, devenea Drumul Vechi, care ducea spre Deven Ride. Unora dintre străini li se părea caraghios că drumul avea un nume la miazănoapte şi altul la miazăzi, dar aşa fusese dintotdeauna, din câte ştiau cei din Emond's Field, aşa că asta era situaţia. Pentru cei din Ţinutul celor Doua Râuri, era un motiv suficient.

De cealaltă parte a podurilor se înălţau deja rugurile pentru focurile de Bel Tine, trei grămezi bine clădite de buşteni, aproape cât o casă. Trebuia să fie ridicate pe pământ gol, fireşte, nu pe Pajişte, oricât ar fi fost ea de uscată. Pe Pajişte se desfăşurau, în schimb, acele momente ale Sărbătorii care nu aveau loc în jurul focurilor.

În apropierea Izvorului de Vin, vreo douăzeci de femei mai în vârstă cântau încetişor, în timp ce ridicau Stâlpul Primăverii. Trunchiul drept şi zvelt al unui brad, curăţat de crengi se înălţa la zece picioare în aer, chiar şi din groapa în care era înfipt. O ceată de fete, prea tinere ca să-şi poarte părul împletit, stăteau picior peste picior şi priveau cu jind; din când în când, îngânau şi ele frânturi din cântecul femeilor.

Tam o îmboldi pe Bela, ca pentru a o face să se grăbească, dar ea nu-l luă în seamă, iar Rand îşi feri cu grijă ochii de la ce făceau femeile. În dimineaţa următoare, urma ca bărbaţii să se prefacă surprinşi de apariţia Stâlpului; apoi, la prânz, femeile nemăritate aveau să danseze în jurul acestuia, împodobindu-l cu panglici lungi, colorate, în timp ce bărbaţii neînsuraţi cântau. Nimeni nu ştia de unde venea obiceiul sau ce raţiuni avea – încă un lucru care fusese aşa dintotdeauna; era însă o scuză pentru cântece şi dansuri, care-i atrăgeau foarte tare pe oamenii din Ţinutul celor Două Râuri.

Toată ziua de Bel Tine urma să fie ocupată cu cântece, dansuri şi ospeţe, cu câte o pauză pentru întreceri şi concursuri de tot felul. Se dădeau premii nu numai pentru cel mai bun arcaş, ci şi pentru trasul cu praştia sau lupta cu ghioaga. Erau

concursuri de ghicitori şi şarade, întreceri la trasul de frânghie, la ridicarea sau aruncarea greutăţii, premii pentru cel mai bun cântăreţ, cel mai bun dansator şi cel mai bun scripcar, pentru cel mai rapid la tunsul oilor şi chiar pentru cel mai priceput la jocul cu bile sau la aruncarea la ţintă.

Bel Tine trebuia să sosească după ce primăvara începuse cu adevărat, se născuseră primii miei şi încolţiseră primele recolte. Totuşi, cu tot frigul care nu se dădea plecat, nimeni nu avea de gând să renunţe la Sărbătoare. Cu toţii aveau nevoie de puţină distracţie. Şi, lucrul cel mai grozav dintre toate, se zvonea că se plănuia un mare foc de artificii pe Pajişte – dacă primul neguţător din an apărea la vreme, fireşte. Despre asta se vorbise foarte mult; trecuseră zece ani de la ultimul foc de artificii, iar lumea încă îl pomenea.

Hanul Izvorul de Vin se înălţa la capătul dinspre răsărit al Pajiştii, chiar lângă Podul de Căruţe. Primul cat era din piatră de râu, deşi fundaţia era dintr-o piatră mai veche, despre care unii spuneau că fusese adusa din munţi. Catul al doilea, văruit în alb – unde, de douăzeci de ani încoace, locuia Brandelwyn al'Vere, hangiul şi starostele din Emond's Field, împreună cu soţia şi fiicele sale – era, de jur împrejur, puţin mai larg decât primul. Acoperişul din ţiglă roşie, singurul de acest fel din sat, sclipea în lumina slabă a soarelui, iar pe trei dintre cele douăsprezece coşuri înalte ale hanului ieşea fum.

La miazăzi, de partea cealaltă a râului, se întindeau rămăşiţele unei alte fundaţii din piatră, mult mai mare, care – după câte se spunea – făcuse odată parte din han. Acum, în mijlocul ei creştea un stejar uriaş, cu un trunchi gros de treizeci de paşi şi cu crengi groase cât un trup de bărbat. Pe timp de vara, Bran al'Vere întindea mese şi bănci sub coroana stejarului, la umbră, unde oamenii se puteau aşeza pentru a bea un păhărel, bucurându-se de adierea vântului, şi pentru a sta de vorbă sau a întinde o tabla pentru jocul de pietre.

— Ei, băiete, am ajuns.

Tam se întinse să apuce frâul Belei, dar ea se opri în faţa hanului înainte ca mâna lui să atingă cureaua de piele.

— Ştie drumul mai bine ca mine, chicoti bărbatul.

De îndată ce scârţâitul osiei se opri, Bran al'Vere ieşi din han, părând, ca întotdeauna, să se mişte foarte sprinten pentru un om de mărimea lui – era aproape de două ori mai voluminos

decât oricine altcineva din sat. Chipul său rotund, acoperit de păr cărunt şi puţin cam rar, se destinse într-un zâmbet. În ciuda frigului, hangiul era numai în cămaşă, încins cu un şorţ alb ca zăpada. Pe piept îi atârna un medalion de argint, care reprezenta o balanţă.

Medalionul, împreună cu balanţa cea adevărată, folosită pentru a cântări monedele aduse de neguţătorii care veneau din Baerlon să cumpere lână şi tutun, era însemnul Starostelui. Bran nu-l purta decât când avea de a face cu neguţătorii sau la sărbători, ospeţe şi nunţi. Acum şi-l pusese la gât cu o zi mai devreme, dar, fireşte, noaptea care urma era Noaptea Iernii, ajunul sărbătorii de Bel Tine, când toată lumea făcea vizite aproape toată noaptea, oferind şi primind mici daruri, îmbucând câte ceva şi bând câte un păhărel la aproape fiecare casă. „După iarna asta, se gândi Rand, pesemne că Noaptea Iernii i se pare o scuză suficientă să nu mai aştepte până mâine.”

— Tam, strigă Starostele, grăbindu-se spre ei. Să mă scalde Lumina, ce bine că te văd, în sfârşit. Şi pe tine, Rand. Ce mai faci, băiete?

— Bine, jupân al’Vere, zise Rand. Dar dumneavoastră?

Dar Bran îşi îndreptase deja atenţia din nou spre Tam.

— Începusem să cred că n-ai să mai vii anul ăsta cu băuturile. N-ai zăbovit niciodată atâta.

— Nu prea-mi vine să părăsesc ferma, Bran, răspunse Tam. Mai ales cu toţi lupii ăştia. Şi cu aşa o vreme…

Bran pufni.

— Ce mi-aş dori ca lumea să mai vorbească şi despre altceva decât despre vreme. Cu toţii se plâng, iar unii, care ar trebui să aibă capul pe umeri, se aşteaptă să fac eu ceva ca să se îndrepte. Tocmai mi-am petrecut douăzeci de minute cu jupâneasa al’Donel, explicându-i că n-am ce să fac în privinţa berzelor. Ce-o fi crezut că pot face eu…?

Clătină din cap.

— Semn rău, anunţă un glas răguşit, că nu sunt cuiburi de berze pe acoperişuri, când vine Bel Tine.

Cenn Buie, un bărbat noduros şi oacheş ca o rădăcină bătrână, veni spre Tam şi Bran şi se opri lângă ei, sprijinit într-un baston, aproape la fel de înalt ca el şi la fel de noduros. Încercă să-i privească pe amândoi bărbaţii deodată, cu ochii săi mici şi aprinşi.

— O să fie şi mai rău, ascultaţi-mă pe mine.

— Ce, te-ai făcut ghicitor, de te apuci să tălmăceşti semnele? întrebă Tam sec. Sau asculţi şi tu ce şopteşte vântul, ca Meşteresele? De fapt, vânt e din plin. Şi unele rafale se iscă nu departe de aici.

— Bate-ţi tu joc, mormăi Cenn, dar dacă în scurtă vreme nu se încălzeşte, ca să încolţească grânele, o să se golească multe pivniţe până să avem ce recolta. Până la iarna viitoare, se prea poate să nu mai rămână în viaţă decât corbii şi lupii, în tot Ţinutul celor Două Râuri. Asta dacă se poate numi iarna viitoare. Poate va fi tot iarna asta.

— Ei, ce vrei să spui cu asta? întrebă Bran, cu asprime.

Cenn îi privi acru.

— Ştiţi bine că n-am multe lucruri bune de spus despre Nynaeve al'Maera. Pe de o parte, e prea tânără pentru o… ei, dar n-are a face. Soborul Femeilor protestează, paremie-se, dacă Sfatul îndrăzneşte fie şi să vorbească despre treburile lor, deşi ele îşi vâră nasul într-ale noastre de câte ori le vine cheful, adică aproape tot timpul, sau aşa se pare…

— Cenn, îl întrerupse Tam, unde vrei să ajungi?

— Uite unde, al'Thor: dacă o întrebi pe Meştereasă când se sfârşeşte iarna, îţi întoarce spatele. Poate că nu vrea să ne spună ce-i şopteşte vântul. Poate că-i şopteşte că iarna nu se va mai sfârşi niciodată. Poate că de acum o să fie numai iarnă, până ce Roata se întoarce şi Vârsta asta se termină. Aici voiam să ajung.

— Poate o să zboare şi porcii, replica Tam, iar Bran îşi ridică braţele, exasperat.

— Lumina să mă păzească de proşti. Tocmai tu, Cenn, care faci parte din Sfat, să răspândeşti vorbele astea demne de un Coplin. Ia ascultă: avem şi aşa destule probleme, fără…

Atenţia lui Rand fu abătută de la discuţia bărbaţilor de cineva care-l scutură tare de mânecă şi-i şopti la ureche:

— Haide, Rand, cât stau ei la ceartă. Până nu te pun la treabă.

Rand privi în jos şi rânji fără voia lui. Mat Cauthon se ghemuise în spatele căruţei, pentru ca Tam, Bran şi Cenn să nu-l vadă, îndoindu-şi trupul deşirat ca o barză care încearcă să se facă mică. Ochii căprui ai lui Mat sclipeau răutăcios, ca de obicei.

— Eu şi Dav am prins un castor bătrân, foarte supărat că l-am scos din vizuina. O să-i dăm drumul pe Pajişte, să vedem ce o s-o mai ia fetele la fugă.

Zâmbetul lui Rand se făcu mai larg: lui nu-i se mai părea atât de amuzant ca în urmă cu un an sau doi, dar Mat părea să nu mai crească niciodată. Aruncă o privire spre tatăl său – bărbaţii stăteau tot cu capetele apropiate, vorbind toţi trei deodată –, apoi spuse, coborându-şi şi el vocea:

— Am promis să descarc cidrul din căruţă. Dar ne putem întâlni mai târziu.

Mat îşi dădu ochii peste cap.

— Să tragi de butoaie! Ardem-ar, mai bine aş juca pietre cu soră mea cea mică. Dar am şi lucruri mai importante decât castorul. Sunt nişte străini în Ţinutul celor Două Râuri. Seara trecută…

O clipă, Rand uită să mai respire.

— Un călăreţ? întrebă el cu sufletul la gură. Un bărbat într-o mantie neagră, pe un cal negru? A cărui mantie nu se mişcă în bătaia vântului?

Lui Mat i se şterse zâmbetul de pe chip şi răspunse într-o şoaptă şi mai înceată:

— L-ai văzut şi tu? Credeam că numai eu. Să nu râzi, Rand, dar m-a speriat.

— Nu râd. Şi pe mine m-a speriat. Puteam să jur că mă urăşte şi că vrea să mă omoare.

Pe Rand îl străbătu un fior. Până atunci nu avusese niciodată senzaţia că cineva ar fi vrut să-l omoare, cu adevărat. Lucruri de astea pur şi simplu nu se întâmplau în Ţinutul celor Două Râuri. O bătaie cu pumnii, hai, mai treacă meargă sau o trântă, dar nu omoruri.

— Nu ştiu ce să zic despre partea cu ura, Rand, dar tot era foarte înfricoşător. Nu făcea decât să stea pe cal, cu ochii la mine, chiar la intrarea în sat – dar nu mi-a fost niciodată aşa de frică. Şi pe urmă mi-am întors privirea, numai o clipa – şi să ştii că nu mi-a fost uşor –, şi, când m-am uitat iarăşi, dispăruse. Sânge şi cenuşă! Au trecut trei zile şi numai la asta mă gândesc. Îmi tot vine să mă uit peste umăr.

Mat încercă să râdă, dar îi ieşi un fel de croncănit.

— Ciudat, ce face frica din tine. Îţi vin tot felul de idei. Ştii că m-am gândit – numai pentru o clipă însă – că ar putea fi Cel Întunecat?

Încercă iar să râdă, dar de data asta nu se mai auzi nimic. Rand trase adânc aer în piept. Şi ca să-şi amintească, dar şi din alte motive, începu să turuie:

— Cel Întunecat şi cu toţi Rătăciţii sunt ferecaţi în Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare, închişi de Creator încă din momentul Creaţiei, întemniţaţi până la sfârşitul zilelor. Mâna Creatorului apără lumea, iar Lumina străluceşte peste noi toţi.

Se opri o clipă, trase iar aer în piept şi continuă:

— În plus, chiar dacă ar fi liber, ce să caute Pastorul Nopţii în Ţinutul celor Doua Râuri, uitându-se după băieţii de la ferme?

— Nu ştiu. Dar ştiu că acel călăreţ era… pur şi simplu malefic. Să nu râzi. Pot să jur. Poate era Dragonul.

— Da’ văd că eşti plin de gânduri vesele, mormăi Rand. Eşti mai rău decât Cenn.

— Maică mea mi-a zis mereu că o să vină Rătăciţii după mine, dacă nu mă port frumos. Iar asta aducea nemaipomenit cu Ishamael sau cu Aginor.

— Toate mamele îşi sperie copiii, vorbindu-le de Rătăciţi, zise Rand sec, dar celor mai mulţi le trece, cu vârsta. Dacă tot veni vorba, poate era Baubaul.

Mat îl privi strâmb.

— Nu mi-a fost aşa frica de când… Nu, nu mi-a fost niciodată aşa frică şi nu-mi vine greu să recunosc.

— Nici mie. Tata a crezut că m-am speriat de umbrele de sub copaci.

Mat încuviinţă mohorât şi se sprijini de roata căruţei.

— Aşa şi taică-meu. I-am spus lui Dav şi lui Elam Dowtry, şi amândoi au stat de veghe ca nişte ulii, de când au auzit, dar n-au văzut nimic. Acum, Elam crede că am vrut să-l trag pe sfoară. Iar Dav zice că pesemne străinul e din Taren Ferry şi umblă să fure oi sau găini. Auzi, un hoţ de găini!

Insultat de idee, băiatul tăcu.

— Probabil că totul e o prostie, zise Rand în cele din urmă. Poate chiar umblă după furat oi.

Încercă să-şi închipuie asta, dar era ca şi cum ţi-ai fi imaginat un lup stând de pază în faţa găurii de şoarece, în locul pisicii.

— Ei, mie nu mi-a plăcut cum s-a uitat la mine. Şi nici ţie, dacă e să judec după felul în care ai sărit la mine. Ar trebui să spunem cuiva.

— Am şi făcut-o, Mat, amândoi, şi nu am fost crezuţi. Îţi dai seama cum ar fi să încercăm să-l convingem pe jupân al'Vere de povestea asta, fără ca el să-l fi văzut pe individ? Ne-ar trimite la Nynaeve, să vadă dacă suntem bolnavi.

— Acum suntem doi. N-o să creadă nimeni că ni s-a părut.

Rand se scărpină uşor în creştet, gândindu-se ce să spună. Mat era de pomină în tot satul. Puţină lume scăpase de farsele lui. Numele său era pomenit de câte ori sârma de rufe se rupea şi ajungea în noroi sau când vreunui fermier i se desfăcea cureaua de la şa şi cădea drept în mijlocul drumului. Nici nu era nevoie ca Mat să fie prin preajmă. Aşa un sprijin nu-i era de niciun folos.

După o clipă, spuse:

— Taică-tău ar crede că tu m-ai pus să spun ca tine, iar al meu…

Aruncă o privire pe deasupra căruţei, către locul în care discutaseră Tam, Bran şi Cenn, şi se trezi privind drept în ochii tatălui său. Starostele încă-l mai dojenea pe Cenn, care îl asculta într-o tăcere posomorâtă.

— Bună dimineaţa, Matrim, zise Tam voios, ridicând una din lăzi pe marginea căruţei. Văd c-ai venit să-l ajuţi pe Rand să descarce cidrul. Bravo ţie.

Mat sări în picioare de la primul cuvânt şi începu să dea înapoi:

— Bună dimineaţa, jupân al'Thor. Şi dumneavoastră, jupân al'Vere. Jupân Buie. Să vă scalde Lumina. Tata m-a trimis să…

— Fireşte, zise Tam. Şi, fireşte, dat fiind că un flăcău ca tine îşi face treaba pe dată, ai şi terminat ce aveai de făcut. Ei, băieţi, cu cât duceţi mai repede cidrul în pivniţa jupânului al'Vere, cu atât mai repede puteţi merge să-l vedeţi pe Menestrel.

— Menestrel! exclamă Mat, oprindu-se brusc locului, în aceeaşi clipă în care Rand întrebă:

— Şi când ajunge?

În toată viaţa lui, Rand văzuse numai doi Menestreli în Ţinutul celor Două Râuri. Când venise primul dintre ei era încă atât de mic, încât stătea şi-l privea de pe umerii lui Tam. Un

Menestrel în sat, în timpul sărbătorii, cu harpa şi flautul, şi poveştile, şi toate cele, era… în Emond's Field urma să se vorbească de Sărbătoarea asta încă zece ani, cu sau fără artificii.

— Ce prostie, mormăi Cenn, dar tăcu după ce Bran îi aruncă o privire care avea în ea toată autoritatea Starostelui.

Tam se sprijini de căruţă pe partea sa, cu braţul pe lădiţă.

— Da, un Menestrel, şi a ajuns deja. Jupân al'Vere mi-a spus că este chiar acum într-o cameră, la han.

— Da, da, şi a sosit în miez de noapte, zise hangiul clătinând dezaprobator din cap. A bocănit la uşa din faţă până ce mi-a trezit toată familia. Dacă nu era Sărbătoarea, i-aş fi spus să-şi ducă singur calul în grajd şi să doarmă acolo cu el, cât ar fi de Menestrel. Ce părere aveţi, să vină aşa, pe întuneric?!

Rand făcu ochii mari de mirare. Nimeni nu ieşea noaptea din sat, nu în vremuri ca acestea şi, oricum, nu singur. Meşterul de acoperişuri începu iar să mormăie ca pentru sine, de data aceasta cu glasul prea scăzut pentru ca Rand să înţeleagă mai mult de un cuvânt sau două: „nebun şi împotriva firii".

— Nu poartă o mantie neagră, nu-i aşa? întrebă dintr-odată Mat.

Burta lui Bran se cutremură de râs.

— Neagră! Mantia lui e ca mantiile tuturor Menestrelilor pe care i-am văzut. Mai mult petice decât mantie, şi plină de culori.

Rand se surprinse chiar şi pe sine însuşi când izbucni în hohote de râs, izvorâte din senzaţia de uşurare. Ideea că ameninţătorul călăreţ în negru ar fi putut fi Menestrelul era caraghioasă, şi totuşi… Băiatul îşi puse o mână peste gură, stânjenit.

— Vezi, Tam, zise Bran. Nu prea s-a mai râs în sat de când a venit iarna. Acum, până şi mantia Menestrelului e motiv de râs. Numai pentru asta şi merită să-l aducem din Baerlon.

— Orice ai zice tu, spuse deodată Cenn, eu tot cred că e o risipă prostească de bani. Ca şi artificiile pe care ai stăruit să le cumperi.

— Deci sunt şi artificii, zise Mat, dar Cenn continuă, fără să-l bage în seamă.

— Ar fi trebuit să ajungă de o lună, cu primul neguţător din an, numai că n-a venit niciun neguţător, aşa-i? Şi dacă nu vine

până mâine, ce facem cu ele? Mai ţinem o Sărbătoare, numai de dragul lor? Asta dacă le aduce, fireşte.

— Cenn, oftă Tam, eşti la fel de neîncrezător ca oamenii din Taren Ferry.

— Păi, unde-i neguţătorul? Ia zi, al'Thor.

— De ce nu ne-aţi spus? întrebă Mat cu durere în glas. Tot satul s-ar fi distrat, aşteptând, la fel de bine ca şi cu Menestrelul. Sau aproape. Vedeţi bine în ce stare sunt toţi, numai ce s-a zvonit că vor fi artificii.

— Da, văd, zise Bran, aruncând o privire spre meşterul de acoperişuri. Şi dacă aş şti sigur de unde a pornit zvonul… dacă aş crede, de pildă, că s-a plâns cineva de preţuri, într-un loc în care putea fi auzit, în condiţiile în care anumite lucruri ar trebui să rămână secrete…

Cenn îşi drese vocea.

— Oasele mele sunt prea bătrâne pentru vântul ăsta. Dacă-mi daţi voie, mă duc să văd dacă jupâneasa al'Vere are să-mi dea şi mie nişte vin fiert şi dres, ca să mă încălzesc. Jupâne Staroste, al'Thor…

Înainte să-şi fi terminat vorba, se şi îndreptă spre han; când uşa se închise în spatele lui, Bran oftă:

— Uneori mi se pare că Nynaeve are dreptate în legătură cu… Ei, acuma nu mai contează. Iar voi, tinerilor, ia gândiţi-vă o clipă. E drept că toată lumea e încântată de artificii, chiar dacă-i doar un zvon. Dar ce ar fi dacă neguţătorul nu ar ajunge la timp, după atâta aşteptare? Iar cu vremea asta, cine ştie când vine. Lumea o să fie de cincizeci de ori mai încântată de Menestrel.

— Şi s-ar fi simţit de cincizeci de ori mai tristă dacă el n-ar fi venit, rosti Rand încet. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, nici măcar Bel Tine nu ar fi putut să-i mai înveselească pe oameni.

— Ai capul pe umeri, numai să vrei să-l foloseşti, glăsui Bran. Într-o bună zi, o să-ţi ia locul în Sfat, Tam. Ascultă ce-ţi spun. Şi o să se descurce cel puţin la fel de bine ca anumite persoane la care mă gândesc eu acum.

— Vorbăria asta nu ajută la descărcat căruţa, zise Tam scurt, dându-i Starostelui prima lădiţă cu rachiu. Vreau să mă încălzesc la foc, o pipă şi o cană din berea ta cea bună.

Luând cea de a doua lădiţă pe umeri, adăugă:

— Rand o să-ţi fie recunoscător pentru ajutor, Matrim. Ţine minte, de cum aţi dus cidrul în pivniţă…

După ce Tam şi Bran dispărură în han, Rand îşi privi prietenul.

— Nu-i musai să m-ajuţi. Dav n-o să mai ţină castorul prea mult.

— Ei, ce mai? spuse Mat, resemnat. Cum a zis taică tău, cu cât îl ducem mai repede în pivniţă…

Luând un butoiaş cu cidru în ambele mâini, se grăbi spre han, cu paşi mari.

— Poate e şi Egwene pe aici. Când te vad cum te holbezi la ea ca viţelul, mă distrez mai bine decât cu orice castor.

Rand, care tocmai îşi aşeza arcul şi tolba în căruţă, se opri. Reuşise să nu se mai gândească deloc la Egwene, ceea ce era destul de ciudat. Dar era foarte probabil ca ea să fie pe undeva prin han. Nu prea avea cum s-o evite. Fireşte, trecuseră câteva săptămâni de când n-o mai văzuse.

— Ei? îi strigă Mat din faţa hanului. N-am zis c-o s-o fac singur. Vezi că n-ai ajuns încă în Sfat.

Tresărind, Rand luă un butoiaş şi-l urmă. Poate că, până la urmă, ea nu era acolo. Ciudat, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

CAPITOLUL 2

Străinii

Când Rand şi Mat trecură prin sala mare, ducând cu ei primele butoiaşe, jupân al'Vere umplea deja două căni cu cea mai bună bere neagră pe care o avea, făcută chiar de el, scoţând-o dintr-unul dintre butoaiele înghesuite lângă un perete. Scărpinici, motanul cel galben al hanului, şedea întins pe butoi, cu ochii închişi şi coada încolăcită peste lăbuţe. Tam stătea în faţa căminului mare, din piatra de râu, umplându-şi pipa cu muştiucul lung, cu tutun dintr-un vas bine şlefuit pe care hangiul îl ţinea mereu pe policioara simplă din piatră. Căminul era lung cât jumătate din încăperea mare şi pătrată. În înălţime, ajungea aproape cât umărul unui bărbat, iar focul care trosnea în vatră reuşea să alunge frigul de afară.

Fiind ajunul Sărbătorii, o zi atât de plină, Rand se aştepta să nu-i găsească înăuntru decât pe Bran, pe tatăl său şi motanul, şi totuşi erau de faţă încă patru membri ai Sfatului, cu Cenn cu tot, care şedeau în faţa focului, în jilţuri cu spătarul înalt, cu câte o cană în mână şi cu capul înconjurat de norii de fum care li se înălţau din pipe. În mod ciudat, niciuna dintre tablele pentru jocul de pietre nu fusese întinsă, şi toate cărţile lui Bran zăceau nefolosite pe raftul din faţa vetrei. Bărbaţii nici măcar nu vorbeau, ci stăteau tăcuţi, cu ochii pironiţi în fundul cănilor cu bere, sau se loveau nerăbdători cu muştiucul pipei peste dinţii din faţă, aşteptându-i pe Tam şi pe Bran să vină lângă ei.

În astfel de vremuri, îngrijorarea era la ordinea zilei pentru toţi membrii Sfatului Satului – şi în Emond's Field, şi, probabil, în Dealul Străjii sau Deven Ride. Şi poate chiar în Taren Ferry, deşi nimeni nu ştia precis ce gândeau locuitorii de pe acolo.

Numai doi dintre bărbaţii din faţa focului, Haral Luhhan, fierarul, şi Jon Thane, morarul, catadicsiră să le arunce câte o privire celor doi băieţi care intraseră în încăpere. De fapt, jupân Luhhan nu se mulţumi cu o privire. Braţele fierarului erau groase ca picioarele unui om obişnuit şi foarte musculoase. El purta încă şorţul lung, de piele, de parcă se grăbise să ajungă la întrunire drept de la fierărie. Se încruntă la amândoi băieţii, apoi

se întoarse înţepat în jilţ, continuând să-şi înfunde tutunul în pipă cu degetul său mare, şi el foarte gros.

Curios, Rand îşi încetini mersul, dar reuşi cu greu să-şi înăbuşe un ţipăt de durere când Mat îl lovi cu piciorul în gleznă. Prietenul său îi făcu insistent semn cu capul în direcţia uşii din fundul sălii celei mari şi se grăbi într-acolo fără să-l mai aştepte. Şchiopătând uşor, Rand îl urmă, ceva mai încet.

— Ce a mai fost şi asta? întrebă el, de îndată ce ajunseră în coridorul care ducea la bucătărie. Mai că nu mi-ai frânt…

— Moş Luhhan, grăi Mat, iţindu-se peste umărul lui Rand, ca să vadă ce se petrecea în sala mare. Cred că bănuieşte că eu am fost cel care…

Se întrerupse brusc atunci când jupâneasa al'Vere ieşi în grabă din bucătărie, învăluită în mireasma pâinii de-abia scoase din cuptor. Avea în mână o tavă pe care erau câteva pâini cu coaja groasă, pentru care-i se dusese faima în tot satul, şi farfurii cu murături şi brânză. La vederea mâncării, Rand îşi aminti dintr-odată că nu luase în gură decât o bucată de pâine înainte să plece de la fermă, în zori. Stomacul îi chiorăi stânjenitor.

Jupâneasa al'Vere, o femeie zveltă, cu părul împletit într-o cosiţă care-i atârna pe un umăr, îi privi pe amândoi cu un zâmbet matern.

— Dacă vă e foame, găsiţi din astea în bucătărie. De fapt, băieţilor de vârsta voastră le e mereu foame. Şi, la urma urmei, nici nu ţine de vârstă. Dacă preferaţi să aşteptaţi, în dimineaţa asta mai coc şi nişte prăjituri cu miere.

Ea era una dintre puţinele femei căsătorite din zonă care nu încerca să o facă pe peţitoarea cu Tam. Cât despre Rand, atitudinea ei maternă faţă de el se rezuma la a-i zâmbi cu căldură şi la a-i pregăti câte o gustare de câte ori venea la han, numai că la fel făcea cu toţi tinerii din împrejurimi. E drept că uneori îl privea de parcă ar fi vrut să facă mai multe pentru el, dar se mulţumea cu privirile, iar băiatul îi era profund recunoscător.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, intră în sala mare. De îndată, se auzi zgomotul scaunelor târşâite pe podea, căci bărbaţii săriră în picioare şi începură să laude mirosul pâinii. Jupâneasa al'Vere era, de departe, cea mai bună bucătăreasă

din Emond's Field, şi toţi bărbaţii din împrejurimi de-abia aşteptau să aibă ocazia de a şedea la masa ei.

— Prăjituri cu miere, zise Mat plescăind din buze.

— Mai aşteaptă, îi răspunse Rand ferm, sau nu mai terminăm niciodată.

Deasupra treptelor care coborau în pivniţă, chiar lângă uşa bucătăriei, atârna o lampa, iar jos, în încăperea cu pereţi de piatră, lipită de han, se mai afla una, care scălda pivniţa într-o lumină puternică, lăsând în penumbră doar colţurile cele mai îndepărtate. Rafturile de lemn, înşirate de a lungul pereţilor, adăposteau butoiaşe de rachiu şi de cidru şi butoaie mai mari, pline cu bere sau vin. Unora li se dăduse deja cep. Multe dintre butoaiele cu vin erau însemnate cu creta, de mâna lui Bran al'Vere, care notase anul în care-i fuseseră aduse, neguţătorul ambulant de la care le cumpărase şi oraşele de provenienţă. În schimb, toată cantitatea de bere şi de rachiu era produsă de fermierii din Ţinutul celor Două Râuri sau de Bran însuşi. Uneori, neguţătorii ambulanţi, sau chiar şi marii neguţători, aduceau rachiu sau bere de prin alte părţi – dar acestea nu erau la fel de bune precum cele din ţinut şi mai şi costau foarte mult, aşa că nimeni nu cumpăra decât poate o dată, ca să le încerce.

— Ei, zise Rand, în timp ce aşezau butoiaşele pe rafturi, ce ai făcut, de te fereşti de jupân Luhhan?

Mat ridică din umeri.

— Mai nimic. I-am spus lui Adan al'Caar şi unora dintre mucoşii cu care e prieten – Ewin Finngar şi Dag Coplin – că nişte fermieri au zărit dulăi-strigoi scoţând foc pe nări şi alergând prin pădure. Au înghiţit o pe loc.

— Şi de asta s-a supărat jupân Luhhan pe tine? întrebă Rand, neîncrezător.

— Nu chiar, răspunse Mat, apoi făcu o pauză şi clătină din cap. Vezi tu, am mânjit doi dintre câinii lui cu făină, până ce i-am făcut albi de tot. Pe urmă le-am dat drumul pe lângă casa lui Dag. De unde să ştiu că o să fugă pe dată înapoi acasă? Chiar că nu e vina mea. Dacă jupâneasa Luhhan n-ar fi lăsat uşa deschisă, câinii n-ar fi avut cum intra în casă. Că doar nu am vrut eu să-i umplu casa de făină. Râse scurt şi continuă: Am auzit că i-a dat afară din casă cu mătura, şi pe câini, şi pe moş Luhhan.

Rand clipi speriat, dar începu şi să râdă.

— În locul tău, mi-ar fi mai frică de Alsbet Luhhan decât de fierar. E aproape cât el de puternică, şi mult mai iute la minte. Da’ nu contează. Dacă zoreşti pasul, poate nu te observă.

Judecând după chipul lui Mat, s-ar fi zis că băiatul nu gusta gluma.

Totuşi, atunci când trecură din nou prin sala mare, Mat nu mai avu niciun motiv să se grăbească. Cei şase bărbaţi îşi trăseseră jilţurile în faţa căminului, foarte aproape unul de celălalt. Tam, cu spatele la foc, vorbea cu glasul scăzut, iar ceilalţi se aplecaseră spre el ca să-l audă mai bine, atât de concentraţi încât n-ar fi observat nici dacă în încăpere ar fi dat buzna o turmă de oi. Rand ar fi vrut să se apropie ca să audă despre ce vorbeau, dar Mat îl trase de mânecă şi-i aruncă o privire chinuită. Oftând, îşi urmă prietenul şi se întoarse la căruţă.

Când ajunseră iar în coridor, găsiră la capul scărilor o tavă cu prăjituri cu miere, fierbinţi, care umpleau încăperea cu mirosul lor dulce. Erau acolo şi două căni şi o carafă plină cu cidru aburind, dres cu mirodenii. În ciuda propriilor avertismente de mai înainte, Rand se trezi că trebuia să facă ultimele două drumuri încercând să ţină şi un butoiaş şi o prăjitură fierbinte ca focul.

După ce aşeză ultimul butoiaş în raft, îşi şterse firimiturile de la gură, în timp ce Mat îşi lăsă şi el povara jos, şi spuse:

— Acuma, ia povesteşte-mi despre Mene…

Pe scări se auzi zgomot de paşi, şi în pivniţă năvăli Ewin Finngar, gata să cadă din picioare de grăbit ce era, cu chipul său rotund strălucind de nerăbdarea de a le împărtăşi veştile.

— Sunt nişte străini în sat, începu el, încercând să-şi tragă răsuflarea şi aruncându-i o privire piezişă lui Mat. Dulăi strigoi n-am văzut, dar am auzit că a dat cineva cu făină câinii lui jupân Luhhan. Şi am mai auzit că jupâneasa Luhhan ştie cam cine ar fi de vină.

Ewin avea doar paisprezece ani, şi, din pricina diferenţei de vârstă dintre ei, Rand şi Mat nu prea luau, de obicei, în seamă nimic din ce le spunea. De data aceasta însă, schimbară o privire uluită, apoi începură să vorbească în acelaşi timp.

— În sat? întrebă Rand. Nu în pădure?

În aceeaşi clipă, Mat adaugă:

— Avea o mantie neagră? I-ai zărit chipul?

Ewin privea uimit de la unul la altul, apoi, când Mat făcu un pas ameninţător spre el, începu grăbit să vorbească.

— Fireşte că i-am zărit chipul. Iar mantia e verde. Sau cenuşie, poate. Se schimbă, de parcă şi-ar lua aceeaşi culoare cu ce e împrejur. Câteodată nici nu-l vezi, chiar dacă te uiţi drept la el, dacă nu se mişcă. Iar a ei e albastră precum cerul şi de zece ori mai elegantă decât toate hainele de sărbătoare pe care le-am văzut în viaţa mea. Şi ea e de zece ori mai drăguţă. E o doamnă de viţă nobilă, ca în poveşti. Precis că-i aşa.

— Ea? zise Rand. Despre cine vorbeşti?

Se holbă la Mat, care-şi pusese ambele mâini în cap şi ţinea ochii strâns închişi.

— De ei voiam să-ţi spun, mormăi Mat, înainte să mă iei cu…

Se întrerupse, deschise ochii şi-i aruncă o scurtă privire lui Ewin.

— Au ajuns aseară, continuă Mat după o clipă, şi şi-au luat camere aici, la han. I-am văzut când au sosit călare. Ce cai, Rand. N-am văzut niciodată cai aşa de înalţi sau aşa de bine îngrijiţi. Ai zice că pot să galopeze la nesfârşit. Cred că el lucrează pentru ea.

— E în slujba ei, se amesteca Ewin. Aşa se zice în poveşti: în slujba ei.

Mat continuă, de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— Oricum, el ascultă de ea şi face tot ce i se spune. Numai că nu arată a servitor. Poate că-i soldat. După cum îşi poartă sabia, zici că-i parte din trupul lui, ca mâna sau piciorul. Pe lângă el, gărzile neguţătorilor arată ca nişte câini de pripas. Iar ea, Rand… Nu mi-am închipuit niciodată că poate exista vreuna ca ea. Parca e desprinsă din poveştile unui Menestrel. Arată precum…. precum… el, apoi se opri, îl privi urât pe Ewin şi încheie cu un oftat: … Precum o doamnă de viţă nobilă.

— Dar cine sunt? întrebă Rand.

Cu excepţia marilor neguţători, care soseau o dată pe an să cumpere tutun şi lână, şi a celor ambulanţi, în Ţinutul celor Două Râuri nu veneau niciodată, sau aproape niciodată, oameni din afară. Poate că mai ajungeau ei până pe la Taren Ferry, dar Emond’s Field era prea departe, spre miazăzi. În plus, cei mai mulţi dintre neguţători veneau pe acolo de ani de zile, aşa că nu erau, propriu zis, străini. Erau doar oameni din afară. Un străin adevărat nu mai apăruse în Emond’s Field de aproape cinci ani –

iar acela încercase să se ascundă, pentru că-l pândeau ceva necazuri în Baerlon, pe care nimeni din sat nu le înţelegea. Şi nici nu rămăsese prea mult.

— Ce vor? adăugă Rand.

— Ce vor? exclamă Mat. Nu-mi pasă ce vor. Străini, Rand, nişte străini cum n-ai visat niciodată. Gândeşte-te!

Rand deschise gura, apoi o închise la loc, fără să zică nimic. Din pricina călăreţului cu mantie neagră, era neliniştit ca o pisică nimerită în mijlocul unei haite de câini. Problema era că părea o mare coincidenţă ca trei străini să apară în sat în acelaşi timp. Trei – admiţând că mantia individului de care auzise nu-şi schimba niciodată culoarea în negru.

— O cheamă Moiraine, zise Ewin, rupând tăcerea care se lăsase. L-am auzit spunându-i aşa. Moiraine, aşa-i spunea. Doamna Moiraine. Pe el îl cheamă Lan. Şi chiar dacă Meşteresei nu-i plac, mie-mi plac.

— Ce te face să crezi că lui Nynaeve nu-i plac? întrebă Rand.

— Azi dimineaţă, doamna i-a cerut Meşteresei să-i arate drumul, răspunse Ewin, şi i-a zis „copilă”.

Rand şi Mat scoaseră un fluierat încetişor, iar Ewin se grăbi să le explice, încurcându-se în cuvinte.

— Doamna Moiraine nu ştia că vorbeşte cu Meştereasa. Când a aflat, şi-a cerut scuze. Zău. Şi a întrebat câte ceva despre ierburi şi despre lumea din Emond’s Field, cu mult respect, ca orice femeie din sat – ba chiar cu mai mult respect decât unele. Ea pune tot timpul întrebări, despre vârsta unora, de câtă vreme trăiesc aici şi… ei, nu mai ştiu, tot felul. Oricum, Nynaeve i-a răspuns de parcă mâncase aguridă. Iar când doamna Moiraine s-a îndepărtat, Nynaeve se holba la ea ca… mă rog, nu era foarte prietenoasă, credeţi-mă pe cuvânt.

— Doar atât? se miră Rand. Ştii cum e Nynaeve. Anul trecut, când Cenn Buie i-a zis că-i o copiliţă, l-a lovit în cap cu băţul – şi doar el e în Sfat, şi mai e şi în vârstă, de-i poate fi bunic. Tot timpul se aprinde, dar de cum s-a întors pe călcâie, îi trece.

— Pentru mine, şi atâta e prea mult, murmură Ewin.

— Mie nu-mi pasă pe cine bumbăceşte Nynaeve, chicoti Mat, câtă vreme nu-s eu ăla. Dar anul ăsta o să fie cea mai frumoasă Sărbătoare din toate timpurile. Un Menestrel, o doamnă nobilă – ce să vrei mai mult? Cui îi mai trebuie artificii?

— Un Menestrel? întrebă Ewin, cu glasul din ce în ce mai ascuţit.

— Haide, Rand, continua Mat, fără să-l bage în seamă. Aici am terminat. Trebuie să-l vezi pe individul ăsta.

O porni în fugă pe scări, iar Ewin ţâşni pe urmele lui, strigându-i:

— Chiar e un Menestrel, Mat? Nu-i ca atunci cu dulăii-strigoi, nu? Sau cu broaştele?

Rand rămase o clipă în urmă, ca să micşoreze lumina lămpii, apoi se grăbi după ei.

În sala mare, Rowan Hum şi Samel Crawe se alăturaseră celorlalţi, aşa că acum se afla acolo întregul Sfat. Venise rândul lui Bran al'Vere să vorbească, iar glasul lui, de obicei răsunător, era atât de coborât, încât, dincolo de cercul de jilţuri înghesuite laolaltă, nu răzbătea decât un murmur, ca un tunet îndepărtat. Starostele îşi întărea vorbele lovindu-şi palma cu arătătorul celeilalte mâini şi îi privea pe rând pe toţi ceilalţi. Cu toţii încuviinţau din cap, auzindu-i spusele, deşi Cenn o făcea cu mai puţină tragere de inimă decât restul.

Modul în care se aşezaseră bărbaţii, aproape stând unii peste alţii, spunea foarte multe. Vorbeau despre lucruri care erau numai pentru urechile Sfatului, cel puţin deocamdată. Nu le-ar fi plăcut să-l prindă pe Rand trăgând cu urechea. Cu regret, acesta se îndepărtă. Îi rămânea Menestrelul. Şi străinii.

Ajuns afară, văzu că Bela şi căruţa dispăruseră; pesemne că Hu sau Tad, băieţii de la grajduri, le duseseră înăuntru. Mat şi Ewin stăteau în faţa hanului, la câţiva paşi de uşă, cu mantiile bătute de vânt, uitându-se urât unul la altul.

— O dată pentru totdeauna, lătră Mat, nu-mi bat joc de tine! Chiar e un Menestrel! Acuma, cară-te. Rand, spune-i tu nătângului ăstuia că nu-l mint, ca să mă lase-n pace.

Strângându-şi mantia pe lângă corp, Rand înainta spre ei ca să-l ajute pe Mat, dar cuvintele îi pieriră de pe buze, atunci când simţi părul ridicându-i-se pe ceafă. Din nou, cineva îl urmărea. Nu se compara cu senzaţia pe care i-o lăsase călăreţul cu gluga, dar nici nu era plăcut, mai ales că nu trecuse prea mult timp de la acea întâlnire.

Aruncă o privire spre Pajişte, fără să vadă altceva decât ce văzuse şi înainte: copii la joacă, oamenii pregătindu-se de Sărbătoare. de-abia de-i arunca în treacăt cineva câte o privire.

Stâlpul Primăverii rămăsese singur, în aşteptare. Uliţele lăturalnice răsunau de agitaţie şi de strigătele copiilor. Totul era cum trebuia să fie. Numai că pe el îl urmărea cineva.

Apoi ceva îl făcu să se întoarcă şi să-şi ridice ochii. Pe marginea acoperişului de ţiglă al hanului se aşezase un corb mare, care se clătina uşor din pricina rafalelor de vânt coborâte din munţi. Îşi înclinase capul pe o parte, iar unul din ochii săi mici, strălucitori şi negri se fixase... chiar asupra lui, se gândi Rand. Înghiţi în sec şi se simţi dintr-odată cuprins de o mânie puternică.

— Mâncător împuţit de hoituri ce eşti, murmură el.

— M-am saturat să se holbeze cineva la mine, mârâi Mat, iar Rand îşi dădu seama că prietenul său venise lângă el şi se încrunta, şi el, la corb. Schimbară o privire, apoi, în acelaşi timp, mâinile lor se năpustiră să apuce câte o piatră. Pietrele zburară drept la ţintă, iar corbul... păşi în lături; pietrele trecură şuierând prin locul din care tocmai se mutase. Fluturându-şi o dată aripile, pasărea îşi culcă din nou capul pe o parte, fixându-i cu un ochi negru şi mort, fără frică, fără vreun semn că se-ntâmplase ceva.

Rand rămase uluit, holbându-se la pasăre.

— Ai văzut vreodată un corb făcând asta? întrebă el, încet.

Mat clătină din cap, fără să-şi ia ochii de la corb.

— Niciodată. Nici vreo altă pasăre.

— E o pasăre murdară, se auzi un glas de femeie din spatele lor, melodios, în ciuda undei de repulsie din tonul său; nici în vremurile cele mai bune să nu aveţi încredere în ea.

Scoţând un strigăt ascuţit, corbul îşi luă zborul cu atâta putere, încât două pene negre i se desprinseră şi plutiră în jos, de pe marginea acoperişului. Uimiţi, Rand şi Mat se întoarseră, urmărind pasărea care zbura repede, peste Pajişte şi înspre Munţii de Negură, care se înălţau în spatele Pădurii, până ce rămase din ea numai un punctuleţ, undeva spre apus, care apoi dispăru cu totul.

Privirea lui Rand căzu asupra femeii care vorbise. Şi ea urmărise zborul corbului, dar acum se întoarse, şi ochii li se întâlniră. Băiatul rămase cu gura căscată. Pesemne că aceasta era Doamna Moiraine, şi era exact aşa cum spuseseră Mat şi Ewin, sau poate şi mai şi.

Când auzise că îi spusese lui Nynaeve „copilă”, şi o imaginase bătrână. Dar nu era. Sau, cel puţin, nu se putea hotărî ce vârstă să-i dea. La început, crezu că era de o seamă cu Nynaeve, dar, cu cât o privea mai mult, cu atât îşi dădea seama că trebuia să fi fost mai în vârstă. Ochii ei mari, întunecaţi, aveau în ei ceva de om matur, semnul unei cunoaşteri pe care nimeni n-o putea dobândi de tânăr. O clipă, Rand se gândi că ochii aceia erau două hăuri adânci, pe cale să-l înghită. Era limpede şi de ce Mat şi Ewin o numiseră o „doamnă din poveştile Menestrelilor”. Se mişca atât de graţios, şi cu un aer poruncitor, care-l făcea să se simtă stânjenit şi împiedicat. de-abia de-i ajungea până la piept, dar era atât de semeaţă, încât tocmai înălţimea ei părea cea cuvenită, iar el, înalt cum era, se simţea nelalocul său.

Una peste alta, nu semăna cu nici o persoană din cele pe care le văzuse în viaţa lui. Gluga largă a mantiei îi încadra chipul şi părul negru, care cădea în bucle moi. Nu mai văzuse niciodată o femeie adultă care să-şi poarte părul despletit; toate fetele din Ţinutul celor Două Râuri de-abia aşteptau ca Soborul Femeilor din satul lor să decidă că erau suficient de în vârstă pentru a-şi prinde părul. Şi veşmintele străinei erau la fel de ciudate. Mantia ei era din catifea albastră precum cerul, cu broderii groase din fir de argint – frunze, corzi de viţă, flori, care împodobeau tivul stofei. Când se mişca, rochia ei sclipea uşor – era tot albastră, dar mai închisă decât mantia, cu dungi crem. La gât îi atârna un colier făcut din zale groase de aur; un alt lănţişor, tot de aur, mai subţire, era prins în păr, şi pe el se vedea o piatră albastră, scânteietoare, care-i atârna chiar pe frunte. Mijlocul îi era încins cu o curea lată, ţesută din fir de aur, iar pe arătătorul mâinii stângi avea un inel de aur în formă de şarpe încolăcit, care-şi înghiţea coada. Rand nu văzuse niciodată un asemenea inel, deşi recunoscu Marele Şarpe, simbol al veşniciei, mai vechi chiar decât Roata Timpului.

Veştminte mai elegante decât cele de sărbătoare, spusese Ewin – şi avusese dreptate. În Ţinutul celor Două Râuri, nimeni nu se îmbrăca aşa. Niciodată.

— Bună dimineaţa, jupâneasă… ăăă… Doamnă Moiraine, bâigui Rand, înroşindu-se la faţă din pricina încurcăturii pe care o făcuse.

— Bună dimineaţa, Doamnă Moiraine, îi ţinu isonul Mat, puţin, dar numai puţin, mai în largul lui.

Ea zâmbi, iar Rand se trezi întrebându-se dacă putea face ceva pentru ea, ceva care să-i ofere pretextul să mai rămână prin preajma ei. Ştia că le zâmbeşte tuturor, dar i se părea că-i se adresează numai lui. Era întocmai ca în povestea vreunui Menestrel, o poveste care prindea viaţă. Mat rânjea prosteşte.

— Îmi ştiţi numele, prinse ea a vorbi, părând încântată, fără să ştie că prezenţa ei acolo, oricât de scurtă, urma să fie subiect de discuţie în sat pentru încă vreun an. Dar să-mi spuneţi Moiraine, nu Doamnă. Şi pe voi cum vă cheamă?

Ewin ţâşni în faţă, înainte ca vreunul din ceilalţi doi să apuce să vorbească.

— Pe mine mă cheamă Ewin Finngar, Doamnă. Eu le-am spus cum vă cheamă; aşa au aflat. L-am auzit pe Lan rostindu-vă numele, dar nu trăgeam cu urechea. În Emond's Field n-a mai fost nimeni, niciodată, aşa ca dumneavoastră. Şi mai e în sat şi un Menestrel, venit pentru Bel Tine. Iar la noapte e Noaptea Iernii. Nu vreţi să treceţi şi pe la noi pe acasă? Mama face plăcinte cu mere.

— O să vedem, răspunse ea, punând o mână pe umărul lui Ewin; ochii îi sclipeau amuzaţi. Nu ştiu dacă pot eu să mă compar cu un Menestrel, Ewin. Dar v-am spus să-mi ziceţi cu toţii Moiraine.

Apoi se uită întrebător spre Rand şi Mat.

— Eu sunt Matrim Cauthon, Doa... ăăă... Moiraine, se bâlbâi Mat, făcând o plecăciune ţeapănă şi neîndemânatică şi ridicându-se, roşu la faţă de ruşine.

Rand tocmai se întreba dacă să facă şi el aşa ceva, ca bărbaţii din poveşti, dar, văzându-l pe Mat, se mulţumi să-şi spună numele. Măcar de data asta nu-i se mai încurcă limba.

Moiraine privi de la el la Mat şi înapoi. Rand se gândi că, în clipa aceea, zâmbetul de pe buzele ei, o simplă ridicare a colţurilor gurii, semăna cu cel pe care-l purta Egwene când avea vreo taină de ascuns.

— Cât stau în Emond's Field, s-ar putea să am, din când în când, nişte trebuşoare de făcut, zise ea. N-aţi vrea să mă ajutaţi?

Auzindu-i cum se întreceau să-şi ofere serviciile, râse.

— Poftim, rosti apoi, iar Rand rămase surprins când o văzu punându-i în palmă o monedă şi strângându-i degetele peste ea, cu ambele sale mâini.

— Nu-i nevoie, începu el, dar ea îi făcu semn să nu mai protesteze şi-i dădu şi lui Ewin o monedă, apoi îi strânse mâna lui Mat, aşa cum făcuse şi cu Rand mai înainte.

— Ba sigur că e, răspunse ea. Doar n-o să munciţi pe degeaba. Luaţi asta ca pe un gaj şi ţineţi-o cu voi, ca să vă amintiţi că aţi fost de acord să veniţi la mine când vă cer. De acum, avem o învoială.

— N-am să uit, ciripi Ewin.

— Mai târziu o să stăm de vorbă, adăuga ea, şi trebuie să-mi povestiţi totul despre voi.

— Doamnă… adică, Moiraine? întrebă Rand şovăielnic, după ce ea se întoarse să plece.

Ea se opri, şi privi peste umăr, iar băiatul trebui să înghită în sec, ca să poată continua.

— De ce ai venit în Emond’s Field?

Chipul ei rămase neschimbat, dar dintr-odată el îşi dori să nu fi pus întrebarea, deşi nu-şi dădea seama de ce. Oricum, se grăbi să-i explice:

— Îmi pare rău dacă am fost grosolan. Doar că nimeni nu vine în Ţinutul celor Două Râuri, în afară de neguţătorii cei mari şi de cei ambulanţi, atunci când zăpada nu-i prea adâncă şi pot să ajungă aici din Baerlon. Aproape nimeni. Oricum, nimeni aşa ca dumneata. Câteodată, gărzile neguţătorilor spun că aici e fundul pământului, şi pesemne că aşa trebuie să li se pară tuturor celor din afară. Aşa că mă întrebam…

Atunci, zâmbetul ei se şterse încet, ca şi cum i s-ar fi adus aminte de ceva. O clipă, nu făcu altceva decât să-l privească.

— Cercetez istoria, glăsui ea într-un târziu, şi adun vechi istorisiri. Locul acesta, căruia voi îi spuneţi Ţinutul celor Două Râuri, m-a interesat dintotdeauna. Câteodată studiez poveştile despre ce s-a-ntâmplat aici, cu multă vreme în urmă; aici, şi în alte locuri.

— Poveşti? întrebă Rand. Dar ce s-o fi putut întâmpla în Ţinutul celor Două Râuri ca să intereseze pe cineva ca… adică, ce s-o fi putut întâmpla pe aici?

— Şi cum să-i spunem altfel, decât Ţinutul celor Două Râuri? adăugă Mat. Aşa i s-a spus dintotdeauna.

— Pe măsură ce Roata Timpului se învârte, zise Moiraine, ca pentru sine, parcă privind în gol, locurile poarta multe nume. Şi oamenii poartă multe nume, multe chipuri. Chipuri diferite, dar mereu acelaşi om. Şi totuşi nimeni nu cunoaşte pe dea-ntregul Marea Pânză pe care o ţese Roata şi nici măcar Pânza unei Vârste. Putem doar să privim, să cercetăm şi să sperăm.

Rand se holba la ea, neputând să mai spună vreun cuvânt, nici măcar ca s-o întrebe ce voia să zică. Nici nu era sigur că vorbele erau pentru urechile lor. Şi ceilalţi doi amuţiseră, observă el. Ewin rămăsese cu gura larg căscată.

Moiraine îşi îndreptă din nou atenţia spre ei, şi toţi trei tresăriră, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Mai târziu o să stăm de vorbă, le făgădui ea, dar nimeni nu-i răspunse. Mai târziu.

Se îndreptă spre Podul de Căruţe, părând mai degrabă să plutească deasupra pământului, decât să calce pe el, cu mantia care-i se revărsa pe lângă trup, ca o pereche de aripi.

După ce ea plecă, un bărbat înalt, pe care Rand nu-l mai observase până atunci, se desprinse din faţa hanului şi o urmă, cu o mână pe mânerul lung al sabiei. Veşmintele lui erau de un verde cenuşiu cam închis, care se topea în frunziş sau în umbră, iar mantia i se vălurea în bătaia vântului, schimbându-şi culoarea, de la cenuşiu la verde şi la brun. Uneori, mantia aceea părea să dispară cu totul, pierzându-se în peisajul de dincolo de ea. Părul bărbatului era lung, încărunţit la tâmple, strâns cu o legătură îngustă de piele, legată în jurul frunţii. Chipul era colţuros şi ascuţit, atins de vreme, dar fără riduri, în ciuda firelor cărunte. Văzându-l cum se mişca, Rand nu se putea gândi decât la un lup.

Trecând pe lângă cei trei băieţi, îi cercetă din priviri, cu ochii săi albaştri şi reci ca zorile din miez de iarnă. S-ar fi zis că-i cântăreşte în minte, dar pe chip nu-i se oglindea niciun semn despre ce-i spunea balanţa. Grăbi pasul, până ce o ajunse pe Moiraine, apoi încetini ca să poată merge pe lângă ea, aplecându-se să-i vorbească. Rand îşi dădu seama că, fără să vrea, îşi ţinuse răsuflarea.

— Acesta-i Lan, rosti Ewin cu vocea răguşită, de parcă şi el îşi ţinuse răsuflarea din pricina acelei priviri stranii. Pun pariu că-i Străjer.

— Nu fi prost, râse Mat, deşi cam tremurat. Străjerii sunt numai în poveşti şi, oricum, ei au săbii şi armuri acoperite cu aur şi de pietre preţioase şi îşi petrec tot timpul la miazănoapte, în Mana Pustiitoare, luptându-se cu răul, şi cu trolocii, şi cu altele de soiul ăsta.

— Ar putea fi Străjer, stărui Ewin.

— Ai văzut aur pe el sau pietre preţioase? îl repezi Mat. Avem noi troloci în Ţinutul celor Două Râuri? Oi – asta avem. Mă întreb ce s-o fi întâmplat pe aici, de interesează pe cineva ca Moiraine.

— Orice e cu putinţă, răspunse Rand, vorbind rar. Se zice că hanul e aici de o mie de ani, poate şi mai mult.

— O mie de ani de oi, i-o întoarse Mat.

— Un bănuţ de argint! izbucni Ewin. Mi-a dat un bănuţ de argint, întreg! Ia gândiţi-vă ce de lucruri pot să-mi cumpăr când vine neguţătorul ambulant.

Rand deschise pumnul ca să se uite la moneda pe care o primise, şi, de uimire, aproape c-o scăpă pe jos. Moneda era mare şi groasă, de argint, având pe ea imaginea unei femei care ţinea în echilibru o flacără pe dosul mâinii. Băiatul nu ştia de unde provenea, dar îl văzuse pe Bran al'Vere cântărind banii pe care-i aduceau neguţătorii din mai multe ţinuturi, aşa că-şi putea da seama cam cât valora. Cu atâta argint, puteai cumpăra un cal de oriunde din Ţinutul celor Două Râuri, ba-ţi mai şi rămânea ceva.

Se uită la Mat şi văzu pe chipul acestuia aceeaşi expresie uluită care, pesemne, se oglindea şi pe al lui. Răsucindu-şi mâna, pentru ca Mat să poată vedea moneda, dar nu şi Ewin, ridică întrebător dintr-o sprânceană. Mat încuviinţă şi, pentru câteva clipe, se uitară unul la altul, uimiţi şi fermecaţi.

— Ce fel de treburi o fi având? întrebă, în cele din urmă, Rand.

— Nu ştiu, zise Mat cu hotărâre, şi nu-mi pasă. Şi nici n-o să cheltuiesc banii. Nici când vine neguţătorul ambulant.

Cu asta, îşi îndesă moneda în buzunarul de la haină.

Încuviinţând din cap, Rand făcu la fel, cu gesturi încete. Nu era sigur din ce cauză, dar vorbele lui Mat păreau cumva potrivite. Moneda nu trebuia cheltuită. Era un dar din partea ei. Nu-şi dădea seama la ce-i mai putea fi de folos argintul, dar…

— Credeţi că ar trebui să o păstrez şi eu pe-a mea? întrebă Ewin. Chinul nehotărârii i se vedea pe faţă.

— Numai dacă vrei, zise Mat.

— Cred că ţi-a dat-o s-o cheltuieşti, adăugă Rand.

Ewin îşi privi moneda, apoi clătină din cap şi vârî bănuţul de argint în buzunar.

— O s-o păstrez, se hotărî el pe un ton jalnic.

— Lasă, ţi-a rămas Menestrelul, zise Rand, iar băiatul mai tânăr se învioră.

— Dacă se trezeşte odată, adăugă Mat.

— Rand, întrebă Ewin, chiar există un Menestrel?

— Ai să vezi, răspunse Rand, râzând; era limpede că Ewin nu se lăsa convins până nu dădea cu ochii de Menestrel. Cândva, tot trebuie să coboare el.

Dinspre Podul de Căruţe se auziră strigăte, iar când Rand se uită să vadă ce se-ntâmplă, începu să râdă cu poftă. O mulţime, din ce în ce mai mare, de săteni – de la bătrâni cu părul alb până la prunci care de-abia învăţau să meargă – însoţea o căruţă mare, cu coviltir, care se îndrepta spre pod, trasă de opt cai; pe exteriorul pânzei atârnau tot felul de boccele, ca nişte ciorchini. Sosise, în sfârşit, neguţătorul ambulant. Străini, un Menestrel, artificii şi neguţătorul ambulant. Era cea mai frumoasa Sărbătoare de Bel Tine din toate timpurile.

CAPITOLUL 3

Neguţătorul ambulant

Mănunchiurile de cratiţe legate laolaltă se ciocneau cu zgomot, în timp ce căruţa neguţătorului ambulant trecea huruind peste scândurile groase care alcătuiau Podul de Căruţe. Bărbatul trase de hăţuri şi opri caii în faţa hanului; o grămadă de săteni şi fermieri, sosiţi cu ocazia Sărbătorii, erau încă adunaţi în jurul său. Din toate direcţiile soseau din ce în ce mai mulţi oameni, care sporeau numărul celor înghesuiţi în jurul uriaşei căruţe cu coviltir, ale cărei roţi erau mai înalte decât statura unui om; cu toţii se uitau ţintă la neguţătorul ambulant, aflat deasupra lor, pe capră.

Bărbatul din căruţă era Padan Fain, un individ cu faţa palidă şi ciolănos, cu braţe descarnate şi nasul mare, coroiat. Din câte îşi amintea Rand, Fain venise în Emond's Field în fiecare primăvară, cu căruţa şi atelajul său, zâmbind şi râzând în permanenţă, de parcă ar fi ştiut o glumă pe care n-o mai ştia nimeni altcineva.

Imediat ce caii se opriră, în clinchetul clopoţeilor de pe hamuri, uşa hanului se deschise larg şi apăru Sfatul, în frunte cu jupân al'Vere şi cu Tam. Ei îşi croiră drum cu paşi hotărâţi, chiar şi Cenn Buie, printre ceilalţi oameni care îi cereau înfriguraţi neguţătorului ace, dantelă, cărţi sau cine ştie ce alte lucruri.

Fără tragere de inimă, mulţimea se dădu la o parte ca să-i lase să treacă, dar, pe urmele lor, cu toţii începură iar să se înghesuie, căutând fără încetare să se facă auziţi de neguţător. Mai presus de orice, îi cereau veşti.

Pentru săteni, acele, ceaiul şi celelalte lucruri de acest fel nu erau musai cele mai importante din căruţa unui neguţător ambulant. La fel de importante erau veştile din afară, noutăţile petrecute în lume, dincolo de Ţinutul celor Două Râuri. Unii neguţători povesteau pur şi simplu ce ştiau, fără vreun meşteşug, ca şi cum totul nu era decât o grămadă de gunoi cu care nu voiau să aibă de-a face. Altora trebuia să le scoţi vorbele din gură cu cleştele; de-abia vorbeau şi nu le plăcea deloc s-o facă. Fain, dimpotrivă, sporovăia de bunăvoie, deşi de

multe ori îşi tachina ascultătorii şi lungea povestea, dând un spectacol la fel de reuşit ca un Menestrel. Îi plăcea să fie în centrul atenţiei şi se plimba ţanţoş prin mulţime, ca un cocoş sfrijit, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui. Lui Rand îi trecu prin minte că era foarte posibil ca lui Fain să nu-i convină să găsească în Emond’s Field un Menestrel adevărat.

Neguţătorul ambulant se tot agita cu frâiele cailor, de parcă voia musai să le lege într-un anume fel, băgându-i şi pe bărbaţii din Sfat în seamă la fel de mult ca şi pe săteni, adică aproape deloc. Înclina din cap nepăsător, fără să salute însă pe cineva. Zâmbea fără să vorbească şi le făcea distant cu mâna celor cu care se împrietenise în mod special – cu toate că prietenia fusese pentru el mereu ceva destul de rece: se bătea pe spate în semn de salut cu cei cu care se-ntâlnea, dar altminteri nu se apropia deloc de ei.

Sătenii îi tot cereau să vorbească, ridicând glasurile din ce în ce mai mult, dar Fain, făcându-şi de lucru cu diverse mărunţişuri de pe capră, aştepta ca mulţimea şi nerăbdarea să atingă pragul pe care şi-l dorea. Numai membrii Sfatului rămăseseră tăcuţi. Ei îşi păstrau demnitatea cuvenită poziţiei pe care o ocupau, şi totuşi norii de fum de pipă, din ce în ce mai groşi, care se înălţau deasupra capetelor lor, trădau chinul la care erau supuşi.

Rand şi Mat îşi făcură loc prin mulţime, apropiindu-se cât puteau de mult de căruţă. Rand s-ar fi oprit la jumătatea drumului, dar Mat se strecură prin înghesuială, trăgându-l după el, până ce ajunseră chiar în spatele bărbaţilor din Sfat.

— Credeam că rămâi la fermă până după Sărbătoare, îi strigă lui Rand Perrin Aybara, peste toată hărmălaia.

Ucenicul fierarului era cu aproape un cap mai scund decât Rand, avea părul creţ şi era atât de îndesat, încât părea cât un bărbat şi jumătate, cu umeri puternici şi braţe aproape la fel de groase ca ale lui jupân Luhhan. El ar fi putut să-şi facă loc prin mulţime cu mare uşurinţă, dar nu-i stătea în fire. Dimpotrivă, se deplasa cu foarte multa grijă şi-şi cerea iertare de la oamenii care însă nu băgau de seamă aproape nimic în afara neguţătorului ambulant. Cu toate acestea, Perrin continuă să-şi ceară iertare şi încercă să nu îmbrâncească pe nimeni, în timp ce îşi croia drum spre Rand şi Mat.

— Închipuiţi-vă, zise el, când ajunse în sfârşit în apropiere, Bel Tine şi neguţătorul ambulant, amândouă deodată. Pun rămăşag că sunt într-adevăr artificii.

— Şi nu ştii nici pe jumătate ce se întâmplă, râse Mat.

Perrin îl privi bănuitor, apoi se uită întrebător la Rand.

— Aşa e, strigă Rand, apoi făcu un gest spre mulţimea din ce în ce mai deasă de oameni care vociferau cu toţii. Mai târziu, îţi explic mai târziu. Mai târziu, am zis!

În acea clipă, Padan Fain se ridică pe capră şi, pe dată, mulţimea se potoli. Ultimele cuvinte ale lui Rand răsunară în mijlocul unei linişti depline, surprinzându-l pe neguţător cu un braţ ridicat deasupra capului şi cu gura deschisă. Cu toţii se întoarseră să se holbeze la Rand. Omuleţul sfrijit de pe capră, care se aştepta ca toată lumea să-i soarbă primele cuvinte de pe buze, îl privi lung şi sfredelitor. Rand se înroşi tot şi-şi dori să fi avut statura lui Ewin, ca să nu iasă atât de tare în evidenţă. Şi prietenii săi se mutară, stânjeniţi, de pe un picior pe altul. Nu trecuse mai mult de un an de când Fain îi băgase pentru prima oară în seamă, recunoscându-i drept bărbaţi. În general, Fain nu avea timp pentru niciunul dintre cei prea mici pentru a cumpăra lucruri din căruţa lui. Rand spera că nu fusese din nou redus la rang de copil în ochii neguţătorului.

Dregându-şi puternic glasul, Fain îşi smuci mantia groasă.

— Nu, nu mai târziu, declamă neguţătorul ambulant, ridicând din nou un braţ, cu un gest solemn. Chiar acum am să vă spun.

În timp ce vorbea, făcea gesturi largi, revărsându-şi spusele asupra mulţimii.

— Voi credeţi că aţi avut necazuri aici, în Ţinutul celor Două Râuri, nu-i aşa? Ei bine, toată lumea are necazuri, din Mana Pustiitoare până la miazăzi, în Marea Furtunilor, de la Oceanul Aryth din apus şi până la Pustiul Aielilor, din răsărit. Şi chiar şi mai departe. Ziceţi că iarna a fost mai aprigă decât oricare alta, friguroasă de vă îngheţa sângele în vine şi vă trosneau oasele? Ah, dar iarna a fost geroasă şi aprigă peste tot. În Ţinuturile de la Hotare, iernii voastre i s-ar spune primăvară. Dar primăvara nu mai vine, ziceţi? Lupii v-au omorât oile? Poate că au atacat şi oamenii? Asta e? Păi, să vedem. Primăvara întârzie peste tot. Peste tot sunt lupi, flămânzi, dornici de fiecare bucăţică de carne în care-şi pot vârî colţii, fie oaie, fie vacă, fie om. Dar sunt

lucruri şi mai rele decât lupii sau iarna. Există unii care ar fi mulţumiţi să aibă parte numai de micile voastre necazuri.

Făcu o pauză, aşteptând răspuns.

— Ce ar putea fi mai rău decât lupii care omoară oile şi oamenii? întrebă Cenn Buie, iar alţii murmurară a încuviinţare.

— Oamenii care se omoară între ei, răspunse neguţătorul ambulant, pe un ton tragic, iscând şoapte de uluire, care se înteţiră pe măsură ce el povestea mai departe. E război, asta spun. E război în Ghealdan, război şi haos. Zăpezile din Pădurea Dhallin sunt roşii de sânge. Văzduhul e plin de corbi şi de croncănitul lor. Armatele mărşăluiesc spre Ghealdan. Naţiuni întregi, clanuri şi oameni de vază îşi trimit soldaţii la luptă.

— Război?

Cuvântul neobişnuit se rostogoli şovăielnic de pe buzele lui jupân al'Vere. Nimeni din Ţinutul celor Două Râuri nu avusese vreodată de-a face cu războiul.

— De ce se războiesc?

Fain rânji, iar Rand avu impresia că îşi bătea joc de izolarea sătenilor faţă de lume, şi de neştiinţa lor. Neguţătorul ambulant se aplecă înainte, de parcă voia să-i împărtăşească Starostelui o taină, dar şoapta sa era de fapt menită să răzbată prin mulţime, şi aşa se şi petrecu.

— Stindardul Dragonului a fost înălţat, iar oamenii se adună să-i se opună. Şi să-l sprijine.

Din toate gâtlejurile deodată se înalţă un oftat, iar Rand se simţi, în ciuda voinţei sale, cuprins de un fior.

— Dragonul, gemu cineva. Cel Întunecat umblă liber prin Ghealdan!

— Nu Cel Întunecat, mârâi Haral Luhhan. Dragonul nu e Cel Întunecat. Şi, oricum, ăsta-i un fals Dragon.

— Să auzim ce are de spus jupân Fain, vorbi starostele, dar nimeni nu se lăsa aşa de uşor; oamenii strigau din toate părţile, glasurile de bărbaţi şi femei înălţându-se unele peste altele.

— E la fel de rău ca şi Cel Întunecat!

— Dragonul a frânt lumea, nu?

— El a iscat totul! El a făcut să vină Vremea Rătăcirii!

— Cunoaşteţi profeţiile! Când renaşte Dragonul, o să fie mai rău decât în cele mai urâte închipuiri!

— Nu-i decât unul din falşii Dragoni. Nu se poate să fie altfel!

— Şi ce însemnătate are asta? Amintiţi vă de ultimul dintre falşii Dragoni. Şi el a stârnit un război. Mii de oameni au murit, nu-i aşa, Fain? A asediat Illian.

— Sunt timpuri rele! De douăzeci de ani, nimeni nu s-a mai dat drept Dragonul Renăscut, iar acum au fost trei în ultimii cinci ani. Timpuri rele! Uitaţi-vă ce se-ntâmplă cu vremea!

Rand schimbă câte o privire cu Mat şi cu Perrin. Ochii lui Mat scânteiau de încântare, în schimb Perrin se strâmba îngrijorat. Rand îşi amintea perfect de toate poveştile pe care le auzise despre bărbaţii care-şi spuneau Dragonul Renăscut, şi, chiar dacă până la urmă se dovediseră nişte impostori – pentru că muriseră sau dispăruseră fără să îndeplinească vreo profeţie – tot făcuseră lucruri îndeajuns de rele. Naţiuni întregi nimicite de război, cetăţi şi oraşe incendiate. Morţii cădeau ca frunzele de toamnă, şi fugarii se înghesuiau pe drumuri, ca oile într-un ţarc. Aşa spuneau neguţătorii ambulanţi şi marii neguţători, şi toţi oamenii din Ţinutul celor Două Râuri care aveau puţin bun simţ îi credeau pe cuvânt. Lumea urma să se sfârşească, după cum spuneau unii, când adevăratul Dragon avea să se trezească din nou la viaţă.

— Încetaţi! strigă starostele. Tăcere! Nu vă mai daţi de ceasul morţii din pricina propriilor închipuiri. Lăsaţi-l pe jupân Fain să ne povestească despre acest fals Dragon.

Oamenii începură să se liniştească, dar Cenn Buie refuză să se lase redus la tăcere.

— Dar este oare un fals Dragon? întrebă meşterul de acoperişuri, cu o voce sumbră.

Jupân al'Vere clipi ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere, apoi se răsti la el:

— Nu fi neghiob bătrân, Cenn!

Dar era prea târziu: Cenn izbutise să aţâţe din nou mulţimea.

— Nu se poate să fie Dragonul Renăscut! Lumina să ne ajute, nu se poate!

— Prost bătrân ce eşti, Buie! Ţii neapărat să-ţi atragi nenorocul, aşa-i?

— Mai lipseşte să rosteşti numele Celui Întunecat! Ţi-a luat Dragonul minţite, Cenn Buie! Încerci să ne faci rău tuturor!

Cenn privi sfidător în jur, încercând să-i intimideze din priviri pe cei care-l dojeneau, şi ridică glasul:

— Nu l-am auzit pe Fain să vorbească despre un „fals” Dragon. Voi l-aţi auzit? Căscaţi ochii! Unde sunt recoltele, care ar trebui să fie deja până la genunchi, sau mai bine? De ce e încă iarnă, când primăvara trebuia să fi venit de o lună?

Câţiva îi strigară mânioşi să-şi ţină gură.

— Nu tac! Nici mie nu-mi plac astfel de vorbe, dar refuz să-mi vâr capul în pământ şi să aştept să vină unul din Taren Ferry să-mi taie gâtul. Şi de data asta nu-l mai aştept nici pe Fain să-şi facă mendrele. Ia, neguţătorule, vorbeşte desluşit. Ce-ai auzit? Ei? Bărbatul ăsta e un Dragon fals?

Fain nu dădu niciun semn că veştile pe care le adusese l-ar fi tulburat. Nu făcu decât să ridice din umeri şi să-şi ducă un deget ciolănos la nas.

— Păi, la asta cine poate răspunde limpede, până ce nu se termină totul?

Se opri şi rânji în felul lui secretos, rotindu-şi ochii peste mulţime ca şi cum şi-ar fi imaginat reacţia oamenilor şi i s-ar fi părut amuzantă.

— Un lucru ştiu, zise el, foarte nonşalant, anume că bărbatul poate folosi Puterea Supremă. Ceilalţi nu puteau. El însă poate conduce. Pământul se crapă la picioarele duşmanilor săi şi zidurile puternice se năruie la poruncă. Fulgerul cade când îl cheamă el şi loveşte acolo unde-i arată. Asta am auzit, de la nişte oameni de încredere.

Se lăsă o tăcere uluită. Rand îşi privi prietenii. Perrin arăta de parcă vedea în faţa ochilor nişte lucruri care nu-i plăceau, dar Mat tot mai părea încântat.

Tam, o idee mai tulburat decât îi stătea în fire, îl trase pe Staroste la o parte, dar înainte să-i fi putut spune ceva, Ewin Finngar izbucni:

— O să înnebunească şi o să moară! În poveşti, bărbaţii care pot conduce Puterea înnebunesc de fiecare dată, se prăpădesc şi mor. Numai femeile o pot atinge. Nu ştie şi el asta?

O scatoalcă de a lui jupân Buie îl făcu să se îndoaie de durere.

— Gata cu flecăreala, băiete, se răsti Cenn, fluturându-şi pumnul noduros în faţa lui Ewin. Poartă-te cu respectul cuvenit şi lasă asta pe seama celor mai în vârstă. Hai, cară-te de aici!

— Linişteşte te, Cenn, mârâi Tam. Băiatul e curios şi atâta tot. Numai de prostiile tale nu aveam nevoie.

— Parcă n-ai avea atâţia ani în spate, adăugă Bran. Aminteşte-ţi, o dată pentru totdeauna, că faci parte din Sfat.

Chipul brăzdat de riduri al lui Cenn se întunecă din ce în ce mai tare, pe măsură ce Tam şi Starostele îl dojeneau, până ce deveni aproape purpuriu.

— Doar ştiţi despre ce soi de femei vorbeşte. Nu te mai încrunta la mine, Luhhan, nici tu, Crawe. Ăsta-i un sat plin de oameni cumsecade, şi e îndeajuns de rău să-l avem în mijlocul nostru pe Fain ăsta care ne vorbeşte despre falşi Dragoni care folosesc Puterea, şi fără să-l mai punem la socoteală pe băiatul ăsta prostănac, vrăjit de Dragon, care să aducă vorba despre Aes Sedai. Despre unele lucruri e pur şi simplu mai bine să nu pomeneşti, chiar dacă voi aveţi de gând să-i daţi prostului de Menestrel voie să vă spună toate poveştile pe care le doriţi. Nu-i bine şi nu-i firesc.

— N-am văzut, n-am auzit şi n-am mirosit niciodată un lucru despre care să nu poţi pomeni, vorbi Tam, dar Fain încă nu isprăvise.

— Femeile Aes Sedai au luat deja masuri, glăsui tare neguţătorul ambulant. Mai multe dintre ele au plecat din Tar Valon călare, spre miazăzi. De vreme ce bărbatul ăsta poate mânui Puterea, numai ele îl pot înfrânge, oricât s-ar lupta ceilalţi, şi numai ele se pot ocupa, după aceea, de soarta lui – dacă reuşesc să-l înfrângă.

Cineva din mulţime gemu cu glas tare şi chiar şi Tam şi Bran schimbară câte o privire îngrijorată. Sătenii se adunau laolaltă, în grupuri mici, iar unii îşi strângeau mantiile pe lângă corp, deşi, la drept vorbind, vântul se mai domolise un pic.

— Sigur că o să-l înfrângă, strigă cineva.

— Falşii Dragoni o păţesc mereu, până la urmă.

— Trebuie să-l înfrângă, nu-i aşa?

— Şi dacă nu, ce se întâmplă?

În cele din urma, Tam reuşise să-i şoptească ceva la ureche Starostelui, iar Bran, încuviinţând din când în când, şi fără să bage în seamă hărmălaia din jurul lor, îl aşteptă să termine, apoi îşi înălţă, la rândul lui, glasul:

— Ascultaţi-mă cu toţii! Tăceţi şi ascultaţi-mă!

Strigătele se potoliră din nou, până ce deveniră doar nişte murmure.

— Astea nu-s nişte simple veşti din afară. Trebuie să fie cercetate de Sfat. Jupân Fain, vino, rogu-te, cu noi în han. Avem săţi punem câteva întrebări.

— Pai, chiar mi-ar prinde bine o cană cu vin fiert şi dres, răspunse neguţătorul ambulant, chicotind; sări din căruţă, îşi şterse palmele pe haină şi-şi îndreptă vesel mantia. Vreţi, vă rog, să vedeţi de caii mei?

— Vreau să ştiu şi eu ce are de spus! se auziră mai multe glasuri protestând.

— Doar n-o să-l duceţi cine ştie pe unde! Nevastă-mea m-a trimis să cumpăr ace!

Acest din urmă glas era al lui Wit Congar. El îşi lăsă umerii în jos, sub povara privirilor piezişe pe care-i le aruncară unii, dar rămase pe poziţii.

— Avem şi noi dreptul să punem întrebări, strigă cineva din spatele mulţimii. Eu…

— Linişte! tună Starostele, reuşind să-i reducă pe toţi la o tăcere uluită. După ce Sfatul va fi aflat tot ce trebuie, jupân Fain se va întoarce să vă spună toate noutăţile. Şi să vă vândă oale şi ace. Hu! Tad! Duceţi caii lui jupân Fain în grajd.

Tam şi Bran se aşezară de o parte şi de alta a neguţătorului, restul membrilor Sfatului adunându-se în spatele lor, şi astfel tot grupul se strecură în hanul Izvorul de Vin, închizând sec uşa în nasul celor care încercau să-şi facă şi ei loc. Aceştia bubuiră în uşă, dar, drept răspuns, se auzi un singur strigăt al Starostelui:

— Duceţi-vă acasă!

Oamenii se adunară în faţa hanului, comentând cu voce joasă ce le spusese neguţătorul ambulant, şi ce însemna asta, şi ce fel de întrebări punea Sfatul, şi motivele pentru care ar trebui să li se dea şi lor voie să asculte şi să pună întrebări. Unii trăgeau cu ochiul pe ferestrele din faţă ale hanului, iar câţiva începură chiar să-i ia la întrebări pe Hu şi pe Tad, deşi nu era câtuşi de puţin limpede ce ar fi trebuit să ştie aceştia din urmă. Cei doi grăjdari, oameni zdraveni şi liniştiţi, nu răspunseră decât prin câte un mormăit şi-şi văzură de treabă, deshămând caii de la căruţă, unul câte unul; după ce terminară, nu se mai întoarseră.

Rand nu băgă în seama mulţimea. El se aşeză pe un colţ al vechii fundaţii din piatră, îşi strânse mantia pe lângă trup şi rămase cu ochii aţintiţi spre uşa hanului. Ghealdan. Tar Valon.

Până şi numele erau ciudate şi fascinante. Erau locuri pe care le ştia numai din poveştile neguţătorilor ambulanţi şi ale gărzilor marilor neguţători. Aes Sedai, războaie şi Dragoni făţarnici: despre toate acestea vorbeau poveştile spuse noaptea târziu, la gura vetrei, în timp ce o lumânare arunca umbre stranii pe perete, iar vântul şuiera, lovindu-se de obloane. Una peste alta, i se părea mai bine să aibă parte de furtuni de zăpadă şi de lupi. Totuşi, pesemne că viaţa din afara Ţinutului celor Două Râuri era diferită – era ca şi cum ai fi trăit în mijlocul unei poveşti spuse de un Menestrel. O aventură. O aventură de lungă durată. O viaţă întreagă de aventuri.

Încet, încet, sătenii se răspândiră, fără să înceteze să murmure şi să clatine din cap. Wit Congar se opri o clipă să se holbeze în interiorul căruţei părăsite, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească un alt neguţător ambulant ascuns înăuntru. În cele din urma, rămaseră numai câţiva tineri. Mat şi Perrin veniră şi ei lângă Rand.

— Cred că toată povestea asta e mai tare şi decât Menestrelul, zise Mat, încântat. Mă întreb dacă o să ajungem şi noi să-l vedem pe falsul Dragon.

Perrin îşi clătină capul, acoperit cu un păr des.

— Eu nu vreau să-l văd. Altundeva, poate, dar nu în Ţinutul celor Două Râuri. Nu şi dacă asta înseamnă război.

— Nici dacă asta înseamnă să ne trezim aici cu Aes Sedai, adăugă Rand. Sau ai uitat cumva cine a iscat Frângerea? E adevărat că Dragonul a pornit-o, dar cei care au frânt cu adevărat lumea au fost Aes Sedai.

— Am auzit odată o poveste, începu Mat, vorbind rar, de la una din gărzile unui neguţător de lână. El zicea că Dragonul va renaşte în momentul cel mai greu pentru omenire şi că ne va salva pe toţi.

— Dacă asta credea, era un prostănac, rosti ferm Perrin. Şi tu la fel, că ai stat să-l asculţi.

Băiatul nu părea mânios; nu era iute din fire. Numai că, uneori, fantezia lui Mat, iute ca argintul viu, îl scotea din sărite, şi atunci glasul îi trăda oarecum starea.

— Îmi închipui că ţi-a mai zis şi că, după aceea, o să trăim cu toţii într-o nouă Vârstă a Legendelor.

— N-am zis că l-am şi crezut, protesta Mat. Doar l-am ascultat. A auzit şi Nynaeve, şi am crezut că o să ne jupoaie de

vii pe amândoi. El – adică Străjerul – mi-a zis că foarte mulţi oameni cred în asta, numai că le e frică să mărturisească, le e frică de Aes Sedai şi de Copiii Luminii. După ce s-a năpustit Nynaeve la noi, n-a mai vrut să-mi spună nimic. Iar ea ne-a pârât neguţătorului, care a zis că nu o să-l mai ia niciodată cu el.

— Bravo lui, zise Perrin. Dragonul – să ne salveze? Asta-mi pare o vorbă demnă de Coplin.

— În ce strâmtoare am putea ajunge, ca să vrem să ne salveze Dragonul? se întrebă Rand. E ca şi cum i-am cere ajutor Celui Întunecat.

— Asta nu mi-a zis, răspunse şovăielnic Mat. Şi n-a pomenit nici de vreo nouă Vârstă a Legendelor. A spus că lumea va fi ruptă în bucăţi la venirea Dragonului.

— Asta chiar că ne-ar salva, rosti Perrin sec. O alta Frângere.

— Ardem-ar focul! mârâi Mat. Încerc numai să vă povestesc ce am auzit şi eu.

Perrin clatină din cap.

— Vreau doar ca femeile alea Aes Sedai şi cu Dragonul, fals sau adevărat, să stea departe. Poate aşa, Ţinutul celor Două Râuri va fi cruţat.

— Chiar crezi că sunt Iscoade ale Celui Întunecat? se încruntă Mat gânditor.

— Cine? întreba Rand.

— Aes Sedai.

Rand îi aruncă o privire lui Perrin, care ridică din umeri.

— Poveştile, începu el rar, dar Mat îl întrerupse.

— Nu toate poveştile spun că ele l-ar sluji pe Cel Întunecat, Rand.

— Pe Lumină, Mat, zise Rand, ele au iscat Frângerea. Ce mai vrei?

— Ei, aşa o fi, ofta Mat; în clipa următoare însă, zâmbea din nou. Moş Bili Congar zice că nu există. Nici Aes Sedai. Nici Iscoadele Celui Întunecat. Zice că-s doar poveşti. Zice că el nu crede nici în Cel Întunecat.

Perrin pufni.

— Vorbe de Coplin, de la un Congar. Nu-i firesc?

— Moş Bili a rostit şi numele Celui Întunecat. Pun pariu că asta n-o ştiaţi!

— Pe Lumină! exclamă Rand.

Rânjetul lui Mat se făcu mai larg.

— S-a întâmplat primăvara trecută, chiar înainte ca gândacii să-i atace câmpurile – numai pe ale lui, nu şi pe ale altora. Chiar înainte ca toţi cei din casa lui să se îmbolnăvească de friguri galbene. L-am auzit cu urechile mele. Şi acuma zice că nu crede, dar când îi cer să mai spună o dată numele Celui Întunecat, aruncă după mine cu câte ceva.

— Eşti într-atât de prost încât să faci una ca asta, Matrim Cauthon?

Nynaeve al'Meara apăru în mijlocul lor, cu cosiţa de culoare închisă petrecută peste un umăr şi aproape zbârlită de mânie. Rand se ridică grăbit. Meştereasa, o fată zveltă şi care de-abia îi venea lui Mat până la umăr, părea în clipa aceea mai înaltă decât toţi ceilalţi, şi nici nu mai conta că era tânără şi drăguţă.

— Când s-a-ntâmplat asta, am bănuit eu ceva despre Bili Congar, dar m-am gândit că măcar tu ai mai multă minte decât să-l provoci la aşa ceva. Oi fi îndeajuns de mare ca să te-nsori, Matrim Cauthon, dar de fapt şi de drept maică-ta n-ar fi trebuit să-ţi dea drumul din sforile cu care te ţinea legat de şorţul ei. Mai e puţin şi rosteşti şi tu numele Celui Întunecat.

— Nu, Meştereasă, protesta Mat; expresia de pe chipul lui arata că şi ar fi dorit să fie oriunde, numai acolo nu. Moş Bili – adică jupân Congar – a făcut-o, nu eu! Sânge şi cenuşă, păi eu…

— Ia vezi cum vorbeşti, Matrim!

Rand îşi îndreptă spatele, deşi privirea ei fioroasă nu era pentru el. Perrin părea la fel de abătut. Ceva mai târziu, unul dintre ei avea cu siguranţă să se plângă de faptul că fuseseră certaţi de o femeie care nu era cu mult mai în vârstă decât ei – aşa se întâmpla întotdeauna după dojenile lui Nynaeve, deşi niciodată de faţă cu ea; numai că, în prezenţa ei, diferenţa de vârstă părea îndeajuns de mare. Mai ales dacă era supărată. Băţul pe care-l ţinea în mână avea un capăt gros şi unul subţire ca o nuia – iar ea nu se sfia deloc să-l folosească împotriva celor pe care-i bănuia că se comportă prosteşte. Orice vârstă şi orice poziţie aveau, puteau s-o-ncaseze peste cap, peste mâini sau peste picioare.

Rand era atât de atent la Meştereasă, încât, în prima clipă, nici nu-şi dădu seama că aceasta nu era singură. După ce-şi observă greşeala, începu să se gândească s-o şteargă orice i-ar fi spus Nynaeve după aceea, şi orice i-ar fi făcut.

În spatele Meşteresei, la câţiva paşi, stătea Egwene, care-i privea atent. Era de aceeaşi înălţime cu Nynaeve şi avea acelaşi ten închis la culoare, aşa că, în acel moment, putea să pară o imagine în oglindă a dispoziţiei în care se afla aceasta din urmă. Stătea cu braţele încrucişate pe piept şi cu buzele strânse dezaprobator. Gluga mantiei sale moi şi cenuşii îi umbrea faţa, iar în ochii ei mari, căprui, nu mai era nici urmă de zâmbet.

„Cinstit ar fi fost, se gândea Rand, ca el să aibă câteva avantaje în faţa ei, fiind cu doi ani mai în vârstă”; dar nu era aşa. Nici în cele mai bune momente ale sale nu era prea îndemânatic cu vorbele, atunci când li se adresa fetelor din sat – nu ca Perrin, în orice caz; iar atunci când Egwene îl privea aşa atent, cu ochii mari de tot, ca şi cum nici o fărâmă din atenţia ei nu se îndrepta în altă parte, pur şi simplu nu reuşea să-şi mai stăpânească vorbele. Poate totuşi izbutea să plece de îndată ce Nynaeve termina cu ei. Totuşi, ştia că n-o s-o facă, deşi nu-şi dădea seama de ce.

— Rand al’Thor, vrei să nu te mai holbezi ca un miel bezmetic, rosti Nynaeve, şi să-mi spui de ce vorbeaţi despre lucruri de care ar trebui să aveţi bunul simţ să vă feriţi, viţei ce sunteţi?

Rand tresări şi-şi luă ochii de la Egwene; în momentul în care Meştereasa începuse să vorbească, pe chipul ei înflorise un zâmbet care-l nedumerea. Glasul lui Nynaeve era tăios, dar şi ea avea pe chip un început de zâmbet ştiutor; până la urmă, Mat izbucni în hohote de râs. Zâmbetul Meşteresei dispăru, iar ea îi aruncă lui Mat o privire care-l făcu să-i rămână râsul în gât.

— Ei bine, Rand? întrebă Nynaeve.

Cu colţul ochiului, el o văzu pe Egwene, care tot mai zâmbea. „Ce i s-o fi părând aşa de caraghios?”

— Era destul de firesc să vorbim despre asta, Meştereasă, se grăbi el să zică. Neguţătorul ambulant, Padan Fain… şi toţi… Jupân Fain a adus veşti despre un fals Dragon undeva prin Ghealdan şi despre război şi Aes Sedai. Sfatul a fost de părere că sunt lucruri îndeajuns de importante ca să stea cu el de vorbă. Iar noi, despre ce altceva să vorbim?

Nynaeve scutură din cap.

— Deci de asta căruţa neguţătorului a rămas aici, părăsită. Am auzit oamenii care se grăbeau să-i iasă în cale, dar nu puteam să plec de lângă jupâneasa Ayellin până nu-i scădea

febra. Zici că Sfatul îi pune întrebări neguţătorului despre ce se întâmplă în Ghealdan? Aşa cum îi cunosc eu, îi pun numai întrebări greşite. Numai Soborul Femeilor poate afla ceva cu adevărat folositor.

Potrivindu-şi bine mantia pe umeri, ea intra în han. Egwene n-o urmă. Când uşa se închise în spatele lui Nynaeve, fata se postă în faţa lui Rand. Nu se mai încrunta, dar privirea ei fixă îl neliniştea. Se uită spre cei doi prieteni, dar ei se duseră mai încolo, părăsindu-l cu nişte rânjete largi pe buze.

— N-ar trebui să-i permiţi lui Mat să te amestece în toate prostiile astea, Rand, începu Egwene, solemnă ca însăşi Meşte-reasa; apoi, brusc, se puse pe chicotit. Nu te-am mai văzut arătând aşa de când Cenn Buie v-a prins, pe tine şi pe Mat, urcaţi în merii lui; pe atunci aveaţi zece ani.

El se mută de pe un picior pe altul şi îşi privi prietenii care stăteau în apropiere; Mat vorbea şi gesticula însufleţit.

— Dansezi cu mine mâine?

De fapt, nu asta voia să spună. Voia într-adevăr să danseze cu ea, dar, în acelaşi timp, ar fi dat orice să scape de stânjeneala care îl cuprindea fără greş atunci când era lângă ea. Aşa se simţea şi acum.

Colţurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet slab.

— După amiază, răspunse ea. Dimineaţă sunt ocupată.

Dinspre ceilalţi se auzi exclamaţia lui Perrin:

— Un Menestrel!?

Egwene se întoarse spre ei, dar Rand îi puse o mână pe braţ:

— Ocupată? Cum aşa?

În ciuda frigului, ea îşi dădu gluga pe spate şi, cu un gest aparent nepăsător, îşi trase părul peste umăr. Când o văzuse ultima data, părul îi cădea pe umeri în bucle întunecate, legat numai cu o panglică roşie; acum însă, fusese împletit într-o cosiţă lungă.

Băiatul se holbă la cosiţă ca la o viperă, apoi aruncă o scurtă privire spre Stâlpul Primăverii, care acum rămăsese părăsit pe Pajişte, gata pentru ziua următoare. Dimineaţă urma ca femeile nemăritate, dar ajunse la vârsta măritişului, să danseze în jurul său. Rand înghiţi în sec. Nici nu-i trecuse prin cap că Egwene avea să ajungă la vârsta potrivită în acelaşi timp cu el.

— Dacă ajunge cineva la vârsta măritişului, îngăimă el, nu înseamnă ca trebuie s-o şi facă. Nu imediat.

— Fireşte ca nu. Poate niciodată.

Rand clipi uimit.

— Niciodată?

— De obicei Meşteresele nu se mărită. Am luat lecţii de la Nynaeve, ştii? Ea zice că am har, că pot învăţa să ascult vântul. Mi-a zis că nu toate Meşteresele pot s-o facă, deşi aşa pretind.

— Meştereasă! strigă el amuzat, fără să observe sclipirea periculoasă din ochii fetei. Păi, Nynaeve va fi Meştereasă aici cel puţin încă vreo cincizeci de ani. Probabil că şi mai mult. O să-ţi petreci viaţa făcându-ţi ucenicia cu ea?

— Mai sunt şi alte sate, răspunse ea însufleţită. Nynaeve zice că satele de la miazănoapte de Taren îşi aleg aproape întotdeauna o Meştereasă din altă parte. Li se pare că, în felul ăsta, ea n-o să aibă preferaţi printre oamenii din sat.

Buna dispoziţie a băiatului se topi la fel de repede cum apăruse.

— Să pleci din Ţinutul celor Două Râuri? Păi, aşa n-am să te mai văd niciodată.

— Şi vrei să zici că nu ţi-ar plăcea? Nu mi-ai dat niciun semn că ţi-ar păsa, în ultima vreme.

— Nimeni nu pleacă din Ţinutul celor Două Râuri, continuă el. Poate doar câte cineva din Taren Ferry, dar ăia sunt oricum oameni ciudaţi. Nici nu seamănă cu noi, ceilalţi.

Egwene scoase un oftat de exasperare.

— Poate sunt şi eu ciudată. Poate mai vreau să văd şi alte locuri, despre care am auzit din poveşti. La asta nu te-ai gândit?

— Ba fireşte că da. Şi eu cad pe gânduri uneori, dar ştiu să fac diferenţa între vise şi realitate.

— Şi vrei să spui că eu nu? rosti ea, furioasă, şi-i întoarse de îndată spatele.

— Nu asta voiam să spun. Vorbeam despre mine. Egwene?

Ea îşi trase mantia pe lângă trup, ca un zid care s-o despartă de el, şi, înţepată, se duse câţiva paşi mai departe. Băiatul îşi frecă supărat fruntea. Cum să-i explice? Nu era prima dată când ea îi răstălmăcea vorbele, scoţând din ele altceva decât avusese intenţia să pună acolo. În dispoziţia în care era acum, un singur pas greşit n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, iar Rand era destul de sigur că aproape orice ar fi găsit de spus ar fi fost greşit.

Atunci, Mat şi Perrin se întoarseră. Egwene nu-i băgă în seamă. Ei o priviră şovăielnic, apoi se adunară în jurul lui Rand.

— Şi Perrin a primit o monedă de la Moiraine, zise Mat. La fel ca ale noastre.

El se opri o clipa, apoi adăugă:

— Şi l-a văzut şi pe călăreţ.

— Unde? întreba Rand. Când? L-a mai văzut cineva? Ai spus cuiva?

Perrin îşi ridică braţele groase, făcându-i semn să o ia mai încet.

— Pe rând, pe rând. L-am văzut la marginea satului, privind fierăria, chiar ieri, la apus. Mi-a dat fiori, zău aşa. I-am spus lui jupân Luhhan, dar când s-a uitat el, nu mai era nimeni. Mi-a zis că am început să am vedenii. Dar atunci când am stins focul şi am strâns uneltele, şi-a luat cu el ciocanul cel mai gros. N-a mai făcut asta niciodată.

— Deci te-a crezut, socoti Rand, dar Perrin dădu din umeri.

— Nu ştiu. L-am întrebat de ce şi-a luat ciocanul, dacă nu erau decât nişte vedenii, şi mi-a zis ceva despre lupii care au devenit într-atât de îndrăzneţi încât intră şi în sat. Poate a crezut că asta am văzut, dar ar trebui să ştie că pot să desluşesc un lup de un bărbat călare, chiar şi în amurg. Ştiu ce am văzut, şi nimeni nu mă poate face să cred altceva.

— Eu te cred, rosti Rand. Adu-ţi aminte că l-am văzut şi eu.

Perrin mormăi satisfăcut, ca şi cum până atunci nu fusese sigur de asta.

— Ce tot vorbiţi acolo? întrebă deodată Egwene.

Pe dată, Rand îşi dori să fi vorbit mai încet. Ar fi făcut-o, dacă şi-ar fi dat seama că fata îi asculta. Mat şi Perrin, rânjind ca nişte nătângi, se dădură peste cap să-i povestească despre întâlnirile lor cu călăreţul cu mantie neagră, dar Rand rămase tăcut. Era sigur că ştia ce urma să le spună Egwene, după ce terminau.

— A avut dreptate Nynaeve, vorbi solemn Egwene, după ce cei doi băieţi tăcură. Niciunul din voi nu trebuia dezlegat din sfori. Mai există şi oameni care călăresc, aflaţi de la mine. Asta nu-i face să fie monştri coborâţi din poveştile Menestrelilor.

În sinea lui, Rand se felicită – avusese perfectă dreptate. Ea însă se îndreptă acum spre el.

— Şi tu te apuci să răspândeşti asemenea poveşti! Uneori n-ai pic de minte, Rand al'Thor. Iarna a fost şi aşa destul de înfricoşătoare; nu mai speriaţi copiii!

Rand făcu o strâmbătură amară.

— N-am răspândit nimic, Egwene. Dar am văzut ce-am văzut, şi nu era un fermier care-şi căuta vaca rătăcită.

Egwene trase adânc aer în piept şi deschise gura, dar nu mai apucă să mai zică nimic, căci uşa hanului se deschise şi un bărbat cu o claie de păr alb ieşi în grabă, de parcă-l urmărea cineva.

CAPITOLUL 4

Menestrelul

Uşa hanului se trânti în spatele bărbatului cu păr alb, iar el se întoarse pe călcâie, uitându-se urât la ea. Era zvelt şi ar fi fost înalt dacă nu ar fi umblat cu umerii aduşi, dar se mişca sprinten, în ciuda faptului că arăta în vârstă. Mantia lui părea o adunătură de petice, cu forme ciudate şi de mărimi diferite; erau sute de petice, divers colorate, care fluturau la fiecare adiere. De fapt, Rand observă că era destul de groasă, în ciuda a ceea ce spusese jupân al'Vere, iar peticele erau doar cusute pe deasupra, în chip de podoabe.

— Menestrelul! şopti încântată Egwene.

Bărbatul cu păr alb se răsuci, cu mantia fluturându-i în vânt. Haina sa cea lungă avea mâneci ciudate, care atârnau, şi buzunare mari. Mustăţile groase, la fel de albe ca părul de pe cap, îi tremurau în jurul gurii, iar chipul său era zbârcit ca un copac care îndurase multe vitregii. Făcu un gest poruncitor către Rand şi ceilalţi, cu pipa sa cu muştiucul lung, bogat împodobită, din care se înălţa un fir de fum. Ochii săi albaştri se iţeau sfredelitori de sub sprâncenele albe şi stufoase.

Rand se holbă la ochii bărbatului aproape la fel de mult pe cât se holbase la restul înfăţişării sale. Toţi oamenii din Ţinutul celor Două Râuri aveau ochii închişi la culoare, la fel ca majoritatea neguţătorilor, şi a gărzilor lor, şi a tuturor celorlalţi oameni pe care-i văzuse până atunci. Cei din neamurile Congar şi Coplin îl batjocoriseră pentru ochii săi cenuşii, până în ziua în care se hotărâse să-i tragă lui Ewal Coplin un pumn în nas; şi ce-l mai beştelise Meştereasa pentru asta. Se întrebă dacă exista vreun loc în care nimeni să nu aibă ochii închişi la culoare. „Poate de acolo vine şi Lan."

— Ce loc mai e şi ăsta? întrebă Menestrelul, cu o voce joasă care părea, cumva, mai puternică decât a celorlalţi oameni; chiar sub cerul liber părea că răsună între pereţii unei vaste încăperi. Ţărănoii din satul de pe deal mi-au spus că pot ajunge aici înainte de lăsarea întunericului, dar n-au precizat şi că ar fi trebuit să plec cu mult înainte de prânz. Când, în sfârşit, ajung,

înfrigurat până în măduva oaselor şi dornic de un pat călduros, hangiul vostru începe să bombăne că-i prea târziu, ca şi cum aş fi fost un porcar vagabond şi nu cel pe care Sfatul Satului îl implorase să-şi expună talentul la sărbătoarea asta minunată. Şi nici măcar nu mi-a spus că tot el e şi starostele.

Îşi încetini vorba, ca să poată răsufla, şi îi învălui pe toţi într-o uitătură sclipitoare, apoi se porni de îndată:

— Când am coborât să-mi fumez pipa în faţa focului şi să beau o cană cu bere, toţi oamenii din sala mare se holbau la mine ca şi cum eram cel mai neisprăvit dintre cumetrii lor şi nu căutam decât să împrumut ceva bani. Un moşulică începe să-mi facă morală despre ce soi de poveşti ar trebui să spun sau să nu spun, apoi o copiliţă ţipă la mine să ies afară şi mă ameninţă cu o ditamai bâta dacă nu mă mişc îndeajuns de repede. Cine a mai auzit ca un Menestrel să fie tratat în felul ăsta?

Chipul lui Egwene era un spectacol în sine; se holba cu ochii mari la Menestrel, primul pe care-l văzuse în carne şi oase, dar în acelaşi timp ardea de dorinţa să-i ia apărarea lui Nynaeve.

— Iertaţi-ne, jupân Menestrel, lua cuvântul Rand, conştient că şi el rânjea prosteşte. Era Meştereasa noastră, şi…

— Cine, feţişoara aia drăguţă? exclamă Menestrelul. Meştereasa satului? Păi, la vârstă ei, ar face mai bine să cocheteze cu băieţii decât să prevadă vremea şi să se-ngrijească de bolnavi.

Rand se foi stânjenit de pe un picior pe altul, nădăjduind ca Nynaeve să nu audă vreodată aceasta părere. Cel puţin nu înainte ca Menestrelul să-şi fi terminat numărul. Perrin clipi speriat auzindu-i cuvintele, iar Mat fluieră neauzit, de parcă amândurora le-ar fi trecut prin cap acelaşi lucru.

— Bărbaţii făceau parte din Sfatul Satului, continuă Rand. Sunt sigur că nu aveau intenţia să pară lipsiţi de politeţe. Problema e că de-abia am aflat de războiul din Ghealdan şi de bărbatul care pretinde a fi Dragonul Renăscut. Falsul Dragon. Un grup de Aes Sedai se îndreaptă încoace dinspre Tar Valon. Sfatul încearcă să hotărască dacă suntem cumva în pericol şi prin locurile astea.

— Se ştia demult asta, până şi în Baerlon, rosti dispreţuitor Menestrelul, ultimul loc din lume în care soseşte vreo ştire. Făcu o pauza, îşi roti privirile de jur împrejurul satului şi adăugă sec: Sau… aproape ultimul.

Apoi îi căzură ochii pe căruţa cu coviltir din faţa hanului, rămasă în părăsire, cu oiştea prăbuşită pe pământ.

— Aşa, mi s-a părut mie că era şi Padan Fain acolo, înăuntru, adăugă el, cu aceeaşi voce gravă, a cărei rezonanţă fusese însă înlocuită cu o notă de dispreţ. Fain ăsta s-a priceput dintotdeauna să răspândească veştile rele cu repeziciune. Cu cât sunt mai rele, cu atât se grăbeşte mai tare. E mai mult corb decât om.

— Jupân Fain vine deseori în Emond's Field, jupân Menestrel, începu Egwene, cu o umbră de supărare care răzbătea prin încântarea pe care o resimţea. E un om foarte vesel şi aduce veşti mai mult bune decât rele.

Menestrelul o privi o clipa, apoi zâmbi larg.

— Ia uite ce fată frumoasa! Ţi-ar trebui nişte trandafiri să ţi-i prinzi în păr. Din păcate, eu nu pot scoate trandafiri din piatră seacă, cel puţin nu anul ăsta – dar ce-ai zice să-mi dai o mână de ajutor când îmi fac numărul? Să-mi dai flautul când am nevoie de el – sau alte instrumente. De obicei, îmi iau ca ajutor fata cea mai frumoasă pe care o găsesc.

Perrin chicoti, iar Mat, care chicotise şi el pe înfundate, izbucni în hohote de râs. Rand clipi surprins; Egwene îl privea supărată, iar el nu scosese nici măcar un sunet. Fata îşi îndreptă spatele şi spuse, cu un glas mult prea liniştit:

— Îţi mulţumesc, jupâne Menestrel. Te ajut cu plăcere.

— Thom Merrilin, rosti Menestrelul, iar ei se holbară surprinşi. Thom Merrilin mă cheamă, nu jupân Menestrel.

Îşi îndreptă pe umeri mantia pestriţă şi, dintr-odată, glasul păru să-i răsune iarăşi ca între pereţii unei mari încăperi.

— Cândva am fost Bard de Curte, iar acum, într-adevăr, am ajuns la măreţul rang de Maestru Menestrel, dar mă cheamă, pur şi simplu, Thom Merrilin; Menestrel este numai un titlu cu care mă mândresc.

Apoi făcu o plecăciune atât de complicată, fluturându-şi mantia, încât Mat începu să aplaude, iar Egwene scoase un murmur apreciativ.

— Jupân… ăăă… jupân Merrilin, rosti Mat, care, după vorbele Menestrelului, nu ştia prea bine ce formă de adresare să aleagă, ce se întâmplă în Ghealdan? Ştii ceva despre falsul Dragon? Sau despre Aes Sedai?

— Ţi se pare c-aş fi un neguţător ambulant, băiete? mormăi Menestrelul, lovindu-şi podul palmei cu pipa, pe care apoi o făcu dispărută undeva într-un buzunar al mantiei sau al surtucului pe care îl purta; Rand nu reuşi să-şi dea seama unde sau cum dispăruse obiectul. Sunt Menestrel, nu gură spartă. Iar despre Aes Sedai, am luat hotărârea să nu ştiu niciodată nimic. E mult mai sigur aşa.

— Dar războiul, continuă Mat cu însufleţire, numai că jupân Merrilin îl întrerupse imediat.

— În războaie, băiete, nişte proşti ucid alţi proşti pentru tot felul de motive prosteşti. Asta-i tot. Eu mă aflu aici în numele artei.

Brusc, el întinse un deget spre Rand.

— Tu, băiete. Înalt mai eşti. Mai ai de crescut, dar nu prea cred să mai fie prin ţinut vreun bărbat aşa înalt ca tine. Şi pun rămăşag că nu-s nici mulţi cu ochi ca ai tăi. Una peste alta, ai ditamai umerii şi eşti înalt ca un Aiel. Cum te cheamă?

Şovăind şi fără să-şi dea prea bine seama dacă nu cumva bărbatul îşi bătea joc de el, Rand îşi spuse numele; dar Menestrelul îşi îndreptase deja atenţia către Perrin.

— Iar tu eşti aproape cât un Ogier. Cam pe acolo. Cum te numeşti?

— Poate dacă aş fi de două ori pe atât, râse Perrin. Teamă mi-e că eu şi Rand suntem doar nişte oameni obişnuiţi, jupân Merrilin, nu făpturi plăsmuite din poveştile dumitale. Sunt Perrin Aybara.

Merrilin se trase de mustaţă.

— I-auzi. Făpturi plăsmuite din poveştile mele. Aşa zici tu? Pesemne ca voi, băieţi, sunteţi tare umblaţi prin lume.

Rand ramase tăcut, convins, de acum, că erau ţinta unei batjocuri, dar Perrin vorbi răspicat.

— Cu toţii am ajuns până în Dealul Străjii şi la Deven Ride. Nu sunt mulţi pe aici care să se fi dus aşa departe.

Nu se lăuda degeaba – nu-i stătea în fire s-o facă. Spunea pur şi simplu adevărul.

— Şi am mai văzut şi Smârcul, adăugă Mat; asta chiar că aducea cu o laudă. Adică mlaştina din fundul Codrului cu Bălţi. Acolo nu se duce chiar nimeni în afară de noi – e plin de nisipuri mişcătoare şi de puţuri cu noroi. Şi nici în Munţii de Negură nu se duce nimeni, dar noi am fost o dată. Cel puţin până la poale.

— Aşa departe? murmură Menestrelul, continuând să se tragă de mustăţi.

Lui Rand i se păru că încerca să-şi ascundă un zâmbet şi-l văzu şi pe Perrin încruntându-se.

— Poartă ghinion să urci pe munţi, zise Mat, ca şi cum s-ar fi scuzat că nu mersese mai departe. Toată lumea ştie.

— Astea-s prostii, Matrim Cauthon, îl întrerupse Egwene, supărată. Nynaeve spune că…

Se opri şi roşi uşor, aruncându-i lui Thom Merrilin o privire care nu mai era atât de prietenoasă ca înainte.

— Nu-i frumos să-ţi baţi… Nu e…

Se înroşi şi mai tare şi tăcu. Mat clipi de parcă începea să bănuiască şi el ce se-ntâmplă.

— Ai dreptate, copilă, rosti spăşit Menestrelul. Îmi cer cu umilinţă iertare. Mă aflu aici ca să vă distrez. Of, of, gura asta bogată mereu mi-a adus necazuri.

— N-om fi călătorit noi aşa de mult ca dumneata, zise sec Perrin, dar ce are a face înălţimea lui Rand?

— Uite care-i treaba, băiete. Ceva mai târziu o să vă cer să încercaţi să mă ridicaţi de la pământ, dar n-o să o puteţi face. Nici tu, nici prietenul tău cel înalt – Rand ai zis, nu? – nici nimeni altcineva. De asta ce mai zici?

Perrin chicoti dispreţuitor.

— Cred că pot să încerc chiar acum.

Dar când băiatul făcu un pas spre el, Thom Merrilin îi făcu semn să se retragă.

— Mai târziu, băiete, mai târziu. Când se va fi adunat mai multă lume să ne vadă. Un artist are nevoie de public.

De când ieşise Menestrelul din han, pe Pajişte se adunaseră vreo douăzeci de persoane, băieţi şi fete, inclusiv nişte copii care trăgeau cu ochiul, fermecaţi şi tăcuţi, din spatele celor mai în vârstă. Cu toţii păreau că aşteaptă de la Menestrel nişte minunăţii. Bărbatul cu părul alb le aruncă o privire – păru să-i numere –, apoi clătină uşor din cap şi oftă.

— Ei, cred c-aş putea să vă dau un mic exemplu. Asta ca să le puteţi spune şi celorlalţi, da? Doar o idee despre ce-o să vedeţi mâine la Sărbătoarea voastră.

Făcu un pas înapoi şi deodată sări în văzduh, răsucindu-se şi dându-se peste cap, apoi aterizând drept în vârful fundaţiei de piatră, cu faţa la ei. Mai mult decât atât, chiar în momentul în

care atinse pământul cu picioarele, în mâini îi apărură trei mingi – una roşie, una albă şi una neagră – pe care începu de îndată să le învârtească prin aer.

Privitorii lăsară să le scape o şoaptă – pe jumătate de mirare, pe jumătate de plăcere. Până şi Rand uită de supărare. Rânji scurt spre Egwene şi primi drept răspuns un zâmbet încântat, apoi se întoarseră amândoi să se holbeze la Menestrel.

— Vreţi s-auziţi poveşti? strigă Thom Merrilin cu glas puternic. Ştiu multe poveşti şi am să vi le spun. Am să le fac să prindă viaţă în faţa ochilor voştri.

De undeva apăru şi o minge albastră, care se alătură celorlalte, apoi una verde şi una galbenă.

— Poveşti despre războaie aprige şi despre mari eroi, pentru bărbaţi şi băieţi. Pentru femei şi fete, întregul *Ciclu Aptarigine.* Poveşti despre Artur Paendrag Tanreall, Artur Aripă de Şoim, Artur Marele Rege, care a domnit odinioară peste toate ţinuturile, de la Pustiul Aiel până la Oceanul Aryth şi chiar şi dincolo de acesta. Poveşti minunate despre oameni şi locuri ciudate, despre Omul Verde, despre Străjeri şi troloci, despre Ogieri şi Aieli. *Cele o mie de poveşti ale lui Anna, Înţeleptul Sfătuitor.* Jaem Prăpădul uriaşilor. *Cum l-a fermecat Susa pe Jain Neopritul.* Mara şi cei trei regi neghiobi.

— Povesteşte-ne despre Lenn, strigă Egwene. Cum a zburat el spre Lună în burta unui vultur de foc. Vorbeşte-ne despre fiica sa, Salya, care umbla printre stele.

Rand o privi cu coada ochiului, dar ea părea absorbită de Menestrel. Niciodată nu-i plăcuseră poveştile despre aventuri şi lungi călătorii. Preferatele ei erau întotdeauna cele amuzante, sau poveştile despre femei care păcăleau alţi oameni, presupuşi a fi mai deştepţi decât toţi ceilalţi. Era convins că ea ceruse să audă poveşti despre Lenn şi Salya ca să-i facă în ciudă. Era cu neputinţă să nu-şi dea seama că lumea din afară nu era un loc potrivit pentru oamenii din Ţinutul celor Doua Râuri. Să asculţi poveşti aventuroase, sau chiar să visezi la ele, era una; să le vezi desfăşurându-se în jurul tău era cu totul altceva.

— Astea-s poveşti de demult, zise Thom Merrilin şi, dintr-odată, începu să jongleze câte trei mingi cu fiecare mână. Poveşti din Vârsta de dinaintea Vârstei Legendelor, spun unii. Poate şi mai vechi. Dar ţineţi minte bine, eu cunosc toate poveştile Vârstelor care au trecut şi vor veni din nou. Vârste în

care oamenii domneau peste ceruri şi stele şi Vârste în care omul rătăcea prin lume ca tovarăş al fiarelor. Vârste minunate şi Vârste înfricoşătoare. Vârste care au luat sfârşit când din ceruri a început să curgă foc şi Vârste osândite de zăpezi şi de gheţuri care au acoperit pământurile şi mările. Cunosc toate poveştile şi pe toate le voi spune. Poveşti despre Mosk Uriaşul, cu Lancea lui de Foc care ajungea oriunde în lume, şi despre războaiele lui cu Alsbet, Regina Tuturor. Poveşti despre Vindecătoarea Materese, Mama Minunatului Ind.

De acum, mingile începuseră să se rotească în mâinile lui Thom în două cercuri care se intersectau. Glasul său părea o incantaţie, iar în timp ce vorbea, se rotea uşor, ca şi cum îşi supraveghea spectatorii pentru a le urmări reacţiile.

— Am să vă povestesc despre sfârşitul Vârstei Legendelor, despre Dragon şi încercarea lui de a-l slobozi pe Cel Întunecat în lumea oamenilor. Am să vă spun despre Vremea Nebuniei, când lumea a fost frântă de către Aes Sedai; despre Războaiele Troloce, când oamenii s-au luptat cu trolocii pentru a stăpânii pământul; despre Războiul de O Sută de Ani, când oamenii s-au luptat unii cu alţii şi când au fost făurite neamurile care există şi azi. Am să vă povestesc aventurile bărbaţilor şi ale femeilor, ale celor bogaţi şi ale celor săraci, mari şi mici, semeţi şi umili. *Asediul Coloanelor Cerului.* Cum l-a vindecat Karil, gospodina, pe soţul ei care sforăia. *Regele Darith şi căderea Casei*…

Brusc, potopul de cuvinte se opri, în acelaşi timp cu rotirea mingilor pe care Thom le adună pur şi simplu din aer, rămânând tăcut. fără ca Rand s-o observe, Moiraine se alăturase ascultătorilor. Lan era lângă ea, dar trebuia să te uiţi cu mare atenţie ca să-l vezi. O clipă, Thom se uită chiorâş la Moiraine, rămânând cu chipul şi trupul înţepenite, în afara mişcărilor prin care făcu mingile să dispară în mânecile largi de la surtuc. Apoi îi făcu o plecăciune, desfăcându-şi larg mantia.

— Cu iertăciune, dumneavoastră precis nu sunteţi de prin împrejurimi…

— Doamna! şuieră uimit Ewin. Doamna Moiraine.

Thom clipi, apoi făcu o nouă plecăciune, şi mai adâncă.

— Îmi cer din nou iertare… hmm, Doamnă. N-am vrut să mă arăt lipsit de respect.

Moiraine făcu un gest uşor de nepăsare.

— Nici n-am crezut asta, jupân Bard. Iar numele meu este, pur şi simplu, Moiraine. E adevărat că nu sunt de pe aici, sunt o călătoare ca şi dumneata, departe de casă şi singură. Pentru un străin, lumea poate fi plină de primejdii.

— Doamna Moiraine aduna istorisiri, completă Ewin. Istorisiri despre lucruri care s-au întâmplat în Ţinutul celor Două Râuri; deşi eu, unul, habar n-am ce s-ar fi putut întâmpla prin locurile astea despre care să merite să faci o poveste.

— Atunci cred că o să-ţi fie pe plac şi poveştile mele… Moiraine, zise Thom, privind-o într-un mod evident bănuitor; se vedea că nu-i prea plăcea s-o întâlnească acolo. Dintr-odată, Rand se întrebă ce soi de distracţii i se puteau oferi unei doamne ca aceea într-un oraş ca Baerlon sau Caemlyn – cu siguranţă că nu putea fi ceva mai grozav decât un Menestrel.

— Asta ţine de gusturi, jupân Bard, răspunse Moiraine. Unele poveşti îmi plac, altele nu.

Thom făcu încă o plecăciune, şi mai adâncă decât primele, înclinându-şi trupul deşirat până aproape de pământ.

— Te asigur că niciuna dintre poveştile mele nu va displăcea. Toate vor fi plăcute şi distractive. Şi îmi faci o onoare prea mare. Sunt doar un Menestrel; atât, şi nimic mai mult.

Drept răspuns la plecăciunea lui, Moiraine înclină capul cu un gest graţios. Vreme de o clipă aduse încă şi mai mult cu o doamnă nobilă, aşa cum o numise Ewin, care primea omagiile supuşilor săi. Apoi se întoarse pe călcâie, iar Lan o urmă, ca un lup care însoţeşte o lebădă plutind pe oglinda apei.

Thom rămase cu ochii după ei, încruntându-şi sprâncenele stufoase şi netezindu-şi cu dosul palmei mustaţa lungă, până ce-i văzu ajunşi la jumătatea Pajiştii. „Nu-i convine deloc”, se gândi Rand.

— Nu mai jonglezi puţin, te rugăm? întrebă Ewin.

— Înghite foc, strigă Mat. Vreau să te văd înghiţind foc.

— Harpa! striga un glas din mulţime. Cântă la harpă.

Altcineva pomeni de flaut. Dar tocmai atunci, uşa hanului se deschise, iar bărbaţii din Sfat ieşiră cu paşi apăsaţi, cu Nynaeve printre ei. Padan Fain nu se afla acolo, după cum văzu Rand; pesemne că negustorul ambulant se hotărâse să rămână la căldură, în sala mare, cu vinul său dres cu mirodenii.

Mormăind ceva despre „o duşcă tare de rachiu”, Thom Merrilin sări repede jos de pe vechea fundaţie. fără să-i pese de

strigătele celor care-l urmăriseră până atunci, se strecură pe lângă membrii Sfatului înainte ca aceştia să fi ieşit bine pe uşă.

— Ce-i ăsta, Menestrel sau Rege? întrebă iritat Cenn Buie. Bani buni cheltuiţi aiurea, eu aşa cred.

Bran al'Vere dădu să se întoarcă după Menestrel, apoi clătină din cap.

— S-ar prea putea ca omul ăla să facă mai mult stricăciuni decât lucruri bune.

Nynaeve, preocupată să-şi strângă mantia pe lângă corp, pufni zgomotos.

— Dacă aşa ţi-e voia, Bran al'Vere, fă-ţi griji din pricina Menestrelului. Măcar el se află chiar în Emond's Field, ceea ce nu se poate spune despre falsul Dragon. Dar dacă tot îţi faci griji, află că mai sunt şi alţii pe aici care chiar ar trebui să te preocupe.

— Cu voia dumitale, Meştereasă, zise scorţos Bran, lasă în seama mea să hotărăsc din pricina cui să-mi fac griji. Jupâneasa Moiraine şi jupân Lan sunt oaspeţi la hanul meu, nişte oameni cuviincioşi şi respectabili; eu aşa zic. Nu ei au fost cei care m-au făcut „neghiob" în faţa întregului Sfat. Nu ei au fost cei care au spus bărbaţilor din Sfat că toţi la un loc n-au minte nici cât unul singur.

— Oricum, mi se pare că am fost prea blândă, replică Nynaeve, îndepărtându-se fără măcar să arunce vreo privire înapoi şi lăsându-l pe Bran pe gânduri, căutând să-i dea un răspuns pe măsură.

Egwene îl privi pe Rand de parcă ar fi dorit să-i spună ceva, dar în loc de asta se luă repede pe urmele Meşteresei. Rand ştia că trebuia să existe vreo cale prin care s-o oprească să plece din Ţinutul celor Două Râuri, dar nu-i trecea prin minte decât una singură, pe care nu era gata s-o apuce, chiar dacă ea ar fi fost de acord. În plus, Egwene aproape că-i spusese limpede că nu era de acord, ceea ce-l făcea să se simtă şi mai rău.

— Tinerica asta are nevoie de un bărbat, mormăi Cenn Buie, înălţându-se pe călcâie; era deja roşu la faţă şi chipul i se întunecă din ce în ce mai mult. Nu ştie ce-i ăla respectul cuvenit. Noi suntem membrii Sfatului, nu nişte băietani care-i intră ei în curte şi…

Starostele pufni zgomotos pe nas, apoi, dintr-odată, se întoarse spre bătrânul meşter de acoperişuri.

— Taci din gură, Cenn! Nu te mai purta ca un Aiel cu vălul negru tras peste ochi!

Bărbatul cel slăbănog rămase împietrit locului de uimire. Starostele nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Bran îl fulgeră cu privirea.

— Fir-ar să fie, dar avem lucruri mai bune de făcut aici decât să ne prostim. Sau ai de gând să arăţi că Nynaeve are dreptate?

Şi cu asta, se întoarse în han, cu paşi apăsaţi, şi trânti uşa în urma lui. Membrii Sfatului îi aruncară câte o privire lui Cenn, apoi plecă fiecare în drumul lui, în afară de Haral Luhhan, care rămase să-l însoţească pe meşterul cu chipul împietrit, vorbindu-i încet. Fierarul era singurul care-l putea face pe Cenn să-şi vina în fire. Rand îi ieşi în întâmpinare tatălui său, cu prietenii după el.

— Nu l-am văzut niciodată pe jupân al’Vere aşa de supărat, zise întâi de toate Rand, ceea ce-i atrase din partea lui Mat o privire dezgustată.

— Starostele şi Meştereasa nu prea se înţeleg, îl lămuri Tam, iar astăzi s-au înţeles mai puţin decât de obicei. Asta-i tot. În fiecare sat e la fel.

— Şi ce-i cu falsul Dragon? întreba Mat, iar Perrin murmură şi el ceva, nerăbdător. Ce se aude cu Aes Sedai?

Tam clatină încet din cap.

— Jupân Fain nu ştia mult mai mult decât apucase deja să spună. Cel puţin nu lucruri care să ne intereseze pe noi. Ne-a vorbit despre lupte câştigate şi pierdute, despre oraşe cucerite şi recucerite, dar toate, slavă Luminii, în Ghealdan. Necazurile nu s-au întins, din câte ştia jupân Fain.

— Pe mine mă interesează luptele, zise Mat, iar Perrin adăugă:

— Ce v-a spus despre asta?

— Pe mine, Matrim, luptele nu mă interesează, vorbi Tam. Dar sunt convins că, puţin mai târziu, o să-i facă plăcere să vă povestească toate cele chiar el. Ceea ce mă interesează este că n-ar trebui să ne facem griji pentru ce se întâmplă aici, din câte a decis Sfatul. N-am putut găsi niciun motiv pentru care femeile Aes Sedai să vină încoace, în drumul lor spre miazăzi. Cât despre călătoria de întoarcere, nu pare probabil ca ele să vrea să străbată Codrul Umbrelor şi să treacă înot Râul Alb.

Auzind asta, Rand şi ceilalţi chicotiră. Erau trei motive pentru care nimeni nu intra în Ţinutul celor Două Râuri decât prin miazănoapte, pe la Taren Ferry. Primul motiv, fireşte, erau Munţii de Negură aflaţi la apus, iar Smârcul închidea la fel de bine regiunea, pe la răsărit. La miazăzi se afla Râul Alb, care-şi lua numele de la felul în care stâncile şi bolovanii făceau ca apele sale repezi să fiarbă şi să spumege. Iar dincolo de el se afla Codrul Umbrelor. Puţini oameni din Ţinutul celor Două Râuri trecuseră vreodată dincolo de Râul Alb, şi încă şi mai puţini se întorseseră, odată ajunşi acolo. Totuşi, lumea era în general de acord că acest Codru al Umbrelor se întindea cel puţin o sută de mile spre miazăzi, fără nici o potecă şi niciun sat, dar plin de lupi şi de urşi.

— Şi cu asta, basta, în ceea ce ne priveşte, zise Mat, care părea cel puţin dezamăgit.

— Nu-i chiar aşa, replică Tam. Poimâine o să trimitem oameni în Deven Ride şi Dealul Străjii şi chiar în Taren Ferry, ca să aranjeze să stăm cu toţii de strajă. Călăreţi care să vegheze malurile Râului Alb şi ale Tarenului, şi alţii care să patruleze prin interiorul ţinutului. Ar trebui să facem asta chiar mâine, dar numai starostele a fost de acord cu mine. Ceilalţi au găsit de cuviinţă că n-ar trebui să ceară nimănui să-şi petreacă Sărbătoarea călărind prin Ţinutul celor Două Râuri.

— Dar parcă spuneaţi că n-avem de ce să ne facem griji, observă Perrin, iar Tam clătină din cap.

— Am spus că n-ar trebui să ne îngrijorăm, băiete, nu că n-am avea motive. Am văzut oameni care au murit pentru că s-au lăsat convinşi că nu are cum să li se întâmple ceva ce n-ar fi trebuit să li se-ntâmple. Mai mult, luptele o să scoată la iveală fel de fel de oameni. Cei mai mulţi o să încerce numai să ajungă undeva în siguranţă, dar alţii o să caute o cale să profite de pe urma tulburărilor. Celor dintâi o să le dăm o mână de ajutor, dar odată cu ei trebuie să ne aşteptăm să apară şi ceilalţi.

Pe nerăsuflate, Mat întrebă:

— Pot să particip şi eu? Cât mi-aş dori! Ştiţi că mă pricep la fel de bine la călărit ca oricine din sat.

— Vrei să ai parte de câteva săptămâni de frig, de plictiseală şi de dormit pe pământul tare? chicoti Tam. Probabil că altceva n-o să fie. Eu aşa nădăjduiesc. Suntem destul de feriţi, chiar şi

din calea fugarilor. Dar dacă eşti hotărât, vorbeşte cu jupân al’Vere. Rand, e vremea să ne-ntoarcem la fermă.

Rand clipi surprins.

— Credeam că rămânem aici pentru Noaptea Iernii.

— Am treburi de rezolvat la fermă şi am nevoie şi de tine.

— Chiar şi aşa, mai avem ore bune de stat. Aş vrea să mă ofer şi eu voluntar pentru străji.

— Plecăm chiar acum, răspunse tatăl său pe un ton care nu accepta nici o replică, apoi adaugă ceva mai blând: O să ne-ntoarcem mâine şi o să ai timp destul să vorbeşti cu Starostele. Şi timp destul şi pentru Sărbătoare. Te mai las cinci minute, apoi vino în grajd.

— Vii şi tu cu noi să faci de strajă? îl întrebă Mat pe Perrin, după ce plecă Tam. Pun rămăşag că în Ţinutul celor Două Râuri nu s-a-ntâmplat niciodată ceva de soiul ăsta. Pai, dacă ajungem la Taren, poate vedem soldaţi sau cine ştie ce. Poate chiar nişte Spoitori.

— Cred că vin şi eu, zise încet Perrin, dacă jupân Luhhan n-are nevoie de mine.

— Războiul e în Ghealdan, se răsti Rand, apoi, cu un efort, îşi coborî vocea: Războiul e în Ghealdan, iar Aes Sedai sunt… Lumina ştie pe unde, dar nu pe aici, oricum. În schimb, bărbatul cu mantie neagră este aici, în caz că aţi uitat.

Ceilalţi se uitară încurcaţi unul la altul.

— Scuze, Rand, mormăi Mat. Dar nu mi se oferă prea des prilejul de a face altceva decât să mulg vacile lui taică meu.

Sub privirile uimite ale celorlalţi, el îşi îndreptă umerii.

— Păi, chiar le mulg, şi în fiecare zi, aşa să ştiţi.

— Călăreţul negru, îi aminti Rand. Dacă face vreun rău cuiva?

— Poate că-i vreun fugar din război, zise Perrin, fără convingere.

— Orice ar fi, rosti Mat, o să-l găsească străjile.

— Poate, vorbi Rand, dar s-ar zice că poate să dispară când vrea. Poate ar fi mai bine să ştie că trebuie să-l caute.

— O să-i spunem lui jupân al’Vere, când vorbim cu el despre strajă, propuse Mat, iar el le va spune celor din Sfat, şi ei vor spune mai departe.

— Sfatul! exclamă neîncrezător Perrin. O să avem noroc dacă Starostele nu ne râde în nas. Jupân Luhhan şi tatăl lui Rand au deja impresia că noi doi avem vedenii.

Rand oftă:

— Dacă e s-o facem, mai bine o facem acum. Ce contează că ne râde în nas azi sau mâine?

— Poate că, propuse Perrin, privindu-l pe furiş pe Mat, ar trebui să încercăm să-i mai găsim şi pe alţii care l-au văzut. La noapte o să ne-ntâlnim aproape cu toată lumea, prin sat.

Mat se încruntă şi mai tare, dar tot nu zise nimic. Cu toţii înţeleseră că Perrin voia să spună că le-ar fi trebuit nişte martori mai de încredere decât Mat.

— Că-i azi, că-i mâine, tot aia e, adăugă Perrin, văzându-l pe Rand că şovăie. Şi nu cred c-ar strica să mai avem pe cineva cu noi, când mergem să-i vorbim. Eu unul aş zice că jumătate dintre oamenii din sat de partea noastră ne-ar prinde foarte bine.

Rand încuviinţă cu gesturi lente. Parcă-i şi răsuna în urechi râsul lui jupân al'Vere. Ar fi fost, desigur, mult mai bine să mai aibă nişte martori. Iar dacă ei trei îl văzuseră pe individ, trebuiau să mai fie şi alţii. Era limpede.

— Atunci rămâne pe mâine. La noapte, voi doi găsiţi pe cine mai puteţi, iar mâine mergem la Staroste. Apoi…

Ceilalţi doi îl priviră tăcuţi, fără ca vreunul să întrebe ce urmau să facă dacă nu mai găseau pe nimeni altcineva care să-l fi văzut pe bărbatul cu mantie neagră. Totuşi, întrebarea li se citea limpede în ochi, iar el nu avea ce să le răspundă. Oftă din greu.

— Acuma trebuie să plec. Tata o să se-ntrebe dacă n-am căzut cumva într-o groapă.

Îşi luară rămas bun, iar Rand se duse repede spre curtea grajdurilor, unde căruţa cu roţi mari stătea proptită în oişte. Grajdul era o clădire lungă şi îngustă, cu un acoperiş înalt, de stuf. Despărţiturile cu podeaua acoperită cu paie se întindeau pe ambele laturi ale încăperii întunecoase, în care lumina pătrundea numai prin deschiderea uşilor duble de la unul din capete. Opt dintre ele erau ocupate de caii neguţătorului ambulant, care tocmai îşi ronţăiau ovăzul, iar alte şase, de caii masivi de Dhurran, echipajul pe care jupân al'Vere îl închiria fermierilor, atunci când aceştia aveau de cărat cantităţi care le

depăşeau puterile. În afară de acestea, numai trei despărţituri mai erau ocupate. Uitându-se la cai, Rand îşi spuse că-i poate recunoaşte fără probleme pe stăpânii acestora. Armăsarul înalt, cu pieptul lat, care-şi dădea mândru capul pe spate, trebuia să fie al lui Lan. Iapa albă şi zveltă, cu gâtul lung, care, chiar şi în boxă, păşea repede şi graţios ca o fată care dănţuieşte, nu-i putea aparţine decât lui Moiraine. Iar cel de-al treilea cal necunoscut, un jugan zdravăn, mare şi slab, de un maroniu stins, i se potrivea perfect lui Thom Merrilin.

Tam stătea în capătul grajdului, ţinând-o pe Bela de o funie legată de gât şi vorbind încet cu Hu şi Tad. Înainte ca Rand să fi apucat să facă doi paşi, tatăl său le făcu semn cu capul băieţilor de la grajduri şi o scoase pe Bela, luându-l şi pe Rand după el, fără vreo vorbă.

Cei doi înhămară în tăcere iapa flocoasă. Tam părea atât de adâncit în gânduri, încât Rand nu scoase nici o vorbă. Nu-i prea convenea ideea de a încerca să-şi convingă tatăl în legătură cu călăreţul cu mantie neagră – iar pe Staroste, nici atât. A doua zi aveau timp destul, după ce Mat şi ceilalţi vor fi găsit şi pe alţii care-l văzuseră. Dacă-i mai găseau şi pe alţii.

Când căruţa se urni din loc, Rand îşi luă arcul şi tolba din spate, legându-şi tolba la cingătoare cu mişcări stângace în timp ce mergea repejor pe lângă căruţă. Când ajunseră la ultimul şir de case din sat, puse o săgeată în arcul pe care-l ducea pe jumătate ridicat şi aproape încordat. Nu era nimic de văzut în afara unor copaci, cei mai mulţi dintre ei desfrunziţi, dar băiatul îşi îndreptă umerii. Călăreţul negru le putea cădea în spate înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama. Dacă nu-şi ţinea arcul la îndemână, era posibil să nici n-aibă timp să-l încordeze.

Ştia însă că nu poate menţine coarda întinsă pentru multă vreme. El însuşi îşi fabricase arcul, iar Tam era unul dintre puţinii oameni, în afară de el, care-l puteau încorda cu totul. Rand îşi aruncă privirea împrejur, căutând ceva care să-i abată gândurile de la călăreţul negru. Nu era un lucru prea uşor, având în vedere că se aflau în mijlocul pădurii, cu mantiile bătute de vânt.

— Tată, zise el în cele din urmă, făcând un efort să-şi ia ochii de la pădurea dimprejur şi să privească spre Tam, peste spatele Belei, nu înţeleg de ce Sfatul a ţinut să-i pună întrebări lui Padan Fain. Mi se pare că hotărârea la care aţi ajuns putea fi luată pe

loc. Starostele i-a speriat de moarte pe toţi, vorbindu-le despre Aes Sedai şi despre falsul Dragon aici, în Ţinutul celor Două Râuri.

— Oamenii sunt ciudaţi, Rand. Chiar şi cei mai buni. Uită-te la Haral Luhhan. Jupân Luhhan e puternic şi curajos, dar nu suportă să vadă animale măcelărite. Se albeşte la faţă ca varul.

— Şi asta ce are a face? Toată lumea ştie că jupân Luhhan nu suportă vederea sângelui, dar nimănui nu-i pasă, în afara de Coplini şi de Congari.

— Uite ce are, băiete. Oamenii nu gândesc şi nu se comportă întotdeauna aşa cum ai crede tu că au s-o facă. Cei de acolo, din sat… au răbdat grindina care le-a culcat recolta la pământ, vântul care a răsturnat toate acoperişurile din ţinut, lupii care le-au omorât jumătate din turme; au răbdat, şi-au suflecat mânecile şi au luat-o de la început, aşa cum vor face şi acum. O să mormăie, dar n-o să piardă vremea. Însă dă-le tu o veste, cât de mică, despre Aes Sedai şi despre falsul Dragon din Ghealdan, şi ai să vezi că, în scurt timp, o să le treacă prin cap că Ghealdan nu-i chiar aşa de departe, dincolo de Codrul Umbrelor, iar calea cea dreapta din Tar Valon înspre Ghealdan trece foarte aproape de noi, pe la răsărit. Ca şi cum grupul de Aes Sedai n-o să prefere să o apuce pe drum, prin Caemlyn şi Lugard, în loc să străbată ţinuturi sălbatice. Până mâine dimineaţă, jumătate din sat ar fi ajuns la convingerea că întregul război este gata să cadă pe capetele noastre. Ne-ar lua săptămâni întregi să le scoatem din cap ideea asta. Şi de ce mai Bel Tine am avea parte… Aşa că Bran le-a dat ideea, înainte s-o descopere singuri. Au văzut că Sfatul discută problema, iar de acum trebuie să fi auzit şi ce am hotărât. Ne-au ales să facem parte din Sfat pentru că au încredere în noi că putem rândui lucrurile în felul cel mai bun pentru toţi. Au încredere în părerile noastre. Chiar şi în a lui Cenn, ceea ce îmi închipui că nu-i prea măgulitor pentru noi ceilalţi. Oricum, oamenii vor auzi că n-au de ce să-şi facă griji, şi o vor crede. Nu că n-ar fi putut ajunge la aceeaşi concluzie – până la urmă ar fi făcut-o şi singuri, dar aşa nu ne vom strica Sărbătoarea, şi nimeni nu va trebui să-şi petreacă săptămâni întregi făcându-şi griji pentru ceva ce, probabil, nu se va-ntâmpla. Iar dacă, în ciuda tuturor lucrurilor, se întâmplă… ei bine, străjile ne vor anunţa şi vom avea vreme să facem ce putem. Totuşi, eu chiar nu cred că se va ajunge la asta.

Rand îşi umflă obrajii. Pesemne că a face parte din Sfat era un lucru mai complicat decât crezuse el. Căruţa înainta hurducăindu-se pe Calea Carierei.

— L-a mai văzut cineva pe călăreţul ăsta ciudat, în afară de Perrin? întreba Tam.

— Da, Mat, dar...

Rand clipi surprins, apoi se holbă la tatăl său, peste spinarea Belei.

— Mă crezi? Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să le spun.

Strigătul lui Tam îl opri chiar când se întorcea pe călcâie, pregătindu-se s-o ia la fugă înapoi spre sat.

— Stai, băiete, stai! Crezi că am aşteptat atâta ca să-ţi spun asta fără niciun motiv?

Fără tragere de inimă, Rand îşi reluă drumul pe lângă căruţa care continua să scârţâie liniştit, trasă de răbdătoarea Bela.

— De ce te-ai răzgândit? Şi de ce nu le pot spune şi celorlalţi?

— O să afle îndeajuns de curând. Cel puţin Perrin. De Mat nu-s chiar sigur. La ferme, vestea va ajunge atunci când se va putea, dar în Emond's Field, cel puţin, într-un ceas nu va mai rămâne nimeni dintre cei peste şaisprezece ani, sau cel puţin dintre cei pe care te poţi baza, care să nu ştie că ne dă târcoale un străin, şi încă unul pe care, după toate aparenţele, nu ai vrea să-l ai alături la Sărbătoare. Iarna a fost şi aşa destul de grea, chiar şi fără această veste care să-i sperie pe tineri.

— La Sărbătoare? sări Rand. Dacă l-ai fi văzut, nu l-ai fi vrut nici la zece mile împrejur. Nici la o sută.

— Aşa o fi, zise Tam liniştit. S-ar putea să fie numai un fugar din calea necazurilor din Ghealdan sau, şi mai probabil, un hoţ care crede că o să-i vină mai uşor să şterpelească de pe aici decât din Baerlon sau Taren Ferry. Chiar şi aşa, nimeni de prin partea locului nu-şi permite să se trezească fără vreun lucru. Iar dacă omul ăsta încearcă să se ferească de război... la urma urmei, nici asta nu-i o scuză pentru a-i speria pe ceilalţi. Odată straja rânduită, ar trebui fie să-l găsească, fie să-l sperie şi să-l facă să plece.

— Sper să-l alunge. Dar cum se face că azi dimineaţă nu mă credeai, iar acum, da?

— Băiete, atunci a trebuit să-mi cred propriilor ochi – şi n-am văzut nimic, răspunse Tam, clătinându-şi capul vârstat cu fire

albe. Pare-se că numai tinerii îl pot vedea pe individul ăsta. Totuşi, povestea a ieşit la iveală când Haral Luhhan a pomenit că Perrin s-a speriat de propriile închipuiri. Şi fiul cel mare al lui Jon Thane l-a văzut, şi la fel şi Bandry, băiatul lui Samel Crawe. Ei, când patru dintre voi spuneţi că aţi văzut ceva – şi sunteţi cu toţii nişte băieţi cu capul pe umeri –, am început şi noi să ne gândim că poate individul chiar există, fie că-l putem vedea, fie că nu. Aşa am zis cu toţii, în afară, fireşte, de Cenn. Oricum, de asta şi mergem acasă. Fiind amândoi plecaţi, străinul ăsta poate pune la cale cine ştie ce pe acolo. Dacă n-ar fi vorba despre Sărbătoare, nici mâine nu m-aş întoarce. Dar n-o să rămânem acuma închişi în case, numai pentru că ne dă unul târcoale.

— Nu ştiam de Ban şi de Lem, rosti Rand. Noi, ceilalţi, aveam de gând să ne ducem mâine la Staroste, dar ne făceam griji că nici el nu ne va crede.

— Părul cărunt nu înseamnă că ne-am şi prostit, replică sec Tam. Aşa că fii cu ochii în patru. Poate-l văd şi eu, dacă se mai arată.

Rand se hotărî să facă exact ce i se spusese. Cu surprindere, îşi dădu seama că parcă şi mersul îi era mai uşor. Nodurile dureroase din umeri îi dispăruseră. Era încă speriat, dar nu atât de rău ca mai înainte. El şi Tam erau la fel de singuri pe Calea Carierei ca dimineaţă, dar, cumva, i se părea că tot satul se află alături de ei. Ceea ce conta era că ştiau şi alţii şi că-l credeau. Împreună, oamenii din Emond’s Field se puteau descurca, indiferent ce făcea călăreţul cu mantie neagră.

CAPITOLUL 5

Noaptea Iernii

Când căruţa ajunse la fermă, soarele coborâse deja pe jumătate spre asfinţit. Nu era o casă mare, nici pe departe tot atât de încăpătoare precum unele dintre fermele care se întindeau spre răsărit, locuinţe care se măriseră de a lungul anilor ca să poată adăposti familii întregi. În Ţinutul celor Două Râuri, aceasta însemna trei sau patru generaţii sub acelaşi acoperiş, cu tot cu mătuşi, unchi, veri şi nepoţi. Tam şi Rand erau consideraţi altfel decât restul lumii, atât pentru că locuiau singuri, cât şi pentru că lucrau pământul în Pădurea de la Apus.

Aici majoritatea camerelor se aflau la acelaşi nivel, un dreptunghi perfect, fără aripi sau alte dependinţe. Sub acoperişul foarte înclinat, din stuf, încăpeau două camere de dormit şi un pod. Chiar dacă varul de pe pereţii groşi de lemn se cam dusese, casa era încă bine îngrijită, cu acoperişul reparat temeinic, cu uşile şi obloanele bine fixate şi închise.

Casa, şura şi ţarcul de oi formau vârfurile unui triunghi în jurul ogrăzii, unde câţiva pui se aventuraseră să scurme în pământul îngheţat. Lângă ţarcul de oi era un şopron deschis pentru tunsul oilor şi o troacă din piatră pentru înmuiat. Lângă câmpurile dintre ogradă şi copaci se vedea nedesluşit vârful înalt şi ascuţit al unei magazii pentru păstrarea tutunului, cu ziduri groase. Puţini fermieri din Ţinutul celor Doua Râuri puteau să se descurce fără să vândă lână şi tutun când veneau neguţătorii.

Când Rand aruncă o privire în ţarcul de oi, berbecul turmei, cu coarne puternice, se uită la el, dar cea mai mare parte a oilor negre rămaseră netulburate, cu capul în mâncare. Lâna oilor era groasă şi creaţă, dar era încă prea frig pentru a le tunde.

— Nu cred că omul cu mantie neagră a venit aici, strigă Rand către tatăl său, care se plimba agale în jurul casei, cu suliţa la îndemână, uitându-se cu atenţie pe jos. Oile n-ar fi atât de liniştite dacă ar fi trecut cineva pe aici.

Tam încuviinţă, dar nu se opri. După ce făcu turul complet al casei, înconjură şura şi ţarcul de oi, cercetând în continuare

pământul. Verifică până şi afumătoarea şi magazia pentru păstrarea tutunului. Scoase o găleată de apa din fântână, îşi umplu căuşul palmei, o mirosi şi apoi o atinse precaut cu vârful limbii. Izbucni într-un râs răguşit, apoi dădu apa pe gât dintr-o înghiţitură.

— Cred că n-a venit, îi spuse lui Rand, ştergându-se pe mână de pieptul surtucului. Toată povestea asta despre oameni şi cai pe care nu-i văd şi nu-i aud mă face să mă uit bănuitor la orice. Vărsă apa de fântână în altă găleată şi porni spre casă, cu găleata într-o mână şi cu suliţa în cealaltă. O să pun de o tocană pentru cină. Şi, dacă tot suntem aici, ne-am putea apuca şi de nişte treburi.

Rand se strâmbă, regretând Noaptea Iernii din Emond's Field. Dar Tam avea dreptate. La fermă treaba nu se termina niciodată; de îndată ce isprăveai de făcut un lucru, se mai iveau alte două. Şovăi, dar îşi păstră arcul şi tolba la îndemână. În caz că apărea călăreţul negru, nu avea deloc intenţia să-l înfrunte înarmat doar cu o săpăligă.

Mai întâi trebuia să o ducă în grajd pe Bela. După ce o deshămă şi o lăsă într-o despărţitură în şură, lângă vacă, îşi scoase mantia şi buşumă iapa cu şomoioage de paie uscate, apoi o ţesălă cu două perii. Se căţără pe scara îngustă până în pod şi dădu jos nişte fân ca să-i dea de mâncare. Îi aduse şi un căuş de ovăz, deşi nu mai era decât puţin, şi dacă vremea nu se încălzea curând, mult timp de aici încolo nici nu aveau să aibă mai mult. Vaca fusese mulsă în dimineaţa aceea înainte de zori, şi dăduse un sfert din cât dădea de obicei; părea că, pe măsură ce iarna continua, avea din ce în ce mai puţin lapte.

Rămăsese destulă mâncare ca să le ajungă oilor pentru două zile – ar fi trebuit ca acum să fie deja la păşune, dar nu exista niciun loc demn de acest nume –, dar le mai puse apă. Trebuiau adunate şi ouăle. Nu erau decât trei. Găinile păreau că devin din ce în ce mai iscusite în a le ascunde.

Tocmai se îndreptă cu o săpăligă în mână spre gradina de legume din spatele casei, când Tam ieşi şi se aşeză pe o băncuţă în faţa şurei ca să repare un ham, rezemând suliţa în spatele lui. Aceasta îl făcu pe Rand să se simtă mai puţin stânjenit de arcul pus pe mantie, la un pas de el.

Nu ieşise mare lucru din pământ, şi mai mult buruieni decât orice altceva. Varza era sfrijită, doar câte un vrej de fasole sau

de mazăre se vedea pe ici, pe colo, şi nu era nici o urmă de sfeclă. Nu plantaseră tot, bineînţeles; doar o parte, în speranţa că frigul va înceta la timp şi se va face o oarecare recoltă înainte ca pivniţa să se golească. Săpatul nu îi luă mult timp, ceea ce în anii dinainte i-ar fi convenit, dar acum se întreba ce va fi dacă nu se va face nimic anul acesta. Un gând nu foarte plăcut. Şi mai trebuiau sparte şi lemnele de foc.

Lui Rand i se părea ca trecuseră ani de zile de când tot trebuia să spargă lemne de foc. Dar nemulţumirea nu avea să încălzească în casă, aşa că luă toporul, îşi rezemă arcul şi tolba în spatele butucului şi se apucă de treabă. Pin pentru un foc iute şi fierbinte, stejar pentru ardere îndelungată. Peste puţin timp se încălzise destul cât să-şi scoată surtucul. Când grămada de lemne tăiate se făcu suficient de mare, le stivui lângă o latură a casei, lângă alte stive care erau deja acolo. Unele ajungeau până la streaşină. De obicei, în această perioadă a anului, stivele de lemne erau mici şi puţine la număr, dar nu şi anul acesta. Tot tăind şi stivuind, tăind şi stivuind, Rand se pierdu în ritmul toporului şi al deplasării lemnului care se aduna. Mâna lui Tam pe umărul lui îl aduse înapoi la realitate, şi în primul moment clipi surprins.

Amurgise cât lucrase el şi deja se făcea noapte. Luna plină se ridica deasupra vârfurilor copacilor, lucind palid şi umflată de parcă urma să le cadă în cap. Şi vântul se răcise fără ca el să-şi fi dat seama, iar nori zdrenţuiţi goneau pe cerul întunecat.

— Hai să ne spălăm, băiete, şi să mâncăm ceva. Am dus deja apă să facem o baie fierbinte înainte de culcare.

— Sună bine ceva fierbinte, zise Rand, apucându-şi repede mantia şi punându-şi-o în jurul umerilor. Cămaşa îi era udă leoarcă de sudoare şi vântul, de care uitase în toiul mişcărilor toporului, părea că încearcă să o îngheţe, acum că terminase lucrul. Îşi înăbuşi un căscat, tremurând de frig în timp ce îşi aduna restul lucrurilor.

— Şi de-abia aştept şi să mă culc. Cred că aş putea dormi până se termină Sărbătoarea.

— Vrei să punem rămăşag? întreba Tam cu un zâmbet, iar Rand rânji.

Nu ar fi pierdut Bel Tine nici dacă n-ar fi dormit o săptămână întreagă. Nimeni n-ar fi făcut asta.

Tam făcuse risipă de lumânări, iar focul trosnea în căminul mare de piatră, aşa încât camera principală părea caldă şi veselă. În afară de cămin, în cameră mai era o masă mare de stejar, destul de lungă cât să încapă la ea doisprezece oameni sau chiar mai mulţi, deşi rar fusese atâta lume în jurul ei de când murise mama lui Rand. De-a lungul pereţilor erau câteva scrinuri şi cufere, cele mai multe meşteşugit făcute chiar de Tam, iar în jurul mesei stăteau scaune cu spătarul înalt. Scaunul cu perniţă pe care Tam îl numea scaunul lui de citit era pus pieziş în faţa focului. Rand prefera să citească lungit pe scoarţa din faţa căminului. Raftul de cărţi de lângă uşă nu era nici pe departe aşa de mare precum cel de la hanul Izvorul de Vin, dar cărţile se găseau greu. Puţini neguţători ambulanţi aduceau mai mult de o mână de cărţi, iar cele care erau trebuiau să ajungă la toată lumea.

Chiar dacă încăperea nu arăta proaspăt frecată cu peria, aşa cum îşi ţineau casele cele mai multe neveste de fermier – suportul de pipă al lui Tam şi *Călătoriile lui Jain Neopritul* erau pe masă, în timp ce altă carte cu legătură de lemn se găsea pe perniţa de pe scaunul lui de citit; o bucată de ham care trebuia reparată zăcea pe băncuţa de lângă cămin, iar nişte cămăşi de cârpit stăteau grămadă pe un scaun – chiar dacă nu era aşa de imaculată, era totuşi curată şi în bună rânduială, având acel aer de locuit, la fel de cald şi de mângâietor ca focul. Aici puteai să uiţi de frigul de afară. Aici nu era niciun fals Dragon. Nici războaie, nici femei Aes Sedai. Nici bărbaţi în mantii negre. Mirosul de la ceaunul cu tocană agăţat deasupra focului umplea camera şi îi stârni lui Rand o foame de lup.

Tatăl sau opri legănatul ceaunului cu tocană cu o lingură de lemn cu coadă lungă, apoi gustă.

— Încă puţin.

Rand se grăbi să se spele pe faţă şi pe mâini; erau un urcior şi un lighean pe poliţa de lângă uşă. Îşi dorea să facă o baie fierbinte, să îndepărteze sudoarea şi frigul, dar asta nu se va putea decât după ce apa din cazanul cel mare din camera din dos va fi avut timp să se încălzească.

Tam scotoci într-un scrin şi scoase o cheie lungă cât mâna. O răsuci în încuietoarea mare, de fier, de la uşă. La privirea întrebătoare a lui Rand, îl lămuri:

— E mai bine să fii cu băgare de seamă. Poate e doar o închipuire sau poate că vremea mă face să văd lucrurile mai în negru, dar... Oftă şi jucă cheia în palmă. Mă duc să mă ocup de uşa din dos, spuse, şi dispăru în spatele casei.

Rand nu-şi amintea ca vreuna din uşi să fi fost vreodată încuiată. Nimeni din Ţinutul celor Două Râuri nu încuia uşile. Nu era nevoie. Cel puţin, nu până acum.

De deasupra, din camera lui Tam, se auzi un hârşâit, ca şi cum ceva era târât pe podea. Rand se încruntă. Afară de cazul în care Tam se hotărâse brusc să mute mobilele din cameră, însemna că scotea cufărul vechi pe care îl ţinea sub pat. Alt lucru care nu se mai întâmplase niciodată, din câte îşi amintea Rand.

Umplu un ceainic mic cu apă pentru ceai şi îl agaţă într-un cârlig deasupra focului, apoi puse masa. Lucrase el însuşi străchinile şi lingurile. Obloanele din faţă nu fuseseră încă închise, şi din când în când privea cercetător afară, dar era întuneric beznă şi nu se vedeau decât umbrele făcute de lună. Călăreţul negru ar fi putut cu uşurinţa să fie prin preajmă, dar Rand încercă să nu se gândească la asta.

Când Tam se întoarse, Rand îl privi surprins. Avea o cingătoare groasă în jurul mijlocului, şi de cingătoare atârna o sabie, cu un bâtlan de bronz pe teaca neagră şi un altul pe plăselele lungi. Singurii bărbaţi pe care îi văzuse vreodată Rand purtând săbii erau gărzile neguţătorilor. Şi Lan, fireşte. Nu-i trecuse niciodată prin cap că şi tatăl lui ar putea avea o sabie. Cu excepţia bâtlanilor, semăna foarte mult cu sabia lui Lan.

— De unde o ai? întrebă el. Ai cumpărat-o de la un neguţător ambulant? Cât ai dat pe ea?

Tam scoase încet arma; lumina focului jucă pe tăişul scânteietor. Nu semăna deloc cu lamele simple, grosolane pe care le văzuse Rand în mâinile gărzilor neguţătorilor. Nu era împodobită cu pietre preţioase sau cu aur; totuşi, în ochii lui părea impunătoare. Pe lama foarte uşor curbată şi ascuţită numai pe o parte era un alt bâtlan gravat în oţel. La marginea plăselelor, garda era astfel lucrată încât să semene cu un firet. Părea aproape fragilă pe lângă săbiile gărzilor neguţătorilor; acelea aveau de cele mai multe ori două tăişuri şi erau suficient de groase încât să dobori cu ele un copac.

— Am cumpărat-o cu mult timp în urmă, răspunse Tam, departe de aici. Şi a fost mult prea scumpă; doi gologani e prea mult pentru o sabie ca asta. Maică-ta nu a fost de acord, dar ea era întotdeauna mai chibzuită decât mine. Eram tânăr pe atunci, şi la vremea aceea mi s-a părut că face toţi banii. Maică-ta a vrut întotdeauna să scap de ea, şi de câteva ori m-am gândit că avea dreptate, că ar trebui pur şi simplu s-o dau de pomană.

Răsfrângerea focului făcea ca lama să pară în flăcări. Rand tresări. Îşi imaginase adesea cum ar fi să aibă o sabie.

— S-o dai de pomană? Cum ai putea să dai o sabie ca asta de pomană?

Tam zise cu dispreţ:

— Nu prea e de folos când duci oile la păscut, nu-i aşa? Şi nici nu poţi să ari sau să culegi cu ea.

Se uită o vreme ţintă la sabie, ca şi cum s-ar fi întrebat ce făcea cu aşa ceva. În cele din urmă oftă din greu.

— Dar dacă nu e doar închipuirea mea, dacă ni se schimbă norocul, poate că în următoarele zile o să-mi pară bine că am păstrat-o totuşi în cufărul ăla vechi.

Vârî încetişor sabia la loc în teacă şi îşi şterse mâna de cămaşă cu o strâmbătură.

— Cred că tocana s-a făcut. O s-o pun în străchini cât faci tu ceaiul.

Rand încuviinţă şi luă cutia de ceai, dar voia să afle totul. Ce îl făcuse pe Tam să cumpere o sabie? Nu-şi putea da seama. Şi unde o găsise? Cât de departe? Nimeni nu pleca vreodată din Ţinutul celor Două Râuri; sau foarte puţini, în orice caz. Avusese întotdeauna o vagă bănuială că tatăl său ieşise din ţinut – mama lui nu fusese din partea locului –, dar o sabie? Avea o mulţime de întrebări de pus după ce se vor fi aşezat la masă.

Apa pentru ceai clocotea şi trebui să apuce toarta ceainicului cu o cârpă ca să-l dea jos din cârlig. Fierbinţeala îi ajunse imediat la mână. În timp ce se îndepărtă de foc, îndreptându-şi spatele, o bătaie puternică în uşă făcu să zăngăne încuietoarea. Nu se mai gândi nici la sabie, nici la ceainicul fierbinte pe care îl ţinea în mână.

— Vreun vecin, şopti şovăitor. Jupânul Dautry care vine să ceară…

Dar până la ferma lui Dautry, cel mai apropiat vecin, era cale de un ceas chiar şi la lumina zilei, iar Oren Dautry, chiar dacă

venea mereu cu neruşinare să ia cu împrumut, nu ar fi plecat noaptea din casă.

Tam aşeză încet străchinile cu tocană. Se îndepărtă încet de masă. Stătea cu ambele mâini pe plăselele sabiei.

— Nu cred, începu el, şi uşa se deschise brusc, iar bucăţi din încuietoarea de fier se rostogoliră pe podea.

O siluetă umplea cadrul uşii, mai mare decât orice om pe care îl văzuse vreodată Rand, o siluetă în zale negre care îi atârnau până la genunchi, cu ţepi la încheieturi, coate şi umeri. O mână ţinea strâns o sabie grea, în formă de coasă; cealaltă mână şi o pusese peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să se apere de lumină.

Rand simţi cum îl cuprinde o uşurare ciudată. Oricine ar fi fost, nu era călăreţul cu mantie neagră. Apoi văzu coarnele răsucite de berbec pe capul care atingea pragul de sus al uşii, iar unde ar fi trebuit să se afle gura şi nasul era un bot păros. Îşi dădu seama de toate acestea în răstimpul unei răsuflări adânci, ce se transformă într-un răcnet înfricoşat şi, fără să se gândească, azvârli ceainicul fierbinte spre capul pe jumătate omenesc.

Când apa clocotită îi împroşcă faţa, creatura urlă, pe jumătate strigăt de durere, pe jumătate mârâit de animal. Chiar în clipa în care ceainicul îşi atinse ţinta, sabia lui Tam luci. Urletul deveni brusc un gâlgâit şi silueta uriaşă se răsturnă pe spate. Înainte să fi atins pământul, o alta încercă să-şi facă loc cu ghearele pe lângă ea. Până ca Tam să lovească din nou, Rand întrezări un cap diform, cu coarne ca nişte ţepi, şi două trupuri uriaşe blocau acum uşa. Îşi dădu seama că tatăl său striga la el.

— Fugi, băiete! Ascunde-te în pădure!

Trupurile din cadrul uşii se smuciră când altele de afară încercară să le scoată de acolo. Tam îşi vârî umărul sub masa masivă; o săltă cu greu, gâfâind, peste grămadă.

— Sunt prea mulţi ca să le ţinem piept! Ieşi prin spate! Du-te, du-te, vin şi eu!

În clipa în care se îndepărtă, Rand se simţi cuprins de ruşine pentru că îi dăduse ascultare atât de repede tatălui său. Ar fi vrut să stea şi să-l ajute, deşi nu ştia cum ar fi putut face asta, dar frica pusese stăpânire pe el, iar picioarele i se mişcau singure. Se năpusti afară din cameră, îndreptându-se spre

partea din spate a casei, alergând mai repede ca niciodată. În urma lui, dinspre uşa din faţă, se auzeau trosnete şi strigăte.

Ajunsese cu mâna pe bara pusă de-a curmezişul uşii din dos, când privirea îi căzu pe încuietoarea de fier care nu era niciodată ferecată. Doar că astă seară Tam făcuse exact acest lucru. Lăsând bara la locul ei, se repezi la o fereastră din lateral, o ridică şi deschise obloanele. Era întuneric beznă. Luna plină şi norii mânaţi de vânt făceau ca umbre pestriţe să se fugărească prin curte.

„Umbre”, îşi spuse. Doar umbre. Uşa din dos scârţâi când cineva de afară, sau ceva, încerca să o deschidă. I se uscă gura. Un trosnet zgâlţâi uşa şi îl făcu să se grăbească; se strecură pe fereastră ca un iepure care intră în vizuină şi se ghemui lângă casă. În cameră, lemnul zbura în aşchii cu un zgomot de tunet.

Se forţă să se ridice puţin, să privească înăuntru, doar cu un ochi, doar pe la colţul ferestrei. Nu putea distinge prea multe în întuneric, dar şi aşa era mai mult decât ar fi vrut să vadă. Uşa stătea întredeschisă, iar siluete întunecate intrau cu luare aminte în cameră, vorbind cu glasuri scăzute şi guturale.

Rand nu înţelegea nimic din ce spuneau; vorbele sunau aspru, nepotrivite cu limba omenească. Topoare, şi suliţe, şi obiecte cu vârfuri de metal reflectau slab razele răzleţe ale lunii. Se auzea târşâit de cizme pe podea, dar şi un ţăcănit ritmic, de copite.

Încercă să-şi umezească gura. Trase puternic aer în piept şi strigă cât de tare putu:

— Vin şi prin spate!

Bolborosise mai degrabă aceste cuvinte, dar măcar reuşise să le spună. Nu fusese sigur că o să izbutească.

— Sunt afară! Fugi, tată!

Şi o rupse la fugă, îndepărtându-se de fermă.

Din camera din dos răsunau urlete răguşite în acea limba ciudată. Sticla se făcea ţăndări, cu un sunet puternic şi sfredelitor, şi ceva căzu cu un zgomot surd în spatele lui. Bănui că unul dintre ei spărsese fereastra ca să iasă în loc să încerce să-şi croiască drum prin deschizătură, dar nu se uită înapoi ca să vadă dacă avea dreptate. Ca o vulpe care fuge de ogari, se năpusti spre umbrele cele mai apropiate făcute de lună, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre pădure, apoi se lăsă pe burtă şi se târî spre şură şi spre umbrele ei mai mari şi mai întunecate. Ceva îi

căzu pe umeri şi se zvârcoli, neştiind prea bine dacă încerca să se bată sau să se elibereze, până când îşi dădu seama ca se lupta cu noua coadă de săpăligă la care lucrase Tam.

„Prostule!” Rămase o clipă întins acolo, încercând să-şi recapete suflul. „Coplin prost!” În cele din urmă, începu iar să se târască de a lungul părţii din spate a şurei, trăgând după el coada de săpăligă. Nu era mare lucru, dar tot era mai bine decât nimic. Se uită cu băgare de seamă de după colţul şurei la curte şi la casă.

Nu se vedea nici urmă de creatura care sărise afară după el. Putea fi oriunde. Vânându-l, neîndoielnic. Poate că se furişa înspre el chiar în clipa aceasta.

Ţarcul de oi din stânga lui vuia de behăituri speriate; turma se mişca în cerc, ca şi cum ar fi încercat să găsească o ieşire. Forme întunecate licăreau în ferestrele luminate din partea din faţă a casei, şi zângănitul oţelului pe oţel răsuna în întuneric. Deodată, Tam sări cu tot cu una dintre ferestre, într-o ploaie de sticlă şi lemn, ţinând încă sabia în mână. Căzu în picioare, dar, în loc să se îndepărteze de casă, se năpusti spre partea din spate, neluând în seama creaturile monstruoase care se buluceau după el prin fereastra spartă şi pe uşă.

Lui Rand nu îi venea să creadă. De ce nu încerca să scape? Apoi înţelese. Tam îi auzise ultima dată vocea venind dinspre spatele casei.

— Tată! strigă. Sunt aici!

Tam se răsuci în plin mers, dar nu fugi spre Rand, ci pieziş faţă de el.

— Fugi, băiete, strigă el, gesticulând cu sabia ca şi cum ar fi fost cineva în faţa lui. Ascunde-te!

Vreo douăsprezece forme gigantice se repeziră după el, iar văzduhul vuia de strigăte înverşunate şi de urlete ascuţite.

Rand se trase înapoi în umbrele din spatele şurei. Dacă stătea acolo nu putea fi văzut din casă, în caz că vreuna dintre creaturi mai era înăuntru. Cel puţin pentru moment era în siguranţă. Dar nu şi Tam. Tam, care încerca să le îndepărteze pe creaturi de el. Mâinile i se încleştară pe coada de săpăligă, şi trebui să strângă din dinţi ca să-şi înăbuşe un hohot de râs. O coadă de săpăligă. Să-ţi măsori puterile cu una dintre acele creaturi cu o coadă de săpăligă nu semăna nici pe departe cu

jocul cu ghioaga împreună cu Perrin. Dar nu-l putea lăsa pe Tam să le înfrunte singur.

— Dacă mă mişc ca şi cum aş vâna un iepure, îşi şopti, n-o să mă audă şi nici n-o să mă vadă.

Ţipete lugubre răsunau în întuneric, şi Rand încercă să scape de nodul care-i se pusese în gât.

— Seamănă mai degrabă cu o haită de lupi înfometaţi.

Se îndepărtă pe furiş de şură, luând o spre pădure, ţinând atât de strâns coada de săpăligă încât îl dureau mâinile. La început, cât era înconjurat de copaci, se simţise liniştit. Îl ajutau să se ascundă de creaturile care atacaseră ferma, orice ar fi fost ele. Totuşi, în timp ce se strecura prin pădure, umbrele făcute de lună se deplasau, dând impresia că întunericul pădurii se schimba şi se mişca şi el. Copacii se desenau ameninţător; crengile se încârligau spre el. Dar erau doar copaci şi crengi? Aproape că auzea mârâitul chicotelilor pe care şi le înăbuşeau în gâtlej în vreme ce-l aşteptau. Urletele urmăritorilor lui Tam nu mai răsunau în noapte; dar, în liniştea care le luase locul, se cutremura de fiecare dată când vântul făcea să-i se atingă membrele unul de celălalt. Se ghemuia din ce în ce mai mult, se mişca din ce în ce mai încet. de-abia îndrăznea să mai respire, de teamă să nu fie auzit.

Deodată o mână îi acoperi gura pe la spate şi o strânsoare de fier îi prinse încheietura. Înnebunit, încercă să-l apuce pe atacator cu mâna liberă, peste umăr, zgâriindu-l cu unghiile.

— Nu-mi rupe gâtul, băiete, se auzi şoapta răguşită a lui Tam.

Îl copleşise o senzaţie de uşurare, care îi înmuie muşchii. Când tatăl lui îi dădu drumul, căzu în genunchi, gâfâind de parcă ar fi alergat întruna. Tam se lăsă jos lângă el, sprijinindu-se într-un cot.

— Nu aş fi încercat să fac asta dacă aş fi ştiut cât de mult ai crescut în ultimii ani, spuse Tam încetişor. Ochii i se mişcau necontenit în timp ce vorbea, pândind atent în întuneric. Dar trebuia să mă asigur că nu o să vorbeşti tare. Unii troloci aud precum câinii. Poate chiar mai bine.

— Dar trolocii nu sunt decât…

Rand lăsă cuvintele să se stingă. Nu numai o poveste, nu după seara aceasta. După câte ştia el, puteau fi troloci, sau chiar Cel Întunecat.

— Eşti sigur? şopti el. Vreau să zic… chiar troloci?

— Sunt sigur. Deşi ceea ce i-a făcut să vină în Ţinutul celor Două Râuri… N-am văzut niciunul înainte de seara asta, dar am vorbit cu oameni care au văzut, aşa că mai ştiu câte ceva. Poate că destul cât să scăpăm cu viaţă. Ascultă cu atenţie. Trolocii văd mai bine decât oamenii în întuneric, dar lumina puternică îi orbeşte, cel puţin pentru o vreme. Poate că ăsta e singurul motiv pentru care am scăpat de atâţia. Unii te pot urmări după miros sau după zgomot, dar se spune că sunt leneşi. Dacă reuşim să ne ţinem departe de ei destul de mult timp, ar trebui să renunţe.

Toate acestea nu-l liniştiră decât foarte puţin pe Rand.

— În poveşti, trolocii îi urăsc pe oameni şi îl slujesc pe Cel Întunecat.

— Băiete, dacă aparţine ceva turmelor Păstorului Nopţii, aceia sunt trolocii. Ucid din plăcerea de a ucide, aşa mi s-a spus. Dar asta e tot ce ştiu, afară de faptul că nu te poţi încrede în ei decât dacă se tem de tine, şi nici atunci prea mult.

Rand se înfioră. Nu credea ca ar vrea să întâlnească pe cineva de care i-ar fi teamă unui troloc.

— Crezi ca încă sunt pe urmele noastre?

— Poate că da, poate că nu. Nu par foarte inteligenţi. Odată ce am intrat în pădure, i-am trimis spre munţi pe cei care mă urmăreau, fără mare greutate. Tam îşi pipăi partea dreaptă, apoi îşi duse mâna la faţă. E mai bine totuşi să ne purtăm ca şi cum ne-ar pândi încă.

— Eşti rănit.

— Nu vorbi tare. E doar o zgârietură, şi oricum nu putem face nimic acum. Cel puţin se pare că vremea se încălzeşte. Se lăsă pe spate suspinând adânc. Poate că n-o să fie prea rău dacă ne petrecem noaptea afară.

În sinea lui, Rand jinduia la surtuc şi la mantie. Copacii domoleau mult puterea vântului, dar rafalele care răzbeau erau tăioase ca un cuţit îngheţat. Atinse şovăielnic faţa lui Tam şi se crispă.

— Arzi. Trebuie să te duc la Nynaeve.

— Mai aşteaptă niţel, băiete.

— Nu avem timp de pierdut. E drum lung pe întuneric.

Îşi înfipse bine picioarele în pământ şi încercă să-l ridice pe tatăl său. Un geamăt de-abia înăbuşit de dinţii încleştaţi ai lui Tam îl făcu să-l pună repede din nou jos.

— Lasă-mă să mă odihnesc puţin, băiete. Sunt obosit.

Rand se izbi puternic cu pumnul în coapsă. Dacă s-ar fi aflat în casă, la adăpost, unde ar fi avut foc şi pături, multă apă şi scoarţă de copac, poate că ar fi fost de acord să aştepte zorile înainte să o înhame pe Bela şi să pornească cu Tam spre sat. Aici nu avea nici foc, nici pături, nici căruţă şi nici cal. Dar toate acestea se aflau încă la fermă. dacă nu îl putea duce pe Tam până acolo, ar fi putut încerca să aducă cel puţin câte ceva la Tam. Dacă trolocii plecaseră. Trebuiau să plece, mai devreme sau mai târziu.

Se uită la coada de săpăligă, apoi o azvârli. Scoase în schimb sabia lui Tam. Lama lucea stins în lumina palidă a lunii. Avea o senzaţie ciudată ţinând plăselele lungi în mână; greutatea şi mărimea erau neobişnuite. Spintecă de câteva ori aerul cu sabia, după care se opri, oftând. Era uşor să spinteci aerul. Dar dacă era să înfrunte un troloc, cu siguranţă s-ar fi putut întâmpla să o ia la fugă sau să încremenească pe loc şi să nu se mai poată deloc mişca până când trolocul ar flutura una din săbiile acelea ciudate şi… „Încetează! Nu ajută la nimic!”

Pe când se scula în picioare, Tam îl prinse de braţ.

— Unde te duci?

— Avem nevoie de căruţă, rosti blând. Şi de pături.

Fu surprins de uşurinţa cu care desprinse mâna lui Tam de pe mâneca lui.

— Odihneşte-te, o să mă întorc.

— Ai grijă, murmură Tam.

Nu vedea faţa lui Tam la lumina lunii, dar simţea că are privirea aţintita asupra lui.

— O să am.

„O să fiu cu băgare de seamă, ca un şoarece care cercetează cuibul unui şoim”, îşi spuse.

Se furişă în întuneric, tăcut ca o umbră. Se gândea la toate dăţile când jucase leapşa în pădure cu prietenii lui, pe vremea când erau copii, pândindu-se unul pe altul şi silindu-se să nu fie auziţi până când nu puneau mâna pe umărul cuiva. Nu ştia de ce, dar acum nu reuşea să facă să pară totul un joc.

Înaintând tiptil din copac în copac, încercă să-şi facă un plan, iar până ajunse la marginea pădurii, făcuse zece şi renunţase la toate. Totul se învârtea în jurul întrebării dacă trolocii mai erau încă acolo. Dacă plecaseră, putea pur şi simplu să meargă până la fermă şi să ia lucrurile de care avea nevoie. Dacă însă mai erau încă acolo... în acest caz nu îi mai rămânea decât să se întoarcă la Tam. Nu îi plăcea acest gând, dar, dacă era ucis, nu i-ar mai fi fost de niciun folos lui Tam.

Se uită iscoditor spre fermă. Şura şi ţarcul de oi erau doar nişte contururi întunecate în lumina lunii. Totuşi, lumina se revărsa prin ferestrele din faţă ale casei şi prin uşa deschisă. „Sunt doar lumânările pe care le-a aprins tata sau trolocii care aşteaptă?”

Tresari spasmodic la auzul ţipatului ascuţit al unei cucuvele, apoi se prăbuşi lângă un copac, tremurând. Aşa nu avea să ajungă nicăieri. Lăsându-se pe burtă, începu să se târască, ţinând anevoie sabia în faţa lui. Merse cu bărbia în ţărână până în spatele ţarcului de oi. Chircit lângă zidul de piatră, ascultă. Niciun sunet nu tulbura noaptea. Se ridică cu grijă, cât să se uite peste zid. Nu mişca nimic în curte. Nu se zărea nici o umbră prin ferestrele luminate ale casei sau în cadrul uşii. „Bela şi căruţa mai întâi, sau păturile şi celelalte lucruri?” Lumina îl făcu să se hotărască. Şura era cufundată în întuneric. Înăuntru putea fi orice şi nu avea cum să afle înainte de a fi prea târziu. Cel puţin avea să vadă ce era prin casă.

Pe când se ghemuia din nou, se opri brusc. Nu se auzea niciun sunet. Poate că multe dintre oi se liniştiseră deja şi se culcaseră din nou, deşi nu părea foarte verosimil, dar întotdeauna erau câteva treze chiar şi în miez de noapte, foindu-se de colo până colo, behăind când şi când. de-abia putea distinge moviliţele întunecate ale trupurile oilor de pe pământ. Una se afla aproape sub el.

Încercând să nu facă niciun zgomot, se ridică pe zid până reuşi să întindă mâna spre forma nedesluşită. Dădu cu degetele de lână creaţă, apoi de ceva umed; oaia nu se mişcă. Se dădu înapoi, fără suflare, aproape lăsând să îi scape sabia când căzu pe pământ, lângă ţarc. „Ucid din plăcere.” Cu, o mână tremurătoare, se şterse de sânge în ţărână.

Îşi spuse cu asprime că nimic nu se schimbase. Trolocii făcuseră măcel, apoi plecaseră. Continuă să-şi repete asta cât

timp traversă curtea târâş, ţinându-se cât mai aproape de pământ, dar încercând şi să se uite în toate părţile. Nu crezuse vreodată că va ajunge să invidieze râmele.

În faţa casei se lipi de zid, sub fereastra spartă, şi ascultă. Nu se auzea decât sângele care îi zvâcnea surd în urechi. Se ridică încetişor şi privi înăuntru.

Ceaunul de tocană zăcea răsturnat în cenuşa din vatră. Camera era plină de aşchii şi de bucăţi mari de lemn, răspândite peste tot; nici o mobilă nu mai era întreagă. Până şi masa stătea strâmb, din doua picioare nu mai rămăseseră decât nişte cioturi grosolane. Fiecare sertar fusese scos şi făcut bucăţi; toate dulapurile şi scrinurile erau deschise şi multe uşi se mai ţineau doar într-o balama. Lucrurile erau împrăştiate peste dărâmături şi totul era presărat cu alb. Făină şi sare, dacă era să judece după sacii spintecaţi, prăbuşiţi de pe cămin. Patru trupuri contorsionate zăceau grămadă printre dărâmături. Troloci.

Rand îl recunoscu pe unul dintre ei după coarnele de berbec. Ceilalţi arătau la fel, un amestec respingător de chipuri umane distorsionate de boturi, coarne, pene şi blană. Mâinile lor, aproape omeneşti, îi făceau şi mai monstruoşi. Doi dintre ei purtau cizme; ceilalţi aveau copite. Se uită fără să clipească până când începură să-i ardă ochii. Niciunul dintre troloci nu se mişcă. Pesemne erau morţi. Iar Tam aşteptă.

Intra în fugă prin uşa din faţă şi se opri, nemaiputând respira din cauza putorii. Duhnea mai rău ca într-un grajd nerănit de luni de zile. Pereţii erau mânjiţi cu dâre scârboase. Încercând să respire pe gură, se repezi să scormonească prin talmeş-balmeşul de pe podea. În unul dintre dulapuri fusese un burduf de apă.

Un hârşâit în spatele lui îl făcu să se cutremure şi se întoarse, cât pe ce să cadă peste ce mai rămăsese din masă. Îşi recăpătă echilibrul şi scoase un geamăt, încleştându-şi dinţii, ca să nu-i clănţăne, până când îl durură maxilarele.

Unul dintre troloci se ridică în picioare. Un bot de lup ieşea în afară de sub ochii înfundaţi în orbite. Ochi fără expresie, insensibili, dar cu toate acestea atât de omeneşti. Urechile i păroase şi ascuţite se mişcau necontenit. Păşi cu copitele lui ascuţite de capră peste unul dintre tovarăşii săi morţi. Aceleaşi zale negre pe care le purtau şi ceilalţi se frecau de pantalonii lui

de piele şi avea o sabie uriaşă, în formă de coasă, atârnată la brâu.

Mormăi ceva, gutural şi ascuţit, apoi spuse:

— Ceilalţi plecat. Narg stat. Narg deştept.

Cuvintele erau stâlcite şi greu de înţeles, articulate de o gură care nu fusese făcută pentru rostirea omenească. Tonul se voia liniştitor, dar Rand nu-şi putea dezlipi privirea de la dinţii lui pătaţi, lungi şi ascuţiţi, care străluceau de fiecare dată când creatura vorbea.

— Narg ştie unii câteodată întorc. Narg aşteptat. Nu nevoie de sabie. Pune sabie jos.

Până în clipa în care trolocul vorbi, Rand nu îşi dăduse seama că ţinea tremurând sabia lui Tam în faţa lui, cu ambele mâini, cu vârful îndreptat spre creatura uriaşă. Se înălţă deasupra lui, depăşindu-l cu mult în înălţime, iar pieptul şi braţele l-ar fi făcut până şi pe jupânul Luhhan să pară un pitic pe lângă el.

— Narg nu vrea rău.

Mai făcu un pas spre el, gesticulând.

— Pune sabie jos.

Părul negru de pe dosul mâinilor trolocului era des, ca o blană.

— Nu te apropia! strigă Rand. Ar fi vrut ca vocea să îi fie mai fermă. De ce ai făcut asta? De ce?

— Vlja daeg roghda! Mârâitul se transformă repede într-un rânjet. Pune sabie jos. Narg nu vrea rău. Myrddraal vrea vorbeşte tine. O licărire de emoţie străbătu chipul diform. Teamă. Alţii vin, tu vorbeşti Myrddraal. Mai făcu un pas şi puse una din mâinile lui mari pe plăselele sabiei. Pune sabie jos.

Rand îşi umezi buzele. Myrddraal! Cea mai înfricoşătoare parte a poveştii devenise astă seară realitate. Dacă urma să se întâlnească cu Pieritul, trolocii păleau prin comparaţie. Trebuia să scape. Dar dacă trolocul ar fi scos lama masivă din teacă, nu ar fi avut nici o şansă. Se forţă să zâmbească, tremurător.

— Bine.

Cum trolocul strângea şi mai puternic sabia, îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

— O să vorbesc.

Rânjetul de lup deveni mârâit, şi trolocul se aruncă asupra lui. Rand nu-şi imaginase că o creatură atât de masivă se putea

mişca cu atâta agilitate. Disperat, ridică sabia. Trupul monstruos se izbi de el, lipindu-l de perete. Într-o clipă, plămânii i se goliră de aer. Căută să-şi recapete suflul în timp ce se prăbuşeau amândoi pe podea, trolocul deasupra lui. Înnebunit, se zbătu sub greutatea zdrobitoare, încercând să se ferească de mâinile groase care bâjbâiau după el şi de fălcile care încercau să-l apuce.

Deodată trolocul se zvârcoli, apoi rămase nemişcat. O vreme, strivit şi învineţit, pe jumătate sufocat de trupul de deasupra lui, Rand nu făcu decât să rămână întins, fără să îi vină să creadă. Îşi reveni însă repede, cel puţin cât să se smulgă de sub trupul ţeapăn. Ţeapăn pentru vecie. Lama însângerată a sabiei lui Tam ieşea din spatele trolocului. Până la urmă se pare că o ridicase la timp. Şi Rand avea mâinile acoperite de sânge şi o pată mare, închisă la culoare, pe pieptul cămăşii. Avea o senzaţie intensă de greaţă şi înghiţi în sec, încercând să nu verse. Tremura la fel de tare ca atunci când îi fusese cel mai teamă, dar de data asta de uşurare că era încă în viaţă.

„O să se întoarcă şi alţii”, spusese trolocul. Ceilalţi troloci se vor întoarce la fermă. Şi un Myrddraal, Pieritul. Poveştile spuneau că Pieriţii aveau douăzeci de picioare înălţime, ochi de foc şi călăreau pe umbre în loc de cai. Când Pieritul se întorcea într-o parte, dispărea şi niciun zid nu îl mai putea opri. Trebuia să facă lucrurile pentru care venise şi să plece repede.

Dădu trupul trolocului la o parte ca să ajungă la sabie, gâfâind din pricina efortului, şi aproape că o luă la fugă când văzu ochii deschişi privindu-l fix. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că aveau acea privire sticloasă pe care o dă moartea.

Îşi şterse mâinile de o zdreanţă flenduroasă – de dimineaţă fusese o cămaşă de a lui Tam – şi scoase lama din trupul trolocului.

Începu să cureţe sabia, dar apoi dădu drumul zdrenţei pe podea, cu părere de rău. „Nu e momentul pentru curăţenie”, îşi spuse cu un râset pe care reuşi să-l înăbuşe doar încleştându-şi dinţii. Nu vedea cum ar mai putea vreodată să cureţe destul de bine casa încât să poată locui din nou în ea. Pesemne că duhoarea năprasnică intrase până şi în lemnărie. Dar nu avea vreme să se gândească la asta. Nu avea timp pentru curăţenie. Poate că nu mai avea timp pentru nimic.

Era sigur că nu-şi amintea toate lucrurile de care vor avea nevoie, dar Tam aştepta, iar trolocii urmau să se întoarcă. Adună ce îşi aduse aminte pe fugă. Pături din camerele de la etaj şi cârpe curate ca să îi bandajeze rana lui Tam. Mantiile şi surtucele. Un burduf de apă pe care îl luă cu el când mergea cu oile la păşune. O cămaşă curată. Nu ştia când o să aibă timp să se schimbe, dar voia să scape de cămaşa pătată de sânge cu prima ocazie. Punguţele cu scoarţă de salcie şi alte leacuri erau într-un morman întunecat, cu aspect noroios, pe care nu se putea convinge să-l atingă.

Una dintre găleţile cu apa pe care le adusese Tam încă mai era lângă cămin, rămasă în mod miraculos întreagă şi neatinsă, îşi umplu burduful, îşi spălă în grabă mâinile şi se mai uită o dată în jur să vadă dacă nu uitase ceva. Îşi găsi arcul printre dărâmături, frânt în două exact acolo unde era mai gros. Lăsă bucăţile să cadă, înspăimântat. Hotărî că va trebui să se mulţumească cu ce adunase deja. Stivui grăbit totul afară.

Înainte să plece din casă dezgropă un felinar din harababura de pe podea. Încă mai era gaz în el. Îl aprinse de la una dintre lumânări, închise obloanele – ca să nu intre vântul, dar mai ales ca să nu atragă atenţia – şi se repezi afară, cu felinarul într-o mână şi cu sabia în cealaltă. Nu ştia ce o să găsească în şură. După ce văzuse ce se întâmplase în ţarcul de oi, nu mai era prea încrezător. Dar avea nevoie de căruţă ca să-l ducă pe Tam la Emond’s Field şi avea nevoie de Bela pentru căruţă. Nevoia îl făcu să spere puţin.

Uşile şurei erau deschise, una scârţâind din balamale în bătaia vântului. La prima vedere înăuntru totul părea neschimbat. Dar apoi văzu despărţiturile goale, cu uşile scoase din balamale. Bela şi vaca dispăruseră. Se îndreptă iute spre spatele şurei. Căruţa era răsturnată pe o parte, iar jumătate din spiţe erau rupte. Dintr-o osie nu mai rămăsese decât o cioată lungă de un cot.

Disperarea căreia îi ţinuse piept până acum puse stăpânire pe el. Nu era sigur că îl va putea duce pe Tam până în sat, chiar dacă tatăl său ar suporta să fie cărat. Suferinţa pricinuită de drum l-ar putea ucide pe Tam mai grabnic decât fierbinţeala. Cu toate acestea, era singura şansă. Aici făcuse tot ce se putea. Când dădu să plece, privirea îi căzu pe osia ruptă care zăcea pe pământul acoperit cu paie. Deodată zâmbi.

Puse în grabă felinarul şi sabia pe jos şi în clipa următoare se lupta cu căruţa, aplecând-o în spate ca să o facă apoi să cadă drept, cu un trosnet de spiţe rupte, după care îşi vârî umărul sub ea ca să o răstoarne pe partea cealaltă. Osia nevătămată se vedea desluşit. Înşfăcând sabia, începu să spargă resturile de lemn uscat. Spre plăcuta lui surpriză, loviturile făceau să sară aşchii din lemn şi termină de tăiat la fel de repede ca şi cu o secure bună.

După ce scoase osia, se uită uimit la lama sabiei. Chiar şi cea mai ascuţită secure s-ar fi tocit dacă ar fi tăiat cu ea lemnul acela vechi şi tare, dar sabia arăta la fel de bine ascuţită ca mai înainte. Atinse tăişul cu degetul mare şi îl vârî îndată în gură. Lama era încă tăioasă ca briciul.

Dar nu avea timp să se mire. Stinse felinarul – nu era nevoie să mai dea şi foc la şură –, apucă osiile şi fugi înapoi spre casă să ia ce lăsase acolo.

Una peste alta, era o povară incomodă. Nu grea, dar dificil de ţinut şi de mânuit, osiile de căruţă mişcându-i-se şi răsucindu-i-se în braţe în timp ce înainta poticnindu-se peste câmpul arat. După ce intră în pădure, îl stânjeniră şi mai mult, agăţându-se de copaci şi câteodată aproape doborându-l la pământ. I-ar fi fost mai uşor să le târască după el, dar ar fi însemnat să lase o dâră adâncă în urma lui. Intenţiona să aştepte cât mai mult până să facă asta.

Tam era exact acolo unde îl lăsase, din câte se părea adormit. Rand spera că dormea. Devenit dintr-odată temător, lăsă jos povara şi puse mâna pe faţa tatălui său. Tam încă mai respira, dar febra crescuse.

Atingerea îl deşteptă pe Tam, dar îl aduse într-o stare de trezie tulbure.

— Tu eşti, băiete? şopti el. Îmi făceam griji pentru tine. Vise despre vremurile apuse. Coşmaruri.

Adormi din nou, murmurând încetişor.

— Nu-ţi face griji, spuse Rand. Îl acoperi cu surtucul şi cu mantia ca să-l apere de vânt. O să te duc la Nynaeve cât de repede pot.

În timp ce continua să vorbească, îşi scoase cămaşa pătată de sânge, ca să se liniştească şi pe el, dar şi spre binele lui Tam, aproape fără să bage de seamă frigul în graba lui de a scăpa de

ea, şi o puse de îndată pe cea curată. Aruncând cămaşa cea veche, se simţi ca şi cum tocmai ar fi făcut baie.

— O să ajungem numaidecât în sat, iar Meştereasa o să le orânduiască pe toate. O să vezi. O să fie totul bine.

Acest gând îl călăuzi în timp ce îşi puse surtucul şi se aplecă să se îngrijească de rana lui Tam. Vor fi în siguranţă de îndată ce vor ajunge în sat, iar Nynaeve îl va vindeca pe Tam. Trebuia doar să îl ducă până acolo.

CAPITOLUL 6

Pădurea de la Apus

La lumina lunii, Rand nu vedea prea bine ce făcea, dar rana lui Tam părea mai degrabă o tăietură puţin adâncă de-a lungul coastelor, nu mai mare de-o palmă. Dădu din cap, nevenindu-i să creadă. Îl văzuse pe tatăl său cu răni mai adânci altă dată, fără ca asta să-l fi oprit din treabă mai mult decât îi trebuia ca să-şi cureţe rana. fără să zăbovească, îl cercetă pe Tam din cap până-n picioare, căutând o altă rană, mai primejdioasa, care să fi pricinuit fierbinţeala, dar nu găsi nimic altceva. Aşa neînsemnată cum părea, acea tăietură stingheră era totuşi destul de serioasă; carnea din jurul ei era fierbinte la atingere. Era chiar mai fierbinte decât restul corpului lui Tam, care era atât de încins, încât îl făcea pe Rand să îşi încleşteze maxilarele. O fierbinţeală atât de năprasnică putea ucide sau putea face să nu mai rămână dintr-un om decât umbra a ceea ce fusese. Udă o cârpă cu apă din burduf şi o puse pe fruntea lui Tam.

Încercă să spele şi să bandajeze rana tatălui său cu blândeţe, dar, cu toate acestea, gemete înăbuşite curmau murmuratul slab al lui Tam. Crengi neînfrunzite se desenau nedesluşit în jurul lor, parcă ameninţându-i atunci când se mişcau ca bătute de vânt. Cu siguranţă că trolocii îşi vor vedea de drum în momentul în care nu vor izbuti să îi găsească pe Tam şi pe el, atunci când se vor fi întors la fermă şi vor fi găsit casa tot goală. Încercă să se convingă să creadă asta, dar felul nemilos şi iraţional în care distruseseră casa nu prea îi îngăduia să fie atât de încrezător. Să crezi că vor renunţa înainte de a fi ucis tot ce ar fi întâlnit în cale era periculos, un risc nesăbuit la care nu îşi permitea să se supună.

„Troloci! Mi-ajute Lumina, troloci! Creaturi ieşite din poveştile Menestrelului, apărând din noapte ca să bată la uşă. Şi Pieritul. Mă scalde Lumina, Pieritul!”

Deodată îşi dădu seama că ţinea nemişcate capetele nelegate ale bandajului. „Am încremenit ca un iepure care a văzut umbra unui şoim”, îşi spuse cu dispreţ. Clătinând furios din cap, termină de strâns bandajul în jurul pieptului lui Tam.

Chiar dacă ştia ce are de făcut, chiar dacă făcea ce trebuia tot îi era frică. Când trolocii se vor întoarce, vor începe negreşit să cerceteze pădurea din jurul fermei ca să găsească vreo urmă a celor care le scăpaseră. Trupul celui pe care îl ucisese le va spune că acei oameni nu se află prea departe. Cine ştia ce ar face Pieritul sau ce ar putea face? În plus, ceea ce îi spusese tatăl lui despre auzul trolocilor îi răsuna tot atât de clar în urechi ca şi cum Tam tocmai ar fi rostit acele cuvinte. Se trezi împotrivindu-se impulsului de a acoperi gura lui Tam cu mâna, ca să îi potolească gemetele şi murmurele. „Unii te urmăresc după miros. Şi ce pot eu să fac? Nimic.” Nu îşi permitea să irosească timp îngrijorându-se din pricina a ceva care nu stătea în puterile lui.

— Nu trebuie să faci niciun zgomot, îi şopti tatălui său la ureche. Trolocii o să se întoarcă.

Tam vorbi cu o voce liniştită, răguşită:

— Eşti încă frumoasă, Kari. Frumoasă ca atunci când erai fată.

Rand se strâmbă. Mama lui murise cu cincisprezece ani în urmă. Dacă Tam credea că încă mai trăia, atunci înseamnă că fierbinţeala era mai cumplită decât crezuse el. Cum putea fi împiedicat să vorbească, acum că tăcerea putea însemna viaţă?

— Mama vrea să nu faci zgomot, murmură Rand. Se opri ca să scape de nodul care-i se pusese brusc în gât. Avusese mâini pline de gingăşie; măcar atât îşi mai aducea aminte. Kari vrea să nu faci zgomot. Ţine. Bea.

Tam se apuca să bea lacom din burduf, dar, după câteva înghiţituri, întoarse capul şi începu să murmure din nou cu glas scăzut, prea încet ca Rand să înţeleagă ce spune. Spera că era prea încet şi pentru trolocii care erau pe urmele lor.

Se reapucă de îndată de treabă. Înfăşură trei dintre pături în jurul şi între osiile luate de la căruţă, încropind o targă. Nu va putea să o apuce decât de la un capăt, iar celălalt capăt se va târî pe pământ, dar va trebui să se mulţumească cu atât. Tăie cu cuţitul de la cingătoare o fâşie lungă din ultima pătură şi legă câte un capăt al fâşiei de fiecare dintre osii.

Îl puse pe Tam pe targă cât mai uşurel cu putinţă, crispându-se la fiecare geamăt de-al lui. Tatăl său păruse întotdeauna de neînvins. Nimic nu-l putea vătăma; nimic nu-l putea opri sau măcar încetini. Faptul că acum se afla într-o asemenea stare

aproape că îl făcea pe Rand să îşi piardă tot curajul pe care reuşise să şi-l adune. Dar trebuia să meargă mai departe. Asta era tot ceea ce îl făcea să continue. Trebuia.

Când Tam fu întins în cele din urma pe targă, Rand şovăi, apoi desprinse sabia de la brâul tatălui său. Când şi-o legă în jurul mijlocului, avu o senzaţie ciudată; îl făcea să se simtă ciudat. Cingătoarea, teaca şi sabia cântăreau împreună doar câteva livre, dar, când vârî sabia în teacă, i se păru că atârnă greu.

Se mustră, mâniat. Nu era nici momentul, nici locul pentru plăsmuiri prosteşti. Nu era decât un cuţit mai mare. De câte ori nu îşi imaginase cum ar fi să poarte sabie şi să aibă aventuri? Dacă fusese în stare să ucidă un troloc cu ea, atunci cu siguranţă ar putea să îi ţină la distanţă şi pe alţii. Doar că ştia mult prea bine că reuşita de la fermă nu fusese decât noroc chior. Iar când visase cu ochii deschişi la aventurile pe care ar fi putut să le trăiască, nu-şi imaginase nici că o să îi clănţăne dinţii de frică, nici ca o să fugă prin noapte ca să scape cu viaţă, nici că tatăl său o să fie pe moarte.

Îl înveli fără zăbavă pe Tam cu ultima pătură rămasă şi puse burduful şi restul de cârpe pe targă, lângă tatăl său. Trăgând adânc aer în piept, se lăsă în genunchi lângă osii şi îşi petrecu fâşia de pătură peste cap. Îi venea peste umeri şi sub braţe. Apucă osiile şi se ridică în picioare. Umerii lui suportau aproape întreaga greutate. Nu părea prea greu. Încercând să meargă cu pas domol, porni spre Emond’s Field, cu targa râcâind pământul în urma lui.

Hotărâse deja să îşi croiască drum până la Calea Carierei şi să meargă apoi pe ea până în sat. Aproape neîndoielnic, pericolul era mai mare mergând pe drum, dar lui Tam nu i-ar fi fost de niciun folos dacă Rand s-ar fi rătăcit orbecăind prin pădure şi prin beznă.

Mergând pe întuneric, ieşi lângă Calea Carierei aproape fără să-şi dea seama. Când înţelese unde se află, i se puse un nod în gât. Întoarse grăbit targa şi o târî înapoi în pădure, apoi se opri ca să îşi recapete răsuflarea şi să îşi potolească bătăile inimii. Încă gâfâind, se întoarse spre răsărit, spre Emond’s Field.

Era mai anevoios să meargă printre copaci decât să îl ducă pe Tam pe drum, iar întunericul îi îngreuna înaintarea, dar să o ia pe drum ar fi fost nebunie curată. Scopul era să ajungă în sat

fără să întâlnească niciun troloc; fără ca măcar să zărească vreunul, dacă ar fi fost după el. Trebuia să presupună că trolocii erau încă pe urmele lor şi că, mai devreme sau mai târziu, îşi vor da seama că au pornit spre sat. Era cel mai probabil loc spre care se puteau îndrepta, iar Calea Carierei – cel mai probabil drum pe care o puteau apuca. De fapt, se găsea mai aproape de drum decât şi-ar fi dorit. Noaptea şi umbrele de sub copaci păreau a nu-i adăposti decât prea puţin de privirea cuiva care ar fi mers pe drum.

Strălucirea lunii care se strecura printre crengile neînfrunzite împrăştia doar atâta lumină cât să îi amăgească ochii şi să creadă că vede pe unde calcă. Rădăcinile ameninţau să îi pună piedică la fiecare pas, rugi bătrâni îl împiedicau să înainteze, iar povârnişurile ori ridicăturile neaşteptate aproape că îl făceau să se prăbuşească, atunci când piciorul lui nu mai dădea decât de aer acolo unde credea că era pământ solid, sau îl făceau să se împiedice când vârful cizmei dădea de ţărână în timp ce înainta. Murmuratul lui Tam se transforma în geamăt ascuţit ori de câte ori osiile treceau zdruncinându-se peste vreo rădăcină sau peste vreun bolovan.

Nesiguranţa îl făcea să se uite iscoditor în întuneric până când îi ardeau ochii, să asculte cu mai multă atenţie ca niciodată. Orice foşnet de crengi, orice fâşâit al acelor de pin îl făceau să se oprească, cu urechile ciulite, de-abia mai îndrăznind să respire de teama că ar putea să nu audă vreun zgomot care să îl pună în gardă şi de teamă că ar putea auzi un astfel de zgomot. Nu mergea mai departe decât în momentul în care era sigur că nu era decât vântul.

Pe nesimţite, oboseala i se strecură în braţe şi în picioare, sporită de vântul nopţii care îi nesocotea parcă în bătaie de joc mantia şi surtucul. Greutatea tărgii, care îi păruse atât de mică la început, încerca acum să îl doboare la pământ. Acum nu se mai poticnea doar când se împiedica. Strădania aproape necontenită de a nu cădea îl ostenea la fel de mult ca trasul tărgii. Se trezise înainte de revărsatul zorilor ca să se apuce de treburi şi, cu tot cu drumul până la Emond’s Field, avusese parte de o zi de muncă plină. Într-o seară obişnuită s-ar fi odihnit în faţa căminului, citind o carte din micuţa colecţie a lui Tam înainte de culcare. Frigul pătrunzător îi intra în oase şi stomacul

îi aducea aminte că nu mâncase decât prăjiturile cu miere ale jupânesei al’Vere.

Mormăi în barbă, înciudat că nu luase nimic de mâncare de la fermă. Câteva minute în plus nu ar fi însemnat mare lucru. Câteva minute, cât să găsească nişte pâine şi nişte brânză. Trolocii nu s-ar fi întors dacă ar mai fi stat câteva minute. Sau măcar să fi luat nişte pâine. Fireşte, jupâneasa al’Vere va stărui să îi dea ceva cald de mâncare de îndată ce vor ajunge la han. O farfurie aburindă plină cu tocană groasă de miel. Şi nişte pâine coaptă de ea. Şi mult ceai fierbinte.

— Au trecut peste Zidul Dragonului ca un puhoi, spuse Tam brusc, cu o voce puternică, mânioasă, şi au spălat pământul cu sânge. Câţi au murit pentru păcatul lui Laman?

Rand rămase mut de uimire. Obosit, lăsă targa jos şi îşi scoase legătura. Urma lăsată de fâşia de pătură în carnea de pe umeri îl ardea. Mişcându-şi umerii ca să şi-i dezmorţească, se lăsă în genunchi lângă Tam. Bâjbâind după burduful de apă, privi cercetător printre copaci, încercând în zadar, la lumina palidă a lunii, să vadă ce se petrecea şi în susul, şi în josul drumului, nu numai la douăzeci de paşi distanţă. Nimic nu mişca acolo; doar umbre. Nimic altceva decât umbre.

— Nu e niciun puhoi de troloci, tată. Nu acum, în orice caz. Curând vom fi în siguranţă în Emond’s Field. Bea puţină apă.

Tam dădu la o parte burduful de apă cu o mână care părea a-şi fi redobândit aproape întreaga forţă. Îl apucă pe Rand de guler, apropiindu-i faţa de a lui până când Rand simţi pe obraz fierbinţeala corpului tatălui său.

— Îi numeau sălbatici, rosti Tam stăruitor. Neghiobii, spuneau că pot fi daţi la o parte ca nişte gunoaie. Câte bătălii pierdute, câte oraşe arse până în temelii înainte să înţeleagă adevărul? Înainte ca neamurile să lupte împreuna împotriva lor? Îl slăbi pe Rand din strânsoare şi vocea i se umplu de tristeţe. Câmpul de la Marath acoperit de morţi; nu se auzea decât croncănitul corbilor şi bâzâitul muştelor. Turnurile teşite din Cairhien arzând în noapte ca nişte torţe. Tot drumul până la Zidurile Strălucitoare au pârjolit şi au măcelărit înainte să fie întorşi înapoi. Tot drumul până la…

Rand îi acoperi gura cu mâna. Se auzi din nou, un zgomot înfundat şi ritmic, venind de undeva de printre copaci, stingându-se şi apoi crescând, după cum sufla vântul. Încruntându-se,

Rand întoarse încetişor capul, încercând să îşi dea seama de unde venea. Întrezări cu coada ochiului o mişcare, iar în clipa următoare era ghemuit deasupra lui Tam. Tresări, dându-şi seama că ţine plăselele sabiei strâns în mână, dar toată atenţia lui se concentra asupra Căii Carierei, ca şi cum drumul ar fi fost singurul lucru real de pe lume.

Umbrele tremurătoare de la răsărit luară treptat forma unui cal şi a unui călăreţ, în urma cărora veneau siluete înalte şi masive, care umblau mărunt şi repede ca să ţină pasul cu calul. Lumina palidă a lunii făcea să lucească vârfurile suliţelor şi tăişurile topoarelor. Lui Rand nu îi trecu nici o clipă prin minte că ar putea fi oameni din sat, veniţi să îi ajute. Ştia cine erau. O simţea, ca şi cum i-ar fi scrâşnit oasele chiar înainte să se fi apropiat destul de mult încât lumina lunii să scoată la iveală mantia cu glugă ce acoperea călăreţul, o mantie care nu era umflată de vânt. Toate siluetele păreau negre în întuneric, iar copitele calului făceau acelaşi zgomot ca oricare altele, dar Rand putea deosebi acest cal dintr-o mie.

În spatele călăreţului în negru veneau siluete de coşmar, care aveau cornuri, boturi şi ciocuri, troloci mărşăluind pe două coloane, cizme şi copite lovind pământul în acelaşi ritm, ca şi cum ar fi ascultat de acelaşi glas. Rand numără douăzeci în timp ce treceau pe lângă el. Se întrebă ce fel de om ar îndrăzni să nesocotească atâţia troloci, sau măcar pe unul singur.

Coloana mărşăluitoare dispăru spre apus, zgomotul înăbuşit al paşilor stingându-se în întuneric, dar Rand rămase pe loc, complet nemişcat, aproape fără să respire. Ceva îi spunea că înainte de a se mişca trebuie să fie sigur, absolut sigur, că s-au îndepărtat. Într-un final trase adânc aer în piept şi începu să se ridice.

De data aceasta calul nu făcu niciun zgomot. În liniştea lugubră care se lăsase, călăreţul se întoarse; calul său întunecat se oprea la fiecare câţiva paşi în timp ce o lua înapoi pe drum, mergând domol. Vântul începu să sufle în rafale mai puternice, şuierând prin copaci; mantia călăreţului rămânea neclintită precum somnul morţii. Ori de câte ori calul se oprea, capul acoperit cu glugă se mişca dintr-o parte în alta, privind scrutător în pădure, căutând. Calul se opri din nou chiar peste drum de Rand, chipul adumbrit de sub glugă întorcându-se spre locul unde stătea el, ghemuit deasupra lui Tam.

Mâna lui Rand strânse spasmodic, cu şi mai multa putere, plăselele sabiei. Simţi privirea sfredelitoare, aşa cum se întâmplase şi de dimineaţă, şi, chiar dacă nu o vedea, se cutremură din pricina urii pe care o bănuia ascunzându-se în spatele ei. Bărbatul ce părea înfăşurat într-un giulgiu ura totul, orice fiinţa vie. În pofida vântului tăios, faţa lui Rand era acoperită de broboane de sudoare.

După aceea calul îşi continuă drumul, păşind fără zgomot, apoi oprindu-se, până când Rand nu mai văzu decât un contur, undeva departe pe drum, ce de-abia se mai desluşea în întuneric. Ar fi putut fi orice, dar Rand nu îşi luă nici o clipă ochii de la el. Se temea că, dacă îl va pierde din privire, data viitoare când îl va vedea pe călăreţul cu mantie neagră, calul cel tăcut se va afla chiar deasupra lui.

Deodată, umbra se năpusti înapoi, trecând pe lângă el într-un galop mut. Călăreţul se uita doar în faţă în timp ce gonea în noapte spre apus, spre Munţii de Negură. Spre fermă.

Rand se prăbuşi la pământ, trăgând cu nesaţ aer în piept şi ştergându-şi sudoarea rece de pe faţă cu mâneca. Nu îi mai păsa de pricina pentru care veniseră trolocii. Ar fi preferat să nu afle niciodată, atâta vreme cât totul ar fi luat sfârşit. Se scutură, îşi adună puterile şi îl cercetă de îndată pe tatăl său. Tam încă murmura, dar cu un glas atât de scăzut, încât Rand nu desluşea cuvintele. Încercă să îi dea să bea, dar apa i se prelinse pe bărbie. Tam tuşi şi se înecă din cauza unui firicel de apă care îi pătrunsese în gură, apoi începu din nou să murmure, ca şi cum nu s-ar fi oprit niciodată.

Rand mai udă puţin cârpa de pe fruntea lui Tam, împinse burduful de apă la loc pe targă şi se strecură din nou între osii.

Porni ca şi cum ar fi avut parte de un somn bun, dar puterile nu îl ţinură mult. La început oboseala îi era mascată de frică, dar, deşi frica stăruia, oboseala ieşi la iveală. Curând înainta din nou poticnindu-se, încercând să uite de foame şi de muşchii care îl dureau. Se concentră să pună un picior în faţa celuilalt fără să se împiedice.

Îşi imagina Emond’s Field, casele luminate pentru Noaptea Iernii, cu obloanele deschise, oamenii aruncându-şi în treacăt urări când mergeau încoace şi încolo, ducându-se în vizite, scripcile umplând străzile cu *Nesăbuinţa lui Jaem* şi *Bâtlanul ce zboară.* Haral Luhhan va bea prea multe rachiuri şi va începe să

cânte *Vântul în orz* cu o voce de broască – întotdeauna făcea aşa până când nevastă-sa va reuşi să îl potolească, iar Cenn Buie va vrea să arate că dansează la fel de bine ca întotdeauna; Mat va plănui ceva ce nu se va petrece exact aşa cum intenţionase el şi toată lumea va şti că el este răspunzător, chiar dacă nimeni nu o va putea dovedi. Aproape că îi venea să zâmbească gândindu-se la cum va fi.

După un timp Tam vorbi din nou:

— Avendesora. Se spune că nu face seminţe, dar au adus un copăcel în Cairhien, un puiet. Un dar împărătesc de mare preţ pentru rege.

Cu toate că părea furios, de-abia vorbea îndeajuns de tare pentru ca Rand să îl înţeleagă. Cine ar fi fost în stare să îl audă ar fi auzit şi targa târându-se pe pământ. Rand continuă să meargă, ascultând doar pe jumătate.

— Nu fac niciodată pace. Dar au adus un puiet în semn de pace. A crescut vreme de o sută de ani. O sută de ani de trăit în înţelegere cu cei care nu fac pace cu străinii. De ce l-a tăiat? De ce? S-a plătit cu sânge pentru Avendoraldera. S-a plătit cu sânge pentru mândria lui Laman.

Vorbele i se stinseră încă o dată într-un murmur. Istovit, Rand se întrebă ce ar putea visa acum Tam. Avendesora. Se spunea despre Copacul Vieţii că are tot felul de însuşiri miraculoase, dar nici o poveste nu amintea de vreun puiet sau de „ei”. Nu era decât unul, şi acela aparţinea Omului Verde.

De dimineaţă s-ar fi simţit caraghios dacă ar fi stat să se gândească îndelung la Omul Verde şi la Copacul Vieţii. Nu erau decât poveşti. Oare chiar aşa era? De dimineaţă şi trolocii erau doar o poveste. Poate ca toate poveştile erau la fel de adevărate ca veştile pe care le aduceau neguţătorii, toate istorisirile Menestrelului, toate poveştile spuse seară la gura sobei. Poate că urma să-l întâlnească de adevăratelea pe Omul Verde, sau un uriaş Ogier, sau un Aiel sălbatic, cu văl negru pe faţă.

Îşi dădu seama că Tam începuse din nou să vorbească, câteodată doar murmurând, alteori destul de tare cât să poată fi înţeles. Din când în când se oprea să îşi recapete suflul, apoi continuă, ca şi cum ar fi vorbit în tot acest răstimp.

— Bătăliile sunt întotdeauna încinse, chiar pe zăpadă. Căldura sudorii. Căldura sângelui. Doar moartea este rece. Povârnişul munţilor… singurul loc care nu duhnea a moarte.

Trebuia să mă îndepărtez de acea miasmă… de acea priveliște… am auzit un copil plângând. Câteodată femeile lor luptau cot la cot cu bărbaţii, dar de ce o lăsaseră să vină, nu… născu singură acolo, înainte să moară din pricina rănilor… acoperi copilul cu mantia, dar vântul… a luat mantia… copilul, învineţit de frig. Ar fi putut să moara şi el… plângea acolo. Plângea în zăpadă. Nu puteam lăsa copilul acolo… nu aveam copii… am ştiut dintotdeauna că vrei copii. Ştiam că o să-l îndrăgeşti, Kari. Da, fato. Rand e un nume frumos. Un nume frumos.

Deodată lui Rand i se înmuiară picioarele. Poticnindu-se, căzu în genunchi. Tam gemu din cauza zdruncinăturii, iar fâşia de pătură îi pătrunse lui Rand adânc în carne, dar el nu luă în seamă niciunul dintre aceste lucruri. Dacă s-ar fi trezit faţă în faţă cu un troloc în acest moment, nu ar fi schiţat niciun gest, s-ar fi uitat doar ţintă la el. Privi peste umăr la Tam, care se cufundase din nou într-un murmur fără cuvinte. „Aiurează din pricina fierbinţelii”, îşi spuse abătut. Fierbinţeala provoacă întotdeauna vise urâte, iar aceasta era o noapte prielnică pentru coşmaruri, chiar în absenţa febrei.

— Eşti tatăl meu, spuse cu glas tare, întinzând o mână ca să îl atingă pe Tam, iar eu sunt…

Febra crescuse. Foarte mult.

Încruntat, se sforţă să se ridice în picioare. Tam murmură ceva, dar Rand refuză să mai asculte. Sprijinindu-se cu toată greutatea în hamul improvizat, încercă să nu se concentreze decât să pună picioarele grele ca plumbul unul în faţa celuilalt şi să ajungă la Emond’s Field, unde vor fi în siguranţă. Dar nu putea face să înceteze ecoul vorbelor care răsunau încă în străfundurile minţii lui. „Este tatăl meu. Aiura din pricina febrei. Este tatăl meu. Aiura din pricina febrei. Lumină, cine sunt eu?”

CAPITOLUL 7

Afară din pădure

Pe când Rand încă mai înainta cu greu prin pădure, se ivi lumina tulbure a zorilor. La început nici nu o văzu. Când, în cele din urmă, îşi dădu seama că era dimineaţă, se uită surprins la întunericul care se risipea. Indiferent de ceea ce era evident că vede, cu greu îi venea să creadă că petrecuse toată noaptea încercând să străbată distanţa dintre fermă şi Emond's Field. Fireşte, să mergi pe Calea Carierei la lumina zilei, cu bolovanii ăia, era mai uşor decât noaptea prin pădure. Pe de altă parte, i se părea că trecuseră zile întregi de când îl văzuse pe călăreţul cu mantie neagră şi săptămâni de când el şi Tam începuseră să ia masa de seară acasă. Nu mai simţea fâşia de pătură săpându-i adânc în umeri; de fapt, nu îşi mai simţea deloc umerii de amorţeală şi nici picioarele, de altfel. Cu totul altă poveste era cu celelalte părţi ale corpului. Respiraţia greoaie îi ardea de multă vreme gâtul şi plămânii, iar foamea îl chinuia, dându-i o senzaţie de greaţă.

Tam tăcuse cu ceva timp înainte. Rand nu era sigur câtă vreme trecuse de când murmurele conteniseră, dar nu îndrăznea să se oprească acum ca să vadă ce se întâmpla cu el. Dacă s-ar fi oprit acum, nu ar mai fi fost în stare să se urnească din loc. Oricum, indiferent care ar fi fost starea lui Tam, nu ar fi putut face altceva decât ceea ce făcea deja. Singura speranţă era să ajungă în sat. Istovit, încercă totuşi să iuţească pasul, dar picioarele lui înţepenite, ca de lemn, îşi continuară mersul anevoios. Abia dacă băga de seamă frigul şi vântul.

Simţi dintr-odată un iz de fum. Dacă simţea mirosul fumului care ieşea din coşuri, asta însemna cel puţin că aproape ajunsese în sat. Totuşi, zâmbetul obosit care tocmai începuse să îi înflorească pe buze i se preschimbă într-o privire încruntată. Aerul era greu de fum, mult prea greu. La ce vreme era, chiar dacă ar fi fost aprins focul în fiecare vatră din sat, fumul tot era prea gros. Îi revăzu cu ochii minţii pe troloci venind dinspre răsărit, din direcţia lui Emond's Field. Se uită scrutător în faţă, căutând să desluşească primele case, gata să strige după ajutor

de îndată ce ar fi văzut pe cineva, chiar dacă ar fi fost Cenn Buie sau unul dintre Coplini. O voce slabă din străfundurile lui încă îi spunea să spere că mai era cineva acolo care să îi ajute.

Deodată văzu desluşit o casă printre ultimii copacii cu crengi desfrunzite şi nu putu decât să meargă mai departe. Intră împleticindu-se în sat, speranţa cedând treptat locul disperării.

Din jumătate din casele din Emond’s Field nu mai rămăseseră decât nişte mormane carbonizate de moloz. Coşuri de cărămidă acoperite de funingine ieşeau din grămezile de lemnărie înnegrită ca nişte degete murdare. Din dărâmături încă se mai ridicau fuioare subţiri de fum. Săteni cu feţe întunecate, unii dintre ei încă îmbrăcaţi în cămăşi de noapte, scormoneau în cenuşă, ba scoţând la iveală un vas de gătit, ba doar răscolind pur şi simplu cu un băţ prin dărâmături, fără speranţă. Uliţele erau presărate cu lucrurile care fuseseră salvate din flăcări: oglinzi înalte, scrinuri lăcuite şi cufere mari stăteau în ţărână printre scaunele şi mesele îngropate sub aşternuturi de pat, vase de gătit şi mici maldăre de haine şi alte catrafuse.

Casele din sat păreau că fuseseră distruse pe sărite şi la întâmplare. Cinci case la rând rămăseseră neatinse, în timp ce în alt loc una singură mai era în picioare în mijlocul unei pustietăţi.

În capătul îndepărtat al Izvorului de Vin trosneau cele trei ruguri imense pregătite pentru Bel Tine, vegheate de un grup de bărbaţi. Coloane groase de fum negru, împestriţate cu scântei jucăuşe, se încovoiau spre miazănoapte în bătaia vântului. Unul dintre armăsarii Dhurran ai lui jupân al’Vere târa ceva pe pământ spre Podul de Căruţe şi spre flăcări, dar Rand nu îşi dădu seama ce anume era.

Înainte de a se fi îndepărtat prea mult de pădure, în întâmpinarea lui se repezi Haral Luhhan, cu faţa acoperită cu funingine şi ţinând strâns în mâna lui cu degete groase o secure. Cămaşa de noapte a mătăhălosului fierar, acum mânjită de cenuşă, îi atârna până la cizme, iar printr-o ruptură zdrenţuită se vedea arsura umflată şi roşie, ca lăsată de bici, care îi străbătea pieptul. Se lăsă într-un genunchi lângă targă. Tam avea ochii închişi şi respira slab şi anevoie.

— Trolocii, băiete? întrebă jupân Luhhan cu vocea răguşită din pricina fumului. Şi aici. Şi aici. Ei bine, se poate să fi fost mai norocoşi decât are cineva dreptul să fie. Dacă îţi vine să crezi

asta. Are nevoie de Meştereasă. Acum pe unde, în numele Luminii, o mai fi? Egwene!

Egwene, care trecea alergând pe lângă ei, cu braţele pline de cearşafuri transformate în bandaje, le aruncă o privire fără să-şi domolească paşii, uitându-se fix la ceva din depărtare. Cearcănele pe care le avea în jurul ochilor îi făceau să pară şi mai mari decât erau de fapt. Apoi îl văzu pe Rand şi se opri, se opri cutremurată, respirând greu.

— O, Rand, nu, nu se poate, şi tatăl tău? Nu cumva a…? Vino, te duc la Nynaeve.

Rand era prea obosit şi prea buimăcit ca să vorbească. Toată noaptea se gândise la Emond's Field ca la un liman, unde el şi Tam vor fi în siguranţă. Acum nu părea să fie în stare să facă altceva decât să se uite descurajat la rochia ei murdară de negreală. Remarcă tot felul de nimicuri neînsemnate ca şi cum ar fi fost foarte importante. Nasturii din spate ai rochiei fuseseră încheiaţi strâmb. Şi mâinile îi erau curate. Se întrebă cum de avea mâinile curate când era murdară de funingine pe obraji.

Haral Luhhan părea că înţelege ceea ce i se întâmplase. Punându-şi toporul peste osii, fierarul ridică partea din spate a tărgii şi o împinse uşor, îmboldindu-l astfel să o urmeze pe Egwene. Rand se împletici în spatele ei, ca şi cum ar fi mers în somn. Se întrebă în treacăt cum de ştiuse fierarul că acele creaturi fuseseră troloci, dar nu fu decât un gând fugar. Dacă Tam i-a recunoscut, nu era niciun motiv ca Haral Luhhan să nu îi fi putut recunoaşte.

— Toate poveştile sunt adevărate, murmură el.

— Aşa se pare, băiete, spuse fierarul. Aşa se pare.

Rand auzi doar în treacăt. Se concentră să urmeze silueta zveltă a lui Egwene. Îşi adunase puterile dorindu-şi ca Egwene să se grăbească, deşi, de fapt, ea mergea cu paşi pe potriva lor, aşa cum puteau ei înainta cu povara. Îi conduse jumătate de drum pe Pajişte, până la casa familiei Calder. Vârfurile stufului erau carbonizate, iar pereţii daţi cu var erau mânjiţi de funingine. Din casele de alături nu mai rămăseseră decât pietrele de la temelie şi două mormane de cenuşă şi de lemnărie arsă. Una fusese casa lui Berin Thane, unul dintre fraţii morarului. Cealaltă fusese a lui Abell Cauthon. Tatăl lui Mat. Chiar şi coşurile se năruiseră.

— Staţi aici, spuse Egwene, uitându-se la ei ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Când văzu că rămâneau pe loc, murmură ceva, apoi se grăbi să intre.

— Mat? întreba Rand. Nu cumva a…?

— Trăieşte, răspunse fierarul.

Puse jos capătul tărgii şi îşi îndreptă uşurel spinarea.

— L-am văzut puţin mai înainte. E de mirare că suntem încă în viaţă. După cum au năvălit în casă şi în fierărie, ai fi zis că ţineam aur şi giuvaiere acolo. Alsbet i-a crăpat unuia ţeasta cu o tigaie. De dimineaţă a aruncat o privire casei noastre transformate în cenuşă şi a pornit la vânătoare prin sat, înarmată cu cel mai mare topor pe care l-a mai găsit în ceea ce a mai rămas din fierărie – în caz că vreunul dintre ei s-a ascuns în loc să fi fugit. Dacă o să pună mâna pe vreunul, aproape că mi se face mila de el.

Arătă cu capul înspre casa familiei Calder.

— Jupâneasa Calder şi alţi câţiva au luat la ei nişte răniţi, cei ale căror case nu mai sunt în picioare. După ce Meştereasa o să-l îngrijească pe Tam, o să-i găsim şi lui un pat. Poate la han. Starostele a zis deja că oamenii pot fi primiţi la han, dar Nynaeve spune că răniţii se vindecă mai repede dacă nu sunt aşa de mulţi la un loc.

Rand se prăbuşi în genunchi. Mişcându-şi umerii ca să se elibereze de ham, se îndeletnici, cu gesturi obosite, cu cercetarea învelitorilor lui Tam. Tam nu se mişcă şi nu scoase niciun sunet, nici măcar atunci când mâinile înţepenite ale lui Rand îl îmbrânciră uşor. Dar cel puţin încă mai respira. „Tatăl meu.” Celălalt n-a fost decât glasul fierbinţelii.

— Şi dacă se întorc? întrebă posomorât.

— Roata ţese după cum îi este voia, răspunse jupân Luhhan, tulburat. Dacă se întorc… Ei, acum au plecat. Aşa că adunăm resturile şi refacem ceea ce s-a distrus.

Oftă. Îşi frecă şalele cu degetele şi faţa i se destinse. Rand îşi dădu pentru prima dată seama că bărbatul cel voinic era la fel de obosit ca el, dacă nu chiar mai obosit. Fierarul se uită la sat, dând din cap.

— Nu cred că azi o să avem parte de Bel Tine. Dar o să ne descurcăm. Întotdeauna ne-am descurcat. Apucă dintr-odată toporul şi trăsăturile i se înăspriră. Mă aşteaptă o mulţime de treabă. Nu-ţi fie teamă, băiete. Meştereasa o să aibă grijă de el,

iar Lumina o să aibă grijă de noi toţi. Iar dacă Lumina o să uite de noi, ei bine, o să ne purtam singuri de grijă. Doar suntem din Ţinutul celor Două Râuri!

În timp ce fierarul se îndepărtă, Rand, încă în genunchi, se uită la sat, şi abia acum îl văzu cu adevărat. „Jupân Luhhan avea dreptate”, îşi spuse, şi fu surprins să constate că nu era deloc mirat de ceea ce vedea. Oamenii încă mai scormoneau printre dărâmături, dar chiar în scurtul răstimp de când era acolo din ce în ce mai mulţi începuseră să umble ca şi cum ar fi avut o ţintă. Aproape că simţea cum devin din ce în ce mai nestrămutaţi. Dar îşi punea întrebări. Îi văzuseră pe troloci; îl văzuseră oare şi pe călăreţul cu mantie neagră? Îi simţiseră ura?

Nynaeve şi Egwene ieşiră din casa familiei Calder, iar Rand sări în picioare. Sau, mai bine zis, încercă să sară în picioare; se clătină, de fapt, poticnindu-se, aproape căzând cu faţa în ţărână.

Meştereasa se lăsă în genunchi lângă targă fără ca măcar să îi arunce o privire. Avea faţa şi rochia chiar mai murdare decât Egwene şi aceleaşi cearcăne îi scoteau ochii în evidenţă; avea şi ea mâinile curate. Pipăi faţa lui Tam şi îi deschise pleoapele cu degetele. Încruntându-se, dădu la o parte învelitorile şi înlătură bandajul ca să se uite la rană. Înainte ca Rand să apuce să vadă ce se ascundea sub bandaj, Nynaeve acoperise din nou rana. Oftând, îl înveli din nou pe Tam cu pătura şi cu mantia până sub bărbie, cu multă blândeţe, ca şi cum ar fi învelit un copil înainte de culcare.

— Nu pot face nimic, spuse. Trebui să îşi pună mâinile pe genunchi ca să se ridice în picioare. Îmi pare rău, Rand.

Porni înapoi spre casă, iar Rand rămase o vreme nemişcat, fără să înţeleagă; apoi se îndreptă anevoie spre ea şi o întoarse cu faţa la el.

— E pe moarte, strigă.

— Ştiu, răspunse ea simplu, iar Rand îşi pierdu cumpătul la auzul răspunsului ei sec.

— Trebuie să faci ceva. Trebuie. Doar eşti Meştereasă.

Durerea îi schimonosi chipul, dar numai o clipă – după aceea, cu ochii înfundaţi în orbite, cu vocea hotărâtă şi lipsită de emoţie, redeveni întruchiparea fermităţii:

— Da, aşa este. Ştiu ce pot face cu leacurile pe care le am, dar mai ştiu şi când este prea târziu. Crezi că nu aş face ceva,

dacă aş putea? Dar nu pot. Nu pot, Rand. Şi mai sunt şi alţii care au nevoie de mine. Oameni pe care îi pot ajuta.

— L-am adus la tine cât de repede am putut, îngăimă el.

Chiar dacă văzuse că satul fusese distrus, îşi pusese nădejdea în Meştereasă. Acum că-i se spulberase şi această speranţa, se simţea sleit.

— Ştiu, spuse ea blând.

Îi atinse obrazul cu mâna.

— Nu este vina ta. Ai făcut tot ce se putea. Îmi pare rău, Rand, dar mai sunt şi alţii de care trebuie să mă îngrijesc. Mă tem că necazurile de-abia încep.

O urmări cu o privire absentă până când uşa casei se închise în urma ei. Nu se putea gândi la nimic altceva decât că Meştereasa nu îi va ajuta.

Deodată, fu aruncat un pas înapoi de Egwene, care se repezi înspre el, cuprinzându-l cu braţele. Dacă l-ar fi îmbrăţişat atât de puternic altădată, i-ar fi smuls negreşit un geamăt; acum însă Rand se uita tăcut la uşa în spatele căreia i se spulberaseră speranţele.

— Îmi pare atât de rău, Rand, şopti Egwene la pieptul lui. Lumină, aş vrea să pot face ceva.

O îmbrăţişă.

— Ştiu. Eu… trebuie să fac însă ceva, Egwene. Nu ştiu ce, dar nu pot să-l las să…

Glasul i se sparse, iar ea îl îmbrăţişă şi mai strâns.

— Egwene!

Egwene tresări auzind-o pe Nynaeve strigând-o din casă.

— Egwene, am nevoie de tine! Şi spală-te din nou pe mâini!

Se desprinse din braţele lui Rand.

— Are nevoie de mine, Rand.

— Egwene!

I se păru că aude un suspin când fata se îndepărtă de el. Odată plecată, Rand rămase singur lângă targă. Se uită o vreme la Tam, nesimţind decât o neputinţa nemărginită. Deodată chipul i se înăspri.

„Starostele va şti ce e de făcut, îşi spuse, ridicând încă o dată osiile. Starostele va şti.”

Bran al'Vere ştia întotdeauna ce era de făcut. Uitând de oboseală, porni cu încăpăţânare spre hanul Izvorul de Vin.

Un alt armăsar Dhurran trecu pe lângă el; curelele hamului erau legate în jurul gleznelor unei siluete masive, învelite într-o pătură murdară. Acolo unde se termina pătura se vedeau braţele acoperite cu păr ţepos care se târau în ţărână, iar un colţ ridicat scotea la iveală un corn de capră. Ţinutul celor Două Râuri nu era locul potrivit pentru ca poveştile să devină atât de înfricoşător de adevărate. Trolocii aparţineau lumii de afară, căci doar Lumina şi locurile unde erau femei Aes Sedai şi Dragoni falşi puteau şti ce altceva din poveştile Menestrelilor urma să prindă viaţă. Dar toate astea nu se puteau întâmpla în Ţinutul celor Două Râuri. Nu în Emond's Field.

În timp ce cobora pe Pajişte, oamenii îl strigau, uneori dintre dărâmăturile caselor, întrebându-l dacă îi pot fi de ajutor. Dar el nu auzea decât nişte murmure în jurul lui, chiar şi atunci când oamenii mergeau o vreme pe lângă el în timp ce îi vorbeau. Aproape fără să îşi dea seama, reuşi să rostească vorbe care spuneau că nu avea nevoie de ajutor, că se îngrijea el de tot. Nu le dădea atenţie nici atunci când se îndepărtau de el, cu priviri îngrijorate, câteodată adăugând că ar trebui să o trimită pe Nynaeve la el. Nu îşi permitea să se concentreze decât asupra scopului pe care şi-l fixase. Bran al'Vere putea face totuşi ceva ca să-l ajute pe Tam. Încercă să nu stăruiască asupra întrebării ce anume. Dar Starostele o să poată face ceva, o să aibă el o idee.

Hanul scăpase aproape nevătămat din grozăvia care distrusese jumătate de sat. Câteva urme de arsură întinau pereţii, dar ţiglele roşii de pe acoperiş străluceau în lumina soarelui la fel de puternic ca înainte. Din căruţa neguţătorului ambulant nu mai rămăseseră însă decât cercurile de metal de la roţi, înnegrite, proptite de lada carbonizată a căruţei, care acum zăcea pe jos. Cercurile mari şi rotunde care ţinuseră coviltirul erau acum cumplit de strâmbate, fiecare în legea lui.

Thom Merrilin stătea turceşte pe pietrele vechi de la temelia casei, tăind atent marginile pârlite de la peticele de pe mantie cu o foarfecă mică. Când Rand se apropie, puse jos mantia şi foarfeca. fără să îl mai întrebe dacă avea nevoie sau voia să fie ajutat, sări jos şi apucă partea din spate a tărgii.

— Înăuntru? Fireşte, fireşte. Nu te teme, băiete. Meştereasa noastră o să aibă grijă de el. De aseară mă uit la ea cum face; are mâna iscusită şi este foarte îndemânatică. Ar putea fi şi mai

rău. Aseară unii au murit. Poate că nu mulţi, dar şi unul este prea mult pentru mine. Bătrânul Fain a dispărut pur şi simplu, şi asta e cel mai rău. Trolocii mănâncă orice. Ar trebui să mulţumeşti Luminii că tatăl tău este încă aici, în viaţă; iar Meşte-reasa o să-l vindece.

Rand nu voia să îl mai asculte – „Este tatăl meu!” – iar vocea lui Thom se transformă pentru el într-un zgomot fără noimă, nedemn de luat în seama mai mult decât bâzâitul unei muşte. Nu mai suporta ca oamenii să îl compătimească şi să încerce să îi ridice moralul. Nu acum. Nu înainte ca Bran al'Vere să îi spună cum să îi fie de ajutor lui Tam.

Deodată văzu ceva mâzgălit pe poarta hanului: o linie curbă, scrijelită cu un băţ ars, având capătul în formă de lacrimă. Se întâmplaseră atâtea, încât aproape că nu îl mai surprinse să găsească Colţul Dragonului însemnat pe poarta de la hanul Izvorul de Vin. Nu reuşea să înţeleagă de ce ar fi vrut cineva să îl acuze pe hangiu sau pe familia lui că ar fi de partea răului sau să aducă hanului nenoroc, dar noaptea care trecuse îl convinsese de un lucru: orice era posibil. Absolut orice.

La îndemnul Menestrelului, ridică zăvorul şi intră.

În sala mare de jos nu era nimeni în afară de Bran al'Vere, şi era frig, căci nimeni nu avusese timp să facă focul. Starostele stătea la una dintre mese, înmuindu-şi tocul în călimară, cu fruntea încreţită de concentrare şi capul încărunţit aplecat deasupra unei foi de pergament. Cămaşa de noapte, vârâtă în grabă în pantaloni, atârna ca un sac în jurul mijlocului lui imens; îşi scărpina absent un picior gol cu degetele de la celalalt picior. Avea tălpile murdare, ca şi cum ar fi ieşit afară de mai multe ori, fără ca, în ciuda frigului, să se obosească să îşi pună cizmele.

— Care e necazul? întreba, fără să ridice privirea. Grăbeşte-te! Am o mie de lucruri de făcut în clipa asta şi încă şi mai multe pe care ar fi trebuit să le fac de acum un ceas. Aşa că n-am nici timp, nici răbdare. Ei bine? Dă-i drumul!

— Jupân al'Vere? spuse Rand. E vorba de tatăl meu.

Starostele ridică brusc capul.

— Rand? Tam! Aruncă tocul şi sări în picioare, răsturnând scaunul. Poate că Lumina nu ne-a uitat de tot. Mi-era teamă că aţi murit amândoi. Bela a intrat în galop în sat la o oră după ce plecaseră trolocii; răsufla din greu şi spumega, ca şi cum ar fi

alergat tot drumul de la fermă până aici, şi am crezut… Dar nu avem timp de asta acum. O să-l ducem sus.

Apucă partea din spate a tărgii, dându-l pe Menestrel la o parte cu umărul.

— Du-te să o aduci pe Meştereasă, jupân Merrilin. Şi spune-i din partea mea să se grăbească, ştiu eu de ce! Stai liniştit, Tam. Curând o să te băgăm într-un pat moale şi bun. Du-te, Menestrelule, du-te!

Thom Merrilin dispăru pe uşă înainte ca Rand să apuce să vorbească.

— Nynaeve nu o să facă nimic. A spus că nu poate să-l ajute. Ştiam asta… Credeam că o să te gândeşti dumneata la ceva.

Jupân al'Vere se uită şi mai pătrunzător la Rand, apoi dădu din cap.

— O să vedem, băiete. O să vedem. Dar vocea lui îşi pierduse siguranţa. Hai să-l ducem în pat. Cel puţin o să se poată odihni în linişte.

Rand se lăsă împins în sus pe scările din spatele sălii hanului. Se strădui să rămână încrezător că, într-un fel sau altul, Tam se va face bine, dar îşi dădu seama că încă de la început speranţele fuseseră foarte slabe, iar îndoiala care se strecurase brusc în vocea Starostelui îl zgudui.

În partea din faţă de la catul al doilea al hanului se găseau şase camere confortabile, cu toate cele trebuincioase, cu ferestre ce dădeau spre Pajişte. Erau folosite mai ales de neguţătorii ambulanţi sau de oamenii care coborau de pe Dealul Străjii sau urcau de la Deven Ride, dar şi marii neguţători care veneau în fiecare an erau adesea surprinşi să găsească nişte odăi atât de primitoare. Trei dintre ele erau ocupate acum, şi Starostele îl zori pe Rand spre una dintre cele nefolosite.

Plapuma de fulgi şi păturile de pe patul cel lat fură grabnic date la o parte şi Tam fu întins pe salteaua groasă de pene, cu capul sprijinit pe perne umplute cu fulgi de gâscă. Nu scoase niciun sunet când fu mişcat, nici măcar un geamăt, doar respira anevoie, dar Starostele risipi îngrijorarea lui Rand, spunându-i să facă focul ca să alunge frigul din cameră, în timp ce Rand scormonea în lada de lângă cămin după bucăţi de lemn şi surcele de aprins focul. Bran dădu la o parte perdelele de la geam, lăsând să pătrundă lumina dimineţii, apoi începu să spele

cu blândeţe faţa lui Tam. Când se întoarse Menestrelul, focul din vatră încălzea odaia.

— Nu vine, anunţă Thom Merrilin, intrând cu pas apăsat în cameră. Se uită mânios la Rand, încruntând din sprâncenele lui stufoase şi albe. Nu mi-ai spus că îl duseseşi deja la ea. Mai că nu mi-a luat capul.

— Credeam… nu ştiu… că poate Starostele o să ştie ce să facă, o s-o convingă să… Cu pumnii încleştaţi de iritare, Rand se întoarse spre Bran. Jupân al'Vere, ce pot face?

Bărbatul cel corpolent dădu din cap a neputinţă. Puse o cârpă proaspăt muiată în apă pe fruntea lui Tam şi evită privirea lui Rand.

— Nu pot să mă uit la el cum moare, jupân al'Vere. Trebuie să fac ceva.

Menestrelul schiţă un gest, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Rand se întoarse spre el cu înfrigurare.

— Ai vreo idee? Sunt dispus să încerc orice.

— Mă întrebam doar, spuse Thom, îndesând cu degetul tutunul în pipa lui cu muştiucul lung, dacă Starostele ştie cumva cine a scrijelit Colţul Dragonului pe poartă.

Se uită cercetător în găvanul pipei, apoi la Tam şi puse din nou pipa neaprinsă în gură, cu un oftat.

— Cuiva se pare că nu îi mai place de el. Sau poate că nu îi place de oaspeţii lui.

Rand se uită dezgustat la el, apoi întoarse capul, privind ţintă la foc. Gândurile îi jucau precum flăcările şi, ca şi flăcările, se concentrau asupra unui singur lucru. Nu va renunţa. Nu putea să stea cu mâinile în sân şi să îl lase pe Tam să moară. „Tatăl meu, îşi spuse cu înverşunare. Tatăl meu." De îndată ce fierbinţeala va fi trecut, se va putea ocupa şi de această poveste. Însă mai întâi trebuia să facă să îi scadă febra. Dar cum?

Bran al'Vere strânse din buze uitându-se la spatele întors al lui Rand, iar furia cu care îl privi pe Menestrel ar fi ţintuit pe loc până şi un urs. Thom însă aştepta răbdător, ca şi cum nici nu ar fi remarcat-o.

— Pesemne că e făcătura vreunuia dintre Congari, sau a vreunui Coplin, spuse Starostele în cele din urmă, deşi numai Lumina ştie care dintre ei este răspunzător. Sunt un neam mare, şi dacă e ceva rău de spus despre cineva, sau chiar dacă nu e,

poţi fi sigur că nu vor şovăi o clipa să o facă. Pe lângă ei până şi Cenn Buie pare numai lapte şi miere.

— Căruţa aceea cu coviltir care a venit chiar înainte de revărsatul zorilor? întreba Menestrelul. Nu simţiseră nici măcar miros de troloc şi nu voiau decât să ştie când va începe Sărbătoarea, ca şi cum nu ar fi văzut că din jumătate de sat nu mai rămăsese decât cenuşa.

Jupân al'Vere încuviinţă, încruntat:

— O ramură a familiei. Dar toţi sunt la fel. Neghiobul ala de Darl Coplin şi-a petrecut jumătate de noapte cerându-mi să îi scot pe jupâneasa Moiraine şi pe jupân Lan din han, şi chiar din sat, ca şi cum satul ar mai exista dacă ei ar fi plecat.

Rand nu asculta discuţia decât pe jumătate, dar aceasta ultimă frază îl îmboldi să vorbească:

— Şi ce anume au făcut?

— Păi, ea a făcut să fulgere din senin, răspunse jupân al'Vere. A îndreptat fulgerul drept spre troloci. Ai văzut copacii distruşi. Nici trolocii nu au dus-o mai bine.

— Moiraine? întrebă Rand neîncrezător, iar Starostele încuviinţă.

— Jupâneasa Moiraine. Iar jupân Lan parcă era un vârtej cu sabia aia a lui. Ce sabie? El însuşi era arma şi îl găseai în zece locuri odată, sau cel puţin aşa părea. Arde-m-ar focul, dar tot nu mi-ar veni să cred dacă nu aş putea ieşi şi vedea cu ochii mei… îşi trecu o mână peste capul chel. Tocmai începeau vizitele de Noaptea Iernii. Aveam toţi braţele pline de daruri şi de prăjituri cu miere şi minţile tulburate de vin, când câinii au prins a mârâi şi deodată cei doi s-au năpustit afară din han şi au luat-o la fugă prin sat, strigând ceva despre troloci. Am crezut că băuseră prea mult vin. La urma urmei… troloci? Apoi, înainte ca vreunul dintre noi să înţeleagă ce se întâmplă, acele… acele creaturi erau lângă noi pe uliţe, spintecând oamenii cu săbiile, dând foc la case, urlând de îţi îngheţa sângele în vine.

Scoase un zgomot ce îi arăta dezgustul.

— N-am făcut decât să fugim, ca găinile când intră vulpea în coteţ, până în momentul în care jupân Lan ne-a mai dat curaj.

— Nu e nevoie să fii atât de aspru, glăsui Thom. Ai făcut tot ce se putea. Nu toţi trolocii care zac acum acolo au fost răpuşi de unul din ei doi.

— Hmm, da, e adevărat.

Jupân al'Vere se cutremură.

— Cu toate astea e aproape de necrezut. O femeie Aes Sedai în Emond's Field. Şi jupân Lan care e Străjer.

— O Aes Sedai? murmură Rand. Nu se poate. Am vorbit cu ea. Nu este… Nu…

— Credeai că sunt însemnate? replică Starostele cu o strâmbătură. Credeai că au scris „Aes Sedai" pe spate sau „Primejdie, nu vă apropiaţi"? Se izbi deodată cu mâna peste frunte. O Aes Sedai. Sunt un prost bătrân, nu gândesc limpede. Există o şansă, Rand, dacă vrei să încerci. Nu pot să-ţi spun să faci asta şi nici măcar nu ştiu dacă, în locul tău, aş avea curajul să o fac.

— O şansă? întrebă Rand. Orice, atâta vreme cât poate să-i fie de ajutor…

— Femeile Aes Sedai pot să vindece, Rand. Arde-m-ar focul, băiete, doar ai auzit poveştile. Tămăduiesc şi atunci când leacurile dau greş. Menestrelule, ar fi trebuit să îţi dai seama mai repede decât mine. Poveştile Menestrelilor sunt pline de femei Aes Sedai. De ce nu ai vorbit fără înconjur, în loc să mă laşi să bâjbâi?

— Nu sunt de prin părţile astea, răspunse Thom, uitându-se cu jind la pipa neaprinsă, iar cumătrul Coplin nu este singurul care nu vrea să aibă de a face cu femeile Aes Sedai. Era mai bine ca ideea să vină de la dumneata.

— O Aes Sedai, murmură Rand, încercând să facă chipul femeii care îi zâmbise să se potrivească oarecum cu poveştile.

Să fii ajutat de o Aes Sedai era uneori mai rău decât să nu primeşti niciun fel de ajutor, cel puţin aşa spuneau poveştile; era ca otrava în plăcintă, iar darurile lor ascundeau întotdeauna o capcană, ca momeală pentru peşte. Deodată banul din buzunar, banul pe care i-l dăduse Moiraine, părea un cărbune încins. Se stăpânii cu greu să nu şi-l smulgă din buzunar şi să îl arunce pe fereastră.

— Nimeni nu vrea să aibă de a face cu femeile Aes Sedai, băiete, vorbi Starostele încetişor. Nu văd ce altceva putem face, dar totuşi nu e o hotărâre uşoară. Nu pot să hotărăsc eu în locul tău, însă am văzut-o pe jupâneasa Moiraine făcând numai bine… Probabil că ar trebui să îi spun Moiraine Sedai. Câteodată – se uită cu subînţeles la Tam – trebuie să-ţi încerci norocul, chiar dacă nu ai prea mulţi sorţi de izbândă.

— Unele poveşti sunt exagerate, într-un fel, adăugă Thom, ca şi cum cineva i-ar fi smuls cuvintele din gură cu cleştele. Unele dintre ele. În plus, băiete, ce altceva poţi face?

— Nimic, oftă Rand.

Tam nu se mişcase deloc; avea ochii afundaţi în orbite, ca şi cum ar fi zăcut de o săptămână.

— O… o să merg la ea.

— De partea cealaltă a podurilor, îl lămuri Menestrelul, acolo unde… se descotorosesc de trolocii morţi. Dar ai grija, băiete. Femeile Aes Sedai fac ceea ce fac din pricini numai de ele ştiute, care nu sunt neapărat cele pe care le crede lumea.

Ultimele cuvinte le strigă în urma lui Rand, care se şi năpustise afară pe uşă. Trebuia să ţină plăselele sabiei pentru ca teaca să nu-i se încurce printre picioare în timp ce fugea, dar nu avea timp să şi-o scoată. Tropăi în jos pe scări, apoi se repezi afară din han, uitând pentru moment de oboseală. Dacă exista vreo şansă, oricât de mică, să-l salveze pe Tam, era destul ca să-l facă să-şi biruie istovirea de după o noapte de nesomn, cel puţin pentru o vreme. Nu voia să se gândească nici la faptul că şansa era legată de o femeie Aes Sedai şi nici la preţul pe care va trebui să îl plătească. Cât despre a se găsi de adevăratelea faţă în faţă cu o Aes Sedai… Trase adânc aer în piept şi încercă să se mişte mai iute.

Rugurile se aflau mult dincolo de ultimele case dinspre miazănoapte, pe partea dinspre Pădurea de la Apus a drumului care ducea la Dealul Străjii. Vântul purta coloanele negre şi unsuroase de fum departe de sat, dar, chiar şi aşa, un miros îngreţoşător de dulce, ca mirosul de la o bucată de carne lăsată ceasuri la rând pe frigare, umplea aerul. Rand îşi astupă nările din cauza miasmei, iar când îşi dădu seama de unde venea i se puse un nod în gât. Iată la ce erau bune rugurile de Bel Tine. Oamenii care aveau grijă de foc îşi acoperiseră nasul şi gura cu bucăţi de pânză, dar, după cum se strâmbau, era limpede că nu era îndeajuns că umeziseră cârpele cu oţet. Chiar dacă oţetul alunga duhoarea, ştiau că duhoarea este încă acolo, şi ştiau ce anume fac.

Doi bărbaţi dezlegau curelele hamului unui impunător cal Dhurran din jurul gleznelor unui troloc. Lan, care stătea ghemuit lângă hoit, dăduse pătura la o parte cât să iasă la iveală umerii trolocului şi capul cu bot de capră. În timp ce Rand se apropia

cu paşi mărunţi şi repezi, Străjerul desfăcu un însemn de metal de pe umărul cu ţepi al cămăşii de zale negre care acoperea trupul trolocului – un trident smălţuit de culoarea sângelui.

— Ko’bal, anunţă el.

Aruncă tridentul în aer şi îl prinse cu un mormăit.

— Am numărat şapte trupe până acum.

Moiraine, aşezată turceşte pe pământ nu departe de el, dădu din cap, istovită. Ţinea pe genunchi un toiag acoperit de la un capăt la celălalt cu frunze de viţă-de-vie şi flori cioplite în lemn, iar rochia îi era mototolită, ca şi cum ar fi purtat o prea mult.

— Şapte trupe. Şapte! Atât de multe nu au mai luptat împreună de la Războaiele Troloce. Veştile proaste vin una după alta. Mi-e teamă, Lan. Credeam că am câştigat o bătălie, dar de fapt s-ar putea să ne aflăm într-o situaţie mai grea ca niciodată.

Rand se uită ţintă la ea, neputând să vorbească. O Aes Sedai. Încercase să se convingă că nu va arăta diferit acum că ştia la cine… la ce se uita, şi fu surprins să vadă că într-adevăr nu era deosebită. Nu mai arăta chiar atât de proaspătă, căci avea părul zburlit în toate direcţiile şi o umbră de funingine pe nas, dar nu era nici foarte diferită. Trebuia să existe ceva la o Aes Sedai care să arate clar ca era una dintre ele. Pe de altă parte, dacă înfăţişarea exterioară oglindea interiorul, şi dacă poveştile erau adevărate, atunci Moiraine ar fi trebuit să semene mai degrabă cu un troloc şi nu să arate ca o femeie falnică a cărei demnitate nu era întru nimic ştirbită de faptul că stătea pe jos în ţărână. Şi îl putea ajuta pe Tam. Oricare ar fi preţul pe care ar trebui să îl plătească, înainte de orice trebuia să se gândească la Tam. Trase adânc aer în piept.

— Jupâneasă Moiraine… vreau să spun… Moiraine Sedai.

Se întoarseră amândoi ca să se uite la el, iar privirea ei îl îngheţă. Nu mai era privirea caldă şi binevoitoare pe care şi-o amintea de pe Pajişte. Faţa îi era obosită, dar ochii aveau o uitătură de şoim. Aes Sedai. Cei care au frânt lumea. Păpuşarii care trăgeau sforile şi făceau împărăţiile şi neamurile să joace după nişte planuri pe care numai cei din Tar Valon le cunoşteau.

— Încă puţină lumină în întuneric, murmură Aes Sedai. Ridică vocea: Cum visezi, Rand al’Thor?

Rand se uită la ea, neînţelegând.

— Să visez?

— O noapte ca asta te poate face să visezi urât, Rand. Dacă ai coşmaruri, trebuie să îmi spui. Câteodată pot alunga visele urâte.

— Nu se întâmplă nimic neobişnuit cu… E vorba despre tatăl meu. E rănit. Nu e decât o zgârietură, dar fierbinţeala îl mistuie. Meştereasa nu vrea să-l ajute. Spune că nu poate. Dar poveştile…

Moiraine ridică din sprâncene, iar Rand se opri şi îşi înghiţi cuvintele. „În numele Luminii, exista oare vreo poveste cu o femeie Aes Sedai în care ea să nu fie de partea răului?” Se uită la Lan, dar Străjerul părea mai preocupat de trolocii morţi decât de ceea ce ar fi putut spune Rand. Bâjbâind după cuvinte sub privirea ei neclintită, acesta din urmă continuă:

— Eu… ah… se spune că femeile Aes Sedai tămăduiesc. Dacă îl poţi ajuta… dacă poţi face ceva pentru el… oricare ar fi preţul… Vreau să zic… Trase adânc aer în piept şi termină dintr-o suflare: Voi plăti orice preţ îmi stă în puteri dacă îl ajuţi. Orice.

— Orice preţ, repetă gânditoare Moiraine, pe jumătate pentru sine. Vom vorbi mai târziu despre preţ, Rand. Dacă o să fie cazul. Nu-ţi pot promite însă nimic. Meştereasa ta e pricepută. Voi face tot ce pot, dar este peste puterile mele să fac Roata să nu se mai învârtească.

— Moartea trece pe la fiecare, mai devreme sau mai târziu, rosti Străjerul, încruntat. Afară doar dacă eşti în slujba Celui Întunecat, şi doar neghiobii sunt gata să plătească acest preţ.

Moiraine scoase un sunet dezaprobator.

— Nu fi atât de sumbru, Lan. Avem un motiv să sărbătorim. Un motiv mărunt, e drept, dar măcar avem un motiv.

Se folosi de toiag ca să se ridice în picioare.

— Du-mă la tatăl tău, Rand. O să fac tot ce pot ca să-l ajut. Prea multa lume de aici a refuzat să mă lase să încerc să fiu de vreun folos. Auziseră şi ei poveştile, adăugă sec.

— E la han, spuse Rand. Pe aici. Şi îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!

Cei doi îl urmară, dar pe Rand paşii îl purtau repede înainte. Încetini, nerăbdător, ca să-l poată prinde din urmă, apoi se repezi iar înainte şi trebui din nou să îi aştepte.

— Te rog, grăbeşte-te, o îndemnă el.

Era atât de absorbit de faptul că venea cu cineva care să îl ajute pe Tam, încât nici nu chibzui la cutezanţa de a îmboldi o Aes Sedai.

— Îl mistuie fierbinţeala.

Lan se uită furios la el.

— Nu vezi că e obosită? Chiar şi cu un angreal, ce-a făcut ea aseară e ca şi cum ar fi alergat prin tot satul cu un sac de bolovani în spate. Nu ştiu dacă meriţi osteneala, păstorule, indiferent ce ar spune ea.

Rand clipi şi nu spuse nimic.

— Uşurel, prietene, uşurel! spuse Moiraine.

Fără să îşi domolească paşii, întinse mâna ca să îl mângâie pe Străjer pe umăr. Lan se aplecă protector deasupra ei, ca şi cum i-ar fi putut da putere prin simplul fapt că era aproape de ea.

— Tu te gândeşti numai la cum să ai grijă de mine. De ce nu ar face şi el la fel când e vorba despre tatăl lui?

Lan se încruntă, dar tăcu.

— Vin cât de repede pot, Rand. Ai cuvântul meu.

Rand nu ştia cui să dea crezare: asprimii din ochii ei sau calmului din vocea ei – nu era tocmai blândeţe, ci mai degrabă fermitate în poruncile ei. Sau poate că se completau una pe cealaltă. O Aes Sedai. Acum nu mai putea da înapoi. Îşi potrivi pasul după al lor şi încercă să nu se gândească la preţul despre care vor vorbi mai târziu.

CAPITOLUL 8

La adăpost

Intrând pe uşă, privirea lui Rand se îndreptă spre tatăl lui – tatăl lui, orice ar ce spune ceilalţi. Tam nu se mişcase deloc, ochii îi erau în continuare închişi şi respira anevoie, slab şi hârâit. Menestrelul cu păr alb se întrerupse din discuţia cu Starostele – care era aplecat deasupra patului, îngrijindu-l pe Tam – şi îi aruncă lui Moiraine o privire stânjenită. Dar Moiraine nici nu îl băgă în seamă. De fapt, îi ignora pe toţi, cu excepţia lui Tam, la care se uita încordat şi încruntat.

Thom îşi înfipse pipa neaprinsă între dinţi, apoi o scoase din nou şi se uită urât la ea.

— Nici măcar nu poţi fuma liniştit, mormăi el. Mai bine m-aş duce să văd dacă nu cumva îmi fură vreun fermier mantia ca să-şi acopere vaca. Afară, cel puţin pot să-mi fumez pipa.

Ieşi grăbit din cameră. Lan îl urmări cu privirea; faţa lui ascuţită era complet lipsită de expresie.

— Nu pot să-l sufăr. E ceva care mă face să nu am încredere la el. Nu l-am văzut deloc aseară.

— A fost acolo, spuse Bran, uitându-se şovăitor la Moiraine. Trebuie că a fost, doar nu şi-a pârlit mantia la focul din vatră.

Lui Rand nu i-ar fi păsat nici dacă Menestrelul şi-ar fi petrecut toată noaptea ascunzându-se în grajd.

— Tata? o întrebă pe Moiraine rugător.

Bran deschise gura să vorbească, dar, înainte să apuce să spună ceva, Moiraine zise:

— Lasă-mă singură cu el, jupâne al'Vere. Dacă rămâi aici, nu o să faci decât să mă încurci.

Bran şovăi o clipă, nehotărât: nu îi plăcea să-i se poruncească în propriul han, dar nici nu voia să nu dea ascultare unei femei Aes Sedai. În cele din urmă îşi îndreptă spatele şi îl luă pe Rand de umăr.

— Vino, băiete. Hai s-o lăsăm pe Moiraine Sedai să… să… să… Sunt o mulţime de lucruri de făcut jos la care poţi să mă ajuţi. Tam o să ceară numaidecât o pipă şi o halbă de bere.

— Pot să rămân? o întrebă Rand pe Moiraine, deşi ea nu părea să remarce decât prezenţa lui Tam.

Bran îl strânse mai puternic de umăr, dar Rand nu îl luă în seamă.

— Te rog! N-o să te stânjenesc. Nici n-o să ştii că sunt aici. Este tatăl meu, adaugă el, cu o înverşunare care îl surprinse şi care îl făcu pe Staroste să caşte ochii de uimire.

Spera că îi vor pune înverşunarea pe seama oboselii sau a încordării pricinuite de faptul că avea de a face cu o Aes Sedai.

— Da, da, rosti Moiraine, nerăbdătoare.

Îşi azvârlise neglijent mantia şi toiagul pe singurul scaun din cameră, şi acum îşi sufleca mânecile rochiei, dezgolindu-şi braţele până la cot. Toată atenţia îi era concentrată asupra lui Tam, chiar şi atunci când vorbea.

— Stai acolo. Şi tu, Lan.

Făcu un gest vag înspre o bancă lungă de lângă perete. Îşi plimbă încetişor privirea de a lungul corpului lui Tam, de la picioare până la cap, dar Rand avea senzaţia intensă că într-un fel se uita dincolo de el.

— Puteţi vorbi, dacă vreţi, dar încet, continuă ea absentă. Acum du-te, jupân al'Vere. Suntem în camera unui bolnav, nu la sfat. Vezi să nu fiu deranjată.

Starostele mormăi ceva în barbă, fireşte nu într-atât de tare încât să îi atragă atenţia, îl strânse din nou pe Rand de umăr, apoi, supus, chiar dacă fără tragere de inimă, închise uşa în spatele lui.

Murmurând ceva pentru sine, Moiraine se lăsă în genunchi lângă pat şi îşi puse încetişor mâinile pe pieptul lui Tam. Închise ochii şi, vreme îndelungată, nu se mişcă şi nu scoase niciun sunet.

În poveşti, minunile înfăptuite de femeile Aes Sedai erau întotdeauna însoţite de fulgere şi de bubuituri de tunet sau de alte semne care să arate că se petreceau fapte nemaiauzite şi să vădească prezenţa unor puteri neînchipuite. Puterea. Puterea Supremă ţâşnind din Adevăratul Izvor, care făcea să se învârtească Roata Timpului. Dar Rand refuza să se gândească la asta, la faptul că Tam avea de a face cu Puterea, că el însuşi se afla în încăperea unde ar putea fi folosită Puterea. Era deja îndeajuns de rău că se afla în acelaşi sat. Totuşi, după câte îşi dădea el seama, se prea putea ca Moiraine să fi adormit. Dar i

se părea că Tam respiră mai uşor. Trebuie că Moiraine făcea totuşi ceva. Era atât de cufundat în gânduri, încât tresari când Lan îi vorbi încetişor:

— Ai o sabie splendidă. Are cumva şi un bâtlan pe tăiş?

Rand se uită o clipă la Străjer, nepricepând despre ce vorbea. În vâltoarea tocmelii cu o Aes Sedai uitase cu totul de sabia lui Tam. Nu mai părea atât de grea.

— Da, are. Ce face Moiraine Sedai?

— Nu mă aşteptam să găsesc o sabie cu bâtlan pe tăiş într-un astfel de loc, spuse Lan.

— E a tatălui meu.

Aruncă o privire spre sabia lui Lan, ale cărei plăsele de-abia se vedeau ieşind de sub mantie; cele două săbii erau foarte asemănătoare, doar că pe cea a Străjerului nu se vedea niciun bâtlan. Îşi îndreptă din nou privirea spre pat. Tam respira într-adevăr mai uşor şi nu mai hârâia. Era sigur de asta.

— A cumpărat-o cu multă vreme în urmă.

— E ciudat ca un păstor să cumpere aşa ceva.

Rand se uită pieziş la Lan. dacă un străin i-ar fi pus întrebări despre sabie, ar fi însemnat că îşi vâră nasul în treburile lui. Dacă însă un Străjer făcea acelaşi lucru… Cu toate aceasta, simţi nevoia să spună ceva.

— Din câte ştiu nu s-a servit niciodată de ea. Spunea că nu e de niciun folos. Cel puţin până aseară. Nici nu ştiusem că o are.

— Zicea că nu e de niciun folos? Nu cred că a gândit întotdeauna aşa. Lan atinse în treacăt cu un deget teaca sabiei de la brâul lui Rand. Sunt locuri unde bâtlanul este însemnul celui mai iscusit dintre luptătorii cu sabia. Sabia asta trebuie că a străbătut un drum neobişnuit ca să ajungă în mâinile unui păstor din Ţinutul celor Două Râuri.

Rand ignoră întrebarea nerostită. Moiraine tot nu se mişcase. Oare făcea ceva? Se înfioră şi îşi frecă braţele, ca de frig. Nu era sigur că voia să ştie ce anume făcea o Aes Sedai.

Apoi îi trecu şi lui prin cap o întrebare, una pe care nu voia să o rostească, dar la care aştepta un răspuns.

— Starostele…

Îşi drese glasul şi respiră adânc.

— Starostele a spus că, dacă a mai rămas ceva din sat, asta e datorită dumitale şi lui Moiraine. Se sforţă să se uite la Străjer. dacă-ţi s-ar fi vorbit despre un om din pădure… Un bărbat care

înspăimânta oamenii doar uitându-se la ei… ţi-ar fi fost de vreun folos? Un bărbat al cărui cal nu face niciun zgomot şi căruia vântul nu îi umflă mantia. Ţi-ai fi dat seama ce urmează să se întâmple? dacă-ţi s-ar fi vorbit despre el, aţi fi putut, dumneata şi Moiraine Sedai, împiedica această nenorocire?

— Nu fără ajutorul a şase dintre suratele mele, răspunse Moiraine, şi Rand tresări.

Era încă îngenuncheată lângă pat, dar nu mai ţinea mâinile pe Tam; se întoarse ca să se uite la cei doi de pe bancă. Nu ridică glasul, dar privirea ei îl ţintui pe Rand la perete.

— Dacă atunci când am plecat din Tar Valon aş fi ştiut că voi găsi aici troloci şi Myrddraali, aş fi adus cu mine şase dintre ele, ba chiar douăsprezece; chiar dacă ar fi trebuit să le târăsc până aici. Singură fiind, să fi ştiut cu o lună înainte, şi tot nu ar fi însemnat mare lucru. Pesemne că nu mi-ar fi fost de niciun folos. De unul singur nu poţi face prea multe, chiar dacă ceri ajutorul Puterii Supreme, iar aseară erau probabil mai bine de o sută de troloci răspândiţi prin părţile acestea. O ceată întreagă.

— Dar tot ar fi fost bine de ştiut, rosti Lan, tăios, iar tăişul vorbelor era îndreptat spre Rand. Când anume l-ai văzut, şi unde?

— Acum nu mai are importanţă, spuse Moiraine. Nu vreau ca băiatul să se simtă vinovat de ceva pentru care nu este răspunzător. Eu sunt la fel de vinovată. Blestematul de corb de ieri, felul în care se purta, ar fi trebuit să îmi dea de gândit. Şi ţie, de altfel, vechiul meu prieten. Plescăi din buze, furioasă. Am avut atâta încredere în mine, încât am devenit îngâmfată; eram sigură că nu se poate ca pecetea Celui Întunecat să fi ajuns până aici. Nu într-atât, nu încă. Eram atât de sigură…

Rand clipi.

— Corbul? Nu înţeleg.

— Mâncătorii de hoituri.

Gura lui Lan se strâmbă în semn de dezgust.

— Iscoadele Celui Întunecat îşi găsesc adesea ajutoare printre creaturile care se hrănesc cu moarte. Mai ales corbi şi ciori. Câteodată, în oraşe, şi şobolani.

Rand fu străbătut de un fior. Corbi şi ciori ca ajutoare ale Celui Întunecat? Acum erau corbi şi ciori peste tot. „Pecetea Celui Întunecat”, spusese Moiraine. Cel Întunecat era tot timpul prezent – iar Rand ştia asta –, dar dacă încercai să păşeşti în

Lumină, să duci o viaţă dreaptă şi nu îi rosteai numele, nu îţi putea face niciun rău. Asta era ceea ce credea toată lumea, ceea ce învăţai odată cu laptele pe care îl sugeai de la mamă. Dar Moiraine părea să spună că…

Privirea i se opri asupra lui Tam şi orice alt gând îi ieşi din cap. Faţa tatălui său era evident mult mai puţin congestionată decât înainte, iar respiraţia părea aproape normală. Rand ar fi sărit în picioare dacă Lan nu l-ar fi apucat de braţ.

— Ai izbutit!

Moiraine dădu din cap şi oftă.

— Nu încă. Sper că e doar o chestiune de timp. Armele trolocilor sunt făurite în fierăriile din valea numită Thakan' dar, chiar pe povârnişurile muntelui Shayol Ghul. Unele dintre ele se infestează în acel loc. Metalul poartă în el stigmatul răului. Săbiile infestate fac răni care nu se vindecă singure sau care provoacă febre ucigătoare, boli ciudate, fără de leac. Am alinat durerea tatălui tău, dar pecetea, infecţia e încă în el. Lăsată de capul ei, infecţia va răbufni din nou şi îl va nimici.

— Dar nu o vei lăsa de capul ei.

Cuvintele lui Rand erau pe jumătate rugătoare, pe jumătate poruncitoare. Fusese cât se poate de surprins de faptul că îi vorbise astfel unei Aes Sedai, dar Moiraine părea că nu băgase de seamă tonul lui.

— Nu voi face asta, încuviinţă ea simplu. Sunt foarte obosită, Rand. De aseară nu am avut răgaz să mă odihnesc. Nu ar avea nici o importanţă, dar pentru felul ăsta de cazně… Ăsta – scoase o legăturică de mătase din pungă – este un angreal. Văzu expresia feţei lui Rand. Deci ai auzit despre angreal. Bine.

Rand se dădu instinctiv înapoi, îndepărtându-se de ea şi de obiectul pe care ea îl ţinea în mână. Unele poveşti aminteau de angreali, acele relicve ale Vârstei Legendelor pe care femeile Aes Sedai le foloseau pentru a înfăptui cele mai mari minuni. Fu uimit văzând că Moiraine scoate la iveală o figurină de fildeş neted, ajunsă cafeniu închis odată cu trecerea timpului. Nu mai mare de o palmă, înfăţişa o femeie în veştminte cu falduri şi cu părul lung revărsându-i-se peste umeri.

— Am pierdut priceperea de a-i face, glăsui Moiraine. Atât de mult s-a pierdut, şi mă tem că pentru totdeauna. Au rămas atât de puţini, încât Suprema Înscăunată Amyrlin aproape că nu mi-a îngăduit să-l iau pe acesta. Este bine pentru Emond's Field şi

pentru tatăl tău că în cele din urmă s-a învoit. Dar nu trebuie să speri prea mult. Acum, avându-l la îndemână, nu pot face mai mult decât aş fi putut face ieri fără el, iar infecţia este puternică. A avut timp să coacă.

— Îl poţi ajuta, spuse Rand cu ardoare. Ştiu că poţi.

Moiraine schiţă un zâmbet slab, o simplă arcuire a buzelor.

— O să vedem.

Apoi se întoarse din nou spre Tam. Puse o mână pe fruntea lui. În mâna cealaltă, făcută căuş, ţinea figurina de fildeş. Închise ochii, iar chipul ei căpătă o expresie de concentrare. Părea că de-abia mai respiră.

— Călăreţul despre care vorbeai, şopti Lan, cel care te-a înspăimântat, era cu siguranţă un Myrddraal.

— Un Myrddraal! exclamă Rand. Dar Pieriţii au douăzeci de picioare înălţime şi…

Cuvintele i se stinseră când văzu zâmbetul posac al lui Lan.

— Câteodată, păstorule, poveştile fac lucrurile să pară mai mari decât sunt de fapt. Crede-mă pe cuvânt, lumea e destul de măreaţă când vine vorba de un Jumate-Om. Jumate-Om, Pândarul, Pieritul, Umbrărâu; numele depinde de ţinutul în care te afli, dar toate înseamnă acelaşi lucru: Myrddraal. Pieriţii sunt din seminţia trolocilor, o întoarcere aproape până la materia omeneasca pe care au folosit-o Stăpânii Spaimei ca să-i zămislească pe troloci. Aproape. Căci, dacă pornirile omeneşti sunt mai puternice, mai puternic este şi stigmatul răului care îi sluţeşte pe troloci. Un Jumate-Om are un anumit fel de puteri, cele care izvorăsc de la Cel Întunecat. Doar cea mai slabă dintre femeile Aes Sedai nu ar izbuti să se măsoare cu un Pierit, dacă ar lupta unul împotriva celuilalt, dar mulţi oameni curajoşi şi de nădejde au fost răpuşi de Pieriţi. De la războaiele care au pus capăt Vârstei Legendelor, de când Rătăciţii au fost închişi, ei sunt creierul care le spune cetelor de troloci unde să lovească. În vremea războaielor troloce, Jumate oamenii au fost cei care i-au condus pe troloci în luptă, la porunca Stăpânilor Spaimei.

— M-a înfricoşat, şopti Rand cu glas stins. Doar s-a uitat la mine şi…

Se înfioră.

— Nu trebuie să îţi fie ruşine, păstorule. Şi pe mine mă înspăimântă. Am văzut bărbaţi care fuseseră toată viaţa soldaţi încremenind când vedeau un Jumate-Om, precum o pasăre care

se trezeşte faţă în faţă cu un şarpe. La miazănoapte, în Ţinuturile de la Hotar, de a lungul Manei Pustiitoare, este o vorbă: privirea unui Făr'-de-Ochi înseamnă groază.

— Făr'-de-Ochi? întrebă Rand, iar Lan încuviinţă.

— Myrddraalii văd ca vulturii, în întuneric sau la lumina zilei, dar nu au ochi. Puţine lucruri sunt mai primejdioase decât să te găseşti faţă în faţă cu un Myrddraal. Eu şi Moiraine Sedai am încercat să îl ucidem pe cel care a fost aici aseară, dar de fiecare dată am dat greş. Jumate-Oamenii împărtăşesc norocul Celui Întunecat.

Rand înghiţi ca să îşi stăpânească emoţia.

— Unul dintre troloci mi-a spus că Myrddraalul voia să-mi vorbească. Nu ştiam ce înseamnă asta.

Lan ridică brusc capul; căutătura ochilor lui albaştri era ca de gheaţă.

— Ai vorbit cu un troloc?

— Nu tocmai, îngăimă Rand.

Lan îl ţintuia cu privirea.

— El a vorbit cu mine. Mi-a spus că n-o să-mi facă niciun rău şi că Myrddraalul vrea să-mi vorbească. Apoi a încercat să mă omoare.

Îşi umezi buzele şi îşi trecu mâna peste pielea noduroasa a plăselelor sabiei. Îl lamuri, în propoziţii scurte şi chinuite, cum se întorsese la fermă.

— Dar l-am omorât eu pe el, încheie Rand. De fapt, din întâmplare. S-a năpustit spre mine, şi eu aveam sabia în mână.

Chipul lui Lan se înmuie, dacă se poate spune că stânca se înmoaie.

— Chiar şi aşa, e un lucru demn de a fi povestit, păstorule. Până aseară, puţini erau oamenii de la miazăzi de ţinuturile de la Hotar care ar fi putut spune că au văzut vreodată un troloc; cu atât mai puţin că ar fi ucis vreunul.

— Şi încă şi mai puţini cei care au răpus un troloc singuri şi fără niciun fel de ajutor, adăugă Moiraine, cu un glas istovit. Am terminat, Rand. Lan, ajută-mă să mă ridic.

Străjerul se grăbi să ajungă lângă ea, dar nu fu mai iute decât Rand, care se năpusti spre pat. Pielea lui Tam nu mai ardea la atingere, dar faţa îi era palidă, gălbejită, ca şi cum ar fi petrecut prea multă vreme departe de căldura soarelui. Avea în

continuare ochii închişi, dar răsufla adânc, normal, ca o persoană care doarme.

— O să fie bine acum? întrebă Rand neliniştit.

— Dacă se odihneşte, da, spuse Moiraine. Câteva săptămâni în pat şi va fi din nou ca mai înainte.

Păşea şovăitor, în ciuda faptului că îl ţinea pe Lan pe braţ. Străjerul dădu la o parte mantia şi toiagul de pe perna scaunului ca să îi facă loc să stea, iar Moiraine se aşeză cu un oftat. Încet, cu grijă, înveli din nou angrealul şi îl puse la loc în pungă.

Lui Rand îi tremura tot corpul; îşi muşcă buzele ca să se abţină să nu râdă. În acelaşi timp se văzu nevoit să-şi ducă mâna la ochi ca să îşi şteargă lacrimile.

— Mulţumesc.

— În timpul Vârstei Legendelor, continuă Moiraine, unele femei Aes Sedai puteau să facă din nou viaţa şi sănătatea să revină, dacă mai rămăsese o scânteie, cât de mică. Însă vremurile acelea au trecut – pesemne pentru totdeauna. S-au pierdut atât de multe, nu numai priceperea de a face angreali. Se puteau face atâtea lucruri la care acum nici nu îndrăznim să visăm, asta în caz că ne mai amintim de ele. Acum suntem mult mai puţine. Unele haruri s-au pierdut de tot, iar multe dintre cele care au rămas par mai lipsite de tărie. E drept că trupul are nevoie atât de viaţă, cât şi de vigoare. Altminteri nici cea mai înzestrată dintre noi nu poate face nimic întru Tămăduire. Din fericire, tatăl tău este un bărbat puternic, atât la trup, cât şi la minte. Deocamdată şi-a folosit mare parte din forţe luptând să supravieţuiască, iar acum nu îi mai rămâne decât să-şi le recapete. Asta o să ia ceva timp, dar infecţia a trecut.

— Nu te voi putea răsplăti niciodată, îi spuse Rand, fără să îşi ia ochii de la Tam, dar voi face orice pentru dumneata. Absolut orice.

Îşi aduse aminte cum vorbiseră despre preţ şi despre promisiunea pe care o făcuse. Îngenunchind lângă Tam, vorbea chiar mai serios decât înainte, dar tot nu îi era uşor să se uite la ea.

— Orice. Atâta timp cât nu face rău satului sau prietenilor mei.

Moiraine ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Dacă eşti de părere că este nevoie… Oricum, aş vrea să vorbesc cu tine. Vei pleca fără îndoială în acelaşi timp cu noi, aşa că vom putea vorbi pe îndelete.

— Să plec! exclamă Rand, străduindu-se să se ridice în picioare. E într-adevăr atât de rău? Mi se părea că toată lumea este gata să se apuce de reclădit. Noi, cei din Ţinutul celor Două Râuri, suntem oameni aşezaţi. Nimeni nu pleacă vreodată de aici.

— Rand…

— Şi unde să mergem? Padan Fain spunea că vremea e la fel de rea peste tot. El e… era… neguţătorul ambulant. Trolocii… Rand înghiţi ca să-şi înăbuşe emoţia. Ar fi vrut ca Thom Merrilin să nu-i fi spus ce mănâncă trolocii.

— Cred că lucrul cel mai bun pe care îl putem face este să rămânem aici unde ne este locul, în Ţinutul celor Două Râuri, şi să refacem totul. Am însămânţat pământul şi curând o să fie îndeajuns de cald ca să tundem oile. Nu ştiu cine a pomenit prima dată de plecat – pun rămăşag că a fost unul dintre Coplini –, dar, oricine ar fi fost…

— Păstorule, îl întrerupse Lan, vorbeşti când ar trebui să asculţi.

Se uită clipind la amândoi. Îşi dădu seama că mai mult bolborosise şi că vorbise vrute şi nevrute în timp ce Moiraine încerca să spună ceva. În timp ce o Aes Sedai încerca să vorbească… Se întrebă ce să îi zică, cum să se scuze, dar Moiraine zâmbi în timp ce el încă mai chibzuia.

— Înţeleg ce simţi, Rand, îi vorbi, iar el avu sentimentul stânjenitor că într-adevăr aşa era. Nu te mai gândi la asta. Gura i se crispă şi dădu din cap. Ei, acum văd că nu m-am făcut înţeleasă. Cred că mai întâi ar fi trebuit să mă odihnesc. Tu vei pleca, Rand. Tu eşti cel care trebuie să plece, pentru binele satului.

— Eu? Rand îşi drese glasul şi vorbi din nou. Eu? De data aceasta suna ceva mai bine. De ce să trebuiască să plec? Nu înţeleg nimic. Nu vreau să plec nicăieri.

Moiraine se uită la Lan, iar Lan îşi desfăcu braţele. Îl privi pe Rand de sub legătura de piele care îi încingea fruntea, iar băiatul avu din nou impresia că este cântărit cu o balanţă nevăzută.

— Ştiai, vorbi deodată Lan, că unele case nu au fost atacate?

— Dar din jumătate de sat nu a rămas decât cenuşă, protestă Rand, însă Străjerul nu îl luă în seamă.

— Unele case au fost arse doar ca să creeze confuzie. După aceea, trolocii le-au ignorat, şi pe ele, şi pe oamenii care au fugit de acolo, afară doar de cazul în care au nimerit în mijlocul unui adevărat atac. Mulţi dintre cei care au venit de la fermele îndepărtate nu au văzut nici picior de troloc, nici măcar de la distanţă. Cei mai mulţi nici nu au ştiut că s-a întâmplat ceva până nu au ajuns în sat.

— Am auzit despre Darl Coplin, spuse Rand încetişor. Îmi închipui că vorbele lui pur şi simplu nu au fost pe deplin înţelese.

— Două ferme au fost atacate, continua Lan. A voastră şi încă una. Pentru că era Bel Tine, toată lumea care locuia la cea de a doua fermă era deja în sat. Mulţi oameni au scăpat pentru că Myrddraalul nu cunoştea obiceiurile locului. Sărbătoarea şi Noaptea Iernii i-au făcut sarcina aproape cu neputinţă de îndeplinit, dar el nu ştiuse asta.

Rand se uită la Moiraine, care se lăsase pe spate în scaun, dar ea nu spuse nimic şi se mulţumi doar să îl privească cu degetul la buze.

— Ferma noastră şi a mai cui? întrebă el în cele din urmă.

— Ferma Aybara, răspunse Lan. Aici, în Emond’s Field, au atacat întâi fierăria şi casa fierarului, apoi casa jupânului Cauthon.

Lui Rand i se uscă brusc gura.

— N-are nici o noimă, izbuti el să spună, apoi tresări când Moiraine îşi îndreptă spatele.

— Nu-i aşa, Rand, vorbi ea. Au avut un scop precis. Trolocii nu au venit în Emond’s Field din întâmplare şi nu au făcut ce au făcut din plăcerea de a ucide şi de a pârjoli, oricât de mult i-ar încânta aceste lucruri. Ştiau foarte bine ce, sau mai degrabă pe cine, urmăreau. Trolocii au venit să omoare sau să prindă tineri de o anumită vârstă care stau lângă Emond’s Field.

— De vârsta mea? Lui Rand îi tremura vocea, dar nu îi păsa. O, Lumina! Mat. Şi Perrin?

— E teafăr şi nevătămat, îl asigură Moiraine, doar niţel murdar de funingine.

— Dar Ban Crawe şi Lem Thane?

— Nu au fost niciodată în primejdie, replica Lan. În orice caz, nu mai mult decât restul lumii.

— Dar şi ei l-au văzut pe călăreţ, pe Pieritul. Şi suntem de un leat.

— Casa lui jupân Crawe n-a suferit nici o stricăciune, continuă Moiraine, iar morarul şi ai lui au dormit liniştiţi în prima parte a atacului. S-au trezit doar din pricina zgomotului. Ban e cu zece luni mai mare decât tine, iar Lem, cu opt luni mai mic. Zâmbi rece, remarcându-i surprinderea.

— Ţi-am zis că am pus întrebări. Şi am vorbit de tineri de o anumită vârstă. Tu şi cei doi prieteni ai tăi sunteţi născuţi la câteva săptămâni depărtare unul de altul. Pe voi trei vă căuta Myrddraalul şi pe nimeni altcineva.

Rand se mută de pe un picior pe altul, stingherit. Ar fi vrut să nu se mai uite aşa la el, ca şi cum privirea ei i-ar fi putut pătrunde în toate cotloanele minţii, citindu-i până şi cel mai ascuns gând.

— Ce-ar putea vrea de la noi? Nu suntem decât nişte fermieri, nişte păstori.

— Aceasta este o întrebare fără răspuns în Ţinutul celor Două Râuri, rosti Moiraine încetişor, dar răspunsul este important. Trolocii nu s-au mai arătat prin părţile astea de aproape două mii de ani.

— Multe poveşti amintesc de atacurile trolocilor, spuse Rand cu încăpăţânare. Doar că pe aici nu a trecut niciunul până acum. Străjerii sunt cei care se luptă tot timpul cu trolocii.

— Băiete, m-aştept să mă lupt cu trolocii de a lungul Manei Pustiitoare, vorbi Lan dispreţuitor, dar nu aici, la aproape şase sute de leghe mai spre miazăzi. Atacul de aseară a fost la fel de puternic ca acelea pe care mă aştept să le văd în Shienar sau în oricare dintre ţinuturile de la hotar.

— În unul dintre voi, glăsui Moiraine, sau în toţi trei, există ceva care îl face pe Cel Întunecat să se teamă.

— Nu... nu e cu putinţă. Rand se îndreptă poticnindu-se către fereastră şi se uită la sat, la oamenii care trebăluiau printre dărâmături.

— Nu-mi pasă ce s-a întâmplat; asta nu e cu putinţă.

Ceva de pe Pajişte îi atrase atenţia. Se uită ţintă, apoi îşi dădu seama că era ciotul înnegrit care mai rămăsese din Stâlpul Primăverii. Un Bel Tine pe cinste, cu neguţător ambulant, Menestrel şi oameni veniţi din alte părţi. Îl străbătu un fior şi clătină violent din cap.

— Nu. Nu, eu nu sunt decât un păstor. Celui Întunecat n-are de ce să-i pese de mine.

— Să aduci atâţia troloci de atât de departe fără să stârneşti niciun fel de zarvă de la ţinuturile de la Hotar până dincolo de Caemlyn a fost o strădanie nemaipomenită, rosti Lan încruntat. Aş vrea să ştiu cum de au izbutit. Chiar crezi ca şi-au dat atâta osteneala doar ca să ardă câteva case?

— Vor veni înapoi, adaugă Moiraine.

Rand deschise gura ca să-l contrazică pe Lan, dar spusele lui Moiraine îl făcură să se oprească. Se întoarse cu faţa spre ea.

— Înapoi? Nu-i poţi împiedica? Ai reuşit aseară, chiar dacă fuseseşi luată prin surprindere. Acum ştii că sunt aici.

— Poate, răspunse Moiraine. Mi-aş putea chema câteva surate din Tar Valon; s-ar putea să aibă timp să ajungă aici înainte să avem nevoie de ele. Şi Myrddraalul ştie că sunt aici, aşa că probabil nu va porni la atac – cel puţin nu în mod deschis – fără să primească întăriri: mai mulţi Myrddraali şi mai mulţi troloci. Dacă sunt destule femei Aes Sedai şi destui Străjeri, trolocii pot fi învinşi, dar nu ştiu de câte bătălii va fi nevoie.

O imagine îi juca lui Rand în faţa ochilor: Emond’s Field preschimbat în cenuşă. Toate fermele arse. Şi Dealul Străjii, şi Deven Ride, şi Taren Ferry. Numai sânge şi cenuşă peste tot.

— Nu, exclamă, şi se simţi de parcă s-ar fi rupt ceva înăuntrul lui. De asta trebuie să plec, nu-i aşa? Trolocii nu vor veni înapoi dacă eu nu sunt aici. O ultima rămăşiţă de încăpăţânare îl făcu să adauge: Dacă într-adevăr pe mine mă caută.

Moiraine ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi fost surprinsă că Rand încă nu era convins, dar Lan stărui:

— Eşti gata să faci rămăşag pe sat, păstorule? Pe întregul tău ţinut?

Încăpăţânarea lui Rand se mistui.

— Nu, spuse din nou şi din nou simţi un gol înăuntrul său. Perrin şi Mat trebuie să plece şi ei, nu-i aşa?

Să părăsească Ţinutul celor Două Râuri. Să-şi părăsească tatăl şi casa. Cel puţin tatăl lui se va face bine. Cel puţin va putea să-l audă spunând că tot ce se întâmplase pe Calea Carierei fusese o nerozie.

— Cred că am putea merge la Baerlon, sau chiar la Caemlyn. Am auzit că în Caemlyn sunt mai mulţi oameni decât în întregul Ţinut al celor Două Râuri. Acolo am fi la adăpost.

Încercă să râdă, dar râsul îi sună cavernos.

— Mai demult visam să văd Caemlyn. Nu m-am gândit însă niciodată că se va întâmpla să merg acolo.

Tăcură o vreme, după care Lan îl sfătui:

— Nu m-aş bizui pe Caemlyn ca adăpost. Dacă Myrddraalii vor într-adevăr să te prindă, vor găsi cum. Zidurile nu sunt o piedică pentru un Jumate-Om. Şi ai fi neghiob să nu crezi că vor să te prindă.

Rand crezuse că mai disperat de atât nu poate fi, dar la aceste cuvinte se prăbuşi şi mai adânc.

— Există un loc unde poţi fi la adăpost, începu Moiraine încetişor, iar Rand ciuli urechile. În Tar Valon ai fi printre Aes Sedai şi Străjeri. Chiar şi în timpul războaielor troloce forţelor Celui Întunecat le-a fost teamă să atace Zidurile Strălucitoare. Singura dată când au încercat a fost cea mai mare înfrângere a lor. Şi în Tar Valon se găseşte toată cunoaşterea dobândită de noi, femeile Aes Sedai, de la Vremea Nebuniei încoace. Unele frânturi există încă din Vârsta Legendelor. Tar Valon este singurul loc unde poţi afla de ce eşti căutat de către Myrddraali. De ce eşti căutat de Părintele Minciunii. Măcar atât îţi pot promite.

Călătoria până la Tar Valon aproape că depăşea închipuirea lui Rand. O călătorie spre un loc unde va fi înconjurat de femeile Aes Sedai. Fireşte, Moiraine îl tămăduise pe Tam, sau cel puţin aşa părea, dar mai erau şi toate poveştile pe care le auzise. Destul că se găsea în aceeaşi încăpere cu o femeie Aes Sedai; dar să trăiască în Tar Valon, înconjurat de ele… Iar Moiraine încă nu-şi ceruse răsplata. Era întotdeauna un preţ care trebuia plătit, aşa spuneau poveştile.

— Cât o să doarmă tata? întrebă el în cele din urmă. Eu… trebuie să-i spun… Nu se poate să se trezească şi să vadă că am plecat.

I se păru că îl auzi pe Lan scoţând un oftat de uşurare. Se uită atent la Străjer, dar chipul lui Lan era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna.

— Nu cred să se trezească înainte să plecăm, zise Moiraine. Vreau să pornim de îndată ce se va fi lăsat întunericul. Chiar şi o

singură zi de întârziere poate fi fatală. Ar fi mai bine dacă i-ai scrie câteva cuvinte.

— La noapte? întrebă Rand neîncrezător, iar Lan încuviinţă.

— Jumate-Om Myrddraalul o să-şi dea seama curând că am plecat. Nu e nevoie să-i înlesnim sarcina mai mult decât trebuie.

Rand îşi făcu de lucru cu păturile care îl acopereau pe Tam. Era drum lung până în Tar Valon.

— Atunci... Atunci, aş face mai bine să mă duc să-i caut pe Mat şi pe Perrin.

— O să am eu grija de asta.

Moiraine se ridică sprintenă în picioare şi îşi luă mantia cu o energie brusc recăpătată. Îi puse mâna pe umăr, iar Rand se strădui din toate puterile să nu facă un pas înapoi. Nu-l apăsă tare, dar era o strânsoare de fier care îl ţinea prizonier, ca un şarpe ţintuit între dinţii unei furci.

— Ar fi mai bine dacă n-am vorbi despre toate astea cu alţii. Înţelegi? Cei care au scrijelit Colţul Dragonului pe poarta hanului ne-ar putea pricinui necazuri dacă ar şti.

— Înţeleg.

Rand răsuflă uşurat când Moiraine îşi luă mâna de pe umărul lui.

— O să o rog pe jupâneasa al'Vere să-ţi aducă ceva de mâncare, continua ea, ca şi cum nu ar fi observat reacţia pe care o avusese Rand. Apoi trebuie să dormi. E un drum anevoios chiar dacă eşti odihnit.

Uşa se închise în urma lor, iar Rand rămase în picioare, uitându-se înspre Tam; privindu-l, dar nevăzând nimic. Până în acea clipă nici nu conştientizase faptul că satul era parte din el, tot aşa cum el era parte din sat. Îşi dădea acum seama, pentru că ştia ce anume se rupsese înăuntrul lui. Acum era despărţit de sat. Păstorul Nopţii îl căuta. Părea cu neputinţă – nu era decât un fermier –, dar trolocii veniseră cu adevărat, iar Lan avea dreptate în privinţa unui lucru: nu putea pune în primejdie satul doar pentru că spera că Moiraine se înşela. Nici măcar nu putea vorbi cu cineva. Din partea Coplinilor nu te puteai aştepta decât la necazuri dacă ar fi aflat una ca asta. Trebuia să se încreadă într-o femeie Aes Sedai.

— Ai face bine să nu-l trezeşti, spuse jupâneasa al'Vere, după ce Starostele închise uşa în spatele lui şi al nevestei sale.

Din tava acoperita cu un ştergar pe care o ducea ieşeau aburi, răspândind un miros îmbietor. O puse pe scrinul de lângă perete, apoi, cu hotărâre, îl îndepărtă pe Rand de pat.

— Jupâneasa Moiraine mi-a spus de ce are Tam nevoie, îi vorbi ea blând, dar nu mi-a zis şi că ar trebui să cazi peste el de oboseală. Ţi-am adus ceva de mâncare. Vezi să nu se răcească.

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa, se răsti Starostele arţăgos. Se cuvine să îi spui Moiraine Sedai; altfel ar putea să se înfurie.

Jupâneasa al'Vere îl mângâie pe obraz.

— Lasă asta în grija mea. Am discutat îndelung cu ea. Şi nu vorbi tare. Dacă îl trezeşti pe Tam, va trebui să ne dai socoteală, mie şi lui Moiraine Sedai. Scoase în evidenţă rangul lui Moiraine într-un fel care făcea insistenţa lui Bran să pară prostească. Daţi-vă amândoi la o parte din calea mea.

Zâmbind drăgăstos soţului său, se întoarse spre pat şi spre Tam.

Jupân al'Vere se uită nemulţumit la Rand.

— Este o Aes Sedai. Jumătate din femeile din sat se poartă ca şi cum ar face parte din Soborul Femeilor, iar cealaltă jumătate, ca şi cum ar fi un troloc. Nici uneia dintre ele nu pare a-i trece prin cap că trebuie să fii cu băgare de seamă în preajma unei Aes Sedai. E drept că bărbaţii se uita în continuare chiorâş la ea, dar cel puţin ei nu fac nimic care să-i poată stârni mânia.

„Cu băgare de seama”, îşi spuse Rand. Nu era timpul pierdut ca să înceapă să fie cu băgare de seamă.

— Jupân al'Vere, începu el încetişor, ştii cumva câte ferme au fost atacate?

— N-am auzit decât de două, printre care şi a voastră. Starostele făcu o pauză, încruntat, apoi ridică din umeri. Când vezi tot ce s-a întâmplat aici, parcă e prea puţin. Ar trebui să mă bucur că e aşa, dar… Ei bine, s-ar putea să mai auzim şi de altele până diseară.

Rand oftă. Nu era nevoie să întrebe despre ce ferme era vorba.

— Aici, în sat, au… Vreau să zic, se ştie ce căutau?

— Ce căutau, băiete? Nu ştiu dacă urmăreau ceva anume, poate doar să ne omoare pe toţi. A fost aşa cum îţi spuneam. Câinii lătrau, iar Moiraine Sedai şi Lan alergau pe uliţe, apoi cineva a strigat că fierăria şi casa lui jupân Luhhan sunt în

flăcări. Casa lui Abell Cauthon a fost cuprinsă de vâlvătăi – iar asta a fost un lucru ciudat, căci casa asta se află aproape în mijlocul satului. În orice caz, după aceea i-am văzut pe troloci printre noi. Nu, nu cred să fi căutat ceva anume.

Scoase pe neaşteptate un hohot de râs răguşit, dar se opri, aruncând o privire precaută spre nevastă; ea însă nu-şi dezlipi ochii de la Tam.

— La drept vorbind, continuă el cu glas mai scăzut, păreau aproape la fel de nedumeriţi ca noi. Mă îndoiesc sincer că se aşteptau să găsească o Aes Sedai şi un Străjer pe aici.

— Nici eu nu cred, întări Rand cu o strâmbătură.

Dacă Moiraine spusese adevărul cu privire la asta, atunci probabil că spusese adevărul şi cu privire la toate celelalte. O clipă se gândi să ceară sfatul Starostelui, dar era clar că jupân al'Vere nu ştia mai multe despre femeile Aes Sedai decât oricine altcineva din sat. Mai mult, se codea să îi spună până şi Starostelui ceea ce se petrecea – ceea ce spunea Moiraine că se petrece. Nu era sigur de ce se temea mai mult: ca Starostele să-şi bată joc de el sau să-l creadă. Îşi frecă degetul mare de plăselele sabiei lui Tam. Tatăl său umblase prin lume; pesemne că ştia mai multe despre femeile Aes Sedai decât Starostele. Dar dacă Tam ieşise într-adevăr din Ţinutul celor Două Râuri, atunci poate că tot ce spusese în Pădurea de la Apus… îşi trecu mâinile prin păr, încercând să-şi alunge astfel de gânduri.

— Ai nevoie de somn, băiete, spuse Starostele.

— Da, aşa e, adăugă jupâneasa al'Vere. Mai că nu cazi din picioare de oboseală.

Rand se uită la ea, clipind nedumerit. Nici măcar nu-şi dăduse seama că jupâneasa plecase de lângă tatăl său. Avea într-adevăr nevoie să doarmă. Numai gândul la somn îl făcea să caşte.

— Poţi dormi în patul din odaia de alături, spuse Starostele. Am făcut deja focul.

Rand se uită la tatăl său. Tam dormea încă adânc, iar asta îl făcu să caşte din nou.

— Aş prefera să rămân aici, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Ca să fiu lângă el când se trezeşte.

Chestiunile legate de camera bolnavului ţineau de teritoriul jupânesei al'Vere, iar Starostele o lăsă pe ea să hotărască. Jupâneasa şovăi o clipă, apoi încuviinţă.

— Dar să-l laşi să se trezească singur. Dacă-i tulburi somnul…

Rand încerca să spună ca va face întocmai, dar vorbele i se încâlciră într-un alt căscat. Jupâneasa dădu din cap, zâmbind.

— O să adormi şi tu cât ai bate din palme. Dacă vrei să rămâi aici, ghemuieşte-te lângă foc. Şi bea puţin din fiertura asta de vacă înainte să adormi.

— Aşa o să fac, răspunse Rand. S-ar fi învoit să facă orice, atâta vreme cât putea rămâne în odaie. Şi n-o să-l trezesc.

— Să nu care cumva să faci una ca asta, îl preveni jupâneasa al'Vere, pe un ton neînduplecat, dar nu lipsit de blândeţe. O să-ţi aduc o pernă şi nişte pături.

Când, în cele din urmă, uşa se închise în spatele lor, Rand trase singurul scaun din cameră lângă patul lui Tam şi se aşeză, astfel încât să se poată uita la tatăl său. Fireşte că jupâneasa al'Vere vorbea de somn – îi trosniră fălcile când casca dar nu se putea culca încă. Tam se putea trezi în orice clipă şi poate că nu va rămâne treaz decât puţină vreme. Trebuia să fie acolo când se trezea.

Făcu o strâmbătură şi se răsuci în scaun. Dădu la o parte, cu un gest absent, plăselele sabiei care îi pătrundeau în coaste, încă mai şovăia dacă să povestească sau nu cuiva ceea ce îi spusese Moiraine, dar, la urma urmei, era vorba despre Tam. Era… fără să îşi dea seama, îşi încleştă puternic maxilarele. „Tatăl meu. Îi pot spune tatălui meu orice."

Se mai răsuci puţin în scaun şi îşi sprijini capul de spătar. Tam era tatăl lui şi nimeni nu îi poruncea ceea ce trebuie şi ceea ce nu trebuie să îi spună tatălui lui. Trebuia doar să rămână treaz până se deştepta Tam. Trebuia…

CAPITOLUL 9

Istorisirile Roţii

Inima lui Rand bătea spărgându-i pieptul în timp ce fugea; se uită abătut la dealurile golaşe din jur. Nu era doar un loc unde primăvara întârzia să vină; aici primăvara nu venise niciodată şi nici nu avea să mai vina vreodată. Nu creştea nimic în pământul rece care îi trosnea sub picioare, nici măcar o bucată de muşchi. Înainta anevoie printre stâncile de două ori mai înalte decât el; pietrele erau acoperite de praf, ca şi cum nu le-ar fi atins niciodată niciun strop de ploaie. Soarele era ca o minge umflată, de culoare sângerie, mai dogoritor decât în cele mai toride zile de vară şi atât de strălucitor, încât îi ardea ochii; stătea nemişcat în căldarea plumburie a cerului, tulburata, cât cuprindeai cu privirea, de spumegarea norilor argintii şi negru intens. Însă, cu tot vârtejul de nori, nici o adiere de vânt nu atingea pământul şi, în pofida soarelui dezolant, aerul încins era tăios, de parcă ar fi fost mijlocul iernii.

Rand se uită de mai multe ori peste umăr în timp ce fugea, dar nu îşi văzu urmăritorii. Numai dealuri sterpe şi crestele întunecate ale munţilor, multe având în vârf fuioare de fum negru, care se ridicau spre cer, contopindu-se cu norii zdrenţuiţi. Cu toate că nu-şi vedea urmăritorii, îi auzea, le auzea urletele, voci guturale ţipând de bucuria vânătorii, urlând de fericire la gândul sângelui care avea să curgă. Troloci. Se apropiau, iar el era la capătul puterilor.

Cu repeziciunea născuta din disperare, se caţără până în vârful unei creste ca o lamă de cuţit, apoi se lăsă în genunchi cu un geamăt. Sub picioarele lui era un perete de stâncă, o coastă abruptă, de o mie de picioare, care ajungea jos într-un mare canion. Pământul era acoperit de o pânză de pâclă fumegândă, iar suprafaţa ei cenuşie şi compactă se rostogolea în valuri întunecate, se rostogolea şi se izbea de peretele de stâncă de sub picioarele lui, dar mai încet decât se mişcă vreodată valurile unui ocean. Petice de ceaţă luceau roşu o clipă, ca şi cum dedesubt ar fi izbucnit deodată focuri vii, apoi s-ar fi stins.

Tunetul bubuia în străfundurile văii şi fulgere brăzdau pâcla cenuşie, ridicându-se câteodată spre cer.

Dar nu valea era cea care îi secătuia puterile şi îl făcea neputincios. Din mijlocul aburilor agitaţi ţâşnea un munte, un munte mai înalt decât cei pe care îi văzuse el până atunci în Munţii de Negură, un munte la fel de sumbru ca pierderea oricărei speranţe. Vârful acela pleşuv de stâncă, un pumnal care străpungea înaltul cerului, era izvorul deznădejdii lui. Nu-l mai văzuse, dar îl ştia. Amintirea dispăru cu iuţeala argintului viu când încerca să ajungă la ea, dar era încă acolo. Ştia că era acolo.

Degete nevăzute îl atingeau, îl trăgeau de mâini şi de picioare, încercând să-l ademenească spre munte. Corpul i se chirci, gata să se supună. Mâinile şi picioarele îi înţepeniră, ca şi cum ar fi avut de gând să-şi înfigă degetele în stâncă. Sfori fantomatice i se încolăceau în jurul inimii, trăgându-l, chemându-l spre vârful de munte. Lacrimi începură să îi curgă pe obraji şi se prăbuşi la pământ. Simţea cum îl părăseşte voinţa, ca apa care se scurge dintr-o găleată sparta. Încă puţin şi va merge acolo unde era chemat. Se va supune, va face ceea ce i se va porunci. Deodată descoperi în el un alt sentiment: furia. Să-l împingă, să-l tragă, doar nu era o oaie care trebuia îmboldită să intre în ţarc. Furia i se strânse într-un nod gros şi Rand se agăţă de el aşa cum s-ar fi agăţat de o plută dacă ar fi fost luat de ape.

„Slujeşte-mă”, şopti o voce în liniştea minţii lui. O voce familiară. Era sigur că ar recunoaşte-o dacă ar asculta cu atenţie. „Slujeşte-mă.” Scutură din cap, încercând să scape de vocea din capul lui. „Slujeşte-mă!” Ridică un pumn ameninţător spre munte:

— Să te mistuie Lumina, Shai’tan!

Deodată, în jurul lui se lăsă un miros greu de moarte. O siluetă înspăimântătoare se desena deasupra lui, îmbrăcată într-o mantie de culoarea sângelui uscat, o siluetă cu un chip… Nu voia să vadă chipul care se uita înspre el. Nu voia să se gândească la acel chip. Îi făcea rău să se gândească la el, gândurile i se preschimbau în tăciuni aprinşi. O mână se întinse spre el. fără să îi pese dacă o să cadă peste margine, se aruncă în gol.

Trebuia să fuga. Departe. Cădea, bătând aerul cu mâinile, încercând să ţipe, dar nu mai avea glas; rămăsese fără suflare.

Dintr-odată nu mai era în ţinutul acela arid, nu mai cădea. Calea pe iarba veştejită ca pe flori. Aproape că îi veni să râdă văzând copacii şi tufişurile risipite ici şi colo, aşa desfrunzite cum erau, pe câmpia uşor vălurită care îl înconjura acum. În depărtare se înălţa un singur munte, cu vârful ciobit şi despicat, dar acest munte nu îi stârnea nici teamă, nici deznădejde. Nu era decât un munte, deşi cumva nelalocul lui acolo, fără niciun alt munte în preajmă.

Un râu lat curgea pe lângă munte şi pe o insulă în mijlocul râului era un oraş aşa cum puteai întâlni în poveştile Menestrelului, un oraş înconjurat de ziduri înalte care sclipeau alb argintiu în lumina soarelui. Porni spre zidurile oraşului, deopotrivă uşurat şi bucuros, pentru că ştia cumva că în spatele lor va găsi adăpost şi tihnă.

Când se apropie, desluşi turnurile care se avântau spre cer, iar între ele – pasaje minunate care se ridicau arcuindu-se deasupra văzduhului. Poduri înalte şi boltite legau ambele maluri ale râului de oraşul de pe insulă. Chiar şi de la distanţa se desluşea zidăria dantelată a acestor bolţi, la prima vedere prea delicată ca să ţină piept apelor repezi care treceau năvalnic pe sub ele. Dincolo de aceste poduri era adăpostul. Sanctuarul.

Pe neaşteptate, simţi fiori pe şira spinării; o umezeala lipicioasă, rece ca gheaţa, îi acoperi pielea, iar aerul din jur deveni reavăn şi fetid. O luă la fugă fără să se uite în spate, fugi de urmăritorul ale cărui degete îngheţate îi atingeau spinarea şi îl trăgeau de mantie, fugi de silueta care devora lumina şi al cărei chip… Nu-şi aducea aminte cum arăta acel chip, ţinea minte doar impresia de groază. Nu voia să-şi amintească vreodată chipul. Gonea, dar pământul îi fugea de sub picioare, făcând să se rostogolească dealurile şi câmpia netedă ca-n palmă… şi îi venea să urle ca un câine turbat. Oraşul se retrăgea din faţa lui. Cu cât alerga mai repede, cu atât zidurile albe şi strălucitoare, limanul, se îndepărtau mai mult. Se făcură din ce în ce mai mici, până ce nu mai rămase decât un punct palid la orizont. Mâna rece a urmăritorului său îl înhaţă de guler. Ştia că va înnebuni dacă va fi atins de acele degete. Sau va fi chiar mai rău. Mult mai rău. Chiar în clipa în care avu aceasta certitudine, se împiedica şi căzu…

— Nu! ţipă…

… Şi gemu când se izbi de pietrele de caldarâm, rămânând fără suflare. Uimit, se ridică în picioare. Se afla aproape de unul dintre minunatele poduri pe care le văzuse ridicându-se peste râu. Oameni zâmbitori treceau pe lângă el, îmbrăcaţi în atâtea culori, încât avea impresia că se găseşte într-un câmp de flori sălbatice. Unii dintre ei îi vorbeau, dar el nu îi înţelegea, deşi, după cum sunau cuvintele, ar fi trebuit să priceapă. Dar chipurile erau prietenoase şi oamenii îi făceau semn să o ia înainte, să treacă podul cu zidăria lui complicata, să meargă tot înainte spre zidurile strălucitoare cu striaţii argintii şi spre turnurile de dincolo de ele. Spre adăpostul care ştia că îl aşteaptă acolo.

Se alătură mulţimii care se scurgea peste pod şi intră în oraş prin porţile masive tăiate în zidurile înalte, maiestuoase, înăuntru era un tărâm minunat, unde şi cea mai neînsemnată construcţie părea un palat. Parcă li se spusese constructorilor să ia piatră, şi cărămidă, şi ţiglă şi să făurească frumuseţi care să taie respiraţia oamenilor. Nu era nici o clădire, niciun monument care să nu îl facă să se zgâiască. Muzica se revărsa pe străzi, o sută de cântece diferite, dar toate contopindu-se cu larma mulţimii într-o grandioasă şi veselă armonie. Dulceaţa parfumurilor, mirosul înţepător al mirodeniilor şi cel îmbietor al mâncărurilor, mireasma a nenumărate flori, toate pluteau în aer, ca şi cum toate aromele din lume s-ar fi adunat în acel loc.

Strada pe care intrase în oraş, lată şi pavată cu piatră netedă, de culoare cenuşie, se întindea drept înainte spre centrul urbei. La capătul ei se zărea nedesluşit un turn, mai mare şi mai înalt decât oricare alt turn din oraş, un turn de albeaţa zăpezii proaspete. Turnul era locul unde avea să fie la adăpost şi unde avea să afle lucrurile pe care voia să le ştie. Nici măcar nu visase vreodată să vadă un asemenea oraş. Probabil că nu ar avea prea mare importanţă dacă nu s-ar duce chiar imediat la turn. Coti spre o stradă mai îngustă, unde scamatorii umblau printre neguţătorii de fructe ciudate.

În josul străzii, chiar în faţa lui, era un turn alb ca zăpada. Acelaşi turn. „Încă puţin”, îşi zise, şi o luă pe altă stradă. Dar şi în capătul îndepărtat al acesteia se vedea turnul cel alb. Încăpăţânându-se, o luă pe altă stradă, apoi pe încă una, dar de fiecare dată dădea cu ochii de turnul de alabastru. Se întoarse,

încercând să fugă de el… şi se opri brusc. În faţa lui se înălţa turnul cel alb. Îi era frică să se uite peste umăr, se temea că îl va vedea şi în spate.

Chipurile din jurul lui erau încă prietenoase, însă pline de speranţă spulberată, speranţă pe care el o năruise. Totuşi, oamenii îi făceau semn să meargă înainte, iar gesturile le erau rugătoare. Spre turn. Vedea o nevoie disperată în ochii lor, pe care doar el o putea satisface; doar el îi putea salva.

„Foarte bine”, îşi spuse. La urma urmelor, nu voia să meargă altundeva decât la turn.

Chiar în clipa în care făcu primul pas înainte, deznădejdea de pe chipurile celor din jur dispăru; feţele le erau acum luminate de zâmbete. Mergeau şi ei odată cu el, şi copilaşii îi presărau calea cu petale de flori. Se uită peste umăr, nedumerit, întrebându-se cui îi erau menite acele flori, dar în spatele lui nu văzu decât alţi oameni zâmbitori care îi făceau semn să meargă tot înainte. „Trebuie că florile sunt pentru mine”, îşi zise el şi se întrebă de ce, deodată, asta nu-i se mai părea ciudat. Dar mirarea nu ţinu decât o clipită, apoi pieri; totul era aşa cum se cuvenea.

Oamenii începură să cânte: mai întâi unul, apoi alţii, până când toate glasurile se ridicară într-un imn de slavă. Tot nu înţelegea cuvintele, dar din cele douăsprezece armonii întreţesute ţâşnea veselia şi izbăvirea. Muzicanţii dănţuiau printre oamenii care mergeau tot înainte; flaute, harfe şi tobe se alăturară imnului şi toate cântecele pe care le auzise înainte se contopiră într-unul singur. Fete dansau în jurul lui, punându-i ghirlande de flori frumos mirositoare pe umeri, înfăşurându-i-le în jurul gâtului. Îi surâdeau, iar desfătarea lor creştea cu fiecare pas pe care îl făcea. Nu se putea opri să nu le răspundă prin zâmbete. Simţea o dorinţa arzătoare să danseze şi el, şi, chiar în clipa în care acest gând îi trecu prin minte, începu să danseze ca şi cum ar fi ştiut paşii de mic copil. Îşi dădu capul pe spate şi râse; picioarele îi erau mai uşoare decât fuseseră vreodată pe vremea când dansa cu… Nu şi aducea aminte numele, dar părea lipsit de însemnătate.

„Aceasta îţi este ursita”, murmură o voce în mintea lui, iar şoapta nu era decât o fărâmă din imn.

Purtându-l ca o rămurică pe creasta unui val, mulţimea se revărsă într-o piaţă uriaşă din mijlocul oraşului; îşi dădu seama

pentru prima oara ca turnul se ridica dintr-un imens palat de marmură palidă, mai degrabă sculptat decât clădit. Zidurile arcuite, domurile umflate şi turnurile înalte şi graţioase aproape că atingeau cerul. Rămase cu gura căscată de uimire. Trepte late de piatră neatinsa de vreme urcau din piaţă, şi mulţimea se opri la piciorul scărilor, iar cântecul se înălţă şi mai puternic. Vocile care deveneau din ce în ce mai viguroase îl îmbărbătară. „Aceasta îţi este ursita”, murmură din nou vocea, insistentă şi nerăbdătoare.

Nu mai dansa, dar nu se opri locului. Urcă treptele fără şovăială. Aici îi era locul.

Porţile masive din vârful scărilor erau acoperite de volute, de sculpturi atât de complicate şi de delicate, încât nu-şi putea închipui cât de fină trebuia să fi fost lama cuţitului care le făurise. Porţile se deschiseră brusc şi păşi înăuntru. Se închiseră în urma lui cu un bubuit ca de tunet.

— Te aşteptam, şuieră Myrddraalul.

Rand se ridică ţeapăn în scaun, încercând să-şi recapete suflul; tremura şi se uita fix. Tam încă mai dormea în pat. Treptat începu să respire mai uşor. Lemnele pe jumătate mistuite ardeau cu flacără vie în cămin şi lângă vătraie se înălţa un morman de cărbuni; cineva venise să aibă grija de foc în timp ce el dormea. Pătura care căzuse de pe el când se trezise îi zăcea la picioare. Targa improvizată dispăruse, iar mantia lui şi a lui Tam erau agăţate lângă uşă.

Îşi şterse sudoarea rece de pe frunte cu o mână nesigură şi se întrebă dacă, rostind numele Celui Întunecat într-un vis, îi atrăgea atenţia ca şi când l-ar fi rostit cu glas tare.

Amurgise; luna era sus pe cer, rotundă şi umflata, iar stelele scânteiau deasupra Munţilor de Negură. Dormise toată ziua. Îşi frecă un loc dureros dintr-o parte. Se pare că dormise cu plăselele sabiei intrându-i în coaste. În plus, nu mâncase nimic, şi după noaptea de dinainte nu era de mirare ca avusese coşmaruri.

Era lihnit; se ridică înţepenit şi se îndreptă spre masa unde jupâneasa al'Vere lăsase tava. Dădu la o parte ştergarul alb. În ciuda faptului că dormise aşa de mult, fiertura de vacă era calda încă; la fel şi pâinea rumenită. Era limpede că jupâneasa al'Vere adusese altă tavă în loc. Odată ce jupâneasa hotăra că ai nevoie de o masă caldă, nu se lăsa până ce n-o mâncai.

Înfulecă nişte fiertura şi nu făcu decât să pună nişte carne şi nişte brânză între două bucăţi de pâine înainte să le bage în gură. Luând înghiţituri mari, se întoarse din nou spre pat.

Jupâneasa al'Vere se îngrijise şi de Tam. Tam fusese dezbrăcat, iar hainele îi fuseseră curăţate şi stăteau acum frumos împăturite pe măsuţa de la capul patului; era învelit cu o pătură care îl acoperea până la bărbie. Când Rand îi puse mâna pe frunte, Tam deschise ochii.

— Iată-te, băiete. Marin mi-a spus ca eşti aici, dar nici măcar nu mă puteam ridica în capul oaselor ca să te văd. Spunea că eşti prea obosit ca să te trezească doar ca să mă uit eu la tine. Nici Bran nu poate să o înduplece când îşi pune ceva în cap.

Vocea lui Tam era stinsă, dar privirea îi era limpede şi hotărâtă. „Moiraine Sedai avea dreptate", îşi spuse Rand. Dacă se odihneşte, o să fie ca mai înainte.

— Vrei ceva de mâncare? Jupâneasa al'Vere a lăsat o tavă aici.

— Mi-a dat deja de mâncare… mă rog, dacă-i poţi spune aşa. Nu m-a lăsat decât să beau nişte fiertură. Cum poate cineva să nu viseze urât când nu are decât fiertură în…

Tam scoase stângaci o mână de sub pătură şi pipăi sabia de la brâul lui Rand.

— Deci n-am visat. Când Marin mi-a zis că sunt bolnav, am crezut că… Dar tu eşti bine, asta-i tot ce contează. Ce s-a întâmplat cu ferma?

Rand trase adânc aer în piept.

— Trolocii au omorât oile. Cred că au luat şi vaca, iar casa trebuie să fie curăţată cum se cuvine. Reuşi să zâmbească slab. Am fost mai norocoşi decât alţii. Jumătate din sat a ars.

Îi povesti lui Tam tot ce se întâmplase, sau cel puţin cea mai mare parte. Tam ascultă atent şi puse întrebări iscoditoare, aşa că Rand se văzu silit să îi povestească şi cum se întorsese la fermă din pădure, şi aşa veni vorba şi despre trolocul pe care îl ucisese. Trebui să îi spună că Nynaeve fusese de părere că e pe moarte, ca să îi poată explica de ce îl îngrijise Moiraine Sedai şi nu Meştereasa. Tam făcu ochii mari de uimire, când auzi că era o femeie Aes Sedai în Emond's Field. Dar Rand nu găsi de cuviinţă să îi povestească despre călătoria de la fermă până în sat, sau despre temerile lui, sau despre Myrddraalul de pe drum. Cu siguranţă nu voia să sufle vreun cuvânt despre coşmarurile

pe care le avusese cât dormise lângă pat. Mai ales nu vedea de ce i-ar repeta vorbele fără şir pe care Tam le spusese când avusese fierbinţeală. Nu era încă timpul. Însă nu fu chip să ocolească povestea lui Moiraine.

— Asta e o poveste cu care s-ar mândri şi un Menestrel, murmură Tam după ce Rand isprăvi de istorisit. Ce ar putea vrea trolocii de la voi? Sau Cel Întunecat, în numele Luminii?

— Crezi că minţea? Jupân al’Vere zicea că Moiraine Sedai a avut dreptate când a spus că numai două ferme au fost atacate. Şi când a vorbit despre casa lui jupân Luhhan şi despre cea a jupânului Cauthon.

Tam tăcu o clipă înainte să răspundă.

— Spune-mi ce a zis Moiraine. Dar vezi să păstrezi întocmai vorbele ei.

Rand se strădui. Cine îşi putea aminti întocmai ceea ce auzea? Îşi muşcă mărunt buzele, se scărpină în cap şi, încetul cu încetul, îi repetă lui Tam ce spusese Moiraine, cât de bine îşi mai aducea aminte.

— Cred că asta-i tot, încheie el. Sunt unele lucruri pe care cred că le-a spus puţin altfel, dar oricum…

— E destul de bine. Aşa şi trebuie, nu-i aşa? Vezi tu, băiete, femeile Aes Sedai sunt înşelătoare. Nu mint, cel puţin nu de la început, dar adevărul spus de ele nu e întotdeauna adevărul pe care îl crezi tu. Fii cu băgare de seamă în preajma ei.

— Am auzit şi eu poveştile, ripostă Rand. Nu sunt copil.

— Într-adevăr, nu mai eşti copil. Tam oftă adânc, apoi ridică din umeri, nemulţumit. Dar tot ar trebui să merg şi eu cu tine. Lumea de dincolo de Ţinutul celor Două Râuri nu se asemuieşte cu Emond’s Field.

Era o ocazie să îl întrebe pe Tam despre cum ieşise din ţinut şi tot restul, dar Rand nu profită de ea. Rămase însă cu gura deschisă de mirare.

— Pur şi simplu? Credeam că o să încerci să mă convingi să nu plec. Credeam că o să ai o sută de motive să nu plec.

Îşi dădu seama că sperase ca Tam să aibă o sută de motive, şi încă unele întemeiate.

— Poate că nu o sută, răspunse Tam, pufnind, dar măcar câteva tot mi-au venit în cap. Doar că n-au prea mare importanţă. Dacă trolocii sunt pe urmele tale, vei fi mai în siguranţă în Tar Valon decât ai putea fi vreodată aici. Doar să nu

uiţi să fii prevăzător. Femeile Aes Sedai fac tot felul de lucruri din pricini numai de ele ştiute, care nu sunt întotdeauna cele pe care le crezi tu.

— Şi Menestrelul a spus ceva de soiul ăsta, zise Rand încetişor.

— Atunci înseamnă că ştie despre ce vorbeşte. Ascultă cu atenţie, chibzuieşte bine şi ai grijă ce spui. Astea sunt sfaturi bune indiferent ce ai face dincolo de Ţinutul celor Două Râuri, dar mai ales în preajma femeilor Aes Sedai. Şi a Străjerilor. Dacă i-ai spus ceva lui Lan, e ca şi cum i-ai fi spus lui Moiraine. Dacă este Străjer, atunci e neîndoielnic legat de ea şi nu o să-i tăinuiască multe lucruri, probabil nimic.

Rand nu ştia prea multe despre legătura dintre femeile Aes Sedai şi Străjeri, deşi juca un rol însemnat în toate poveştile despre Străjeri pe care le auzise vreodată. Era ceva ce avea de a face cu Puterea, un har dat Străjerilor, sau poate un fel de schimb. Potrivit poveştilor, Străjerii trăgeau tot felul de foloase de pe urma acestei legături. Se vindecau mai repede decât restul oamenilor şi puteau rezista mai mult timp fără să mănânce, să bea sau să doarmă. Se părea că pot simţi prezenţa trolocilor, dacă se aflau destul de aproape, şi a altor creaturi ale Celui Întunecat, ceea ce explica de ce Lan şi Moiraine încercaseră să îi prevină pe oamenii din sat înaintea atacului. Poveştile nu spuneau nimic despre ce foloase trăgeau femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături, însă nu îi venea să creadă că ele nu câştigau nimic.

— O să fiu cu băgare de seamă, făgădui Rand. Aş vrea doar să ştiu de ce se întâmplă toate astea. De ce eu? De ce noi?

— Şi eu aş vrea să ştiu, băiete. Sânge şi cenuşă, cât aş vrea să aflu. Tam oftă adânc. Ei, n-are rost să ne mai gândim la ce a fost. Când trebuie să pleci? O să fiu din nou pe picioare într-o zi sau două şi o să mă îngrijesc să avem o altă turmă de oi. Oren Dautry are nişte oi bune de care poate se va învoi să se despartă, acum că nu mai sunt păşuni, iar Jon Thane, la fel.

— Moiraine… Moiraine Sedai spunea că trebuie să stai în pat. Zicea ceva de câteva săptămâni.

Tam deschise gura să vorbească, dar Rand continuă:

— Şi a vorbit şi cu jupâneasa al'Vere.

— Oh. Poate că o să izbutesc să o înduplec pe Marin. Dar Tam nu părea prea încrezător. Se uită cu atenţie la Rand. După

felul în care ai ocolit răspunsul s-ar zice că trebuie să pleci curând. Când? Mâine? Sau astă seară?

— Astă seară, răspunse Rand încetişor, iar Tam dădu din cap cu tristeţe.

— Da. Ei, dacă tot trebuie să faci asta, e mai bine să nu mai zăboveşti. Dar o să mai vedem noi cum stau lucrurile cu acele „săptămâni” despre care vorbea Moiraine. Trase de pătură, mai mult cu enervare decât cu putere. Poate că o să vin şi eu după voi peste câteva zile. O să vă prind din urmă. O să vedem noi dacă Marin poate să mă ţină în pat când eu vreau să mă scol.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi Lan îşi vârî capul în cameră.

— Ia-ţi rămas bun repede, pastorale, şi vino. S-ar putea să avem necazuri.

— Necazuri? repetă Rand, dar Străjerul se răsti la el, nerăbdător:

— Fă bine şi grăbeşte-te!

Rand îşi înşfacă iute mantia. Începu să-şi desfacă sabia de la cingătoare.

— Păstreaz-o, spuse Tam. Probabil că o să ai mai multă nevoie de ea decât mine, deşi, dacă ne ajută Lumina, nu îi va fi de trebuinţa nici unuia din noi. Ai grijă, băiete, auzi?

Neluând în seamă mormăiturile lui Lan, Rand se aplecă să-l îmbrăţişeze pe Tam.

— O să mă întorc. Îţi făgăduiesc că o să mă-ntorc.

— Fireşte că o să te-ntorci. Tam râse. Îl îmbrăţişa şi el fără vlagă, apoi îl mângâie pe spate. Ştiu. Şi o să avem de două ori mai multe oi de care să îngrijeşti când vii înapoi. Acum du-te, înainte ca ăla de acolo să se înfurie de tot.

Rand încercă să mai tragă de timp, încercă să găsească vorbele potrivite pentru întrebarea pe care nu voia s-o rostească, dar Lan intră în cameră, îl apucă de braţ şi îl scoase afară. Străjerul purta o tunică închisă la culoare, de un verde cenuşiu, făcută din solzi de metal.

— Trebuie să ne grăbim, se răsti el, scrâşnind din dinţi de furie. Nu pricepi ce sunt alea „necazuri”?

În faţa camerei aştepta Mat, cu surtucul şi mantia pe el şi ţinând un arc în mână. La brâu îi atârna o tolbă cu săgeţi. Se muta de pe un picior pe altul de neastâmpăr şi tot arunca priviri spre scara, nerăbdător şi temător deopotrivă.

— Nu prea seamănă cu poveştile, nu-i aşa, Rand? întrebă el cu glas răguşit.

— Ce fel de necazuri? insista Rand, dar, în loc să răspundă, Străjerul o luă la fugă în faţa lui, coborând treptele două câte Două. Mat se repezi după el, făcându-i semne agitate lui Rand să vină şi el.

Se acoperi cu mantia şi îi prinse din urmă jos. Sala cea mare era luminată slab; jumătate din lumânări se stinseseră şi mare parte dintre celelalte se topeau. Nu era nimeni altcineva acolo în afară de ei trei. Mat stătea lângă una dintre ferestrele din faţa, privind pe furiş afară, ca şi cum ar fi vrut să nu fie văzut. Lan ţinea uşa puţin întredeschisă şi se uita iscoditor în curtea hanului.

Întrebându-se la ce se uitau cei doi, Rand merse să li se alăture. Străjerul îi murmură să fie cu grijă, dar întredeschise uşa puţin mai mult ca să poată şi Rand vedea ce se petrece.

La început nu desluşea ce anume vedea. O mulţime de săteni, vreo treizeci patruzeci, se adunaseră lângă rămăşiţele carbonizate ale căruţei neguţătorului ambulant, iar torţele purtate de unii dintre ei risipeau întunericul. Moiraine stătea cu faţa la ei şi cu spatele la han, sprijinindu-se în toiag, aparent nepăsătoare. În faţa mulţimii stăteau Hari Coplin, fratele său, Darl, şi Bili Congar. Cenn Buie era şi el acolo, părând stingherit. Rand fu uimit să-l vadă pe Hari agitând pumnul către Moiraine.

— Pleacă din Emond's Field! striga fermierul, ursuz. Fu susţinut de alte câteva voci din mulţime, şi acelea şovăitoare, şi nimeni nu făcu vreun pas înainte. Erau gata să înfrunte o Aes Sedai, dar numai la adăpostul mulţimii; nimeni nu voia să iasă în evidenţă. Nu când venea vorba despre o femeie Aes Sedai care avea toate motivele să se simtă jignită.

— Tu ai adus monştrii! urla Darl. Agita o torţă deasupra capului, şi vărul său Bili dădu tonul unor ţipete precum:

— Tu i-ai adus!

— E vina ta!

Hari îl înghionti cu cotul pe Cenn Buie, şi bătrânul meşter îşi ţuguie buzele şi îi aruncă o privire chiorâşă.

— Creaturile alea… trolocii n-au apărut decât după ce ai venit dumneata, murmura Cenn, într-atât de slab încât de-abia putea fi auzit. Se uită în stânga şi în dreapta, posomorât, ca şi cum ar fi vrut să fie în altă parte şi încerca să găsească o cale să

ajungă acolo. Eşti o Aes Sedai. Nu avem nevoie de aşa ceva în Ţinutul celor Două Râuri. Femeile Aes Sedai nu aduc decât necazuri. Dacă rămâi, o să fie şi mai rău.

Cuvântarea lui nu stârni nici o reacţie printre săteni; Hari se încruntă, nemulţumit. Deodată înşfăcă torţa lui Darl şi o agită înspre Moiraine.

— Pleacă de aici! strigă el. Sau o să te ardem de vie!

Se lăsă o tăcere de mormânt; nu se auzea decât târşâitul picioarelor celor care se trăgeau înapoi. Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri se apărau dacă erau atacaţi, dar violenţa era ceva foarte neobişnuit pentru ei; nu ameninţau oamenii, cel mult le arătau câteodată pumnul. Cenn Buie, Bili Congar şi Coplinii rămaseră singuri în faţa. Bili părea că vrea să dea şi el înapoi.

Hari tresări neliniştit văzându-se lipsit de sprijin, dar îşi reveni repede.

— Pleacă de aici! strigă el din nou, susţinut de Darl şi, cu mai puţină tragere de inimă, de Bili.

Hari se uită furios la ceilalţi, dar cei mai mulţi îi ocoliră privirea.

Deodată Bran al'Vere şi Haral Luhhan ieşiră din întuneric şi se opriră între Moiraine Sedai şi mulţime. Starostele ţinea nepăsător într-o mână ciocanul mare de lemn de care se servea ca să îndese cepurile în butoaie.

— A zis cineva că vrea să dea foc la han? întrebă el pe un ton liniştit.

Cei doi Coplini făcură un pas înapoi, iar Cenn Buie se îndepărtă pe furiş de ei. Bili Congar se pierdu în mulţime.

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Darl. N-am zis niciodată aşa ceva, Bran… vreau să zic, Staroste.

Bran dădu din cap.

— Atunci poate că v-am auzit ameninţând să faceţi rău unuia dintre oaspeţii mei de la han?

— Este o Aes Sedai, începu Hari mânios, dar se întrerupse când Haral Luhhan se mişcă.

Fierarul nu făcu decât să îşi întindă braţele groase deasupra capului, încleştându-şi pumnii zdraveni până îi trosniră degetele, dar Hari se uită la bărbatul cel mătăhălos ca şi cum şi ar fi agitat un pumn sub nasul lui. Haral îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Iertare, Hari. Nu voiam să-ţi curm vorba. Spuneai că?

Dar Hari, cu umerii lăsaţi, de parcă ar fi vrut să se facă mic şi să dispară, părea că nu mai avea nimic de adăugat.

— Sunt uluit, tună Bran. Paet al'Caar, băiatul tău şi-a rupt piciorul aseară, dar azi nu mai avea nimic – datorita ei. Eward Candwin, tu ai zăcut pe burtă cu spatele spintecat, ca un peşte care urmează să fie curăţat, până şi-a pus ea mâinile pe tine. Acum pare că toate astea s-au petrecut în urmă cu o lună şi, dacă nu mă înşel, nici n-o să se vadă cicatricea. Şi tu, Cenn.

Meşterul încercă să se piardă în mulţime, dar se opri, ţintuit de privirea lui Bran.

— Sunt uimit să găsesc pe cineva din Sfatul Satului aici, Cenn, cu atât mai puţin pe tine. Braţul ţi-ar atârna încă fără vlagă pe lângă trup, numai arsuri şi vânătăi, dacă n-ar fi fost ea. Nu îi eşti recunoscător, dar nici ruşine n-ai?

Cenn îşi ridică pe jumătate braţul drept, apoi îşi luă ochii de la el, mânios.

— Nu pot tăgădui ce a făcut, murmură el, şi într-adevăr părea că îi este ruşine. M-a ajutat şi pe mine, i-a ajutat şi pe alţii, continuă el stăruitor, dar este o Aes Sedai, Bran. De ce au venit trolocii, dacă nu din pricina ei? Nu vrem să avem parte de femei Aes Sedai în Ţinutul celor Două Râuri. Să se ţină departe de noi.

Câţiva, aflaţi la adăpostul mulţimii, începură să strige:

— Nu vrem necazuri de la Aes Sedai!

— Trimite-o de-aici!

— Scoate-o de-aici!

— De ce au venit, dacă nu din pricina ei?

Chipul lui Bran căpătă o expresie încruntata, dar, înainte să apuce să spună ceva, Moiraine îşi roti toiagul deasupra capului, învârtindu-l cu ambele mâini. Rand rămase cu gura căscata de uimire, ca şi sătenii, căci de la fiecare capăt al toiagului izbucni cu un şuierat o flacără albă, dreaptă ca un vârf de lance în pofida răsucirii toiagului. Chiar şi Bran şi Haral se îndepărtară de ea. Îşi lăsă mâinile în jos, ţinându-le drept în faţa ei; toiagul era paralel cu pământul, dar încă mai ţâşnea din el o flacără palidă, însă mai puternică decât lumina torţelor. Oamenii săriră în lături şi îşi puseră mâinile la ochi ca să se ferească de durerea pricinuita de strălucirea flăcării.

— Asta a mai rămas din sângele lui Aemon? Moiraine Sedai nu vorbea tare, dar glasul ei acoperea orice alt sunet. Nişte

omuleţi neînsemnaţi care se dondănesc pentru a avea dreptul să se ascundă precum iepurii? Aţi uitat cine aţi fost, aţi uitat ce aţi fost, dar nădăjduiam că a mai rămas ceva, vreo amintire în sângele şi oasele voastre. Vreo fărâmă care să va dea puteri pentru lunga noapte care va să vie.

Nimeni nu scoase nici o vorbă. Coplinii arătau de parcă nu ar mai fi vrut să deschidă gura niciodată.

— Am uitat ce-am fost? întrebă Bran. Suntem ce am fost dintotdeauna. Fermieri cinstiţi, pastori, meşteşugari. Oameni din Ţinutul celor Două Râuri.

— La miazăzi, continua Moiraine, e râul pe care voi îl numiţi Râul Alb, dar la răsărit, departe de aici, oamenii îi spun încă pe numele lui adevărat: Manetherendrelle. În Limba Veche, Apele din Sălaşul Înalt. Ape înspumate, care altădată curgeau printr-un ţinut al neînfricării şi al frumuseţii. Cu două mii de ani în urmă, Manetherendrelle curgea pe lângă zidurile unui oraş atât de falnic la înfăţişare, încât pietrarii Ogier veneau să îl privească, cuprinşi de uimire. Ferme şi sate erau răsfirate în întregul ţinut, în ceea ce voi numiţi Pădurea Umbrelor şi dincolo de ea. Dar toţi spuneau despre ei că sunt oamenii din Sălaşul Înalt, oamenii din Manetheren. Rege le era Aemon al Caar al Thorin, Aemon, fiul lui Caar, fiul lui Thorin. Regina lui era Eldrene ay Ellan ay Carlan. Aemon, un bărbat atât de neînfricat încât cea mai mare laudă pe care o puteai aduce cuiva, chiar şi din rândul duşmanilor lui, pentru curajul său, era să îi spui că are vitejia lui Aemon. Eldrene, atât de frumoasă încât se spunea că florile înfloresc numai ca să o facă pe ea să zâmbească. Bărbăţie, frumuseţe, înţelepciune şi o dragoste pe care moartea nu o putea nimici. Plângeţi, dacă mai aveţi suflet, pieirea lor, pieirea ultimului crâmpei de amintire despre ei. Plângeţi pieirea sângelui lor.

Tăcu apoi, dar nimeni nu spuse nimic. Rand, ca şi ceilalţi, era cu totul sub puterea vrăjii ei. Când Moiraine vorbi din nou, Rand îi sorbi cuvintele cu nesaţ, şi la fel făcură şi ceilalţi.

— Timp de aproape două veacuri Războaiele Troloce au pustiit lumea în lung şi-n lat şi, în toiul bătăliilor, flamura ţinutului Manetheren, Vulturul Roşu, era în primele rânduri. Bărbaţii din Manetheren erau ca un ghimpe în coasta Celui Întunecat, un mărăcine care îi îngreuia mişcările. Slăviţi-i pe cei din Manetheren, care nu au îngenuncheat niciodată în faţa

Umbrei. Slăviţi-i pe cei din Manetheren, sabia care nu a fost niciodată înfrântă.

Oamenii din Manetheren erau departe, pe câmpul de la Dekkar, numit şi Câmpul de Sânge, când sosi vestea că o armată de troloci se îndreptă spre ţinutul lor. Erau prea departe ca să poată face altceva decât să aştepte să audă de pustiirea pământului lor, căci forţele Celui Întunecat plănuiau să îi nimicească, să distrugă stejarul cel puternic tăindu-i rădăcinile. Erau prea departe ca să poată face altceva decât să jelească. Dar ei erau bărbaţii din Sălaşul Înalt.

Fără să şovăie, fără să se gândească la drumul pe care îl aveau de străbătut, părăsiră câmpul victoriei şi porniră spre casă, încă plini de praf, de sudoare şi de sânge. Merseră zi şi noapte, fără oprire, căci văzuseră grozăvia lăsată în urmă de armatele troloce şi nimeni nu putea dormi când o astfel de primejdie ameninţa ţinutul Manetheren. Mergeau ca şi cum picioarele lor ar fi avut aripi, înaintau mai repede decât s-ar fi temut duşmanii lor sau decât ar fi sperat tovarăşii lor. Altădată drumul acesta ar fi inspirat cântece. Când oştirile Celui Întunecat s-au năpustit asupra ţinutului Manetheren, bărbaţii din Sălaşul Înalt îi înfruntară, cu spatele la Tarendrelle.

Un sătean scoase un mic strigăt de bucurie, dar Moiraine continua ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Vederea oştirii care stătea în faţa bărbaţilor din Manetheren era de ajuns ca să-i înspăimânte şi pe cei mai neînfricaţi. Cerul era negru de corbi; pământul era negru de troloci. De troloci şi de oamenii lor. Sute de mii de troloci şi de iscoade ale Celui Întunecat, sub căpetenia Stăpânilor Spaimei. Noaptea, focurile aprinse de ei întreceau stelele în număr, iar când s-a crăpat de ziuă, s-a văzut că purtau flamura lui Ba'alzamon. Ba'alzamon, Inima Întunericului. Un nume vechi pentru Părintele Minciunii. Cel Întunecat nu putea să fi scăpat din temniţa de la Shayol Ghul, căci, dacă ar fi fost aşa, omenirea întreagă nu l-ar fi putut înfrunta, dar era multa oştire acolo. Stăpânii Spaimei şi o forţă a răului care făcea ca flamura care alunga lumina să pară că se găseşte la locul potrivit şi care îi umplea de teamă pe cei care o înfruntau.

Cu toate acestea, ştiau ce au de făcut. Ţinutul lor se găsea de partea cealaltă a râului. Trebuiau să ţină oştirea şi, odată cu ea, şi toată puterea aceea, departe de Sălaşul Înalt. Aemon

trimise soli. I se promise ajutor, dar trebuiau să reziste trei zile lângă Tarendrelle. Să reziste trei zile împotriva unei armate care ar fi putut să-i înfrângă în mai puţin de un ceas. Totuşi, cumva, prin asalturi sângeroase şi apărându-se cu disperare, au rezistat un ceas, şi apoi încă unul, şi încă unul. Trei zile s-au luptat şi, în ciuda măcelului din jur, nu le-au îngăduit duşmanilor să treacă râul. Dar nici în a treia seară nu sosi niciun ajutor şi niciun sol; continuară să lupte singuri. Şase zile. Nouă. Iar în a zecea zi Aemon cunoscu gustul amar al trădării. Nu avea să primească niciun ajutor şi nu se mai puteau împotrivi trecerii râului.

— Ce au făcut? întrebă Hari. Flacăra torţelor tremura în adierea vântului rece al nopţii, dar nimeni nu se înfăşură mai bine în mantie.

— Aemon trecu râul, vorbi Moiraine mai departe, distrugând podurile în urma lui. Şi trimise vorbă prin tot ţinutul, pentru ca oamenii să poată fugi, căci ştia că oştirea care lupta alături de hoarda de troloci va găsi un mijloc de a trece peste râu. Chiar când vestea începea să se răspândească, trolocii prinseră să traverseze râul, iar oştenii din Manetheren reluară lupta, ca să câştige cu vieţile lor câteva ceasuri, astfel încât neamul lor să poată scăpa. Din oraşul din Manetheren, Eldrene rândui fuga oamenilor ei în adâncul pădurilor şi în străfundul munţilor.

Dar unii nu au fugit. Mai întâi câţiva, apoi râuri, puhoaie de oameni merseră nu înspre adăpost, ci ca să se alăture oştirii care lupta pentru pământul lor. Păstori cu arcuri, fermieri cu furci, spărgători de lemne cu topoare. Şi femeile îi însoţiră, ducând fiecare pe umăr ce armă găsise şi mărşăluind cot la cot cu bărbaţii lor. Toţi care porniră pe acel drum ştiau că nu se vor mai întoarce. Dar era vorba despre pământul lor. Fusese pământul părinţilor lor şi avea să fie al copiilor lor. Mergeau să plătească preţul cuvenit pentru acest pământ. Nici o palmă de pământ nu a fost cedată fără să fie înecată în sânge, însă, în cele din urmă, oştirea din Manetheren a fost făcută să se retragă până aici, în locul căruia îi spuneţi acum Emond’s Field. Şi aici au fost înconjuraţi de armatele de troloci.

Avea lacrimi în glas. Erau mormane de troloci morţi şi de trupuri ale celor renegaţi, dar alţii şi alţii întregeau acele grămezi de carne, valuri de morţi fără de sfârşit. Lucrurile nu se puteau încheia decât într-un singur fel. La căderea nopţii, niciun bărbat, nici o femeie care stătuse sub flamura Vulturului Roşu la

răsăritul soarelui nu mai trăia. Sabia care nu putea fi frântă fusese zdrobită.

În Munţii de Negură, singura în oraşul pustiu din Manetheren, Eldrene simţea cum Aemon se stinge şi inima ei muri odată cu el. Şi în locul inimii ei nu mai ramase decât setea de răzbunare a dragostei ei pierdute, răzbunare pentru oamenii ei, pentru pământul ei. Mânată de durere, se folosi de Adevăratul Izvor şi îndreptă Puterea Suprema asupra trolocilor. Iar Stăpânii Spaimei muriră pe loc, în timp ce ţineau sfaturi secrete sau îşi îndemnau oştenii la lupta. Într-o clipită, Stăpânii Spaimei şi generalii oştirii Celui Întunecat fură acoperiţi de flăcări. Focul le mistui trupurile, iar groaza nimici armata care tocmai ieşise victorioasa.

Acum fugeau ca nişte animale din faţa focului care se întindea în pădure, gândindu-se numai cum să scape. Au fugit spre miazănoapte, au fugit spre miazăzi. Mii s-au înecat încercând să treacă râul Tarendrelle fără ajutorul Stăpânilor Spaimei, şi la Manetherendrelle au dărâmat podurile de teama a ceea ce putea veni în urma lor. Unde au dat peste oameni, au ucis şi au pârjolit, dar fuga era singurul lor ţel. Până când, în cele din urmă, nu a mai rămas niciunul în Manetheren. S-au risipit ca praful în bătaia vântului. Răzbunarea finală a venit mai greu, dar a venit într-un sfârşit, când au fost urmăriţi de alte neamuri, de alte oştiri din alte ţinuturi şi au fost omorâţi. Niciunul dintre cei care uciseseră la Aemon’s Field nu a mai rămas în viaţă.

Dar Manetheren a trebuit să plătească scump. Eldrene se servise de Puterea Suprema mult peste puterile unei fiinţe omeneşti. Când generalii oştirii duşmane muriră, muri şi ea, iar flăcările care o mistuiră pe ea mistuiră şi oraşul pustiu din Manetheren, până la temelii, până nu mai rămaseră decât stâncile muntelui. Dar oamenii fuseseră salvaţi.

Nu mai rămăsese nimic din ferme, din sate, din oraş. Unii ar spune că nu le mai rămânea nimic de făcut, afară doar să plece spre alte ţinuturi, unde să o ia de la început. Dar ei au spus altceva. Plătiseră un preţ nemaiauzit pentru pământul lor, plătiseră cu sânge şi speranţă, iar acum erau legaţi de acel ţinut cu legături mai tari decât oţelul. Alte războaie le-au pustiit ţinutul în anii ce au urmat, până când, în cele din urmă, acel colţ de lume a fost uitat şi au uitat şi ei de războaie şi de cum se poartă războaiele. Oraşul din Manetheren nu s-a mai înălţat

niciodată. Turnurile lui avântându-se spre înaltul cerului şi fântânile care împroşcau cu apă s-au preschimbat într-un vis care a dispărut încetul cu încetul din minţile oamenilor. Dar şi ei, şi copiii lor, şi copiii copiilor lor au rămas pe pământul care era al lor. Au rămas, însă lungile veacuri care au trecut i-au făcut să nu mai ştie de ce. Au rămas aici până azi; acum voi sunteţi aici. Plângeţi pentru Manetheren. Plângeţi ceea ce s-a pierdut pentru totdeauna.

Flăcările de la capetele toiagului lui Moiraine se stinseră, şi ea îl lăsă anevoie în jos, ca şi cum ar fi cântărit o sută de livre. Multă vreme nu se auzi decât şuieratul vântului. Apoi Paet al'Caar îşi făcu loc pe lângă cei doi Coplini.

— Nu ştiu ce să spun despre povestea dumitale, zise fermierul cu faţă prelungă. Nu sunt un ghimpe în coasta Celui Întunecat şi nici n-o să fiu vreodată. Dar Wil al meu merge datorită dumitale, şi din pricina asta mi-e ruşine că sunt aici. Nu ştiu dacă o să mă poţi ierta, dar, chiar dacă n-o s-o faci, eu tot o să plec. Şi din partea mea poţi să rămâi cât vrei în Emond's Field.

Înclinând scurt din cap, aproape făcând o plecăciune, îşi croi drum prin mulţime. Şi alţii începură să murmure, pocăindu-se ruşinaţi înainte de a se face nevăzuţi, unul câte unul. Coplinii, ursuzi şi încruntându-se încă o dată, se uitară la chipurile din jurul lor şi dispărură în noapte fără niciun cuvânt. Bili Congar plecase înaintea verilor lui.

Lan îl trase înapoi pe Rand şi închise uşa.

— Să mergem, băiete. Străjerul porni spre spatele hanului. Veniţi, amândoi. Hai, repede!

Rand şovăi, schimbând o privire întrebătoare cu Mat. Câtă vreme Moiraine spusese povestea, nici măcar armăsarii Dhurran ai lui jupân al'Vere nu l-ar fi putut smulge de acolo, dar acum altceva îl ţinea pe loc. Acum urma să plece cu adevărat: urma să părăsească hanul şi să meargă după Străjer în noapte. Se scutură şi încerca să îşi întărească hotărârea. Nu avea de ales, trebuia să plece, dar avea să se întoarcă la Emond's Field, oricât de lungă ar fi călătoria, oricât de departe va ajunge.

— Ce mai aşteptaţi? întreba Lan din uşa care ducea spre spatele sălii hanului. Tresărind, Mat se grăbi spre el.

Încercând să se convingă că porneşte într-o mare aventură, Rand îi urmă, trecând prin bucătăria cufundată în întuneric şi ieşind în curtea grajdului.

CAPITOLUL 10

Plecarea

Un singur felinar, cu ferestruicile pe jumătate închise, atârna într-un cui pe un stâlp, aruncând o lumină palidă. Cea mai mare parte a grajdului fusese înghiţită de umbre. În clipa în care Rand intră pe uşa care dădea în curte, urmându-i îndeaproape pe Mat şi pe Străjer, Perrin, care stătuse cu spatele lipit de uşa unei despărţituri, sări de la locul lui, făcând să fâşâie fânul. Era înveşmântat într-o mantie grea.

Lan abia ce se opri ca să îl întrebe:

— Te-ai uitat aşa cum ţi-am spus, fierarule?

— M-am uitat, răspunse Perrin. Nu mai e nimeni aici în afară de noi. De ce s-ar ascunde cineva?

— Paza bună trece primejdia rea, fierarule.

Străjerul aruncă o privire rapidă prin grajdul cufundat în întuneric şi spre podul învăluit în umbra deasă, apoi clătină din cap.

— Nu mai e timp, murmură el, aproape pentru sine. Ea spune să ne grăbim.

Ca şi cum ar fi vrut ca faptele să se potrivească cu vorbele, se îndreptă cu paşi mari spre locul din spatele ochiului de lumină unde erau priponiţi cei cinci cai, gata înhămaţi şi înşeuaţi. Doi dintre ei erau armăsarul cel negru şi iapa cea albă, pe care Rand îi văzuse înainte. Ceilalţi trei, chiar dacă nu la fel de înalţi şi de zvelţi, păreau cu siguranţă a fi printre cei mai buni pe care îi puteai găsi în Ţinutul celor Două Râuri. fără să zăbovească, Lan începu să cerceteze cu grijă chingile şi cingătorile de la şa şi legăturile de piele care ţineau desagile, burdufurile de apă şi păturile făcute sul din spatele şeilor. Rand se uită la prietenii săi cu un zâmbet tremurat, încercând din toate puterile să pară într-adevăr nerăbdător de plecare.

Mat remarcă pentru prima oară sabia de la brâul lui Rand şi arată înspre ea cu degetul.

— Eşti pe cale să devii Străjer?

Scoase un hohot de râs, dar se opri brusc, aruncând o privire spre Lan. Aparent, Străjerul nu băgase de seamă.

— Sau cel puţin gardă de neguţător, continuă Mat, cu un rânjet care părea puţin forţat.

Îşi ridică arcul, cântărindu-l în mână.

— Pentru el nu-i de ajuns o armă de om cinstit.

Rand se gândi o clipă să îşi fluture sabia, dar faptul că Lan era acolo îl făcu să se răzgândească. Străjerul nici măcar nu se uita înspre el, dar Rand era sigur că bărbatul era atent la tot ce se petrecea în jur. Aşa că spuse pe un ton exagerat de firesc:

— S-ar putea să îmi fie de folos. Ca şi cum nu era nimic neobişnuit în a avea o sabie.

Perrin făcu o mişcare, încercând să ascundă ceva sub mantie. Rand zări o cingătoare lată de piele în jurul brâului ucenicului fierar, iar de un ochete atârna o secure.

— Ce ai acolo? întrebă el.

— Gardă de neguţător, de bună seamă, râse dispreţuitor Mat.

Tânărul pletos se uită încruntat la Mat, într-un fel care sugera că se întrecuse cu gluma, apoi oftă din greu şi îşi dădu mantia la o parte, scoţând la iveală securea. Nu era o unealtă obişnuită de pădurar. Tăişul lat în formă de semilună de o parte a cozii şi vârful curbat de cealaltă parte o făceau să pară tot atât de ciudată pentru Cele Două Râuri ca sabia lui Rand. Cu toate acestea, Perrin îşi sprijini mâna pe ea, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— L-a făcut jupân Luhhan, cu vreo doi ani în urmă, pentru garda unui cumpărător de lână. Dar când a fost gata, individul nu a mai vrut să plătească suma pentru care se înţeleseseră, iar jupân Luhhan nu a vrut să ia mai puţin. Mi-a dat-o mie când – îşi drese glasul, apoi îi aruncă lui Rand aceeaşi privire încruntată şi ameninţătoare cu care se uitase mai devreme la Mat –, când m-a găsit servindu-mă de ea. A spus că ar fi mai bine să îl iau eu, căci tot nu îi era de niciun folos.

— Servindu-te de ea, chicoti Mat, dar, în momentul în care Perrin ridică privirea, se grăbi să îi facă semn să se linişească.

— Întocmai. E bine ca măcar unul dintre noi să ştie să se folosească de o armă adevărată.

— Arcul ăla e o armă adevărată, spuse Lan pe neaşteptate, îşi lăsă mâna să cadă pe şaua calului său mare şi negru şi îi privi cu gravitate. Şi tot aşa şi praştiile pe care le-am văzut la voi. Nu are nici o importanţă că până acum nu le-aţi folosit decât ca să

vânaţi iepuri sau ca să alungaţi lupii din preajma oilor. Orice obiect poate fi o armă în mâna bărbatului sau a femeii care are curajul şi voinţa de a-l îl folosi ca atare. Acest lucru trebuie să vă fie foarte limpede înainte să plecăm din Ţinutul celor Două Râuri, înainte să părăsim Emond's Field, dacă vreţi să ajungeţi teferi în Tar Valon – chiar şi fără ameninţarea trolocilor.

Vocea şi chipul lui, reci ca gheaţa şi de duritatea pietrei de mormânt, le înăbuşi zâmbetele şi vorbele. Perrin făcu o strâmbătură şi îşi trase la loc mantia peste secure. Mat se uita ţintă la picioare şi amesteca paiele de pe jos cu vârful încălţărilor. Străjerul mormăi ceva şi se întoarse la cai, iar tăcerea se prelungi.

— Nu prea seamănă cu ce era în poveşti, vorbi în cele din urmă Mat.

— Ştiu şi eu, răspunse Perrin, ursuz. Troloci, un Străjer, o femeie Aes Sedai. Ce altceva mai vrei?

— O Aes Sedai, murmură Mat, ca şi cum i s-ar fi făcut dintr-odată frig.

— O crezi, Rand? întrebă Perrin. Vreau să spun, ce ar putea vrea trolocii de la noi?

Se uitară cu toţii, în acelaşi timp, pe furiş, spre Străjer. Lan părea absorbit de chinga de la şaua iepei albe, dar toţi trei se îndreptară spre uşa grajdului, cât mai departe de el. Chiar şi aşa, se înghesuiră unul într-altul şi vorbiră cu glas scăzut. Rand dădu din cap.

— Nu ştiu, dar a avut dreptate când a spus că numai fermele noastre au fost atacate. Şi aici, în sat, prima dată au atacat casa jupânului Luhhan şi fierăria. L-am întrebat pe Staroste. E foarte uşor să crezi că pe noi ne urmăresc.

Deodată îşi dădu seama că amândoi îl ţintuiau cu privirea.

— L-ai întrebat pe Staroste? spuse Mat neîncrezător. Dar Moiraine ne zisese să nu vorbim cu nimeni despre asta.

— Nu i-am spus de ce întreb, protestă Rand. Vrei să spui că voi nu aţi vorbit cu nimeni? Nu aţi spus nimănui că plecaţi?

Perrin dădu din umeri, parcă apărându-se.

— Moiraine Sedai a spus să nu pomenim nimănui nimic.

— Am lăsat răvaşe, zise Mat. Pentru familie. O să le găsească dimineaţă. Rand, maică-mea crede că Tar Valon este cel mai primejdios loc după Shayol Ghul.

Chicoti, încercând să arate că nu era de aceeaşi părere cu ea, dar nu sună prea convingător.

— Ar încerca să mă închidă în beci dacă ar crede că îmi trece măcar prin cap să mă duc acolo.

— Jupân Luhhan e de neclintit, adăugă Perrin, iar jupâneasa Luhhan e şi mai îndărătnică. Dacă ai fi văzut o umblând prin dărâmături, spunând că nădăjduieşte ca trolocii să vina înapoi ca să poată pune mâna pe ei…

— Arde-m-ar focul, Rand, exclamă Mat, ştiu că e o Aes Sedai, dar trolocii au fost într-adevăr aici. Ne-a zis să nu spunem nimănui. Dacă nici măcar o femeie Aes Sedai nu ştie ce să facă într-o astfel de împrejurare, cine ar putea şti?

— Nu ştiu.

Rand îşi frecă fruntea cu mâna. Îl durea capul. Nu putea să îşi scoată visul acela din minte.

— Tatăl meu o crede. Cel puţin a fost de acord că trebuie să plecăm.

Moiraine apăru pe neaşteptate în uşă.

— Ai vorbit cu tatăl tău despre această călătorie?

Era îmbrăcată în gri închis din cap până-n picioare, cu fusta despicată ca să poată calări bărbăteşte, iar inelul cu şarpe era singurul obiect din aur pe care îl purta acum. Rand se uită la toiagul ei; în ciuda flăcărilor pe care le văzuse, pe toiag nu era nici o urmă de arsură, nici măcar de funingine.

— Nu puteam pleca fără să îi spun.

Moiraine îl privi câteva clipe, cu buzele strânse, apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Şi voi aţi fost de părere că un răvaş nu este de ajuns?

Mat şi Perrin se grăbiră să răspundă, asigurând-o că nu făcuseră decât să lase răvaş, aşa cum le spusese. Încuviinţând din cap, Moiraine le făcu semn să tacă, şi se uită pătrunzător la Rand.

— Ce s-a întâmplat este deja ţesut în Pânză. Lan?

— Caii sunt gata, anunţă Străjerul, şi avem destule provizii ca să ajungem până la Baerlon, ba chiar să ne mai rămână. Putem pleca oricând. Cel mai bine ar fi chiar acum.

— Nu fără mine.

Egwene se strecură în grajd, cu şalul înfăşurat ca o bocceluţă în braţe. Rand aproape căzu din picioare.

Sabia lui Lan era pe jumătate scoasă din teacă; când văzu cine este, o vârî la loc, iar privirea îi deveni inexpresivă. Perrin şi Mat începură să bâiguie ceva, încercând să o convingă pe Moiraine că nu îi spuseseră lui Egwene despre plecare. Femeia Aes Sedai nu îi băgă în seamă; se uita pur şi simplu la Egwene, lovindu-se uşor cu degetul peste buze.

Egwene îşi acoperise capul cu gluga mantiei de culoare cafeniu închis, dar nu îndeajuns cât să îi ascundă îndrăzneala cu care o privi pe Moiraine.

— Am tot ce îmi trebuie. Şi mâncare. Şi refuz să rămân aici. Probabil că nu o să mai am niciodată ocazia să văd lumea care se întinde dincolo de Ţinutul celor Două Râuri.

— Asta nu e o călătorie de plăcere în Codrul cu Bălţi, Egwene, bombăni Mat, dar făcu un pas înapoi când o văzu uitându-se la el pe sub sprâncene.

— Mulţumesc, Mat. Ştiam şi singură. Crezi că doar voi trei vreţi să vedeţi ce e dincolo? Visez şi eu la asta de tot atâta timp cât şi voi, şi nici prin cap nu-mi trece să scap ocazia.

— Cum ai aflat că plecăm? se interesa Rand. Oricum, nu poţi merge cu noi. Nu plecam pentru că vrem. Ne urmăresc trolocii.

Se uită îngăduitoare la el, iar Rand se înroşi şi încremeni de indignare.

— În primul rând, îi spuse ea cu blândeţe, l-am văzut pe Mat furişându-se, încercând din răsputeri să nu fie văzut. L-am văzut pe Perrin încercând să ascundă ciudăţenia aia de secure uriaşă sub mantie. Ştiam că Lan cumpărase un cal, şi mi-am pus deodată întrebarea de ce avea nevoie de încă unul. Şi dacă a cumpărat unul însemna că putea să mai cumpere şi alţii. Asta şi faptul că Mat şi Perrin se furişau ca nişte viţei care voiau să treacă drept vulpi… ei bine, nu vedeam decât o explicaţie. Nu ştiu dacă mă miră sau nu să te găsesc aici, Rand, după toate istorisirile tale despre vise. Dar atâta vreme cât Mat şi Perrin erau părtaşi, ar fi trebuit să mă gândesc că o să fii şi tu aici.

— Trebuie să plec, Egwene, şopti Rand. Toţi trebuie să plecăm, altfel trolocii o să se întoarcă.

— Trolocii! râse Egwene neîncrezătoare. Rand, dacă ai hotărât să vezi lumea, foarte bine, dar scuteşte-mă de poveştile tale prosteşti.

— E adevărat, întări Perrin, iar Mat începu:

— Trolocii…

— Destul, zise Moiraine încetişor, dar vorbele ei le întrerupseră discuţia cu precizia unui bisturiu. A mai observat cineva toate astea?

Vocea îi era blândă, dar Egwene înghiţi în sec şi îşi îndreptă spatele înainte să răspundă.

— După noaptea trecuta oamenii nu se gândesc decât cum să reclădească şi ce să facă dacă se va întâmpla din nou. Nu sunt în stare să vadă nimic altceva dacă nu le este băgat sub nas. Şi nu am spus nimănui ce bănuiam. Nimănui.

— Foarte bine, rosti Moiraine după câteva clipe. Poţi veni cu noi.

O expresie uimită traversă chipul lui Lan. Dispăru într-o clipită, faţa sa îşi redobândi calmul, dar izbucni furios:

— Nu, Moiraine!

— Acum e parte din Pânză, Lan.

— E absurd! ripostă el. Nu există niciun motiv să vină cu noi; dimpotrivă, există toate motivele să rămână aici.

— Există un motiv, vorbi Moiraine calm. Este parte din Pânză, Lan.

Faţa încremenită a Străjerului rămase inexpresivă, dar acesta dădu uşor din cap a încuviinţare.

— Dar o să ne urmărească trolocii, Egwene, interveni Rand. Nu o să fim în siguranţă până nu ajungem în Tar Valon.

— Nu încerca să mă sperii ca să rămân, răspunse ea. Merg şi eu.

Rand cunoştea acest ton. Nu-l mai auzise de când Egwene hotărâse că şi copiii se puteau căţăra în cei mai înalţi copaci, dar şi-l aducea foarte bine aminte.

— Dacă eşti de părere că o să-ţi placă să fii urmărită de troloci, începu el, dar Moiraine îl întrerupse.

— Nu avem vreme pentru asta. Până în zori trebuie să ajungem cât mai departe. Rand, dacă o lăsăm aici, poate să ridice tot satul în picioare înainte să apucăm să facem o milă, iar asta sigur l-ar pune în gardă pe Myrddraal.

— N-aş face asta, protestă Egwene.

— Poate să ia calul Menestrelului, glăsui Străjerul. O să-i las destui bani ca să îşi cumpere altul.

— Asta nu se va putea, se auzi vocea puternică a lui Thom Merrilin din podul cu fân. De data aceasta sabia lui Lan ieşi de tot din teacă şi nu o puse la loc în timp ce se uita în sus înspre

Menestrel. Thom aruncă jos o pătură făcută sul, apoi îşi aruncă în spate cutia cu flautul şi harpa şi îşi puse pe umeri două desăgi umflate.

— Satul ăsta nu mai are nevoie de mine acum şi, pe de altă parte, nu am fost niciodată în Tar Valon. Şi deşi călătoresc de obicei singur, după noaptea trecută nu mă voi împotrivi la ideea de a călători cu cineva.

Străjerul îi aruncă lui Perrin o privire piezişă, iar Perrin se foi stânjenit.

— Nu m-am gândit să mă uit în pod, murmură el.

În timp ce Menestrelul cu picioare lungi cobora din pod pe scară, Lan vorbi, pe un ton scorţos.

— Şi aceasta este parte din Pânză, Moiraine Sedai?

— Totul este parte din Pânză, vechiul meu prieten, răspunse Moiraine cu blândeţe. Nu putem alege. Dar o să vedem.

Thom puse piciorul jos şi se întoarse cu spatele la scară, scuturându-şi fânul de pe mantia acoperită de petice.

— De fapt, spuse el pe un ton mai firesc, s-ar putea spune că ţin să călătoresc cu cineva. Mi-am petrecut multe ceasuri la o cană de bere încercând să mă gândesc cum am să-mi sfârşesc zilele. Negreşit, nu vreau să ajung în ghearele unui troloc.

Se uită chiorâş la sabia Străjerului.

— Nu-i nevoie. Nu sunt o bucată de brânză care trebuie tăiata.

— Jupân Merrilin, spuse Moiraine, trebuie să plecam repede, şi aproape sigur ne îndreptăm spre mari primejdii. Trolocii sunt încă aproape, iar noi vom merge noaptea. Eşti convins că vrei să ne însoţeşti?

Thom îi privi pe toţi cu un zâmbet batjocoritor.

— Dacă nu este prea primejdios pentru fată, nu poate fi prea primejdios nici pentru mine. Pe lângă asta, ce Menestrel nu ar fi gata să înfrunte niscai primejdii ca să ajungă în Tar Valon?

Moiraine încuviinţă, iar Lan vârî sabia în teacă. Rand se întrebă brusc ce s-ar fi întâmplat dacă Thom s-ar fi răzgândit sau dacă Moiraine nu ar fi încuviinţat. Menestrelul începu să îşi înşeueze calul ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la altceva, dar Rand observă că se uită de mai multe ori la sabia lui Lan.

— Bine, rosti Moiraine. Ce cal îi dăm lui Egwene?

— Caii neguţătorului ambulant sunt la fel de răi ca şi caii Dhurran, răspunse Străjerul acru. Sunt puternici, dar merg încet.

— Bela, propuse Rand, iar privirea pe care i-o aruncă Lan îl făcu să îşi dorească să nu fi vorbit.

Ştia că nu o poate face pe Egwene să se răzgândească, aşa că nu îi mai rămânea decât să dea o mână de ajutor.

— Poate că Bela nu e la fel de iute ca restul cailor, dar e puternică. Am mers şi eu cu ea câteodată. Poate să ţină pasul.

Lan se uită în despărţitura unde se afla Bela, murmurând ceva în barbă.

— S-ar putea să fie ceva mai buna decât ceilalţi, spuse el în cele din urmă. Îmi închipui că n-avem de ales.

— Atunci va trebui să ne mulţumim cu ea, încheie Moiraine. Rand, găseşte o şa pentru Bela. Hai, repede! Am zăbovit deja prea mult.

Rand alese în grabă o şa şi o pătură din şopron, apoi o aduse pe Bela din grajd. Când îi puse şaua, iapa se uită la el cu o privire somnoroasă şi surprinsă. Nu era obişnuită, căci Rand călărea fără şa. Îşi linişti iapa în timp ce îi strângea chingile, iar Bela acceptă ciudăţenia situaţiei, mulţumindu-se să scuture doar din coamă. Rand lua bocceluţa lui Egwene şi o legă în spatele şeii, iar ea urcă pe cal şi îşi potrivi fustele. Nu erau despicate ca să călărească bărbăteşte, aşa ca i se vedeau ciorapii de lână până la genunchi. Purta aceleaşi încălţări din piele moale ca toate fetele din sat. Nu erau potrivite nici pentru a merge la Dealul Străjii, darămite până la Tar Valon.

— Tot mai cred că nu ar trebui să vii, şopti el. Nu am născocit povestea cu trolocii. Dar îţi promit că voi avea grija de tine.

— Poate că eu voi avea grija de tine, răspunse ea pe un ton glumeţ.

Văzându-i privirea exasperată, zâmbi şi se aplecă să îi netezească părul.

— Ştiu că o să ai grijă de mine, Rand. O să avem fiecare grijă de celălalt. Dar acum ar fi mai bine să te îngrijeşti să te urci pe cal.

Îşi dădu seama că toţi ceilalţi încălecaseră şi îl aşteptau pe el. Singurul cal rămas fără călăreţ era Noruţ, un cal înalt şi sur cu coama şi coada negre, care îi aparţinea – sau îi aparţinuse – lui Jon Thane. Se urcă în şa, nu fără greutate, căci Noruţ îşi scutura capul şi se cabra când Rand încercă să îşi pună piciorul în scară, iar teaca sabiei i se încurca între picioare. Nu fusese o

întâmplare că prietenii săi nu îl aleseseră pe Noruţ. Jupân Thane îl punea pe surul cel aprig să se întreacă adesea cu alţi cai ai neguţătorilor, iar Rand nu auzise să fi pierdut vreodată, dar nici nu auzise că Noruţ ar fi fost vreodată uşor de călărit. Probabil că Lan plătise o avere ca să îl convingă pe morar să îl vândă. Când se aşeză în şa, mişcările lui Noruţ se înteţiră, ca şi cum surul ar fi fost nerăbdător să plece. Rand apucă puternic frâiele şi încercă să îşi spună că nu-i se va întâmpla nimic. Poate ca dacă reuşea să se convingă pe sine, reuşea să îşi convingă şi calul.

O bufniţă ţipă în noapte, iar sătenii tresăriră înainte de a-şi da seama ce era. Scoaseră un râset nervos şi se priviră ruşinaţi.

— Data viitoare şoarecii de câmp o să ne facă să ne urcăm în copac, vorbi Egwene, cu un chicotit şovăielnic.

Lan dădu din cap.

— Mai bine ar fi fost lupi.

— Lupi?! exclamă Perrin, iar Străjerul îi făcu cinstea de a-i arunca o privire inexpresivă.

— Lupilor nu le plac trolocii, fierarule, şi nici trolocilor nu le plac lupii, şi de altfel nici câinii. Dacă aş auzi lupii urlând, aş fi sigur că nu sunt troloci în preajmă care să ne pândească.

Porni în noapte, la lumina lunii, călărind încet pe calul său mare şi negru.

Moiraine îl urmă fără să şovăie o clipă, iar Egwene se ţinea aproape de ea. Rand şi Menestrelul încheiau plutonul, venind în urma lui Mat şi Perrin. Spatele hanului era cufundat în întuneric şi tăcere, iar curtea era plină de umbrele pestriţe aruncate de lună. Zgomotul înăbuşit al copitelor se stinse repede, pierzându-se în noapte. În întuneric, mantia îl făcea pe Străjer să pară şi el o umbră. Doar nevoia de a-l lăsa să deschidă drumul îi făcea pe ceilalţi să nu se înghesuie în jurul lui. Nu avea să fie deloc uşor să iasă din sat fără să fie văzuţi, hotărî Rand pe când se apropiau de poartă. Cel puţin fără să fie văzuţi de săteni. La multe ferestre din sat se vedeau lumini palide, gălbui şi, deşi aceste licăriri păreau foarte mici în noapte, în dreptul lor se vedeau adesea siluete – siluetele sătenilor care stăteau de veghe ca să vadă ce le aduce noaptea. Nimeni nu voia să mai fie luat prin surprindere.

Ajuns în partea cea mai întunecata de lângă han, tocmai când se pregătea să iasă din curtea grajdului, Lan se opri brusc, cerându-le tăios să facă linişte. Răsuna zgomot de cizme pe

Podul de Căruţe, şi ici şi colo pe pod lumina lunii făcea să sclipească bucăţi de metal. Cizmele tropăiau pe pod, făcând să scrâşnească pietrele, şi se apropiau cu iuţeală de han. Nu se auzea niciun sunet dinspre cei aflaţi în umbră. Rand bănuia că prietenilor lui le era prea teamă ca să mai facă vreun zgomot. Şi el era înspăimântat.

Paşii se opriră în faţa hanului, în spaţiul întunecat de dincolo de lumina slabă aruncată de ferestrele din sala cea mare. Rand îşi dădu seama cine erau doar în momentul în care Jon Thane făcu un pas înainte, cu o suliţă sprijinită pe umărul său voinic şi cu pieptul strâns într-un pieptar vechi acoperit cu discuri de oţel: vreo doisprezece bărbaţi din sat şi de la fermele din apropiere, unii purtând coifuri sau bucăţi de armură care zăcuseră timp de generaţii în poduri, acoperite de praf, toţi înarmaţi cu suliţe, topoare sau halebarde ruginite.

Morarul aruncă o privire iscoditoare prin ferestrele de la sala cea mare, apoi se întoarse şi spuse tăios:

— Nu pare să fie nimic aici.

Ceilalţi formară două şiruri neregulate în spatele lui şi porniră mărşăluind în noapte, ca şi cum ar fi ascultat de ritmul a trei tobe diferite.

— Doi troloci Dha'vol şi s-a zis cu ei, murmură Lan după ce zgomotul cizmelor lor se stinse; dar la urma urmei au ochi şi urechi.

Îşi întoarse armăsarul.

— Haideţi!

Încet, fără zgomot, Străjerul îi conduse înapoi prin curtea grajdului, apoi de-a lungul malului printre sălcii, până la Izvorul de Vin. Într-atât de aproape de râu, încât apa rece şi repede care scânteia în jurul picioarelor cailor era îndeajuns de mare încât să atingă tălpile călăreţilor.

Urcând pe celălalt mal, şirul de cai îşi continuă drumul şerpuit sub conducerea îndemânatică a Străjerului, ţinându-se departe de casele din sat. Din când în când Lan se oprea, făcându-le semn să nu scoată niciun sunet, cu toate că nimeni nu auzea şi nu vedea nimic. De fiecare dată totuşi, la puţin timp după ce făcea asta, trecea o patrulă de săteni şi fermieri. Încetul cu încetul, se îndreptau spre marginea de la miazănoapte a satului.

Rand se uită iscoditor la casele cu acoperişuri înalte cufundate în întuneric, încercând să-şi le întipărească în minte. „Halal aventurier sunt”, îşi spuse el. Nici nu ieşise încă din sat şi deja îi era dor de casă. Dar se uită mai departe în jur.

Trecură şi de ultimele ferme de la marginea satului şi îşi continuară drumul prin câmp, paralel cu Calea Nordului care ducea la Taren Ferry. Rand îşi spuse că niciun alt cer nu se putea asemui cu cel din Ţinutul celor Două Râuri. Întinderea întunecată a văzduhului părea nesfârşită şi miliarde de stele sclipeau ca nişte luminiţe într-o mare de cristal. Luna, de o rotunjime aproape desăvârşită, era atât de aproape, încât, dacă întindea mâna, ar fi putut-o atinge, iar…

O siluetă neagră trecu în zbor prin faţa globului de argint al lunii. Rand tresări fără să vrea, oprind calul din mers. „E doar un liliac”, încercă el să îşi spună, deşi ştia că nu este adevărat. Liliecii nu erau deloc o privelişte neobişnuită prin aceste ţinuturi – îi vedeai adesea seara, repezindu-se după muşte şi alte insecte. Aripile acestei fiinţe aveau aceeaşi formă, dar se mişcau cu bătăile molcome şi puternice ale unei păsări de pradă. Vâna – felul în care se învârtea, descriind arcuri largi, nu lăsa nici o urmă de îndoială. Dar mai îngrijorătoare era mărimea acestei creaturi. Un liliac adevărat ar fi trebuit să se afle la câţiva paşi ca să pară atât de mare faţă de lună. Încercă să îşi dea seama cât de departe era cu adevărat şi cât de mare. Trebuia să aibă corpul ca de om, iar aripile… Trecu iarăşi prin faţa lunii, apoi se năpusti în jos, lăsându-se înghiţit de noapte.

Străjerul îl prinse de mână, iar Rand îşi dădu seama că Lan se întorsese după el.

— La ce tot stai şi te uiţi, băiete? Trebuie să ne continuăm drumul.

Ceilalţi aşteptau în spatele lui Lan.

Cu toate că se aştepta să-i se spună că se lăsase biruit de teama de troloci, Rand îi povesti ce văzuse. Spera că Lan îi va spune că fusese într-adevăr un liliac sau o nălucire.

Străjerul mormăi un singur cuvânt, ca şi cum i-ar fi provocat greaţă.

— Draghkar.

Egwene şi ceilalţi se uitară neliniştiţi la cer, în toate părţile, iar Menestrelul scoase un oftat înfundat.

— Da, încuviinţă Moiraine. Nu putem spera că ne înşelăm. Iar dacă Myrddraalul are un Draghkar în slujba sa, o să afle curând unde suntem – asta dacă nu cumva ştie deja. Trebuie să mergem cât mai repede. S-ar putea să izbutim să ajungem la Taren Ferry înaintea Myrddraalului, iar trolocii lui nu vor înainta cu aceeaşi iuţeală ca noi.

— Dar ce sunt Dragkharii? întreba Egwene.

De data aceasta Thom Merrilin fu cel care îi răspunse, pe un ton aspru.

— În războiul de la sfârşitul Vârstei Legendelor au apărut creaturi mai înfricoşătoare decât trolocii şi Jumate-Oamenii.

Moiraine îşi întoarse dintr-odată capul spre el. Nici măcar întunericul nu îi putea ascunde asprimea din privire. Înainte însă ca vreunul dintre ei să apuce să mai întrebe ceva, Lan începu să dea ordine:

— Acum o să ne îndreptăm spre Calea Nordului. Dacă ţineţi la viaţă, urmaţi-mă îndeaproape şi nu vă îndepărtaţi unii de alţii.

Îşi struni calul, iar ceilalţi galopară în urma lui, fără să scoată o vorbă.

CAPITOLUL 11

Drumul spre Taren Ferry

Caii goneau pe Calea Nordului, îndreptându-se cu iuţeală spre miazănoapte, cu coamele şi cozile fluturând în lumina lunii, lovind ritmic cu copitele pământul bătătorit. Lan era în frunte – calul negru şi călăreţul învăluit în umbră abia se desluşeau în noaptea rece. Iapa albă a lui Moiraine, care mergea în pas cu armăsarul, părea o săgeată palidă ţâşnind în întuneric. Ceilalţi formau un şir în spatele lor, ca şi cum ar fi fost toţi legaţi de o funie nevăzută al cărei capăt se afla în mâna Străjerului.

Rand era ultimul din şir, exact în spatele lui Thom Merrilin; ceilalţi erau undeva mai în faţă. Menestrelul nu întorcea deloc capul, mulţumindu-se să vadă încotro aleargă şi nu de ce anume fuge. Dacă din spate ar fi apărut cumva trolocii, sau Pieritul pe calul său tăcut, sau fiinţa aceea zburătoare, Draghkarul, Rand era cel care ar fi trebuit să dea alarma.

La fiecare câteva minute apuca frâiele şi coama lui Noruţ cu străşnicie şi îşi întindea gâtul ca să vadă mai bine ce se petrece în urma lui. Draghkarul… „Mai primejdios decât trolocii şi Pieritul”, spusese Thom. Dar cerul era pustiu, iar pământul era cufundat în beznă şi umbre. Umbre care ar fi putut ascunde o armată întreagă.

Acum că putea alerga după pofta inimii, surul se năpusti în noapte ca un strigoi, ţinând cu uşurinţă pasul cu armăsarul lui Lan. Dar Noruţ voia să meargă şi mai repede. Voia să îl prindă din urmă pe calul cel negru, se sforţa să îl ajungă. Rand trebuia să strângă cu putere frâiele ca să îl mai domolească. Noruţ se împotrivea din toate forţele, ca şi cum ar fi fost vorba despre o întrecere şi încerca, la fiecare pas, să devină el stăpânul. Rand se agăţă de şa şi de hăţuri, încordându-şi toţi muşchii. Spera din tot sufletul că Noruţ nu o să simtă cât de neliniştit este. Dacă ar fi simţit, de bună seamă l-ar fi aruncat din şa.

Cu trupul lipit de spatele lui Noruţ, Rand se uita îngrijorat la Bela şi la călăreaţa sa. Când spusese că iapa cea flocoasă putea ţine pasul cu ceilalţi cai, nu se gândise că vor galopa fără oprire. Acum Bela alerga cum nu o crezuse niciodată în stare. Lan nu

fusese de acord ca Egwene să îi însoţească. Ar încetini oare de dragul ei dacă pe Bela ar lăsa-o puterile? Sau ar încerca să o lase să se descurce singură? Moiraine şi Străjerul erau de părere că Rand şi prietenii săi erau oarecum importanţi, dar, cu toate că Moiraine vorbise despre Pânză, Rand nu credea că o considerau şi pe Egwene importantă.

Dacă Bela rămânea în urmă, nu avea de gând să o abandoneze, indiferent ce ar fi spus Moiraine şi Lan. Dar din urmă veneau trolocii şi Pieritul. Din urmă venea Draghkarul. Cu toată puterea disperării, îi strigă în tăcere Belei să alerge ca vântul, încercă în tăcere să îi dea curaj. „Fugi!” I se făcu pielea de găină, iar oasele parcă îi îngheţaseră, gata să se crape. „Lumina să te-ajute, fugi!” Iar Bela alergă.

Goneau tot înainte, spre miazănoapte, iar timpul nu mai exista. Din când în când zăreau luminile de la vreo fermă, dar numai pentru o clipită. Lătraturile câinilor se pierdeau în întuneric sau conteneau brusc când animalele credeau că i-au izgonit. Alergau prin bezna străpunsă doar de lumina palidă şi apoasă a lunii; fără de veste, copacii de pe marginea drumului se înălţau ameninţători deasupra lor, apoi piereau fără urmă. Erau învăluiţi în negură, iar zgomotul ritmic al copitelor nu era tulburat decât de ţipătul stingher şi trist al vreunei păsări de noapte.

Lan încetini pe neaşteptate, apoi opri întregul şir de cai. Rand nu ştia prea sigur de cât timp călăreau, dar simţea o durere surdă în picioare de la şa. În faţa lor scânteiau luminiţe, ca şi cum un întreg roi de licurici şi-ar fi făcut sălaş printre copaci.

Rand se uită nedumerit la mulţimea de luminiţe, apoi rămase cu gura căscată de mirare. Licuricii erau de fapt ferestre, ferestrele caselor risipite pe coastele şi vârful unui deal. Era Dealul Străjii. Nu îi venea să creadă că ajunseseră atât de departe. Pesemne că nimeni nu mai străbătuse drumul acesta cu atâta iuţeală. Urmând exemplul lui Lan, Rand şi Thom Merrilin descălecară. Noruţ stătea cu capul în jos, răsuflând greu. Pe gât şi pe umeri i se zăreau urme de spumă, aproape confundându-se cu pielea lui cenuşie. Rand îşi spuse că Noruţ nu ar mai putea purta pe nimeni în şa în noaptea aceea.

— Oricât aş vrea să las toate satele astea în urmă, grăi Thom, câteva ore de odihnă ne-ar prinde foarte bine. Cred că

avem destul avans ca să ne putem permite să zăbovim puţin, nu?

Rand se întinse, frecându-şi şalele.

— Dacă tot ne oprim în Dealul Străjii până în zori, mai bine am urca până în vârf.

O pala răzleaţă de vânt aduse cu sine o frântură de cântec din sat şi un miros îmbietor de mâncare care îi lăsă gura apă. În Dealul Străjii oamenii încă mai sărbătoreau. Trolocii nu le stricaseră sărbătoarea de Bel Tine. Se uită după Egwene. Se prăbuşise de oboseală şi stătea sprijinită de Bela. Şi ceilalţi descălecau, oftând şi întinzându-se, să-şi mai aline durerea din trup. Doar Străjerul şi femeia Aes Sedai nu păreau a fi istoviţi.

— N-aş zice nu la nişte cântece, intră Mat în vorbă, cu un glas ostenit. Şi poate şi o bucată de plăcintă de oaie la Mistreţul Alb. Făcu o pauză, apoi adăugă: N-am fost niciodată dincolo de Dealul Străjii. Mistreţul Alb nu e nici pe departe la fel de bun ca hanul Izvorul de vin.

— Nu-i chiar aşa de rău la Mistreţul Alb, spuse Perrin. Aş vrea şi eu o plăcintă de oaie. Şi nişte ceai fierbinte, să îmi scoată frigul din oase.

— Nu ne putem opri până nu traversăm Tarenul, anunţă Lan tăios. Putem poposi cel mult câteva minute.

— Dar caii, protestă Rand. O să-i omorâm dacă mergem mai departe în noaptea asta. Moiraine Sedai, de bună seamă…

O zărise mergând printre cai, dar nu băgase de seamă ce făcea. Acum îl dădu la o parte şi îşi puse mâinile pe gâtul lui Noruţ. Rand tăcu. Dintr-odată, calul îşi ridică puţin capul, nechezând uşor, aproape smulgând hăţurile din mâna lui Rand. Surul făcu un pas în lături. Era la fel de odihnit ca şi cum ar fi petrecut o săptămână întreagă în grajd. fără să scoată o vorbă, Moiraine se îndreptă spre Bela.

— Nu ştiam că poate face aşa ceva, îi şopti Rand lui Lan, cu obrajii în flăcări.

— Ar fi trebuit să bănuieşti, răspunse Străjerul. Ai văzut cum l-a îngrijit pe tatăl tău. O să facă să dispară toată oboseala. Mai întâi a cailor, apoi a voastră.

— A noastră. Şi voi?

— Eu nu am nevoie, păstorule. Nu încă. Şi nici ea. Ce face pentru ceilalţi nu poate face şi pentru ea. Numai unul dintre noi

va face drumul ăsta obosit. Mai bine ai spera că nu va obosi prea tare înainte să ajungem în Tar Valon.

— Şi ce se va întâmpla dacă oboseşte? îl întrebă Rand pe Străjer.

— Ai avut dreptate în privinţa Belei, Rand, îi spuse Moiraine de acolo de lângă iapă. E puternică şi la fel de încăpăţânată ca voi toţi cei din Ţinutul celor Două Râuri. Oricât de ciudat ar părea, este cea mai puţin obosită.

Un ţipăt sfâşie întunericul, parcă scos de un om străpuns de o mie de cuţite, şi o pereche de aripi se abătu deasupra capetelor lor. Umbra care îi învăluia deveni şi mai întunecoasă. Caii se dădură înapoi, înfricoşaţi.

Draghkarul bătu din aripi, iar lui Rand i se păru că aerul devine vâscos şi lipicios, ca şi cum s-ar fi trezit în mijlocul unui coşmar. Nici nu apucă să-i se facă teamă, că Noruţ şi sări în aer, scoţând la rândul lui ţipete puternice, răsucindu-se în toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să dea jos de pe el ceva care-i se agăţase de piele. Rand, care ţinea hăţurile, fu izbit de pământ şi târât pe jos. Noruţ necheza ca şi cum ar fi fost atacat de o haită de lupi.

Reuşi cumva să nu dea drumul la hăţuri; se ajută de cealaltă mână şi de picioare ca să se ridice la loc. Sărea şi se clătina, tot încercând să nu se mai lase doborât la pământ. Respira întretăiat. Nu îl putea lăsa pe Noruţ să scape. Disperat, întinse mâna, de-abia atingând căpăstrul. Noruţ se dădu înapoi, ridicându-l în aer; Rand nu putu decât să încerce să se ţină, sperând că totuşi calul se va linişti.

Rand căzu, zdruncinându-se din toate încheieturile; surul se potoli dintr-odată, şi acum tremura, cu nările fremătând, ochii privind în gol şi picioarele înţepenite. Şi Rand tremura, agăţat de căpăstru. „O fi fost şi dobitocul ăsta zguduit”, îşi spuse el. Respiră adânc, dar cu greutate, de câteva ori. Abia după aceea avu curaj să se uite în jur să vadă ce se întâmplase cu ceilalţi.

Peste tot domnea haosul. Tovarăşii săi de drum strângeau cu străşnicie hăţurile cailor zbuciumaţi, încercând, fără prea mare succes, să domolească animalele care se tot dădeau înapoi, călcându-se în picioare. Doar doi călăreţi păreau a nu avea nici o grija. Moiraine stătea dreaptă în şa, iar iapa cea albă se îndepărta cu paşi delicaţi de harababura de nedescris, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Lan era în picioare, privind

scrutător cerul, cu sabia într-o mână şi hăţurile în cealaltă; armăsarul negru şi zvelt stătea liniştit lângă el.

În Dealul Străjii veselia contenise. Pesemne că şi cei din sat auziseră ţipătul. Rand ştia că vor rămâne o vreme tăcuţi, şi poate vor încerca să afle ce s-a întâmplat, apoi se vor întoarce la treburile lor. Nu va trece mult şi totul se va şterge; vor rămâne doar cântecele, mâncarea, dansurile şi voia bună. Poate că atunci când vor auzi ce s-a petrecut în Emond’s Field, unii îşi vor mai aduce aminte şi îşi vor pune întrebări. Se auzi o scripcă, iar după o clipă şi un flaut. În sat sărbătoarea continua.

— Încălecaţi! le porunci Lan tăios.

Îşi vârî sabia în teacă şi urcă pe armăsar.

— Draghkarul nu s-ar fi arătat dacă nu i-ar fi spus deja Myrddraalului unde suntem.

Un alt ţipăt ascuţit se auzi de undeva de sus, mai slab, dar tot atât de strident. În Dealul Străjii muzica se opri brusc încă o dată.

— Acum e pe urmele noastre şi o să îi arate lui Jumate-Om drumul. Cred că e pe aproape.

Caii, acum odihniţi, dar înspăimântaţi, se ridicau în două picioare şi se fereau din calea celor care voiau să încalece. Suduind, Thom Merrilin fu primul care reuşi să urce în şa, şi nu mai dură mult până izbutiră şi ceilalţi. Toţi în afară de unul.

— Grăbeşte-te, Rand, strigă Egwene.

Draghkarul scoase din nou un ţipat ascuţit, iar Bela apucă să facă vreo câţiva paşi înainte ca fata să reuşească să o strunească.

— Grăbeşte-te!

Rand tresări şi îşi dădu seama că, în loc să încerce să urce pe Noruţ, rămăsese pe loc, uitându-se la cer şi străduindu-se în zadar să vadă de unde veneau ţipetele acelea înfiorătoare. Mai mult, fără să bage de seamă, scosese sabia lui Tam din teacă, de parcă ar fi vrut să se lupte cu creatura înaripată.

Se înroşi, dar din fericire întunericul îi ascundea chipul. Ţinând cu o mână frâiele, vârî cu stângăcie sabia la loc în teacă, uitându-se pe furiş la ceilalţi. Moiraine, Lan şi Egwene îl priveau, dar nu ştia sigur cât vedeau cu adevărat la lumina lunii. Restul păreau prea preocupaţi să îşi ţină caii în frâu ca să se mai sinchisească şi de el. Puse o mână pe oblânc şi sări în şa, ca şi cum ar fi făcut asta dintotdeauna. Avea cu siguranţă să afle mai

târziu dacă vreunul dintre prietenii săi văzuse sabia – nu era momentul să se îngrijoreze din pricina asta.

De îndată ce urcă în şa, porniră din nou în galop, tot înainte, pe lângă dealul în formă de dom. Câinii din sat lătrau; nu treceau cu totul neobservaţi. „Sau poate că, de fapt, câinii simt mirosul trolocilor”, îşi spuse Rand. Curând, lătratul câinilor şi luminile satului pieriră în urma lor.

Galopau unul lângă celălalt, iar caii aproape că se loveau în timp ce fugeau. Lan le spuse să se împrăştie din nou, dar nimeni nu voia să rămână nici măcar o clipă singur în noapte. Din depărtare, de deasupra capetelor lor, se auzi un ţipăt. Străjerul renunţă şi îi lăsă să alerge la un loc.

Rand era chiar în spatele lui Moiraine şi al lui Lan, iar surul se căznea să îşi facă loc între calul negru al Străjerului şi iapa zveltă a femeii Aes Sedai. Egwene şi Menestrelul galopau pe lângă el, iar prietenii lui se înghesuiau în spate. Noruţ, îmboldit de ţipetele Draghkarului, alerga atât de repede, încât Rand nu l-ar fi putut potoli nici dacă ar fi încercat, dar tot nu reuşea să îi prindă din urma pe cei doi cai din faţă.

Ţipătul Draghkarului era mai înspăimântător decât întunericul. Bela cea voinică alerga în pas cu ceilalţi cai, cu gâtul întins, iar coada şi coama îi fluturau în vânt. „Moiraine nu a scăpat-o doar de oboseală – a mai făcut ceva.”

O vedea pe Egwene la lumina lunii, zâmbind de încântare. Părul îi flutura în vânt precum coamele cailor, iar strălucirea din privirea ei nu era doar răsfrângerea luminii lunii, Rand era sigur de asta. Rămase cu gura căscată de uimire până când înghiţi ceva şi începu să tuşească.

Pesemne că Lan întrebase ceva, căci Moiraine strigă deodată, cu o voce puternică, acoperind zgomotul vântului şi al copitelor:

— Nu pot! Cu atât mai puţin de pe un cal în galop. Nu pot fi ucişi cu uşurinţa, nici măcar atunci când îi vezi. Trebuie să fugim şi să nădăjduim.

Galopară printr-un petic de ceaţă subţire, care nu ajungea decât până la genunchii cailor. Noruţ trecu dincolo din două salturi, iar Rand clipi, întrebându-se dacă nu cumva i se păruse. Era prea frig ca să fie ceaţă. Alt petic de ceaţă trecu pe lângă ei, mai mare decât primul. Creştea, ca şi cum pâcla ar fi izvorât din pământ. Deasupra lor, se auzeau ţipetele furioase ale

Draghkarului. Ceaţa îi învălătuci o clipă pe călăreţi, apoi se mistui, apăru din nou şi se făcu după aceea nevăzută în spatele lor.

Pâcla ca de gheaţă lăsa o umezeală rece pe faţa şi pe mâinile lui Rand. Apoi un zid de un cenuşiu deschis se ivi ameninţător în faţa lor şi deodată se treziră învăluiţi. Ceaţa groasă înăbuşea zgomotul copitelor, iar ţipetele de deasupra lor păreau îndepărtate, ca şi cum ar fi trecut printr-un zid. Acum Rand de-abia mai putea desluşi silueta lui Egwene şi a lui Thom Merrilin, care călăreau lângă el.

Lan nu încetini.

— Nu e decât un singur loc unde putem merge, strigă el, iar vocea îi era spartă şi părea ca nu se adresează nimănui.

— Myrddraalii sunt vicleni, răspunse Moiraine. O să folosesc acelaşi vicleşug împotriva lui.

Continuară să galopeze în tăcere.

Ceaţa plumburie întuneca pământul şi cerul, iar călăreţii, transformaţi la rândul lor în umbre, păreau că plutesc printre nori. Parcă dispăruseră până şi picioarele cailor.

Rand se foi în şa, încercând să se apere de ceaţa ca de gheaţă. Una era să ştie că Moiraine putea face tot felul de lucruri, şi cu totul altceva – să aibă pielea umedă şi rece din pricina acestor lucruri. Îşi dădu seama că îşi ţinea răsuflarea şi se blestemă în gând. Nu putea ajunge până la Taren Ferry fără să respire. Moiraine folosise Puterea Supremă asupra lui Tam, iar Tam părea că se simte bine. Totuşi, trebuia să înceapă să respire. Aerul era înăbuşitor, dar nu era deloc diferit de orice altă noapte cu ceaţă – poate doar ceva mai rece. Încercă să îşi spună toate astea, dar nu era sigur că reuşea să le şi creadă.

Acum Lan îi încuraja să nu se îndepărteze, fiecare să rămână acolo unde să poată vedea siluetele celorlalţi în cenuşiul umed şi îngheţat. Cu toate acestea, Străjerul nu încetini fuga nebunească a armăsarului său. Lan şi Moiraine, unul lângă celălalt, îi conduceau prin ceaţă, ca şi cum ar fi văzut clar ce este în faţă. Cei din spate trebuiau să aibă încredere şi să îi urmeze. Şi să spere.

Ţipetele ascuţite care îi urmăriseră se auzeau din ce în ce mai stins pe măsură ce galopau, apoi dispărură cu totul, dar asta nu îi linişti prea mult. Pădurea şi fermele, luna şi drumul erau învăluite în ceaţă, ascunse. Câinii încă mai lătrau când

treceau pe lângă ferme, dar acum lătratul se auzea spart şi îndepărtat prin pâcla cenuşie; singurul zgomot era tropăitul înăbuşit al copitelor cailor. Nimic nu se schimba în ceaţa aceea fumurie, fără formă. Doar durerea crescândă din picioare şi spate trăda trecerea timpului.

Rand era sigur că trecuseră câteva ceasuri bune. Apucase atât de strâns frâiele, încât nu ştia dacă o să le mai poată da drumul, şi se întrebă dacă va mai putea vreodată să meargă cum trebuie. O singură dată aruncă o privire în urmă. Văzu umbre alergând prin ceaţă în spatele lui, dar nici măcar nu îşi putea da seama câţi erau. Sau cel puţin dacă erau într-adevăr prietenii lui. Frigul şi umezeala îi pătrundeau prin mantie, surtuc şi cămaşă, îi pătrundeau în oase – aşa i se părea. Doar rafalele de vânt şi felul în care calul de sub el îşi arcuia trupul îi spuneau că se mişcă. Negreşit trecuseră câteva ceasuri.

— Încetiniţi, strigă deodată Lan. Strângeţi hăţurile.

Rand fu atât de surprins, încât, până să apuce să-l oprească, Noruţ îşi făcu loc printre Lan şi Moiraine, ţâşnind câţiva paşi înainte. De jur împrejur se zăreau case, nişte case ciudat de înalte, după părerea lui Rand. Nu mai văzuse niciodată acest loc, dar auzise poveşti despre el. Înălţimea neobişnuită se datora temeliilor înalte din piatră roşie moale, care se dovedeau de folos atunci când izvorul ascuns din Munţii de Negură făcea ca râul Taren să se reverse. Ajunseseră în Taren Ferry.

Lan trecu pe lângă el pe calul său negru.

— Nu fi atât de nerăbdător, păstorule.

Încurcat, Rand reveni la locul său fără să îi dea nici o lămurire; ceilalţi intrau şi mai adânc în sat. Faţa îi ardea, şi pentru moment ceaţa era bine venită. Un câine singuratic, care nu se vedea din pricina ceţii reci, îi lătră furios, apoi fugi. Din când în când, pe măsură ce oamenii începeau să se trezească, se mai lumina câte o fereastră. În afară de câine şi de tropăitul înăbuşit al copitelor cailor, niciun alt zgomot nu tulbura liniştea ultimului ceas din noapte.

Rand cunoscuse câţiva oameni din Taren Ferry. Încercă să îşi aducă aminte puţinele lucruri pe care le ştia despre ei. Se aventurau arareori în ceea ce numeau „satele de jos”, ţinându-şi nasul în vânt, ca şi cum ar fi simţit un miros neplăcut. Puţinii oameni pe care îi întâlnise aveau nume ciudate, precum Vârfdedeal sau Barcădepiatră. Toţi cei din Taren Ferry erau

cunoscuţi pentru viclenia şi şmecheria lor. Se spunea că, dacă dai mâna cu cineva din Taren Ferry, după aceea trebuie să îţi numeri degetele.

Lan şi Moiraine se opriră în dreptul unei case înalte şi întunecate care arăta ca toate celelalte case din sat. Ceaţa se încolăci în jurul Străjerului ca un fum când acesta sări din şa şi urcă scările care duceau la uşa din faţă, aflată la nivelul capetelor lor. Ajuns sus, Lan bătu puternic cu pumnul în uşă.

— Parcă voia să nu facem zgomot, murmură Mat.

Lan continuă să bată cu putere. Fereastra casei de alături se lumină şi cineva începu să strige furios, dar Străjerul nu se opri din bocănit.

Deodată uşa fu deschisa larg de un bărbat într-o cămaşă de noapte care îi flutura în jurul gleznelor goale. La lumina lămpii de gaz pe care o ţinea în mână se vedea o faţă îngustă cu trăsături colţuroase. Deschise gura mânios, dar rămase cu ea deschisă; capul i se învârti, încercând să cuprindă cu privirea ceaţa, iar ochii îi ieşiră din orbite.

— Ce e asta? întrebă. Ce e asta?

Cârcei gri şi reci se strecurau prin uşă, iar el se trase grăbit înapoi, încercând să se ferească de ei.

— Jupân Turnînalt, rosti Lan. Tocmai omul de care am nevoie. Vrem să trecem de partea cealaltă cu bacul dumitale.

— Pur pariu că n-a văzut în viaţa lui un turn înalt, chicoti Mat.

Rand îi făcu semn să tacă. Bărbatul cu faţă colţuroasă ridică lampa puţin mai sus şi se uită bănuitor la ei. După câteva clipe, jupân Turnînalt spuse arţăgos:

— Bacul trece dincolo doar ziua. Nu noaptea. Niciodată noaptea. Şi cu atât mai puţin pe ceaţa asta. Veniţi după ce răsare soarele şi dispare ceaţa.

Dădu să se întoarcă şi să plece, dar Lan îl apucă de încheietură. Luntraşul deschise gura, furios. Străjerul începu să îi numere monede în palmă, una câte una, iar aurul scânteia în lumina lămpii. Turnînalt îşi lingea buzele auzind zornăitul monedelor şi, încetul cu încetul, îşi apleca tot mai mult capul spre mână, ca şi cum nu îi venea să creadă ce vedea.

— Şi o să primeşti tot pe atât când ajungem teferi pe malul celălalt, îi făgădui Lan. Dar plecăm neîntârziat.

— Acum? Cugetă puţin, se muta de pe un picior pe altul şi privi iscoditor la noaptea ceţoasă, apoi dădu repezit din cap. Acum pornim. Dar dă-mi drumul la mână. Trebuie să-mi scol oamenii. Doar nu crezi că pot să trec singur bacul pe malul celălalt.

— O să aştept la bac, răspunse Lan sec. Dar nu mult timp.

Dădu drumul încheieturii luntraşului.

Jupân Turnînalt strânse la piept pumnul de monede şi, dând din cap a încuviinţare, închise uşa în spatele lui, împingând-o cu şoldul.

CAPITOLUL 12

Peste Taren

Lan coborî treptele şi le spuse celorlalţi să descalece şi să vină după el prin ceaţă cu caii. Din nou trebuiau să se încreadă în Străjer şi în faptul că ştie unde îi duce. Ceaţa se învălătucea în jurul genunchilor lui Rand, ascunzându-i picioarele, nelăsându-l să vadă nimic în faţă la o distanţă mai mare de un metru. Ceaţa nu mai era aşa de groasă ca înainte să intre în sat, dar Rand de-abia ce reuşea să îşi desluşească tovarăşii de drum.

În afară de ei, nici o altă prezenţă omenească nu clintea liniştea nopţii. Se vedea lumină la mai multe ferestre, dar pâcla groasă le făcea să pară doar nişte pete neclare şi cel mai adesea tot ce se vedea era o lucire slabă, suspendată în cenuşiul din jur. Alte case, din care se zărea puţin mai mult, păreau că plutesc pe o mare de nori sau că ţâşnesc brusc din pâclă în timp ce vecinele lor rămân ascunse, ca şi cum ar fi fost singure pe o întindere de mile întregi.

Rand era înţepenit din pricina drumului lung şi se întrebă dacă nu putea găsi o cale să meargă pe jos până la Tar Valon. Nu că i-ar fi fost mult mai uşor să umble pe jos decât să călărească, dar picioarele erau aproape singura parte a trupului care nu-l durea. Cel puţin era obişnuit să meargă pe jos.

O singură dată vorbi cineva îndeajuns de tare cât să audă şi Rand cu claritate:

— Trebuie să te ocupi de asta, grăi Moiraine, răspunzând unor vorbe de ale lui Lan pe care nu le auzise. Şi aşa o să-şi amintească prea multe, şi nu putem face nimic. Dacă mă ţine minte…

Rand îşi îndreptă morocănos pe umeri surtucul acum umed şi se ţinu aproape de ceilalţi. Mat şi Perrin bombăneau ceva, mormăind în barbă şi înăbuşindu-şi câte o înjurătură când se loveau la degetele de la picioare din pricina unui lucru nevăzut. Şi Thom Merrilin bombănea – Rand auzea cuvinte ca „mâncare fierbinte”, „foc” sau „vin fiert” –, dar nici Străjerul, nici Moiraine nu îi băgau în seamă. Egwene mergea în pas cu ei fără să scoată o vorbă, cu spatele drept şi capul sus. Mersul îi era,

fireşte, puţin şovăitor din cauza durerii, căci, la fel ca toţi ceilalţi, nici ea nu era obişnuită să călărească.

„Are parte de aventura pe care şi-o dorea”, îşi spuse el ursuz, şi câtă vreme avea să fie la fel se îndoia că Egwene va observa, lucruri atât de lipsite de importanţă precum ceaţa, sau umezeala, sau frigul. I se părea că există o diferenţă în felul în care vezi lucrurile dacă pleci de bunăvoie în căutarea aventurii său dacă eşti obligat să o faci. Dacă era să te iei după poveşti, părea palpitant să galopezi prin ceaţa rece, cu un Draghkar şi cine ştie ce altă creatură pe urmele tale. Poate că Egwene era înfiorată de emoţie; el simţea doar frigul şi umezeala şi se bucura să se găsească din nou într-un sat, fie el şi Taren Ferry.

Pe neaşteptate, se împiedică de ceva mare şi cald în întuneric: armăsarul lui Lan. Străjerul şi Moiraine se opriseră, iar ceilalţi făcură la fel, mângâindu-şi caii, în încercarea de a linişti atât animalele, cât şi pe ei înşişi. Ceaţa era ceva mai subţire aici, aşa că se vedeau unul pe celălalt mult mal bine decât în ultimul timp, dar nu într-atât de subţire încât să desluşească mare lucru în jur. Picioarele le erau încă ascunse de talazuri plumburii de pâclă. Părea că toate casele fuseseră înghiţite de negură.

Cu băgare de seamă, Rand îl duse pe Noruţ puţin mai în faţă şi fu surprins auzind cum cizmele lui hârşâie pe scânduri. Pontonul. Se dădu înapoi cu grijă, făcându-l şi pe sur să se dea îndărăt. Auzise că pontonul de la Taren Ferry era ca un pod care nu ducea nicăieri altundeva decât la bac. Se spunea că Taren este mare şi adânc, iar curenţii săi înşelători îi biruiesc chiar şi pe cei mai buni înotători. Pesemne că era mult mai lat decât apa Izvorului de Vin. Şi mai era şi ceaţa. Fu o uşurare să simtă din nou pământ sub picioare.

Se auzi un „Ssst” ameninţător din gura lui Lan, tăios ca briciul. Străjerul le făcu semn şi se repezi lângă Perrin, dând la o parte surtucul tânărului îndesat şi scoţând la iveală securea cea mare pe care acesta o purta la cingătoare. Ascultător, dar fără să înţeleagă, Rand îşi desfăcu şi el surtucul, arătându-şi sabia. În timp ce Lan se îndrepta iute înapoi spre cal, în ceaţă apărură lumini săltăreţe şi se auziră paşi înăbuşiţi.

Şase bărbaţi cu feţe încremenite şi îmbrăcaţi grosolan îl urmau pe jupân Turnînalt. Torţele pe care le duceau alungau un petic de ceaţă din jurul lor. Când se opriră, toţi cei din Emond’s

Field apăreau limpede în faţa lor, înconjuraţi de un zid cenuşiu care părea mai gros din pricină că reflecta lumina torţelor. Luntraşul îi cercetă cu luare aminte, clătinând din capul lui îngust, cu nasul încreţit, ca o nevăstuică adulmecând aerul în căutarea prăzii.

Lan se sprijini aparent nepăsător de şa, dar cu o mână lăsată ostentativ pe plăselele lungi ale sabiei. Aducea cu un arc de metal, comprimat, aşteptând să ţâşnească.

Rand se grăbi să îl imite pe Străjer – cel puţin punându-şi şi el mâna pe sabie. Nu credea că ar putea reuşi să copieze şi postura aceea leneşă, dar care purta în sine o ameninţare teribilă. „Probabil că ar râde dacă aş încerca.” Perrin slăbi puţin cheotoarea securii şi îşi înfipse cu străşnicie picioarele în pământ. Mat puse o mână pe tolbă, deşi Rand nu prea îşi dădea seama în ce stare mai era arcul lui după ce îl ţinuse atâta în umezeală. Thom Merrilin făcu semeţ un pas înainte şi întinse mâna goală, întorcând o uşor. Învârti brusc mâna şi un pumnal îi apăru printre degete. Plăselele i se puseră în palmă scoţând un plesnet şi, devenind dintr-odată degajat, Thom se apucă să îşi cureţe unghiile.

Dinspre Moiraine se auzi un hohot uşor de râs încântat. Egwene bătu din palme, ca şi cum ar fi privit o reprezentaţie la Sărbătoare, apoi se opri şi păru stingherită, deşi buzele continuau să îi tremure, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească.

Turnînalt nu părea însă deloc amuzat. Se uită ţintă la Thom, apoi îşi drese zgomotos glasul.

— Cineva a vorbit de mai mult aur pentru a vă trece dincolo. Se uită din nou în jur la ei, cu o privire posacă şi vicleană. Ce mi-aţi dat înainte e acum la loc sigur, aţi auzit? N-aveţi cum să puneţi mâna pe el.

— O să primeşti restul, răspunse Land, când ajungem pe malul celălalt. Scutură puţin punga de piele care îi atârna la cingătoare şi se auzi un zângănit.

Ochii luntraşului scăpărară o clipă de mânie, dar în cele din urmă încuviinţă.

— Atunci să pornim, murmură el şi păşi mândru pe ponton, urmat de cele şase ajutoare.

Ceaţa se mistuia arzând în jurul lor pe măsură ce înaintau; cârcei cenuşii se încolăceau în spatele lor, astupând cu

repeziciune locul unde se aflaseră mai înainte. Rand se grăbi să ţină pasul cu ei.

Bacul în sine era o barcă de lemn cu laturi înalte, în care te urcai pe o rampă care putea fi ridicată ca să blocheze capătul parâmei. De o parte şi de alta erau frânghii groase de un braţ, frânghii legate de piloni puternici la marginea pontonului şi care se pierdeau în întunericul de deasupra râului. Ajutoarele luntraşului îşi înfipseră torţele în inelele de fier de pe marginea bacului, aşteptară până când toţi îşi aduseră caii pe punte, apoi traseră rampa. Puntea scârţâia sub copitele cailor şi târşâitul picioarelor, iar bacul se balansa într-o parte şi într-alta din pricina greutăţii.

Turnînalt mormăi în barbă şi le spuse mârâind să îşi liniştească animalele şi să stea în mijlocul bacului, ca să nu-i stânjenească pe oamenii lui. Strigă la ajutoarele sale, care pregăteau bacul pentru traversare, îndemnându-i să se grăbească, dar bărbaţii continuau să se mişte cu aceeaşi lentoare, indiferent ce le-ar fi spus; de altfel, nici el nu prea avea tragere de inimă şi adesea nu îşi ducea cuvintele până la capăt, oprindu-se ca să ridice torţa şi să privească iscoditor în ceaţă. În cele din urmă conteni să mai strige la ei şi se duse la proră, unde rămase privind ţintă la pâcla ce acoperea râul. Rămase nemişcat până când unul dintre ajutoarele sale îl atinse pe braţ; atunci tresări şi se uită furios la el.

— Ce? Ah. Tu, nu-i aşa? Gata? Era şi timpul. Ce mai aştepţi? Îşi agită mâinile fără să ţină seamă de torţa şi de felul în care caii nechezau şi încercau să se dea înapoi. Dă-te la o parte! Fă loc! Mişcă-te!

Bărbatul se supuse şi se îndepărtă greoi, iar Turnînalt privi încă o dată la ceaţa de deasupra, frecându-şi neliniştit mâna goală de partea din faţă a surtucului.

Bacul se înclină când fură desfăcute odgoanele şi fu prins de curent, apoi se înclină din nou când se lăsă în voia frânghiilor de susţinere. Oamenii luntraşului, trei de fiecare parte, înşfăcară frânghiile din partea din faţă a bacului şi începură să se îndrepte anevoie spre partea din spate, murmurând neliniştiţi pe măsură ce înaintau pe râul înveşmântat în cenuşiu.

Pontonul dispăru şi fură învăluiţi de pâcla care se furişa în fâşii subţiri pe puntea bacului, printre torţele pâlpâitoare. Barca se legăna uşor în voia curentului. Doar mişcarea ritmică a

oamenilor, în faţă ca să apuce frânghiile, apoi în spate, trăgând de ele, dădea de înţeles că înaintează. Nimeni nu vorbea. Sătenii încercau să se ţină cât mai aproape de mijlocul bacului. Auziseră că Tarenul este mult mai lat decât păraiele cu care erau ei obişnuiţi; ceaţa făcea să li se pară infinit mai întins.

După o vreme, Rand se apropie de Lan. Un râu pe care nu-l puteai trece cu piciorul sau înot şi al cărui mal nu îl puteai vedea era o privelişte sumbră pentru cineva care nu văzuse niciodată o apă mai lată sau mai adâncă decât iazul din Codrul cu Bălţi.

— Chiar ar fi încercat să ne jefuiască? întrebă el cu glas scăzut. Se purta ca şi cum i-ar fi fost lui frică să nu fie jefuit.

Străjerul îi cercetă cu privirea pe luntraş şi pe ajutoarele sale – niciunul nu părea că ascultă – înainte să răspundă, la fel de încet:

— La adăpostul ceţii… ei bine, uneori, când oamenii fac ceva pe ascuns, se poartă cu străinii aşa cum nu ar îndrăzni s-o facă dacă ar mai fi şi alţi ochi care să-i vadă. Şi cei care fac cel mai repede rău unui străin sunt cei cărora le trece cel mai repede prin minte că străinul va fi cel care le va face rău. Omul ăsta… Cred că şi-ar vinde propria mamă trolocilor ca să primească în schimb carne pentru tocană, dacă i-ar conveni preţul. Mă mir că mă întrebi una ca asta. Am auzit şi eu cum vorbesc oamenii din Emond’s Field despre cei din Taren Ferry.

— Da, dar… Da, toată lumea spune că… Dar n-am crezut niciodată că aşa ar fi. De fapt… Rand îşi spuse că ar face mai bine să nu se mai gândească deloc la ceea ce ştia despre felul de a fi al oamenilor de dincolo de satul lui. Ar putea să-i spună Pieritului că am traversat râul cu bacul lui, rosti el în cele din urmă. Poate că o să-i pună pe troloci pe urmele noastre.

Lan râse înfundat şi sec.

— Una e să jefuieşti un străin şi cu totul altceva să ai de-a face cu un Jumate-Om. Chiar îţi închipui că ar trece troloci cu bacul de partea cealaltă a râului, mai ales pe ceaţa asta, oricât de mult aur i s-ar oferi? Sau că ar vorbi cu un Myrddraal, dacă ar avea încotro? Numai gândul că ar putea să-i se întâmple una ca asta l-ar pune pe fugă. Nu cred că trebuie să-ţi faci prea multe griji în privinţa Iscoadelor Celui Întunecat în Taren Ferry. Nu în locul ăsta. Cel puţin o vreme suntem în siguranţă, în orice caz, nu avem a ne teme de cei de aici. Ai grijă de tine.

Turnînalt nu mai privea scrutător în ceaţa din faţă. Întinzându-şi înainte chipul lui ascuţit şi ţinând sus torţa, se uita la Lan şi la Rand ca şi cum era prima dată când îi vedea cu adevărat. Scândurile de pe punte scârţâiau sub paşii ajutoarelor lui şi sub rarele lovituri de copită ale cailor. Deodată, dându-şi seama că se uită la el cum îi priveşte, luntraşul se trase înapoi. Dintr-un salt se întoarse să caute din nou cu privirea celălalt mal sau orice altceva voia el să găsească în ceaţă.

— Nu mai spune nimic, şopti Lan, atât de încet încât Rand aproape că nu înţelese. Nu e momentul să vorbim acum despre troloci, sau despre Iscoadele Celui Întunecat, sau despre Părintele Minciunii – putem fi auziţi de urechi străine. Asemenea vorbe pot pricinui lucruri mult mai rele decât Colţul Dragonului scrijelit pe uşa ta.

Rand nu avea nici o tragere de inima să mai pună vreo întrebare. Mâhnirea pusese şi mai mult stăpânire pe el. Iscoadele Celui Întunecat! Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns să-ţi faci griji din cauza Pieriţilor, a trolocilor şi a Draghkarului. Cel puţin dacă vedeai un troloc, îl recunoşteai imediat.

Pe neaşteptate, în pâcla din faţa lor se iviră nedesluşit nişte stive de lemn. Bacul se lovi cu o bufnitură de mal şi apoi ajutoarele luntraşului se grăbiră să prindă cu odgoane barca şi să coboare cu zgomot rampa, în timp ce Mat şi Perrin spuseră în gura mare că Tarenul nu era nici pe departe atât de lat cât auziseră ei. Lan coborî rampa ducându-şi armăsarul de căpăstru, urmat de Moiraine şi de ceilalţi. În timp ce Rand, ultimul, cobora cu Noruţ în spatele Belei, jupân Turnînalt strigă mânios:

— Hei, staţi puţin! Opriţi-vă! Unde mi-e aurul?

— Îl vei primi, se auzi glasul lui Moiraine de undeva din ceaţă.

Cizmele lui Rand bocăniră pe rampă şi apoi pe scândurile pontonului.

— Şi câte un ban de argint pentru oamenii tăi, adăugă Aes Sedai, ca răsplată pentru că am traversat repede râul.

Luntraşul şovăi, întinzându-şi gâtul ca şi cum ar fi mirosit primejdia, dar, când auziră de arginţi, oamenii săi se smulseră din toropeală. Înainte ca Turnînalt să apuce să mai spună ceva, coborâră tropăind rampa, unii dintre ei oprindu-se să mai ia o torţă. Luntraşul îi urmă, posac.

Rand îşi croi drum cu băgare de seamă de a lungul pontonului, copitele lui Noruţ răsunând slab în ceaţă. Pâcla plumburie era la fel de groasă ca deasupra râului. La capătul pontonului, Străjerul întindea bani oamenilor, înconjurat de torţele lui Turnînalt şi ale ajutoarelor sale. Toţi ceilalţi, în afară de Moiraine, aşteptau ceva mai departe, strânşi unii în alţii, neliniştiţi. Femeia Aes Sedai se uita la râu, dar Rand nu îşi putea da seama ce vede. Înfrigurat, se înfăşură mai bine în surtuc, aşa ud cum era. Acum ieşise cu adevărat din Ţinutul celor Doua Râuri şi i se părea că între el şi satul lui era mai mult decât un râu.

— Uite, grăi Land, întinzându-i lui Turnînalt ultima monedă. După cum ne-am înţeles. Nu puse punga la loc, iar luntraşul cu chip de nevăstuică o privea lacom.

Pontonul se zgâlţâi, scoţând un scârţâit puternic. Turnînalt sări ca ars şi întoarse capul spre bacul învăluit în ceaţă. Torţele care mai rămăseseră pe punte erau doar nişte puncte palide şi neclare de lumina. Pontonul pârâi, lemnul se frânse cu un huiet ca de tunet, cele două lumini se clătinară, apoi începură să se învârtească. Egwene scoase un ţipăt, iar Thom sudui.

— S-a desfăcut! striga Turnînalt. Îşi înşfăcă oamenii şi îi împinse spre capătul pontonului. Bacul s-a desfăcut, neghiobilor! Duceţi-vă după el! Duceţi-vă după el!

Îmbrânciţi de Turnînalt, bărbaţii făcură câţiva paşi, poticnindu-se, apoi se opriră. Luminile slabe de pe bac se roteau din ce în ce mai repede, şi mai repede. Ceaţa de deasupra se răsucea, trasă înăuntrul apei. Pontonul se cutremură. Bacul începea să se îndepărteze, iar zgomotul lemnului care se crăpa şi din care săreau aşchii era asurzitor.

— Un vârtej, spuse unul dintre ajutoare, cu glasul temător.

— Pe Taren nu sunt vârtejuri. Vocea lui Turnînalt era stinsă. N-a fost niciodată niciun vârtej…

— O întâmplare nefericită.

Glasul lui Moiraine, care îşi întoarse faţa de la râu, părea cavernos în ceaţa care o făcea să semene cu o umbră.

— O nenorocire, încuviinţa Lan, sec. Se pare că o vreme nu o să mai treci pe nimeni de partea cealaltă a râului. Păcat că ţi-ai pierdut barca. Scotoci din nou în punga pe care o ţinea în mână. Asta ar trebui să te despăgubească.

Turnînalt rămase o clipă uitându-se la aurul care strălucea în mâna lui Lan la lumina torţelor, apoi umerii i se lăsară, iar privirea i se îndreptă spre ceilalţi pe care îi trecuse râul. Abia desluşindu-se din pricina ceţii, cei din Emond's Field stăteau liniştiţi. Luntraşul scoase un ţipăt înspăimântat şi abia îngăimat, smulse monedele din mâna lui Lan, se răsuci pe călcâie şi o zbughi în ceaţă. Ajutoarele sale erau la jumătate de pas în urma lui; se mistuiră şi ei în susul râului, iar lumina torţelor fu iute înghiţită de pâclă.

— Nu ne mai ţine nimic aici, hotărî Aes Sedai, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit. Ducându-şi iapa cea albă de căpăstru, ieşi de pe ponton şi o luă în sus pe mal.

Rand rămase locului, uitându-se la râul ascuns în ceaţă. „Poate că a fost doar o întâmplare. Nu sunt vârtejuri, a spus, dar…" Deodată îşi dădu seama că toată lumea plecase. Se grăbi să se caţere pe malul uşor povârnit.

După trei paşi, ceaţa groasă se destrămă cu totul. Încremeni pe loc şi se uită ţintă înapoi. O dungă de-a lungul malului despărţea pâcla deasă şi plumburie de cerul senin al nopţii, încă întunecat, deşi strălucirea lunii dădea de înţeles că zorile nu erau departe. Străjerul şi Moiraine stăteau de vorbă lângă cai, la câţiva paşi dincolo de hotarul ceţii. Ceilalţi se strânseseră puţin mai la o parte; chiar şi în întunericul străpuns de lumina lunii neliniştea lor era limpede. Toate privirile erau aţintite asupra lui Lan şi a lui Moiraine şi toţi, în afara de Egwene, se trăseseră puţin înapoi, ca şi cum nu ar fi vrut nici să îi piardă pe cei doi din vedere, dar nici să se apropie prea tare. Rand, cu Noruţ de căpăstru, se duse lângă Egwene, iar ea îi zâmbi. Îşi spuse că strălucirea din ochii ei nu se datora numai luminii lunii.

— Urmează linia râului ca şi cum ar fi fost desenată cu penelul, spunea Moiraine pe un ton mulţumit. Nu sunt zece femei în Tar Valon care să poată face aşa ceva singure. Darămite în galopul calului.

— Nu mă plângeam, Moiraine Sedai, răspunse Thom, pe un ton sfios, care nu-i stătea în fire, dar n-ar fi fost oare mai bine să ne mai ascundă puţin? Să zicem până la Baerlon? Dacă Draghkarul o să se uite pe partea asta a râului, o să pierdem tot ce am câştigat.

— Draghkarii nu sunt foarte isteţi, jupân Merrilin, rosti sec Aes Sedai. Sunt nişte creaturi de temut, foarte primejdioase, cu

privire ascuţită, dar cu minte puţină. O să-i spună Myrddraalului că de partea asta a râului este senin, dar că râul este acoperit de ceaţă mile întregi în ambele direcţii. Myrddraalul îşi va da seama cât m-a costat să fac asta. Va trebui să se gândească şi la posibilitatea că vrem să o luam în josul râului, iar asta îl va încetini. Va trebui să îşi împartă căutările. Ceaţa ar trebui să ţină îndeajuns de mult cât să nu fie sigur că nu am făcut măcar o parte din drum cu barca. Aş fi putut să întind ceaţa până puţin mai încolo, spre Baerlon, însă atunci Draghkarul ar fi izbutit să cerceteze tot râul în câteva ceasuri, iar Myrddraalul ar fi ştiut întocmai încotro ne îndreptăm.

Thom scoase un pufăit şi dădu din cap.

— Te rog să mă ierţi, Aes Sedai. Sper că nu te-am jignit.

— Ah, Moi… ah, Aes Sedai. Mat se opri şi înghiţi cu zgomot. Bacul… ah… ai… vreau să zic… nu înţeleg de ce… Vocea îi deveni din ce în ce mai slabă, apoi se stinse şi se lăsă o tăcere atât de profundă, încât sunetul cel mai puternic pe care îl auzea Rand era propria respiraţie.

În cele din urmă, Moiraine vorbi, iar vocea ei răzbătu în tăcerea deplină.

— Toţi vreţi lămuriri, dar, dacă v-aş explica tot ce fac, n-aş mai avea timp pentru nimic altceva. În lumina lunii, Aes Sedai părea cumva mai înaltă, ridicându-se aproape ameninţător deasupra lor. Aflaţi un lucru. Vreau să vă văd la adăpost în Tar Valon. Ăsta e singurul lucru pe care trebuie să-l ştiţi.

— Dacă mai stăm aici, adăugă Lan, Draghkarul nu va mai trebui să cerceteze râul. Dacă-mi aduc bine aminte… îşi duse calul înspre partea de sus a râului.

Ca şi cum mişcarea Străjerului i-ar fi luat o greutate de pe piept, Rand respiră adânc. Îi auzi şi pe ceilalţi făcând la fel, chiar şi pe Thom, şi îşi aduse aminte de o veche zicătoare. Să scuipi un lup în ochi mai bine stai, decât să fii văzut de o Aes Sedai. Totuşi, încordarea scăzuse. Moiraine nu se mai ridica ameninţător deasupra nimănui; abia dacă îi ajungea până la piept.

— Ce-ar fi să ne odihnim niţel, spuse Perrin plin de speranţă, terminând cu un căscat. Egwene, sprijinindu-se de Bela, oftă istovită.

Era primul sunet ce aducea a nemulţumire pe care Rand îl auzea din partea ei. „Poate că acum îşi dă seama că, la urma

urmei, nu este o aventură măreaţă.” Apoi îşi aminti, cu un sentiment de vinovăţie, că, spre deosebire de el, Egwene nu dormise toată ziua.

— Trebuie să ne odihnim, Moiraine Sedai, grăi el. Doar am călărit toată noaptea.

— Atunci ar fi mai bine să vedem ce ne-a pregătit Lan, răspunse Moiraine. Haideţi, veniţi.

Îi duse în susul malului, în pădurea de dincolo de râu. Crengile desfrunzite făceau ca umbrele să pară şi mai adânci. La câteva zeci de picioare depărtare de Taren văzură o movilă întunecata lângă o poiană. În acel loc, mai demult, un potop săpase pe dedesubt şi prăvălise la pământ un întreg pâlc de arbuşti, transformându-i într-un ghem mare şi încâlcit, o împletitură aparent solidă de crengi, rădăcini şi trunchiuri. Moiraine se opri, şi, deodată, o lumină apăru jos, pe pământ, venind de sub grămada de copaci.

Azvârlind un ciot de torţă în faţa lui, Lan ieşi târându-se de sub movilă, după care îşi îndreptă spatele.

— Nu sunt musafiri nepoftiţi, îi spuse lui Moiraine. Iar lemnul pe care l-am lăsat aici e încă uscat, aşa că am făcut focul. O să ne odihnim la căldură.

— Ştiaţi că o să ne oprim aici? întrebă Egwene surprinsă.

— Părea un loc potrivit, răspunse Lan. Îmi place să fiu pregătit, pentru orice eventualitate.

Moiraine luă torţa din mâinile lui.

— Ai tu grijă de cai? După ce termini, o să văd ce pot face ca să-i scap pe ceilalţi de oboseală. Însă acum vreau să vorbesc cu Egwene.

Rand le văzu pe cele două femei ghemuindu-se şi dispărând sub grămada mare de trunchiuri de copaci. Era o deschizătură mică, prin care abia dacă te puteai strecura. Lumina torţei se făcu nevăzută.

Lan luase şi nişte traiste şi o cantitate mică de ovăz, dar nu îi lăsă pe ceilalţi să dea jos şeile cailor. Scoase însă piedicile pentru cai pe care le adusese cu el.

— S-ar odihni mai bine fără şei, dar, dacă trebuie să plecam repede, s-ar putea să nu mai avem timp să le punem la loc.

— Nu mi se pare că au nevoie de odihnă, spuse Perrin în timp ce încerca să treacă o traistă peste botul calului sau. Calul îşi smuci capul înainte să îl lase să pună baierele la locul lor. Şi

Rand se căzni cu Noruţ şi de-abia după a treia încercare izbuti să treacă traista peste capul surului.

— Ba au, le o întoarse Lan. Îşi îndreptă spatele după ce puse piedica la armăsarul lui. Da, încă mai pot alerga. Vor fugi cât de repede pot, dacă îi lăsăm, dar până în clipa în care se vor prăbuşi morţi din pricina oboselii pe care nu au simţit-o. Aş fi vrut ca Moiraine Sedai să nu trebuiască să facă ce-a făcut, dar nu se putea altfel. Mângâie gâtul armăsarului, iar calul îşi săltă capul, ca şi cum ar fi vrut să arate că recunoaşte atingerea Străjerului. Trebuie să mergem încet câteva zile, până când îşi revin. Mai încet decât aş vrea. Dar, cu puţin noroc, o să fie bine şi aşa.

— Asta...? Mat înghiţi cu zgomot. Asta voia Moiraine să spună? Când vorbea despre oboseala noastră?

Rand mângâie gâtul lui Noruţ şi se uită în gol. În ciuda faptului că îl ajutase pe Tam, nu voia defel ca Aes Sedai să folosească Puterea Supremă şi asupra lui. „Lumină, aproape că a recunoscut că a scufundat bacul."

— Cam aşa ceva. Lan râse înfundat, făcând o strâmbătură. Dar nu trebuie să vă faceţi griji că o să muriţi fugind. Poate doar dacă lucrurile se înrăutăţesc foarte mult. Acum gândiţi-vă numai că vă aşteaptă o noapte de somn în plus.

Deodată, de undeva de deasupra râului învăluit în ceaţă, se auzi ţipătul ascuţit al Draghkarului. Până şi caii încremeniră. Se auzi din nou, de data aceasta mai aproape, sfredelind capul lui Rand ca nişte ace. Apoi ţipetele se stinseră şi, în cele din urmă, dispărură cu totul.

— Am avut noroc, şopti Lan. Ne caută pe râu. Ridică din umeri şi tonul îi deveni dintr-odată foarte sec. Haideţi să intrăm. Mi-ar prinde bine nişte ceai fierbinte şi ceva cu care să-mi umplu burta.

Rand fu primul care se strecură, în patru labe, prin deschizătura din încrengături de copaci şi apoi printr-un scurt tunel. La capătul acestuia se opri, încă ghemuit. În faţă era un loc de o formă neregulată, o peşteră din lemn în care puteau toţi încăpea cu uşurinţă. Acoperişul din trunchiuri şi crengi de copaci era foarte jos, aşa că doar femeile puteau sta în picioare. Fumul de la focul care ardea pe un strat de pietre de râu se ridica şi se furişa afară; curentul era îndeajuns de puternic cât să înlăture tot fumul, dar împletitura era prea strânsă ca să lase

să se vadă până şi cea mai mică licărire a focului. Moiraine şi Egwene, care îşi scoseseră mantiile, stăteau turceşte, faţă în faţa, lângă foc.

— Puterea Supremă, spunea Moiraine, vine din Adevăratul Izvor, forţa care pune în mişcare Creaţia, forţa pe care Creatorul a plăsmuit-o ca să învârtească Roata Timpului. Îşi lipi mâinile în faţă, apoi le împinse una în cealaltă. Saidin, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, şi Saidar, jumătatea femeiască, se luptă una cu cealaltă şi în acelaşi timp se ajută ca să ofere această forţa. Saidin – ridică o mână, apoi o lăsa să cadă – este pângărit de atingerea Celui Întunecat, ca o apa pe care pluteşte un strat subţire de untdelemn rânced. Apa este încă pură, dar nu o poţi atinge fără să nu atingi murdăria. Doar Saidar poate fi folosită fără primejdie.

Egwene stătea cu spatele la Rand. Acesta nu îi putea zări chipul, dar vedea cum ascultă cu nesaţ.

Mat îl înghionti pe Rand pe la spate şi mormăi ceva, aşa că intră în peştera din lemn. Moiraine şi Egwene nu îl băgară în seamă. Ceilalţi se îngrămădiră în spatele lui, scoţându-şi mantiile umede, aşezându-se în jurul focului şi întinzând mâinile spre foc ca să-şi le încălzească. Lan, care intră ultimul, scoase dintr-un ungher burdufuri de apă şi saci de piele, luă un ceainic şi începu să pregătească încetişor ceaiul. Nu asculta ce spuneau femeile, dar prietenii lui Rand începură să nu-şi mai întoarcă mâinile pe o parte şi pe alta deasupra focului şi să se holbeze pur şi simplu. Thom se prefăcea preocupat doar să-şi umple pipa bogat ornamentată, dar felul în care se apleca înspre femei îl dădea de gol. Moiraine şi Egwene se purtau ca şi cum ar fi fost singure.

— Nu, spuse Moiraine ca răspuns la o întrebare pe care Rand nu o prinsese, Adevăratul Izvor nu poate seca, tot aşa cum un râu care învârteşte roata unei mori nu poate seca. Izvorul este râul; femeia Aes Sedai – roata de apă.

— Şi chiar crezi că o să pot învăţa? întreba Egwene. Chipul îi strălucea de ardoare. Rand nu o văzuse niciodată atât de frumoasă şi atât de departe de el. Pot într-adevăr să devin şi eu Aes Sedai?

Rand sări în picioare, lovindu-se cu capul de tavanul scund de buşteni. Thom Merrilin îl apucă de braţ, împingându-l din nou jos.

— Nu fi neghiob, murmură Menestrelul. Cercetă femeile cu privirea – niciuna nu părea să fi observat ceva, şi se uită compătimitor la Rand. De acum nu mai poţi face nimic, băiete.

— Copila mea, spuse Moiraine blând, foarte puţine sunt cele care pot învăţa cum să atingă Adevăratul Izvor şi să se servească de Puterea Suprema. Unele reuşesc să înveţe mai bine, altele mai puţin. Tu eşti una dintre rarele care nu trebuie să înveţe nimic. Cel puţin, fie că vrei, fie că nu, vei atinge Adevăratul Izvor. Dar fără învăţătura pe care o poţi primi în Tar Valon, nu vei şti cum să stăpâneşti pe deplin aceasta forţă şi s-ar putea să nu supravieţuieşti. Bărbaţii care au din naştere capacitatea de a atinge Saidin mor, dacă Ajah Roşie nu îi găseşte şi nu îi domoleşte...

Thom mormăi ceva pe înfundate, iar Rand se foi, negăsindu-şi locul. Bărbaţii de felul celor despre care vorbea Aes Sedai erau foarte rari – nu auzise decât de trei în toată viaţa lui, şi, slavă Luminii, niciodată în Ţinutul celor Două Râuri dar râul pe care îl făceau înainte să fie găsiţi de femeile Aes Sedai era îndeajuns de mare încât oamenii să înceapă să povestească, era asemenea războaielor sau cutremurelor care distrugeau oraşele. Nu înţelesese niciodată prea bine ce anume făceau femeile Ajah. Potrivit poveştilor, erau grupuri de femei Aes Sedai care mai mult complotau şi se ciorovăiau între ele, dar toate poveştile erau de acord asupra unui lucru. Principala îndatorire a femeilor Ajah Roşie era să împiedice o altă Frângere a Lumii şi, astfel, îi urmăreau pe toţi bărbaţii care visaseră vreodată să stăpânească Puterea Supremă. Mat şi Perrin arătau de parcă şi-ar fi dorit dintr-odată să fie din nou acasă, în paturile lor.

— Dar şi unele femei mor. Este greu să înveţi fără cineva care să te călăuzească. Femeile pe care nu le găsim, cele care trăiesc, devin adesea... în partea asta de lume s-ar putea să devină Meşterese în satele lor. Moiraine se opri, gânditoare. Sângele vechi este încă puternic în Emond’s Field, iar sângele vechi cântă. Mi-am dat seama cine eşti de fapt în clipa în care te-am văzut. Nici o Aes Sedai nu poate să se găsească în prezenţa unei femei care poate stăpânii Adevăratul Izvor sau care este pe cale să se transforme şi să nu simtă acest lucru. Scotoci în punga de la brâu şi scoase o piatră mică şi albastră pusă pe un lănţişor de aur pe care îl purtase mai înainte în păr. Tu eşti foarte aproape de transformare, de prima atingere a

Adevăratului Izvor. Ar fi mai bine să te călăuzesc. Aşa vei putea ocoli… urmările neplăcute pe care le îndură cele care trebuie să îşi găsească singure calea.

Egwene făcu ochii mari, se uită la piatră şi îşi umezi de mai multe ori buzele.

— Este… are Puterea?

— Fireşte că nu, se răsti Moiraine. Nu lucrurile au Puterea, copila mea. Chiar şi angrealul nu e decât o unealtă. Asta e doar o piatră albastră şi frumoasă. Însă poate lumina. Uite.

Mâinile lui Egwene tremurară când Moiraine îi puse piatra pe vârful degetelor. Încercă să se tragă înapoi, dar Aes Sedai îi ţinu mâinile într-o mână, iar cu cealaltă îi mângâie cu blândeţe capul.

— Uită-te la piatră, rosti Moiraine blând. E mai bine aşa decât să orbecăi singură. Scoate-ţi totul din minte în afară de piatră. Goleşte-ţi mintea şi lasă-te în voia lucrurilor. Nu există decât piatra şi hăul. O să încep eu. Lasă-te în voia lucrurilor şi lasă-mă pe mine să te călăuzesc. Niciun fel de gânduri. Lasă-te în voia lucrurilor.

Rand îşi înfipse degetele în genunchi şi strânse din dinţi până când îl durură maxilarele. „Nu trebuie să reuşească. Nu trebuie.”

Lumina ţâşni din piatră, o străfulgerare de albastru care dispăru imediat; nu era mai strălucitoare ca un licurici, dar Rand se cutremura ca şi cum ar fi fost orbitoare. Egwene şi Moiraine se uitau ţintă la piatră, cu chipurile golite de orice expresie. Se mai văzu o străfulgerare, apoi alta, până când lumina de culoarea azurului începu să pulseze ca o inimă. „E Aes Sedai, încercă el să-şi spună, fără nădejde. Moiraine face asta. Nu Egwene.”

O ultimă licărire slabă şi piatra deveni din nou un simplu obiect. Rand îşi ţinu răsuflarea. Egwene continuă să se uite o vreme la piatră, apoi îşi ridică privirea spre Moiraine.

— Am… am avut impresia că simt… ceva, dar… Poate că te-ai înşelat în privinţa mea. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul cu mine.

— N-am pierdut nimic, copila mea. Un uşor zâmbet de satisfacţie pluti pe buzele lui Moiraine. Tu singură ai făcut să apară ultima lumină.

— Eu? se miră Egwene, apoi se cufundă din nou în tristeţe. Dar n-a durat decât o clipă.

— Te porţi ca o ţărăncuţă fără minte. Cele mai multe femei care ajung în Tar Valon trebuie să înveţe luni de zile înainte să reuşească să facă exact ce ai făcut tu. Poţi ajunge departe. Poate chiar Suprema Înscăunată, într-o zi, dacă înveţi mult şi munceşti din greu.

— Vrei să spui…? Egwene scoase un ţipăt de încântare şi se repezi să o îmbrăţişeze pe Moiraine. Mulţumesc mult. Rand, ai auzit? O să fiu Aes Sedai!

CAPITOLUL 13

Hotărâri Însemnate

Înainte să se culce, Moiraine îngenunche lângă fiecare, pe rând, şi îşi puse mâinile pe capul lor. Lan mormăi că nu are nevoie şi că nu ar trebui să îşi irosească puterile, dar nu încercă să o oprească. Egwene era nerăbdătoare, Mat şi Perrin erau fără îndoială speriaţi, dar le era şi teamă să spună nu. Thom se smuci din mâinile lui Moiraine, dar aceasta îi prinse capul cărunt, aruncându-i o privire care nu lăsa loc de tocmeală. Menestrelul rămase încruntat cât timp dura totul. Ea îi zâmbi dispreţuitoare când îşi luă mâinile de pe capul lui. Thom se posomorî şi mai mult, dar arăta înviorat. Şi ceilalţi la fel.

Rand se retrăsese într-o firidă din peretele neuniform unde spera să fie trecut cu vederea. Ochii aproape că-i se închiseră când îşi sprijini spatele de încâlcitura de crengi, dar se sforţă să privească în jur. Îşi duse pumnul la gură, înăbuşind un căscat. Puţin somn, doar o oră sau două, şi o să se simtă din nou bine. Dar Moiraine nu îl uitase.

Se înfiora la atingerea rece a degetelor ei pe faţa lui şi spuse:

— Nu... Făcu ochii mari de uimire. Istovirea i se scurgea din trup ca apa care curge din vârful unui deal; durerile şi suferinţele se atenuară, deveniră nişte amintiri îndepărtate, apoi dispărură. Se holbă la ea cu gura deschisă. Moiraine se mulţumi să zâmbească şi îşi luă mâinile de pe el.

— Gata, spuse şi, văzând-o stând acolo, oftând de oboseală, Rand îşi aduse aminte că nu putea face acelaşi lucru pentru ea însăşi. Într-adevăr, bău doar nişte ceai şi refuză pâinea şi brânza pe care-i le oferea Lan, după care se cuibări lângă foc. Păru să adoarmă în clipa în care se înfăşură în mantie.

Toţi ceilalţi, în afară de Lan, se culcau pe unde apucau – oriunde izbuteau să găsească îndeajuns loc cât să-şi întindă picioarele, dar Rand nu-şi dădea seama de ce. Se simţea ca şi cum ar fi dormit deja o noapte întreagă într-un pat bun. Totuşi, imediat ce se sprijini de peretele de buşteni, fu biruit de somn.

Când, o oră mai târziu, Lan îl înghionti ca să îl trezească, i se păru că se odihnise trei zile încheiate.

Străjerul îi trezi pe toţi, cu excepţia lui Moiraine, şi impuse tuturor tăcere, ca să nu o tulbure. Chiar şi aşa, nu le permise să stea decât foarte puţin în tihna adăpostului de lemn. Înainte ca soarele să se înalţe pe cer, toate urmele şederii lor acolo fuseseră şterse şi erau cu toţii în şa, îndreptându-se spre nord, spre Baerlon, călărind la pas domol ca să nu-şi obosească prea mult caii. Ochii lui Moiraine erau înneguraţi, dar stătea dreaptă în şa, sigură pe ea.

Un strat gros de ceaţă încă mai acoperea râul din spatele lor, un zid plumburiu care zădărnicea strădaniile soarelui slab de a-l mistui şi care nu lăsa să se vadă Ţinutul celor Două Râuri. Rand privi peste umăr în timp ce călărea, sperând să întrezărească totuşi ceva, chiar şi ţinutul Taren Ferry, până când malul învăluit în pâclă pieri cu totul.

— N-am crezut niciodată că o să ajung aşa de departe de casă, vorbi el când, în cele din urmă, copacii ascunseră şi ceaţa, şi râul. Vă mai aduceţi aminte când Dealul Străjii ni se părea departe? „Nu era decât acum două zile. Parcă a trecut o veşnicie de atunci.”

— O să ne întoarcem într-o lună sau două, şopti Perrin, încordat. Gândeşte-te numai câte o să avem de povestit.

— Nici chiar trolocii nu ne pot urmări la nesfârşit, adăugă Mat. Arde-m-ar focul, nu pot. Îşi îndreptă spinarea, oftând din rărunchi, şi se lăsă greu în şa, ca şi cum nu ar fi crezut o iotă din ceea ce se spusese până atunci.

— Bărbaţi! pufni Egwene. Aveţi parte de aventura la care visaţi şi deja vă gândiţi să vă întoarceţi acasă. Îşi ţinea capul drept, dar Rand sesiză un tremur în vocea ei, acum că Ţinutul celor Două Râuri nu se mai zărea deloc.

Nici Moiraine, nici Lan nu încercară să-i liniştească şi nu le spuseră că fireşte că se vor întoarce. Încercă să nu se gândească la ce ar putea însemna asta. Chiar şi odihnit, era plin de îndoieli – nu avea nevoie de mai multe. Se cocoşă în şa şi începu să viseze cu ochii deschişi la cum o să aibă grijă de oi împreună cu Tam, pe o păşune cu iarbă deasă şi verde, cu ciocârlii cântând în dimineţile de primăvară. Şi drumul până la Emond’s Field, şi Bel Tine aşa cum se cuvenea, dănţuind pe

Pajişte fără altă grijă decât aceea de a nu greşi paşii. Reuşi să se piardă vreme îndelungată în această reverie.

Drumul până la Baerlon le luă aproape o săptămână. Lan mormăia că merg prea încet, dar el era cel care stabilea ritmul şi îi obliga pe ceilalţi să-l păstreze. Cu el şi armăsarul lui, Mandarb – zicea că în Limba Veche însemna „Tăiş” –, nu erau defel cruţaţi. Străjerul alerga de două ori mai repede decât ei, galopând în faţa lor, cu mantia sa în culori schimbătoare fluturând în vânt, ca să cerceteze ce se află înainte sau rămânând în urmă, ca să privească dârele din spate. Însă toţi cei care încercau să meargă ceva mai repede erau răsplătiţi cu vorbe tăioase despre cum ar trebui să aibă grijă de animale, cuvinte muşcătoare despre cât de bine le va fi să umble pe jos dacă vor apărea trolocii. Nici Moiraine nu era cruţată de limba lui ascuţită dacă îşi lăsa iapa să iuţească pasul. Aldieb era numele iepei; în Limba Veche, „Vântuldeapus”, vântul care aducea ploile primăvara.

Cercetările Străjerului nu scoaseră la iveală nici o dovadă că ar fi urmăriţi sau că ar sta cineva la pânda. Nu vorbea decât cu Moiraine despre ceea ce vedea şi doar cu glas scăzut, ca să nu fie auzit de ceilalţi, iar femeia Aes Sedai le spunea ce anume credea de cuviinţă că trebuie să ştie. La început, Rand se uita peste umăr la fel de mult ca şi drept înainte. Nu era singurul. Perrin îşi ducea adesea mâna la secure, iar Mat călărea la început cu o săgeată pregătită în arc. Dar în spatele lor nu se vedeau nici troloci, nici siluete înveşmântate în mantii negre, iar pe cer nu se zărea niciun Draghkar. Încetul cu încetul, Rand începu să îşi spună că poate scăpaseră cu adevărat de primejdie.

Nu erau bine ascunşi, nici măcar acolo unde pădurea era deasă. Iarna era la fel de aprigă la nord de Taren ca şi în Ţinutul celor Două Râuri. Pâlcuri de pini, de brazi şi de arbuşti, ici şi colo dafini şi câteva tufe, iar în rest doar crengi despuiate, de culoare cenuşie. Nici măcar socul nu avea frunze. Doar nişte mlădiţe verzi, proaspăt răsărite, erau risipite din loc în loc pe pajiştile cafenii, greu încercate de zăpezile din iarna aceea. Şi aici creşteau mai ales urzici usturătoare, ciulini înţepători şi caişi. Pe pământul golaş mai era încă puţină zăpadă, câteva petice întunecate şi câteva troiene sub crengile joase ale copacilor. Toţi erau bine înfăşuraţi în mantii, căci lumina slabă a soarelui

nu dădea pic de căldură, iar frigul nopţii era pătrunzător. Nici aici nu zburau mai multe păsări decât în Ţinutul celor Două Râuri, nici măcar corbi.

Încetineala cu care înaintau nu era deloc tihnită. Calea Nordului – Rand continua să îi spună aşa, deşi bănuia că avea un alt nume aici, la nord de Taren – încă ducea drept spre miazănoapte, dar, la stăruinţele lui Lan, drumul pe care o apucau ei şerpuia adesea prin pădure şi nu urma doar cărarea bătătorită. Un sat, o fermă sau orice alt semn al civilizaţiei îi făcea să ocolească mile întregi ca să le evite, deşi acestea erau foarte puţin numeroase. În prima zi, în afară de existenţa drumului, Rand nu văzu nici o dovadă că oamenii călcaseră vreodată în acea pădure. Se gândi că, şi de ar fi mers până la poalele Munţilor de Negură, nu ar fi fost aşa de departe de o aşezare omeneasca ca în ziua aceea.

Prima fermă pe care o văzu – o casă mare şi un hambar închis la culoare, cu acoperişuri ascuţite de stuf, un fuior de fum ieşind pe hornul de piatră – îl ului.

— Nu e deloc diferită de cele de acasă, remarcă Perrin, uitându-se cu sprâncenele încruntate la ferma din depărtare, care abia se desluşea printre copaci. Oamenii trebăluiau prin curte, neştiind încă de prezenţa călătorilor.

— Fireşte că e diferită, îl contrazise Mat. Doar că nu suntem îndeajuns de aproape cât să ne dăm seama.

— Îţi spun că nu e deloc diferită, stărui Perrin.

— Trebuie să fie. La urma urmei, suntem la nord de Taren.

— Faceţi linişte, amândoi, mormăi Lan. Nu vrem să fim văzuţi, mai ţineţi minte? Pe aici. Se îndreptă spre apus, ca să ocolească ferma printre copaci.

Uitându-se în urmă, Rand îi dădu dreptate lui Perrin. Ferma semăna foarte bine cu cele pe care le puteai vedea în Emond's Field. Un băieţel aducea apă de la fântână, iar nişte copii mai mari aveau grijă de oi în spatele unui gard de fier. Era până şi o magazie pentru păstrarea tutunului. Dar şi Mat avea dreptate. „Suntem la nord de Taren. Trebuie să fie altfel."

Întotdeauna se opreau când lumina încă mai stăruia pe cer, ca să aleagă un loc înclinat pentru scurgere şi la adăpost de vântul care rareori stătea de tot, cel mai adesea doar îşi schimba direcţia. Focul pe care îl făceau era mereu mic şi

ascuns vederii chiar şi de la câţiva paşi şi, odată ceaiul fiert, turnau apă peste flăcări şi îngropau cărbunii.

La primul popas, înainte de apusul soarelui, Lan începu să îi înveţe pe băieţi ce să facă cu armele pe care le purtau, începu cu arcul. După ce îl văzu pe Mat înfigând trei săgeţi într-un ghem de mărimea unui cap de om de pe trunchiul crăpat al unui arbust mort, de la o distanţă de o sută de paşi, le spuse celorlalţi că e rândul lor. Perrin repetă isprava lui Mat, iar Rand, invocând flacăra şi hăul, calmul pustiu care lăsa arcul să devină parte din el, sau pe el să devină parte din arc, înfipse cele trei săgeţi ale sale una lângă alta, cu vârfurile aproape atingându-se. Mat îl bătu pe umăr, în semn de laudă.

— Acum, dacă aţi avea cu toţii arcuri, grăi Străjerul sec, apoi începu să rânjească – şi dacă trolocii s-ar învoi să nu se apropie într-atât încât să nu le puteţi folosi… Rânjetul îi pieri brusc. Să vedem ce vă pot învăţa în caz că vin atât de aproape.

Îi arătă puţin lui Perrin cum să se servească de securea cu lamă lată; să ridici securea la cineva, sau la ceva, care avea la rândul său o armă era cu totul altceva decât să tai lemne sau să o roteşti în joacă. Îl puse pe ucenicul fierar să facă mai multe exerciţii, blochează, parează, atacă, apoi făcu acelaşi lucru cu Rand şi cu sabia lui. fără salturile nebuneşti într-o parte şi alta şi fără loviturile violente pe care şi le imaginase Rand de fiecare dată când se gândise să o folosească, ci mişcări line, curgând dintr-una într-alta, aproape ca un dans.

— Nu e îndeajuns să mişti sabia, îl povăţui Lan, deşi unii cred ca e de ajuns. Mintea ţine de ea, în mare parte. Goleşte-ţi mintea, păstorule. Goleşte-o de ură sau de teamă, de orice. Mistuie-le. Ascultaţi şi voi, ceilalţi. Puteţi face acelaşi lucru cu securea sau cu arcul, cu lancea sau cu ghioaga sau chiar cu mâinile goale.

Rand se uită ţintă la el.

— Flacăra şi hăul, şopti el întrebător. Asta vrei să spui, nu-i aşa? Tatăl meu mi-a vorbit despre asta.

Străjerul îi răspunse cu o privire în care nu putea citi nimic.

— Ţine sabia cum ţi-am arătat, păstorule. Într-un ceas nu pot face dintr-un ţăran cu picioarele pline de noroi un maestru săbier, dar poate că măcar te pot împiedica să-ţi tai singur piciorul.

Rand oftă şi ţinu sabia sus, în faţa lui, cu ambele mâini. Moiraine îi privi; chipul ei nu exprima nimic, dar în seara următoare îi spuse lui Lan să continue lecţiile.

Seara mâncau întotdeauna acelaşi lucru ca la prânz şi dimineaţă, pâine nedospită, brânză şi carne uscată, doar că seara aveau ceai fierbinte în loc de apă, ca să le alunece mai lesne pe gât. Thom îi înveselea. Lan nu îl lăsa pe Menestrel să cânte la harpă sau la fluier – nu era nevoie să atragă atenţia oamenilor locului, spunea Lan –, dar cel puţin Thom făcea scamatorii şi spunea poveşti. *Mara şi cei trei regi neghiobi* sau una din sutele de poveşti despre Anla, Sfetnicul cel Înţelept, sau ceva plin de izbânzi şi aventuri, precum *Marele Alai pornit pe urmele cornului,* dar întotdeauna povestea avea un final fericit, iar eroii se întorceau cu bine acasă.

Totuşi, chiar dacă ţinutul din jur era liniştit, chiar dacă dintre copaci nu se ivea niciun troloc, iar dintre nori nu ţâşnea niciun Draghkar, lui Rand i se părea că, de fiecare când încordarea aproape că dispărea, reuşeau ei înşişi să o facă din nou simţită.

Aşa fu şi în dimineaţa în care Egwene se trezi şi începu să îşi despletească părul. Rand o privea cu coada ochiului în timp ce îşi strângea pătura. În fiecare seară, după ce focul era stins, toţi se cuibăreau sub pături, în afară de Egwene şi de Aes Sedai. Cele două femei se trăgeau întotdeauna la o parte şi vorbeau un ceas sau două, întorcându-se după ce ceilalţi adormiseră. Egwene îşi pieptănă părul – de o sută de ori. Numără mişcările în timp ce îl înşeua pe Noruţ, lega desagile şi pătura în spatele şeii. Apoi puse pieptenul deoparte, îşi trecu părul despletit peste umăr şi îşi trase gluga peste cap.

Uimit, Rand o întrebă:

— Ce faci?

Egwene îi aruncă o căutătură piezişă, dar nu răspunse. Era prima dată în două zile când îi vorbea, îşi dădu el seama, din seara pe care o petrecuseră în adăpostul de pe malul Tarenului, dar nu se opri.

— Toată viaţa ai aşteptat să îţi porţi părul împletit în coadă şi acum renunţi? De ce? Pentru că ea nu-şi împleteşte părul?

— Femeile Aes Sedai nu-şi împletesc părul, răspunse ea simplu. Cel puţin nu atâta timp cât nu vor.

— Dar tu nu eşti o Aes Sedai. Tu eşti Egwene al'Vere din Emond's Field, iar Soborul Femeilor s-ar înfuria cumplit dacă te-ar vedea aşa.

— Nu e treaba ta ce ar face Soborul Femeilor, Rand al'Thor. Şi voi fi Aes Sedai. De îndată ce o să ajung în Tar Valon.

Rand pufni dispreţuitor.

— De îndată ce o să ajungi în Tar Valon. De ce? Lumină, spune-mi de ce. Doar nu te numeri printre Iscoadele Celui Întunecat.

— Crezi că Moiraine Sedai este una dintre ele? Aşa crezi? Se întoarse cu faţa spre el, cu pumnii încleştaţi, iar lui Rand i se păru că are de gând să îl lovească. După ce a salvat satul? După ce l-a salvat pe tatăl tău?

— Nu ştiu cine este este, dar, oricine ar fi, asta nu spune nimic despre restul femeilor Aes Sedai. Poveştile…

— Nu mai fi copil, Rand! Uită poveştile şi încrede-te în ce-ţi spun ochii.

— Am văzut cu ochii mei cum a scufundat bacul! Poţi tăgădui asta? Odată ce-ţi intră o idee în cap, nimeni nu ţi-o mai poate scoate, chiar dacă îţi arată că de fapt te lupţi cu morile de vânt. Dacă n-ai fi aşa o toantă, ţi-ai da seama!

— Toantă, da? Să-ţi spun eu vreo două vorbe, Rand al'Thor! Eşti cel mai îndărătnic, cel mai nătărău…!

— Încercaţi să treziţi pe toată lumea la zece mile în jur? întrebă Străjerul.

Stând acolo cu gura deschisă, încercând să strecoare şi el o vorbă, Rand îşi dădu brusc seama că ţipase. Amândoi ţipaseră.

Egwene se făcu stacojie până în albul ochilor, se întoarse şi plecă bodogănind un „Bărbaţii ăştia!" care îi părea adresat şi Străjerului, nu numai lui.

Rand privi cu băgare de seamă în jurul taberei. Toată lumea se uita la el, nu doar Străjerul. Mat şi Perrin, cu chipurile palide. Thom, încordat de parcă urma să o rupă la fugă sau să se lupte cu cineva. Moiraine. Pe chipul femeii Aes Sedai nu se citea nimic, dar ochii ei păreau să îi sfredelească ţeasta. Încercă disperat să îşi aducă aminte exact ce spusese despre femeile Aes Sedai şi despre Iscoadele Celui Întunecat.

— E timpul să plecăm, hotărî Moiraine.

Se întoarse spre Aldieb, iar Rand se înfioră, ca şi cum ar fi scăpat dintr-o capcană. Se întrebă dacă scăpase cu adevărat.

Două seri mai târziu, când focul ardea mocnit, Mat îşi linse ultimele fărâme de brânză de pe degete şi rosti:

— Ştii, cred că nu mai sunt pe urmele noastre.

Lan era undeva în noapte, aruncând o ultimă privire în jur, Moiraine şi Egwene se trăseseră deoparte ca să vorbească. Thom moţăia trăgând din pipă, iar cei tineri se bucurau singuri de foc.

Perrin, care răscolea leneş cărbunii, răspunse.

— Dacă nu mai sunt pe urmele noastre, atunci de ce Lan cercetează în continuare?

Aproape adormit, Rand se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la foc.

— I-am pierdut de la Taren Ferry.

Mat se întinse pe spate, cu mâinile împreunate la ceafă, uitându-se la cerul luminat de lună.

— Dacă au fost vreodată cu adevărat pe urmele noastre.

— Crezi că Draghkarul ne urmărea pentru că îi plăcea de noi? întreba Perrin.

— Eu zic că mai bine nu ne-am mai face griji din pricina trolocilor şi a celorlalţi, continuă Mat ca şi cum Perrin nu ar fi spus nimic, şi am începe să ne gândim că vedem lumea. Am ajuns în locul de unde vin poveştile. Cum credeţi că arată un oraş adevărat?

— Mergem la Baerlon, mormăi Rand somnoros, dar Mat pufni dispreţuitor.

— E bine şi la Baerlon, dar am văzut harta cea veche pe care o are jupân al'Vere. Dacă am coti spre miazăzi, am ajunge la Caemlyn, iar drumul duce direct la Illian, ba chiar mai departe.

— Şi ce are Illian aşa de nemaipomenit? întrebă Perrin, căscând.

— În primul rând, răspunse Mat, nu e plin de Aes Se…

Se lăsă tăcerea, iar Rand se trezi brusc. Moiraine se întorsese mai devreme. Era şi Egwene cu ea, dar privirile lor erau aţintite asupra femeii Aes Sedai, care stătea în picioare la marginea cercului de lumină pe care îl arunca focul. Mat rămase culcat, cu gura încă deschisă, uitându-se ţintă la ea. Ochii lui Moiraine reflectau lumina ca nişte pietre netede şi întunecate. Rand se pomeni întrebându-se de cât timp stătea acolo.

— Flăcăii doar… începu Thom, dar Moiraine îl întrerupse.

— Câteva zile de răgaz şi sunteţi gata să renunţaţi. Vocea ei calmă, domoală contrasta puternic cu ochii săi. O zi sau două de linişte şi aţi uitat deja de Noaptea Iernii.

— Nu am uitat, răspunse Perrin. Doar că…

Tot fără să ridice glasul, Moiraine îl luă ca şi pe Menestrel.

— Aşa gândiţi toţi? Sunteţi toţi gata să fugiţi la Illian şi să uitaţi de troloci, de Jumate-Oameni şi de Draghkar? Îşi plimbă privirea de la unul la altul – strălucirea aceea ca de piatră care contrasta cu tonul firesc al vocii îl nelinişteа pe Rand – dar nu dădu nimănui nici o şansă să vorbească. Cel Întunecat este pe urmele voastre, ale unuia dintre voi sau ale tustreilor şi, dacă vă las să vă duceţi unde vreţi, va pune mâna pe voi. Mă împotrivesc la tot ce vrea Cel Întunecat, aşa că ascultaţi şi nu vă îndoiţi de adevărul a ceea ce spun. O să vă distrug cu mâna mea înainte să îl las pe Cel Întunecat să vă prindă.

Vocea ei, atât de monotonă, fu cea care îl convinse pe Rand. Femeia Aes Sedai va face întocmai ce spusese, dacă va crede că e necesar. Adormi greu în noaptea aceea, şi nu fu singurul. Nici Menestrelul nu începu să sforăie decât târziu, mult după ce se stinseseră şi ultimii cărbuni. De data asta, Moiraine nu îi ajută.

Discuţiile din fiecare noapte dintre Egwene şi Aes Sedai erau o suferinţă pentru Rand. De fiecare dată când se pierdeau în întuneric, departe de ceilalţi, ca să nu fie auzite, se întreba ce îşi spun, ce fac. Ce îi făcea femeia Aes Sedai lui Egwene?

Într-o noapte, aşteptă până când toţi oamenii se culcară, iar sforăitul lui Thom se auzea ca un fierăstrău muşcând din trunchiul unui stejar. Apoi se strecură afară din tabără, înfăşurându-se în pătură. Folosindu-se de toată îndemânarea dobândită pe vremea când vâna iepuri, se mişcă odată cu umbrele aruncate de lună până când reuşi să se ghemuiască la rădăcina unui arbust înalt, cu frunze late şi vânjoase, îndeajuns de aproape ca să le audă pe Moiraine şi pe Egwene, care stăteau pe un buştean la lumina unui mic felinar.

— Întreabă, spunea Moiraine, şi, dacă îţi pot spune acum, o să-ţi răspund. Înţelege că sunt multe lucruri pentru care nu eşti încă pregătită, lucruri pe care nu le poţi învăţa înainte să fi învăţat altele, care la rândul lor cer să înveţi multe altele înainte. Dar întreabă ce doreşti să ştii.

— Cele Cinci Puteri, rosti Egwene încetişor. Pământul, Vântul, Focul, Apa şi Spiritul. Mi se pare că nu e drept ca bărbaţii

să fi fost cei mai puternici stăpânitori ai Pământului şi ai Focului. De ce trebuia ca ei să aibă cele mai de temut Puteri?

Moiraine râse.

— Asta crezi, copila mea? E vreo stâncă atât de tare încât vântul şi apa să nu o distrugă, e vreun foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbuşe sau vântul să nu-l stingă?

Egwene tăcu o vreme, scormonind cu degetele de la picioare în pământ.

— Ei… ei au fost cei care… care au încercat să îi elibereze pe Cel Întunecat şi pe Rătăciţi, nu-i aşa? Bărbaţii Aes Sedai. Răsuflă adânc şi continuă, mai repede. Femeile nu au luat parte la asta. Bărbaţii sunt cei care au fost atinşi de nebunie şi au frânt lumea.

— Ţi-e teamă, răspunse Moiraine încruntată. Dacă ai fi rămas în Emond's Field, ai fi devenit Meştereasă mai târziu. Asta era planul lui Nynaeve, nu-i aşa? Sau ai fi făcut parte din Soborul Femeilor şi te-ai fi ocupat de treburile din Emond's Field în timp ce bărbaţii din Sfatul Satului ar fi crezut că fac ei acest lucru. Dar tu ai făcut ceea ce era de neînchipuit. Ai plecat din Emond's Field, din Ţinutul celor Două Râuri, în căutare de aventură. Ai vrut să faci asta, dar în acelaşi timp ţi-e teamă. Şi refuzi cu încăpăţânare să te laşi biruită de frică. Altfel nu m-ai fi întrebat cum poate deveni cineva Aes Sedai. Altminteri nu te-ai fi lepădat de toate obiceiurile şi rânduielile.

— Nu, protestă Egwene. Nu mi-e teamă. Vreau să devin şi eu Aes Sedai.

— Ar fi fost mai bine să-ţi fie frică, dar sper că n-o să-ţi schimbi părerea. Puţine femei mai sunt astăzi înzestrate pentru o astfel de iniţiere şi încă şi mai puţine vor să o facă. Moiraine vorbea ca şi cum ar fi început să gândească acum cu voce tare. Cu siguranţă n-au fost niciodată două în acelaşi sat. Sângele vechi este într-adevăr încă puternic în Ţinutul celor Două Râuri.

Rand se foi în umbră. O rămurică îi trosni sub picioare, îngheţă, începu să transpire şi îşi ţinu răsuflarea, dar niciuna dintre femei nu se uită în jur.

— Două? exclamă Egwene. Cine mai e? Kari? Kari Thane? Lara Ayellan?

Moiraine plescăi din buze, exasperată, apoi spuse cu asprime:

— Uită că am zis aşa ceva. Mă tem că ea o va lua pe alt drum. Îngrijeşte-te de tine. Calea pe care ai ales-o nu e deloc uşoară.

— Nu o să fac cale întoarsă, zise Egwene.

— Cum vrei. Dar tot vrei să fii liniştită, iar eu nu te pot ajuta, nu aşa cum ai vrea.

— Nu înţeleg.

— Tu vrei să ştii că femeile Aes Sedai sunt bune şi pure, că bărbaţii cei cumpliţi din legende au provocat Frângerea Lumii, nu femeile. Da, bărbaţii au fost vinovaţi, dar nu erau mai necruţători decât alţii. Erau atinşi de nebunie, nu ticăloşi. Femeile Aes Sedai pe care le vei întâlni în Tar Valon sunt fiinţe omeneşti, la fel ca orice alte femei, doar puterea cu care suntem înzestrate ne face diferite. Sunt curajoase şi fricoase, voinice şi slabe, blânde şi crude, apropiate şi reci. Dacă devii Aes Sedai, firea ta nu se schimbă.

Egwene răsuflă adânc.

— Cred că de asta mi-era teamă, că o să fiu schimbată de Putere. Mi-era teamă şi de troloci. Şi de Pierit. Şi… Moiraine Sedai, în numele Luminii, de ce au venit trolocii în Emond's Field?

Moiraine îşi roti capul şi privi ţintă la locul unde se ascundea Rand. Nu mai îndrăzni să răsufle; privirea ei era la fel de neîndurătoare ca atunci când îi ameninţase şi i se părea că putea pătrunde prin ramurile groase ale copacului. „Lumină, ce o să facă dacă mă prinde ascultând?”

Încercă să se dea înapoi, să se piardă în umbrele mai întunecate. Îşi ţinea privirea aţintită asupra femeilor şi se împiedică de o rădăcină; de-abia izbuti să îşi recapete echilibrul şi să nu se rostogolească în tufişurile uscate, unde trosnetul ca de artificii al crengilor l-ar fi dat de gol. Gâfâind, se îndepărtă anevoie, în patru labe, reuşind să nu scoată niciun zgomot, mai mult din întâmplare decât pentru că ar fi făcut ceva. Inima îi bătea atât de puternic, încât credea că o să-i trădeze prezenţa. „Neghiobule! Să tragi cu urechea la ce spune o Aes Sedai!”

Ajungând înapoi la locul unde dormeau ceilalţi, izbuti să se strecoare în tăcere printre ei. Lan se mişcă atunci când se întinse pe jos şi îşi trase pătură pe el, dar se culcă din nou, oftând. Se întorsese doar pe partea cealaltă în somn. Rand răsuflă uşurat.

Câteva clipe mai târziu, Moiraine se ivi din noapte şi se opri într-un loc de unde putea cerceta siluetele adormite. Lumina lunii urzea o aureolă în jurul ei. Rand închise ochii şi respiră regulat, rămânând în acelaşi timp cu urechile ciulite în caz că paşii s-ar fi apropiat. Dar nu se întâmplă nimic. Când deschise din nou ochii, Moiraine plecase.

Când, în cele din urmă, adormi, somnul îi fu agitat şi plin de vise în care toţi bărbaţii din Emond's Field pretindeau că sunt Dragonul Renăscut, iar toate femeile aveau în păr pietre albastre, precum cea pe care o purta Moiraine; se trezi asudat. Nu mai încercă niciodată să tragă cu urechea la ce vorbeau Moiraine şi Egwene.

În cea de a şasea zi, renunţară la pasul domol şi iuţiră ritmul. Soarele fără căldură se strecura încetişor spre vârfurile copacilor, în timp ce o mână de nori subţiri pluteau spre miazănoapte. Vântul izbucni câteva clipe în rafale, iar Rand îşi strânse mantia în jurul umerilor, mormăind ceva în barbă. Se întrebă dacă vor mai ajunge vreodată la Baerlon. Dacă judeca după distanţa pe care o străbătuseră, era mai mult decât suficient ca să ajungă de la Taren Ferry la Râul Alb, dar, de fiecare dată când era întrebat, Lan spunea că e doar o călătorie scurtă, care de-abia dacă merita acest nume. Rand nu mai înţelegea nimic.

Lan se ivi în faţa lor întorcându-se din pădure, de la una din cercetările sale. Smuci de hăţuri şi i se alătură lui Moiraine, cu capul aplecat spre ea.

Rand făcu o strâmbătură, dar nu puse nici o întrebare. Lan refuza pur şi simplu să bage în seamă astfel de întrebări.

Dintre ceilalţi, doar Egwene păru că remarcă întoarcerea lui Lan, aşa de obişnuiţi erau acum cu toate astea, dar şi ea se ţinu deoparte. Era adevărat că Moiraine Sedai începuse să se poarte ca şi cum Egwene ar fi fost răspunzătoare de cei din Emond's Field, dar asta nu însemna că avea dreptul să îi ceară Străjerului să spună ce văzuse. Perrin ducea arcul lui Mat, învăluit în acea tăcere îngândurată care părea a pune din ce în ce mai mult stăpânire pe ei pe măsură ce se îndepărtau de Ţinutul celor Două Râuri. Mersul lin al cailor îi îngăduia lui Mat să încerce să jongleze cu trei pietricele sub privirea vigilentă a lui Thom Merrilin. Menestrelul le dăduse lecţii în fiecare seară, ca şi Lan.

Lan isprăvi ce avea de spus lui Moiraine, şi ea se întoarse în şa ca să se uite la cei din spate. Rand încercă să nu se crispeze când îl cercetă cu privirea. Ochii ei zăboviseră oare asupra lui puţin mai mult decât asupra celorlalţi? Avea sentimentul neliniştitor că Moiraine ştia cine ascultase în întuneric în noaptea aceea.

— Hei, Rand, strigă Mat, pot să jonglez cu patru! Rand îi făcu semn cu mâna, dar fără să se întoarcă. Ţi-am spus că o să ajung la patru înaintea ta. Uite!

Ajunseseră în vârful unui mic deal şi la picioarele lor, la nici o milă, printre copacii goi şi umbrele lungi ale serii, se întindea Baerlon. Rand deschise gura, încercând să zâmbească şi să se uite cu gura căscată în acelaşi timp.

Un zid din buşteni, de aproape douăzeci de picioare înălţime, înconjura oraşul şi, din loc în loc, pe toată lungimea lui, erau turnuri de pază, tot din lemn. În interiorul zidurilor, acoperişuri de ardezie şi de ţiglă scânteiau în lumina soarelui care apunea, iar rotocoale de fum se ridicau din coşuri. Sute de hornuri. Nu se vedea niciun acoperiş de stuf. Doua drumuri late porneau din oraş, unul spre răsărit, celălalt spre apus, şi pe fiecare dintre ele erau cel puţin zece căruţe cu coviltir şi de două ori mai multe care trase de boi ce se îndreptau greoi spre porţile oraşului. Fermele erau împrăştiate în tot oraşul, mai numeroase la miazănoapte, în timp ce numai câteva se iţeau pe ici, pe colo în pădurea de la miazăzi, dar, dacă ar fi fost după Rand, ar fi putut să nu existe deloc. „E mai mare decât Emond’s Field, şi Dealul Străjii, şi Deven Ride la un loc! Şi poate şi decât Taren Ferry.”

— Deci aşa arată un oraş, murmură Mat, aplecându-se peste gâtul calului ca să vadă mai bine.

Perrin nu făcu decât să scuture din cap.

— Cum se poate să trăiască atâţia oameni într-un singur loc?

Egwene se mulţumi să privească. Thom Merrilin se uită la Mat, apoi dădu ochii peste cap şi pufni nemulţumit.

— Oraş! zise el dispreţuitor.

— Şi tu, Rand? întreba Moiraine. Ce crezi, acum că vezi Baerlonul pentru prima oară?

— Cred că e foarte departe de casă, grăi el încetişor, iar Mat scoase un hohot de râs ascuţit.

— Trebuie să mergem şi mai departe, continua Moiraine. Mult mai departe. Dar nu aveţi de ales, dacă nu vreţi să fugiţi,

să vă ascundeţi şi să fugiţi din nou tot restul vieţii. Şi scurte v-ar fi vieţile. Trebuie să vă aduceţi aminte de asta când drumul vi se pare greu. Nu aveţi de ales.

Rand schimbă o privire cu Mat şi cu Perrin. Judecând după chipurile lor, se gândeau la acelaşi lucru ca el. Cum putea să le mai vorbească despre alegere după tot ce le spusese înainte? „Aes Sedai a ales în locul nostru."

Moiraine vorbi mai departe ca şi cum nu şi-ar fi dat seama ce gândesc.

— Aici încep din nou primejdiile. Fiţi atenţi la ce spuneţi între aceste ziduri. Şi mai ales nu aduceţi vorba de troloci, Jumate-Oameni sau altele asemenea. Nu trebuie nici măcar să vă gândiţi la Cel Întunecat. Sunt mulţi în Baerlon cărora femeile Aes Sedai le plac chiar mai puţin decât celor din Emond's Field şi s-ar putea să fie şi Iscoade ale Celui Întunecat pe aici.

Egwene căscă gura de uimire, iar Perrin mormăi ceva. Mat se albi la faţă, dar Moiraine continuă nepăsătoare:

— Trebuie să trecem cât mai neobservaţi.

Lan îşi schimbă mantia în nuanţe de cenuşiu şi verde cu una de un cafeniu închis, mai puţin bătătoare la ochi, deşi dintr-o stofă fină şi bine croită. Îşi vârî mantia în culori schimbătoare într-o desagă.

— Aici avem alte nume, îi anunţă Moiraine. Eu sunt cunoscută sub numele de Alys, iar Lan, drept Andra. Să nu uitaţi asta. Bine. Haideţi să intrăm în oraş înainte de căderea nopţii. Porţile Baerlonului sunt închise de la apusul soarelui până în zori.

Lan îi conduse până la poalele dealului şi apoi prin pădure, spre zidul de lemn. Drumul trecea pe lângă câteva ferme – niciuna nu era prea aproape şi niciunul dintre oamenii care îşi terminau treburile pe lângă casă nu păru să îi observe pe călătorii care ajunseră la porţile grele de lemn închise cu drugi de fier negru. Erau ferecate, cu toate că soarele nu apusese încă.

Lan se apropie de zid şi trase de o funie tocită care atârna lângă porţi. De partea cealaltă a zidului se auzi un dangăt de clopot. Deodată, de sub o tichie ponosită de pânză se ivi un chip zbârcit, care se uită iscoditor în jos de pe partea cealaltă a zidului, privindu-i mânios printre vârfurile retezate a doi buşteni, de undeva de deasupra capetelor lor.

— Hei, ce-i asta? E prea târziu ca să deschid poarta. Prea târziu, am spus. Duceţi-vă la poarta Whitebridge dacă vreţi să…

Iapa lui Moiraine făcu vreo câţiva paşi într-o parte, aşa că bărbatul de pe zid o vedea acum desluşit. Dintr-odată, zbârciturile de pe faţă luară forma unui zâmbet ştirb şi omul păru să şovăie – nu ştia dacă să vorbească sau să îşi facă datoria.

— Nu ştiam că dumneata eşti, jupâneasă. Aşteptaţi. Cobor imediat. Aşteptaţi numai puţin. Vin. Vin.

Capul nu se mai zări, dar Rand îi auzea încă strigătele înăbuşite prin care le spunea să stea pe loc, că vine. Scârţâind din toate balamalele, ca şi cum nu mai fusese folosita de multă vreme, poarta din dreapta se deschise încetişor înspre afară.

Nu de tot însă, ci doar cât să poată trece un cal; paznicul îşi vârî capul prin crăpătură, le aruncă iar un zâmbet ştirb şi se dădu din drum. Moiraine intră după Lan, cu Egwene în spatele ei.

Rand îl mână pe Noruţ în urma Belei şi se trezi pe o stradă îngustă cu garduri mari de lemn şi acareturi înalte, fără ferestre, cu porţile zăvorâte. Moiraine şi Lan descălecaseră deja şi vorbeau cu paznicul cu faţa smochinită, aşa că Rand coborî şi el de pe cal. Omuleţul, îmbrăcat într-o mantie şi un surtuc pline de cârpituri, îşi mototolea tichia în mână şi dădea din cap când vorbea. Îi privi cercetător pe cei care descălecau în spatele lui Lan şi al lui Moiraine şi clătină din cap.

— Oameni din Ţinutul de Jos. Rânji. Ce faci, jupâneasa Alys, ai început să aduni oameni din Ţinutul de Jos cu fân în păr? Îl măsură apoi cu privirea şi pe Thom Merrilin. Tu nu eşti păstor. Mi-aduc aminte că ţi-am dat drumul înăuntru acum câteva zile. Da, da, aşa e. Ei, Menestrelule, nu prea le-au plăcut scamatoriile tale pe acolo, nu-i aşa?

— Sper că ai ţinut minte să uiţi că ne-ai lăsat să trecem pe aici, jupân Avin, grăi Lan, vârând o monedă în mâna liberă a paznicului. Şi că ne-ai lăsat să intrăm din nou.

— Nu e nevoie, jupân Andra. Nu e nevoie. Mi-aţi dat destul când aţi plecat. Destul. Cu toate acestea, Avin făcu banul să dispară, cu tot atâta iscusinţă ca un Menestrel. N-am spus nimănui, şi nici n-o să spun. Mai ales nu Mantiilor Albe, termină el, încruntat.

Îşi ţuguie buzele ca să scuipe, apoi îi aruncă o privire lui Moiraine şi se mulţumi să înghită în sec. Rand clipi, dar nu spuse nimic. Şi ceilalţi făcură la fel, deşi pentru Mat nu fu prea uşor. „Copiii Luminii”, îşi spuse Rand gânditor. În poveştile pe care le spuneau neguţătorii ambulanţi, marii neguţători şi gărzile lor, Copiii Luminii erau priviţi fie cu admiraţie, fie cu ură, dar un lucru era sigur: aceştia le urau pe Aes Sedai la fel de mult ca pe Iscoadele Celui Întunecat. Se întrebă dacă asta nu însemna necazuri şi mai mari.

— Copiii Luminii sunt în Baerlon? îl trase Lan de limbă.

— De bună seama. Paznicul îşi bălăbăni capul. Dacă-mi aduc bine aminte, au sosit chiar în ziua în care aţi plecat. Pe aici nimeni nu-i suferă. Dar, fireşte, cei mai mulţi nu îndrăznesc să spună asta.

— Au zis de ce au venit? întreba Moiraine încordată.

— De ce au venit, jupâneasă? Avin era atât de uimit, încât uită să scuture din cap. Sigur că au zis de ce… Ah, am uitat. Aţi fost în Ţinutul de Jos. Fireşte că n-aţi auzit decât behăitul oilor. Zic că au venit din pricina celor ce se întâmplă în Ghealdan. Dragonul – mă rog, ăla care îşi spune Dragonul. Spun că face numai rele – şi se prea poate ca aşa să fie – şi că au venit să îl pună cu botul pe labe. Numai că el e în Ghealdan, nu aici. Eu cred că spun asta doar ca să pară că au de ce să-şi bage nasul în treburile oamenilor. Deja am văzut Colţul Dragonului pe nişte porţi.

De data asta chiar scuipă.

— Aţi avut multe necazuri din pricina lor? întrebă Lan, iar Avin clătină cu tărie din cap.

— Cred c-ar fi vrut, dar Guvernatorul nu are deloc încredere în ei. Se împotriveşte să-i lase să intre mai mulţi de zece odată; şi ce-i înfurie chestia asta! Am auzit că restul au o tabără puţin mai la miazănoapte. Pun prinsoare că fermierii le tot dau târcoale. Cei care intră în oraş se fâţâie de colo până colo în mantiile alea lungi ale lor şi se uită îngâmfaţi la oamenii cinstiţi. Păşiţi în Lumina, le zic, şi e ordin. De câteva ori aproape că s-au luat la bătaie cu minerii, căruţaşii, topitorii şi ăilalţi, chiar şi cu Straja, dar Guvernatorul vrea să fie linişte, şi până acum aşa a fost. Dacă vor să nimicească răul, mă întreb de ce nu se duc în Saldaea. Am auzit că au necazuri pe acolo. Ori de ce nu în

Ghealdan? Oamenii spun că a fost o luptă mare acolo. Mare de tot.

Moiraine trase uşor aer în piept.

— Am auzit că spre Ghealdan se îndreptau nişte femei Aes Sedai.

— Da, aşa e, jupâneasă. Capul lui Avin începu din nou să se bălăbăne. S-au dus în Ghealdan şi din pricina asta a început lupta, sau cel puţin aşa am auzit. Oamenii zic că unele dintre Aes Sedai au murit. Poate că au murit toate. Ştiu că unii nu ţin cu femeile Aes Sedai, dar eu mă întreb, cine altcineva poate opri Dragonul fals? Ei? Şi neghiobii ăştia afurisiţi care cred că pot să fie ei bărbaţi Aes Sedai sau ceva de felul ăsta. Ce ne facem cu ei? Sunt şi unii care spun – nu Mantiile Albe, de bună seamă, şi nici eu, alţii – că poate ăsta e într-adevăr Dragonul Renăscut. Aud că poate face tot soiul de lucruri. Se serveşte de Puterea Supremă. Sunt mii care îl urmează.

— Nu fi nerod, se răsti Lan la el, iar chipul lui Avin căpătă o mină jignită.

— Spun ce am auzit şi eu, bine? Doar ce am auzit, jupâne Andra. Unii spun că îşi trimite oştirile spre răsărit şi miazăzi, spre Tear. Vocea îi deveni gravă. Cică le ar spune Seminţia Dragonului.

— Numele nu înseamnă mare lucru, răspunse Moiraine calm. Dacă o neliniştise ceva din ceea ce auzise, nu lăsa să se vadă nimic. Nimic nu te împiedică să-ţi numeşti propriul catâr Seminţia Dragonului, dacă ai chef.

— Nu prea cred, jupâneasă. Avin râse înfundat. Nu şi dacă Mantiile Albe sunt prin preajmă. Şi socotesc că nici altora nu le-ar prea plăcea un nume ca ăsta. Înţeleg eu ce vrei să spui, jupâneasă, dar nu… Nu catârul *meu.*

— O hotărâre înţeleaptă, neîndoielnic, rosti Moiraine. Acum e vremea să plecăm.

— Şi să nu-ţi faci griji, jupâneasă, striga Avin, clătinând din cap, n-am văzut pe nimeni.

Se repezi spre poartă şi începu să o smucească înspre el ca să o închidă la loc.

— N-am văzut pe nimeni, n-am văzut nimic.

Poarta se închise cu o bufnitură, şi Avin coborî drugul de fier cu o funie.

— De fapt, jupâneasă, poarta asta n-a mai fost deschisă de câteva zile.

— Să te scalde Lumina, Avin, grai Moiraine.

Apoi trecu în frunte; ceilalţi o urmară şi se îndepărtară încet de poartă. Rand se uită o dată în spate şi îl văzu pe Avin stând încă în faţa porţii. Părea că lustruieşte un ban cu poalele mantiei şi râde înfundat.

Drumul îi purtă pe uliţe de pământ bătătorit pe care de-abia dacă ar fi încăput doua căruţe, fără oameni, pe marginea cărora se ridicau acareturi şi, din când în când, garduri înalte de lemn. Rand merse o vreme lângă Menestrel.

— Thom, ce era toată povestea aia despre Tear şi Seminţia Dragonului? Tear este un oraş îndepărtat, lângă Marea Furtunilor, nu-i aşa?

— *Ciclul Karaethonului,* răspunse Thom tăios.

Rand clipi. *Profeţiile Dragonului.*

— Nimeni nu spune… poveştile astea în Ţinutul celor Două Râuri. În orice caz, nu în Emond’s Field. Meştereasa i-ar jupui de vii pe cei care ar îndrăzni să facă una ca asta.

— Nu m-ar mira din partea ei, glăsui Thom sec.

Îi aruncă o privire lui Moiraine, care era în faţă, lângă Lan, văzu că nu-l poate auzi şi continuă.

— Tear este cel mai mare port de la Marea Furtunilor, iar Stânca din Tear este fortăreaţa care păzeşte intrarea în port. Se spune că Stânca a fost prima fortăreaţă înălţată după Frângerea Lumii şi că nu a fost niciodată cucerită, deşi nenumărate armate au încercat să o ia în stăpânire. Una dintre Profeţii spune că Stânca din Tear nu va cădea decât atunci când Seminţia Dragonului va ajunge acolo. Alta spune că Stânca nu va putea fi cucerită decât atunci când Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă se va afla în mâna Dragonului. Thom zâmbi silit. Dacă Stânca este doborâtă, va fi semn că, într-adevăr, Dragonul a renăscut. Fie ca Stânca să rămână în picioare până când eu voi ajunge ţărână.

— Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă?

— Aşa se spune. Nu ştiu dacă e vorba chiar despre o sabie. Dar, orice ar fi, se află în Inima Stâncii, citadela din mijlocul fortăreţei. În afară de înalţii Seniori din Tear, nimeni altcineva nu poate pătrunde acolo, iar ei nu vorbesc niciodată despre ceea ce se află înăuntru. Cel puţin nu cu menestrelii.

Rand se încruntă.

— Stânca nu poate fi doborâtă până când Dragonul nu are sabia, dar cum se poate să o aibă fără ca Stânca să fi căzut deja? Se crede cumva că Dragonul trebuie să fie unul dintre înalţii Seniori din Tear?

— Nu prea cred, răspunse Menestrelul sec. Cei din Tear urăsc tot ce are de-a face cu Puterea, mai mult chiar decât cei din Amador, iar Amador este cetatea Copiilor Luminii.

— Atunci cum se poate împlini Profeţia? întreba Rand. Aş vrea eu ca Dragonul să nu renască niciodată, dar o profeţie care nu se poate împlini nu are nici o noimă. Pare o poveste menita să-i facă pe oameni să creadă că Dragonul nu va renaşte niciodată. Aşa e?

— Pui prea multe întrebări, băiete, mormăi Thom. O profeţie care s-ar împlini cu uşurinţă n-ar valora nici ea mare lucru, nu-i aşa? Pe neaşteptate vocea i se învioră. Ei, am ajuns. Nu ştiu unde, dar am ajuns.

Lan se oprise lângă un gard de lemn cât un stat de om, care semăna cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. Încerca să îşi strecoare lama pumnalului printre două scânduri. Deodată scoase un mormăit satisfăcut, trase şi o bucată din gard ieşi în afară ca o poartă. De fapt, era o poartă adevărată, îşi dădu Rand seama, doar că era făcută să se deschidă numai din partea cealaltă. Se vedea după zăvorul de metal pe care Lan îl ridicase cu pumnalul.

Moiraine intră numaidecât, trăgând-o pe Aldieb după ea. Lan îi zori pe ceilalţi să o urmeze şi intră şi el ultimul, închizând poarta după el.

De partea cealaltă a gardului, Rand se trezi în curtea din spate a unui han. Dinspre bucătărie se auzea zarvă şi zăngănit de străchini, dar ceea ce îl uimi fu mărimea hanului: era de două ori mai mare decât hanul Izvorul de Vin şi, în plus, avea patru caturi. Mai mult de jumătate dintre ferestre erau luminate acum, când se lăsa întunericul. Îl uimea acest oraş care adăpostea atâţia străini.

De abia intraseră în curte, când trei bărbaţi cu şorţuri din pânză groasă şi murdară apărură în poarta mare şi boltită a grajdului imens. Unul dintre ei, un individ vânos, singurul care nu avea un hârleţ în mână, se îndreptă spre ei, dând din mâini.

— Ei, voi! Nu puteţi intra pe aici! Trebuie să mergeţi prin faţă!

Lan duse din nou mâna spre pungă, dar, chiar în acea clipă, un alt bărbat, la fel de trupeş ca jupân al'Vere, ieşi în grabă din han. Deasupra urechilor avea câteva smocuri de păr alb, iar şorţul lui de un alb strălucitor arăta că trebuie să fie hangiul.

— E în ordine, Mutch, strigă bărbatul care tocmai sosise. E în ordine. Oamenii ăştia sunt oaspeţii noştri. Îi aşteptam. Hai, ai grijă de caii lor. Mare grijă.

Mutch lăsă capul în jos, posac, apoi îi chema pe cei doi tovarăşi ai lui să vină să-l ajute. Rand şi ceilalţi îşi dădură iute jos de pe cai desagile şi păturile făcute sul, iar hangiul se întoarse spre Moiraine. Se înclină adânc în faţa ei şi îi vorbi, zâmbindu-i sincer.

— Fii bine venită, jupâneasă Alys. Fii bine venită. Sunt bucuros să vă văd, pe dumneata şi pe jupân Andra. Foarte bucuros. Ne-au lipsit vorbele voastre pline de înţelepciune. Da, aşa e. Trebuie să recunosc că mi-am făcut griji ştiind că mergeţi în Ţinutul de Jos. Vreau să zic, în astfel de împrejurări, cu vremea care a luat-o razna şi lupii care urlă noaptea chiar sub zidurile oraşului.

Deodată îşi lovi palmele de pântecele rotund şi clătină din cap.

— Eu stau aici şi trăncănesc în loc să vă duc înăuntru. Haideţi, haideţi. Mâncare fierbinte şi paturi calde, asta cred că vreţi. Şi aici e cel mai bun loc din Baerlon pentru aşa ceva. Cu adevărat cel mai bun.

— Şi o baie caldă, nu-i aşa, jupân Fitch? spuse Moiraine, iar Egwene îi ţinu isonul cu înflăcărare.

— Oh, da.

— Baie? repetă hangiul. Fireşte, cea mai buna şi mai fierbinte din Baerlon. Haideţi. Fiţi bine veniţi la hanul Cerbul şi Leul. Fiţi bine veniţi în Baerlon.

CAPITOLUL 14

La Cerbul şi Leul

Înăuntru, hanul era la fel de plin pe cât o arătaseră zgomotele auzite de afară, şi poate chiar mai mult de atât. Călăreţii din Emond's Field îl urmară pe jupân Fitch pe uşa din spate, iar în scurtă vreme cu toţii se văzură nevoiţi să se strecoare pe lângă şi printre şiruri neîntrerupte de bărbaţi şi femei cu şorţuri lungi, care purtau deasupra capului platouri cu mâncare şi tăvi cu băuturi. Servitorii murmurau scuze repezite atunci când tăiau drumul cuiva, dar nu încetineau nici măcar cu un pas. Un bărbat asculta poruncile grăbite ale jupânului Fitch şi dispăru în fugă.

— Mi-e teamă că hanul e aproape plin, îi spuse hangiul lui Moiraine. Nu mai am aproape niciun loc. În fiecare han din oraş e la fel. Cu iarna asta care a fost… ce să zic, de îndată ce s-a dezgheţat îndeajuns pentru ca lumea să poată coborî din munţi, am fost potopiţi –, da, ăsta-i cuvântul – potopiţi de oameni veniţi din mine şi topitorii, cu tot felul de poveşti îngrozitoare. Lupi… şi chiar mai rău. Soiul de poveşti pe care le spun oamenii care toată iarna au stat ferecaţi. Cred că sus acolo n-a mai rămas nimeni, au venit cu toţii încoace. Dar nu vă fie teamă. Suntem cam înghesuiţi, dar pentru dumneavoastră şi jupân Andra voi face tot ce pot. Şi pentru prietenii dumitale, fireşte.

În timp ce vorbea, arunca priviri furişe spre Rand şi spre ceilalţi; în afara de Thom, îmbrăcămintea îi arata drept oameni de la ţară, şi chiar şi mantia de Menestrel a lui Thom îl făcea să fie un tovarăş neobişnuit de călătorie pentru „jupâneasa Alys" şi „jupân Andra".

— Staţi liniştiţi, o să fac tot ce pot.

Rand se holbă la agitaţia din jurul său şi încercă să facă în aşa fel încât să nu fie călcat pe picioare; spre deosebire de el, servitorii de la han nu păreau să fie în vreun pericol. Băiatul îşi tot amintea cum jupân al'Vere şi nevasta lui reuşeau să se ocupe singuri de han cu puţin ajutor, când şi când, din partea fetelor lor.

Mat şi Perrin îşi tot întorceau privirile, plini de interes, spre sala mare, din care, de câte ori se deschidea uşa înaltă din capătul încăperii, se revarsă un potop de râsete, cântece şi strigături vesele. Mormăind ceva cum că trebuie să afle noutăţile, Străjerul dispăru, fără multe vorbe, prin uşa batantă, înghiţit pe dată de valul de voioşie.

Rand ar fi vrut să-l urmeze, dar încă şi mai mult avea nevoie de o baie. Dinspre partea lui, s-ar fi bucurat chiar atunci de prezenţa altor oameni şi de hazul lor, dar sala cea mare l-ar fi apreciat mai mult după ce se spăla. Pesemne că Mat şi Perrin simţeau acelaşi lucru – Mat se tot scărpina, pe furiş.

— Jupân Fitch, începu Moiraine, înţeleg că sunt Copii ai Luminii în Baerlon. Crezi că e cu putinţă să avem necazuri?

— A, jupâneasă Alys, nu vă îngrijoraţi din cauza asta. Se ocupă cu şmecheriile lor dintotdeauna. Pretind că există o Aes Sedai în oraş.

Moiraine ridică dintr-o sprânceană, iar hangiul îşi desfăcu braţele îndesate.

— Nu vă îngrijoraţi câtuşi de puţin. Au mai încercat-o şi altădată. Nu există Aes Sedai în Baerlon, iar Guvernatorul ştie foarte bine. Mantiile Albe astea cred că dacă aduc o Aes Sedai, adică o femeie despre care pretind că ar fi Aes Sedai, oamenii o să-i lase să intre cu toţii în oraş. Mă rog, cred că unii ar face-o. Unii. Dar cei mai mulţi ştiu ce pun la cale Mantiile Albe, şi-l sprijină pe Guvernator. Nimeni nu vrea să vadă o biată bătrână chinuită numai pentru ca ei să aibă un motiv să facă scandal.

— Mă bucur s-aud asta, rosti sec Moiraine, punând o mână pe braţul hangiului. Min mai e aici? Aş vrea să-i vorbesc, dacă mai e.

Rand nu mai reuşi să audă ce răspunsese hangiul, căci tocmai apăruseră slujitorii care veneau să-i conducă la baie. Moiraine şi Egwene dispărură în urma unei femei rotofeie şi zâmbăreţe, care ducea un morman de prosoape. Menestrelul, Rand şi prietenii săi se luară după un individ slăbuţ, brunet, pe nume Ara.

Rand încercă să-l întrebe pe Ara câte ceva despre Baerlon, dar omul mai că nu deschidea gura, decât ca să comenteze că băiatul avea un accent ciudat; apoi însă, vederea camerei de baie îl făcu pe Rand să-i treacă orice chef de vorbă. Înăuntru se aflau o duzină de căzi înalte, de aramă, aşezate în cerc pe

podeaua acoperită cu plăci de ceramică; aceasta se înclina uşor către o scurgere aflată în centrul încăperii vaste, cu pereţi de piatră. Lângă fiecare cadă, pe câte un taburet, era un prosop gros, frumos împăturit, şi o bucată mare de săpun galben, iar de-a lungul unui perete se înşirau cazane mari şi negre de fier, pline cu apă, care se încingeau deasupra focurilor. Pe peretele din partea opusă se afla o vatră plină de buşteni care încălzea încă şi mai mult aerul din încăpere.

— E aproape la fel de bine ca la Izvorul de Vin de la noi de acasă, zise Perrin, pe un ton sincer, deşi nu cu foarte mult respect pentru adevăr.

Thom râse scurt, iar Mat chicoti:

— Ia uite, ai zice că am adus cu noi un Coplin fără să ne dăm seama.

Rand îşi dădu mantia jos de pe umeri, apoi se dezbrăcă, în timp ce Ara umplea patru dintre căzi. Cu toţii îşi aleseră câte una, la fel de grăbiţi ca Rand. După ce văzu că hainele lor fuseseră împăturite şi aşezate grămadă pe taburete, Ara îi aduse fiecăruia câte o găleată mare plină cu apă fierbinte şi câte un căuş, apoi se aşeză şi el pe un taburet lângă uşă, cu spatele lipit de perete şi cu braţele încrucişate, părând cufundat în gânduri. Cât timp cei patru se săpuniră şi îşi îndepărtară de pe trup, cu ajutorul apei clocotite din găleţi, murdăria strânsă într-o săptămână, nu se prea ivi prilejul pentru sporovăială. Apoi veni momentul cufundării în căzi, în care rămaseră cu toţii multă vreme, bucurându-se de căldura apei care le scălda trupul. Ara o încinsese într-atât, încât cufundarea le luă foarte mult şi le provocă suspine adânci de plăcere. Aerul din încăpere deveni, din cald, fierbinte şi ceţos. Un lung răstimp nu se mai auzi nimic; doar, când şi când, unul dintre ei respira adânc şi liniştit, pe măsură ce muşchii încordaţi li se relaxau, iar frigul, pe care ajunseseră să-l creadă veşnic, le dispărea din oase.

— Mai aveţi nevoie de ceva? întrebă deodată Ara; degeaba comenta el accentul altora – şi el, şi jupân Fitch vorbeau de parcă aveau prune în gură. Mai vreţi prosoape? Apă fierbinte?

— Nu, nimic, răspunse Thom, cu vocea lui răsunătoare; ţinându-şi ochii închişi. Menestrelul flutură nepăsător din mână. Du-te şi simte-te bine. La momentul potrivit, o să am eu grijă să primeşti o răsplată mai mult decât potrivită pentru serviciile tale.

Cu aceste vorbe, el se lăsă încă şi mai jos în cadă, până ce apa îl acoperi cu totul, în afară de ochi şi de nas. Privirea lui Ara alunecă spre taburetele de lângă căzi, acolo unde se aflau îngrămădite hainele şi bagajele lor. Se uită pe furiş la arc, dar cel mai mult i se opriră ochii asupra sabiei lui Rand şi asupra securii lui Perrin.

— Aveţi necazuri şi pe acolo, pe la ţară? întrebă el dintr-odată. În Ţinutul Râurilor, sau cum îi mai spuneţi?

— Ţinutul celor Două Râuri, zise Mat, pronunţând rar şi limpede fiecare cuvânt. Aşa i se zice. Cât despre necazuri, de ce…

— Cum adică şi pe acolo? întrebă Rand. Şi pe aici sunt necazuri?

Bucurându-se de apa care-i scălda trupul, Perrin murmură:

— Bine zis, bine zis.

Iar Thom îşi înălţă puţin trupul şi deschise ochii.

— Aici? pufni Ara. Necazuri? Minerii care se iau la bătaie pe străzi când se crapă de ziuă nu ne dau nici o bătaie de cap. Nici, începu el, apoi se opri şi-i privi o clipă atent, iar în cele din urmă zise: Vorbeam despre necazuri precum cele din Ghealdan. Dar… nu, îmi închipui că nu. Pe acolo pe la ţară sunt numai oi, aşa-i? Nu vă supăraţi. Voiam să spun doar că pe acolo e linişte. Totuşi, iarna a fost ciudată. Tot felul de ciudăţenii prin munţi. Deunăzi am auzit că prin Saldaea au apărut trolocii. Dar aşa-i pe la Hotare, nu?

Terminându-şi discursul, el rămase cu gura deschisă, apoi o închise brusc, părând surprins că vorbise atât de mult. La auzul cuvântului „troloci”, Rand se încordase, însă încercase să îşi ascundă starea, trăgându-şi un prosop peste cap. Pe măsură ce individul continua să vorbească, se liniştise, numai că nu toţi îşi ţineau gura.

— Troloci? hohoti Mat; Rand îl stropi cu apă, dar Mat şi o şterse rânjind de pe faţă. Ia numai să-ţi spun eu cum e cu trolocii.

Thom vorbi şi el:

— Ce-ar fi să nu? M-am cam săturat să te aud cum îmi repeţi poveştile.

— E Menestrel, zise Perrin, iar Ara îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Da, i-am văzut mantia. Şi ai de gând să dai o reprezentaţie?

— Ia staţi puţin, protestă Mat. Cum adică eu repet poveştile lui Thom? Aţi…?

— Oricât te-ai strădui, nu le spui aşa bine ca Thom, îl întrerupse grabnic Rand, iar Perrin intră şi el în vorbă:

— Da, tot pui de la tine şi tot încerci să le faci mai bune, dar nu-ţi iese.

— Şi le mai şi încurci, adăugă Rand. Mai bine lasă-l pe Thom.

Vorbeau atât de repede, încât Ara rămase cu gura căscată, holbându-se la ei. Mat se holba şi el, de parcă toţi ceilalţi, în afară de el, înnebuniseră dintr-odată. Rand se întreba cum să-l facă să tacă, fără să-i sară în spate. În acel moment, uşa se deschise cu zgomot şi apăru Lan, cu mantia sa cenuşie spânzurată pe un umăr, însoţit de o pala de aer rece care făcu aburul din încăpere să se subţieze un pic.

— Ia te uită, exclamă Străjerul, frecându-şi palmele, tocmai asta aşteptam.

Ara se repezi să ia o găleată, dar Lan îi făcu semn să se îndepărteze.

— Lasă, mă descurc singur.

Lăsându-şi mantia pe un taburet, el îl luă pe servitor de un braţ şi-l scoase din sală, în ciuda protestelor acestuia, apoi închise bine uşa în urma lui. Aşteptă o clipă lângă ea, aplecându-şi capul ca să audă mai bine, apoi se întoarse către ceilalţi şi spuse, cu glasul împietrit şi sfredelindu-l pe Mat cu privirea.

— Noroc c-am venit la timp, ţărănuşule. Tu nu asculţi ce-ţi se spune?

— Da’ n-am făcut nimic, protestă Mat. Voiam doar să-i spun de troloci, nu de…

Apoi se opri şi se feri de privirile Străjerului, lipindu-se de peretele căzii.

— Nici o vorbă despre troloci, rosti sumbru Lan. Nici să nu te mai gândeşti la troloci.

Pufnind mânios, el se apucă să-şi umple una din căzi cu apă fierbinte.

— Sânge şi cenuşă, aţi face bine să ţineţi minte: Cel Întunecat are ochi şi urechi pe unde nici nu vă aşteptaţi. Iar dacă aud Copiii Luminii că sunt troloci pe urmele voastre, o să

ardă de nerăbdare să pună mâna pe voi. Nu le trebuie mai mult ca să vă acuze c-aţi fi Iscoade ale Celui Întunecat. N-aţi fi voi obişnuiţi, dar, de acum înainte, până nu ajungem la capătul drumului, nu vă încredeţi în nimeni decât dacă vă spunem noi, eu şi jupâneasa Alys.

Auzindu-l cu câtă stăruinţă rostea numele pe care-l folosea Moiraine, Mat clipi ruşinat.

— Omul ăla ne ascundea ceva, remarcă Rand. Ceva care-i stătea pe suflet, dar n-a vrut să ne spună ce era.

— Pesemne Copiii Luminii, rosti Lan, turnându-şi încă o găleată de apă în cadă. Cei mai mulţi îi consideră aducători de necazuri. Totuşi, nu chiar toţi, iar el nu vă cunoştea îndeajuns şi n-a vrut să rişte. N-avea de unde să ştie că n-o să daţi fuga la Mantiile Albe să le povestiţi.

Rand clătină din cap; locul acesta părea deja mult mai rău decât ar fi putut ajunge vreodată Taren Ferry.

— A zis că au apărut troloci şi prin… Saldaea, nu? zise Perrin.

Lan aruncă găleata goală pe pardoseală, cu un zgomot puternic.

— Tot nu va lăsaţi păgubaşi, nu? În ţinuturile de la Hotare sunt mereu troloci, fierarule. Băgaţi-vă bine în cap că nu vrem să atragem atenţia nici cât nişte şoareci pe o câmpie. Să nu uitaţi asta nici o clipa. Moiraine vrea să vă ducă vii în Tar Valon, iar eu am s-o fac, dacă se poate face, dar dacă-i faceţi ei vreun rău…

Niciunul dintre ei nu mai scoase vreo vorbă cât timp îşi terminară baia şi se îmbrăcară. După ce ieşiră din sala de baie, o găsiră pe Moiraine în picioare, la capătul coridorului, împreună cu o fată nu mult mai înaltă decât ea. Cel puţin, aşa i se păru lui Rand – că era o fată, deşi părul ei închis la culoare era tuns scurt, şi purta o cămaşă şi pantaloni bărbăteşti. Moiraine spuse ceva, iar fata le aruncă bărbaţilor o privire pătrunzătoare, apoi îi făcu lui Moiraine un semn de încuviinţare şi dispăru cu repeziciune.

— Ei, vorbi Moiraine, pe când ei se apropiau, sunt sigură că baia v-a făcut poftă de mâncare. Jupân Fitch ne-a păstrat o încăpere retrasă în care să ne luăm cina.

Continuă să flecărească în timp ce le arăta drumul; le vorbi despre camerele pe care aveau să le primească, despre înghesuiala din oraş şi despre faptul că hangiul nădăjduia ca

Thom să blagoslovească sala mare cu ceva muzică şi cu una sau două poveşti. Dar nu pomeni nimic despre fată – dacă era, într-adevăr, fată.

În încăperea cea retrasă era o masă de stejar lustruită, în jurul căreia se aflau o duzină de scaune; podeaua era acoperită cu un preş gros. Când intrară, Egwene, cu părul proaspăt pieptănat şi strălucitor revărsat pe umeri, se întoarse de lângă căminul unde se aşezase pentru a-şi încălzi palmele la flăcările care trosneau. În timpul lungii tăceri din sala de baie, Rand avusese vreme pentru a se gândi. Avertismentele neîncetate ale lui Lan, cum că nu trebuia să aibă încredere în nimeni, şi mai ales teama lui Ara, care nu îndrăznea să se încreadă în ei, îl făcuseră să-şi dea seama că erau cum nu se putea mai singuri. Pesemne că nu se puteau încrede decât în ei înşişi, iar el nu era foarte convins nici măcar că putea avea încredere în Moiraine sau în Lan. Erau numai ei. Iar Egwene rămăsese Egwene. Moiraine spusese că-i s-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu, să atingă Adevăratul Izvor. Nu putea stăpânii mersul lucrurilor, iar asta însemna ca nu era vina ei. Şi nu se schimbase – era tot Egwene.

Deschise gura ca să-şi ceară iertare, dar Egwene se îndreptă de umeri şi-i întoarse spatele, înainte să fi putut rosti vreun cuvânt. Privindu-i morocănos spatele, el înghiţi în sec şi-şi înăbuşi toate vorbele pe care avea de gând să-i le spună.

„Fie. Dacă aşa vrea ea să se poarte, n-am ce să fac.”

În acel moment, în încăpere intră jupân Fitch, urmat de patru femei cu şorţuri la fel de lungi ca al său, care duceau un platou cu trei pui fripţi şi altele pe care se aflau tacâmuri de argint şi străchini de lut, precum şi alte străchini acoperite. Pe dată, femeile începură să aştearnă masa, în timp ce hangiul îi făcea o plecăciune lui Moiraine.

— Îmi cer iertare, jupâneasă Alys, că v-am făcut să aşteptaţi atâta, dar sunt aşa mulţi oameni în han, că mă şi mir că ajungem să-i mai şi servim. Mi-e teamă că nici mâncarea nu-i atât de bună pe cât ar trebui. Doar puii ăştia, nişte napi şi ceva mazăre, şi un pic de brânză pentru sfârşit. Nu, nu-i deloc cum ar trebui. Îmi cer cu adevărat iertare.

— E un ospăţ, zâmbi Moiraine. Pentru asemenea vremuri tulburi, e chiar un ospăţ, jupân Fitch.

Hangiul mai făcu o plecăciune. Părul său ciufulit care stătea în toate direcţiile, de parcă-şi tot trecea mâna prin el, făcea ca plecăciunea să pară caraghioasă, dar zâmbetul lui era atât de deschis, încât nu puteai să râzi de el, ci numai împreună cu el.

— Mulţumiri, jupâneasă Alys. Mulţumirile mele.

Îndreptându-se de şale, el se încruntă şi, cu un colţ al şorţului, frecă masa pe care de altminteri nu se vedea niciun fir de praf.

— Nu-i nici pe departe ce v-aş fi servit acum un an, fireşte. Nici pe departe. Iarna-i de vină. Da. Iarna. Pivniţa mi se goleşte, iar la târg nu găseşti mai nimic. Şi cine-i poate scoate vinovaţi pe fermieri? Cine? Nici ei nu ştiu când o s-ajungă să mai culeagă ceva. Nimeni nu ştie. Iar carnea de oaie şi de vită, care ar trebui să ajungă pe mesele oamenilor, pe aia o iau lupii şi…

Dintr-odată, el păru să-şi dea seama că asemenea discuţii nu-i puteau încuraja pe oaspeţii săi să se aşeze liniştiţi la masă.

— Ce mai trăncănesc şi eu. Aşa merge gura fără mine, mereu. Merge fără mine. Mari, Cinda, hai să lăsăm oamenii să mănânce liniştiţi, adăugă el, izgonindu-le prin gesturi pe servitoare; în timp ce ele se grăbeau să iasă din încăpere, hangiul se întoarse şi-i făcu încă o plecăciune lui Moiraine. Sper să vă prindă bine masa, jupâneasă Alys. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, numai să-mi spuneţi şi v-aduc. Numai spuneţi. E o mare plăcere să vă servesc pe dumneata şi pe jupân Andra. O plăcere.

Făcu o ultimă plecăciune adâncă şi dispăru, închizând fără zgomot uşa în urma lui. În timpul acestei scene, Lan se sprijinise de perete ca şi cum era pe cale să adoarmă. Acum însă el ţâşni din loc şi ajunse la uşă în doar doi paşi. Lipindu-şi o ureche de tăblia uşii, ascultă cu atenţie o vreme, cât să numeri pe îndelete până la treizeci, apoi o deschise iute şi-şi scoase capul pe coridor.

— Au plecat, zise el în cele din urmă. Putem vorbi în siguranţă.

— Ştiu că ne-ai tot spus să nu ne-ncredem în nimeni, grăi Egwene, dar dacă-l bănuiţi şi pe hangiu, de ce mai rămânem aici?

— Nu-l bănuiesc mai mult decât pe oricine altcineva, răspunse Lan. Numai că, până ajungem în Tar Valon, îi bănuiesc pe toţi. Acolo, o să bănuiesc numai pe unul din doi.

Rand schiţă un zâmbet, crezând că Străjerul făcea o glumă, apoi îşi dădu seama că pe chipul lui Lan nu se oglindea nici o urmă de veselie. Chiar îi bănuia şi pe oamenii din Tar Valon. Oare nu exista niciun loc sigur?

— Întrece măsura, îi împăcă Moiraine cu glas liniştitor. Jupân Fitch este un om bun, cinstit şi de încredere. Numai că-i place să vorbească, şi, chiar cu cele mai bune intenţii din lume, tot ar putea lăsa să-i scape ceva în faţa cui nu trebuie. Mai mult, la toate hanurile la care am tras eu până acum, jumătate dintre fetele care serveau trăgeau cu urechea pe la uşi şi-şi petreceau mai mult timp cu bârfa decât cu făcutul paturilor. Haideţi să ne aşezăm până nu se răceşte mâncarea.

Fiecare îşi ocupă locul în jurul mesei; Moiraine stătea într-unul din capete, iar Lan, în celălalt şi, o vreme, cu toţii fură prea ocupaţi să-şi umple farfuriile pentru a mai putea vorbi. N-o fi fost chiar un ospăţ, dar, după aproape o săptămână de pâine veche şi carne uscată, lor aşa li se părea. După o vreme, Moiraine întrebă:

— Ce ai aflat din sala mare?

Cu toţii rămaseră înţepeniţi, cu furculiţele şi cuţitele în aer şi cu ochii aţintiţi spre Străjer.

— Mai nimic bun, răspunse Lan. Avin avea dreptate, cel puţin din câte se spune. În Ghealdan a avut loc o luptă, iar Logain a câştigat. Circulă o sumedenie de poveşti diferite, dar în privinţa asta toate spun acelaşi lucru.

Logain? Pesemne că era falsul Dragon. Era prima dată când Rand auzea pomenit şi numele bărbatului. S-ar fi zis că Lan îl şi cunoştea.

— Şi despre Aes Sedai? întreba încet Moiraine, dar Lan scutură din cap.

— Nu ştiu nimic. Unii spun că au fost ucise cu toatele, alţii spun că niciuna. Pufni şi continuă: Ba unii spun chiar că au trecut de partea lui Logain. N-ai în ce să crezi, iar eu n-am vrut să mă arăt prea interesat.

— Da, rosti Moiraine, mai nimic bun în ce mi-ai spus. Trăgând adânc aer în piept, îşi îndreptă din nou atenţia spre mâncare: Dar despre situaţia noastră ce se aude?

— Aici stăm mai bine. Nu s-a-ntâmplat nimic ieşit din comun, niciun străin prin împrejurimi care ar putea fi Myrddraal, iar troloci cu siguranţă nu-s. Cât despre Mantiile Albe, sunt ocupaţi

să-i facă necazuri Guvernatorului Adan, pentru că nu vrea să se-nţeleagă cu ei. Nici n-o să ne bage-n seamă, dacă nu ieşim în evidenţă.

— Bun, zise Moiraine. Aşa mi-a spus şi fata de la baie. Are şi bârfa importanţa ei. Ei, acum, continuă ea, adresându-se tuturor, ne-a mai rămas cale lungă, e adevărat, dar nici ultima săptămână n-a fost uşoară, aşa că vă propun să rămânem aici în noaptea asta şi mâine, şi să plecăm poimâine, foarte devreme.

Toţi tinerii rânjiră satisfăcuţi; era pentru prima dată când se aflau într-un oraş. Moiraine zâmbi, dar nu se abţinu să întrebe:

— Ce zice jupân Andra?

Lan privi feţele zâmbitoare din jurul său, fără vreo expresie.

— Fie, dar numai dacă binevoiesc să-şi amintească exact ce le-am spus.

Thom pufni în mustaţă.

— Oameni de la ţară, scăpaţi liberi într-un… într-un oraş.

Apoi pufni din nou şi scutură din cap.

La cât era hanul de plin, nu se găsiră decât trei camere – una pentru Moiraine şi Egwene şi alte două pentru bărbaţi. Rand se trezi că trebuia să stea împreună cu Thom şi cu Lan, undeva la al patrulea cat, în partea din spate a hanului, foarte aproape de streaşina lată, într-o încăpere cu o singură fereastră mică, dând în curtea unde se aflau grajdurile. Se lăsase noaptea, iar lumina hanului scălda împrejurimile. Încăperea era mică oricum, iar patul adus în plus, pentru Thom, o făcea şi mai înghesuită – deşi toate paturile erau înguste. Ba mai erau şi tari, descoperi Rand când se aruncă într-al său. Nu, nu era nici pe departe o cameră bună.

Thom nu zăbovi decât pentru a-şi scoate flautul şi harpa din cutii, apoi plecă, exersându-şi deja gesturile impozante. Lan se duse cu el.

„Ce ciudat”, se gândea Rand, în timp ce se frământa în pat, neputându-şi găsi o poziţie comodă. Cu o săptămână în urmă, s-ar fi năpustit şi el jos, numai la gândul că avea prilejul să vadă spectacolul unui Menestrel, numai să fi auzit vorbindu-se despre aşa ceva. Dar acum trecuse deja o săptămână de când auzea în fiecare seară poveştile lui Thom, iar acesta avea să fie acolo şi a doua zi, şi în ziua următoare, iar baia caldă făcuse să-i dispară nodurile din muşchi, pe care le crezuse veşnice, şi prima masă caldă pe care o luase într-o săptămână îl amorţise. Somnoros,

se întrebă dacă Lan chiar îl cunoştea pe falsul Dragon, Logain. De jos răsunară strigăte înfundate – pesemne că oamenii din sala mare îl întâmpinau pe Thom, dar Rand adormise deja.

Coridorul de piatră era întunecos şi plin de umbre, iar în afară de Rand nu se mai afla nimeni acolo. Nu-şi dădea seama de unde venea lumina, aşa puţină cum era; pe pereţii cenuşii nu se vedea nici o lumânare şi nici vreo lampă, niciun obiect care să fi putut produce strălucirea slabă care părea, pur şi simplu, să existe acolo. Aerul era nemişcat şi umed, iar undeva, în depărtare, se auzea plescăitul monoton şi sec al unui fir de apă care curgea. Nu ştia unde se află, dar sigur nu mai era la han. Încruntându-se, îşi frecă fruntea. La han? Îl durea capul şi nu-şi putea stăpânii gândurile. Fusese ceva legat… de un han? Dar totul dispăruse, oriunde ar fi fost.

Îşi umezi buzele şi-şi dori să fi avut ceva de băut. Îi era îngrozitor de sete, i se uscase gâtul. Plescăitul îl făcu să se hotărască. Neavând în ce se încrede, în afară de setea care-l chinuia, o porni înspre locul din care se tot auzea *pic-pic-pic.*

Coridorul se întindea fără vreun altul cu care să se-ntâlnească şi fără să-şi schimbe în vreun fel înfăţişarea. Nu se vedeau decât uşile masive care apăreau din loc în loc, la intervale regulate, mereu câte două – una de fiecare parte a coridorului – cu lemnul despicat şi uscat, în ciuda umezelii din aer. Umbrele se retrăgeau din faţa lui, rămânând la fel de adânci, fără ca locul în care picura apă să se apropie vreun pic. După multa vreme, se hotărî să încerce una din uşi. Se deschise cu uşurinţă, iar el pătrunse într-o încăpere sumbră, cu pereţi de piatră.

Într-unul din pereţi fuseseră săpate arcade care duceau înspre un balcon din piatră cenuşie, dincolo de care se afla cerul, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată. Nori vârstaţi, cu dungi negre şi cenuşii, portocalii şi roşii, pluteau încoace şi încolo, ca purtaţi de vânturi puternice, încolăcindu-se şi încrucişându-se fără încetare. Nu, nimeni, niciodată, nu putea să fi văzut un cer ca ăsta; nu avea cum să existe.

Reuşi să-şi desprindă privirile de la balcon, dar nici restul încăperii nu era mai plăcut. Peste tot erau curbe ciudate şi unghiuri neobişnuite, de parcă încăperea ar fi fost tăiată aproape la întâmplare în piatră, şi coloane care păreau să

crească direct din podeaua cenuşie. În cămin vuiau flăcări în pălălaie, ca înteţite de foalele dintr-o fierărie, dar nu dădeau căldură. Căminul era alcătuit din pietre ciudate, ovale; când le privea drept, păreau pietre – ude şi lucioase, în ciuda focului –, dar când se uită cu coada ochiului, i se părură chipuri, chipuri de bărbaţi şi femei schimonosite de durere, ţipând fără zgomot. Jilţurile cu spătar înalt şi masa lustruită din mijlocul încăperii erau cu totul obişnuite, dar tocmai asta scotea în evidenţa restul. În schimb, pe un perete atârna o oglindă singuratică şi nicidecum obişnuită. Privind în ea, văzu o negură acolo unde ar fi trebuit să-şi vadă chipul reflectat. Tot restul încăperii se vedea exact aşa cum trebuia, numai el nu.

În faţa vetrei stătea un bărbat pe care nu-l observase la venire. Dacă n-ar fi ştiut că aşa ceva nu era posibil, ar fi zis că nici nu se aflase nimeni acolo, până ce nu-şi întorsese privirile. Bărbatul, îmbrăcat în haine negre, frumos croite, părea în floarea vârstei; Rand găsi că femeilor li s-ar fi părut arătos.

— Iar ne întâlnim faţa în faţă, zise bărbatul şi, doar pentru o clipă, gura şi ochii săi deveniră porţi care duceau în caverne nesfârşite de flăcări.

Ţipând scurt, Rand ieşi cu spatele din încăpere, atât de brusc încât se împiedică pe coridor şi se prăbuşi peste cealaltă uşă, trântind-o de perete. Se întoarse şi se agaţă de clanţă, ca să nu cadă pe podea, şi se trezi holbându-se într-o încăpere cu pereţi de piatră, cu un cer nefiresc care se vedea prin arcadele deschise spre un balcon şi cu un cămin…

— Nu poţi scăpa aşa uşor de mine, grăi bărbatul.

Rand se întoarse, târându-se afară din încăpere, încercând să-şi recapete echilibrul fără să încetinească. De data aceasta nu mai era niciun coridor. Înţepeni, pe jumătate ghemuit, nu departe de masa lustruită, şi-l privi pe bărbatul de lângă cămin. Era mai bine decât să privească pietrele din care era făcut căminul, sau cerul.

— E un vis, şopti el, îndreptându-se. În spatele lui, auzi pocnetul uşii care se închidea. E un fel de coşmar.

Închise ochii, căutând să se trezească. Pe când era copil, Meştereasa îi spusese că, dacă reuşeai asta, când te aflai în mijlocul unui coşmar, coşmarul dispărea. „Cine…? Meştereasa?” Măcar dacă nu i-ar mai fi fugit gândurile. Măcar dacă nu l-ar mai fi durut capul, atunci ar fi reuşit să gândească limpede.

Deschise iar ochii. Încăperea era la fel de tăcută ca înainte; balconul, cerul. Bărbatul de lângă cămin.

— Să fie un vis? întrebă acesta. Dar are vreo importanţă?

Din nou, o clipă numai, ochii şi gura sa deveniră porţi care se deschideau spre un cuptor care părea să se întindă la nesfârşit. Glasul nu-i se schimba; nu părea să-şi dea seama că s-ar fi întâmplat ceva.

De data aceasta, Rand tresări un pic, dar reuşi să se abţină şi să nu ţipe. „E un vis. Trebuie să fie un vis.” Cu toate acestea, se duse cu spatele până la uşă, fără să-şi ia ochii de la individul de lângă foc, şi încercă clanţa. Nu se mişcă; uşa era încuiată.

— Pari însetat, rosti bărbatul de lângă foc. Bea.

Pe masă era un pocal, din aur sclipitor, împodobit cu rubine şi ametiste. Nu fusese acolo mai înainte. Îşi dori să nu mai tresară de spaimă. Era numai un vis. Gura îi părea arsă.

— Sunt, un pic, zise el, ridicând pocalul.

Bărbatul se aplecă atent înainte, cu o mână pe spătarul unui jilţ, privindu-l. Mirosul vinului dres cu mirodenii îi aminti lui Rand cât îi era de sete, ca şi cum nu ar mai fi băut nimic de zile întregi. „Oare aşa să fie?”

Ridicând pocalul până la jumătate, se opri. Din spătarul jilţului, atins de degetele bărbatului, se ridicau fuioare de fum. Iar ochii aceia îl urmăreau cu atâta atenţie, cu focul care ba se aprindea, ba se stingea în ei.

Rand îşi umezi buzele şi puse vinul la loc pe masă, fără să-l guste.

— Nu mi-e atât de sete cum credeam.

Brusc, bărbatul se îndreptă de spate, cu chipul lipsit de expresie. Nici dacă ar fi blestemat, dezamăgirea lui nu s-ar fi putut vedea mai limpede. Rand se întrebă ce pusese în vin. Numai că asta era, fireşte, o întrebare prostească. Totul era un vis. „Atunci de ce nu se termină?”

— Ce vrei? întrebă el. Cine eşti?

Din ochii şi din gura bărbatului se înălţară flăcări; lui Rand i se păru că le aude şi trosnind.

— Unii îmi spun Ba’alzamon.

Rand se trezi cu faţa la uşă, smucind disperat de clanţă. Îi pierise orice idee despre vise. Cel Întunecat. Clanţa nu se mişca, dar el continua să tragă.

— Tu eşti oare acela? întrebă deodată Ba’alzamon. N-o poţi ascunde pe vecie de mine. Nici măcar pe tine nu te poţi ascunde, nici în vârful celui mai înalt munte, nici în peştera cea mai adâncă. Te cunosc până în vârful unghiilor.

Rand se întoarse cu faţa la el – la Ba’alzamon. Înghiţi adânc în sec. Un coşmar. Întinse mâna în spate, mai trase o data de clanţă, apoi îşi îndreptă umerii.

— Ce nădăjduieşti? Faima? vorbi Ba’alzamon. Putere? Poate ţi-au spus că Ochiul Lumii te poate ajuta? De câtă faimă, de câtă putere are parte o marionetă? Sforile care te mişcă s-au ţesut de Veacuri. Taică-tău a fost ales de Turnul Alb, ca un armăsar priponit cu o funie, şi dus să-şi facă treaba. Maică-ta era doar o iapă de prăsile. Totul a fost plănuit. Iar planurile duc la moartea ta.

Rand îşi strânse pumnii.

— Tatăl meu e un om bun, iar mama a fost o femeie bună. Să nu pomeneşti de ei!

Flăcările râseră.

— Deci ai ceva sânge în tine. Poate chiar eşti acela. Şi la ce bun? Suprema Înscăunată se va folosi de tine până ce nu va rămâne nimic, cum au păţit şi Davian, şi Yurian Arc de Piatră, şi Guaire Amalasan, şi Raolin Duşmanul Întunecimii. Aşa cum se foloseşte şi de Logain. Te va folosi până nu va mai rămâne nimic din tine.

— Nu ştiu, murmura Rand, clătinându-şi capul. Clipa în care gândurile i se limpeziseră, datorita furiei, trecuse. Deşi bâjbâia după ea, nu-şi putea aminti cum de reuşise mai înainte s-o prindă. Gândurile i se învolburau. Reuşi să apuce unul, ca şi cum, prins într-un vârtej, s-ar fi agăţat de o pluta. Se chinui să vorbească, şi glasul îi deveni din ce în ce mai puternic:

— Eşti… ferecat… în Shayol Ghul. Tu şi cu toţi Rătăciţii ferecaţi de Creator în vecii vecilor.

— În vecii vecilor? zise batjocoritor Ba’alzamon. Îţi duci viaţa ca un gândac de sub o stâncă şi crezi că mâzga în care-ţi faci veacul este însuşi universul. Moartea timpului îmi va aduce atâta putere cât nici nu visezi tu, vierme.

— Eşti ferecat!…

— Nătângule, n-am fost niciodată ferecat!

Flăcările de pe chipul său izbucniră cu atâta forţă, încât Rand făcu un pas înapoi, ascunzându-şi faţa cu mâinile.

— Am stat lângă Lews Therin Ucigaşul de Neam când a făptuit crima care i-a adus numele. Eu i-am spus să-şi omoare soţia, şi copiii, şi tot neamul, şi pe toţi cei care-l iubeau şi pe care-i iubise. Eu i-am dăruit clipa de limpezime în care să-şi dea seama de ce a făcut. Ai auzit vreodată cum strigă un om care-şi dă sufletul, vierme? Atunci m-ar fi putut lovi. Era cu neputinţă să izbândească, dar ar fi putut încerca. În loc de asta, a abătut asupra sa Puterea Supremă, atât de multă, încât pământul s-a despicat şi pe locul mormântului său s-a înălţat Piscul Dragonului. O mie de ani mai târziu, am îmboldit trolocii să năvălească spre miazăzi, şi, timp de trei secole, au devastat lumea. Nechibzuitele şi neştiutoarele din Tar Valon au spus că până la urmă am pierdut lupta, numai că al Doilea Legământ, Legământul celor Zece Neamuri, a fost distrus şi n-a mai putut fi refăcut… şi atunci a mai rămas cineva să-mi se opună? I-am şoptit la ureche lui Artur Aripă de Şoim, şi toată întinderea stăpânirii Aes Sedai s-a prăbuşit. I-am mai şoptit o dată, iar Marele Rege şi a trimis oştile să traverseze Oceanul Aryth, să treacă Marea cea Mare, şi astfel a pecetluit două destine. Sfârşitul visului său de a avea un singur ţinut şi un singur neam, şi încă o osândă care va să vină. Eram acolo când trăgea să moară şi sfetnicii lui i-au spus că doar o Aes Sedai îi poate salva viaţa. Am spus o vorbă, iar el a poruncit ca sfetnicii să fie trimişi la moarte. Am spus o vorbă, iar ultimul strigăt al Marelui Rege a fost că Tar Valon trebuie distrus. Când astfel de bărbaţi nu au izbutit să-mi se împotrivească, ce nădejde ai tu, amărâtule? Ai să mă slujeşti, sau ai să joci după cum vor femeile Aes Sedai până ce mori. Şi apoi ai să fii cu adevărat al meu. Morţii sunt ai mei!

— Nu, şopti Rand, e un vis. E un vis!

— Şi crezi că în vise eşti la adăpost de mine? Priveşte!

Ba’alzamon făcu un gest poruncitor, iar Rand dădu să întoarcă, ascultător, capul, dar n-o făcu; nu voia să se întoarcă.

Pocalul dispăruse de pe masă. În locul acela se afla acum un şobolan mare, ghemuit, care clipea orbit de lumină şi adulmeca nesigur aerul. Ba’alzamon îşi îndoi degetul, iar şobolanul, cu un chiţăit, îşi arcui spinarea, ridicându-şi labele din faţă şi ţinându-şi cu greutate echilibrul pe cele din spate. Degetul se îndoi şi mai mult, iar şobolanul se prăbuşi pe o parte, dând înnebunit din labe, scormonind fără să poată apuca însă ceva, chiţăind

ascuţit, cu spinarea arcuită, tot mai arcuită. Se auzi un trosnet puternic, ca o creangă uscată care se rupea, şi şobolanul fu scuturat de un fior adânc, apoi rămase nemişcat, zăcând, cu spinarea îndoita.

Rand înghiţi în sec.

— Într-un vis se poate întâmpla orice, îngăimă el.

Fără să privească, lovi din nou cu pumnul în uşă. Mâna îl durea, dar tot nu reuşi să se trezească.

— Du-te atunci la Aes Sedai. Du-te în Turnul Alb şi spune-le. Povesteşte-i Supremei Înscăunate Amyrlin… acest vis.

Bărbatul râse. Rand simţi căldura flăcărilor pârjolindu-i chipul.

— Asta-i o cale să scapi din mâna lor. Atunci, nu te vor mai folosi. Nu, nu te vor folosi, dacă află că ştiu şi eu de tine. Dar oare te vor lăsa în viaţă, să poţi povesti ce pun ele la cale? Eşti atât de prost încât să crezi asta? Pe coastele Piscului Dragonului s-a răspândit cenuşa multora de felul tău.

— E un vis, spuse Rand, gâfâind. E un vis, şi am să mă trezesc curând.

— Chiar aşa?

Cu coada ochiului, Rand văzu degetul bărbatului mişcându-se şi îndreptându-se spre el.

— Chiar aşa să fie?

Degetul se încovoie, iar Rand ţipă, simţind cum se arcuieşte de spate; fiecare muşchi din trup îl silea să o facă.

— Oare te vei mai trezi vreodată?

Fără să se poată stăpânii, Rand tresări în întuneric, cu mâinile încleştate pe o bucată de stofă. O cuvertură. Lumina palidă a lunii scânteia prin singura fereastră din încăpere. Se vedeau şi umbrele celorlalte Două paturi. Dintr-unul dintre ele se înălţa un sforăit, ca zgomotul de pânză sfâşiată: Thom Merrilin. Prin cenuşa din vatra scânteiau câţiva cărbuni.

Aşadar, fusese un vis, precum coşmarul pe care-l avusese la hanul Izvorul de Vin, în ziua de Bel Tine; tot ce auzise şi făcuse se amestecase laolaltă cu poveşti străvechi şi cu tot felul de prostii fără rost. Îşi trase pătura până la umeri – tremura, dar nu din cauza frigului. Îl durea şi capul. Moiraine putea face oare ceva ca să oprească visele astea? „A zis că ne poate ajuta, dacă avem coşmaruri.”

Pufnind dispreţuitor, se lăsă pe spate. Erau visele astea chiar atât de rele încât să ceara ajutor de la Aes Sedai? Pe de altă parte, oare nu se adâncise în toată povestea îndeajuns de mult? Părăsise Ţinutul celor Două Râuri, plecase cu o Aes Sedai.

Numai că, fireşte, nu avusese de ales. Şi atunci, nu era de acum musai să aibă încredere în ea? Într-o Aes Sedai? Gândul la toate acestea era la fel de supărător ca visul. Se ghemui sub pătură, încercând să ajungă la liniştea hăului, aşa cum îl învăţase Tam, dar somnul nu se grăbi să-l cuprindă.

CAPITOLUL 15

Prieteni şi străini

Razele soarelui revărsate peste patul îngust îl treziră, în cele din urmă, pe Rand dintr-un somn adânc, dar agitat. Îşi trase perna peste cap, numai că lumina tot se vedea, iar el nu voia cu adevărat să adoarmă din nou. După primul coşmar veniseră şi altele. De amintit, şi-l amintea numai pe primul, dar ştia sigur că nu mai voia să aibă parte şi de altele.

Oftând, aruncă perna la o parte, se ridică şi se întinse, chircindu-se de durere. Toţi cârceii de care crezuse că scăpase datorita băii din seara de dinainte erau la locul lor. Şi încă îl mai durea şi capul, dar asta nu-l surprinse. Asemenea vise puteau să provoace oricui o durere de cap. Celelalte dureri dispăruseră deja, dar asta nu.

Paturile erau goale. Lumina se revărsa prin fereastră într-un unghi ascuţit; soarele se înălţase destul de mult deasupra orizontului. La fermă, până la ora asta ar fi îmbucat deja câte ceva şi s-ar fi apucat de treburi. Se dădu repede jos din pat, bombănind supărat. Aveau un oraş de văzut, şi nici măcar nu-l treziseră şi pe el. Măcar avusese cineva grijă ca în vasul de spălat să fie apă, călâie încă.

Se spălă şi se îmbrăcă repede, şovăind o clipa la vederea sabiei lui Tam. Lan şi Thom îşi lăsaseră desagile de la şa şi păturile în cameră, fireşte, dar sabia Străjerului nu se vedea pe nicăieri. Lan purtase sabia cu sine, în Emond’s Field, încă dinainte să înceapă necazurile, aşa că se hotărî să-i urmeze exemplul. Spunându-şi iar şi iar că nu o făcea pentru că visase de atâtea ori, cu ochii deschişi, să se plimbe pe străzile unui oraş adevărat cu sabia la şold, se încinse cu ea şi îşi aruncă mantia pe umăr ca un sac.

Coborând scările două câte două, se grăbi spre bucătărie. Pesemne că asta era calea cea mai uşoară pentru a face rost de ceva de-ale gurii, iar în această zi, singura pe care îi era îngăduit să o petreacă în Baerlon, nu avea de gând să mai piardă vremea. „Sânge şi cenuşă, că doar puteau să mă trezească…”

Jupân Fitch era în bucătărie, faţa în faţă cu o femeie îndesată, cu braţele acoperite de făină, care era, desigur, bucătăreasa. Dintre cei doi, femeia părea mai agresivă; îşi tot scutura degetul pe sub nasul hangiului, în timp ce fetele care serveau la mese, spălătoresele, băieţii de la grajduri şi cei care învârteau frigările fugeau de colo colo, văzându-şi de treburi şi încercând să se facă a nu băga de seamă ce se întâmpla chiar sub nasul lor.

— … Cirri al meu e un motan bun, spunea bucătăreasa pe un ton ascuţit, şi să n-aud altceva, pricepi? După capul meu, jupâne, nu faci altceva decât să te plângi că-şi face treaba prea bine.

— Mi s-a plâns şi mie lumea, izbuti să rostească jupân Fitch. Mi s-a plâns, jupâneasă. Jumate din oaspeţi…

— Nici să n-aud. Nici nu vreau să aud. Dacă se plâng de motanul meu, să gătească ei. Eu şi bietul motănel, care nu-şi face decât treaba, o să plecăm undeva unde suntem bine veniţi. Să dea naiba dacă nu, încheie ea, desfăcându-şi şorţul şi dând să şi-l tragă peste cap.

— Nu! strigă jupân Fitch şi sări s-o oprească. Începură să dănţuiască în cerc, bucătăreasa încercând să-şi scoată şorţul, iar hangiul, să i-l tragă la loc peste cap.

— Nu, Sara, gâfâi el. Nu face asta. Zău, n-o face! Ce mă fac eu fără dumneata? Cirri e un motan de toată isprava. Minunat, zău aşa. E cel mai bun motan din Baerlon. Dacă se mai plânge cineva, o să le spun să fie mulţumiţi că-şi face treaba. Să fie recunoscători. Să nu pleci, Sara! Sara?

Bucătăreasa se opri din loc şi reuşi să-i smulgă şorţul din mâini.

— Ei bine, bine, zise ea, cu mâinile încleştate pe şorţ, fără să şi-l pună încă la loc. Dar dacă vrei să pregătesc ceva până la prânz, ia mai du-te de aici şi lasă-mă să mă apuc de treabă. O fi hanul dumitale, dar bucătăria e a mea. Sau poate vrei să găteşti chiar dumneata? îl întrebă, făcându-se că-i oferă şorţul.

Jupân Fitch se trase înapoi, cu braţele desfăcute larg. Deschise gura, apoi se opri şi privi în jur, pentru primă dată. Ajutoarele de bucătărie se făceau în continuare că nu-i bagă în seamă pe cei doi, iar Rand începu să se scotocească prin buzunarele surtucului, cu toate că, în afară de moneda dăruită de Moiraine, nu avea acolo decât câţiva bănuţi de aramă şi nişte

flecuşteţe. Briceagul şi gresia cu care-l ascuţea. Două corzi de rezervă pentru arc şi o bucată de sfoară, care se gândise că-i putea fi vreodată de folos.

— Sara, sunt convins, grai jupân Fitch alegându-şi cu grijă cuvintele, că totul va fi nemaipomenit, aşa ca de obicei.

Şi, cu asta, se mai uită încă o dată, bănuitor, la ajutoarele de bucătărie, apoi plecă, cât putea de demn. Sara aşteptă să-l vadă plecat, apoi îşi legă şorţul la loc, cu mişcări bruşte, şi-l pironi cu privirea pe Rand.

— Oi vrea ceva de mâncare, nu? Ei, hai, pofteşte, îi spuse ea, cu un rânjet scurt. Nu te muşc, să ştii, în ciuda a ceea ce-ai văzut, şi n-ar fi trebuit să vezi. Ciel, ia dă-i flăcăului nişte pâine, brânză şi lapte. Numai asta mai avem acum. Şezi, băiete. Prietenii matale au plecat cu toţii, în afară de un flăcău care am înţeles că nu se simţea bine, şi zic eu că şi mata o să vrei s-o întinzi.

Una dintre fetele care serveau aduse o tavă, iar Rand se aşeză pe un scăunel. Începu să mănânce, iar bucătăreasa se întoarse la aluatul pe care-l frământa, fără să se oprească din vorbit.

— Acu', să ştii, nu tre' să te sperii de ce ai văzut. Jupân Fitch e un om destul de bun, cu toate că bărbaţii, oricât ar fi de buni, nu sunt cine ştie ce chilipir. Lumea asta care se plânge l-a speriat. Şi la ce s-or plânge atâta? Ce, preferă să vadă şobolani vii, sau morţi? Cu toate că, la drept vorbind, Cirri nu prea îi lasă din gură după ce-i prinde. Şi peste o duzină? Cirri nu lasă niciodată aşa de mulţi să intre în han, zău că nu. Pe aici e curat, şi nimeni nu poate spune altceva. Şi toţi cu spinarea ruptă, încheie ea, clătinând din cap, mirată de ciudata întâmplare.

Pâinea şi brânza se făcură cenuşă în gura lui Rand.

— Cu spinarea ruptă?

— Nici nu merită să te mai gândeşti la aşa ceva, răspunse bucătăreasa, fluturând dintr-o mână plină de făină. Gândeşte-te la lucruri plăcute. Avem un Menestrel, ştiai? E în sala mare, chiar în clipa asta. Dar, stai, că mata ai venit împreună cu el, aşa-i? Eşti unul dintre cei care au venit cu jupâneasa Alys astă noapte, nu? Mda, ştiam eu. Da' nu prea cred să am eu vreun prilej să-l văd pe Menestrelul ăsta, când hanul e aşa de plin, şi cu atâtea haimanale coborâte din munţi, continuă ea, frământând aluatul de parcă s-ar fi răzbunat pe el. De obicei, nu

primim aşa oameni, numai că tot oraşu-i plin de ei. Cu toate că, ce să zic, sunt şi unii mai de ispravă. Păi, n-am mai văzut un Menestrel încă din toamna trecută, şi…

Rand mesteca mecanic, fără să simtă vreun gust şi fără să asculte ce vorbea bucătăreasa. Şobolani morţi, cu spinarea ruptă. Îşi termină în grabă masa, îngăimă câteva vorbe de mulţumire şi se grăbi să plece. Trebuia să vorbească numaidecât cu cineva.

Între sala mare de la Cerbul şi Leul şi cea de la Izvorul de Vin, singura asemănare era numele. Cea în care se afla acum era de două ori mai lată şi de trei ori mai lungă, iar pe pereţi, sus, erau pictate peisaje viu colorate, cu clădiri frumos împodobite şi grădini cu copaci înalţi şi flori strălucitoare. În loc să aibă o singură vatră uriaşă, pe fiecare perete se găsea câte una, iar înăuntru se aflau zeci de mese. Aproape toate scaunele, băncile şi taburetele erau ocupate. Toţi oamenii, cu pipa între dinţi şi câte o cană în mână, şedeau aplecaţi înainte, cu atenţia îndreptată asupra lui: Thom, care stătea în picioare pe o masă, în mijlocul încăperii; mantia sa multicoloră zăcea aruncată pe un scaun, în apropiere. Până şi jupân Fitch rămăsese nemişcat, având în mână o carafă de argint şi o cârpă de curăţat.

— La trap, cu copite de argint, şi grumaze mândre şi arcuite, declama Thom, părând cumva că se află şi el în şa, în mijlocul unui lung alai de călăreţi. Scutură din cap, fluturându-şi coamele mătăsoase. O mie de flamuri flutură pe cerul nesfârşit, în toate culorile curcubeului. O sută de trâmbiţe cu gâtlejul de aramă fac văzduhul să tremure, iar tobele răsuna ca un tunet. Val după val, uralele se înalţă cu miile dinspre privitori, se prăvălesc peste acoperişurile şi turnurile din Illian, cad şi se sparg neauzite în jurul miilor de urechi ale călăreţilor, ale căror inimi şi priviri scânteiară datorită sfintei lor meniri. Marele Alai porneşte la drum, călare, pentru a căuta Cornul lui Vaiere, care-i va chema îndărăt pe eroii tuturor Vârstelor, să iasă din morminte, din nou, pentru a lupta de partea Luminii…

Menestrelul numea această tehnică Declamarea simplă, aşa cum le spusese în nopţile din timpul călătoriei spre miazănoapte, lângă foc. Poveştile, spunea el, puteau fi recitate în trei moduri – Declamarea grandioasă, Declamarea simplă şi Vorbirea obişnuită (care era modul în care vorbeai cu cine ştie

ce vecin despre recoltă – o folosea şi Thom, dar nu se obosea niciodată să-şi ascundă dispreţul din voce).

Rand închise uşa fără să intre şi se sprijini de perete. De la Thom n-avea ce sfat să dobândească. Moiraine – ea ce ar face dacă ar şti?

Îşi dădu seama că oamenii care treceau se holbau la el, pentru că vorbea de unul singur cu voce scăzută. Netezindu-şi surtucul, se îndreptă de spate. Trebuia să vorbească neapărat cu cineva. Bucătăreasa spusese că nu plecaseră toţi. Se abţinu din greu să nu o ia la fuga.

Bătând la uşa camerei în care dormiseră ceilalţi băieţi, şi vârându-şi capul înăuntru, îl văzu doar pe Perrin, care zăcea în pat; nici măcar nu se îmbrăcase. Ridică puţin capul de pe pernă pentru a se uita la Rand, apoi închise ochii din nou. Tolba şi arcul lui Mat se aflau într-un colţ, sprijinite de perete.

— Am auzit că nu ţi-e bine, spuse Rand, intrând şi aşezându-se pe celalalt pat. Nu voiam decât să stau de vorbă cu cineva. Eu… începu el, apoi îşi dădu seama că nu ştia cum să aducă vorba. Dacă ţi-e rău, continua el, ridicându-se pe jumătate în picioare, poate mai bine te las să dormi.

— Nu ştiu dacă am să mai pot dormi vreodată, ofta Perrin. Am avut un coşmar, dacă vrei să ştii, şi nu am mai putut adormi la loc. O să-ţi zică Mat, nici o grija. Azi dimineaţă a râs de mine, când le-am spus de ce eram mult prea obosit ca să plec cu ei, dar să ştii că şi el a visat. Aproape toată noaptea l-am auzit zvârcolindu-se şi mormăind în somn. N-o să-mi zici că asta înseamnă că a dormit bine, continuă el, acoperindu-şi ochii cu braţul său gros. Pe Lumină, tare obosit mai sunt. Poate, dacă mai stau aici vreun ceas, o să-mi vină cheful să mă ridic. Dacă nu vad oraşul din cauza unui coşmar, Mat o să-şi bată joc de mine până în vecii vecilor.

Cu mişcări lente, Rand se aşeză din nou pe pat. Îşi umezi buzele, apoi spuse repede:

— A omorât un şobolan?

Perrin coborî braţul şi se holbă la el.

— Şi tu? întrebă el în cele din urmă; când Rand încuviinţă din cap, celălalt continuă: Ce n-aş da să fiu iar acasă. Mi-a spus… a zis… Ce ne facem? I-ai spus lui Moiraine?

— Nu. Încă nu. Poate nici n-o s-o fac, nu ştiu. Tu?

— A zis… Sânge şi cenuşă, Rand, nu ştiu, răspunse Perrin, ridicându-se brusc într-un cot. Crezi că şi Mat a visat acelaşi lucru? A râs el, dar nu era râsul lui, iar când i-am spus că n-am putut să dorm din pricina unui coşmar, a făcut o faţă ciudată.

— Poate o fi visat şi el, zise Rand, vinovat din pricina uşurării pe care o simţea, aflând că nu era singurul. Aveam de gând să-i cer un sfat lui Thom. El a văzut o bună parte a lumii. Tu… tu ce crezi, trebuie să-i spunem lui Moiraine?

Perrin se lăsă din nou pe pernă.

— Doar ai auzit poveştile despre Aes Sedai. Crezi că în Thom putem avea încredere? Crezi că există cineva pe lumea asta în care putem avea încredere? Ascultă, Rand, dacă ieşim vii din treaba asta şi dacă ne întoarcem acasă şi mă mai auzi spunând ceva despre plecarea din Emond’s Field, fie şi până la Dealul Străjii, să-mi tragi un şut, ai auzit?

— Ei, şi tu, rosti Rand, încercând să zâmbească, pe cât putea. Sigur ca o să ne întoarcem acasă. Hai, scoală-te. Suntem într-un oraş şi avem o zi întreagă la dispoziţie să-l vizităm. Unde-ţi sunt hainele?

— Du-te tu. Eu mai stau niţel întins, răspunse Perrin, punându-şi iar braţul peste ochi. Du-te, du-te. Te prind din urmă într-un ceas, sau cam aşa.

— Treaba ta, tu pierzi, zise Rand, ridicându-se. Gândeşte-te niţel, şi ai să-ţi dai seama. Baerlon, continuă el, oprindu-se lângă uşă. De câte ori am vorbit despre ziua în care o să ajungem să-l vedem?

Perrin rămase întins, cu ochii acoperiţi, şi nu răspunse nimic. După câteva clipe, Rand ieşi şi închise uşa în urma lui. Pe coridor, se sprijini de perete, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe buze. Tot îl mai durea capul; era chiar mai rău, nu mai bine. Nici gândul de a vizita oraşul nu-l mai entuziasma. De fapt, nu-i trecea prin minte nimic care să-l fi putut face să se simtă încântat.

Apăru o slujnică, cu braţele pline de cearşafuri, care-l privi îngrijorată. Înainte ca ea să-i fi putut adresa vreo vorba, Rand plecă pe coridor, îmbrăcându-şi mantia. Thom nu putea să fi terminat – mai avea încă vreo câteva ceasuri de stat în sala mare. În lipsă de altceva, mai bine se ducea să vadă şi el câte ceva. Poate-l găsea pe Mat, să afle dacă Ba’alzamon trecuse şi

prin visele lui. Coborî mai încet, de data asta, frecându-şi tâmplele.

Scările se isprăveau lângă bucătărie, aşa că o apucă pe acolo, făcându-i Sarei un semn din cap, dar grăbindu-se mai departe, atunci când ea se apropie, părând că doreşte să continue discuţia. În curtea grajdurilor nu era decât Mutch, care stătea în uşă, şi încă un grăjdar care tocmai intra, cărând un sac în spate.

Rand îl salută şi pe Mutch, dar acesta îi aruncă o privire posomorâtă şi intră în han. Rand nădăjdui ca locuitorii din oraş să semene mai degrabă cu Sara, decât cu Mutch. Simţindu-se pregătit să vadă cum arata un oraş, grăbi pasul.

Ajuns la ieşirea din curte, se opri şi căzu pe gânduri. Strada era plină de oameni care se înghesuiau ca oile în ţarc, înfofoliţi de sus până jos în mantii şi cojoace, cu bonetele trase pe ochi din pricina frigului, strecurându-se de colo colo cu paşi grăbiţi, de parca vântul care sufla peste acoperişuri îi împingea din spate, făcându-şi loc cu coatele unii printre alţii fără vreo vorbă sau vreo privire. „Numai străini, se gândi el. Nimeni nu se cunoaşte cu nimeni.”

Şi mirosurile erau ciudate, pătrunzătoare, acre, dulci, toate amestecate la un loc; nasul începu să-l mănânce. Nici măcar când Sărbătoarea ajungea la culme nu văzuse atâţia oameni la un loc, înghesuiţi. Nici pe jumătate, de fapt. Şi era o singură strada. Jupân Fitch şi bucătăreasa spuseseră că tot oraşul era plin. Tot oraşul... aşa?

Se trase încet înapoi, îndepărtându-se de poartă şi de strada plină de lume. La urma urmei, nu era drept să plece şi să-l lase pe Perrin bolnav în pat. Şi dacă Thom îşi termina spectacolul în timp ce el, Rand, era în oraş? Poate că Menestrelul pleca şi el, iar Rand trebuia neapărat să discute cu cineva. Mai bine să mai aştepte niţel. Oftând uşurat, se întoarse cu spatele la strada care gemea de lume.

Numai că ideea de a se întoarce în han nu-i făcea cu ochiul, din pricina durerii de cap. Se aşeză pe un butoi răsturnat, în spatele hanului, nădăjduind ca aerul rece să-i facă bine. Mutch apărea din când în când în uşa grajdului şi se holba la el; până şi de la distanţă reuşea să distingă expresia încruntată şi dezaprobatoare de pe chipul acestuia. Poate că nu-i plăceau oamenii de la ţară? Sau era stânjenit de faptul că jupân Fitch îi

întâmpinase cu căldură, după ce el încercase să-i alunge pentru că veniseră prin spate? „O fi vreo Iscoadă a Celui Întunecat”, se gândi Rand, aşteptându-se să-i se pară amuzant, numai că nu-i se păru. Pipăi cu degetele mânerul sabiei lui Tam. Nu-i rămăseseră prea multe lucruri cu adevărat amuzante.

— Un păstor cu o sabie cu pecetea bâtlanului, spuse un glas de femeie. După ce am văzut-o şi pe asta, îmi vine să cred că totul e cu putinţa. În ce necazuri ai intrat, ţărănuşule?

Speriat, Rand sări în picioare. Era femeia cu părul tuns scurt pe care o văzuse împreună cu Moiraine atunci când ieşise din sala de baie, îmbrăcată tot în pantaloni şi cu un surtuc bărbătesc. Din câte i se părea, era puţin mai în vârstă ca el, cu ochii negri, chiar mai mari decât ai lui Egwene, şi cu o privire ciudată şi pătrunzătoare.

— Rand te cheamă, nu? continua ea. Eu sunt Min.

— N-am intrat în niciun necaz, răspunse el; nu ştia ce-i spusese Moiraine fetei, dar îşi amintea de avertismentul lui Lan să nu atragă nicidecum atenţia asupra lor. Ce te face să crezi că aş avea necazuri? Ţinutul celor Două Râuri este un loc liniştit, şi la fel suntem şi noi, toţi cei de acolo. Singurele necazuri care se abat peste noi sunt cele legate de recolte sau de oi.

— Liniştit? se miră Min cu un surâs vag. Am auzit şi eu vorbindu-se despre voi, oamenii ăştia din Ţinutul celor Două Râuri. Am auzit tot soiul de glume despre păstorii tari de cap şi am întâlnit nişte oameni care chiar au trecut pe acolo.

— Tari de cap? se încruntă Rand. Ce glume?

— Cei care vă cunosc, continuă ea ca şi cum nu l-ar fi auzit, spun că sunteţi mereu politicoşi şi zâmbăreţi, moi ca untul. Cel puţin pe dinafară. Pe dinăuntru, zice-se, sunteţi tari ca nişte rădăcini străvechi de stejar. Dacă sapi prea adânc, dai de piatră, aşa zice lumea. Dar la tine şi la prietenii tăi, piatra nu-i prea adânc îngropată. Ai crede că a venit o furtună care a spulberat tot ce era deasupra. Moiraine nu mi-a spus chiar totul, dar am şi eu ochi să văd.

Rădăcini de stejar? Piatră? Nu prea aducea cu vorbele neguţătorilor sau cu ale oamenilor lor de credinţă. Iar ultimele cuvinte îl speriară de-a dreptul. Se uită repede în jur; curtea era goală, iar ferestrele cele mai apropiate erau închise.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele de… cum ai spus?

— Ei, jupâneasa Alys, dacă preferi, zise Min, cu o privire amuzată care-l făcu să roşească. Nu-i nimeni pe aproape să ne audă.

— Ce te face să crezi că jupâneasa Alys mai are şi alt nume?

— Păi chiar ea mi-a spus, răspunse fata, cu atâta răbdare în glas încât el roşi din nou. Nu că ar fi avut de ales, de fapt. Am văzut-o că e... altfel... de la bun început. Când a trecut prima oară pe aici, în drum spre voi. Ştia de mine. Am mai discutat la viaţa mea şi cu altele de… soiul ei.

— Ai… văzut-o? întreba Rand.

— Mă rog, cred că pot să am încredere că n-o să dai fuga la Copiii Luminii, ţinând cont de tovarăşii cu care călătoreşti. Nu le-ar plăcea să audă ce fac, la fel cum nu le-ar plăcea să audă ce face ea.

— Nu înţeleg.

— Ea mi-a spus că văd bucăţi din Pânză, răspunse Min, râzând încet şi scuturând din cap. După mine, aş zice că sună mult prea măreţ. Pur şi simplu vad anumite lucruri, când mă uit la oameni, şi uneori ştiu şi ce înseamnă. Mă uit la un bărbat şi o femeie care nu şi-au vorbit niciodată şi ştiu că o să se ia. Şi aşa se şi întâmplă. Cam asta ar fi. Iar ea mi-a cerut să mă uit la voi toţi la un loc.

Rand se înfioră.

— Şi ce-ai văzut?

— Când sunteţi la un loc? Un vârtej de scântei în jurul vostru, mii de scântei, şi o umbră mare, mai întunecată decât miezul de noapte. E atât de grea, încât aproape că mă mir că n-o pot vedea cu toţii. Scânteile încearcă să potopească umbra, iar ea încearcă să le înghită, continuă fata, ridicând din umeri. Sunteţi vârâţi cu toţii în ceva primejdios, dar nu-mi dau seama de mai mult.

— Toţi? îngână Rand. Şi Egwene? Dar ei… nu o urmăreau… adică…

Min păru să nu bage de seamă scăparea lui.

— Fata? E şi ea vârâtă în toată povestea. Şi Menestrelul. Voi toţi. Eşti îndrăgostit de ea.

Rand o privi fix, fără să răspundă.

— De asta îmi dau seama şi fără să văd nimic. Şi ea te iubeşte, dar nu ţi-e menita, şi nici tu ei. Nu aşa cum vreţi voi acum.

— Adică?

— Când mă uit la ea, văd acelaşi lucru ca la... jupâneasa Alys. Văd şi alte lucruri, lucruri pe care nu le înţeleg, dar asta ştiu sigur. Iar ea n-o să se împotrivească.

— Ce prostie, exclamă Rand, simţindu-se stânjenit.

Durerea de cap i se mai domolise, transformându-se într-o apăsare surdă; i se părea că are capul plin de smocuri de lână. Voia să plece de lângă fată şi să scape de lucrurile pe care le vedea ea. Şi totuşi...

— Ce vezi când te uiţi la... noi ceilalţi?

— Tot soiul de lucruri, răspunse Min cu un rânjet, de parcă ştia ce voia de fapt s-o întrebe. Străje... adică jupân Andra are deasupra capului şapte turnuri prăbuşite, un prunc în leagăn cu o sabie în mână şi... Se opri o clipă şi clătină din cap. Bărbaţii ca el... înţelegi tu... sunt mereu înconjuraţi de atâtea imagini. Cât despre Menestrel, imaginile cele mai limpezi care-l înconjoară sunt un bărbat – nu el – care jonglează cu foc, şi Turnul Alb, iar asta nu are nici o noimă pentru un bărbat. La cel mare şi cu părul creţ văd un lup, o coroană spartă şi copaci care înfloresc peste tot în jurul lui. Iar la celalalt – un vultur roşu, un ochi pe un taler de balanţă, un pumnal cu rubin, un corn şi un chip care râde. Mai sunt şi alte lucruri, dar, înţelegi tu, de data asta nu pot să-mi mai dau seama deloc ce înseamnă.

Cu asta, ea ramase tăcută, aşteptând şi zâmbind silit în continuare, până când, în cele din urma, el îşi drese glasul şi întrebă:

— Dar la mine?

Zâmbetul ei părea cât pe ce să se transforme într-un hohot de râs.

— Cam aceleaşi lucruri ca la ceilalţi. O sabie care nu-i sabie, o coroană cu frunze de laur, din aur masiv, toiagul unui cerşetor, pe tine turnând apă pe nisip, o mână însângerată şi un fier încins, trei femei veghind o targă pe care eşti întins tu, o stâncă neagră udă de sânge...

— Gata, gata, o întrerupse el neliniştit. Nu-i nevoie să-mi spui toate astea.

— Dar cel mai mult şi mai mult văd fulgere. Peste tot în jurai tău, unele te lovesc, altele ţâşnesc din tine. Şi nu ştiu ce înseamnă, în afară de un singur lucru. Noi doi o să ne mai întâlnim.

Şi îi aruncă o privire ciudată, de parcă nici asta nu înţelegea ce înseamnă.

— Şi de ce nu? răspunse Rand. Tot pe aici o să mă întorc pe drumul spre casă.

— Mda, aşa o fi, zise ea şi, dintr-odată, rânjetul reapăru, strâmb şi misterios, iar ea îl mângâie pe obraz. Dar dacă ţi-aş spune tot ce văd, părul ţi s-ar cârlionţa mai ceva decât la prietenul tău cel lat în spate.

El se trase înapoi de parca mâna ei ar fi fost un fier încins.

— Cum adică? Vezi ceva despre şobolani? Sau despre vise?

— Şobolani? Nu, şobolani nu. Cât despre vise, poate asta numeşti tu vis, dar eu una nu-i spun aşa.

Văzând-o cum rânjeşte, el se întrebă dacă nu era cumva nebună.

— Trebuie să plec, îi spuse, strecurându-se pe lângă ea. Trebuie… trebuie să mă duc să-mi întâlnesc prietenii.

— Atunci, du-te. Dar n-ai să scapi.

Chiar dacă nu o luă chiar la fugă, Rand constată că fiecare pas pe care-l făcea era mai iute decât cel dinainte.

— Fugi, fugi, strigă Min în urma lui. De mine tot nu scapi.

Râsul ei îl făcu să se grăbească să străbată curtea şi să iasă în stradă, în hărmălaia de oameni. Ultimele cuvinte pe care le auzise erau prea asemănătoare cu cele rostite de către Ba'alzamon. Grăbindu-se prin mulţime, se lovi de câţiva oameni, alegându-se cu nişte priviri chiorâşe şi cu vorbe grele, dar nu încetini pasul până ce nu se îndepărtă de han.

După o vreme, începu să fie atent din nou la locul în care se afla. Îşi simţea capul ca un balon, dar tot se uita în jur şi se bucură de ce vedea. Îi trecu prin minte că Baerlon era un oraş măreţ, chiar dacă nu semănă cu cele din poveştile lui Thom. Rătăci pe străzi largi, cele mai multe pavate, şi coborî pe alei înguste şi şerpuite, apucând-o pe unde îl duceau picioarele şi mulţimea de oameni. În timpul nopţii plouase, iar străzile nepavate se umpluseră deja de noroi din pricina mulţimii; dar, pentru el, noroiul nu era o noutate. În Emond's Field nu erau uliţe pavate.

Palate nu se vedeau, şi doar câteva case erau cu mult mai mari decât cele de acasă, dar fiecare avea acoperiş de ţigla sau de şindrilă la fel de frumos precum cel al hanului Izvorul de Vin. Îi trecu prin cap că avea să vadă şi palate, când avea să ajungă

în Caemlyn. Cât despre hanuri, numără nouă, toate cel puţin la fel de mari ca Izvorul de Vin şi cele mai multe de seama celui în care trăseseră. Şi îi mai rămăseseră multe străzi de văzut.

Pe fiecare stradă era plin de prăvălii, cu umbrare de pânză care se întindeau peste tarabele pline cu mărfuri, de la pânzeturi la cărţi, oale şi încălţări. Ai fi zis că o sută de căruţe ale neguţătorilor ambulanţi se răsturnaseră, vărsându-şi marfa pe jos. Se holbă atât de mult, încât nu doar o dată trebui să o ia iute din loc, din pricina privirii bănuitoare a vreunui vânzător. Prima data nu înţelese, dar când, în cele din urmă, îşi dădu seama, începu să se înfurie, până să-şi aducă aminte că, aici, el era străinul. Oricum, nu putea cumpăra cine ştie ce. Rămase cu gura căscată văzând ce sume se plăteau pentru câte o duzină de mere vechi sau o mână de napi zbârciţi, de felul celor cu care în Ţinutul celor Doua Râuri erau hrăniţi caii; dar oamenii păreau dispuşi să dea banii.

După socoteala lui, oamenii erau cu adevărat mulţi. O vreme, numai vederea lor se dovedi îndeajuns pentru a-l copleşi. Unii purtau haine mai frumoase decât toţi cei din Ţinutul celor Două Râuri – aproape la fel de fine ca acelea purtate de Moiraine – şi destul de mulţi aveau mantale lungi, îmblănite, care le ajungeau până la glezne. Cât despre minerii despre care vorbea toată lumea de la han, aceştia aveau aspectul ponosit al celor care trudesc sub pământ. Dar cei mai mulţi nu arătau altfel decât oamenii cu care crescuse, nici la chip şi nici la îmbrăcăminte. Cumva, se aşteptase să-i se pară diferiţi. De fapt, unii dintre ei aduceau atât de bine cu cei din Ţinutul celor Două Râuri, încât îşi putea imagina că făceau parte dintr-una sau alta dintre familiile pe care le cunoscuse în Emond's Field. Un individ fără dinţi şi cărunt, cu urechile ca două toarte, care şedea pe o băncuţă la uşa unui han şi se holba posomorât în fundul unei căni putea cu uşurinţă să fie vărul lui Bili Congar. Croitorul fălcos care cosea în faţa prăvăliei putea fi fratele lui Jon Thane – amândoi aveau chiar şi un petic de chelie, la ceafă. Un om care părea imaginea în oglinda a lui Samel Crawe trecu pe lângă el când dădu un colţ şi…

Fără să-i vină să creadă, se holbă la un omuleţ cu braţe lungi şi nasul mare, care se strecura grăbit prin mulţime, în nişte haine care păreau o boccea de zdrenţe. Ochii îi erau cufundaţi în orbite, iar faţa sa murdară era slabă şi trasă, ca şi cum nu mai

mâncase şi nu mai dormise de mai multe zile, dar Rand ar fi jurat… Deodată, omuleţul zdrenţăros îl văzu şi încremeni în loc, fără să dea atenţie celor din jur, care mai că nu se împiedicară de el. Din mintea lui Rand dispăru orice umbră de îndoială.

— Jupân Fain! strigă el. Şi noi care credeam că ai…

Într-o clipă, neguţătorul ambulant ţâşni din loc, dar Rand se luă după el, îngăimând scuze peste umăr oamenilor pe care-i înghiontea. Izbuti să-l zărească pe Fain prin mulţime, pe când acesta tocmai o apuca pe o alee, şi se repezi într-acolo.

Neguţătorul ambulant se oprise în loc, aproape de intrarea aleii pe care un gard înalt o transforma într-o fundătură. Când Rand se opri din alergat, Fain se întoarse cu faţa la el, cocoşându-se de parcă i-ar fi fost teamă şi trăgându-se în spate. Flutură din braţele sale murdare, făcându-i semn să nu se apropie. Surtucul său era găurit în multe locuri, iar mantia îi era ponosită şi sfâşiată, de parcă ar fi avut parte de vremuri mult prea grele.

— Jupân Fain? grăi Rand şovăielnic. Ce s-a întâmplat? Sunt eu, Rand al’Thor, din Emond’s Field. Credeam că te-au luat trolocii.

Fain făcu un gest scurt şi fugi câţiva paşi, fără să-şi îndrepte spatele, către gura aleii. Nu încercă să treacă pe lângă Rand şi nici măcar să se apropie.

— Nu! strigă el răguşit; capul i se mişca fără încetare, de parcă încerca să vadă tot ce se petrecea pe uliţa, în spatele lui Rand. Nu pomeni de… continuă el, cu glas scăzut, într-o şoaptă gâjâită, apoi întoarse capul, uitându-se la Rand lung şi chiorâş. Nu pomeni de ei. Sunt Mantii Albe prin oraş.

— Dar n-au nici o pricină să se lege de noi, rosti Rand. Hai cu mine la Cerbul şi Leul. Stau acolo, împreună cu nişte prieteni. Pe cei mai mulţi îi cunoşti şi dumneata. O să se bucure să te vadă. Credeam cu toţii c-ai murit.

— Să mor? se răsti indignat neguţătorul ambulant. Padan Fain nu moare. Padan Fain ştie unde să sară şi unde să cadă, zise el, îndreptându-şi zdrenţele de parcă erau haine de sărbătoare. Aşa a fost şi aşa va fi mereu. O să am parte de viaţă lungă. Mai lungă decât…

Dintr-odată, chipul i se strânse, iar mâinile i se încleştară pe pieptul surtucului.

— Mi-au ars căruţa şi toate mărfurile. N-aveau nici o pricina s-o facă, aşa-i? N-am putut să ajung la caii mei. Caii mei, pe care

hangiul cel gras mi i-a încuiat în grajd. Trebuia s-o iau iute din loc, ca să nu mă aleg cu gâtul tăiat, şi unde am ajuns? Numai hainele de pe mine mi-au mai rămas. Păi, e drept? Ia zi, e drept?

— Caii dumitale sunt în siguranţa în grajdurile lui jupân al'Vere. Poţi să-i iei oricând. Dacă vii cu mine la han, sunt sigur că Moiraine o să te ajute să ajungi înapoi în Ţinutul celor Două Râuri.

— Aaaa! Asta-i… asta-i femeia Aes Sedai, nu? întrebă Fain, cu o expresie îngrijorată pe chip. Da, poate… începu el, apoi se opri, umezindu-şi nervos buzele. Cât o să mai rămâneţi la… cum i-ai zis? Cum se numeşte?… Cerbul şi Leul?

— Mâine plecăm, zise Rand. Dar ce are asta de a face cu…

— Păi, tu habar n-ai, se jelui Fain, că doar ai burta plină şi ai dormit bine într-un pat moale. Eu n-am dormit mai deloc din noaptea aia. Ghetele mi s-au tocit de atâta alergătură, iar de mâncat…

Chipul i se schimonosi.

— Nu vreau să mă apropii de nici o Aes Sedai, continuă el, scuipând cuvintele, vreau să stau departe, departe de ele… dar s-ar putea să fie nevoie. N-am de ales, nu? Când mă gândesc să-i văd privirea pironită pe mine, când mă gândesc că ştie unde sunt…

Întinse o mână spre Rand de parcă ar fi vrut să-l apuce de surtuc, dar se opri tremurând şi până la urmă se trase înapoi.

— Făgăduieşte-mi să nu-i spui. Femeia aia mă sperie. Nu ai de ce să-i spui, nici o Aes Sedai nu trebuie să ştie nici măcar că exist. Trebuie să-mi făgăduieşti. Trebuie!

— Făgăduiesc, grai Rand cu voce blândă. Dar n-are de ce să-ţi fie frică de ea. Hai cu mine. Măcar o să ai parte de-o masă caldă.

— Poate. Poate, răspunse Fain, frecându-şi gânditor bărbia. Mâine zici? Păi, până atunci… N-ai să uiţi făgăduiala? N-ai să-i spui…?

— N-am s-o las să-ţi facă vreun rău, zise Rand, întrebându-se cum ar fi putut să oprească o Aes Sedai, împiedicând-o să facă întocmai ce dorea.

— Rău n-o să-mi facă, grăi Fain. Nu, nu, nu. N-am de gând s-o las.

Şi, ca un fulger, se năpusti pe lângă Rand şi se pierdu în mulţime.

— Jupân Fain! strigă Rand. Aşteaptă!

Ieşi în fugă de pe uliţă, la timp ca să vadă mantia zdrenţuită dispărând după un colţ. Continuând să-l strige, fugi după el, încercând să dea colţul. Nu avu răgaz decât să vadă spatele unui bărbat şi se izbi pe dată de acesta. Căzură amândoi grămadă în noroi.

— Nu poţi să te uiţi pe unde mergi? se auzi un mormăit de sub el, iar Rand se ridică surprins.

— Mat?

Mat se ridică în şezut cu o privire ucigaşă şi începu să-şi scuture noroiul de pe mantie cu palmele.

— Zău că te transformi în orăşean. Dormi toată dimineaţa şi dai peste oameni.

Ridicându-se în picioare, rămase cu ochii holbaţi la palmele sale pline de noroi, apoi bombăni ceva şi se şterse de mantie.

— Ia ascultă, nici n-ai să ghiceşti pe cine am văzut adineauri.

— Padan Fain, zise Rand.

— Padan Fa… Da' de unde ai ştiut?

— Am vorbit şi eu cu el, apoi a fugit.

— Deci nu l-au luat tro… începu Mat, apoi se opri şi aruncă o privire bănuitoare în jur, dar se linişti văzând că mulţimea trecea pe lângă ei fără să le dea vreo atenţie; Rand se bucură în sinea lui că învăţase să aibă grijă.

— Deci nu l-au luat… ăia. Mă întreb de ce a plecat din Emond's Field, aşa, fără niciun cuvânt. Pesemne că a luat-o la fugă de atunci şi nu s-a mai oprit până ce-a ajuns aici. Dar acuma de ce fugea?

Rand clătină din cap, şi-şi dori să n-o fi făcut. Capul părea gata să-i cadă de pe umeri.

— Habar n-am de ce altceva, decât că-i e frică de M… de jupâneasa Alys.

Greu mai era să fie mereu atent la vorbele care-i ieşeau din gură.

— Nu vrea ca ea să ştie că-i aici. M-a pus să făgăduiesc să nu-i spun.

— Ei, din partea mea, n-are a se teme, zise Mat. Aş vrea ca ea să nu ştie nici de mine unde sunt.

— Mat?

Oamenii treceau în continuare pe lângă ei fără să-i bage în seamă, dar Rand îşi coborî oricum glasul şi se apropie.

— Mat, ai avut azi noapte vreun coşmar? Despre un bărbat care a ucis un şobolan?

Mat îl privi fără să clipească.

— Şi tu? spuse el în cele din urma. Şi Perrin, pare-mi-se. Aproape că l-am întrebat azi dimineaţă, dar… Trebuie s-o fi păţit şi el. Sânge şi cenuşă! Acuma cineva s-a apucat să ne facă să visăm tot felul de lucruri. Rand, aşa de mult mi-aş dori ca nimeni să nu ştie pe unde sunt.

— Azi dimineaţă, la han era plin de şobolani morţi, grai Rand, fără să se mai teamă să rostească vorbele, aşa cum s-ar fi temut mai devreme; parcă nu prea mai simţea niciun fel de emoţie. Aveau spinarea ruptă.

I se părea că propriul glas îi răsună în urechi. Dacă se îmbolnăvea, ar fi putut ajunge în situaţia de a trebui să meargă la Moiraine. Constată cu uimire că nici măcar gândul că Puterea Supremă ar fi putut fi folosită pe pielea lui nu-l mai deranja.

Mat inspiră adânc, îşi adună mantia şi privi împrejur de parcă s-ar fi întrebat încotro s-o pornească.

— Ce ni se întâmpla, Rand? Ce?

— Nu ştiu. Am de gând să-i cer sfatul lui Thom, dacă să mai vorbesc despre asta şi… altcuiva.

— Nu! Ei nu. Poate lui, da, dar nu şi ei.

Bruscheţea răspunsului îl lua prin surprindere pe Rand.

— Deci l-ai crezut?

Nici nu mai trebui să explice la care „el” se referea; strâmbătura de pe faţa lui Mat îi arăta că înţelesese.

— Nu, răspunse Mat încet. Dar mă gândesc la mai multe variante. Dacă-i povestim ei, iar el a minţit, poate să nu se întâmple nimic. Poate. Dar poate numai faptul că el a pătruns în visele noastre e îndeajuns pentru… Ei, nu ştiu, adăugă el, şi se opri să înghită în sec. Dacă nu-i spunem ei, poate că o să visăm din nou. Şobolani sau nu, oricum visele sunt mai bune decât… Ţi-aduci aminte de bac? Eu zic să nu deschidem gura.

— Bine.

Rand îşi aducea aminte şi de bac, şi de ameninţarea lui Moiraine, dar cumva toate astea îi păreau nişte lucruri foarte îndepărtate în timp.

— Bine.

— Nici Perrin n-o să zică nimic, aşa-i? continuă Mat, legănându-se pe călcâie. Trebuie să ajungem la el. Dacă-i spune, o să-şi dea seama de toată povestea. Sunt convins de asta. Hai.

Şi porni iute prin mulţime. Rand rămase cu ochii aţintiţi în urma lui, până ce Mat se întoarse şi-l apucă de braţ. Simţindu-l, Rand clipi, apoi se luă după el.

— Ce ai păţit? întrebă Mat. Iar adormi?

— Cred că am răcit, mormăi Rand; capul îi răsuna ca o tobă.

— Când ajungem îndărăt, poţi să mănânci nişte supă de pui, propuse Mat. Gura nu-i mai tăcu nici o clipă, în timp ce se strecurau pe străzile aglomerate. Rand încercă să asculte şi chiar să mai spună câte ceva din când în când, dar era prea greu. Nu era obosit şi nu voia să doarmă, numai că-i se părea că plutea. După un timp, se trezi că-i povestea lui Mat despre Min.

— Un pumnal cu un rubin? întreba Mat. Asta-mi place. Nu ştiu însă ce să zic de povestea cu ochiul. Eşti sigur că nu inventa? Aş zice că trebuia să ştie şi ce înseamnă toate astea, dacă e ghicitoare.

— N-a spus c-ar fi ghicitoare, i-o întoarse Rand. Cred că într-adevăr are viziuni din astea. Aminteşte-ţi că Moiraine vorbea cu ea când am ieşit din baie. Iar ea ştie cine-i Moiraine.

Mat se încruntă la el.

— Parcă nu trebuia să rostim numele ăsta.

— Aşa-i, îngăimă Rand şi-şi frecă tâmplele cu ambele mâini; îi venea foarte greu să se concentreze, oricât de puţin.

— Cred că într-adevăr eşti bolnav, replică Mat, încruntându-se în continuare; brusc, îl opri pe Rand, apucându-l de mânecă. Ia uite!

Trei bărbaţi cu platoşe şi coifuri ascuţite de oţel, lustruite de sclipeau precum argintul, îşi croiau drum în josul străzii către Rand şi Mat. Până şi zalele de pe braţe le străluceau. Mantiile lungi, de un alb imaculat, brodate cu un soare auriu pe partea din stânga, atârnau aproape până în noroiul şi băltoacele de pe stradă. Mâinile li se odihneau pe mânerul sabiei şi priveau în jur ca şi cum ar fi văzut nişte scârboşenii care tocmai ieşiseră de sub un buştean putrezit. Nimeni însă nu le întorcea privirile. Nimeni nu părea să-i bage în seamă. Oricum, cei trei nu aveau nevoie să-şi facă loc. Mulţimea se dădea în lături din faţa mantiilor albe ca din întâmplare, lăsându-i să păşească într-un spaţiu liber care se deplasa odată cu ei.

— Crezi c-or fi Copiii Luminii? întrebă cu voce tare Mat; un trecător îl privi urât, apoi grăbi pasul.

Rand încuviinţă. Copiii Luminii. Mantiile Albe. Bărbaţii care le urau pe Aes Sedai. Bărbaţii care le spuneau celorlalţi cum să trăiască şi care le făceau necazuri celor care nu le dădeau ascultare. Dacă necazuri însemna fermele arse şi alte lucruri şi mai rele... „Ar trebui să-mi fie frică, se gândi el. Sau să fiu curios." Oricum, ceva... dar nu să-i privească netulburat.

— Nu-mi par cine ştie ce, şopti Mat. Dar sunt plini de ei, nu zici?

— N-are a face, răspunse Rand. La han. Trebuie să vorbim cu Perrin.

— Ca Eward Congar. Şi el e mereu cu nasul pe sus, continuă Mat şi rânji dintr-odată, cu o sclipire în ochi. Ţi-aduci aminte când a căzut de pe Podul de Căruţe şi a trebuit să se care acasă ud leoarcă? Asta l-a dezumflat vreo lună de zile.

— Şi ce are asta de a face cu Perrin?

— Vezi aia? întrebă Mat, arătându-i cu degetul o căruţă care stătea sprijinită în oişte, într-o alee, chiar în faţa celor trei bărbaţi. Înăuntru se aflau vreo duzină de butoaie, ţinute în loc de o singură proptea.

— Ia priveşte!

Râzând, băiatul se năpusti într-o prăvălie aflată la stânga lor. Rand rămase cu ochii după el, ştiind că ar fi trebuit să facă totuşi ceva. Sclipirea din ochii lui Mat însemna că punea ceva la cale. Curios însă, se trezi că de-abia aştepta să vadă ce avea celălalt de gând. Ceva îi spunea că era un lucru greşit şi periculos, dar asta nu-l împiedica să zâmbească, la gândul a ceea ce avea să urmeze.

Într-o clipă, Mat apăru deasupra lui, căţărându-se pe o fereastră a podului şi sărind pe acoperişul de ţiglă al prăvăliei. Avea praştia în mână, învârtind o deja. Privirea lui Rand se întoarse către căruţă. Aproape imediat se auzi un trosnet puternic, iar propteaua care ţinea butoaiele se rupse, chiar când Mantiile Albe ajunseseră în dreptul aleii. Oamenii se dădură la o parte când butoaiele se rostogoliră peste oiştea căruţei, cu un zgomot răsunător, şi începură să salte pe strada, împrăştiind noroi şi apă murdară în toate direcţiile. Cei trei bărbaţi săriră în lături la fel de iute ca toţi ceilalţi, trufia din privirile lor fiind înlocuită de surprindere. Un trecător căzu la pământ,

împroşcând la rândul lui, dar cei trei se mişcară agil şi evitară cu uşurinţă butoaiele. Însă de noroiul care zbura în jur şi le împroşca mantiile nu avură cum scăpa.

Un bărbos cu un şorţ lung ieşi în fugă de pe alee, fluturându-şi braţele şi strigând mânios, dar o singură privire aruncată celor trei care încercau în zadar să-şi scuture noroiul de pe mantii se dovedi îndeajuns pentru a-l face să dispară la loc, încă şi mai repede decât la venire. Rand aruncă o privire spre acoperişul prăvăliei. Mat dispăruse. Lovitura nu era mare lucru pentru un băiat din Ţinutul celor Două Râuri, dar efectul urmărit fusese cu siguranţă atins. Rand nu-şi putea ţine râsul; şi acesta părea cumva învelit într-un smoc de lână, dar tot râs era. Când se întoarse îndărăt cu ochii la stradă, cei trei bărbaţi în mantii albe se uitau fix la el.

— Ţi se pare ceva amuzant, da? întrebă unul, care stătea puţin în faţa celorlalţi; avea o privire arogantă şi nu clipea mai deloc, cu o scânteie în ochi de parcă ştia ceva de mare preţ, ce nu mai ştia nimeni altcineva.

Râsul lui Rand încetă brusc. Era singur printre noroi şi butoaie cu Copiii. Oamenii care-i înconjuraseră până atunci descoperiseră, fiecare, că aveau ceva mai bun de făcut în susul sau în josul străzii.

— De frica Luminii nu-ţi mai poţi mişca limba? întrebă Mantia Albă, a cărui faţă îngustă părea şi mai trasă din pricina mâniei; se uită dispreţuitor la mânerul sabiei care se vedea de sub mantia lui Rand. Poate că tu eşti răspunzător pentru asta, da?

Spre deosebire de ceilalţi doi, avea şi un nod auriu cusut dedesubtul însemnului cu soarele de pe mantie.

Rand dădu să-şi acopere sabia, dar, în loc de asta, îşi trase mantia înapoi pe umeri. Undeva, în străfundurile minţii sale, se minuna singur de ceea ce făcea, dar era un gând foarte îndepărtat.

— Se mai întâmplă şi accidente, îi înfruntă el. Chiar şi Copiilor Luminii.

Omul cu faţă îngustă ridică dintr-o sprânceană.

— Aşa periculos îmi eşti, tinerelule? întrebă el; nu era cu mult mai în vârstă decât Rand însuşi.

— Pecetea bâtlanului, Lord Bomhald, îl preveni altul dintre cei trei.

Omul cu faţa îngustă aruncă din nou o privire către mânerul sabiei lui Rand – bâtlanul de bronz se vedea foarte bine – şi, pentru o clipă, făcu ochii mari. Apoi privirea i se îndreptă spre chipul lui Rand şi pufni dispreţuitor.

— E prea tânăr. Nu eşti de pe-aici, da? îl întrebă cu răceală în glas. Şi vii… de unde?

— Tocmai am ajuns în Baerlon, răspunse Rand; un fior îi străbătu braţele şi picioarele; îşi simţea pielea încinsă, aproape fierbinte. Nu se întâmplă să ştiţi un han bun?

— Nu-mi răspunzi la întrebări, se răsti Bomhald. Ce ticăloşie se ascunde în sufletul tău de nu vrei să-mi răspunzi?

Ceilalţi doi îl flancară, cu chipul împietrit şi lipsit de expresie. În ciuda petelor de noroi de pe mantii, acum nu mai era nimic amuzant la ei.

Rand simţi un fior în tot corpul; senzaţia de căldură se transformă în fierbinţeală. Voia să râdă, îl făcea să se simtă aşa de bine. Un glas care-i răsuna în minte îi strigă că era ceva în neregulă, dar nu se putea gândi decât la cât era de plin de energie, mai mai să plesnească. Zâmbind, se legănă pe călcâie şi aşteptă urmarea, întrebându-se, vag, ce avea să se întâmple.

Chipul căpeteniei se întunecă. Unul dintre ceilalţi scoase puţin sabia din teacă, îndeajuns pentru a da la iveală câţiva centimetri de oţel, şi spuse cu glasul tremurând de mânie:

— Când Copiii Luminii pun întrebări, ţărănoi cu ochi cenuşii ce-mi eşti, află că aşteaptă şi răspunsuri, ori…

Dar se opri când bărbatul cu chipul îngust îi puse un braţ pe piept şi-i făcu un semn cu capul în susul străzii. Sosise Garda Oraşului, o duzină de bărbaţi cu tichii rotunde de oţel şi surtuce de piele bătute cu ţinte, care duceau cu ei bastoane de luptă, cu aerul că ştiau foarte bine cum să le folosească. Se opriră la vreo zece paşi de ei şi-i priviră în tăcere.

— Oraşul ăsta şi-a pierdut Lumina, mârâi bărbatul care pusese mâna pe sabie, ridicându-şi apoi glasul pentru a striga către Gardă: Peste Baerlon s-a abătut umbra Celui Întunecat!

La un gest al lui Bomhald, îşi vârî cu putere sabia la loc în teacă, cu multă forţă. Bomhald se întoarse din nou spre Rand. În ochii lui ardea o lumină pătrunzătoare.

— Să ştii, tinerelule, că Iscoadele Celui Întunecat nu ne scapă niciodată, nici chiar într-un oraş peste care s-a abătut Umbra. O să ne mai întâlnim noi. Poţi să fii sigur!

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari; cei doi tovarăşi îl urmară la mică distanţă, ca şi cum Rand ar fi încetat să mai existe. Cel puţin, pentru moment. Când ajunseră în partea aglomerată a străzii, drumul li se deschise, la fel ca mai înainte, ca din întâmplare. Bărbaţii din Gardă şovăiră, cu ochii la Rand, apoi îşi luară bastoanele pe umeri şi o apucară pe urmele celor trei, numai că se văzură nevoiţi să-şi croiască drum prin mulţime, strigând:

— Faceţi loc! Trece Garda!

Numai câţiva oameni se dădură la o parte fără să crâcnească.

Rand rămăsese în aşteptare, legănându-se pe călcâie. Fiorul care-l străbătea era atât de puternic, încât aproape că-l făcea să se cutremure şi simţea că-i arde pielea. Mat ieşi din prăvălie, privindu-l ţintă.

— Nu eşti bolnav, grai el în cele din urmă. Eşti nebun!

Rand inspiră adânc şi, dintr-odată, totul dispăru, ca un balon spart, făcându-l să se clatine pe picioare când îşi dădu seama ce făcuse. Umezindu-şi buzele, se uită în ochii lui Mat.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la han, de-acum, murmură el şovăielnic.

— Da, răspunse Mat. Cred că da.

Strada începuse din nou să se umple; mulţi dintre cei care treceau pe lângă ei le aruncau priviri chiorâşe, vorbind între ei cu glas scăzut. Rand era convins că povestea urma să se răspândească. Un nebun se luase la harţă cu trei Copii ai Luminii. Asta da, poveste. „Poate că visele m-au făcut să-mi pierd minţile.”

Cei doi se rătăciră de mai multe ori pe străzile întortocheate, dar, după o vreme, se întâlniră cu Thom Merrilin, care se plimba solemn, de unul singur, prin mulţime. Menestrelul le spuse că ieşise să-şi dezmorţească oasele şi să ia o gură de aer proaspăt, numai că, ori de câte ori cineva arunca o privire spre mantia sa multicoloră, anunţa cu voce răsunătoare:

— Mă găsiţi la Cerbul şi Leul, numai astă-seară.

Găsindu-şi cu greu cuvintele, Mat începu să-i povestească lui Thom despre vis şi despre încurcătură în care se aflau, dacă să-i spună sau nu lui Moiraine, dar Rand i se alătură şi el, pentru că erau mici diferenţe între felurile în care şi-l reaminteau. „Sau

poate că fiecare vis a fost puţin altfel”, se gândi el. În linii mari însă, totul se potrivea.

După numai câteva vorbe, Thom îşi îndreptă toată atenţia spre ceea ce auzea. Când Rand pomeni de Ba’alzamon, Menestrelul îi apucă de umeri pe amândoi şi le spuse răstit să-şi ţină gura, se înălţă în vârful picioarelor pentru a privi peste capetele mulţimii, apoi îi conduse afară din înghesuială către o fundătură în care nu se aflau decât câteva lăzi şi un câine galben şi costeliv, care se ghemuise într-un colţ ca să scape de frig.

Thom privi o vreme către mulţime, ca să vadă dacă se oprea cineva să-i asculte, apoi se întoarse din nou către cei doi. Ochii săi albaştri îi sfredeliră, între două priviri pe care le arunca înspre intrarea în uliţă.

— Să nu mai rostiţi numele ăsta în auzul străinilor, le porunci el, cu glas scăzut, dar foarte serios. Nici măcar în locurile în care ar putea să se afle străini care să-l audă. E foarte primejdios, chiar şi când nu sunt Copii ai Luminii pe uliţe.

— Aş putea eu să-ţi zic câte ceva despre Copiii Luminii, pufni Mat, aruncându-i lui Rand o privire piezişă.

Thom nu-l băgă în seamă.

— Dacă numai unul dintre voi ar fi visat asta, continuă el, trăgându-se furios de mustaţă. Povestiţi-mi tot ce vă amintiţi. Fiecare amănunt.

În timp ce-i asculta, continua să arunce câte o privire în dreapta şi stânga.

— … Şi mi-a spus numele celor care au fost folosiţi, zise Rand în cele din urmă, după ce povestise tot ce-şi amintea. Guaire Amalasan, Raolin Duşmanul Întunecimii.

— Davian, adăugă Mat. Şi Yurian Arc de piatră.

— Şi Logain, sfârşi Rand.

— Primejdioase nume, mormăi Thom, ai cărui ochi păreau să-i sfredelească şi mai adânc decât înainte. Aproape la fel de primejdioase ca şi cel de mai înainte, într-un fel sau altul. Cu toţii sunt morţi acum, în afară de Logain. Unii au murit de mult. Raolin Duşmanul Întunecimii a trăit acum vreo două mii de ani. Însă primejdia rămâne. Mai bine nu le rostiţi numele cu voce tare, nici chiar când sunteţi singuri. Cei mai mulţi nu le-ar recunoaşte, dar dacă vă aude cine nu trebuie…

— Dar cine au fost? întrebă Rand.

— Nişte bărbaţi, şopti Thom. Nişte bărbaţi care au clătinat stâlpii cerului şi au făcut lumea să se cutremure din temelii. N-are a face, continua el clătinând din cap. Uitaţi de ei. De-acum sunt praf şi pulbere.

— Şi au fost… folosiţi, aşa cum ne-a spus el? întrebă Mat. Şi au murit?

— S-ar putea spune că Turnul Alb i-a ucis. S-ar putea spune, repetă Thom; îşi strânse o clipă buzele, apoi clătină din nou din cap. Dar să-i fi folosit…? Nu. Asta n-o înţeleg. Numai Lumina ştie câte rotiţe mişcă Suprema Înscăunată Amyrlin, dar asta n-o înţeleg.

Mat se înfioră.

— A spus atâtea. Numai vorbe nebuneşti. Toată povestea cu Lews Therin Ucigaşul de Neam şi Artur Aripă de Şoim. Şi Ochiul Lumii. Asta ce o mai fi?

— O legendă, răspunse încet Menestrelul. Poate. O legendă la fel de însemnată cum e cornul lui Vaiere, cel puţin în ţinuturile de la Hotare. Acolo, bărbaţii pleacă în căutarea Ochiului Lumii, la fel cum tinerii din Illian pornesc să caute Cornul. Poate că-i o legendă.

— Şi acum ce facem, Thom? întrebă Rand. Îi spunem? Nu mai vreau vise din astea. Poate ştie ea ce-i de făcut.

— Poate n-o să ne placă ce face ea, mârâi Mat.

Thom îi privi lung, cugetând şi mângâindu-şi mustaţa cu dosul palmei.

— Aş zice să vă ţineţi gura, răspunse el în cele din urmă. Nu povestiţi nimănui, cel puţin deocamdată. Puteţi să vă răzgândiţi oricând, dacă n-aveţi de ales, dar, odată ce povestiţi, s-a terminat şi v-aţi legat încă şi mai mult de… de ea.

Brusc, el îşi îndrepta umerii, fără să se mai cocoşeze aproape deloc.

— Băiatul celălalt! Aţi zis că şi el a visat acelaşi lucru? Oare are minte destulă ca să-şi ţină gura?

— Cred că da, răspunse Rand, în acelaşi moment în care Mat îl lămurea:

— Tocmai ne duceam la han să-l prevenim.

— Facă Lumina să nu ajungem prea târziu!

Cu mantia fluturându-i în jurul gleznelor, cu peticele tremurând în bătaia vântului, Thom o porni la drum cu paşi mari, privind peste umăr fără să se oprească.

— Ei? Sunteţi bătuţi în cuie, sau ce?

Rand şi Mat se grăbiră pe urmele lui, dar el nu-i mai aşteptă. De data asta, nu se mai opri la vederea oamenilor care-i admirau mantia, nici măcar când îl salutau şi-l aclamau. Se repezi pe străzi de parcă erau pustii. Rand şi Mat aproape că fugeau ca să se ţină după el. Mult mai repede decât se aştepta Rand, ajunseră la Cerbul şi Leul.

Când tocmai dădeau să intre, Perrin ieşi în fugă, încercând să-şi pună mantia pe umeri fără să se oprească, şi fu cât pe ce să cadă din picioare, încercând să nu intre în ei.

— Tocmai veneam să vă caut, gâfâi el după ce-şi recăpătă echilibrul.

Rand îl apucă de braţ.

— Ai povestit cuiva ceva despre vis?

— Zi că nu, îi ceru Mat.

— E foarte important, spuse şi Thom.

Perrin îi privi uimit.

— Nu, n-am povestit. Nici nu m-am ridicat din pat decât de vreun ceas, continuă el, iar umerii i se lăsară. M-am străduit din răsputeri să nu mă gândesc la asta; cum să mai şi povestesc cuiva. Dar lui de ce i-aţi spus? mai întrebă, arătând cu capul spre Menestrel.

— Trebuia să povestim cuiva, sau înnebuneam, murmură Rand.

— Îţi explic eu mai târziu, adăuga Thom, aruncând o privire plina de subînţelesuri către oamenii care intrau şi ieşeau din han.

— Bine, răspunse şovăitor Perrin, părând încă nedumerit; dintr-odată, îşi trase o palmă peste frunte. M-aţi făcut aproape să uit de ce vă căutam. Nu că n-aş prefera să uit. E Nynaeve înăuntru!

— Sânge şi cenuşă! strigă Mat cu un glas ascuţit. Cum a ajuns aici? Moiraine… bacul…

Perrin pufni.

— Crezi că o poate opri aşa un fleac precum un bac scufundat? L-a scos la lumină pe Turnînalt care izbutise, nu ştiu cum, să treacă râul îndărăt. Nynaeve mi-a povestit că l-a găsit ascuns în cameră şi că la început nu voia nici să se apropie de râu, dar l-a făcut ea într-un fel să găsească o barcă îndeajuns de mare pentru ea şi calul ei şi s-o treacă dincolo. A vâslit chiar el. Am

înţeles că nu i-a dat răgaz decât să găsească un om care să-l ajute.

— Pe Lumină! oftă Mat.

— Şi ce caută aici? se interesa Rand, dar Mat şi Perrin îi aruncară amândoi o privire plină de dispreţ.

— A venit după noi, răspunse Perrin. Tocmai vorbeşte cu… cu jupâneasa Alys, şi e aşa multă căldură între ele, de zici că stă să ningă.

— N-am putea să mergem o vreme în altă parte? întrebă Mat. Taica-meu zice că numai un prost îşi bagă mâna de bunăvoie într-un cuib de viespi.

Rand îl întrerupse:

— Nu poate să ne silească să ne întoarcem. După Noaptea Iernii, ar fi trebuit şi ea să-şi dea seama. Dacă nu, va trebui s-o facem noi să înţeleagă.

Cu fiecare cuvânt, sprâncenele lui Mat se ridicau din ce în ce mai sus, iar după ce Rand isprăvi, fluieră înfundat.

— Ai încercat vreodată s-o convingi pe Nynaeve de ceva ce nu vrea să înţeleagă? Eu da. Aşa că zic să stăm afară până la căderea nopţii, şi apoi să ne strecurăm înăuntru.

— Din câte am văzut eu la tânăra asta, mormăi Thom, nu cred că se va opri până ce nu spune ce are de spus. Dacă nu-i se dă ocazia cât mai repede, s-ar putea s-o ţină tot aşa, până ce o să facă o vâlvă în jurul nostru pe care nu ne-o dorim.

Cu asta, îi puse pe toţi trei la punct. Schimbând câte o privire, ei traseră adânc aer în piept şi intrară mărşăluind înăuntru, ca şi când ar fi plecat la lupta cu trolocii.

CAPITOLUL 16

Meştereasa

Intrară în han, cu Perrin în frunte. Rand era atât de concentrat asupra a ceea ce avea de gând să-i spună lui Nynaeve, încât nici n-o văzu pe Min înainte ca ea să-l prindă de braţ şi să-l tragă la o parte. Ceilalţi mai făcură câţiva paşi pe coridor, înainte să-şi dea seama că el se oprise, apoi se opriră la rândul lor, ca să-l aştepte, pe jumătate nerăbdători să plece, pe jumătate nădăjduind să dureze cât mai mult.

— N-avem timp de de-astea, băiete, grăi morocănos Thom.

Min îl privi pătrunzător pe Menestrelul cel cărunt.

— Du-te şi mai jonglează puţin, se răsti ea, trăgându-l pe Rand mai departe de ceilalţi.

— Chiar că nu am timp, îi şopti Rand. Oricum, nu mai vreau să te aud spunându-mi că n-am cum scăpa de tine şi alte cele.

Încercă să-şi elibereze braţul, dar, de câte ori izbutea, ea îl prindea la loc.

— Nici eu n-am vreme de prostiile tale. Stai odată locului! îi porunci ea, aruncându-le celorlalţi o privire scurtă şi venind mai aproape de el, pentru a-i vorbi cu glas scăzut. Cu câtva timp în urmă a sosit o femeie – mai scundă ca mine, tânără, cu ochi negri şi părul negru împletit într-o coadă care-i ajungea până la mijloc. Şi ea face parte din toată povestea, la fel ca voi ceilalţi.

O clipă, Rand se holbă la ea fără să spună nici o vorbă. „Nynaeve? Cum să fie şi ea părtaşă? Pe Lumină, dar despre mine ce să mai zic?”

— Nu e… cu putinţă.

— O cunoşti? şopti Min.

— Da… şi ea… adică, tu…

— Rand, scânteile. Când a sosit, s-a întâlnit cu jupâneasa Alys şi au apărut scântei, deşi erau numai ele două. Ieri nu am văzut scânteile decât când eraţi măcar trei sau patru la un loc, dar astăzi totul e mai aprins, mai pătimaş.

Se uită la prietenii lui Rand, care aşteptau nerăbdători, şi se înfioră o clipă, apoi se întoarse din nou către el.

— Mă mir că nu ia foc hanul. Astăzi sunteţi cu toţii într-o primejdie mai mare ca ieri. De când a sosit ea.

Rand aruncă o privire spre prietenii săi. Thom, cu sprâncenele sale stufoase ridicate într-un unghi ascuţit, se tot apleca înainte, încercând să găsească o modalitate de a-l grăbi.

— N-o să ne facă niciun rău, îi răspunse el lui Min. Acum chiar trebuie să plec.

De data asta, reuşi să-şi elibereze braţul. Ea scoase o exclamaţie de iritare, dar el n-o luă în seamă, ci se duse înapoi la ceilalţi, şi o porniră cu toţii din nou pe coridor. Rand mai privi o dată înapoi. Min îi arătă pumnul şi bătu din picior.

— Ce mai avea de spus? întrebă Mat.

— Nynaeve e şi ea părtaşă, îi răspunse Rand fără să se gândească, apoi îi aruncă o privire cruntă, care-l surprinse pe celălalt cu gura deschisa.

După o clipă, pe chipul lui Mat se oglindi o expresie care dădea de înţeles că pricepuse avertismentul.

— Părtaşă la ce? întrebă încet Thom. Fata aia ştie ceva despre voi?

În timp ce Rand încerca să-şi adune minţile, pentru a găsi ceva de spus, Mat răspunse morocănos:

— Sigur că-i părtaşă. Părtaşă la toate grozăviile pe care le-am avut începând din Noaptea Iernii. Poate că pentru tine nu-i mare brânză că a venit Meştereasa, dar eu, unul, aş zice că ne-ar fi mai bine cu Mantiile Albe.

— Fata a văzut-o pe Nynaeve la sosire, îi lamuri Rand. A văzut-o vorbind cu jupâneasa Alys şi s-a gândit că, poate, are şi ea ceva de-a face cu noi.

Thom îl privi pieziş şi-şi mângâie mustaţa, pufnind ca pentru sine, dar ceilalţi păreau că-i acceptă explicaţia. Nu-i convenea să aibă secrete faţă de prietenii săi, dar secretul lui Min putea fi la fel de primejdios pentru ea, pe cât erau pentru ei toate tainele pe care le împărtăşeau.

Dintr-odată, Perrin se opri în faţa unei uşi şi, în ciuda mărimii sale, păru ciudat de nesigur pe el. Trase adânc aer în piept, îşi privi tovarăşii, inspiră din nou, apoi deschise uşa cu mişcări lente şi intră. Ceilalţi îl urmară, unul câte unul. Rand era ultimul şi trebui să închidă uşa după el, fără niciun pic de tragere de inima.

Încăperea era cea în care mâncaseră cu o seară în urmă. În vatră ardea un foc, iar în mijlocul mesei se afla o tavă de argint, bine şlefuită, pe care se aflau o carafă de argint sclipitor şi câteva pocale. Moiraine şi Nynaeve şedeau, fiecare la câte un capăt al mesei, fără să-şi ia ochii una de la alta. Toate celelalte scaune erau goale. Mâinile lui Moiraine se odihneau pe masă, la fel de nemişcate cum îi era şi chipul. Nynaeve îşi petrecuse cosiţa peste un umăr, strângându-i capătul în pumn şi tot trăgând de el, aşa cum obişnuia să facă atunci când se purta cu şi mai mare încăpăţânare decât de obicei, faţă de cei din Sfatul Satului. „Avea dreptate Perrin.” În ciuda focului, părea să fie foarte frig; dinspre cele două femei păreau să vină valuri de aer îngheţat.

Lan stătea sprijinit de poliţa vetrei, privind ţintă la flăcări şi frecându-şi mâinile ca să se încălzească. Egwene, lipită de perete, îşi îmbrăcase mantia şi-şi trăsese gluga. Thom, Mat şi Perrin se opriseră în faţa uşii, nesiguri pe ei.

Ridicând stânjenit din umeri, Rand se apropie de masă. „Uneori trebuie să iei lupul de urechi”, îşi aminti. Dar, împreună cu asta, îi veni în minte şi o altă zicală. „Când ai prins lupul de urechi, e la fel de greu şi să-i dai drumul, şi să te ţii de el.” Simţi privirea lui Moiraine aţintită asupra sa, la fel ca şi cea a lui Nynaeve, şi se înroşi la faţă, dar tot se aşeză, la jumătatea distanţei dintre cele două.

O clipa, încăperea ramase în nemişcare precum o sculptura, apoi Egwene, Perrin şi, în cele din urma, Mat se apropiară şovăind de masă şi se aşezară undeva mai către mijloc, împreuna cu Rand. Egwene îşi trase gluga şi mai jos, ascunzându-şi jumătate din faţă. Niciunul dintre ei nu privea în jur.

— Ei, pufni Thom, din locul său de lângă uşă. Măcar atât s-a făcut.

— De vreme ce e toată lumea aici, începu Lan, îndepărtându-se de vatră şi umplând un pocal de argint cu vin, poate ai să primeşti, în cele din urmă, asta.

Îi oferi pocalul lui Nynaeve, iar ea îl privi bănuitoare.

— Nu are de ce să-ţi fie frică, o linişti el cu răbdare. L-ai văzut pe hangiu aducând vinul, şi niciunul dintre noi doi nu a avut ocazia să pună ceva în el. Nu-i nici o primejdie.

La auzul cuvântului „frică”, buzele Meşteresei se strânseră cu mânie, dar luă pocalul şi murmură o vorbă de mulţumire.

— M-ar interesa să ştiu cum ne-ai găsit, continua el.

— Şi pe mine, adăuga Moiraine, aplecându-se. Poate că acum, după ce-ţi i-am adus pe Egwene şi pe băieţi, ai să fii mai dispusă să vorbeşti.

Nynaeve luă o gură de vin, apoi îi răspunse:

— N-aveaţi unde să mergeţi, în afara de Baerlon. Dar, ca să fiu sigura, v-am luat urma. Nu zic că nu v-aţi plimbat multa vreme înainte şi înapoi. Pesemne că nu vă plăcea să daţi peste nişte oameni de treaba.

— Dumneata… ne-ai luat urma? întrebă Lan; era pentru prima oară, de când îl cunoscuse Rand, că părea surprins, înseamnă că încep să-mi pierd meşteşugul.

— Nu aţi lăsat prea multe urme, dar eu sunt la fel de priceputa ca orice bărbat din Ţinutul celor Două Râuri, poate în afară de Tam al’Thor. Până să moară tatăl meu, continua ea după un scurt moment de tăcere, mă lua la vânătoare cu el şi m-a învăţat tot ce i-ar fi învăţat şi pe fiii de care n-a avut parte.

Îl privi sfidător pe Lan, dar el nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

— Dacă ai putut lua o urmă pe care eu am încercat s-o ascund înseamnă că te-a învăţat bine. Puţini pot face asta, chiar şi la Hotare.

Fără să răspunde, Nynaeve îşi plecă faţa către pocalul pe care-l ţinea în mână. Rand o privi cu ochii mari. Roşise. Nynaeve nu se arăta niciodată câtuşi de puţin descumpănită. Mânioasă, da; iritată, foarte des; dar niciodată luată pe picior greşit. Acum însă, obrajii îi erau roşii ca focul, şi încerca s-o ascundă cu ajutorul vinului.

— Poate că acum vei binevoi să-mi răspunzi la câteva întrebări, glăsui liniştită Moiraine. Eu ţi-am răspuns la ale dumitale cu destulă sinceritate.

— Da, mi-ai îndrugat numai poveşti de ale Menestrelilor, replică Nynaeve. Singurul fapt sigur, după mine, este că patru tineri au fost luaţi cu forţa, şi numai Lumina ştie de ce, de către o Aes Sedai.

— Ţi s-a spus deja că lucrul ăsta nu este cunoscut aici, replică dur Lan. Învaţă să ai grijă ce vorbeşti.

— Şi de ce, mă rog? întrebă Nynaeve. De ce să vă ajut să vă ascundeţi, ca lumea să nu afle ce sunteţi de fapt? Am venit să-i iau pe Egwene şi pe băieţi îndărăt în Emond's Field, nu să vă ajut să-i duceţi pe sus cine ştie unde.

Thom intră şi el în vorbă cu glasul său dispreţuitor:

— Dacă vrei ca ei să-şi mai vadă satul – sau dumneata, că veni vorba ar fi mai bine să ai grijă. Se găsesc oameni care ar vrea s-o vadă moartă, continua el, arătând cu capul spre Moiraine, pentru că este ceea ce este. Şi pe el la fel.

După ce arătă şi spre Lan, înaintă brusc şi se sprijini cu mâinile pe masă, lângă Nynaeve. Era mult mai înalt ca ea, iar mustăţile sale lungi şi sprâncenele groase păreau, dintr-odată, ameninţătoare. Ea făcu ochii mari şi dădu să se lase pe spate, îndepărtându-se de el, apoi se îndreptă sfidător de spate. Thom nu păru să bage de seamă, ci continuă, cu o voce joasă, care nu prevestea nimic bun:

— Un singur zvon, o singura şoaptă, şi ai să-i vezi năvălind în hanul ăsta ca furnicile. Atât de puternică este ura şi dorinţa lor de a ucide sau a-i prinde pe oamenii de soiul lor. Dar fata? Dar băieţii? Dar dumneata? Cu toţii sunteţi tovarăşii lor, cel puţin în ochii Mantiilor Albe. Nu ţi-ar plăcea să-i vezi cum pun întrebări, mai ales când vine vorba de Turnul Alb. Inchizitorii lor presupun că eşti vinovat încă dinainte să înceapă, iar pentru asemenea vină nu au decât o singură pedeapsă. Nu le pasă care-i adevărul, pentru că îşi închipuie că deja îl cunosc. Mărturisirea: numai asta caută ei, cu fiarele înroşite în foc şi cleştii pe care-i mânuiesc. Mai bine aminteşte-ţi că există secrete prea periculoase pentru a fi rostite cu voce tare, chiar dacă-ţi se pare că ştii cine le aude. Pare-se că în ultima vreme trebuie să le tot spun asta multora, încheie el, îndreptându-se.

— Bine zis, Menestrelule, îl lăudă Lan, cu aceeaşi privire cercetătoare de mai înainte. Mă uimeşte să văd cât de mult îţi pasă.

Thom ridică din umeri.

— Şi despre mine se ştie că am sosit odată cu voi. Nu-mi face nici o plăcere să-mi imaginez un Inchizitor, cu un fier înroşit în mână, care să-mi spună să mă căiesc de păcate şi să păşesc în Lumină.

— Ăsta, rosti apăsat Nynaeve, nu este decât un motiv în plus pentru care ei trebuie să vină acasă cu mine, mâine dimineaţă.

Sau chiar în după amiaza asta, de fapt. Cu cât scăpăm mai repede de voi şi o pornim spre Emond's Field, cu atât mai bine.

— Nu se poate, se împotrivi Rand, auzind cu bucurie că şi prietenii săi vorbiseră în aceeaşi clipă.

Aşa, privirea piezişă a lui Nynaeve nu se putu fixa într-un singur loc; dar ea tot nu cruţa pe nimeni. Numai că el vorbise cu o clipă mai repede, aşa că toţi tăcură, privindu-l. Până şi Moiraine se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile încleştate şi cu ochii aţintiţi asupra lui. Nu-i venea deloc uşor să înfrunte fulgerele din ochii Meşteresei.

— Dacă plecam înapoi în Emond's Field, se vor întoarce şi trolocii. Ne... vânează. Nu ştiu de ce, dar asta e. Poate că în Tar Valon putem afla motivul. Poate că putem afla cum să-i oprim. E singura cale.

Nynaeve îşi desfăcu braţele.

— Parc-ai fi Tam. A cerut să fie dus pe sus la întrunirea sătenilor şi a încercat să-i convingă pe toţi. Cu Sfatul îşi încercase deja norocul. Cine ştie cum, jupâneasa... Alys, asta a voastră, continuă ea, scuipând numele cu un val de dispreţ, a reuşit să-l păcălească. De obicei, are o urmă de bun simţ în el, mai mult decât alţi bărbaţi. Oricum, Sfatul nu-i decât o adunătură de proşti, de cele mai multe ori, dar nici chiar aşa. Nimeni nu-i chiar aşa de prostănac. Au căzut de acord că trebuie să vă găsim. Apoi, Tam a cerut să vină el după voi, deşi nici nu poate să se ţină pe picioare. Cred că de la el ţi-ai moştenit gărgăunii.

Mat îşi drese vocea, apoi mormăi:

— Dar taică-meu ce a zis?

— Se teme că o să te ţii de şotii cu străinii, şi o să se găsească cineva să-ţi spargă ţeasta. Părea să-i fie mai frică de asta decât de... jupâneasa Alys, aici de faţă. Dar, mă rog, el n-a fost niciodată mai isteţ ca tine.

Mat părea să nu-şi dea seama cum să-i înţeleagă vorbele sau cum să răspundă; nici măcar nu ştia dacă să mai deschidă gura sau nu.

— Precis că... începu şi Perrin, şovăitor, adică... îmi închipui că jupân Luhhan nu a fost nici el prea mulţumit de plecarea mea.

— Şi la ce te aşteptai? replică dezgustată Nynaeve, înainte să se întoarcă spre Egwene. Poate că nu trebuia să fiu aşa de

mirată că voi trei aţi fost în stare de o asemenea neghiobie, dar despre alţii credeam că au mai mult bun simţ.

Egwene se lăsă pe spate, ascunzându-se după Perrin.

— Am lăsat un răvaş, şopti ea încet, trăgându-şi marginea glugii, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i se vadă părul despletit. Le-am explicat totul.

Chipul lui Nynaeve se întunecă. Rand oftă. Meştereasa era pe punctul să izbucnească într-una din tiradele sale obişnuite, şi pesemne că îi aştepta o săpuneala zdravănă. Dacă lua o hotărâre la mânie, de pildă dacă apuca să spună că avea de gând să-i ducă în Emond's Field orice ar fi fost, era de neclintit. Deschise gura să zică şi el ceva…

— Un răvaş! începu Nynaeve, exact când Moiraine spunea:

— Meştereasă, noi două trebuie să mai discutăm.

Dacă s-ar fi putut opri, Rand ar fi făcut-o cu dragă inimă, dar vorbele începură să curgă, nestăvilite.

— Da, foarte bine, dar asta nu schimbă nimic. Nu putem să ne întoarcem. Trebuie să mergem mai departe.

Spre sfârşit, vorbele i se stinseră, aşa că încheie într-o şoaptă, în timp ce şi Meştereasa şi femeia Aes Sedai se uitau la el, cu acea privire pe care i-o aruncau de obicei femeile când se nimerea în preajma lor la vreo discuţie despre treburile Soborului, o privire care-i spunea că se băgase unde nu-i fierbea oala. Se lăsă pe spate, dorindu-şi să fie oriunde altundeva, numai acolo nu.

— Meştereasă, crede-mă, stârni Moiraine, sunt mai în siguranţă cu mine decât ar fi în Ţinutul celor Două Râuri.

— Mai în siguranţă! strigă Nynaeve, dându-şi dispreţuitoare capul pe spate. Dumneata i-ai adus aici, la Mantiile Albe, adică în ghearele celor care, dacă Menestrelul spune adevărul, ar fi gata să le facă rău, şi tot din cauza dumitale. Ia spune, Aes Sedai, cât de feriţi sunt?

— Există multe primejdii de care nu-i pot apăra, încuviinţă Moiraine, aşa cum nici dumneata nu-i poţi împiedica să fie loviţi de trăsnet pe drumul spre casă. Dar nu de trăsnete trebuie să le fie frica, şi nici măcar de Mantiile Albe, ci de Cel Întunecat şi de slujitorii lui. De asta, eu îi pot apăra. Atingerea Adevăratului Izvor, a lui Saidar, îmi oferă protecţie, la fel ca oricărei Aes Sedai.

Buzele lui Nynaeve se strânseră neîncrezătoare. Şi Moiraine se strâmbă, mânioasă, dar continuă, cu încordare în glas, de parcă s-ar fi aflat la limita răbdării.

— Până şi bieţii bărbaţi care se trezesc că pot mânui Puterea pentru o scurtă vreme câştigă această protecţie, chiar dacă Saidin îi apără uneori, iar alteori influenţa lui nefastă îi face şi mai vulnerabili. Dar eu, la fel ca oricare Aes Sedai, pot să-mi întind protecţia asupra celor din jur. Niciun Pierit nu le poate face rău, câtă vreme sunt în apropierea mea, cum sunt acum. Niciun troloc nu se poate strecura nici la o sută de paşi de noi, fiindcă Lan îi simte imediat prezenţa malefică. Poţi să le oferi măcar jumătate din toate astea, dacă se întorc cu dumneata în Emond's Field?

— Nu încerci decât să mă sperii, o înfruntă Nynaeve. În Ţinutul celor Două Râuri, avem o vorbă: „Când lupul se bate cu ursul, oricine ar ieşi învingător, iepurele tot pierde." Duceţi-vă în altă parte, cu războaiele voastre, şi lăsaţi-i în pace pe oamenii din Emond's Field.

— Egwene, vorbi Moiraine după o vreme, ia-i pe ceilalţi şi lasă-mă puţin singură cu Meştereasa.

Chipul ei era impasibil. Nynaeve se îndreptă de spate, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară la bătaie. Egwene se ridică repede; dorinţa de a se purta cu demnitate se lupta în sufletul ei cu dorinţa de a evita o confruntare cu Meştereasa, cu privire la părul pe care-l purta despletit. Se înţelese cu ceilalţi din priviri. Mat şi Perrin se ridicară în grabă de pe scaune, îngăimând cuvinte politicoase şi încercând din răsputeri să nu pară că o luau chiar la fugă. Până şi Lan o porni spre uşă, la un semn făcut de Moiraine, luându-l pe Thom cu el.

Rand îl urmă, iar Străjerul închise uşa în urma lor, apoi se puse de pază pe coridor. Sub ochii lui, ceilalţi se îndepărtară la câţiva paşi de uşă; era limpede că nu li se permitea să tragă cu urechea. După ce-i văzu îndeajuns de departe, Lan se sprijini de perete. Chiar şi fără mantia care-şi schimba culorile, era atât de tăcut, încât puteai cu uşurinţă să nu-l vezi, până ce nu ajungeai chiar lângă el.

Menestrelul mormăi ceva despre faptul că nu merita să-şi piardă timpul şi plecă, nu înainte de a le spune băieţilor cu voce gravă, peste umăr:

— Amintiţi-vă ce v-am zis.

Niciunul dintre ceilalţi nu mai părea dispus să plece.

— Ce a vrut să spună? întrebă Egwene, cu gândurile aiurea şi cu ochii la uşa dincolo de care se aflau Moiraine şi Nynaeve. Se tot juca nervoasă cu degetele prin păr, de parcă nu ştia dacă să mai ascundă faptul că şi-l despletise sau să-şi dea gluga pe spate.

— Ne-a dat nişte sfaturi, răspunse Mat.

Perrin îl privi pătrunzător.

— Ne-a zis să nu deschidem gura decât dacă ştim sigur ce vrem să spunem.

— Pare un sfat bun, glăsui Egwene, dar era limpede că nu o prea interesa discuţia.

Rand era cufundat în propriile gânduri. Cum să fie Nynaeve părtaşă în toate astea? Cum ajunseseră ei să se încurce cu troloci, cu Pieriţi şi cu Ba'alzamon care le apărea în vise? Era o nebunie. Se întrebă dacă Min îi povestise lui Moiraine despre Nynaeve. „Ce şi-or spune acolo înăuntru?"

Pierduse deja noţiunea timpului, când, în cele din urmă, uşa se deschise. Nynaeve ieşi şi tresări, văzându-l pe Lan. Străjerul murmură ceva ce o făcu să-şi dea mânioasă capul pe spate, apoi se strecură pe lângă ea şi intră în încăpere.

Nynaeve se întoarse spre Rand, iar el îşi dădu seama, de-abia atunci, că restul dispăruseră pe tăcute. Nu voia să aibă de-a face cu Meştereasa de unul singur, dar nu mai putea scăpa, acum că ea îi prinsese privirea. „Şi ce privire pătrunzătoare, se gândi uimit. Ce şi-or fi spus?" Văzând-o că se apropie, el îşi îndreptă trupul.

— Pare că-ţi se potriveşte, de-acum, începu ea, arătând spre sabia lui Tam, deşi aş fi preferat să nu fie aşa. Ai crescut, Rand.

— Într-o săptămână? râse el, dar cam forţat, iar ea scutură din cap, ca şi cum i-ar fi spus că nu înţelege nimic. Te-a convins? mai întrebă el. Să ştii… chiar nu există altă cale.

Se opri o clipă, cu gândul la scânteile lui Min, apoi continuă:

— Mergi cu noi?

Nynaeve făcu ochii mari.

— Să merg cu voi? Şi de ce, mă rog? Mavra Mallen a venit tocmai din Deven Ride să aibă grijă de toate până la întoarcerea mea, dar precis că vrea să plece cât mai repede, încă mai sper să vă băgaţi minţile în cap şi să veniţi cu mine acasă.

— Nu putem.

Cu toate că erau singuri pe coridor, i se păru că vede ceva mişcându-se în dreptul uşii deschise.

— Mi-ai mai spus, şi mi-a spus şi ea asta, se încruntă Nynaeve. Dacă n-ar fi fost ea la mijloc… în Aes Sedai nu trebuie să ai încredere, Rand.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că ne crezi, spuse el încet. Ce s-a întâmplat la întrunirea sătenilor?

Înainte să-i răspundă, Nynaeve se uită şi ea îndărăt, spre uşă; acum nu se mai mişca nimic.

— A fost o hărmălaie, dar nu e nevoie ca ea să afle că nu ne putem vedea de treburile noastre aşa cum trebuie. Cât despre mine, un singur lucru cred: sunteţi toţi în primejdie, câtă vreme vă aflaţi în preajma ei.

— Ceva tot s-a întâmplat, insistă el. De ce vrei să ne întoarcem, dacă există fie şi o singură şansă ca totul să fie adevărat? Şi de ce tocmai dumneata, Meştereasă, să pleci după noi? Dacă-i pe-aşa, de ce n-a venit chiar Starostele?

— Chiar că ai crescut, zâmbi ea, iar, pentru o clipă, asta îl făcu să se mute stingherit de pe un picior pe altul. Îmi aduc aminte o vreme în care nu m-ai fi întrebat unde vreau să mă duc sau ce vreau să fac, oricât de ciudat ţi s-ar fi părut. Cam cu vreo săptămână în urmă.

El îşi drese vocea şi continuă, cu încăpăţânare:

— N-are niciun sens. De fapt, de ce ai venit?

Nynaeve aruncă iarăşi o privire furişă către uşa la care tot nu se afla nimeni, apoi îl luă de braţ.

— Hai să facem câţiva paşi în timp ce vorbim.

Se lăsă din nou condus, iar după ce se îndepărtaseră îndeajuns de uşă pentru a nu mai putea fi auziţi, Nynaeve începu din nou:

— Ţi-am spus, întrunirea a fost o hărmălaie. Cu toţii au căzut de acord că trebuia să trimită pe cineva după voi, dar satul s-a împărţit în două. Unii voiau să vă salveze, cu toate că au început să se certe, pentru că nu ştiau cum, câtă vreme eraţi împreună cu o… cu una ca ea.

Mulţumit că îşi amintise să fie atentă la ce spune, el întreba:

— Iar ceilalţi erau de partea lui Tam?

— Nu chiar, dar nici nu credeau că e bine să vă lăsăm printre străini, mai ales cu una ca ea. Oricum, aproape toţi voiau să facă parte din grupul trimis după voi. Şi Tam, şi Bran al’Vere, cu

lanţul de Staroste în jurul gâtului, şi Haral Luhhan, până când Alsbet l-a făcut să stea locului, până şi Cenn Buie. Lumina să mă apere de bărbaţii care gândesc cu părul de pe piept. Cu toate că nu ştiu să existe unii de vreun alt soi, continua ea, pufnind din toţi rărunchii şi privindu-l acuzator. Oricum, eu mi-am dat seama că trebuia să mai treacă o zi, poate şi mai mult, până să se ajungă la vreo hotărâre şi ştiam cumva că nu puteam aştepta atât de mult. Aşa că am adunat Soborul Femeilor şi le-am spus ce trebuia făcut. Nu pot să spun că le-a convenit, dar au înţeles că aveam dreptate. Şi de asta am venit. Pentru că bărbaţii de prin Emond's Field sunt nişte încăpăţânaţi cu capul plin de smocuri de lână. Pesemne că ei încă se mai ceartă pe cine să trimită, deşi am lăsat vorbă că mă ocup eu.

Povestea lui Nynaeve explica prezenţa ei acolo, dar nu-l făcu deloc să se simtă mai sigur pe el. Era încă hotărâtă să-i aducă înapoi.

— Şi acolo, înăuntru, ce aţi vorbit? întrebă el; pesemne că Moiraine îi dăduse toate lămuririle, dar dacă i-ar fi scăpat vreuna, putea să contribuie şi el.

— Tot despre lucruri din astea, răspunse Nynaeve. Voia să ştie mai multe despre voi. Să vadă dacă poate să priceapă de ce aţi atras atâta atenţie asupra voastră... mă rog, asta dacă-i adevărat.

Oprindu-se din vorbă, îl privi cu coada ochiului.

— Şi a încercat ea s-o ascundă, dar am văzut că mai mult decât orice voia să ştie dacă vreunul dintre voi s-a născut altundeva decât în Ţinutul celor Două Râuri.

Chipul lui Rand se încordă dintr-odată, dar reuşi să chicotească răguşit.

— Ce lucruri ciudate îi mai trec prin minte! Sper că i-ai spus că suntem cu toţii din Emond's Field.

— Fireşte, răspunse ea; trecuse numai o clipă înainte să deschidă gura, atât de puţin încât nici nu şi-ar fi dat seama, dacă nu ar fi urmărit-o cu atenţie.

Încercă să se gândească la ceva de spus, dar limba părea să-i se fi transformat într-o bucată de piele tare. „Ştie." La urma urmei, ea era Meştereasa, şi Meştereasa trebuia să ştie totul despre toţi. „Dacă ştie, înseamnă că n-a fost niciun delir. Of, tată, Lumina să m-ajute!"

— Nu ţi-e bine? întrebă Nynaeve.

— Mi-a spus… a spus că eu nu sunt copilul lui. Când delira, din pricina fierbinţelii. A spus că m-a găsit undeva. Credeam că e doar…

Gâtlejul începu să-l ardă, şi tăcu.

— Of, Rand, of…

Nynaeve se opri în loc şi-i cuprinse faţa în mâini. Trebui să ridice braţele, ca să-l poată ajunge.

— Când au febră, oamenii spun tot felul de ciudăţenii. Tot felul de închipuiri. Lucruri care nu sunt adevărate. Ascultă-mă. Tam al'Thor a plecat să caute aventura pe când era cam de vârsta ta. Chiar şi eu îmi aduc aminte când s-a întors în Emond's Field, un bărbat în puterea cuvântului, cu o soţie străină, cu părul roşu, şi cu un prunc învelit în scutece. O ţin minte pe Kari al'Thor cum strângea copilul în braţe cu atâta dragoste şi cu atâta încântare, ca toate mamele pe care le-am văzut în viaţa mea. Era copilul ei, Rand. Erai tu. Acuma, capul sus şi termină cu toate prostiile astea.

— Fireşte, şopti el. „Nu m-am născut în Ţinutul celor Două Râuri." Fireşte.

Poate că Tam avusese într-adevăr închipuiri, sau poate că găsise cândva un prunc părăsit, după o bătălie.

— De ce nu i-ai spus şi ei?

— Asta nu-i treaba străinilor.

— Mai sunt şi alţii născuţi în altă parte?

Dar, de îndată ce puse întrebarea, el clătină din cap.

— Nu, nu-mi răspunde. Nu-i nici treaba mea.

Totuşi, ar fi fost bine să ştie dacă Moiraine era interesată de el în mod special, mai mult decât de ceilalţi doi. „Oare ar fi fost bine?"

— Nu, nu-i treaba ta, încuviinţă Nynaeve. S-ar putea ca asta să nu însemne nimic. S-ar prea putea ca ea să caute pur şi simplu un motiv, orice motiv, pentru care bestiile alea să fie pe urmele voastre. Pe urmele tuturor.

Rand reuşi să schiţeze un zâmbet silit.

— Deci chiar crezi că se ţin după noi.

Nynaeve scutură prevăzătoare din cap.

— Da' ştiu că ai învăţat să te joci cu vorbele de când eşti cu ea.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă el.

Meştereasa îl privi lung, iar el o înfrunta fără să şovăie.

— Astă-seară, am de gând să fac o baie. Mai departe, om trăi şi om vedea, nu-i aşa?

CAPITOLUL 17

Paznici şi vânători

După ce Meştereasa plecă, Rand se duse în sala mare. Avea nevoie să audă oameni râzând, să uite de ce-i spusese Nynaeve şi de necazurile pe care ea le putea crea.

Încăperea era plină de oameni, dar nimeni nu râdea, deşi toate scaunele şi băncile erau ocupate. Thom recita din nou, stând pe o masă undeva, spre peretele din spate şi însoţindu-şi vorbele cu nişte gesturi grandioase. Se oprise tot la *Marele Alai pornit pe urmele Cornului,* dar, fireşte, nimeni nu protestă. Erau atât de multe poveşti de spus despre fiecare dintre Vânători, şi atât de mulţi Vânători despre care să povesteşti, încât aveai nespus de multe istorisiri dintre care să alegi. În întregul ei, povestea ar fi ţinut vreo săptămână şi mai bine. Singurul zgomot care se întrecea cu glasul şi cu harpa Menestrelului era trosnetul flăcărilor din cămine.

— … Către cele opt colţuri ale lumii aleargă Vânătorii, către cei opt stâlpi ai cerului, unde suflă vânturile timpului suflă, iar soarta îi prinde şi pe cei slabi, şi pe cei puternici, apucându-i de păr. Acum, cel mai măreţ dintre Vânători este Rogosh din Talmour, Rogosh Ochi de Vultur, cunoscut la Curtea Marelui Rege, temut pe înălţimile din Shayol Ghul…

Vânătorii erau întotdeauna mari eroi, cu toţii.

Rand îşi zări prietenii şi se strecură în locul pe care i-l făcuse Perrin, la capătul unei bănci. Mirosurile din bucătărie care umpleau încăperea îi aminteau că era flămând, dar nici măcar oamenii cărora li se adusese deja mâncarea nu o băgau în seamă. Fetele care ar fi trebuit să servească stăteau împietrite şi fascinate, cu mâinile încleştate pe şorţuri, privindu-l pe Menestrel, şi nimeni nu părea supărat din cauza asta. Spectacolul era de preferat mâncării, oricât de bună ar fi fost.

— … încă din ziua naşterii sale, Cel Întunecat o însemnase pe Blaes cu pecetea sa, dar firea ei nu este stricată – Blaes din Matuchin nu este o Iscoadă a Celui Întunecat! Ea este tare ca un trunchi de fag, zveltă ca o creangă de salcie şi frumoasă ca un trandafir. Blaes cea cu părul de aur. Gata să moară înainte să se

supună. Dar, ce să fie? Răsunând din turnurile cetăţii, trâmbiţele de aramă, îndrăzneţe şi trufaşe. Heralzii îi anunţă sosirea unui erou la curtea sa. Tobele duduie şi talgerele cântă! Soseşte Rogosh Ochi de Vultur să-i aducă degrabă cinstire...

Tocmeala lui Rogosh Ochi de Vultur se sfârşi, după multe peripeţii, dar Thom se opri numai pentru a-şi umezi gâtlejul cu o înghiţitură de bere, înainte să se apuce de *Luptele lui Lian.* Urmară *Prăbuşirea lui Aleth-Loriel* şi *Sabia lui Gaidal Cain,* apoi *Ultimul drum al lui Buad din Albhain.* Pauzele deveniră mai lungi, pe măsură ce timpul trecea, iar când Thom lăsă harpa şi îşi luă flautul, cu toţii îşi dădură seama că în noaptea aceea se terminase cu poveştile. Încă doi bărbaţi se alăturară Menestrelului, unul cu o toba, iar celalalt cu un ţambal, dar rămaseră lângă masă şi nu se urcară alături de el.

Cei trei tineri din Emond's Field începură să bată din palme de îndată ce răsună prima notă din *Vântul printre sălcii.* Şi nu numai ei. Cântecul era unul dintre preferatele celor din Ţinutul celor Două Râuri şi, din câte se părea, şi ale celor din Baerlon. Pe ici, pe colo, unii începuseră să-şi cânte, şi nu chiar atât de fals pentru ca oamenii din jurul lor să-i oblige să tacă:

Iubirea mea departe-i dusă
De vântul şuierând prin sălcii,
Şi tot pământu-i spulberat
De vântul şuierând prin sălcii.
Dar eu am s-o păstrez aproape
În gând şi-n inimă, curată,
Şi aşa, cu sufletu-ntărit,
Cu focul dragostei în piept,
Tot am să cânt ca odinioară,
Când sălcile foşnesc în seară.

Al doilea cântec era unul ceva mai vesel. De fapt, *Doar o găleată cu apă să-mi dai* păru şi mai vesel decât de obicei, spre deosebire de primul, tocmai ceea ce şi dorise şi Menestrelul. Oamenii se repeziră să dea mesele la o parte pentru a face loc de dănţuit şi începură să bată din călcâie, până ce pereţii se clătinară de paşii lor apăsaţi şi de piruetele pe care le făceau. La sfârşitul primului dans, perechile se retraseră râzând, lăsând

locul altora. Thom cântă primele note din *Stolul de gâşte sălbatice,* apoi se opri pentru ca dansatorii să-şi ocupe locurile.

— Cred că o să încerc şi eu câţiva paşi, spuse Rand, ridicându-se. Pe dată, Perrin se ridică şi el. Mat se mişcă ultimul, aşa că se trezi că trebuia să rămână la masă pentru a păzi mantiile, sabia lui Rand şi securea lui Perrin.

— Vedeţi că vreau şi eu, strigă Mat în urma lor.

Dansatorii se rânduiră pe două şiruri lungi, faţa în faţă, bărbaţii pe o parte şi femeile pe alta. Toba începu să răsune, apoi ţambalul preluă şi el ritmul, şi cu toţii începură să-şi îndoaie genunchii. Fata din faţa lui Rand, cu părul negru strâns într-o cosiţă care-i amintea de casă, îi aruncă un zâmbet timid, dar apoi îi făcu cu ochiul, cu un gest foarte îndrăzneţ. Thom începu să sufle în flaut, iar Rand înaintă spre fata cu părul negru; ea îşi dădu capul pe spate şi râse, când el o luă pe sus şi o învârti, apoi o trecu următorului bărbat din şir.

„Cu toţii râd”, se gândi el în timp ce dansa în jurul noii sale partenere, una dintre fetele care serveau, al cărei şorţ flutura puternic în toate părţile. Singurul chip posomorât pe care-l zări era cel al unui bărbat ghemuit lângă una dintre vetre, cu o cicatrice care-i brăzda faţa, de la tâmplă şi până la falca din partea opusă, care-i strâmba nasul şi-i trăgea colţul gurii în jos. Bărbatul îi prinse privirea şi se strâmbă, iar Rand întoarse capul, jenat. Poate ca omul nu putea zâmbi din cauza cicatricei.

Îşi prinse următoarea parteneră după ce ea se răsuci, şi o învârti în cerc, apoi o trecu mai departe. Pe măsură ce ritmul se înteţea, dansă cu încă trei femei, apoi se reîntâlni cu fata de la început, cu părul ei negru, tocmai când începu o figură care schimbă cu totul ordinea în care se aşezaseră iniţial. Fata râdea în continuare şi-i mai făcu o dată cu ochiul.

Bărbatul cu cicatrice se încruntă la el. Rand se înroşi la faţă şi pierdu ritmul. Nu avea nimic cu omul acela şi nu dorise să-şi bată joc de el. Chiar nu avea impresia că se uitase prea fix la el. Dar, când se întoarse să-şi vadă noua parteneră, uită complet de el, pentru că tânăra care dănţuia în braţele sale era Nynaeve.

De data asta se împiedică de-a dreptul, mai-mai să cadă sau s-o calce pe picioare. Ea însă se mişcă îndeajuns de graţios pentru a-i compensa stângăcia, zâmbind mereu.

— Credeam că eşti un dansator mai bun de atât, râse ea, înainte ca partenerii să se schimbe din nou.

Rand avu o singură clipă la dispoziţie pentru a-şi veni în fire înainte să se producă o nouă schimbare şi să se trezească dansând cu Moiraine. Jena şi senzaţia de stângăcie de care se simţise cuprins când dansase cu Meştereasa nici nu se comparau cu ceea ce simţea acum, cu femeia Aes Sedai. Ea plutea graţios pe podea, cu rochia învârtejindu-i-se în jurul trupului. Rand era cât pe ce să cada de două ori, iar ea îi adresă un zâmbet de încurajare, care însă nici vorbă să-l ajute, ci-i făcu şi mai mult rău. Trecerea la următoarea parteneră, chiar dacă aceasta se dovedi a fi Egwene, fu o uşurare.

Văzând-o, îşi recăpătă oarecum siguranţa de sine. La urma urmei, dansa cu ea de ani de zile. Părul ei era încă despletit, dar şi-l strânsese la spate cu o panglică roşie. „Pesemne că nu s-a putut hotărî pe cine să mulţumească – pe Moiraine sau pe Nynaeve”, se gândi el posomorât. Îşi ţinea buzele întredeschise şi părea că ar vrea să spună ceva, dar rămase totuşi tăcută; cât despre Rand, el n-avea de gând să vorbească primul, după modul în care fusese repezit ceva mai devreme, în sala de mese. Se priviră cu seriozitate şi se despărţiră din nou fără vreo vorbă.

Rand se simţi mulţumit să se întoarcă pe bancă, după ce se isprăvi dansul. de-abia se aşezase, când începu melodia următoare – o gigă. Mat se grăbi să ajungă la locul de dans, iar Perrin se lăsă pe cealaltă băncuţă, tocmai când el pleca.

— Ai văzut-o? începu Perrin, înainte măcar să se aşeze. Ai văzut-o?

— Pe care dintre ele? întrebă Rand. Meştereasa sau jupâneasa Alys? Am dansat cu amândouă.

— Şi cu Ae... cu jupâneasa Alys? se miră Perrin. Eu am dansat cu Nynaeve. Habar n-aveam că ştie. Acasă nu lua niciodată parte la vreun dans.

— Mă întreb, zise Rand gânditor, ce-ar zice Soborul Femeilor, văzând-o pe Meştereasă dansând. Poate că asta-i explicaţia.

Muzica, zgomotul aplauzelor şi glasurile care fredonau melodia deveniră prea puternice pentru a mai putea continua discuţia. Rand şi Perrin începură şi ei să bată din palme, în timp ce dansatorii se învârteau. De mai multe ori, Rand îl observă din nou pe bărbatul cu cicatrice cum se holba la el.

O fi avut tot dreptul să fie nervos, din pricina cicatricei, numai că Rand nu-şi dădea seama ce-ar fi putut face pentru a

îmbunătăţi lucrurile. Se concentră asupra muzicii şi evită să-l mai privească.

Cântecele şi dansurile se prelungiră mult în noapte. În cele din urmă, servitoarele îşi reamintiră de îndatoririle lor; cu mare bucurie, Rand înfulecă tocana fierbinte şi pâinea care-i fusese adusă. Fiecare mânca acolo unde se afla, aşezat sau în picioare. Rand mai dansă de încă trei ori, şi se descurcă mult mai bine, deşi se trezi din nou dansând cu Nynaeve şi chiar cu Moiraine. De data aceasta, amândouă îl lăudară pentru pricepere, ceea ce-l făcu să se bâlbâie. Se întâlni din nou şi cu Egwene; fata îl privi fix, cu ochii întunecaţi şi părând mereu că vrea să-i spună ceva, dar fără să deschidă gura. El rămase la fel de tăcut, dar nu se încruntă la ea, aşa cum îi reproşase după aceea Mat, atunci când se întorsese la masă.

Către miezul nopţii, Moiraine plecă. Egwene aruncă o privire neliniştită de la Aes Sedai spre Nynaeve, apoi se grăbi după ea. Meştereasa le privi cu o expresie neclintită, apoi, demonstrativ, se ridică să mai danseze un dans şi plecă şi ea, cu o privire triumfătoare, de parcă ar fi obţinut o victorie în faţa celeilalte.

În scurtă vreme, Thom îşi puse flautul în cutie şi începu să se scuze în faţa celor care-i cereau să mai rămână. Lan apăru şi el, ca să-i adune pe Rand şi pe ceilalţi.

— Trebuie să plecăm devreme, spuse Străjerul, aplecându-se pentru a se putea face auzit pe deasupra zgomotelor, şi avem nevoie de cât mai multă odihnă.

— E un om aici care s-a tot holbat la mine, şopti Mat. Un bărbat cu o cicatrice pe faţă. Crezi că ar putea fi una din… *Iscoadele* acelea despre care ne-ai prevenit?

— Cum era, aşa? întrebă Rand, trăgându-şi cu degetul o linie peste nas, până la colţul gurii. Şi la mine s-a holbat.

Cercetă cu privirea şi restul încăperii. Oamenii se împuţinau, iar cei mai mulţi dintre cei rămaşi erau adunaţi în jurul lui Thom.

— Acum nu mai e aici.

— L-am văzut, rosti Lan. Jupân Fitch spune că e un spion de-al Mantiilor Albe. N-are de ce să ne îngrijoreze.

Aşa o fi fost, dar Rand tot îşi dădea seama că Străjerul era preocupat de ceva. Îl privi pe Mat, care avea o expresie împietrită pe chip, semn sigur că ascundea ceva. „Spion de al Mantiilor Albe. Oare Bomhald vrea chiar aşa de rău să se răzbune pe noi?”

— Plecăm devreme? întrebă el. Foarte devreme?

Poate aşa se puteau îndepărta înainte să se întâmple cine ştie ce.

— Odată cu ivirea zorilor, răspunse Străjerul.

Plecară cu toţii din sala mare – Mat fredona în surdină frânturi de cântece, iar Perrin se oprea când şi când să încerce un pas de dans pe care-l învăţase. Li se alătură şi Thom, foarte bine dispus. Chipul lui Lan era lipsit de orice fel de expresie. Se îndreptară cu toţii spre scări.

— Unde doarme Nynaeve? întreba Mat. Jupân Fitch zicea că ultimele camere ni le-a dat nouă.

— I s-a adus un pat, răspunse sec Thom, în camera cu jupâneasa Alys şi cu fata.

Perrin fluieră printre dinţi, iar Mat mormăi:

— Sânge şi cenuşă. N-aş vrea să fiu în locul lui Egwene nici pentru tot aurul din Caemlyn!

Nu pentru prima data, Rand îşi dori ca Mat să se poată gândi cu seriozitate la ceva, vreme de mai mult de două minute. Nici situaţia lor nu era foarte grozavă, la urma urmei.

— Mă duc să iau nişte lapte, zise el, nădăjduind să-l ajute să doarmă. „Poate la noapte nu mai visez."

Lan îl privi intens.

— Ceva nu e în ordine în seara asta. Nu te duce departe şi aminteşte-ţi că plecăm fie că eşti îndeajuns de treaz ca să poţi călări, fie că trebuie să te legăm în şa.

Străjerul o apucă în sus pe scări, iar ceilalţi îl urmară, ceva mai puţin veseli. Rand rămase singur pe coridor. După ce fuseseră atâţia oameni prin preajmă, acum locul părea cu adevărat pustiu.

Se grăbi spre bucătărie, unde dădu peste o fată care spăla vasele, aflată încă la treaba. Ea îi turnă o cană cu lapte dintr-o carafă uriaşă de piatră.

Pe când ieşea din bucătărie, bându-şi laptele, o umbră în haine negre şi şterse porni spre el de-a lungul coridorului, ridicându-şi braţele palide pentru a-şi da pe spate gluga întunecată care-i ascundea chipul. Mantia îi atârna nemişcată, deşi venea spre el, iar chipul... Era chipul unui bărbat, dar palid şi parcă transparent, ca un melc, şi fără ochi. Craniul, cu părul său negru şi uleios şi obrajii bucălaţi, era neted şi fără expresie, ca o coajă de ou. Rand se înecă, vărsând lapte în jurul său.

— Eşti unul dintre ei, băiete, rosti Pieritul, într-o şoaptă răguşită, ca zgomotul unei pile petrecute uşor peste un os.

Scăpând cana, Rand se dădu înapoi. Voia să fugă, dar de-abia izbutea să facă un pas şovăielnic. Nu-şi putea lua privirea de la chipul fără ochi; se holba la el, simţind cum i se întorcea stomacul pe dos. Încercă să strige după ajutor, să urle, dar avea gâtul ca de piatră. Până şi respiraţia devenise dureroasă.

Pieritul veni mai aproape, parcă plutind, fără să se grăbească. Paşii lui şerpuitori erau graţioşi şi înfiorători; semăna cu o viperă, şi datorită armurii care-i acoperea pieptul, ca nişte solzi. Buzele subţiri şi lipsite de culoare se răsuciră într-un zâmbet crud, părând şi mai batjocoritor din pricina pielii netede şi palide care se întindea în locurile în care ar fi trebuit să fie ochii. Pe lângă glasul lui, cel al lui Bomhald părea cald şi dulce.

— Unde-s ceilalţi? Ştiu că-s aici. Vorbeşte, băiete, şi te las să trăieşti.

Rand se lipi cu spatele de lemn – era un perete sau o uşă, dar nu se putea întoarce pentru a vedea unde se află. Acum că se oprise din mers, simţea că nu mai poate face nici o mişcare. Se cutremură, privindu-l pe Myrddraal venind mai aproape. Cu fiecare pas lent, spasmele lui deveneau şi mai puternice.

— Vorbeşte, am spus, sau…

De deasupra se auzi un zgomot de paşi grăbiţi, venind din susul scărilor, iar Myrddraalul se întrerupse şi se răsuci. Mantia îi atârna nemişcată. O clipă, Pieritul îşi ţinu capul înclinat, de parcă privirea sa cea tainică putea străpunge peretele de lemn. În mâna albă, ca de mort, apăru o sabie la fel de neagră ca mantia. Lumina de pe coridor păru să se întunece din pricina acesteia. Zgomotul de paşi se auzi mai tare, iar Pieritul se întoarse din nou către Rand, atât de uşor, de parcă n-ar fi avut oase în trup. Lama cea neagră se înălţă; buzele subţiri se traseră înapoi, într-un rânjet ca de fiară.

Tremurând, Rand îşi dădu seama că avea să moară. Oţelul întunecat ca noaptea zbură spre fruntea sa… şi se opri.

— Eşti al Marelui Stăpân al Întunericului, se auzi vocea, ca zgomotul unghiilor pe o tăbliţă de ardezie. Îi aparţii.

Răsucindu-se ca într-o ceaţă întunecată, Pieritul se îndepărtă de Rand, pornind pe coridor. Umbrele de la capătul acestuia se înălţară să-l primească, şi dispăru.

Apăru Lan care coborî dintr-o săritură ultimele trepte şi se opri cu zgomot, cu sabia în mână. Rand se chinui să-şi recapete glasul.

— Un Pierit, bâigui el cu voce stinsă. Era…

Brusc, îşi aduse aminte că avea o sabie. Cât fusese Myrddraalul acolo, nici nu-i trecuse prin cap. Acum îşi scoase, cu gesturi grăbite, arma însemnată cu pecetea bâtlanului, fără să-i pese că era prea târziu.

— A fugit într-acolo!

Lan dădu absent din cap, de parcă se concentra, încercând să asculte ceva.

— Da. Pleacă. Piere. Nu avem timp să-l urmărim acum. Plecăm şi noi, păstorule.

Alţi paşi se auziră pe scări – Mat, Perrin şi Thom, încărcaţi cu pături şi cu desagile de la şa. Mat încă îşi strângea aşternuturile, chinuindu-se să-şi ţină arcul sub braţ.

— Plecăm? întrebă Rand, vârându-şi sabia în teacă şi luându-şi lucrurile din braţele lui Thom. Acum? Noaptea?

— Vrei să aştepţi să se întoarcă Jumate-Omul, păstorule? se răsti nerăbdător Străjerul. Cu încă vreo şase după el? De acum ştie că ne aflăm aici.

— Rămân şi eu cu voi, îi spuse Thom Străjerului, dacă nu ai nimic împotrivă. Prea multă lume îşi aduce aminte că am sosit odată cu voi. Mi-e teamă că mâine ăsta n-o să mai fie un loc bun pentru prietenii voştri.

— Poţi să vii cu noi, sau poţi să te duci unde pofteşti, chiar şi în Shayol Ghul, Menestrelule!

Teaca lui Lan răsună din pricina forţei cu care îşi puse sabia la locul ei. Un băiat de la grajduri trecu în fugă pe lângă ei, venind pe uşa din spate, apoi apăru Moiraine, însoţită de jupân Fitch, iar în spatele lor, Egwene, care-şi ţinea în braţe şalul, răsucit ca o boccea. O urmă Nynaeve. Egwene părea speriată până la lacrimi, dar chipul Meşteresei era o mască de mânie rece.

— Lucrurile astea trebuie luate, îi explică Moiraine hangiului. Mâine dimineaţă vei avea cu siguranţă parte de necazuri. Poate Iscoade ale Celui Întunecat, sau poate şi mai rău. Când vine momentul, lămureşte-i cât poţi de iute că noi am plecat. Nu te opune. Spune-le tuturor celor care te-ntreabă că am plecat în

timpul nopţii, şi ar trebui să nu mai aibă nimic de împărţit cu dumneata. Pe noi ne urmăresc.

— Nu-ţi face dumneata griji, răspunse jovial jupân Fitch. Nici nu te mai gândi. Dacă apare cineva prin hanul meu care încearcă să le facă necazuri oaspeţilor… păi, o să le zicem noi vreo două, eu cu băieţii mei. Le zicem vreo două. Şi n-o să afle nimic despre când aţi plecat, sau unde, şi nici măcar dacă aţi fost aici sau nu. N-am eu treabă cu unii ca ăştia. Nimeni n-o să spună nici o vorbă despre Domniile Voastre, aici. Nici o vorbă!

— Dar…

— Jupâneasa Alys, zău că trebuie să mă duc să văd de cai, dacă este să puteţi pleca, încheie hangiul, smulgându-şi mâneca de care-l ţinea şi pornind înspre grajduri.

Moiraine oftă iritată.

— Ce om încăpăţânat! Nu vrea să asculte şi pace.

— Crezi că trolocii ar putea veni încoace să ne caute? întrebă Mat.

— Troloci! se răsti Moiraine. Fireşte că nu! Dar nu-i ăsta singurul lucru de care trebuie să ne temem. De pildă, mă întreb cum de ne-au găsit.

Fără să ia în seamă reacţia lui Mat, ea continuă.

— Pieritul n-are cum să nu-şi dea seama că vom pleca, acum că ştim că ne-a găsit, dar jupân Fitch e prea sigur pe el când vine vorba de Iscoadele Celui Întunecat. Crede că sunt nişte prăpădiţi care se ascund printre umbre… De fapt, poţi da de ei prin prăvălii şi pe străzile fiecărui oraş, ca şi în cele mai înalte adunări. S-ar putea ca Myrddraalul să-i trimită să încerce să ne afle planurile.

Şi, cu asta, se răsuci pe călcâie şi plecă; Lan se luă pe dată pe urmele ei.

Pornind spre curte, Rand se trezi lângă Nynaeve, care avea cu ea desagile şi păturile.

— Deci, până la urmă, vii şi dumneata cu noi, spuse el. „Min avusese dreptate."

— Chiar era ceva acolo jos? întrebă ea cu glas scăzut. Din câte spunea ea… era…

Apoi se întrerupse brusc şi se uită la el.

— Un Pierit, veni răspunsul lui Rand, uimit că o poate spune atât de liniştit. Era cu mine pe coridor, înainte să vină Lan.

Nynaeve îşi trase mantia pe lângă corp pentru a se apăra de vânt, pe când ieşeau din han.

— O fi ceva pe urmele voastre, nu zic nu. Dar eu am venit ca să vă aduc pe toţi în siguranţă în Emond's Field, şi n-am de gând să vă părăsesc înainte de asta. Nu vă las eu singuri cu una ca ea.

Grajdul era plin de lumini, căci slujitorii hanului se ocupau cu înşeuatul cailor.

— Mutch! striga hangiul, care stătea în uşa împreuna cu Moiraine. Mişcă-te încoace!

Apoi se întoarse din nou către ea, părând să încerce s-o împace, fără însă s-o asculte cu adevărat, cu toate că îi arata foarte mare respect, făcându-i tot felul de plecăciuni între două porunci date servitorilor.

Caii fură scoşi din grajd, în timp ce băieţii care-i conduceau bombăneau încet, plângându-se de graba şi de ora târzie. Rand îi ţinu bocceaua lui Egwene, dându-i-o înapoi după ce ea se urcă în spinarea Belei. Fata îl privea cu ochii mari şi plini de teamă. „Măcar nu mai crede că e vorba de o aventură."

De îndată ce gândi asta, Rand se simţi ruşinat. Ea era în primejdie din pricina lui şi a celorlalţi. Chiar şi să se întoarcă singură în Emond's Field ar fi fost mai sigur decât să meargă mai departe.

— Egwene, ştii…

Dar cuvintele îi muriră pe buze. Egwene era prea încăpăţânată pentru a se întoarce pur şi simplu, mai ales după ce spusese că vrea să ajungă tocmai până în Tar Valon. „Şi cum rămâne cu viziunea lui Min? Face şi ea parte din toate astea. Dar, pe Lumină, din ce?"

— Egwene, şopti el, îmi pare rău. Parca nici nu mai gândesc cum trebuie.

Ea se aplecă în şa şi-l strânse tare de mână. În lumina care venea din grajd, chipul ei se vedea limpede. Nu mai părea aşa de înfricoşată ca înainte.

După ce îi văzu pe toţi în şa, jupân Fitch stărui să-i conducă la poartă, în timp ce băieţii de la grajd le luminau calea cu lămpile. Pe drum, hangiul cel gras le făcu plecăciuni, asigurându-i că tainele lor vor rămâne neatinse şi poftindu-i să mai vină pe la hanul său. Mutch îi privi plecând, la fel de posomorât ca atunci când sosiseră.

„Uite unul, se gândi Rand, care probabil că n-ar şovăi deloc, dar absolut deloc”. Mutch părea gata să-i spună primei persoane care-l întreba la ce oră plecaseră şi toate celelalte lucruri care-i mai treceau prin cap în legătură cu ei. După ce făcu vreo câţiva paşi pe stradă, se uită înapoi. Rămăsese o singură siluetă, în picioare, cu lampa ridicată mult deasupra capului, care privea după ei. Nici nu mai era nevoie să-i vadă chipul ca să ştie că era Mutch.

La acea oră din noapte, străzile din Baerlon erau pustii; numai câteva sclipiri reuşeau, pe ici, pe colo, să străbată obloanele ferecate, iar lumina lunii, aflată în ultimul pătrar, şovăia din pricina norilor împinşi de colo colo de vânt. Din când în când, treceau pe lângă gura unei alei, făcând câte un câine să latre după ei, dar niciun alt zgomot nu rupea tăcerea nopţii, în afară de copitele cailor şi de vântul care şuiera peste acoperişuri. Călăreţii erau încă şi mai cufundaţi în tăcere, înfofoliţi în mantii şi în propriile gânduri.

Străjerul mergea înainte, ca de obicei, cu Moiraine şi Egwene la mică distanţă în spatele lui. Nynaeve se ţinea, şi ea, aproape de fată, iar ceilalţi încheiau alaiul, înghesuiţi laolaltă. Conduşi de Lan, caii mergeau într-un ritm destul de rapid.

Rand privea îngrijorat străzile din jurul lor şi observă că şi prietenii săi făceau la fel. Umbrele tremurânde aruncate de lună i le aminteau pe cele de la capătul coridorului, care păreau să se întindă spre Pierit. Atunci când din depărtare se mai auzea câte un zgomot, precum un butoi care cădea la pământ, sau un alt câine care lătra, cu toţii tresăreau şi-şi ridicau frunţile. Încet-încet, pe măsură ce străbăteau oraşul, toţi îşi aduseră caii mai aproape de armăsarul negru al lui Lan şi de iapa cea albă a lui Moiraine.

La poarta dinspre Caemlyn, Lan descălecă şi bătu cu pumnul în uşa unei clădiri mici, de piatră, lipite de zid. Apăru un paznic somnoros, care se freca la ochi cu pumnii. Auzind cuvintele lui Lan, se trezi imediat, şi se holbă la ceilalţi, pe lângă Străjer.

— Vreţi să plecaţi? strigă el. Acum? Noaptea? Sunteţi nebuni!

— Cred că nu se găseşte nici o poruncă de a Guvernatorului care să ne împiedice, glăsui Moiraine, care descălecase şi ea, dar se ţinea mai departe de uşă şi de lumina care se revărsa în uliţa întunecată.

— Păi, de găsit nu se găseşte, jupâneasă, răspunse paznicul, uitându-se către ea cu ochii mijiţi, încercând să-i vadă chipul. Dar porţile stau închise de la apus până la răsărit. Nimeni nu intră decât pe lumină. Asta-i porunca. Oricum, pe afară sunt lupi. Săptămâna trecută au omorât o duzină de vite. Pot să omoare şi un om la fel de uşor.

— Nimeni nu intră, dar despre plecări nu se spune nimic, vorbi Moiraine, pe un ton hotărât, care să pună capăt discuţiei. Vezi? Nu-ţi cerem să încalci poruncile.

Lan îndesă ceva în pumnul paznicului.

— Pentru osteneală, şopti el.

— Aşa o fi, zise încet paznicul, privind obiectul pe care-l avea în mână; înainte să-l îndese în buzunar, se zări sclipirea aurului. De fapt, despre plecări nu se spune nimic. Staţi o clipă, continuă el, şi-şi vârî capul îndărăt în căsuţa lui. Arin! Dar! Ieşiţi şi ajutaţi-mă să deschid poarta. Sunt nişte oameni aici care vor să plece. Hai, fără vorbă! Faceţi ce vă spun.

Dinăuntru apărură alţi doi paznici, care se opriră, somnoroşi şi uimiţi, să-i privească pe cei opt călători atât de grăbiţi să plece. Îmboldiţi de primul, se grăbiră să se înhame la roata uriaşă care făcea zăvorul imens să se ridice de pe poartă, apoi trecură la scripetele care deschidea porţile. Acesta se auzi clincănind uşor, iar porţile bine unse se deschiseră fără zgomot în afară. Totuşi, înainte să apuce să iasă, un glas neprietenos se auzi din întuneric.

— Ce-i asta? Nu s-a poruncit ca porţile să rămână închise până la răsărit?

Cinci bărbaţi în mantii albe păşiră în raza de lumină care se revărsa pe uşa clădirii paznicilor. Umblau cu glugile ridicate, pentru a-şi ascunde chipurile, dar fiecare dintre ei îşi ţinea mâna pe plăselele sabiei, iar soarele brodat pe partea stângă a pieptarului mantiilor era o dovadă limpede a identităţii lor. Mat murmură ceva neauzit. Paznicii se opriră din treabă şi schimbară între ei priviri îngrijorate.

— Asta nu e treaba Domniilor Voastre, spuse pe un ton războinic primul paznic şi continuă, cu un glas ceva mai puţin hotărât, după ce toţi cei cinci îşi întoarseră spre el capetele acoperite cu glugi: Copiii Luminii nu au autoritate aici. Guvernatorul…

— Copiii Luminii, spuse încet bărbatul care vorbise primul, sunt stăpânii în toate regiunile în care oamenii păşesc în Lumină. Numai acolo unde domneşte Cel Întunecat oamenii li se împotrivesc, da?

Îşi plimbă privirea de la paznic către Lan şi, dintr-odată, îi aruncă Străjerului o a doua ocheadă, ceva mai intensă. Acesta din urma nu se mişcase din loc; de fapt, părea cu totul în largul său. Dar nu mulţi oameni se puteau uita cu atâta calm la Copiii Luminii. Chipul lui Lan era ca de piatră, de parcă s-ar fi uitat la un om oarecare. Când Mantia Alba vorbi din nou, glasul său părea bănuitor:

— Ce soi de oameni vor să iasă dintre zidurile unui oraş la ceas de noapte, în vremuri ca acestea, când lupii rătăcesc prin întuneric, iar pe deasupra au fost zăriţi zburând slujitorii Celui Întunecat? Un om de la miazănoapte, da? continuă el, trăgând cu ochiul la fâşia de piele împletită care-i încingea fruntea lui Lan şi-i ţinea pe spate pletele lungi.

Rand se lăsă mai jos în şa. Un Draghkar. Asta trebuia să fie ceea ce bărbatul numise slujitorul Celui Întunecat, dacă nu cumva vorbise despre ceva ce el nu cunoştea. După apariţia Pieritului la Cerbul şi Leul trebuia să se fi aşteptat la un Draghkar, dar pe moment avea gânduri mai arzătoare în minte.

I se păruse că recunoaşte glasul bărbatului cu mantie albă.

— Călători, răspunse Lan, liniştit. Neînsemnaţi pentru dumneata sau oamenii dumitale.

— Copiilor Luminii le pasă de toţi.

Lan clatină uşor din cap.

— Chiar vreţi să aveţi alte necazuri cu Guvernatorul? V-a poruncit deja să nu mai apăreţi în oraş în număr prea mare, ba a pus chiar să fiţi urmăriţi. Ce-o să mai facă după ce află că vă legaţi de nişte cetăţeni de treabă, tocmai la porţile lui? De ce v-aţi oprit? întrebă el, întorcându-se spre paznici. Aceştia şovăiră o clipă, îşi puseră din nou mâinile pe scripete, apoi se opriră iar, auzind glasul bărbatului cu mantie.

— Guvernatorul habar n-are ce se întâmplă chiar sub nasul lui. Peste tot se întinde ticăloşia pe care el nici n-o vede, nici n-o simte. Dar Copiii Luminii văd totul.

Paznicii se priviră; pumnii li se închideau şi li se deschideau, de parcă duceau dorul suliţelor pe care le lăsaseră înăuntru.

— Copiii Luminii simt mirosul ticăloşiei, continua Mantia Albă, rotindu-şi privirile spre cei de pe cai. Îl simţim, şi tăiem ticăloşia din rădăcină, oriunde am afla-o.

Rand încercă să se facă şi mai mic, dar mişcarea îi atrase atenţia celuilalt.

— Şi aici cine e? Cineva care nu vrea să fie văzut? Ce…? Ah!

Bărbatul îşi dădu pe spate gluga cea albă, iar Rand se trezi privind un chip la care se aştepta. Bomhald dădu din cap cu o satisfacţie uşor de observat.

— Paznicule, te-am salvat fără îndoială de la un mare necaz. Erai pe punctul să ajuţi nişte Iscoade de ale Celui Întunecat să fugă de Lumină. Ar trebui să fii pârât Guvernatorului, pentru a-ţi primi pedeapsa, sau poate să fii dat pe mâna Inchizitorilor, care să descopere ce aveai de fapt de gând în noaptea asta.

Se opri, încercând să vadă dacă-l înfricoşase pe paznic, dar acesta nu părea afectat.

— Nu ţi-ai dori asta, nu? Atunci îi iau eu pe ticăloşii ăştia, în tabăra noastră, ca să poată fi cercetaţi în numele Luminii – în locul tău, da?

— Asta vrei, Mantie Albă? Să mă duci în tabăra ta? răsună dintr-odată glasul lui Moiraine, părând că vine din toate părţile; la apropierea celor cinci, ea se retrăsese în întuneric, pierzându-se printre umbre. Să mă cercetezi? continuă ea, făcând un pas înainte, învăluită în beznă; părea să fi crescut în înălţime. Să mă opreşti din drum?

Încă un pas, iar Rand ramase cu gura căscată. Era cu adevărat mai mare; capul ei era la aceeaşi înălţime cu al lui, deşi se afla în şa. Umbrele îi înconjurau chipul ca nişte nori de furtună.

— Aes Sedai! strigă Bomhald şi, pe dată, cinci săbii ieşiră sclipind din tecile lor. Mori!

Ceilalţi patru şovăiră, dar el dădu s-o străpungă cu sabia, de îndată ce o trase din teacă. Rand ţipă văzând toiagul lui Moiraine care se înalţă să blocheze lovitura. Lemnul cel delicat cioplit nu avea cum să oprească oţelul bine călit. Sabia întâlni toiagul şi în jur, ca dintr-o fântână, ţâşniră scântei; se auzi un zgomot, ca un şuierat răsunător, care-l trimise pe Bomhald îndărăt prin aer, făcându-l să se izbească de tovarăşii săi. Toţi cinci căzură grămadă la pământ. Din sabia lui Bomhald, care

căzuse lângă el, îndoită în unghi drept şi cu lama aproape topită, se înălţară trâmbe de fum.

— Îndrăzneşti să mă ataci! tună ca o vijelie glasul lui Moiraine.

Umbrele se învălătuciră deasupra ei şi o îmbrăcară ca într-o mantie cu gluga. De acum, se înălţa la fel de mult ca zidul oraşului. Ochii ei sclipeau de la înălţime, ca un uriaş care privea insectele de la picioarele sale.

— La drum! strigă Lan şi, dintr-o mişcare, înşfăcă frâiele iepei lui Moiraine, sărind, la rândul său, în şa. Acum! porunci el.

Umerii lui atinseră porţile, când armăsarul său se strecură prin deschizătura îngustă, ca o piatră slobozita dintr-o praştie.

O clipă, Rand rămase împietrit în loc, cu ochii holbaţi. Capul şi umerii lui Moiraine continuau să se înalţe; de acum, trecuseră de înălţimea zidurilor. Şi paznicii, şi Copiii Luminii se trăgeau îndărăt din calea ei, înghesuindu-se cu spatele lipit de căsuţa de piatră. Chipul femeii Aes Sedai se pierduse în întuneric, dar ochii ei, mari cât discul lunii, sclipeau nerăbdători, dar şi mânioşi, atunci când se opriră asupra lui. Înghiţind în sec, el îl îmboldi pe Noruţ cu călcâiele în coaste şi o porni în galop după ceilalţi. După vreo cincizeci de paşi, Lan le făcu semn să se oprească, iar Rand privi în urmă. Silueta lui Moiraine se înălţa mult deasupra gardului din buşteni; capul şi umerii ei erau mai întunecaţi decât cerul nopţii; o aură argintie, izvorâtă din discul ascuns al lunii, o înconjura. În timp ce el se holba cu gura căscată, femeia Aes Sedai păşi peste zid. Porţile începură să se închidă grabnic. De îndată ce ajunse afară, reveni dintr-odată la mărimea sa obişnuită.

— Nu închideţi poarta! strigă un glas nesigur dincolo de zid; Rand avu impresia că era Bomhald. Trebuie să-i urmărim şi să-i prindem!

Dar paznicii îşi văzură de treabă fără să-l bage în seamă. Porţile se închiseră, iar câteva clipe mai târziu zăvorul se aşeză la locul lui, ferecându-le. „Poate că nu toate Mantiile Albe sunt la fel de dornice ca Bomhald să înfrunte o Aes Sedai.”

Moiraine se grăbi spre Aldieb, mângâind botul iepei o singură dată înainte să-şi ascundă toiagul sub curelele de la şa. De data asta, Rand nici nu mai trebui să verifice ca să-şi dea seama că toiagul nu avea nici o zgârietură.

— Erai uriaşă, şopti Egwene cu respiraţia întretăiată, foindu-se pe spinarea Belei. Nimeni nu mai spuse nimic, deşi Mat şi Perrin îşi traseră caii mai departe de Aes Sedai.

— Zău? rosti absentă Moiraine, în timp ce se urca în şa.

— Te-am văzut, protestă Egwene.

— Noaptea, mintea îţi joacă feste, şi ochiul vede ceea ce nu există.

— Nu-i vreme de jocuri, începu mânioasă Nynaeve, dar Moiraine o întrerupse.

— Chiar aşa – nu-i vreme. S-ar putea să fi pierdut aici tot ce am câştigat la Cerbul şi Leul. Măcar dac-aş putea fi sigură că Draghkarul nu e în văzduh, continuă ea, privind înspre poarta şi clătinând din cap, cu un suspin. Sau dacă Myrddraalul ar fi cu adevărat orb. dacă tot îmi pun dorinţe, măcar să-mi doresc ceva cu adevărat cu neputinţă. Dar să lăsăm. Ei ştiu încotro ne îndreptăm, dar, cu puţin noroc, n-o să ne ajungă. Lan!

Străjerul o apucă spre răsărit, pe drumul spre Caemlyn, iar ceilalţi îl urmară la mică distanţă; copitele cailor tropăiau ritmic pe pământul bătătorit. Mergeau uşor, la trap, într-un ritm pe care caii îl puteau ţine mai multe ceasuri, fără ajutor din partea femeii Aes Sedai. Totuşi, înainte să fi trecut mai mult de un ceas de când porniseră, Mat scoase un strigăt, arătându-le ceva în spate, de unde plecaseră.

— Ia uitaţi-vă!

Cu toţii traseră frâiele şi întoarseră capetele. Peste Baerlon se zărea întinzându-se un foc, ca şi cum cineva ar fi aprins un rug uriaş, cât o casă, care colora marginile norilor în roşu. Scânteile luate de vânt se înălţau în văzduh.

— L-am prevenit, strigă Moiraine, dar nu voia s-o ia în serios.

Aldieb se mişcă în lateral, ca un ecou al mâniei sale neputincioase.

— Pur şi simplu n-a vrut s-o ia în serios.

— Hanul? întreba Perrin. Cerbul şi Leul? Cum de eşti aşa de sigură?

— Cât de departe vrei să mergi cu potriveli? întrebă Thom. Ar putea fi casa Guvernatorului, dar nu e. Şi nu e nici vreun hambar, sau soba din cine ştie ce bucătărie, sau căpiţa de fân a bunică-tii.

— Poate că Lumina e de partea noastră astă noapte, rosti Lan, iar Egwene se întoarse mânioasă către el.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Hanul bietului jupân Fitch arde! Ar putea să fie şi răniţi!

— Dacă au atacat hanul, replica Moiraine, s-ar putea ca plecarea noastră din oraş şi… demonstraţia mea de la poartă să fi trecut neobservate.

— Sau poate Myrddraalul vrea să ne facă să credem asta, adăugă Lan.

Moiraine încuviinţă din cap în întuneric.

— Poate. Oricum, trebuie să ne vedem de drum. În noaptea asta, nimeni nu o să aibă parte de prea multă odihnă.

— Ce liniştită eşti, Moiraine, exclamă Nynaeve. Dar oamenii de la han? Sigur sunt răniţi, iar hangiul şi-a pierdut toată avuţia, din pricina ta! În ciuda tuturor vorbelor tale despre Calea Luminii, eşti gata să mergi mai departe fără să te gândeşti nici o clipă la el. Necazurile lui sunt din pricina ta!

— Din pricina celor trei, izbucni mânios Lan. Focul, răniţii, tot ce se petrece – e din pricina lor. Faptul că preţul trebuie plătit e o dovadă că merită. Cel Întunecat îi vrea pe băieţii ăştia ai tăi, şi trebuie împiedicat să dobândească ceea ce vrea cu atâta îndârjire. Sau poate preferi să-i lăsăm pe mâna Pieritului?

— Linişteşte-te, Lan, vorbi Moiraine. Linişteşte-te. Meştereasă, crezi că eu îi pot ajuta pe jupân Fitch şi pe oamenii de la han? Pai, ai şi dreptate.

Nynaeve dădu să spună ceva, dar Moiraine îi făcu semn cu mâna şi continuă:

— Pot să mă întorc de una singură şi să dau o mână de ajutor. Nu prea mult, fireşte. Asta ar atrage atenţia asupra celor pe care i-am ajutat, lucru pentru care nu mi-ar mulţumi nimeni, mai ales câtă vreme Copiii Luminii se află în oraş. Şi aşa ar rămâne numai Lan cu voi, să vă apere. E foarte priceput, dar e nevoie de mai mult decât de forţa lui dacă vă găsesc Myrddraalul şi o ceată de troloci. Desigur, ne-am putea întoarce cu toţii, deşi mă îndoiesc că v-aş putea aduce pe toţi înapoi în Baerlon, neobservaţi. Iar asta v-ar lăsa pradă celui care a pus focul, ca să nu mai vorbim de Mantiile Albe. Dac ai fi în locul meu, Meştereasă, ce cale ai alege?

— Aş găsi eu ceva de făcut, mormăi Nynaeve, fără voia ei.

— Şi pesemne ca l-ai ajuta pe Cel Întunecat să câştige, răspunse Moiraine. Aminteşte-ţi ce – şi pe cine – vrea el. Suntem în război, la fel ca toţi oamenii din Ghealdan, deşi acolo se luptă

cu miile, iar aici suntem doar opt. O să-i trimit nişte bani lui jupân Fitch, ca să poată reclădi hanul, bani care să nu-l ducă cu gândul la Tar Valon. Şi nişte ajutoare pentru răniţi. Orice altceva n-ar face decât să-i pună în primejdie. Vezi, lucrurile nu sunt nici pe departe simple. Lan.

Străjerul îşi întoarse calul şi o apucă iarăşi pe drum.

Din când în când, Rand privea înapoi. Până la urmă nu mai reuşi să vadă altceva decât strălucirea norilor, şi apoi până şi aceasta se pierdu în întuneric. Nădăjdui că Min era bine.

În jur era încă beznă când Străjerul îi conduse, în cele din urmă, afară de pe drum, şi descălecă. După socoteala lui Rand, nu rămăseseră mai mult de două ceasuri până în zori. Priponiră caii, fără să le scoată şeile, şi făcură tabăra, fără să aprindă focul.

— Un ceas, îi preveni Lan, pe când toţi, în afară de el, se înveleau cu păturile; el se pregătea să le vegheze somnul. Un ceas, apoi trebuie să ne vedem de drum.

Peste ei se lăsă liniştea. După câteva minute, Mat vorbi, într-o şoaptă care de-abia ajunse până la Rand.

— Mă întreb ce a făcut Dav cu castorul ăla.

Rand clătină din cap în tăcere, iar Mat şovăi, apoi spuse:

— Credeam că suntem în siguranţa, Rand, ştii. De când am trecut râul, niciun semn, apoi am ajuns în oraş, cu toate zidurile alea în jurul nostru. Credeam că suntem la adăpost. Apoi visul. Şi Pieritul. O să mai fim vreodată la adăpost?

— Numai după ce ajungem în Tar Valon, răspunse Rand. Aşa ne-a zis ea.

— Dar atunci ce-o să fie? întrebă Perrin cu glas scăzut, şi toţi trei priviră silueta întunecată a femeii Aes Sedai. Lan se topise în întuneric; putea fi oriunde. Dintr-odată, Rand căscă. Ceilalţi tresăriră nervoşi, auzind sunetul.

— Cred că ar fi mai bine să dormim un pic, spuse el. Oricum, şi dacă rămânem treji, nu rezolvăm nimic.

— Ar fi trebuit să facă totuşi ceva, vorbi încet Perrin, dar nimeni nu-i răspunse.

Rand se răsuci pe o parte, ca să scape de o rădăcină care-i intra în coaste, apoi se întoarse pe burtă, din pricina unei pietre şi a altei rădăcini. Locul în care se opriseră nu era bun de tabără, nu ca altele alese de Străjer pe drumul din Taren. Adormi, întrebându-se dacă avea să viseze ceva din pricina

rădăcinilor, şi se trezi când Lan îl atinse pe umăr, simţind dureri la coaste şi mulţumit că, dacă visase ceva, nu-şi putea aminti.

Era încă întuneric, aşa cum se întâmplă chiar înaintea zorilor, dar, după ce şi strânseră păturile şi le prinseră la spatele şeilor, Lan îi conduse din nou către răsărit. Când apăru soarele, îmbucară cu ochii mijiţi puţină pâine, brânză şi apă, fără să coboare din şa, zgribulindu-se în mantii din pricina vântului. Cu toţii, în afară de Lan, care mâncă şi el, dar fără să-şi mijească ochii sau să se zgribulească. Se schimbase la loc în mantia sa multicoloră care îi flutura pe lângă corp, trecând de la gri la verde, fără ca el s-o bage în seamă decât atunci când îi incomoda braţul drept. Chipul său rămase fără expresie, dar ochii săi cercetau fără încetare împrejurimile, ca şi cum se aştepta din clipă în clipă la o ambuscadă.

CAPITOLUL 18

Drumul spre Caemlyn

Drumul spre Caemlyn nu era foarte diferit de Calea Nordului, care străbătea Ţinutul celor Două Râuri. Era, fireşte, mult mai larg şi existau semne că era şi mai mult folosit, dar era tot o fâşie de pământ bătătorit, de-a lungul căreia se înşirau copaci care ar fi fost la locul lor în Ţinutul celor Două Râuri, mai ales că toţi erau golaşi, în afara celor cu frunzişul veşnic.

Totuşi, pământul în sine era diferit, căci, la amiază, drumul pătrunse printre nişte dealuri joase. Uneori, o apuca de-a dreptul peste ele, dacă erau îndeajuns de mari pentru ca drumul să fi trebuit să ocolească prea mult, şi îndeajuns de mici pentru ca truda oamenilor să nu fi fost din cale afară de istovitoare. Zi de zi, pe măsură ce unghiul soarelui se schimba, începu să se observe că drumul, deşi părea drept, se curba foarte uşor către miazăzi, în timp ce înainta spre răsărit. Rand îşi petrecuse multă vreme visând cu ochii deschişi în faţa vechii hărţi a lui jupân al'Vere – la fel ca jumătate dintre băieţii din Emond's Field – şi, după cât îşi amintea el, drumul ocolea o zonă numită Dealurile din Absher, rotindu-se în jurul ei până ce ajungea în White-bridge.

Din când în când, Lan îi punea să descalece în vârful vreunui deal, de unde putea vedea bine drumul, atât în urmă, cât şi înainte, precum şi locurile dimprejurul lor. Străjerul cerceta priveliştea în timp ce toţi ceilalţi îşi dezmorţeau picioarele sau mâncau, aşezaţi sub un copac.

— Înainte îmi plăcea brânza, rosti Egwene, în a treia zi după plecarea din Baerlon; şedea sprijinită de trunchiul unui copac, strâmbându-se la ideea unei cine care, din nou, era la fel ca masa de dimineaţă şi la fel cu toate cele la care se putea aştepta în următoarele zile. Nici vorbă de ceai. Nişte ceai bun şi fierbinte, încheie ea, strângându-şi mantia pe lângă trup şi aşezându-se mai bine pe lângă copac, într-o încercare zadarnică de a scăpa din calea vântului aprig.

— Ceaiul de plavie şi rădăcină de ţinturică îi spunea Nynaeve lui Moiraine, sunt cele mai bune pentru oboseală. Limpezesc minţile şi înlătură durerile.

— Sunt convinsă, murmura femeia Aes Sedai, privind-o lung.

Nynaeve strânse din dinţi, dar continuă pe acelaşi ton:

— Iar dacă trebuie să te lipseşti de somn…

— N-avem ceai! îi spuse Lan lui Egwene, pe un ton răstit. Nu facem focul! Încă nu-i putem zări, dar sunt acolo, pe undeva, un Pierit sau doi şi trolocii lor, şi ştiu că am apucat-o pe drumul asta. Nu-i nevoie să le spunem întocmai unde ne aflăm.

— Nu ceream, murmură Egwene, cu chipul ascuns în mantie. Numai că-mi părea rău.

— De vreme ce duşmanii ştiu că am apucat-o pe drum, vorbi Perrin, de ce nu o luăm de-a dreptul spre Whitebridge?

— Nici măcar Lan nu poate călători de a curmezişul ţinuturilor la fel de repede ca pe drum, îl lamuri Moiraine, întrerupând-o pe Nynaeve, mai ales prin dealurile din Absher.

Meştereasa oftă enervată. Rand se întrebă ce punea la cale; după ce, în prima zi, nu o băgase deloc în seamă pe femeia Aes Sedai, Nynaeve îşi petrecuse ultimele două zile încercând să-i vorbească despre ierburi. Moiraine se îndepărtă de Meştereasă şi continuă:

— De ce credeţi că drumul le ocoleşte? Şi, până la urmă, tot ar fi trebuit să ne întoarcem la el. S-ar prea putea să-i fi găsit pe duşmani în faţa noastră, şi nu în urmă.

Rand părea neîncrezător, iar Mat murmură ceva despre „căi ocolite”.

— Aţi văzut vreo fermă în dimineaţa asta? întrebă Lan. Sau măcar fumul ridicându-se pe vreun coş? Nu aţi văzut, pentru că între Baerlon şi Whitebridge e numai pustietate, iar la Whitebridge trebuie să trecem râul Arinelle. Acolo se află singurul pod la miazăzi de Maradon, în Saldaea.

Thom pufni, înfoindu-şi mustăţile.

— Şi ce i-ar putea împiedica să fi pus deja pe cineva, să ne aştepte la Whitebridge?

Dinspre vest se auzi bocetul unui corn. Capul lui Lan se răsuci imediat, pentru a cerceta direcţia din care veniseră. Rand simţi un fior. O parte din el rămase însă îndeajuns de liniştită pentru a gândi: „Zece mile, nu mai mult”.

— Nimic, Menestrelule, răspunse Străjerul. Ne încredem în Lumină şi-n noroc. Dar acum ştim cu siguranţă că sunt troloci pe urmele noastre.

Moiraine îşi scutură mâinile de praf.

— E timpul să plecăm, hotărî ea, urcându-se pe iapa cea albă.

Auzindu-i vorbele, începură cu toţii să-şi caute caii, împboldiţi de un al doilea sunet de corn. De această dată, îi răspunseră şi altele, ale căror note înalte se revărsară dinspre apus, ca un bocet. Rand se pregăti să-l facă pe Noruţ să o ia de îndată la galop, şi toţi ceilalţi îşi pregătiră hăţurile cu aceeaşi grabă, în afară de Lan şi Moiraine. Străjerul şi femeia Aes Sedai schimbară o privire lungă.

— Nu-i lăsa să se oprească, Moiraine Sedai, vorbi în cele din urmă Lan. O să mă întorc de îndată ce pot. Dacă dau greş, vei şti.

Punându-şi o mână pe şaua lui Moiraine, sări în spinarea armăsarului negru şi o luă la galop în josul dealului. Înspre apus. Cornul răsună din nou.

— Lumina meargă cu tine, ultim stăpân al celor Şapte Turnuri, şopti Moiraine, aproape prea încet pentru ca Rand s-o poată auzi; trăgând adânc aer în piept, o întoarse pe Aldieb spre răsărit. Trebuie să plecăm, le spuse, şi porni într-un trap uşor, dar constant. Ceilalţi o urmară îndeaproape.

Rand se răsuci o dată în şa pentru a se uita după Lan, dar Străjerul se pierduse deja din vedere printre dealurile joase şi copacii dezgoliţi. Ultimul stăpân al celor Şapte Turnuri, aşa îl numise. Se întrebă ce-o fi însemnat. Credea că nu mai auzise nimeni în afară de el, dar apoi îl văzu pe Thom care-şi rodea vârfurile mustăţilor, curios şi îngândurat. Menestrelul părea să ştie o grămadă de lucruri.

Cornul răsună încă o dată, în spatele lor. Rand se foi în şa. De data aceasta erau mai aproape; era convins de asta. Opt mile, poate şapte. Mat şi Egwene priviră peste umăr, iar Perrin se ghemui în şa, de parcă aştepta să-l lovească cineva în spate. Nynaeve se duse mai în faţă, pentru a-i vorbi lui Moiraine.

— Nu putem merge mai repede? întrebă ea. Cornii ăia se apropie.

Femeia Aes Sedai clătină din cap.

— Şi de ce crezi că ne dau de ştire că sunt aici? Poate tocmai ca să ne grăbim, fără să ne gândim la ce ne-ar putea aştepta în faţă.

Continuară în acelaşi ritm constant. Din când în când, sunetele de corn se auzeau în urma lor şi, de fiecare dată, zgomotul era mai apropiat. Rand încercă să nu se mai gândească la distanţa care se micşora, dar gândul nedorit îi apărea în minte la auzul fiecărui bocet din gâtlejurile de aramă. „Cinci mile”, se gândea el îngrijorat, când Lan apăru deodată de după dealul din spatele lor, în galop. Ajunse lângă Moiraine şi trase frâiele armăsarului.

— Cel puţin trei pâlcuri de troloci, fiecare condus de un Jumate-Om. Poate chiar cinci.

— De vreme ce ai fost îndeajuns de aproape ca să-i vezi, rosti îngrijorată Egwene, te puteau zări şi ei. Ar putea să fie chiar pe urmele tale.

— Nu a fost văzut, răspunse Nynaeve, care se îndreptă de spate când toţi se întoarseră către ea. Amintiţi-vă, eu i-am luat urma.

— Tăcere, porunci Moiraine. Lan ne spune că ar putea fi cam cinci sute de troloci pe urmele noastre.

Se lăsă o tăcere uluită, apoi Lan vorbi din nou.

— Şi se mai şi grăbesc. O să ne ajungă cam într-un ceas.

Femeia Aes Sedai vorbi, ca pentru sine:

— Dacă şi înainte erau atât de mulţi, de ce nu au fost cu toţii folosiţi în Emond’s Field? Iar dacă nu erau, cum au ajuns între timp încoace?

— Sunt răspândiţi peste tot, ca să ne mâne, răspunse Lan, şi au iscoade care cercetează drumul, mergând în faţa fiecărui pâlc.

— Să ne mâne încotro? se întrebă Moiraine. Ca şi cum i-ar fi răspuns, undeva spre apus răsună un corn, un geamăt prelung căruia, de această dată, îi răspunseră şi altele, cu toatele înaintea lor. Moiraine îşi opri calul, iar ceilalţi o urmară; Thom şi cei din Emond’s Field priveau în jur îngrijoraţi. Cornii răsunară şi înaintea, şi în urma lor. Lui Rand i se păru a fi un sunet de triumf.

— Acum ce facem? întreba mânioasă Nynaeve. Unde mergem?

— Spre miazănoapte sau spre miazăzi, doar atât ne-a rămas, răspunse Moiraine, mai degrabă gândind cu voce tare decât răspunzându-i Meşteresei. Spre miazăzi sunt dealurile din Absher, pustii şi moarte, precum şi râul Taren, pe care nu-l putem trece şi nu putem întâlni nici o barcă. Spre miazănoapte, putem ajunge la Arinelle înainte de căderea nopţii, şi am putea să dăm peste barca vreunui neguţător. Dacă gheţurile de la Maradon s-au spart.

— Există un loc în care trolocii nu vor intra, grăi Lan, dar Moiraine se întoarse spre el cu o mişcare bruscă.

— Nu!

Ea îi făcu semn Străjerului, care-şi apropie capul de al ei, pentru a putea vorbi fără să fie auziţi. Sunetele de corn se auziră din nou, iar calul lui Rand se foi nervos pe loc.

— Încearcă să ne sperie, mârâi Thom, străduindu-se să-şi liniştească animalul, care părea pe jumătate nervos şi pe jumătate înfricoşat, de parcă trolocii şi ar fi atins ţinta. Încearcă să ne sperie până când o să intrăm în panică şi o s-o luăm la fugă. Atunci o să fim în mâinile lor.

Egwene întorcea capul la fiecare zgomot; ea privea când înainte, când în urmă, ca şi cum căuta să-i vadă apărând pe primii troloci. Rand ar fi vrut să facă la fel, dar încerca s-o ascundă. Îmboldindu-l pe Noruţ, veni mai aproape de ea.

— Mergem spre miazănoapte, anunţă Moiraine.

Pe când părăseau drumul şi o porneau printre dealurile înconjurătoare, cornii răsunară din nou, cu un sunet ascuţit.

Dealurile nu erau prea înalte, dar drumul era numai urcuşuri şi coborâşuri, fără porţiuni plate, pe sub copaci cu crengile golite de frunze şi prin vegetaţia moartă de pe jos. Caii urcau cu greu o pantă, numai pentru a coborî, ceva mai repede, pe partea opusă. Lan impusese un ritm greu de urmat, mai rapid decât pe drum.

Crengile biciuiau chipul şi pieptul lui Rand. Braţele i se prindeau în corzile plantelor agăţătoare, iar, uneori, acestea îi smulgeau piciorul drept din şa. Cornii răsunători se apropiau din ce în ce mai mult şi se auzeau din ce în ce mai des.

Oricât de repede i-ar fi condus Lan, nu făceau foarte mari progrese. Pentru fiecare metru străbătut trebuia să meargă unul sau doi în sus sau în jos, şi fiecare pas reprezenta un efort. Iar cornul răsuna tot mai aproape. „Două mile, se gândi Rand.

Poate mai puţin.” După o vreme, Lan începu să se uite când într-o parte, când în cealaltă; era prima oara de când îl cunoscuse Rand când pe chipul său grav se oglindea o expresie de îngrijorare. La un moment dat, Străjerul se ridică în scări pentru a privi îndărăt, de unde veniseră. Rand nu vedea decât copaci. Lan se aşeză din nou în şa şi, fără să-şi dea seama, îşi dădu mantia pe spate, pentru a-şi elibera sabia, începând din nou să cerceteze pădurea.

Rand prinse privirea lui Mat cu ochi întrebători, dar celălalt nu făcu decât să se strâmbe la spinarea Străjerului şi să ridice din umeri neajutorat. Atunci vorbi Lan, peste umăr.

— Prin apropiere sunt troloci.

Trecură de creasta unui deal şi o apucară în jos pe partea cealaltă.

— Sunt doar câţiva, trimişi înaintea celorlalţi să cerceteze ţinutul. Pesemne. dacă dăm peste ei, staţi lângă mine orice ar fi şi faceţi ce fac şi eu. Trebuie să rămânem pe drumul pe care am apucat-o.

— Sânge şi cenuşă! mormăi Thom, iar Nynaeve îi făcu semn lui Egwene să rămână aproape de ea.

Pâlcurile rare de arbori veşnic verzi erau singurele locuri în care cineva putea rămâne cu adevărat ascuns, dar Rand încerca să tragă cu ochiul în fiecare direcţie în acelaşi timp; imaginaţia sa făcea ca trunchiurile cenuşii pe care le zărea cu coada ochiului să se transforme în troloci. Şi cornii erau mai aproape. Şi drept în spatele lor. Era convins. În spate, şi se apropiau.

Trecură de creasta altui deal. Dedesubtul lor, tocmai începând să urce, mărşăluiau nişte troloci care duceau cu ei beţe lungi de lemn, în vârful cărora se găseau laţuri sau cârlige mari. Erau mulţi. Şirul lor se întindea până departe în fiecare direcţie, fără să-i se vadă capetele, dar în mijloc, chiar în faţa lui Lan, se afla un Pierit calare.

Când oamenii apărură în vârful dealului, Myrddraalul păru să şovăie, dar în clipa următoare scoase la iveală o sabie cu lama neagră, pe care Rand parcă şi-o amintea vag şi tulbure, şi o flutură deasupra capului. Şirul de troloci începu să înainteze căznit.

Chiar înainte ca Myrddraalul să se fi mişcat, Lan îşi scosese sabia.

— Rămâneţi cu mine! strigă el, iar Mandarb o luă la galop în josul dealului, către troloci. Pentru cele Şapte Turnuri! mai strigă Străjerul.

Rand înghiţi în sec şi îşi îmboldi calul cu călcâiele; întregul grup se luă pe urmele Străjerului. Constată cu surprindere că avea în mână sabia lui Tam. Pătruns de strigătul de luptă al lui Lan, găsi şi el unul:

— Manetheren! Manetheren!

Perrin striga şi el acelaşi lucru:

— Manetheren! Manetheren!

În schimb, Mat alese un alt strigăt:

— *Carai an Caldazar! Carai an Ellisande! Al Ellisande!*

Capul Pieritului se întoarse dinspre troloci către călăreţii care veneau în galop spre el. Sabia cea neagră îi împietri deasupra capului, iar gluga se mişcă dintr-o parte într-alta, de parcă faţa lui fără ochi cerceta grupul de călăreţi. În clipa următoare, Lan ajunse lângă el, în timp ce oamenii se năpusteau asupra şirului de troloci. Sabia Străjerului întâlni oţelul negru topit în cuptoarele din Thakan, dar cu un zăngănit puternic, precum bătaia unui clopot mare; toată văioaga se umplu de ecouri, iar în aer se zări o străfulgerare de lumină albăstruie, ca un trăsnet prăvălit din cer.

Bestiile aproape omeneşti, dar cu boturi de fiară se înghesuiră în jurul fiecăruia, agitându-şi armele cu care încercau să-i dea jos din şa. Numai pe Lan şi pe Myrddraal îi ocoliră. Cei doi se luptau într-un cerc pustiu; armăsarii lor negri se mişcau în acelaşi timp, la fel ca săbiile care-şi răspundeau, lovitură după lovitură. Aerul era plin de fulgere şi de văpăi.

Noruţ îşi dădu ochii peste cap şi necheză puternic, ridicându-se în două picioare şi lovind cu copitele în chipurile rânjite şi cu colţi ascuţiţi din jurul său. Trupurile îndesate se înghesuiau de jur împrejur, umăr la umăr. Înfigându-şi fără milă călcâiele în coastele calului, Rand îl sili să înainteze chiar şi aşa, fluturându-şi sabia fără să ţină cont prea mult de meşteşugul pe care încercase Lan să i-l transmită şi lovind de parcă tăia lemne. „Egwene!” Disperat, se uită după ea în timp ce-şi îmboldea calul înainte, croindu-şi drum printre trupurile păroase ca şi cum ar fi secerat bălăriile de pe jos, care-i încurcau paşii.

Iapa cea albă a lui Moiraine se năpustea încoace şi încolo, reacţionând la cele mai mici atingeri de frâu. Chipul ei era la fel

de împietrit ca al lui Lan; deodată, îşi întinse toiagul. Trolocii fură cuprinşi de flăcări şi plesniră cu un muget care lăsa pământul plin de siluete diforme, nemişcate. Nynaeve şi Egwene călăreau alături de Aes Sedai, cu mişcări grăbite şi frenetice, cu dinţii rânjiţi aproape la fel de sălbatic ca ai unui troloc şi având în mâini cuţitele pe care le purtau la cingătoare. Lamele scurte nu le puteau fi de niciun ajutor dacă vreun troloc se apropia de ele. Rand încercă să-l aducă pe Noruţ mai aproape, dar calul îşi luase căpăstrul în dinţi. Nechezând şi lovind cu copita, Noruţ înainta, oricât de tare ar fi tras Rand de frâie.

În jurul celor trei femei se făcu puţin loc, căci trolocii încercau să fugă de toiagul lui Moiraine, dar, dacă ei căutau s-o ocolească, veni ea după ei. Flăcările mugeau, iar trolocii urlau de mânie şi turbare. Pe deasupra tuturor zgomotelor se auzea sabia Străjerului, izbindu-se de cea a Myrddraalului. În jurul lor se zări un fulger albastru, apoi altul, şi altul.

Un laţ de la capătul unui băţ flutura înspre capul lui Rand. Cu o mişcare şovăielnică, el tăie unealta în două, apoi îl hăcui şi pe trolocul cu bot de capră. Un cârlig venit din spate îi prinse umărul şi i se încurcă în mantie, trăgându-l înapoi. Disperat, aproape pierzându-şi sabia, se prinse de oblâncul şeii pentru a nu cădea. Noruţ se răsuci, nechezând ascuţit. Rand se agăţă cu spaimă de şa şi de frâie; simţea cum alunecă, încet, încet, tras de cârlig. Noruţ se răsuci cu totul; o clipă, Rand îl văzu pe Perrin, aproape prăbuşit din şa, zbătându-se să-şi elibereze securea de cei trei troloci care-l atacau. Îl prinseseră de un braţ şi de ambele picioare. Noruţ se năpusti înainte, şi Rand nu mai văzu în faţa ochilor decât troloci.

Unul dintre ei se repezi şi-l prinse pe Rand de un picior, silindu-l să-l scoată din şa. Gâfâind, Rand dădu drumul şeii pentru a-l străpunge cu sabia. Pe dată, cârligul îl trase în spate; se trezi dincolo de şa, deasupra picioarelor din spate ale lui Noruţ. Numai frâiele pe care le ţinea strâns în mână îl împiedicau să cadă. Noruţ se ridica în două picioare şi necheză şi, chiar în acea clipă, forţa care-l trăgea pe băiat în jos dispăru. Trolocul care-i ţinea piciorul ridică braţele şi urlă. De fapt, toţi trolocii începură să urle; se auzi un vaiet, de parcă toţi câinii din lume ar fi turbat şi ar fi început să urle în acelaşi timp.

Trolocii căzură la pământ în jurul oamenilor, zvârcolindu-se, smulgându-şi părul şi brăzdându-şi chipurile cu ghearele. Toţi

trolocii. Muşcau pământul, se zvârcoleau de parcă voiau să-şi înfigă colţii în văzduh şi urlau, urlau, urlau.

Apoi, Rand îl văzu pe Myrddraal. Era încă în şa, pe spinarea armăsarului care se smucea scăpat de sub control, fluturându-şi încă sabia cea neagră, dar nu mai avea cap.

— N-o să moară până la căderea nopţii! se auzi vocea lui Thom, care trebui să strige ca să se facă auzit, pe deasupra gâfâielilor şi a urletelor nedomolite. Nu de tot. Cel puţin, aşa am auzit.

— La drum! strigă mânios Lan, care le adunase deja împrejurul său pe Moiraine şi pe celelalte două femei şi le condusese până la jumătatea pantei următoare. Mai sunt şi alţii!

Într-adevăr, chemările din corn răsunară din nou, înăbuşind gemetele trolocilor prăvăliţi la pământ, la răsărit, la apus şi la miazăzi.

Spre marea lor mirare, un singur om căzuse din şa – Mat. Rand veni spre el, dar Mat se eliberă de laţul care-l cuprinsese, dintr-o mişcare bruscă, îşi adună arcul şi se urcă din nou în şa fără să aibă nevoie de ajutor, deşi îşi ţinea o mână la gât.

Sunetele de corn se auziră iar, ca lătraturile unor ogari care au prins mirosul căprioarei. Şi care se apropiau. Ritmul impus de Lan fusese şi înainte rapid, dar acum era şi mai şi. Caii ajunseră să urce pantele mai repede decât coborâseră de pe dealul dinainte, iar apoi să se arunce pur şi simplu în jos, pe cealaltă parte. Şi totuşi hăituitorii se apropiau mereu, până ce, de câte ori zgomotul de corn înceta, se puteau auzi sunetele guturale scoase de urmăritori. În cele din urmă, oamenii ajunseră pe creasta unui deal tocmai când trolocii apărură pe dealul din spatele lor. Culmea se umplu de troloci, cu boturile căscate, urlând. Printre ei se aflau trei Myrddraali, care-i umpleau pe toţi de groază. Între cele două grupuri erau numai vreo sută de lungimi de cal.

Inima lui Rand se usca, precum o stafidă. „Trei!"

Săbiile negre ale Myrddraalilor se ridicară la unison. Trolocii se năpustiră în josul pantei, scoţând strigăte răguşite de triumf şi agitându-şi beţele cu laţuri la capete.

Moiraine se dădu jos de pe spinarea lui Aldieb. Cu mişcări liniştite, scoase ceva din punga de la brâu şi apoi desfăcu obiectul din pânza care-l învelea. Rand zări fildeş negru. Angrealul. Cu el într-o mână şi cu toiagul în cealaltă, femeia Aes Sedai

se înfipse bine pe picioare, cu faţa la valul de troloci care se apropia şi la săbiile negre ale Pieriţilor, apoi ridică toiagul sus şi-l înfipse în pământ dintr-o mişcare.

Pământul răsună ca un ceainic de fier lovit de un ciocan. Ecoul se împrăştie, şi în cele din urmă se stinse. Apoi, pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Totul se cufunda în tăcere. Vântul muri. Strigătele trolocilor se potoliră; până şi năvala lor încetini şi apoi se opri. Totul rămase în aşteptare, vreme de o bătaie de inimă. Apoi, încet, clinchetul înfundat se auzi din nou, preschimbându-se într-un huruit surd care crescu şi crescu până ce pământul începu să geamă.

Sub copitele lui Noruţ, pământul se cutremură. Era o ispravă tipică pentru Aes Sedai, precum cele despre care se povestea; Rand îşi dori să se afle undeva, foarte departe de acel loc. Cutremurul deveni mai puternic, până ce copacii din jurul lor începură să tremure. Calul cenuşiu se împiedică şi aproape căzu. Până şi Mandarb şi Aldieb, rămasă fără călăreaţă, se împleticiră ca nişte oameni beţi, iar cei aflaţi încă în şa trebuiră să se prindă de frâie şi de coamele cailor, de orice, pentru a nu cădea.

Femeia Aes Sedai rămase nemişcată, la fel ca la început, ţinând angrealul şi toiagul înfipt în creasta dealului; nici ea şi nici toiagul nu se mişcară deloc, deşi pământul se cutremura şi tresălta de jur împrejurul ei. Apoi pământul începu să se vălurească, pornind din locul în care era înfipt toiagul; valurile se îndreptau spre troloci precum cercurile de pe oglinda unui iaz, crescând pe măsură ce înaintau, scoţând din rădăcini tufişurile bătrâne, ridicând în văzduh nori de frunze moarte, crescând mereu, ca nişte talazuri de pământ care-i înconjurau pe troloci. Copacii din văioagă tremurau ca nişte vergi prinse în pumnii unor băieţei. Pe panta care cobora, trolocii căzură grămadă unul peste altul, răsturnaţi de pământul tremurător.

Şi totuşi, ca şi cum nu s-ar fi cutremurat totul în jurul lor, cei trei Myrddraali începură să înainteze în şir. Caii lor negri ca moartea nu şovăiau niciun pas, ci înaintau la unison. Trolocii se tăvăleau pe pământ, de jur împrejurul negrilor armăsari, urlând şi înfigându-şi mâinile în coasta dealului care-i sălta în văzduh, dar cei trei Myrddraali se apropiau încet, încet.

Moiraine ridică toiagul şi pământul se opri, dar nu terminase. Arătă spre văioaga dintre cele două dealuri şi din pământ

începură să se reverse flăcări, un izvor înalt de douăzeci de picioare. Femeia îşi desfăcu larg braţele, iar focul se întinse la stânga şi la dreapta cât vedeai cu ochii, ca un zid care-i despărţea pe oameni de troloci. Căldura îl făcu pe Rand să-şi acopere chipul cu braţele, chiar şi acolo, în vârful dealului. Armăsarii negri ai Myrddraalilor, oricâte puteri ciudate ar fi avut, nechezară din pricina focului, se ridicară pe picioarele din spate şi se împotriviră călăreţilor care-i îmboldeau, încercând să-i silească să treacă prin flăcări.

— Sânge şi cenuşă, şopti Mat cu glasul slab.

Rand încuviinţă, zăpăcit şi rămas fără grai. Dintr-odată, Moiraine se clătină pe picioare şi ar fi căzut dacă Lan nu s-ar fi dat pe dată jos de pe cal ca s-o prindă.

— La drum, le strigă el celorlalţi, cu un glas dur care contrasta cu gesturile blânde cu care o ridică în şa pe femeia Aes Sedai. Focul ăla o să se stingă la un moment dat. Grăbiţi-vă! Fiecare clipă contează.

Zidul de foc trosnea de parcă într-adevăr urma să ardă pe vecie, dar Rand nu se opuse. O luară la galop spre miazănoapte, pe cât de repede îşi puteau îmboldi caii. Cornii din depărtare îşi trâmbiţau dezamăgirea, de parcă ar fi ştiut deja ce se întâmplase, apoi, la un moment dat, se potoliră.

În scurtă vreme, Lan şi Moiraine ajunseră lângă ceilalţi, deşi Lan o mâna pe Aldieb de căpăstru, iar femeia Aes Sedai se clătina în şa şi se ţinea cu ambele mâini de oblânc.

— O să-mi revin repede, spuse ea, văzându-le privirile îngrijorate; părea obosită, dar încrezătoare, iar ochii îi erau la fel de vii ca întotdeauna. Lucrul cu Pământul şi Focul nu e chiar punctul meu cel mai tare. Dar să lăsăm asta.

Cei doi trecură din nou în fruntea grupului, grăbiţi, dar numai la pas. Din câte i se părea lui Rand, Moiraine nu s-ar fi putut ţine în şa dacă ritmul ar fi fost mai rapid. Nynaeve veni lângă Aes Sedai, sprijinind-o cu o mână. O vreme, în timp ce grupul străbătea dealurile, cele două femei vorbiră în şoaptă, apoi Meştereasa vârî mâna în mantie şi-i dădu lui Moiraine un pacheţel pe care aceasta îl deschise şi înghiţi conţinutul. Nynaeve îi mai spuse ceva, apoi se retrase lângă ceilalţi, fără să ia în seamă privirile lor curioase. În ciuda împrejurărilor, lui Rand i se păru că avea pe chip o umbră de satisfacţie. Dar nu prea îi păsa ce avea de gând Meştereasa. Îşi ţinea mâna mereu pe

plăselele sabiei, pipăindu-l, iar când îşi dădu seama ce făcea, rămase uimit, cu ochii la ea. „Deci aşa arată o luptă.” Nu prea îşi putea aminti mare lucru, niciun detaliu. Totul i se amesteca în minte, devenind o masă tulbure de chipuri păroase şi frică. Frică şi dogoare. La momentul respectiv, i se păruse la fel de cald ca într-o zi de vară la amiază. Nu înţelegea cum. Vântul rece încerca să-i îngheţe picăturile de sudoare pe chip şi pe trup.

Îşi privi prietenii. Mat îşi ştergea sudoarea de pe faţă cu poalele mantiei. Perrin, holbându-se la ceva din depărtare, şi neplăcându-i ceea ce vedea, părea să nu-şi dea seama că avea fruntea scăldată în transpiraţie.

Dealurile se micşorară, iar pământul începu să devină mai plat, dar, în loc să-i grăbească, Lan se opri. Nynaeve făcu o mişcare, de parcă ar fi vrut să vină iarăşi lângă Moiraine, dar privirea Străjerului o făcu să rămână pe loc. El şi femeia Aes Sedai înaintară puţin şi-şi apropiară capetele, iar din gesturile lui Moiraine se văzu că se certau. Nynaeve şi Thom rămaseră cu ochii aţintiţi la ei, Meştereasa, încruntându-se îngrijorată, iar Menestrelul, mormăind ceva cu glas scăzut, apoi oprindu-se să privească îndărăt de unde veniseră. Toţi ceilalţi îşi întoarseră capetele. Cine ştia ce putea să iasă dintr-o ceartă între o Aes Sedai şi Străjerul ei?

După câteva clipe, Egwene îi spuse încet lui Rand, aruncând o privire îngrijorată către cei doi care încă se certau:

— Ce ai strigat atunci, cu trolocii…

Apoi se opri, de parcă nu era sigură de ce voia să spună.

— Da, ce e? întrebă Rand, simţindu-se cam ciudat; strigătele de luptă erau ceva obişnuit pentru Străjeri, dar oamenii din Ţinutul celor Două Râuri nu făceau astfel de lucruri, orice le-ar fi spus Moiraine… Dar dacă Egwene avea de gând să-şi bată joc de el…

— Cred că Mat ne-a spus povestea de vreo zece ori.

— Şi încă prost, interveni Thom, iar Mat scoase un mormăit de protest.

— Mă rog, oricum ar fi fost, vorbi Rand, am auzit-o cu toţii de mai multe ori. În plus, trebuia să strigăm ceva. Adică, asta se face într-un asemenea moment. Doar l-ai auzit pe Lan.

— Şi avem şi dreptul, adăugă Perrin, gânditor. Moiraine spune că ne tragem cu toţii din oamenii ăia din Manetheren. Şi

ei s-au luptat cu Cel Întunecat, la fel ca noi. Aşa că avem dreptul.

Egwene pufni, ca şi cum ar fi arătat ce crede despre cele auzite.

— Dar nu despre asta vorbeam. Tu… Mat… ce strigai?

Mat dădu stânjenit din umeri.

— Nu-mi amintesc, răspunse el, privindu-i sfidător. Zău că nu. Totul e în ceaţă. Nu ştiu ce-am spus, nici de unde mi-a venit ideea şi nici ce înseamnă. Cred că, de fapt, nu înseamnă nimic, încheie băiatul, cu un hohot de râs, de parcă se lua peste picior pe sine însuşi.

— Ba… ba eu cred că da, spuse încet Egwene. Când ai strigat, o clipă… numai o clipă, am avut impresia că te înţeleg. Dar acum a trecut, oftă ea şi clătină din cap. Poate că ai dreptate. E ciudat ce de lucruri îţi pot trece prin minte într-un asemenea moment, nu?

— *Carai an Caldazar,* grăi Moiraine, şi toţi se întoarseră către ea. *Carai an Ellisande. Al Ellisande.* Slavă Vulturului Roşu. Slavă Trandafirului din Soare. Trandafirul din Soare. Acesta e vechiul strigăt de luptă din Manetheren, strigătul ultimului rege. Eldrene era poreclit Trandafirul din Soare.

Le zâmbi lui Egwene şi lui Mat, cu toate că s-ar fi zis că privirea ei se oprise o clipă mai mult asupra băiatului.

— Sângele din stirpea lui Arad e încă puternic în Ţinutul celor Două Râuri. Străvechiul sânge cântă.

Mat şi Egwene se priviră, iar toţi ceilalţi îşi îndreptară ochii spre ei, Egwene rămăsese cu ochii larg deschişi şi cu gura care se încăpăţâna să se strâmbe într-un zâmbet pe care ea îl înăbuşea de fiecare dată, ca şi cum nu era sigură de reacţia pe care ar fi trebuit s-o aibă, auzind discuţia despre sângele străvechi. Mat, în schimb, nu şovăia – dacă era să te iei după chipul său dispreţuitor. Rand se gândi că ştia ce-i trecea prin minte prietenului său. Tot la asta se gândea şi el. Dacă Mat se trăgea din străvechii regi din Manetheren, poate că, de fapt, tro-locii erau pe urmele lui şi nu îi urmăreau pe toţi trei. Gândul îl făcu să se ruşineze. Obrajii i se împurpurară, iar atunci când zări pe chipul lui Perrin o strâmbătură vinovată, îşi dădu seama ca şi celalalt gândise la fel.

— N-aş putea spune că am auzit vreodată ceva de soiul ăsta, vorbi Thom după o clipa de tăcere, apoi se cutremură şi deveni

foarte repezit. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aş fi putut face şi o poveste din toată treaba, dar acum… Aes Sedai, vreţi să rămânem aici toată ziua?

— Nu, răspunse Moiraine, strângând frâiele.

Ca şi cum i-ar fi întărit vorbele, dinspre miazăzi se auzi un sunet de corn, căruia îi răspunseră şi altele, dinspre răsărit şi apus. Caii nechezară încet şi se foiră nervoşi.

— Au trecut de foc, glăsui liniştit Lan, şi se întoarse spre Moiraine. Nu eşti încă îndeajuns de puternică pentru ceea ce ai de gând. Nu poţi să izbuteşti, dacă nu te odihneşti un pic. Iar în locul acela nici Myrddraalii, nici trolocii nu vor intra.

Moiraine ridica un braţ, de parcă ar fi vrut să-l întrerupă, apoi îl lăsă să cadă pe lângă corp.

— Bine, se răsti ea mânioasă. Până la urmă, cred că ai dreptate, dar tot aş fi preferat să mai avem de ales.

Îşi scoase toiagul, care stătuse prins de una din curelele şeii.

— Adunaţi-vă cu toţii în jurul meu. Cât puteţi de aproape. Şi mai aproape.

Rand îl îmboldi pe Noruţ să se apropie de iapa ei. La stăruinţele lui Moiraine, veniră într-un cerc din ce în ce mai strâns, până ce fiecare cal stătea cu gâtul întins peste crupa sau şalele altuia. Numai atunci femeia Aes Sedai se arătă mulţumită. fără vreo altă vorba, se ridică în scări şi răsuci toiagul peste capetele lor, întinzându-se pentru a fi sigură că-i cuprindea pe toţi.

Rand clipi de fiecare dată când toiagul îi trecea pe deasupra capului. La fiecare mişcare, îl străbătea un fior. Ar fi putut urmări toiagul şi fără să-l vadă, ghidându-se numai după tremurul celor peste care trecea. Nu era nici o surpriză faptul că Lan era singurul neafectat.

Brusc, Moiraine întinse toiagul spre apus. Frunzele moarte se ridicară în aer, iar crengile foşniră de parcă un vârtej de praf se deplasa în direcţia în care arăta ea. Când tornada invizibilă dispăru, ea se aşeză la loc în şa, cu un oftat.

— Trolocilor, le arătă ea, li se va părea că mirosul şi urmele noastre se îndreaptă într-acolo. Myrddraalii îşi vor da seama până la urmă, dar până atunci…

— Până atunci, spuse Lan, ne vor fi pierdut urma.

— Toiagul tău e foarte puternic, se miră Egwene, spre iritarea lui Nynaeve.

Moiraine plesni din buze.

— Copilă, ţi-am mai spus, obiectele nu au putere. Puterea Supremă provine din Adevăratul Izvor, şi numai gândul cel viu o poate mânui. Acesta nu-i nici măcar un angreal, ci numai ceva care mă ajută să mă concentrez. Lan? termină ea, strecurându-şi toiagul îndărăt, cu un gest obosit.

— Urmaţi-mă, le ceru Străjerul, şi nu faceţi zgomot. Stricăm totul dacă ne aud trolocii.

Îi conduse din nou spre miazănoapte, dar nu la fel de repede ca înainte, ci într-un pas vioi, aşa cum călătoriseră pe drumul spre Caemlyn. Locurile dimprejurul lor deveniră din ce în ce mai întinse, deşi pădurea nu se rări.

Drumul pe care mergeau nu mai era drept, ca înainte, căci Lan alesese o cale care şerpuia peste pământul bătătorit şi tancurile de stânci, şi nu-i mai lăsa să-şi taie drum printre tufişurile încâlcite, ci le îngăduia răgazul de a le ocoli. Din când în când, rămânea în urmă, cercetând îngândurat urma pe care o lăsau. Dacă îndrăznea cineva să scoată un zgomot cât de mic, de pilda să tuşească, îşi atrăgea din partea lui un mormăit nemulţumit.

Nynaeve călărea alături de Aes Sedai; pe chipul ei, îngrijorarea se împletea cu neplăcerea. Şi se mai ghicea ceva acolo, se gândi Rand, ca şi cum Meştereasa se vedea aproape de a-şi îndeplini un ţel. Moiraine călărea cu umerii plecaţi şi ţinea frâiele şi şaua cu ambele mâini, clătinându-se la fiecare pas făcut de Aldieb. Era limpede că încercarea de a lăsa o urmă falsă, oricât ar fi părut de neînsemnată pe lângă cutremurul şi zidul de foc de mai înainte, o storsese de puteri şi era aproape vlăguită.

Rand aproape că-şi dorea ca sunetul de corn să se audă din nou. Măcar aşa ar fi avut prilejul de a-şi da seama cât de departe erau trolocii. Şi Pieriţii.

Se tot uita în spate, astfel că nu zări imediat ce se afla înaintea lor. Iar când o făcu, rămase uimit, cu ochii holbaţi. În ambele părţi se întindea o umbră mare, cu contururi neregulate, care se pierdea din vedere; în multe locuri era la fel de înaltă ca şi copacii care creşteau chiar până la marginea ei, iar pe ici, pe colo, vârfurile sale se ridicau încă şi mai sus. Corzi desfrunzite de viţă-de-vie şi plante căţărătoare o acopereau cu mai multe

straturi groase. O coastă de munte! „Corzile o să ne ajute să ne căţărăm, dar caii nu-i putem lua cu noi.”

Dintr-odată, după ce se apropiară, văzu un turn. Negreşit, era un turn, nu un ţanc de stâncă, şi avea în vârf un dom ciudat, ţuguiat.

— Un oraş! spuse el.

Era acolo şi zidul de împrejmuire, iar turnurile care se zăreau erau turnurile de pază de pe zid. Rămase înmărmurit. Pesemne că era ceva cam de zece ori mai mare ca Baerlon. Poate de cincizeci de ori.

— Un oraş, încuviinţă şi Mat. Dar ce caută aici, în mijlocul pădurii?

— Şi fără niciun om, spuse Perrin, iar când ceilalţi se uitară spre el, le arătă zidul. Credeţi că oamenii ar lăsa corzile de viţă să crească aşa, peste tot? Ştiţi că plantele astea pot face orice perete să se sfărâme. Ia uitaţi-vă cum s-a prăbuşit.

Rand se uită într-acolo, şi imaginea îi rămase în minte, alături de impresiile de până atunci. Perrin avea dreptate. Sub aproape toate locurile în care zidul era mai scund se găsea câte o movilă acoperită de buruieni, alcătuită din pietrele căzute din zidul prăbuşit. Nu existau două turnuri de pază care să aibă aceeaşi înălţime.

— Oare ce oraş o fi fost ăsta? se întrebă Egwene. Şi ce i s-o fi întâmplat? Nu-mi aduc aminte nimic din harta lui tata.

— Se numea Aridhol, le explică Moiraine. În zilele războaielor troloce, a fost înfrăţit cu Manetheren.

Ea se uita ţintă la zidurile masive şi părea să nici nu fie conştientă de prezenţa celorlalţi, nici măcar a lui Nynaeve, care o sprijinea în şa, ţinându-i o mână pe braţ.

— Apoi, Aridhol a murit, iar locul acesta a primit alt nume.

— Ce nume? întrebă Mat.

— Pe aici, spuse Lan, care-l opri pe Mandarb în faţa a ceea ce fusese cândva o poartă îndeajuns de largă pentru cincizeci de călăreţi, care să mărşăluiască unul lângă altul. Acum rămăseseră numai turnurile străjilor, sfărâmate şi acoperite cu iederă; din poartă nu se mai vedea nimic. Pe aici este intrarea.

În depărtare se auziră sunetele ascuţite de corni. Lan se uita în direcţia din care venea, apoi privi spre soare, care coborâse deja la jumătatea drumului, înspre vârfurile copacilor de la apus.

— Au descoperit că urma e falsă. Haideţi, trebuie să ne găsim adăpost înainte de amurg.

— Ce nume? întrebă iarăşi Mat.

Moiraine îi răspunse în timp ce intrau călare în oraş.

— Shadar Logoth, spuse ea. Se numeşte Shadar Logoth.

CAPITOLUL 19

Umbra care pândeşte

Pietrele sparte din pavaj trosneau sub copitele cailor, în timp ce Lan îi conducea în oraş. Totul era sfărâmat, din câte vedea Rand, şi părăsit, aşa cum spusese Perrin. Nu se mişca nici măcar vreo pasăre, iar din crăpăturile zidurilor şi din pavaj răsăriseră buruieni, mai ales din cele bătrâne. Casele cu acoperişul prăbuşit erau mai multe decât cele întregi. Zidurile prăvălite revărsau pe străzi grămezi de cărămizi şi pietre. Turnurile erau înclinate, abrupte şi neregulate, ca nişte beţe rupte la mijloc. Moviliţele de diferite forme, pe ale căror laturi creşteau câţiva copaci strâmbi, puteau fi rămăşiţele unor palate.

Şi totuşi, ceea ce rămăsese era suficient pentru a face ca lui Rand să-i se taie răsuflarea. Până şi cea mai mare clădire din Baerlon s-ar fi pierdut în umbra celor de aici. Palate de marmura albă, având în vârf domuri uriaşe, îi ieşeau înaintea ochilor oriunde privea. Fiecare clădire părea să aibă cel puţin un dom; unele aveau patru sau cinci, şi toate de altă formă. Alei lungi, mărginite de coloane, se întindeau pe sute de paşi, până la turnurile care păreau să ajungă la cer. La fiecare răscruce se vedea o fântână de bronz, sau spirala de alabastru a vreunui monument, sau o statuie pe piedestal. Chiar dacă fântânile secaseră, cele mai multe monumente se prăbuşiseră şi multe statui erau sparte, ceea ce rămăsese era atât de măreţ, încât nu putea decât să se minuneze.

„Şi eu care credeam că Baerlon e un oraş mare! Arde-m-ar focul, ce trebuie să se mai fi distrat Thom. Şi Moiraine, şi Lan.”

Era aşa de captivat de ceea ce vedea, încât rămase surprins atunci când Lan se opri, dintr-odată, în faţa unei clădiri de piatră albă, care fusese cândva de două ori cât Cerbul şi Leul. Nu exista niciun semn care să indice ce fusese acolo, pe când oraşul era viu şi strălucitor – putea să fi fost chiar şi un han. Din caturile de mai sus nu rămăsese decât o cochilie goală – prin ramele goale ale ferestrelor se vedea cerul de după amiază; lemnul şi sticla dispăruseră de multă vreme, dar catul de jos părea încă solid.

Moiraine, ţinându-se în continuare de şa, cercetă amănunţit clădirea înainte să încuviinţeze.

— Aici e bine.

Lan sări din şa şi o ridică pe femeia Aes Sedai în braţe.

— Duceţi caii înăuntru, porunci el. Găsiţi o încăpere mai în spate pe care s-o folosim ca grajd. Hai, mişcaţi-vă! Nu suntem pe pajiştea din satul vostru.

Şi dispăru înăuntru, cu femeia în braţe. Nynaeve coborî cu mişcări bruşte din şa şi se grăbi pe urmele lui, ţinându-şi strâns în mână punga cu ierburi şi leacuri. Egwene o urmă. Amândouă îşi lăsaseră caii în părăsire.

— Aduceţi caii înăuntru, mormăi Thom, morocănos, şi pufni în mustăţi, apoi se dădu jos din şa, cu mişcări încete şi ţepene, îşi puse mâinile în şolduri şi oftă prelung, apucând căpăstrul lui Aldieb. Ei? mai zise el, ridicând dintr-o sprânceană înspre Rand şi prietenii săi.

Cu toţii se grăbiră să descalece şi adunară şi ceilalţi cai. Arcada, din care nu mai rămăsese nimic care să arate că acolo fusese cândva o uşă, era îndeajuns de largă pentru ca animalele să poată trece, chiar şi două deodată.

Înăuntru era o încăpere uriaşă, care se întindea pe toată lăţimea clădirii, cu o podea murdară de piatră şi câteva tapiserii zdrenţuite întinse pe pereţi. Culoarea lor pălise, ajungând un soi de maroniu întunecat; păreau gata să se sfărâme la cea mai mica atingere. În rest, nu mai era nimic. Lan îi făcuse un culcuş lui Moiraine, în colţul cel mai apropiat, folosind mantia lui şi a ei. Plângându-se de praf, Nynaeve îngenunche lângă Aes Sedai, scotocind în punga cu leacuri pe care i-o ţinea Egwene.

— Nu mi-o fi plăcând ea prea mult, e adevărat, îi mărturisea Nynaeve Străjerului, când Rand pătrunse înăuntru, pe urmele lui Thom, ducându-i pe Bela şi pe Noruţ, dar eu sar în ajutorul tuturor celor care au nevoie, fie că-mi plac, fie că nu.

— Nu te-am învinovăţit de nimic, Meştereasă, ţi-am spus numai să ai grijă cu ierburile.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Adevărul e că ea are nevoie de ierburile mele, şi dumneata la fel.

Glasul ei fusese de la bun început răstit, iar acum se ascuţea cu fiecare vorbă.

— Adevărul e că nici ea nu poate face chiar totul, nici măcar cu ajutorul Puterii Supreme, şi că a făcut aproape tot ce a putut. Dacă mai încerca ceva, se prăbuşea. Şi adevărul e că sabia dumitale n-o mai poate ajuta acum, Stăpân al celor Şapte Turnuri, dar ierburile mele da.

Moiraine îşi puse o mână pe braţul lui Lan.

— Stai liniştit, Lan. Nu vrea să-mi facă rău. Numai că nu ştie.

Străjerul pufni dispreţuitor.

Nynaeve se opri din scotocit şi îl privi încruntată, dar i se adresă lui Moiraine.

— Multe lucruri nu ştiu. Despre ce vorbeşti?

— De pildă, răspunse Moiraine, află că lucrul de care am cu adevărat nevoie este un pic de odihnă. Şi mai e ceva – te cred pe cuvânt. Priceperea şi cunoştinţele dumitale vor fi mai folositoare decât am crezut. Acum, dacă ai avea ceva care să mă ajute să dorm vreun ceas, şi să nu mă trezesc ameţită…

— Un ceai slab de…

Rand nu mai auzi şi restul, căci se luă după Thom, care pătrunse într-o încăpere din spatele primei, la fel de mare şi chiar şi mai pustie. Aici era doar praf, care se aşternuse nestingherit, până să pătrundă ei. Pe podea nu se zăreau nici măcar urme de animale sau de păsări.

Rand începu să desfacă şeile de pe Bela şi Noruţ, Thom se ocupă de Aldieb şi de murgul său, iar Perrin, de calul pe care venise şi de Mandarb. Numai Mat nu făcea nimic; îşi lăsă frâiele să cadă în mijlocul încăperii. Mai erau acolo două arcade, în afară de cea prin care intraseră.

— O alee, anunţă Mat, după ce se uitase într-acolo. Dar cu toţii puteau să-şi dea seama, chiar şi din locul în care se aflau. Cea de-a doua arcadă era numai un dreptunghi întunecat, pe peretele din spate. Mat trecu încet pe dedesubtul ei şi se întoarse mult mai repede, scuturându-şi aprig pânzele vechi de păianjen care-i se prinseseră în păr.

— Acolo nu-i nimic, spuse el, aruncând încă o privire înspre alee.

— Vrei să-ţi vezi de cal sau nu? întrebă Perrin.

El, unul, terminase deja cu al său, iar acum ridica şaua de pe Mandarb. În mod ciudat, armăsarul cu ochi fioroşi nu era neastâmpărat, deşi îl privea intens.

— Să ştii că nimeni n-are de gând să facă şi treaba ta.

Mat aruncă o ultimă privire de a lungul aleii, apoi se întoarse, oftând, la calul său. Când Rand lăsă jos şaua Belei, observă că pe chipul celuilalt se aşternuse o expresie posomorâtă. Privirea lui părea pierdută undeva, în depărtare, şi se mişca foarte încet.

— Mat, ai păţit ceva? întreba Rand.

Mat ridica şaua de pe cal şi rămase în picioare, cu ea în mână.

— Mat? Mat!

Mat tresări, mai-mai să scape şaua pe jos.

— Ce-i? Of… căzusem pe gânduri.

— Pe gânduri? replică Perrin, care tocmai îi scotea căpăstrul lui Mandarb, pentru a-l priponi. Parcă adormiseşi.

Mat se încruntă.

— Mă gândeam la… la ce s-a întâmplat mai devreme. La vorbele alea. Eu…

Cu toţii, nu doar Rand, se întoarseră să-l privească, iar el se foi stânjenit.

— Ei, aţi auzit ce spunea Moiraine. Ca şi cum un mort vorbea prin gura mea. Nu-mi place.

Chipul său se înăspri, auzindu-l pe Perrin chicotind.

— Strigătul de luptă al lui Aemon, asta a spus – nu? Poate că eşti Aemon reînviat. Dacă e să mă iau după ce ne tot spuneai, cum că Emond’s Field ţi se pare un loc foarte plicticos, cred că ţi-ar plăcea să fii rege, şi un erou renăscut.

— Nu spune asta! interveni Thom, care răsuflă adânc; de acum, cu toţii se uitau la el. Asemenea cuvinte sunt primejdioase şi prosteşti. Morţii pot învia sau pot pune stăpânire pe un trup viu, iar asta nu e ceva de care să poţi vorbi cu uşurinţă. Răsuflând din nou, ca să se liniştească, continuă: Sângele străvechi, asta a spus. Sângele, nu vreun mort. Am auzit că asta se poate întâmpla, din când în când. Am auzit, deşi nu m-am gândit vreodată că… Erau rădăcinile tale, băiete. Ceea ce te uneşte cu tatăl şi bunicul tău, stirpea care merge îndărăt până la Manetheren, şi poate şi dincolo de asta. Ei, acum ştii că te tragi dintr-o familie străveche. Ar trebui s-o laşi baltă şi să fii mulţumit. Cei mai mulţi oameni nu ştiu mai multe decât că au avut şi ei un tată.

„Unii dintre noi nu pot fi siguri nici măcar cu atât, se gândi Rand, amar. Poate că Meştereasa avea dreptate. Pe Lumină, sper să fi avut.”

Mat încuviinţă, auzind cuvintele Menestrelului.

— Da, îmi închipui că-i aşa. Numai că, mă întreb… crezi că are de-a face cu ce ni s-a întâmplat nouă? Cu trolocii şi toate cele? Adică… ei, nu ştiu ce vreau să zic.

— Cred că ar trebui să uiţi de asta şi să te gândeşti că trebuie să scapi de aici nevătămat, răspunse Thom, scoţându-şi din mantie pipa cu muştiucul lung. Şi mai cred că eu, unul, o să mă duc să trag un fum.

Fluturând din pipă în direcţia lor, dispăru în încăperea din faţă.

— Suntem cu toţii la mijloc, nu doar unul, îi spuse Rand lui Mat.

Mat se înfioră şi scoase un hohot scurt de râs.

— Aşa-i. Ei, dacă tot vorbeşti de asta acum, că am terminat cu caii, ce-aţi zice să mergem să mai vedem câte ceva din oraşul ăsta? Un oraş adevărat, fără mulţimi de oameni care să-ţi dea coate şi să te înghiontească în coaste. Şi fără nimeni care să ne privească de sus. Mai avem un ceas, poate două, până la asfinţit.

— Nu cumva ai uitat de troloci? întrebă Perrin.

Mat scutură dispreţuitor din cap.

— Lan a spus că nu vor intra aici, după noi, ţi-aduci aminte? Ar trebui să asculţi cu mai mare atenţie ce se vorbeşte.

— Îmi amintesc, rosti Perrin. Şi chiar ascult. Oraşul ăsta – Aridhol, nu? – a fost înfrăţit cu Manetheren. Vezi? Ascult.

— Aridhol trebuie să fi fost cel mai mare oraş de pe timpul războaielor troloce, vorbi Rand, pentru ca lor să le fie încă teamă de el. Nu le-a fost teamă să intre în Ţinutul celor Două Râuri, iar Moiraine ne-a zis că Manetheren a fost – oare cum a spus? – un ghimpe înfipt în coasta Celui Întunecat.

Perrin ridică braţele.

— Nu mai vorbi despre Păstorul Nopţii, te rog.

— Ce ziceţi? râse Mat. Hai să mergem!

— Ar trebui s-o întrebăm pe Moiraine, propuse Perrin, iar Mat ridică braţele.

— S-o întrebam pe Moiraine? Crezi că ne-ar lăsa să ne îndepărtăm? Şi de Nynaeve ce părere ai? Sânge şi cenuşă,

Perrin, de ce n-o întrebi şi pe jupâneasa Luhhan, dacă tot e pe-aşa?

Perrin încuviinţă, cam fără voia lui, iar Mat se întoarse, rânjind, către Rand.

— Tu ce zici? Un oraş adevărat… Cu palate, râse el viclean. Şi fără Mantiile Albe care să se holbeze la noi.

Rand îl privi urât, dar nu şovăi decât o clipă. Palatele erau ca desprinse din povestea vreunui Menestrel.

— Bine.

Mergând încet, ca să nu fie auziţi de dincolo, plecară pe alee, urmând-o din faţa clădirii până la o stradă de pe partea opusă. Mergeau repede, iar după ce se îndepărtaseră îndeajuns de mult de clădirea din piatră albă, Mat începu dintr-odată să danseze.

— Liberi! strigă el. Suntem liberi!

Încetini până ce ajunse să se învârtă în cerc, holbându-se la tot ce era împrejur, şi râzând în continuare. Umbrele după-amiezii se întindeau lungi şi zdrenţuite, iar soarele care cobora colora în auriu oraşul în ruină.

— Aţi visat vreodată că ar putea exista un loc ca ăsta? Ei?

Perrin râse şi el, dar Rand ridică stânjenit din umeri. Nu era ca oraşul din primul său vis, şi totuşi…

— Dacă e să vedem ceva, spuse el, mai bine mergem mai departe. În curând va fi întuneric.

Mat părea să vrea să vadă totul, şi-i trase pe ceilalţi după el cu mult entuziasm. Se căţărară pe fântâni prăfuite, ale căror bazine erau îndeajuns de mari pentru a-i cuprinde pe toţi oamenii din Emond’s Field, şi se preumblară prin clădiri alese la întâmplare, dar numai prin cele mai mari pe care le puteau găsi. Pe unele le înţeleseră, pe altele nu. Un palat era, limpede, un palat, dar ce era uriaşa clădire rotundă, cu o cupolă mare ca un deal pe dinafară şi cu o singura încăpere monstruoasă pe dinăuntru? Dar locul înconjurat de ziduri, deschis spre cer şi îndeajuns de mare pentru a adăposti tot satul lor, înconjurat de şiruri întregi de bănci de piatră?

Mat deveni nerăbdător când văzu că nu găsesc decât praf, pietre sau tapiserii decolorate care se rupeau la cea mai mică atingere. La un moment dat, dădură peste nişte scaune de lemn, adunate lângă un zid, dar toate se făcură praf când Perrin încercă să ridice unul.

Palatele, cu încăperile lor uriaşe şi goale, dintre care unele ar fi putut cuprinde tot hanul Izvorul de Vin – ba să mai rămână şi ceva loc, în toate direcţiile –, îl duseră pe Rand cu gândul numai la oamenii care locuiseră acolo. Îi trecu prin minte că toţi cei din Ţinutul celor Două Râuri ar fi putut sta acolo, sub cupola cea rotundă, cât despre locul cu băncile de piatră… Aproape că-şi putea închipui că-i vede pe oamenii ascunşi în umbră, care îi priveau dezaprobator pe cei trei intruşi care le tulburau liniştea.

Până la urma obosi şi Mat, oricât ar fi fost de măreţe clădirile, şi-şi aminti că în noaptea de dinainte nu dormise decât un ceas. Cu toţii începură să-şi amintească de asta. Căscând, se aşezară pe treptele unei clădiri înalte, în faţa căreia se aflau mai multe şiruri de coloane mari, de piatră, şi începură să se certe ce să facă mai departe.

— Să ne întoarcem, propuse Rand, şi să dormim un pic. Îşi duse mâna la gură, iar după ce reuşi să continue, adăugă: Să dorm, asta vreau.

— De dormit, poţi dormi oricând, spuse Mat hotărât. Uită-te unde suntem. Un oraş în ruină. Comori.

— Comori? mormăi şi Perrin, trosnind din fălci. Pe aici nu e nici o comoară. Nu e decât praf.

Rand îşi duse palma la frunte şi privi soarele, ca o minge roşie care stătea spânzurată pe lângă acoperişuri.

— Se face târziu, Mat. În curând va fi întuneric.

— Ar putea să fie comori, o ţinu una şi bună Mat. Oricum, vreau să mă sui într-unul din turnuri. Uitaţi-vă la cel de acolo. E întreg. Pun pariu că de acolo de sus se vede împrejur, cale de mai multe mile. Ce ziceţi?

— Turnurile sunt primejdioase, se auzi o voce de bărbat din spatele lor. Rand sări în picioare şi se răsuci, cu mâna încleştată pe plăselele sabiei, iar ceilalţi reacţionară la fel de repede. Văzură un bărbat care stătea printre umbrele dintre coloanele de la capătul treptelor. El făcu un pas mic în faţă, ridică braţul pentru a-şi proteja ochii şi apoi se trase la loc.

— Iertaţi-mă, vorbi el liniştit. Am stat prea multă vreme înăuntru, în întuneric. Ochii mei încă nu s-au obişnuit cu lumina.

— Cine sunteţi?

Lui Rand i se păru că bărbatul avea un accent ciudat, chiar şi după experienţa din Baerlon. Pronunţa unele cuvinte atât de straniu, încât Rand de-abia îl putea înţelege.

— Ce faceţi aici? Credeam că oraşul este pustiu.

— Mă cheamă Mordeth, răspunse bărbatul şi se opri, de parcă se aştepta ca numele să-i fie recunoscut; după ce niciunul dintre băieţi nu dădu niciun semn de recunoaştere, mormăi ceva cu glas scăzut şi continuă: V-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru. În Aridhol n-a mai fost nimeni de multă vreme. De foarte, foarte multa vreme. N-aş fi crezut să dau peste trei tineri hoinărind pe străzile de aici.

— Mergem înspre Caemlyn, spuse Rand, şi ne-am oprit să ne adăpostim în noaptea asta.

— Caemlyn, spuse încet Mordeth, rotunjind cuvântul, apoi clătină din cap. Să vă adăpostiţi, da? Atunci, poate veniţi împreună cu mine.

— Tot nu ne-aţi spus ce faceţi aici, spuse Perrin.

— Păi, sunt căutător de comori, fireşte.

— Aţi găsit ceva? întreba Mat, cu sufletul la gură.

Lui Rand i se păru că Mordeth zâmbea, dar din pricina umbrelor nu putea fi sigur.

— Da, răspunse bărbatul. Mai mult decât m-am aşteptat. Mult mai mult. Mai mult decât pot duce. Nu m-am aşteptat niciodată să găsesc trei tineri puternici şi sănătoşi. Dacă mă ajutaţi să duc ce pot în locul în care mi-am lăsat caii, vă puteţi împărţi ceea ce rămâne. Cât puteţi duce. Oricum, tot ce rămâne o să dispară, din pricina vânătorilor de comori, până să mă pot întoarce aici să iau şi restul.

— V-am spus că trebuie să fie comori într-un loc ca ăsta, exclamă Mat, apoi o zbughi în sus pe scări. O să vă ajutăm, desigur. Numai să ne arătaţi drumul.

El şi Mordeth se cufundară mai adânc în umbrele dintre coloane. Rand îl privi pe Perrin.

— Nu-l putem lăsa singur.

Perrin se uită la soarele care apunea şi încuviinţă. Urcară treptele cu grijă, în timp ce Perrin îşi pregătea securea de la cingătoare, iar Rand avea mâna încleştată pe mânerul sabiei. Dar Mat şi Mordeth îi aşteptau printre coloane, Mordeth cu braţele încrucişate pe piept, iar Mat privind nerăbdător înăuntru.

— Haideţi, îi chemă Mordeth. O să vă arăt comoara.

Se strecură înăuntru, iar Mat îl urmă. Ceilalţi nu avură de ales şi se luară după el. Încăperea dinăuntru era întunecată, dar, aproape imediat, Mordeth o luă în lateral şi coborî pe o scară

îngustă şi răsucită, din ce în ce mai întunecoasă, până ce ajunseră să-şi caute drumul într-o beznă deplină. Rand pipăia cu o mâna zidul, fără să ştie sigur dacă mai urma sau nu o treaptă, până ce nu dădea cu piciorul de ea. Până şi Mat începu să se îngrijoreze, după cum îi suna vocea atunci când zise:

— Aici, jos, e tare de întuneric.

— Da, da, mormăi Mordeth, care nu părea deranjat din pricina asta. Jos sunt lumini. Haideţi.

Într-adevăr, scara răsucită ajunse brusc într-un coridor slab luminat cu ajutorul câtorva torţe fumegânde, înfipte ici şi colo, în suporturile de fier de pe pereţi. Flăcările tremurătoare şi umbrele îi îngăduiră lui Rand să-l privească pe Mordeth pentru prima dată; acesta se grăbi pe coridor, fără să se oprească nici o clipă şi făcându-le semn să-l urmeze.

Era ceva ciudat cu el, se gândea Rand, dar nu-şi putea da seama ce anume. Mordeth era un bărbat îngrijit şi cam gras, cu pleoapele căzute, de parcă se ascundea după ceva şi trăgea cu ochiul. Era scund şi complet chel, dar păşea de parcă era mai înalt decât oricare dintre ei. Şi era îmbrăcat cu nişte haine care, şi acestea, erau complet noi şi străine în ochii lui Rand. Avea pantaloni negri şi strâmţi, şi încălţări roşii, moi, cu carâmbi răsfrânţi în jurul gleznelor, un surtuc lung şi roşu, împodobit cu broderii groase de aur, şi o cămaşă albă ca laptele, cu mâneci largi, care îi ajungeau aproape până la genunchi. Nu erau nici pe departe nişte veştminte cu care să te îmbraci pentru a umbla printr-un oraş în ruină, în căutare de comori. Dar nu asta îl făcea să arate ciudat.

Apoi, coridorul se termină într-o încăpere cu pereţi de piatră, iar Rand uită de toate ciudăţeniile pe care le-ar fi putut avea Mordeth. Scoase un sunet înăbuşit, iar ceilalţi îi ţinură isonul. Şi aici, lumina venea numai de la câteva torţe care afumau tavanul şi făceau ca fiecare obiect să lase umbre în mai multe direcţii, dar ea se reflecta de o mie de ori în pietrele preţioase şi în aurul îngrămădit pe podea, grămezi întregi de monede şi de bijuterii, pocale, platouri şi tăvi, săbii şi pumnale poleite şi încrustate cu diamante, toate îngrămădite neglijent în mormane care le ajungeau până la brâu.

Scoţând un strigăt, Mat făcu câţiva paşi înainte şi căzu în genunchi în faţa unei grămezi.

— Saci, şopti el cu răsuflarea tăiată, pipăind aurul. O să avem nevoie de saci ca să cărăm toate astea.

— Nu putem lua totul, remarcă Rand, şi privi neajutorat în jurul său; tot aurul adus de neguţători în Emond's Field într-un an de zile nu ar fi făcut nici a mia parte dintr-una din acele grămezi. Cel puţin, nu acum. E aproape întuneric.

Perrin scoase de undeva o secure, aruncând nepăsător pe jos lanţurile de aur care se încurcaseră în jurul ei. Pe mânerul negru şi strălucitor sclipeau pietre preţioase, iar cele două lame erau acoperite cu incrustaţii delicate de aur.

— Atunci, o s-o facem mâine, hotărî el, cântărind securea în palmă şi rânjind. Moiraine şi Lan o să înţeleagă, dacă le arătăm asta.

— Nu sunteţi singuri? întrebă Mordeth; îi lăsase să i-o ia înainte, în camera comorii, dar acum îi urmă. Cine mai e cu voi?

Cu mâinile vârâte până la coate în monede, Mat îi răspunse, fără să se gândească:

— Moiraine şi Lan. Şi mai sunt şi Nynaeve, Egwene şi Thom – Menestrelul. Mergem în Tar Valon.

Rand îngheţă. Apoi, văzând că Mordeth nu mai spune nimic, se uită la el.

Chipul bărbatului era schimonosit de mânie şi de teamă. Buzele i se subţiaseră, lăsând să-i se vadă dinţii.

— Tar Valon! strigă el, scuturându-şi pumnii încleştaţi. Tar Valon! Adineauri spuneaţi că mergeţi în… cum îi spune… în Caemlyn! M-aţi minţit!

— Dacă mai sunteţi dornic, încercă Perrin să-l liniştească, venim mâine să vă ajutăm.

Cu mare grijă, puse securea la loc, în grămada de pocale încrustate cu diamante şi alte bijuterii.

— Numai dacă vreţi.

— Nu. Adică… răspunse Mordeth, gâfâind de parcă nu se putea hotărî. Luaţi ce vreţi. În afară de… de…

Dintr-odată, Rand îşi dădu seama de lucrul care-l nedumerise, cu privire la străin. Torţele răspândite pe ici şi colo în coridor îi înconjuraseră pe fiecare dintre ei cu un cerc de umbre, la fel şi cele din sala comorii. Numai că… Era aşa de uluit, încât o spuse cu glas tare:

— Nu lăsaţi umbră.

Mat scăpă din mână un pocal, care căzu cu zgomot pe pământ. Mordeth încuviinţă şi, pentru prima dată, pleoapele sale cărnoase se ridicară complet. Chipul său buhăit păru brusc descărnat şi lacom.

— Aşadar, grăi el, îndreptându-se şi părând parcă mai înalt, s-a hotărât.

Şi atunci, totul deveni limpede. Mordeth se umflă ca un balon, trupul i se schimonosi, capul îi ajunse în tavan, umerii se frecară de pereţi; umplea tot capătul încăperii, tăindu-le orice cale de scăpare. Cu obrajii supţi, cu dinţii rânjiţi ca o fiară, se întinse spre ei, cu mâinile îndeajuns de mari pentru a smulge capul unui om.

Rand ţipă şi făcu un salt în spate. Picioarele i se încurcară într-un lanţ de aur şi căzu grămadă la podea, rămânând fără suflare. Chinuindu-se să tragă aer în piept, îşi căuta sabia, luptându-se cu mantia care se răsucise împrejurul plăselelor. Încăperea răsuna de ţipetele prietenilor săi şi de zgomotul scos de platourile şi pocalele de aur care cădeau pe jos. Dintr-odată, Rand auzi un strigăt tremurător, care-l făcu să îngheţe de groază.

Aproape suspinând, reuşi în cele din urmă să tragă aer în piept, tocmai când îşi scoase şi sabia din teacă. Se ridică cu băgare de seamă în picioare, întrebându-se care dintre ceilalţi scosese strigătul de mai înainte. Perrin se uită la el, cu ochii mari, din celălalt capăt al încăperii, stând ghemuit şi ţinându-şi securea, de parcă se pregătea să taie un copac. Îl zări şi pe Mat, care trăgea cu ochiul pe după un morman de comori, cu mâna încleştată pe mânerul unui pumnal pe care-l înşfăcase de acolo.

În colţul cel mai întunecat şi plin de umbre se mişcă dintr-odată ceva, care-i făcu pe toţi trei să tresară. Era Mordeth, cu genunchii sprijiniţi de piept, ghemuit cât mai departe de ei, aproape una cu peretele.

— Ne-a păcălit, gâfâi Mat. Avea de gând să ne înşele.

Mordeth îşi dădu capul pe spate şi scoase un vaiet care făcu pereţii să se cutremure, umplând podeaua de praf.

— Sunteţi morţi cu toţii! strigă el. Morţi, cu toţii!

Apoi ţâşni în picioare şi o luă la fugă de-a curmezişul încăperii.

Rând rămase mut uimire, şi aproape că-şi scăpă şi sabia din mână. Pe măsură ce Mordeth înainta, se făcea tot mai subţire şi

mai mic, ca o trâmbă de fum. Când ajunse cât un deget, dădu de o crăpătură din peretele de piatră şi dispăru în ea. Ecoul ultimului său strigăt se mai auzi o clipă, după ce el dispăru, apoi se stinse cu totul.

— Sunteţi morţi cu toţii!

— Haideţi să ieşim de aici, murmură Perrin cu voce slabă, încleştându-şi mâna pe mânerul securii şi parcă încercând să se uite în toate direcţiile în acelaşi timp; aurul şi bijuteriile se împrăştiară la picioarele sale, nebăgate în seamă.

— Dar comoara, protestă Mat. Doar n-o s-o lăsăm aici.

— Nu vreau nimic din averile lui, se răsti Perrin, continuând să se răsucească încoace şi încolo, apoi ridică glasul şi strigă la pereţi: Comoara îţi aparţine, auzi? Nu luăm nimic cu noi!

Rand îl privi mânios pe Mat.

— Vrei să vină pe urmele noastre? Sau ai de gând să rămâi aici ca să-ţi umpli buzunarele, până ce se întoarce cu încă zece ca el?

Mat făcu un gest către tot aurul şi bijuteriile, dar, până să apuce să spună ceva, Rand îl apucă de un braţ şi Perrin de celălalt. Îl scoaseră din încăpere pe sus, în timp ce Mat se zbătea şi striga după comoară.

Înainte să apuce să facă mai mult de zece paşi pe coridor, lumina, deja slabă, din urma lor începu să scadă şi mai mult. Torţele din sala comorii se stingeau. Mat încetă să mai ţipe şi toţi trei iuţiră paşii. Prima torţă din afara încăperii pâlpâi şi se stinse, apoi următoarea. Până să ajungă la scara cea răsucită, nici nu mai era nevoie să-l târască pe Mat. Fugeau cu toţii, cu întunericul pe urmele lor. Nici măcar bezna scării nu-i făcu să şovăie decât o clipă, apoi se năpustiră în sus pe trepte, strigând cât îi ţineau puterile, încercând să-i sperie pe cei care ar fi putut fi acolo, aşteptându-i, şi ca să nu uite cumva că erau încă vii.

Ajunseră în sala de deasupra, alunecând şi căzând pe marmura prăfuită, trecură în grabă printre coloane şi se prăbuşiră pe treptele de afară, rostogolindu-se grămadă în strada, plini de vânătăi.

Rand se ridică şi luă sabia lui Tam de pe jos, privind nesigur în jur. Deasupra acoperişurilor se mai vedea încă mai puţin de jumătate din discul soarelui. Umbrele se întindeau ca nişte braţe întunecate, pe care lumina slabă care mai rămăsese le făcea să

pară încă şi mai negre, umplând aproape toată strada. Se înfioră. Umbrele aduceau cu Mordeth, care se întindea spre ei.

— Măcar am ieşit, gâfâi Mat, ridicându-se de pe jos şi scuturându-se de praf, încercând zadarnic să pară liniştit. Şi măcar…

— Oare chiar am scăpat? se întrebă Perrin.

De data aceasta, Rand îşi dădu sigur seama că nu mai era vorba de imaginaţia lui. Simţi înţepături la ceafă. Ceva îi privea din întunericul dintre coloane. Se răsuci pe călcâie, privind fix clădirea de dincolo de stradă. Şi de acolo simţea priviri aţintite asupra lui. Îşi încleştă mâna pe plăselele sabiei, deşi se întreba la ce i-ar folosi. Ochii urmăritorilor păreau să fie peste tot. Ceilalţi aruncau priviri îngrijorate în jur; îşi dădu seama că şi ei aveau aceeaşi senzaţie.

— Rămânem pe mijlocul străzii, le spuse el cu voce răguşită.

Privirile li se întâlniră; ceilalţi doi păreau la fel de speriaţi pe cât se simţea şi el. Înghiţi în sec, cu greutate.

— Rămânem pe mijlocul străzii, ne ţinem cât mai departe de umbre şi mergem repede.

— Foarte repede, încuviinţă pe dată Mat.

Fiinţele care-i priveau se ţinură după ei. Sau poate că erau o mulţime de asemenea făpturi, o mulţime de ochi care îi priveau ţintă, din interiorul tuturor clădirilor. Oricât s-ar fi străduit, Rand nu zărea nici o mişcare, dar simţea privirile pofticioase şi flămânde. Nici nu ştia cum ar fi fost mai rău – să fie mii de ochi, sau doar câţiva, care se ţineau după ei.

În colţurile în care încă mai ajungea lumina soarelui încetiniră pasul, doar puţin, privind cu ochii mijiţi în întunericul care părea să se întindă mereu în faţa lor. Niciunul dintre ei nu era prea dornic să pătrundă din nou printre umbre. Nu erau convinşi că nu se afla cumva cineva acolo, aşteptându-i. Nerăbdarea urmăritorilor se făcea simţită peste tot pe unde umbrele se întindeau peste stradă, tăindu-le calea. Străbătură acele locuri în fugă, strigând. Lui Rand i se păru că aude hohote răguşite de râs.

În cele din urmă, tocmai când soarele începuse să apună, ajunseră în apropierea clădirii din piatră albă de unde plecaseră mai înainte; li se părea că trecuse o veşnicie de atunci. Dintr-odată, privirile care-i urmăreau dispărură, cât ai clipi din ochi. Un singur pas, şi se treziră singuri. fără vreo vorbă, Rand iuţi

pasul, urmat de prietenii săi, apoi o luară de a dreptul la fugă şi nu se opriră decât după ce ajunseseră înăuntru; se prăbuşiră pe podea, gâfâind.

În mijlocul podelei de piatră ardea un foc mic; fumul dispărea printr-o gaură din tavan, într-un chip care-i amintea lui Rand de Mordeth, făcându-l să se simtă nelalocul lui. Erau cu toţii acolo în afară de Lan, adunaţi în jurul focului. Fiecare reacţiona altfel. Egwene, care tocmai îşi încălzea mâinile la foc, tresări văzându-i pe cei trei care năvăliră înăuntru şi-şi duse mâinile la piept. Văzând cine era, scoase un oftat de uşurare, în ciuda faptului că încercă să le arunce o privire foarte severă. Thom nu făcu altceva decât să mormăie câteva cuvinte, cu pipa în gură, din care Rand nu auzi decât „nătângi”; apoi, Menestrelul se apucă din nou să aţâţe focul, cu un băţ.

— Capete de câlţi ce sunteţi! se răsti Meştereasa, zbârlindu-se la ei din cap până în picioare, cu ochii sclipitori şi obrajii roşii ca focul. În numele Luminii, de ce aţi plecat aşa? Aţi păţit ceva? N-aveţi pic de minte? Lan tocmai vă caută, şi dacă nu va arde vreo două când se întoarce, să ştiţi că aţi scăpat uşor.

Pe chipul femeii Aes Sedai nu se vedea nici o umbra de nelinişte; singurul semn era că-şi ţinuse rochia încleştată în pumnii pe care nu-i desfăcuse decât la vederea lor. Pesemne că leacurile lui Nynaeve îi fuseseră de ajutor, căci era în picioare.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta, spuse ea cu un glas limpede şi liniştit, ca apa unui lac. O să vorbim noi mai târziu. Acolo s-a întâmplat ceva, altfel nu aţi fi căzut aşa, unul peste altul. Povestiţi-mi.

— Spuneai că nu-i nici o primejdie, se plânse Mat, ridicându-se cu greutate în picioare. Spuneai că Aridhol a fost înfrăţit cu Manetheren şi că trolocii nu pot intra în oraş şi…

Moiraine făcu un pas înainte atât de brusc, încât Mat rămase cu gura deschisă, iar Rand şi Perrin nici nu mai apucară să se ridice, ci îngheţară aşa cum erau, în genunchi.

— Troloci? Aţi văzut troloci pe undeva prin oraş?

Rand înghiţi în sec.

— Nu troloci, şopti el, apoi toţi trei începură să vorbească plini de însufleţire, în acelaşi timp.

Fiecare începu de altundeva. Mat pomeni mai întâi de comoară, de parcă ar fi găsit-o de unul singur, Perrin începu să explice de ce plecaseră fără să anunţe, iar Rand sări direct la ce

i se părea important, întâlnirea cu străinul dintre coloane. Dar erau atât de furioşi, încât niciunul nu povestea întâmplările în ordinea adevărată; cum le venea ceva în minte, îl pomeneau fără să se gândească la ce fusese mai înainte sau ce venise după aceea. Nu le păsa cine ce povesteşte. Şi urmăritorii. Cu toţii pomeniră de urmăritori, încurcându-se în cuvinte.

Deşi din vorbele lor nu se înţelegea mai nimic, erau vădit înspăimântaţi. Egwene începu să arunce priviri îngrijorate către ferestrele goale care dădeau spre stradă. Afară se făcuse aproape noapte; focul părea foarte mic şi firav. Thom îşi scoase pipa din gură şi ascultă cu capul aplecat, încruntându-se. Privirea lui Moiraine trăda o uşoară îngrijorare. Până ce…

Dintr-odată, femeia scoase un şuierat şi îl apucă pe Rand de braţ, strângându-l cu putere.

— Mordeth! Sunteţi siguri că aşa se numea? Gândiţi-vă bine, cu toţii. Mordeth?

— Da, murmurară cu toţii într-un glas, luaţi pe nepregătite de tulburarea din glasul ei.

— V-a atins? îi întrebă ea. V-a dat ceva sau aţi făcut ceva pentru el? Trebuie să ştiu!

— Nu, spuse Rand. Niciunul dintre noi. Nimic din ce ai spus.

Perrin încuviinţă şi el şi adăugă:

— Numai că a încercat să ne omoare. Nu-i destul? S-a umflat până ce a umplut jumătate din încăpere, a strigat la noi că suntem morţi cu toţii şi a dispărut. Ca o pală de fum, încheie el, ridicându-şi braţul ca să le arate.

Egwene scoase un ţipăt înăbuşit.

Mat se foi şi spuse îmbufnat:

— Ne-ai zis că suntem în siguranţă. Că trolocii nu intră aici. Ce era să credem?

— S-ar zice că nici nu v-aţi gândit deloc la ce făceaţi, răspunse Moiraine, părând din nou calmă. Unui om cu mintea întreagă i-ar fi trecut prin cap să se ferească de un loc în care trolocilor le e frică să pătrundă.

— Mat a făcut-o, vorbi Nynaeve cu multă siguranţă în glas. Mereu îi trece prin cap câte o şotie, iar ceilalţi îşi pierd şi ultima urmă de minte când sunt prin preajma lui.

Moiraine făcu un gest scurt, de încuviinţare, fără să-şi ia ochii de la Rand şi de la prietenii lui.

— Cândva, pe la sfârşitul Războaielor Troloce, o armată şi-a făcut tabăra aici, între aceste ruine – troloci, Iscoade ale Celui Întunecat, Myrddraali, Stăpânii Spaimei, mii şi mii. Văzând că nu mai ies la iveală, au fost trimişi cercetaşi pe urmele lor.

Aceştia au găsit arme, bucăţi de armuri şi sânge peste tot. Şi nişte mesaje scrijelite pe pereţi, în limba trolocă, prin care ei îi cereau Celui Întunecat să-i ajute în ceasul de pe urmă. Dar oamenii care au venit după aceea nu au mai găsit nici o urmă de sânge sau de cuvinte. Fuseseră toate curăţate. Jumate-Oamenii şi trolocii încă îşi mai aduc aminte, şi de asta nu intră aici.

— Şi tocmai aici ne-aţi adus să ne ascundem? întrebă Rand, nevenindu-i să creadă. Am fi mai în siguranţă afară, încercând să scăpăm cu fuga.

— Dacă n-aţi fi plecat aşa, rosti răbdătoare Moiraine, aţi şti că am luat măsuri pentru ca această clădire să fie apărată. Un Myrddraal nici nu le-ar observa, căci sunt menite să oprească un alt soi de rău, dar făpturile care se afla în Shadar Logoth nu pot pătrunde aici şi nici măcar nu se pot apropia. Dimineaţă vom putea pleca în siguranţă; aceste făpturi nu suportă lumina soarelui. Se vor ascunde în adâncurile pământului.

— Shadar Logoth? murmură şovăielnic Egwene. Parcă spuneai că oraşul se numeşte Aridhol.

— Cândva, se numea Aridhol, răspunse Moiraine, şi era unul dintre cele zece Neamuri care au întemeiat Cel de al Doilea Legământ, neamuri care s-au ridicat împotriva Celui Întunecat, încă din primele zile după Frângerea Lumii. În vremea în care Thorin al Toren al Ban era rege în Manetheren, regele din Aridhol era Balwen Mayel, Balwen Braţ de fier. Pe când totul ameninţa să se cufunde în bezna disperării, în timpul Războaielor Troloce, şi victoria Părintelui Minciunii părea asigurată, la curtea lui Balwen a sosit un bărbat pe nume Mordeth.

— E chiar el? exclamă Rand, iar Mat spuse:

— Nu se poate!

Privirea pe care le-o aruncă Moiraine îi reduse la tăcere, în încăpere se lăsă din nou liniştea; nu se mai auzea decât glasul femeii Aes Sedai.

— Nu trecuse mult de la sosirea lui Mordeth, şi el dobândise deja încrederea lui Balwen. În scurtă vreme, era cel mai puternic, după rege. Mordeth i-a otrăvit minţile lui Balwen, iar

Aridhol a început să se preschimbe. S-a închis în sine, iar oamenii săi au devenit mai cruzi. Se spune că unii preferau să-i vadă sosind pe troloci, decât pe bărbaţii din Aridhol. Numai victoria Luminii contează. Acesta a fost strigătul de luptă pe care Mordeth l-a ales pentru ei, iar bărbaţii din Aridhol strigau aceste vorbe, deşi prin faptele lor păşeau departe de calea Luminii. Povestea e prea lungă pentru a v-o spune pe toată, prea tristă şi nici măcar în Tar Valon nu este cunoscută în totalitate. Cum fiul lui Thorin, Caar, a sosit aici ca să câştige din nou oraşul de partea naţiunilor înfrăţite prin Legământul celor zece Neamuri, iar Balwen l-a primit aşezat pe tron, o făptură împuţinată şi cu ochii sclipind din pricina nebuniei, şi a râs, în timp ce Mordeth zâmbea alături de el, şi a poruncit ca solii, în frunte cu Caar, să fie omorâţi ca fiind Iscoade ale Celui Întunecat. Cum Prinţul Caar a ajuns să fie numit Caar Ciungul. Cum a scăpat el din temniţele din Aridhol şi a fugit, de unul singur, la Hotare, urmărit de asasinii blestemaţi trimişi de Mordeth. Cum s-a întâlnit acolo cu Rhea, care nu l-a cunoscut, şi cum a luat-o de soţie, şi astfel în Pânză a apărut un fir care a dus la momentul în care el a murit de mâna ei, iar ea şi-a luat viaţa în faţa mormântului, şi Aleth-Loriel a căzut. Cum armatele din Manetheren au venit să-l răzbune pe Caar şi au găsit porţile din Aridhol prăbuşite la pământ, iar înăuntru nici o făptură vie, ci ceva mai rău ca moartea. În Aridhol nu pătrunsese niciun duşman, în afară de el însuşi. Bănuielile şi ura aduseseră la lumină o făptură care se hrănea cu ceea ce-i dăduse naştere, ceva ascuns chiar la temelia pe care se înălţa oraşul. Mashadar e încă aici, şi aşteaptă, flămând. Oamenii nici nu mai pomenesc de Aridhol, ci îl numesc Shadar Logoth, Locul-în-Care-Umbra-Aşteaptă sau, cu mai puţine cuvinte, Umbra-Care-Aşteaptă. Numai Mordeth a scăpat de Mashadar, dar a fost prins de acesta şi a rămas, la rândul său, prizonier între aceste ziduri, de-a lungul veacurilor. Şi alţii l-au văzut. Pe unii i-a subjugat prin daruri care le-au sucit minţile şi le-au murdărit sufletul cu o pată care s-a micşorat şi apoi s-a întins, până ce a pus stăpânire pe ei sau i-a omorât. Dacă reuşeşte vreodată să convingă pe cineva să-l însoţească până la ziduri, până la hotarele puterii lui Mashadar, îi va fura sufletul şi se va hrăni cu el. Atunci, Mordeth va pleca, închis în trupul celui atins de o soartă mai rea decât moartea, pentru a-şi răspândi iarăşi relele în toată lumea.

— Comoara, murmură Perrin după ce ea se opri. Voia să-l ajutăm să o ducă în locul în care-şi lăsase caii. Pun rămăşag că locul era, chipurile, undeva în afara oraşului, sfârşi el, tras la faţă; Rand se înfioră.

— Dar acum suntem în siguranţă, nu? întreba Mat. Nu ne-a dat nimic şi nu ne-a atins, suntem în siguranţa, nu, cu măsurile pe care le-ai luat?

— Suntem în siguranţă, încuviinţă Moiraine. Nu poate pătrunde aici, nici el, nici vreo altă făptură care sălăşluieşte în oraş. Şi trebuie să se ascundă din calea luminii, aşa că putem pleca nestingheriţi după ce se face ziuă. Acum încercaţi să dormiţi. O să fim bine apăraţi până ce se întoarce Lan.

— Lipseşte cam mult, vorbi Nynaeve, privind îngrijorată afară, în întuneric; noaptea se lăsase cu totul şi era neagră ca smoala.

— N-o să păţească nimic, răspunse Moiraine liniştită, şi-şi întinse păturile alături de foc în timp ce vorbea. Soarta lui este să se lupte cu Cel Întunecat, şi i-a fost hotărâtă încă din leagăn, când i s-a dat să ţină o sabie cu mâinile sale de prunc. Pe lângă asta, aş simţi clipa şi felul în care ar muri, precum şi el simte mereu ce fac. Odihneşte-te, Nynaeve. Totul o să fie bine.

Dar, tocmai când se cuibărea în paturi, Moiraine se opri puţin şi privi în stradă, de parcă şi-ar fi dorit, la rândul ei, să afle de ce întârzia Străjerul.

Rand îşi simţea braţele şi picioarele ca de plumb, iar ochii parcă voiau să-i se închidă de la sine, şi totuşi nu adormi prea curând, iar când o făcu, începu să viseze, să mormăie şi să dea din picioare, mototolindu-şi paturile. Se trezi brusc şi privi în jur câteva clipe înainte să-şi amintească unde se afla.

Răsărise luna. Era una din zilele ultimului pătrar, când din discul ei rămăsese numai o aşchie care se pregătea să se înnoiască. Lumina nu reuşea să învingă bezna. Toţi ceilalţi dormeau încă, deşi nu prea adânc. Egwene şi cei doi prieteni ai săi se răsuceau şi murmurau ceva ce nu se putea auzi. Sforăitul lui Thom, care, pentru prima oară, nu mai era aşa de puternic, era întrerupt din când în când de cuvinte pe jumătate rostite. Şi încă nici urmă de Lan.

Brusc, Rand avu senzaţia că măsurile de apărare luate de Moiraine nu însemnau nimic. Acolo, afară, în întuneric, putea fi orice. Spunându-şi că se purta prosteşte, mai puse ceva lemne

pe foc, înteţind jarul. Focul era prea mic pentru a da prea multă căldură, dar măcar, aşa, lumina ceva mai tare.

Habar n-avea ce-l făcuse să se trezească din visul neplăcut. Se făcea că era din nou un băieţel, ducând în mână sabia lui Tam şi cu un leagăn în spate, legat în curele, fugind pe străzile pustii, urmărit de Mordeth, care îi striga că nu voia decât să-i ia o mână. Şi mai era acolo şi un bătrân care-i privea fără clipire, scoţând un hohot de râs dement.

Îşi adună păturile şi se întinse, privind fix în tavan. Dorea din tot sufletul să doarmă, chiar dacă ar fi visat ceva asemănător, dar nu se putea hotărî să închidă ochii.

Pe neaşteptate, Străjerul intră neauzit în încăpere. Moiraine se trezi şi se ridică în capul oaselor, de parcă ar fi sunat ceva. Lan deschise pumnul şi trei obiecte mici căzură pe podeaua de piatră, în faţa ochilor ei, cu un zgomot ca de fier. Erau trei însemne roşii ca sângele, de forma unor cranii cu coarne.

— Sunt troloci înăuntru, îi anunţă Lan. O să ajungă aici în mai puţin de un ceas. Iar Dha’vol sunt cei mai răi dintre ei.

Şi începu să-i trezească şi pe ceilalţi. Cu mişcări calme, Moiraine se apucă să-şi adune păturile.

— Câţi sunt? Ştiu că ne aflăm aici? întrebă ea, de parcă nu era nici o grabă.

— Nu cred, răspunse Lan. Erau mai mult de o sută, îndeajuns de speriaţi pentru a omorî tot ce mişcă, chiar şi unul pe altul. Jumate-Oamenii trebuie să-i conducă ei înşişi, şi sunt patru pentru un singur pâlc; chiar şi ei par că nu-şi doresc nimic mai mult decât să străbată oraşul şi să iasă cât mai repede de aici. Nu-şi dau prea mult osteneala să cerceteze împrejurimile şi sunt aşa de tulburaţi, încât, dacă nu s-ar îndrepta drept spre noi, aş zice că nu avem de ce să ne facem griji.

Se opri şovăind.

— Mai e ceva?

— Doar atât, răspunse încet Lan. Myrddraalii i-au silit pe troloci să intre în oraş. Dar pe Myrddraali cine i-a silit?

Cu toţii ascultaseră în linişte. Acum însă, Thom blestemă cu glas scăzut, iar Egwene întrebă, aproape neauzit:

— Cel Întunecat?

— Nu fi proastă, fetiţo, se răsti Nynaeve. Cel Întunecat e ferecat în Shayol Ghul de către Creator.

— Cel puţin deocamdată, încuviinţă şi Moiraine. Nu, nu-i Părintele Minciunii acolo, afară, dar tot trebuie să plecăm.

Nynaeve o privi pieziş.

— Să plecăm de aici, unde spui că suntem în siguranţă, şi să străbatem Shadar Logoth pe timp ce noapte.

— Sau să rămânem aici şi să-i înfruntam pe troloci, replică Moiraine. Mi-ar trebui Puterea, ca să le fac faţă, dar asta ar distruge toate măsurile mele de apărare şi ar atrage încoace tocmai făpturile pe care voiam să le ocolim. În plus, ar fi ca şi cum am aprinde o pălălaie în vârful unuia dintre turnurile de strajă, pe care s-o vadă toţi Jumate-Oamenii la douăzeci de mile în jurul nostru. Nu aş vrea să plec, dar aici noi suntem iepurii, şi ogarii sunt cei care conduc vânătoarea.

— Şi dacă mai sunt şi alţii dincolo de ziduri? întrebă Mat. Atunci ce facem?

— Ce voiam de la bun început, spuse Moiraine.

Lan îi aruncă o privire, dar ea ridică un braţ şi continuă:

— Atunci eram prea obosită şi nu eram în stare. Acum, însă, m-am odihnit, mulţumită Meşteresei. Ne vom îndrepta spre râu. Acolo, având spatele apărat de apă, pot să fac în aşa fel încât trolocii şi Jumate-Oamenii să nu ne ajungă, lăsându-ne răgazul să împletim plute pentru a traversa. Sau, şi mai bine, s-ar putea să avem norocul să dăm peste barca vreunui neguţător care coboară din Saldaea.

Lan observă că toţi cei din Emond’s Field erau palizi la faţă.

— Trolocii şi Myrddraalii urăsc apa adâncă. Trolocilor le e groază de ea. Nu pot înota. Un Jumate-Om nu pătrunde în apă decât cel mult până la brâu, mai ales dacă-i o apă curgătoare. Iar trolocii nu fac nici măcar asta, dacă pot găsi o cale să scape.

— Deci după ce trecem râul suntem în siguranţa, conchise Rand, iar Străjerul încuviinţă.

— Pentru Myrddraali va fi aproape la fel de greu să-i facă pe troloci să construiască plute ca şi să-i silească să pătrundă în Shadar Logoth, iar dacă totuşi încearcă să-i facă să treacă aşa peste Arinelle, jumătate o s-o ia la fugă, iar restul pesemne că se vor îneca.

— Luaţi-vă caii, le porunci Moiraine. Încă n-am trecut dincolo.

CAPITOLUL 20

Praf în bătaia vântului

Când plecară din clădirea de piatră albă, pe caii lor care se foiau nervoşi, vântul îngheţat începu să bată în rafale, gemând şi învârtejindu-se în jurul acoperişurilor, făcându-le mantiile să fluture ca nişte flamuri şi împingând norii subţiri peste discul aproape ascuns al lunii. După ce le poruncise în şoaptă să nu se îndepărteze, Lan o apucă în josul străzii, deschizând drumul. Caii se foiau şi smuceau frâiele, dornici să scape din locul acela.

Rand privi îngrijorat clădirile pe lângă care treceau, care se desenau ameninţător pe cerul nopţii, cu ferestrele lor goale ca orbitele unui cadavru. Printre ele, păreau să se mişte umbre. Din când în când se auzeau zgomote – era vântul care făcea pietrele să se prăbuşească. „Măcar au dispărut ochii.” Dar uşurarea lui nu ţinu mult. „Şi de ce au dispărut?”

Thom şi cei din Emond's Field erau foarte aproape de el şi foarte grijulii să nu se îndepărteze nici cu un pas. Egwene avea umerii plecaţi, de parcă încerca să facă în aşa fel încât copitele Belei să nu mai răsune pe pavaj. Rand nu voia nici măcar să respire. Orice zgomot putea atrage atenţia.

Brusc, descoperi că între ei şi cei din faţă, Străjerul şi femeia Aes Sedai, rămăsese un spaţiu liber. Cei doi erau la vreo treizeci de paşi mai înainte, şi de-abia li se mai vedeau siluetele.

— Rămânem în urmă! murmură el, şi-l îmboldi pe Noruţ să grăbească pasul.

O pală subţire de ceaţă, colorată în argintiu şi cenuşiu, plutea jos, pe stradă, în faţa lui.

— Opriţi! se auzi strigatul înăbuşit al lui Moiraine, ascuţit şi poruncitor, rostit astfel încât să nu răzbată prea departe.

Nesigur pe el, Rand se opri imediat. De acum, vălul de ceaţă se întinsese de-a curmezişul străzii, îngroşându-se încet, ca şi cum s-ar fi revărsat din ce în ce mai multă din clădirile aflate de-o parte şi de alta. Ajunsese la fel de groasă ca braţul unui bărbat. Noruţ necheză şi încercă să se tragă înapoi, tocmai când Egwene, Thom şi ceilalţi îl ajunseră din urmă. Şi caii lor îşi

dădură capetele pe spate, ferindu-se să se apropie prea mult de peticul de ceaţă.

Lan şi Moiraine veniră încet spre ceaţa care se îngroşase cam cât un picior, şi se opriră de cealaltă parte, nu foarte aproape. Femeia Aes Sedai cercetă vălul de ceaţă care-i despărţea. Rand ridică din umeri, simţind un fior de spaimă care-i se înfipsese dintr-odată între omoplaţi. Ceaţa era scăldată într-o lumină slabă, care devenea însă mai strălucitoare pe măsură ce braţul tulbure se îngroşa. Totuşi, nu ajunsese încă nici măcar cât lumina lunii. Caii se foiau stingheriţi, chiar şi Aldieb şi Mandarb.

— Ce-i asta? întrebă Nynaeve.

— E forţa malefică din Shadar Logoth, răspunse Moiraine. Mashadar. Nu vede, nu gândeşte şi se mişcă prin oraş fără ţintă, ca o râmă care se târăşte pe pământ. Dacă te atinge, mori.

Rand şi ceilalţi îşi lăsară caii să se tragă iute înapoi, dar nu prea departe. Oricât şi-ar fi dorit Rand să scape de Aes Sedai, lângă ea era la fel de în siguranţă ca acasă, dacă se gândea la ce se afla împrejur.

— Şi atunci, cum ajungem la voi? întrebă Egwene. Poţi să omori făptura… să ne croieşti drum?

Moiraine scoase un hohot de râs, scurt şi amar.

— Fetiţo, Mashadar e uriaş, la fel de mare ca însuşi Shadar Logoth. Nici întregul Turn Alb nu-l poate ucide. Ca să-l vatăm îndeajuns încât să puteţi trece mi-ar trebui atât de multă Putere încât i-aş atrage aici pe toţi Jumate-Oamenii ca şi cum aş suna dintr-o goarnă. Iar Mashadar s-ar repezi să vindece răul pe care-i l-aş face şi, poate, să ne prindă în plasa lui.

Rand schimbă o privire cu Egwene, apoi repetă întrebarea. Moiraine oftă şi răspunse:

— Nu-mi place, dar nu avem de ales. Făptura asta nu poate fi peste tot, sub cerul liber. Pesemne că mai există şi alte căi. Vedeţi steaua aceea?

Şi se răsuci în şa, pentru a le arăta o stea roşie, undeva jos pe cer, către răsărit.

— Mergeţi mereu către ea, şi vă va duce la râu. Orice s-ar întâmpla, nu vă opriţi. Mergeţi cât de repede puteţi, dar, mai presus de toate, nu faceţi zgomot. Nu uitaţi de troloci. Şi de cei patru Jumate-Oameni.

— Dar cum o să vă găsim? protestă Egwene.

— O să vă găsesc eu, spuse Moiraine. Fii sigură că pot. Acum plecaţi. Făptura asta nu are niciun pic de minte, dar poate să simtă când se află prin preajmă ceva cu care se poate hrăni.

Într-adevăr, din braţul principal se desprinseseră firişoare de ceaţă argintii şi cenuşii, care pluteau, tremurătoare, prin aer, precum sutele de tentacule ale făpturilor de pe fundul lacurilor din Codrul cu Bălţi.

Când Rand, care urmărise trunchiul gros de ceaţă opacă, ridică privirea, Străjerul şi femeia Aes Sedai dispăruseră. El îşi umezi buzele cu limba şi prinse privirea celorlalţi. Erau la fel de îngrijoraţi ca el. Şi mai rău, chiar. Păreau să aştepte cu toţii ca altcineva să facă prima mişcare. Erau înconjuraţi de beznă şi de ruine. Pieriţii erau pe undeva, pe acolo, şi trolocii, poate chiar după primul colţ. Firele de ceaţă se apropiară; erau cam la jumătatea distanţei şi nu mai tremurau. Îşi aleseseră prada. Dintr-odată, îi simţi foarte puternic lipsa lui Moiraine.

Toţi ceilalţi rămăseseră încă pe loc, cu ochii mari, întrebându-se încotro s-o apuce. Rand îl făcu pe Noruţ să se întoarcă, iar calul o porni la trap, smucind căpăstrul ca să poată fugi mai repede. Ca şi cum această primă mişcare l-ar fi făcut conducătorul grupului, toţi ceilalţi îl urmară.

Fără Moiraine, nu mai avea cine să-i apere dacă apărea Mordeth. Şi trolocii. Şi... Rand încercă să nu se mai gândească. O să se ţină după steaua cea roşie. Măcar asta putea ţine minte.

De trei ori se văzură siliţi să se întoarcă, deoarece străzile erau blocate dintr-o parte în cealaltă de movile de pietre şi cărămizi peste care caii nu s-ar fi putut căţăra. Rand îi auzea pe ceilalţi respirând şuierat, scurt şi zgomotos, aproape cuprinşi de panică. Strânse din dinţi, pentru a-şi opri şi el gâfâitul. „Măcar fă-i să creadă că nu ţi-e frică. Te descurci bine, cap pătrat! O să-i aduci pe toţi în siguranţă.”

Ocoliră un colţ şi dădură de un val de ceaţă care scălda pavajul spart, cu o lumină la fel de strălucitoare ca luna plină. Braţe groase cât trupul cailor se îndreptară spre ei. Nimeni nu mai zăbovi. Răsucindu-se, o luară la galop, foarte aproape unii de alţii, fără să le mai pese de zgomotul scos de copite.

În faţa lor, pe stradă, apărură doi troloci, la nici zece lungimi de cal.

O clipă, oamenii şi trolocii nu făcură altceva decât să se holbeze unii la alţii, cuprinşi de uimire. Apăru o altă pereche de

troloci, apoi alta şi alta, ciocnindu-se de cei din frunte şi rămânând împietriţi în loc la vederea oamenilor. Dar numai pentru o clipă. Dinspre clădiri răsunară urlete guturale, iar trolocii ţâşniră spre ei. Oamenii se risipiră ca iepurii.

Calul lui Rand ajunse la galop din trei paşi.

— Pe aici! strigă el, dar auzi acelaşi îndemn scos de alte cinci glasuri diferite. Aruncând o privire iute peste umăr, îşi văzu tovarăşii dispărând în mai multe direcţii, fiecare urmărit de troloci.

Erau şi pe urmele sale trei, care-şi fluturau prin aer beţele cu laţuri la capete. I se făcu pielea de găină când îşi dădu seama că ţineau pasul cu Noruţ. Se lăsă în jos pe grumazul calului şi-l îmboldi, urmărit de strigătele răguşite.

În faţa lui, strada se îngustă. De o parte şi de alta erau clădiri prăbuşite, care se aplecau ca nişte beţivi. Încet-încet, ferestrele goale se umpleau cu o strălucire argintie, o ceaţă groasă care se revărsa afară. Mashadar.

Rand îndrăzni să privească peste umăr. Trolocii încă alergau, la mai puţin de cincizeci de paşi în urma lui. Lumina care emana din valul de ceaţă era îndeajuns de puternică pentru a-i zări limpede. De acum, în spatele lor apăruse şi un Pierit, iar trolocii păreau că fug de el, în aceeaşi măsură în care-l urmăreau pe Rand. În faţa băiatului, vreo şase braţe cenuşii de ceaţă, sau poate şi mai multe, tremurau la ferestre, pipăind văzduhul. Noruţ îşi dădu capul pe spate şi necheză puternic, dar Rand îşi înfipse fără milă călcâiele în coastele lui şi calul se năpusti sălbatic înainte.

Braţele de ceaţă rămaseră nemişcate când Rand trecu în galop printre ele, dar el se lăsă foarte jos pe spinarea lui Noruţ şi refuză să le privească. Dincolo, drumul era liber. „Dacă mă atinge vreunul… Pe Lumină!” Îl îmboldi şi mai tare pe Noruţ, iar calul ţâşni înainte, înspre bine venitele-umbre. fără să se oprească din fugă, Rand privi înapoi, de îndată ce strălucirea lui Mashadar începu să scadă.

Braţele tremurătoare ale acestuia blocau jumătate din drum, iar trolocii şovăiau, dar Pieritul scoase un bici din coburi şi începu să şfichiuie din el pe deasupra capetelor fiarelor, scoţând un zgomot ca de trăsnet şi umplând văzduhul de scântei. Gheboşaţi, trolocii o apucară după Rand. Jumate-Om şovăi,

cercetând braţele întinse ale lui Mashadar cu chipul ascuns sub gluga neagră, apoi se grăbi şi el să înainteze.

Braţele de ceaţă, din ce în ce mai groase, tremurară o clipă, nesigure, apoi loviră ca nişte şerpi. Cel puţin două se îndreptară către fiecare troloc, scăldându-i în lumina lor cenuşie; boturile se dădură pe spate pentru a zbiera, dar ceaţa se strecură în gurile deschise, înăbuşind orice zgomot. Patru braţe, groase, se răsuciră în jurul Pieritului, iar acesta împreună cu calul său tresăriră ca într-un dans, până ce gluga căzu, dezvăluindu-i chipul palid, fără ochi. Pieritul ţipă ascuţit.

De fapt, nu se auzi niciun zgomot, aşa cum se întâmplase şi cu trolocii, şi totuşi ceva reuşi să străbată valul de ceaţă, un bocet pătrunzător, asurzitor, ca şi cum toate viespile din lume, adunate la un loc, i-ar fi sfredelit timpanele lui Rand cu toată groaza care putea să existe. Noruţ tremură, de parcă auzise şi el, şi fugi mai iute ca înainte. Rand se agăţă de el, gâfâind, cu gâtul uscat ca nisipul.

După o vreme, îşi dădu seama că nu mai auzea strigătul tăcut al Pieritului muribund, şi, dintr-odată, tropotul copitelor calului său i se păru la fel de zgomotos ca un strigăt. Smuci tare de frâie şi-l opri pe Noruţ lângă un zid prăbuşit, chiar la întâlnirea a două străzi. Un monument fără nume se înălţa în întuneric, în faţa lui.

Prăbuşit în şa, ascultă, dar nu se auzea altceva decât sângele care-i pulsa în urechi. Chipul îi era scăldat într-o sudoare rece, şi se înfioră când vântul îi făcu mantia să fluture.

În cele din urmă, se îndreptă în şa. Cerul era împânzit de stele, în locurile care rămăseseră neacoperite de nori, dar steaua roşie aflată jos, la răsărit, era uşor de observat. „O mai fi cineva în viaţă s-o vadă?” Or fi fost liberi sau căzuţi în mâinile trolocilor? „Arde-m-ar Lumina, Egwene, de ce nu te-ai ţinut după mine?” Dacă erau vii şi în libertate, trebuia să urmeze steaua. Dacă nu… Ruinele se întindeau la nesfârşit; putea să-i caute zile în şir, fără să-i găsească, dacă izbutea să se ferească de troloci. Şi de Pieriţi, şi de Mordeth, şi de Mashadar. fără tragere de inimă, se hotărî să pornească mai departe.

Strânse frâiele. Pe una din străzile care se încrucişau se auzi o piatră, izbindu-se de alta cu un zgomot puternic. Rămase împietrit în loc, ţinându-şi răsuflarea. Era ascuns în umbră, la un pas de răspântie. Cuprins de panică, se gândi să se tragă mai în

spate. Dar ce era acolo? Nu cumva avea să facă vreun zgomot şi să se dea de gol? Nu-şi mai putea aminti, şi-i era teamă să-şi ia ochii de la colţul clădirii.

Acolo se adunase un văl de bezna, din care se desprindea o umbră mai lungă. Un laţ, prins în vârful unui băţ! În aceeaşi clipă, Rand îşi înfipse călcâiele în coastele lui Noruţ şi-şi scoase sabia din teacă, dintr-o mişcare; se năpusti înainte, cu un strigat nearticulat, şi flutură sabia cu toată puterea. Numai un efort disperat îi opri tăişul să cadă. Cu un ţipăt scurt, Mat se prăbuşi pe spate, aproape căzând de pe cal şi mai-mai să-şi scape arcul din mână.

Rand răsuflă adânc şi-şi coborî sabia; braţul îi tremura.

— Ai mai văzut pe cineva? reuşi el să întrebe.

Mat înghiţi mult în sec, înainte să se îndrepte în şa, cu mişcări stângace.

— Păi… păi… numai troloci, răspunse el, ducându-şi o mână la gât şi umezindu-şi buzele. Numai troloci. Tu?

Rand clătină din cap.

— Pesemne că încearcă să ajungă la râu. Mai bine am porni şi noi.

Mat încuviinţa în tăcere, tot pipăindu-şi gâtul, şi o porniră împreună către steaua cea roşie. Înainte să fi parcurs mai mult de o sută de paşi, în urma lor, în adâncurile oraşului, răsună strigatul ascuţit al unui corn de al trolocilor. Îi răspunse un altul, de dincolo de ziduri. Rand se înfioră, dar continuă să înainteze lent, cercetând locurile întunecate şi ocolindu-le de câte ori se putea. După ce trase o dată de frâie, de parcă avea de gând să pornească în galop, Mat făcu la fel. Nu se mai auzi niciun sunet de corn, şi astfel ajunseră în tăcere la o deschizătură în zidul acoperit de iederă, unde fusese cândva o poartă. Rămăseseră numai turnurile, care se înălţau, sfărâmate, pe cerul întunecat.

Odată ajuns în dreptul porţii, Mat şovăi, dar Rand îi spuse în şoaptă:

— Crezi că suntem mai în siguranţa înăuntru decât afară?

Nu încetini nici măcar cu un pas, iar Mat îl urmă după câteva clipe, încercând să privească în toate direcţiile în acelaşi timp. Rand răsuflă adânc; avea gura uscată. „O să scăpăm. Lumină, o să scăpăm!”

Zidurile dispărură în urma lor, înghiţite de noapte şi de pădure. Încordându-şi auzul ca să prindă cel mai mic zgomot, Rand ţinu drumul drept către steaua cea roşie.

Brusc, Thom se ivi din spatele lor, la galop, încetinind numai cât să le strige:

— Mai repede, nătângilor!

O clipă mai târziu, zgomotele şi trosnetele care răsunară în urma lui le dădură de înţeles că apăreau trolocii. Rand îşi înfipse călcâiele în coastele calului, iar Noruţ ţâşni pe urmele murgului. „Şi ce se întâmplă când vom ajunge la râu fără Moiraine? Pe Lumină, Egwene!”

Perrin şedea în şa, printre umbre, cercetând poarta de care îl mai despărţea încă o mică distanţă, şi, fără să-şi dea seama, pipăia cu degetul lama securii. Părea să fie o cale liberă prin care să iasă din oraşul ruinat, şi totuşi rămăsese acolo vreo cinci minute, cercetând-o. Vântul îi zburlea părul cârlionţat şi încerca să-i rupă mantia, dar el se înfofoli cu ea, fără să-şi dea prea bine seama ce făcea.

Ştia că Mat şi aproape toţi cei din Emond’s Field credeau că are mintea cam înceată. În parte, din cauză că era atât de mare şi, în general, se mişca foarte grijuliu – dintotdeauna îi fusese teamă să nu lovească din greşeală pe cineva sau să nu facă vreun rău, de vreme ce era cu mult mai mare decât băieţii cu care crescuse – numai că, în realitate, prefera să gândească lucrurile până la capăt, dacă putea. Iuţimea unei minţi neprevăzătoare îl dusese pe Mat în încurcătură de mai multe ori, şi tot Mat, cu agerimea sa, reuşea să-i tragă după el fie pe Rand, fie pe el, fie pe amândoi.

Îşi simţea gâtul uscat. „Pe Lumină, să nu mă mai gândesc la încurcături.” Încercă să-şi pună din nou ordine în gânduri. Gândurile prudente erau singura cale de scăpare.

Cândva, în faţa porţii fusese un soi de piaţetă, având în mijloc o fântână uriaşă. O parte a acesteia era încă acolo, un grup de statui sfărâmate care se înălţau dintr-un bazin mare şi rotund. Şi spaţiul liber dimprejur exista încă. Pentru a ajunge la poartă, trebuia să parcurgă vreo sută de paşi – şi numai întunericul îl adăpostea de ochii care-l căutau. Nici asta nu era o idee prea plăcută. Îşi amintea încă prea bine de urmăritorii nevăzuţi.

Se gândi la sunetul de corn pe care-l auzise în oraş, cu puţina vreme în urmă. Aproape că se întorsese, gândindu-se că unii dintre ceilalţi ar fi putut cădea prinşi, înainte să-şi dea seama că, şi dacă era aşa, nu putea face nimic de unul singur. „Nu împotriva a – oare cât spusese Lan? – o sută de troloci şi patru Pieriţi. Moiraine Sedai a spus să ajungem la râu.”

Începu să se gândească la poartă. Nici măcar prudenţa nu-l ajutase foarte mult, dar se hotărâse. Înaintă, lăsând în urmă umbrele adânci, înspre locurile ceva mai puţin întunecate.

Tocmai atunci, la capătul îndepărtat al piaţetei apăru un alt călăreţ, care se opri în loc. Se opri şi el şi-şi căută securea; nu-i oferea cine ştie ce senzaţie de siguranţă. Dacă era un Pierit…

— Rand? se auzi un strigat uşor şi tremurat.

Perrin răsuflă uşurat.

— Perrin sunt, Egwene, strigă şi el, la fel de încet; dar întunericul făcea ca până şi-o şoaptă să pară prea puternică.

Caii se întâlniră lângă fântână.

— Ai mai văzut pe cineva? întrebară în acelaşi timp, şi amândoi răspunseră scuturând din cap.

— O să fie bine, murmură Egwene, mângâind gâtul Belei. Nu crezi?

— Moiraine Sedai şi Lan o să aibă grijă de ei, răspunse Perrin. O să aibă grijă de noi toţi, după ce ajungem la râu.

Chiar nădăjduia să fie aşa.

După ce trecură de poartă, simţi o mare uşurare, chiar dacă mai erau troloci în pădure. Sau Pieriţi. Încercă să risipească acele gânduri. Crengile goale ale copacilor nu-l împiedicau să se conducă după steaua cea roşie, şi de acum Mordeth nu-i mai putea ajunge. Acesta din urmă îl speriase mai mult decât orice troloci.

Curând aveau să ajungă la râu şi să se întâlnească acolo cu Moiraine, iar ea avea să facă în aşa fel încât nici trolocii să nu-i mai poată ajunge. Credea asta, pentru că avea nevoie să creadă. Vântul făcea crengile să se atingă una de alta, iar frunzele şi acele copacilor veşnic verzi să foşnească. Strigătul singuratic al unui şoim de noapte răsuna în întuneric, iar el, şi Egwene veniră mai aproape unul de altul, ca şi cum voiau să se încălzească. Erau foarte singuri.

Undeva, în spatele lor, răsună cornul unor troloci, care scoase câteva note scurte şi tremurătoare, îndemnându-i pe

vânători să se grăbească, să iuţească pasul. Apoi, pe urma lor se înălţară urlete răguşite, neomeneşti, iscate de corn. Urlete care se ascuţiră din ce în ce mai tare, pe măsură ce bestiile simţeau mirosul de om.

Perrin îşi îndemnă calul la galop, strigând:

— Hai!

Egwene îl urmă, şi amândoi îşi imboldiră caii cu călcâiele, fără să le pese de zgomot şi de crengile care-i şfichiuiau.

Galopară printre copaci, conduşi în egală măsură de instinct şi de lumina slabă a lunii, până ce Bela rămase în urmă. Perrin se uită în spate. Egwene lovi iapa şi trase de frâie, dar degeaba. Judecând după zgomote, trolocii se apropiau, încetini şi el, ca să n-o lase prea mult în urmă.

— Grăbeşte-te! îi strigă.

De acum îi vedea şi pe troloci, nişte siluete uriaşe care săreau printre copaci, mugind şi rânjindu-şi colţii pentru a le îngheţa sângele în vine. Apucă mânerul securii, care-i atârna la şold, atât de strâns încât începură să-l doară degetele.

— Grăbeşte-te, Egwene, grăbeşte-te!

Brusc, calul său necheză, iar el căzu, prăbuşindu-se din şa, când calul dispăru de sub el. Îşi flutură braţele pentru a-şi regăsi echilibrul şi căzu cu capul înainte într-o apă îngheţată. fără să-şi dea seama, căzuse de pe marginea unei stânci abrupte drept în Arinelle.

Şocul provocat de apa rece ca gheaţa îl făcu să icnească şi să înghită destul de multă apă, înainte să izbutească să iasă la suprafaţă. Simţi, mai mult decât să audă, cum şi altcineva se prăbuşea pe urmele lui şi se gândi că pesemne Egwene o apucase pe acelaşi drum. Gâfâind şi scuipând, începu să calce apa; nu era uşor să rămână la suprafaţă – surtucul şi mantia sa erau deja ude, iar încălţările i se îngreunaseră. Se uită în jur după Egwene, dar nu văzu decât sclipirea razelor de lună pe suprafaţa întunecată a apei, încreţită de vânt.

— Egwene? Egwene?

Chiar în faţa ochilor săi, o suliţă lovi oglinda apei şi-l împroşcă în faţă. Altele căzură în râu în jurul său. Pe mal se auziră glasuri răguşite care se certau, şi trolocii încetară să mai arunce cu încăpăţânare, dar, pentru moment, renunţă şi el să mai strige.

Curentul îl ducea în josul apei, dar strigatele groase şi mârâiturile îl urmăreau pe mal, ţinând ritmul. Desfăcându-şi mantia, o lăsă să plutească. Era ceva mai puţină greutate care să-l tragă la fund. Cu toate puterile, începu să înoate către malul celălalt. Acolo nu erau troloci. Cel puţin, aşa spera.

Înota cum făceau cu toţii acasă, în lacurile din Codrul cu Bălţi, mişcând din mâini şi din picioare în acelaşi timp şi ţinând capul deasupra apei. Cel puţin, încerca să-şi ţină capul deasupra apei, dar nu era uşor. Chiar fără mantie, surtucul şi încălţările păreau să fie la fel de grele pe cât îi era trupul. Iar securea îi atârna la brâu ameninţând să-l tragă pe o parte, dacă nu la fundul apei. Se gândi o clipă să îi dea drumul; de fapt, gândul îi trecu prin minte de mai multe ori. Ar fi fost uşor, mult mai uşor decât să se chinuie să scape de încălţări, de pildă. Dar, de fiecare dată când se gândea, se imagina pe sine căţărându-se pe malul celălalt, aşteptat de troloci. Nu că securea l-ar fi ajutat prea mult împotriva a jumătate de duzină de troloci, sau chiar împotriva unuia singur, dar era mai bine decât să lupte cu mâinile goale.

După o vreme, începu să se întrebe dacă mai putea ridica securea în mâini, chiar dacă dădea peste troloci. Braţele şi picioarele îi erau ca de plumb; fiecare mişcare era un chin, iar capul nu-i se mai înălţa din apă la fel de mult ca înainte, începu să tuşească, din pricina apei care-i intra în nas. „Nici o zi la fierărie nu e uşoară”, se gândi el ostenit, şi chiar atunci lovi cu piciorul în ceva. Trebui să mai dea o dată ca să-şi dea seama ce era. Fundul. Ajunsese în apa mică. Trecuse râul.

Trăgând aer pe gură, se ridică în picioare, împroşcând cu apă în jur şi gata-gata să se prăbuşească. Cu chiu, cu vai, îşi scoase securea de la cingătoare în timp ce se târa spre mal, tremurând din pricina vântului. Nu văzu niciun troloc. Nici pe Egwene. Doar câţiva copaci, răspândiţi pe mal, şi o rază de lună aşternută pe apă, ca o panglică.

După ce-şi trase sufletul, începu iar şi iar să strige după ceilalţi. Îi răspunseră nişte strigăte slabe de pe malul celălalt; chiar şi de la distanţă, îşi dădu seama că erau glasurile aspre ale trolocilor. Prietenii săi însă nu răspunseră.

Vântul se înteţi; gemetele sale înăbuşiră glasurile trolocilor, iar Perrin se înfioră. Nu era îndeajuns de frig pentru ca hainele sale ude să îngheţe, dar s-ar fi zis că o lamă îngheţată îi sfâşia

trupul. Se prinse cu braţele, dar tot nu reuşi să se oprească din tremurat. Singur, se căţără cu greu pe mal, pentru a găsi un loc în care să se adăpostească de vânt.

Rand mângâie gâtul lui Noruţ, şoptindu-i vorbe liniştitoare. Calul îşi scutură capul şi se mişca iute de pe un picior pe altul. Trolocii rămăseseră în urmă – sau aşa părea –, dar Noruţ simţea încă mirosul lor puternic. Mat călărea cu o săgeată în arc, veghind să nu aibă parte de vreo surpriză venită din întuneric, în timp ce Rand şi Thom priveau printre crengi, căutând steaua roşie după care să se călăuzească. Fusese destul de uşor să n-o scape din ochi, chiar şi cu toate crengile de deasupra, câtă vreme merseseră drept spre ea. Dar apoi apăruseră alţi şi alţi troloci în faţa lor, ceea ce-i silise să galopeze într-o parte, cu ambele cete pe urma lor, urlând. Trolocii puteau ţine pasul cu un cal, dar nu pe o distanţă foarte lungă, aşa că până la urmă scăpaseră de ei, cu urletele lor cu tot. Dar, cu toate ocolurile făcute, pierduseră steaua călăuzitoare.

— Eu tot vă spun că-i pe-acolo, zise Mat, arătând spre dreapta sa. Ultima dată mergeam spre miazănoapte, iar asta înseamnă că răsăritul e acolo.

— Uite-o, strigă brusc Thom, arătând spre stânga lor printre crengile dese, drept către stea.

Mat mormăi ceva neauzit.

Cu coada ochiului, Rand prinse o mişcare, când un troloc ţâşni dintre copaci fără niciun sunet, legănându-şi băţul cu laţul la vârf. Rand lovi calul cu călcâiele, iar acesta se năpusti înainte, tocmai când apărură alţi doi, care se desprinseră dintre umbre, pe urmele primului. Un laţ atinse ceafa lui Rand, provocându-i un fior pe şira spinării.

O săgeată străpunse ochiul uneia dintre bestii, apoi Mat apăru lângă el, în timp ce caii îi purtau printre copaci. Fugeau către râu, îşi dădu Rand seama, dar fără să fie convins că-i ajuta cu ceva. Trolocii se ţineau pe urmele lor, mai mai să prindă cozile învolburate ale cailor, dacă întindeau braţele. Dacă mai câştigau o jumătate de pas, laţurile îi puteau trage pe amândoi jos din şa.

Rand se apleca pe grumazul calului pentru a se ţine cât mai departe de laţuri. Chipul lui Mat era aproape îngropat în coama calului său. Dar Rand se întrebă unde era Thom. Oare

Menestrelul hotărâse că-i era mai bine de unul singur, de vreme ce toţi cei trei troloci se luaseră după băieţi?

Dintr-odată, murgul lui Thom apăru din întuneric, la galop, în spatele trolocilor. Aceştia nu avură decât răgazul să arunce o privire peste umăr, surprinşi, înainte ca braţele Menestrelului să fluture înapoi şi, imediat, înainte. Razele de lună se reflectară într-o lamă de oţel. Unul dintre troloci se împiedica şi căzu, răsucindu-se de mai multe ori înainte să rămână grămadă la pământ, în timp ce un altul căzu în genunchi cu un ţipat, ducându-şi ambele mâini la spate. Cel de al treilea mârâi, dezgolindu-şi botul cu dinţi ascuţiţi, dar, când tovarăşii săi se prăbuşiră, el se răsuci şi dispăru în întuneric. Braţul lui Thom făcu din nou aceeaşi mişcare, de parcă ar fi lovit dintr-un bici, iar trolocul zbieră, dar nu se opri din alergat, şi strigătele sale se topiră în depărtare.

Rand şi Mat se opriră, cu ochii holbaţi la Menestrel.

— Cele mai bune cuţite pe care le aveam, mormăi Thom, dar nu făcu nici o mişcare să coboare din şa pentru a-şi le lua înapoi. Ăla o să-i aducă pe alţii după el. Sper că râul nu-i prea departe. Şi sper…

Însă se mulţumi să clatine din cap şi plecă imediat. Rand şi Mat se luară după el.

În scurtă vreme, ajunseră la un mal jos, unde copacii creşteau chiar până la marginea apei întunecate, a cărei oglindă vârstată de razele de lună se încreţea în bătaia vântului. Rand nici nu vedea malul celălalt. Nu-i plăcea ideea să treacă pe întuneric, cu pluta, dar era cu atât mai puţin dornic să rămână în locul în care se afla. „Dacă trebuie, o iau înot.”

Undeva, departe de râu, răsună un corn de troloc; un sunet scurt, iute şi ascuţit, din întuneric. Era prima dată când se auzea cornul, după ce se îndepărtaseră de ruine. Rand se întrebă dacă asta însemna că unii dintre tovarăşii lor fuseseră prinşi.

— N-are rost să stăm aici toată noaptea, hotărî Thom. Alegeţi. În susul ori în josul râului?

— Dar Moiraine şi ceilalţi ar putea fi oriunde, protestă Mat. Dacă nu alegem bine, n-am face decât să ne îndepărtăm de ei.

— Chiar aşa, răspunse Thom, pocnind din buze şi îndemnându-şi calul în josul râului, pe lângă mal. Chiar aşa.

Rand se uită la Mat, care ridică din umeri, şi, o vreme, nu se mai întâmplă nimic. Pe alocuri, malul era ceva mai înalt, în alte

părţi mai jos, copacii se îndeseau sau se răreau, alcătuind mici luminişuri, dar noaptea, râul şi vântul erau la fel peste tot, negre şi reci. Pe lângă asta, nu mai erau troloci. Însă Rand nu le ducea dorul câtuşi de puţin.

Apoi, în faţa lui se zări o luminiţă, foarte foarte mică. Pe măsură ce se apropiară, îşi dădu seama că era cu mult deasupra râului, de parca ar fi atârnat în vârful unui copac. Thom grăbi pasul şi începu să fredoneze în surdină.

În cele din urmă, văzură şi de unde venea lumina – era o lampă, atârnată de unul din catargele unei bărci mari de negoţ, care fusese ancorată pentru noapte la marginea unui luminiş. Barca avea cam optzeci de picioare în lungime şi se clătina uşor din cauza curentului, smucind frânghiile de ancorare legate de copaci. Pânzele zbârnâiau şi trosneau din pricina vântului. Lampa lumina puntea, la un loc cu razele de luna, dar nu se vedea nimeni.

— Ei, asta, spuse Thom, coborând din şa, e mai bine decât şmecheriile unei Aes Sedai, nu?

Îşi puse mâinile în şolduri şi, chiar şi pe întuneric, se văzu limpede cât era de mulţumit.

— Vasul nu pare făcut să care şi cai, dar, ţinând seama de primejdia în care se află, şi de care noi o să-l prevenim, căpitanul s-ar prea putea să fie înţelegător. Numai să mă lăsaţi pe mine să vorbesc. Şi luaţi-vă păturile şi desagile, ca să fiu pregătit dacă se iveşte ceva.

Rand se dădu jos şi începu să-şi desfacă lucrurile legate de şa.

— Doar nu vrei să plecam fără ceilalţi?

Thom nu mai avu prilejul să spună ce voia să facă. În luminiş dădură navală doi troloci, care urlau şi-şi fluturau laţurile; încă patru erau în spate, la mică distanţă. Caii se ridicară pe picioarele din spate şi nechezară. Strigătele care răsunau în depărtare le arătau că mai erau troloci care tocmai soseau.

— În barcă! strigă Thom. Repede! Lăsaţi totul! Fugiţi!

Spunând asta, o luă la fugă spre barcă; mantia peticită îi flutura, iar cutiile cu instrumente din spatele său se ciocneau una de alta.

— Voi, cei de pe barcă! strigă el. Treziţi-vă, idioţilor! Troloci!

Rand smuci păturile şi desagile, reuşind să le desfacă din curele, şi se ţinu strâns pe urmele Menestrelului. Aruncându-şi

bocceaua peste parapet, sări şi el pe punte. De-abia avu răgazul să vadă un om încovrigat acolo, care tocmai se ridica, de parcă fusese trezit din somn, şi căzu drept peste el. Bărbatul gemu tare. Rand se împiedică, iar un cârlig înfipt în capătul unui băţ se lovi de parapet, chiar în locul în care sărise el.

Peste tot, prin barcă, se auziră strigăte şi zgomote de paşi de a lungul punţii.

Două mâini păroase apucară parapetul, chiar lângă cârlig, şi un cap cu coarne de ţap se înălţă deasupra lui. Dezechilibrat, împleticindu-se pe picioare, Rand reuşi totuşi să-şi tragă sabia şi s-o fluture prin aer. Trolocul se prăbuşi, cu un strigăt.

Peste tot se iviră bărbaţi care alergau, strigau şi tăiau frânghiile de ancorare cu securile. Barca se clătina şi tremura, de parcă era nerăbdătoare să pornească la drum. Sus, la prova, trei bărbaţi se chinuiau să lupte cu un troloc. Cineva lovi peste bord cu o suliţă, deşi Rand nu văzu în ce anume. Se auzi zbârnâitul unei corzi de arc, o dată şi încă o dată. Bărbatul pe care călcase Rand se târî mai departe de el, în patru labe, apoi ridică braţele, văzându-l pe Rand care-l privea.

— Cruţa-mă! strigă el. Ia tot ce vrei, ia barca, ia tot, dar cruţă-mă!

Dintr-odată, ceva se izbi de spinarea lui Rand, culcându-l pe punte. Sabia îi căzu din mâna întinsă. Cu gura căscată, încercând în zadar să tragă aer în piept, el se întinse către sabie. Muşchii reacţionară cu o încetineală chinuitoare; se târa ca un melc. Individul care cerea să fie cruţat aruncă o privire temătoare şi avidă către sabie, apoi dispăru în întuneric.

Cu mare greutate, Rand reuşi să privească peste umăr, şi-şi dădu seama că norocul îl părăsise. Un troloc cu bot de lup stătea în echilibru pe parapet, privindu-l şi ţinând în mână capătul sfărâmat al unui băţ, cu care tocmai îl lovise. Rand se strădui să ajungă la sabie, să se mişte, să se îndepărteze, dar braţele şi picioarele de-abia i se târau, fiind numai pe jumătate sub controlul său. Tremurau şi se împrăştiau în toate direcţiile. Avea senzaţia că pieptul îi era strâns în chingi de fier; în faţa ochilor îi jucau pete argintii. Cuprins de panică, îşi căută o cale de scăpare. Timpul păru să se oprească în loc, când trolocul ridică băţul rupt, de parcă voia să-l străpungă cu el. Lui Rand i se părea că bestia se mişca acum ca într-un vis. Privi braţul gros care se trăgea în spate, şi parcă simţea deja capătul rupt care-i

sfărâma şira spinării, simţea durerea provocată de lovitură. Se gândi că plămânii îi erau pe punctul să plesnească. „O să mor. Ajută-mă, Lumină, o să…” Braţul trolocului porni spre el, cu băţ cu tot, iar Rand izbuti să ţipe, o singură dată:

— Nu!

Brusc, barca se clătină, iar din întuneric apăru un lanţ gros care-l lovi pe troloc de-a curmezişul pieptului, cu un zgomot ca de oase sfărâmate, aruncându-l peste bord.

O clipă, Rand rămase întins pe punte, gâfâind şi privind fix lanţul care se clătina înainte şi înapoi pe deasupra lui. „Cu asta, pesemne că mi-am isprăvit norocul, se gândi el. Nu cred că mi-a mai rămas ceva.”

Se ridică în picioare, clătinându-se, şi îşi luă sabia, ţinând-o, măcar o dată, aşa cum trebuia, cu ambele mâini, cum îl învăţase Lan, dar nu mai avea împotriva cui s-o folosească. Distanţa dintre barcă şi mal se mărea văzând cu ochii; strigătele trolocilor se pierdeau în noapte.

Pe când îşi punea sabia la loc în teacă şi se sprijinea, istovit, de parapet, un bărbat îndesat, într-un surtuc care-i ajungea la genunchi, veni cu paşi mari pe punte să se uite la el. Părul lung care-i cădea pe umerii laţi şi barba care-i lăsa descoperită doar buza de sus încadrau un chip rotund. Rotund, dar nu moale. Lanţul se legănă din nou, iar bărbatul îl prinse, privindu-l la fel de urât cum îl privise şi pe Rand mai înainte; lanţul i se opri în palmă cu un zgomot sec.

— Gelb! tună bărbatul. Of, Soartă! Unde să-mi fii, Gelb?

Vorbea foarte iute, legând cuvintele unul de altul, astfel că Rand de-abia putea să-l înţeleagă.

— Nu poţi să te ascunzi de mine pe propria barcă! Aduceţi-mi-l pe Floran Gelb.

Apăru un marinar, cu o lampă în mână, iar încă doi aduseră pe sus un bărbat pe care-l aruncară drept în mijlocul cercului de lumină. Rand îl recunoscu pe individul care-i oferise barca. Ochii bărbatului se mişcau în toate părţile, ocolind privirea celui îndesat, care, din câte credea Rand, era căpitanul.

Pe fruntea lui Gelb se întindea o vânătaie, în locul în care Rand îl lovise cu piciorul.

— Nu trebuia tu să prinzi lanţul ăsta la locul lui, Gelb? întrebă căpitanul cu un calm surprinzător, deşi la fel de repezit ca mai înainte.

Gelb păru de-a dreptul uimit.

— Dar aşa am făcut. L-am legat strâns. Recunosc că nu sunt foarte priceput şi că din când în când mă mişc cam încet, căpitane Domon, dar tot îmi fac treaba.

— Zici că eşti încet, da? Nu eşti aşa încet cu somnul. Dormi, când ar trebui să stai de veghe. Din cauza ta, puteam fi cu toţii ucişi.

— Nu, căpitane, nu. El a fost de vină, răspunse Gelb, arătând spre Rand. Stăteam de veghe, aşa cum trebuia, când el a venit pe furiş şi m-a lovit cu măciuca.

Îşi atinse vânătaia de pe frunte, strânse pleoapele de durere, apoi îl privi urât pe Rand.

— M-am luptat cu el, dar apoi au venit trolocii. E în cârdăşie cu ei, căpitane. E Iscoada Celui Întunecat. E în cârdăşie cu trolocii.

— E în cârdăşie cu maica mare! tună căpitanul Domon. Nu te-am prevenit şi ultima dată, Gelb? La Whitebridge, jos cu tine! Dispari din ochii mei, până nu te arunc peste bord chiar acum.

Gelb dispăru pe dată, iar Domon ramase o vreme cu privirile aţintite în gol, încleştând şi desfăcând pumnii.

— Trolocii ăştia se tot ţin după mine. De ce nu mă lasă în pace? De ce?

Rand privi peste parapet şi constată cu surprindere că malul nu se mai zărea. Erau doi bărbaţi care ţineau de cârma care ieşea de la pupa şi alţi şase pe o parte, care împingeau barca în largul râului, ca pe un uriaş gândac de apă.

— Căpitane, vorbi Rand, undeva „acolo” sunt prietenii noştri. Dacă te întorci după ei, sunt convins ca te vor răsplăti.

Chipul rotund al căpitanului se întoarse spre el, iar când apărură Thom şi Mat, îi cuprinse şi pe ei cu privirea aceea lipsita de expresie.

— Căpitane, începu Thom cu o plecăciune, dă-mi voie să…

— Ia veniţi voi jos, spuse căpitanul Domon, ca să văd ce soi de făpturi s-a întâmplat să ajungă pe puntea mea. Hai. Fugi-mi-ar norocul, să lege cineva lanţul ăsta blestemat la locul lui!

După ce marinarii se grăbiră să pună mâna pe lanţ, el porni cu paşi apăsaţi spre pupa, urmat de Rand şi de cei doi tovarăşi.

La pupa, căpitanul Domon avea o cabină îngrijită, la care se ajungea coborând câteva trepte; totul părea să fie la locul lui, până şi surtucele şi mantiile care atârnau pe nişte cârlige de

lemn, în spatele uşii. Cabina era lată cât toată barca, având într-o parte un pat mare, iar în cealaltă, o masă masiva de lemn. Exista un singur scaun, cu spătar înalt şi braţe groase, iar căpitanul se aşeză acolo, făcându-le semn celorlalţi să-şi găsească loc pe diversele cufere şi băncuţe care mai erau prin jur. Mat dădu să se aşeze pe pat, dar un mormăit puternic îl opri.

— Acuma, începu căpitanul, după ce se aşezară cu toţii. Eu spun a mă numi Bayle Domon, căpitan şi proprietar al *Picăturii,* care spun a fi barca asta. Voi cine o-ţi fi şi unde o-ţi merge pe aicea, prin pustietate, şi ce pricină oi avea eu să nu vă arunc peste bord, pentru necazurile pe care-mi le-aţi adus?

Lui Rand îi venea la fel de greu ca mai înainte să urmărească vorbirea iute a lui Domon. Când înţelese în sfârşit ultimele cuvinte ale căpitanului, clipi surprins. „Să ne arunce peste bord?”

— N-am vrut să vă facem niciun necaz, zise repede Mat. Mergem în Caemlyn şi de acolo…

— De acolo unde vedem cu ochii, îl întrerupse Thom, la momentul potrivit. Aşa călătoresc Menestrelii, ca praful risipit de vânt. Eu sunt Menestrel, înţelegeţi, şi îmi spune Thom Merrilin, adăuga el, aranjându-şi mantia şi făcând peticele multicolore să fluture, ca şi cum celălalt nu le-ar fi observat. Mucoşii ăştia de la ţară vor să-mi fie ucenici, deşi încă nu-s convins că-i vreau cu mine.

Rand îl privi pe Mat, care rânji.

— Asta zic a fi în regulă, omule, spuse liniştit căpitanul Domon, dar nu mă lămureşte deloc. Ba chiar dimpotrivă. Lua-m-ar Norocul, păi locul ăsta zic a nu fi pe drumul spre Caemlyn, de oriunde ai veni, din câte am auzit eu.

— Ei, e o poveste întreaga, spuse Thom, şi începu pe dată s-o depene.

Din ce povestea, reieşi că el, Thom, fusese prins de zăpezi într-un oraş de mineri, în Munţii de Negură, dincolo de Baerlon. Aflându-se acolo, auzise legende despre o comoară care provenea din vremea Războaielor Troloce, dintr-un oraş părăsit şi căzut în ruina numit Aridhol. Şi se întâmplase ca el să ştie dinainte locul în care se afla Aridhol, de pe o hartă care-i fusese dăruită cu mulţi ani în urmă de un prieten din Ilian, care murise, un prieten căruia îi salvase odinioară viaţa. Cu limbă de moarte,

omul îi spusese că harta îi va aduce mari bogăţii, ceea ce Thom nu crezuse până ce nu auzise legendele. Iar când zăpezile se topiseră îndeajuns, pornise cu câţiva tovarăşi, printre care cei doi care doreau să-i fie ucenici, şi, după o călătorie plină de greutăţi reuşiseră să găsească oraşul părăsit. Dar se dovedise până la urmă că stăpânul comorii fusese de a dreptul un Stăpân al Spaimei, şi într-acolo fuseseră trimişi troloci care s-o aducă îndărăt în Shayol Ghul. Aproape toate pericolele care-i ameninţaseră cu adevărat – troloci, Myrddraali, Draghkari, Mordeth, Mashadar – îi încolţiseră şi în povestea lui Thom, mai devreme sau mai târziu, deşi, dacă stăteai să-l asculţi pe Menestrel, părea că totul fusese îndreptat împotriva lui însuşi, iar el se comportase cu foarte multă pricepere şi curaj. După multe aventuri, cele mai multe avându-l drept erou pe Thom, scăpaseră de acolo, urmăriţi de troloci, dar se pierduseră unii de alţii în întuneric, până când, în cele din urmă, Thom şi cei doi tovarăşi îşi căutaseră adăpost în ultimul loc care le mai rămăsese, pe barca cea primitoare a căpitanului Domon.

Când Menestrelul termină, Rand îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată de o bucată de vreme, şi o închise repede. Privindu-l pe Mat, văzu că prietenul său se holba la Menestrel cu ochii mari.

Căpitanul Domon lovi cu degetele în braţul scaunului.

— Asta zic a fi o poveste pe care mulţi n-ar crede-o. Dar, fireşte, eu am văzut trolocii, nu-i aşa?

— Fiecare cuvânt e adevărat, rosti sec Thom. Ţi-o spune unul care a trăit-o.

— S-o întâmpla să aveţi cu voi ceva din comoara asta?

Thom îşi desfăcu braţele, într-un gest de regret.

— Vai, puţinul pe care am izbutit să-l luăm cu noi era pe caii care au rupt-o la fugă când au apărut ultimii troloci. Nu mi-a mai rămas decât flautul şi harpa, ceva mărunţiş şi hainele de pe mine. Dar, crede-mă, căpitane, nu ţi-ai dori nimic din comoara aceea. E pângărită de Cel Întunecat. Mai bine s-o lăsam pradă ruinelor şi trolocilor.

— Deci n-aveţi bani să vă plătiţi călătoria. Eu nu mi-aş lăsa nici fratele să urce pe punte dacă nu şi-ar putea plăti drumul, mai ales dacă mi-ar aduce şi troloci în urma lui care să-mi hăcuiască parapetul şi să-mi taie pânzele. Şi ce pricină oi avea să nu vă trimit înot de unde aţi venit, ca să scap de voi?

— Doar n-o să ne trimiteţi pe mal? se sperie Mat. Cu toţii trolocii acolo?

— Am zis eu ceva de mal? răspunse sec Domon; îi cercetă o clipă, apoi îşi lăsă palmele deschise pe masă. Bayle Domon zic a fi un om înţelegător. Nu v-aş arunca peste bord, dacă putem cădea la învoială. Acuma, văd că unul dintre ucenici are o sabie. Eu aş avea nevoie de o sabie şi, aşa om bun cum oi fi, am să vă las să mergeţi până la Whitebridge în schimbul ei.

Thom deschise gura, dar Rand spuse repede:

— Nu!

Tam nu i-o dăduse ca s-o vândă. Pipăi mânerul, simţind pecetea bâtlanului. Câtă vreme avea sabia cu el, era ca şi cum l-ar fi avut pe Tam.

Domon clatină din cap.

— Ei, dacă o fi nu, atunci e nu. Dar Bayle Domon nu dă de pomană, nici măcar maică-sii.

Fără tragere de inimă, Rand îşi goli buzunarele. Nu era mare lucru, doar ceva mărunţiş şi moneda de argint pe care i-o dăduse Moiraine. I-o întinse căpitanului. După o clipă, Mat oftă şi făcu la fel. Thom se uită urât, dar foarte repede începu să zâmbească, astfel că Rand nu mai ştia sigur ce să creadă.

Cu un gest iute, căpitanul Domon luă cele două monede mari din mâinile băieţilor şi scoase o balanţă mică şi o pungă destul de plina dintr-un dulap ferecat în bronz din spatele scaunului. După ce cântări cu grijă, puse monedele în pungă şi le dădu înapoi fiecăruia câteva monede mai mici de argint şi bronz. Mai ales bronz.

— Până la Whitebridge, spuse el, iscălind ceva, cu un scris foarte ordonat, într-un caieţel cu coperte de piele.

— Cam scump drumul ăsta până la Whitebridge, mormăi Thom.

— Plus stricăciunile vasului meu, răspunse liniştit căpitanul, punând balanţa şi punga înapoi în dulap şi închizându-l mulţumit. Plus încă puţin pentru că mi-aţi adus trolocii pe cap, făcându-mă să plec la drum noaptea, când în locurile astea sunt multe stânci de care m-aş putea izbi.

— Dar ceilalţi? întreba Rand. Nu-i luaţi şi pe ei? De acum trebuie să fi ajuns la râu, sau vor ajunge în curând, şi o să vadă lampa din vârful catargului.

Căpitanul Domon ridică surprins din sprâncene.

— S-o întâmpla a crede că stăm pe loc, omule? Lua-m-ar Norocul, cred a fi noi cam la trei sau patru mile depărtare de locul în care aţi urcat. Trolocii i-au făcut pe oamenii mei să tragă din greu la vâsle – îi ştiu pe troloci mai bine decât şi-ar dori – şi ne ajută şi curentul. Dar nici n-are a face. Nu m-aş opri iar în noaptea asta, nici dacă pe mal ar fi maica-mare, şi s-ar prea putea să nu mă mai opresc până la Whitebridge. Trolocii se ţin demult după mine, şi mi-a ajuns. Nu mai vreau să-i văd, dacă pot scăpa de ei.

Thom se aplecă spre el cu mult interes.

— V-aţi mai întâlnit cu trolocii şi înainte? Acum, în ultima vreme?

Domon şovăi, privindu-l intens, dar când vorbi, păru pur şi simplu scârbit:

— Am iernat în Saldaea, omule. Nu că mi-aş fi dorit, dar râul a îngheţat devreme şi gheaţa s-a topit târziu. Se zice că, din vârful celor mai înalte turnuri din Maradon, se vede Mana Pustiitoare, dar mie nu-mi pasă. Am mai fost acolo, şi aud mereu a fi poveşti despre trolocii care atacă fermele, sau alte asemenea. Numai că, în iarna asta care a trecut, am văzut a fi ferme cuprinse de flăcări în fiecare noapte. Da, şi sate întregi, câteodată. Au ajuns până la zidurile oraşului. Şi ca şi cum asta n-ar fi de ajuns, Cel Întunecat, toată lumea zice, că s-ar ivi şi a veni zilele de pe urma, continuă el, înfiorându-se şi scărpinându-se în cap, de parcă gândul l-ar fi făcut să-l mănânce pielea capului. de-abia aştept să ajung îndărăt acolo unde oamenii cred trolocii a fi doar poveşti, iar poveştile mele – minciuni gogonate de ale celor care se vântură din loc în loc.

Rand nu-l mai asculta; rămase cu ochii aţintiţi asupra peretelui din faţă şi cu gândul la Egwene şi la ceilalţi. Nu părea drept ca el să fie în siguranţă la bordul *Picăturii,* în timp ce ei rămăseseră undeva, pierduţi în întuneric. Cabina căpitanului nu mai părea aşa confortabilă ca mai înainte.

Rămase uimit când Thom îl trase în picioare. Menestrelul îi împinse pe amândoi, şi pe Mat, şi pe el, către scară, cerându-şi scuze peste umăr căpitanului Domon pentru purtarea mucoşilor de la ţară. Rand urcă pe punte în tăcere.

Odată ajunşi acolo, Thom aruncă o privire grăbită în jur, ca să se asigure că nu-i ascultă nimeni, apoi mârâi:

— Aş fi putut să plătesc drumul cu câteva cântece şi poveşti, dacă voi doi nu v-aţi fi grăbit să-i arătaţi argintul.

— N-aş prea crede, se răsti Mat. Mie mi se părea că se gândea serios să ne arunce peste bord.

Rand se duse cu paşi mici către parapet şi se sprijini de el, cu privirile aţintite înspre râul întunecat. Nu vedea nimic, nici măcar malul. După o vreme, Thom îi puse o mână pe umăr, dar el nu se mişcă.

— N-ai ce să faci, băiete. Mai mult, de acum ei sunt probabil în siguranţă cu… cu Moiraine şi Lan. Crezi că există cineva mai bun pentru a-i scoate din necazuri?

— Am încercat s-o conving să nu vină cu noi, suspină Rand.

— Ai făcut tot ce-ai putut, băiete. Nimeni nu ţi-ar fi putut cere altceva.

— I-am spus că voi avea grijă de ea. Trebuia să mă fi străduit mai mult.

Scârţâitul lemnelor şi foşnetul pânzelor bătute de vânt îngânau o melodie trista.

— Trebuia să mă fi străduit mai mult, şopti el.

CAPITOLUL 21

Ascultă vântul

Lumina soarelui, care se strecura peste râul Arinelle, îşi croi drum în văioaga, nu prea depărtată de mal, unde şedea Nynaeve, cu spatele lipit de trunchiul unui stejar tânăr, răsuflând adânc în somn.

Şi calul ei dormea, cu capul jos şi picioarele desfăcute, aşa cum dorm caii. Frâiele erau înfăşurate în jurul încheieturii ei. Când razele soarelui căzură pe pleoapele animalului, acesta deschise ochii şi îşi înălţă capul, trăgând de frâie. Nynaeve se trezi, tresărind.

O clipa, rămase cu ochii aţintiţi în gol, întrebându-se unde era, apoi, când îşi aminti, începu să arunce în jur priviri şi mai rătăcite. Dar acolo nu erau decât copacii, calul şi un covor de frunze vechi şi uscate, aşternut pe fundul văioagei. În colţurile cele mai întunecate, câteva ciuperci, rămase din anul care trecuse, desenau un cerc pe un bolovan prăbuşit.

— Ţine-te-ar Lumina, femeie, murmură ea, lăsându-şi umerii în jos, nici măcar o noapte nu poţi sta trează.

Se ridică şi îşi desfăcu frâiele din jurul încheieturii, masând-o vajnic.

— Puteai să te trezeşti în oala trolocilor, mai şopti, pentru sine.

Frunzele moarte foşniră, când ea se căţără pe buza văii şi se uită în zare. Între locul unde stătea şi râu se aflau numai câţiva frasini. Scoarţa lor crăpată şi crengile desfrunzite îi făceau să pară morţi. Dincolo de ei, curgea râul lat, verde albăstrui. Pustiu. Nu se vedea nimic altceva. Pe malul celălalt se aflau pâlcuri rare de copaci veşnic verzi, sălcii şi pini, dar păreau să fie mult mai puţini decât pe malul ei. Dacă Moiraine sau vreunul dintre tineri trecuse dincolo, se ascundea bine. Fireşte, nu avea niciun motiv să creadă că trecuseră, sau că încercaseră să treacă, tocmai pe acolo pe unde se afla şi ea. Puteau fi oriunde – chiar şi la zece mile în susul sau în josul râului. „Asta dacă mai sunt în viaţă, după noaptea trecută.”

Furioasă pe sine însăşi pentru că-i trecuse prin minte o atare posibilitate, se strecură înapoi în văioagă. Nici măcar Noaptea Iernii, sau lupta dinainte de Shadar Logoth, nu o pregătiseră pentru noaptea trecută sau pentru făptura aceea, Mashadar. Galopul frenetic, felul în care se frământase, gândindu-se dacă mai rămăsese şi altcineva în viaţă şi întrebându-se când avea să ajungă faţă în faţă cu vreun Pierit sau cu trolocii. Îi auzise mârâind şi strigând undeva în depărtare, iar cântecul tremurător al cornului o îngheţase mai mult decât o putea face vântul, dar, în afară de prima întâlnire din ruine, nu-i mai văzuse decât o dată, iar atunci era afară. Zece sau mai mulţi troloci răsăriseră ca din pământ la vreo treizeci de paşi în faţa ei, ţâşnind pe dată spre ea, urlând şi strigând, fluturându-şi beţele cu cârlige la capete. Totuşi, când ea îşi întorsese calul, cu toţii tăcuseră, ridicându-şi boturile pentru a adulmeca aerul. Rămăsese cu ochii aţintiţi la ei, prea uimită ca să poată fugi, iar ei îi întorseseră spatele şi dispăruseră în noapte. Şi asta fusese lucrul cel mai înfricoşător din toate.

— Cunosc mirosul prăzii pe care o vânează, îi spuse ea calului, care se ridicase în picioare, şi nu sunt eu aceea. Se pare că femeia aia, înghiţi-o-ar Păstorul Nopţii, are dreptate.

Porni hotărât în josul râului, ducându-şi calul de căpăstru. Se mişca încet, fiind foarte atentă la pădurea dimprejur; faptul că trolocii nu se luaseră după ea în noaptea precedentă nu însemna că aveau s-o mai lase să scape, dacă dădea din greşeala peste ei. Dar, oricât ar fi fost de atentă la pădure, era încă şi mai atentă la pământul din faţa ei. Dacă restul grupului trecuse râul mai în jos de ea, cândva în cursul nopţii, ar fi trebuit să vadă anumite urme, care-i puteau scăpa neobservate, dacă se urca în şa. Era posibil chiar şi să dea de ei toţi, aflaţi încă pe malul pe care era şi ea. Dar dacă nu găsea nimic, râul avea s-o ducă, în cele din urmă, la Whitebridge, iar de acolo exista un drum care ducea la Caemlyn şi până în Tar Valon, dacă era nevoie.

Gândul aproape că o făcu să intre în panică. Înainte să plece în această călătorie, nu se îndepărtase niciodată de Emond’s Field mai mult decât băieţii. Taren Ferry i se păruse un loc ciudat, Baerlon ar fi umplut-o de uimire dacă nu ar fi fost aşa pornită să îi găsească pe Egwene şi pe ceilalţi. Dar nu îşi îngădui ca toate acestea să-i slăbească hotărârea. Mai devreme sau mai

târziu avea s-o găsească pe Egwene şi pe băieţi sau o cale prin care s-o facă pe femeia Aes Sedai să plătească pentru ceea ce li se-ntâmplase. „Ori una, ori alta”, îşi făgădui în sinea ei.

Din loc în loc, găsi anumite urme, dar de cele mai multe ori, oricât s-ar fi străduit, nu-şi putea da seama dacă aceia care le lăsaseră erau urmăriţii sau urmăritorii. Unele urme erau de încălţări, care puteau să fi fost la fel de bine ale oamenilor sau ale trolocilor. Altele erau de copite, precum cele de capre sau de boi; acestea erau sigur de troloc. Dar nu exista niciun semn despre care să fie sigură că era al celor pe care-i căuta.

Făcuse cam patru mile, când vântul îi aduse miros de foc. Venea de undeva din josul râului, dar nu de prea departe, după cum i se părea. Şovăi doar o clipă, înainte să-şi lege calul de un pin aflat puţin mai departe de râu, într-un desiş de arbori veşnic verzi, unde ar fi trebuit să rămână bine ascuns. Fumul putea însemna troloci, dar singura cale de a afla era să meargă să vadă. Încercă să nu se gândească la ce puteau face trolocii cu focul.

Ghemuindu-se, se strecură de la un copac la altul, blestemându-şi în minte fustele pe care trebuia să le suflece ca să nu o împiedice la mers. Fustele nu erau făcute pentru furişat. Auzind zgomotul unui cal, încetini pasul, iar când, în cele din urmă, trase cu ochiul cu mare grijă de după trunchiul unui frasin, îl văzu pe Străjer care cobora de pe armăsarul cel negru, într-un luminiş îngust de pe mal. Femeia Aes Sedai şedea pe un buştean lângă un foc mic, pe care se afla un ceainic cu apă care tocmai dădea în fiert. Iapa sa cea albă era alături, ronţăind nişte buruieni firave. Nynaeve rămase pe loc.

— Au plecat cu toţii, spuse mohorât Lan. Patru Jumate-Oameni au plecat spre miazăzi cam cu două ceasuri înainte de revărsatul zorilor, din câte-mi pot da seama – ştii că ei nu lasă prea multe urme –, dar trolocii au dispărut. Până şi leşurile, deşi trolocii nu prea obişnuiesc să-şi ia morţii cu ei, decât dacă le e foame.

Moiraine aruncă ceva în apa clocotită şi luă ceainicul de pe foc.

— Am putea nădăjdui că s-au întors în Shadar Logoth şi că au pierit cu toţii, dar parcă ar fi puţin prea mult.

Mirosul îmbietor al ceaiului pluti înspre Nynaeve. „Lumină, fă să nu-mi chiorăie maţele.”

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Urmele sunt prea amestecate ca să mai însemne ceva.

În ascunzătoarea ei, Nynaeve zâmbi; eşecul Străjerului era într-o mica măsură, o răzbunare pentru propriul eşec.

— Dar mai e un lucru important, Moiraine, continuă Lan, încruntându-se; refuză ceaiul pe care i-l oferi femeia Aes Sedai şi începu să se plimbe în sus şi în jos în faţa focului, cu o mână pe mânerul sabiei şi cu mantia care-şi schimba culorile la fiecare pas. Faptul că au apărut troloci, chiar şi o sută, în Ţinutul celor Două Râuri îl pot accepta. Dar asta? Cei care ne urmăreau ieri trebuie să fi fost cam o mie.

— Am avut noroc că nu au rămas cu toţii să caute în Shadar Logoth. Pesemne că Myrddraalii se îndoiau că ne vor găsi acolo, dar le era şi teama să se întoarcă în Shayol Ghul fără să fi căutat peste tot. Cel Întunecat nu a fost niciodată un stăpân îngăduitor.

— Nu încerca să te faci că nu înţelegi. Ştii ce vreau să spun. Dacă acei o mie de troloci erau aici pentru a fi trimişi în Ţinutul celor Două Râuri, atunci de ce n-a fost aşa? Există un singur răspuns. Au fost trimişi numai după ce noi am trecut râul Taren, când a devenit limpede că un singur Myrddraal şi o sută de troloci nu mai erau de ajuns. Dar cum? Cum au fost trimişi? Dacă o mie de troloci pot fi aduşi atât de departe spre miazăzi de Mana Pustiitoare, atât de repede şi pe neobservate – ca să nu mai spunem că au şi plecat apoi pe acelaşi drum – oare nu e cu putinţă şi ca zece mii dintre ei să fie trimişi în inima Saldaeei, în Arafel sau în Shienar? Hotarele pot fi cucerite în mai puţin de un an.

— Iar lumea întreagă poate fi cucerită în cinci ani, dacă nu-i găsim pe băieţi, răspunse simplu Moiraine. Şi pe mine mă preocupă întrebarea asta, dar nu am răspunsuri. Căile de taină sunt închise; cât despre meşteşugul Tăierii văzduhului, nu a mai existat încă din Vârsta Nebuniei vreo Aes Sedai îndeajuns de puternică pentru asta. Iar dacă nu a scăpat vreunul dintre Rătăciţi – şi facă Lumina să nu fie aşa, nici acum, şi niciodată –, nu există încă nimeni pe lume care s-o poată face. Oricum, cred că nici toţi Rătăciţii laolaltă nu pot mişca din loc o mie de troloci. Mai bine să ne ocupăm de problemele cele mai urgente; restul trebuie să mai aştepte.

— Băieţii.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Cât ai fost tu plecat, nici eu nu am stat degeaba. Unul este în viaţă, dincolo de râu. Cât despre ceilalţi, exista o urmă slabă care ducea în josul apei, dar s-a pierdut după ce am găsit-o. Legătura dintre noi se rupsese de mai multe ceasuri, înainte să-mi încep căutarea.

Ghemuită după copac, Nynaeve se încruntă mirată. Lan se opri în loc şi întrebă:

— Crezi că i-au prins Jumate-Oamenii care se îndreaptă acum spre miazăzi?

— Poate, răspunse Moiraine, apoi îşi turnă o cană cu ceai şi continuă: Dar nu vreau să cred că ar putea fi morţi. Nu pot. Nu îndrăznesc. Ştii cât de multe lucruri sunt în joc. Trebuie să-i am pe tinerii ăştia. Mă aştept să fie vânaţi de cei din Shayol Ghul. Accept faptul că s-ar putea să mi se împotrivească şi unele din Turnul Alb, poate chiar Suprema Înscăunată. Există mereu Aes Sedai care nu acceptă decât o singură soluţie. Dar…

Brusc, ea lăsă cana jos şi se ridică, încruntându-se uşor.

— Dacă stai prea mult cu ochii la lup, mormăi ea, te muşcă şoarecele de gleznă.

Apoi privi drept spre copacul în spatele căruia se ascundea Nynaeve.

— Jupâneasă al'Meara, de-acum poţi să ieşi, dacă vrei.

Nynaeve se ridică iute în picioare, grăbindu-se să-şi scuture frunzele uscate de pe rochie. Lan se răsucise cu faţa spre copac de îndată ce privirea lui Moiraine se mişcase într-acolo şi îşi scosese sabia din teacă înainte ca ea să termine de rostit numele lui Nynaeve. Acum o vârî la loc, cu mai multă putere decât era, de fapt, nevoie. Chipul său era aproape la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna, dar Nynaeve se gândi că în colţul gurii avea, parcă, o urmă de tristeţe. Se simţi mulţumită măcar că Străjerul nu-şi dăduse seama că se afla şi ea acolo.

Dar mulţumirea ţinu doar o clipa. Îşi îndreptă privirea asupra lui Moiraine şi porni spre ea cu paşi mari. Îşi dorea să rămână calmă şi detaşată, dar glasul îi tremura de mânie.

— În ce i-ai amestecat pe Egwene şi pe băieţi? În ce urzeli murdare de Aes Sedai vrei să-i foloseşti?

Cealaltă îşi luă cana şi sorbi uşor din ceai, netulburată. Totuşi, când Nynaeve se apropie, Lan ridică un braţ pentru a-i tăia calea. Ea încercă să dea piedica la o parte şi rămase surprinsă când braţul Străjerului nu se mişcă mai mult decât ar

fi făcut-o o creangă de stejar. Nici ea nu era lipsită de putere, dar muşchii lui erau ca fierul.

— Ceai? îi oferi Moiraine.

— Nu. Nu vreau ceai. Nu aş bea ceaiul dumitale nici dacă aş muri de sete. Nu-ţi dau voie să-i foloseşti pe oamenii din Emond's Field în urzelile tale ticăloase de Aes Sedai.

— Nu prea ai dreptul să vorbeşti, Meştereasă, răspunse Moiraine, părând mai interesată de ceaiul fierbinte decât de ceea ce spunea. Şi dumneata poţi folosi Puterea, într-o oarecare măsură.

Nynaeve smuci din nou de braţul lui Lan, dar acesta tot nu se mişcă, aşa că se hotărî să nu-l bage în seamă.

— Aşa? Cum de nu spui c-aş fi şi eu vreun troloc?

Zâmbetul aşternut pe chipul lui Moiraine era atât de mulţumit, încât Nynaeve simţi că-i venea s-o lovească.

— Crezi că e cu putinţă ca eu să mă aflu faţă în faţă cu o femeie care poate atinge Adevăratul Izvor şi poate conduce Puterea, chiar dacă numai uneori, fără să ştiu ce e? Aşa cum şi tu ai simţit puterile lui Egwene. Cum crezi că mi-am dat seama că te aflai în spatele copacului? Dacă n-aş fi fost cu gândurile aiurea, aş fi simţit de cum te apropiai. Troloc cu siguranţă nu eşti, căci atunci aş fi simţit miasma Celui Întunecat. Şi atunci, spune-mi, ce am simţit, Nynaeve al'Meara, Meştereasă din Emond's Field, care poate mânui puterea fără s-o ştie?

Lan se uita la Nynaeve într-un fel neplăcut; părea uimit şi gânditor, deşi numai expresia ochilor i se schimbase, iar chipul îi rămăsese de piatră. Egwene era deosebită, o ştiuse dintotdeauna. Din Egwene urma să iasă o Meştereasă de prima mână. „Sunt înţelese, îşi spuse ea, şi încearcă să mă ia pe nepregătite."

— Nu mai vreau s-aud nimic. Dumneata…

— Trebuie să asculţi, rosti ferm Moiraine. Bănuisem ceva încă din Emond's Field, chiar dinainte să te cunosc. Oamenii mi-au povestit cât era de supărată Meştereasa pentru că nu prezisese iarna grea şi întârzierea primăverii. Mi-au spus cât era de pricepută la prevestirea vremii şi a recoltelor, cât de minunate erau leacurile ei şi cum, câteodată, vindeca răni care ar fi putut lăsa bolnavul schilod, şi o făcea atât de bine, încât nu se mai vedea aproape nici o cicatrice, nu rămânea nici o urmă. Singurele critici pe care le-am auzit la adresa ta veneau din

partea câtorva care se gândeau că eşti prea tânără pentru o asemenea răspundere, iar asta n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Atât de tânără şi atât de înzestrată.

— Jupâneasa Barran m-a instruit bine, răspunse Nynaeve, încercând să se uite spre Lan, numai că ochii lui o făceau să se simtă tot neliniştită, aşa că se hotărî până la urmă să se uite spre râu, peste capul femeii. „Cum de-au îndrăznit cei din sat să bârfească în faţa unei străine?” Şi cine ţi-a zis că aş fi prea tânără? întrebă ea.

Moiraine zâmbi, dar nu se lăsă abătută de la ceea ce avea de spus.

— Spre deosebire de majoritatea femeilor care pretind că ascultă vântul, tu chiar poţi s-o faci, câteodată. Fireşte, nu are nimic de a face cu vântul. E ceva ce ţine de Aer şi Apă. Şi nu era nevoie să fii învăţată s-o faci; te-ai născut cu asta, la fel ca Egwene. Dar tu ai învăţat să te descurci, ceea ce ea încă n-a făcut. La câteva clipe după ce ne-am întâlnit, am ştiut. Îţi aduci aminte că te-am întrebat deodată dacă tu eşti Meştereasa? Oare de ce crezi c-am făcut-o? Nu era nici o deosebire între tine şi celelalte fete drăguţe care se pregăteau de Sărbătoare. Chiar dacă mă aşteptam la o Meştereasă tânără, îmi imaginam pe cineva mai în vârsta decât tine.

Nynaeve îşi amintea mult prea limpede întâlnirea; femeia, mai sigură pe ea decât oricare din Soborul Femeilor, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie din câte văzuse vreodată, care i se adresa ca unei copile. Apoi, brusc, Moiraine clipise surprinsă şi, niciuna, nici două, întrebase…

Îşi umezi cu limba buzele care i se uscaseră dintr-odată. Cei doi se uitau la ea, Străjerul cu chipul său ca de piatră, neclintit, iar femeia Aes Sedai blândă, dar foarte concentrată. Nynaeve clătină din cap.

— Nu! Nu! Nu-i cu putinţă. Aş fi ştiut. Nu faci decât să încerci să mă înşeli, dar n-o să-ţi meargă.

— Fireşte că nu ştii, spuse Moiraine împăciuitoare. Ce te putea face măcar să bănuieşti? Toată viaţa nu ai auzit decât despre ascultatul vântului. Şi, oricum, cred că ai prefera să le spui tuturor celor din Emond’s Field că eşti o Iscoadă a Celui Întunecat, decât să recunoşti, fie şi numai în gândurile dumitale cele mai tainice, că ai de-a face cu Puterea sau cu temutele Aes Sedai.

Pe chipul lui Moiraine trecu o urmă de veselie.
— Dar pot să-ţi spun cum a început.
— Nu mai vreau să-ţi mai aud minciunile, protestă Nynaeve, dar cealaltă n-o băgă în seamă şi continuă.
— Cu opt sau, poate, zece ani în urmă – vârsta variază, dar se întâmplă întotdeauna în copilărie – a existat ceva ce-ţi doreai mai mult decât orice altceva pe lume, ceva de care aveai nevoie. Şi ai dobândit ce voiai. Poate că a căzut o creangă din copac, cu ajutorul căreia ai izbutit să ieşi la malul lacului şi să nu te îneci. Poate vreun prieten, sau vreun animal de casă s-a însănătoşit, când toată lumea credea că va muri. Pe moment n-ai simţit nimic special, dar cam la o săptămână, sau după vreo zece zile, ai avut prima reacţie, după atingerea Adevăratului Izvor. De pildă, un pic de febră şi nişte frisoane care au apărut pe neaşteptate şi te au silit să rămâi în pat, apoi au dispărut după numai câteva ceasuri. Reacţiile diferă, dar niciuna nu durează mai mult de atât. Dureri de cap, amorţeli, tulburare, toate deodată, sau poate momente în care ai riscat inutil sau te-ai purtat prosteşte. O ameţeală care te-a făcut să cazi din picioare şi să te-mpiedici de câte ori încercai să te mişti şi să nu poţi rosti o vorbă fără să te bâlbâi. Mai sunt şi alte posibilităţi. Îţi aminteşti?
Nynaeve se lăsă să cadă pe pământ; n-o mai ţineau picioarele. Îşi amintea, dar tot clătina dezaprobator din cap. Pesemne că era o coincidenţă. Sau poate că Moiraine pusese mai multe întrebări în Emond’s Field decât crezuse ea. Tare multe întrebări mai pusese femeia Aes Sedai. Asta trebuia să fie. Lan îi întinse mâna, dar ea nici nu-l văzu.
— Să mergem mai departe, grăi Moiraine, văzând-o că tace. Cândva, ai folosit Puterea pentru a-i vindeca fie pe Perrin, fie pe Egwene. Aşa se creează o legătură. Poţi să simţi prezenţa celui pe care l-ai vindecat cu ajutorul Puterii. În Baerlon, ai ajuns drept la Cerbul şi Leul, deşi nu era hanul cel mai apropiat de niciuna dintre porţile pe care puteai să fi intrat. Când ai sosit dumneata, dintre cei din Emond’s Field nu erau la han decât Perrin şi Egwene. Care dintre ei a fost? Sau poate amândoi?
— Egwene, bâigui Nynaeve.
I se păruse, dintotdeauna, foarte firesc că putea câteodată să spună cine se apropia de ea, chiar fără să vadă; numai acum însă îşi dădu seama că era mereu vorba despre cineva la care

leacurile ei dăduseră rezultate aproape miraculoase. În plus, ştiuse de fiecare dată când îngrijirile sale aveau să se dovedească peste aşteptări, fusese întotdeauna sigură când prezisese că recoltele aveau să fie foarte îmbelşugate sau că ploile aveau să vină devreme sau târziu. Aşa crezuse că trebuia să fie. Nu toate Meşteresele puteau asculta vântul, dar cele mai bune o făceau. Aşa-i spusese mereu jupâneasa Barran, aşa cum spusese şi că Nynaeve avea să fie una dintre cele mai bune.

— Avea friguri de mlaştină, murmură ea, fără să-şi ridice capul din pământ. Eram încă ucenică la jupâneasa Barran, iar ea mă pusese s-o veghez pe Egwene. Eram tânără şi nu ştiam că Meştereasa avea totul sub control. E groaznic să vezi pe cineva care suferă de boala asta. Copila era scăldată în sudoare, gemea şi se zvârcolea, încât mă aşteptam să-i aud oasele trosnind din clipă în clipă. Jupâneasa Barran îmi spusese că febra urma să scadă cam într-o zi, sau cel mult două, dar am crezut că voia doar să fie drăguţă cu mine şi că Egwene era pe moarte. Câteodată, pe când ea era foarte mică, obişnuiam să stau cu ea s-o supraveghez, dacă maică-sa era ocupată, aşa că am început să plâng gândindu-mă că aveam s-o văd murind. Un ceas mai târziu, când s-a întors jupâneasa Barran, febra scăzuse. S-a mirat, dar s-a ocupat de mine mai mult decât de Egwene. Am crezut mereu că ea avusese impresia că-i dădusem ceva copilei, dar mi-era prea frică să mărturisesc; că încerca să mă liniştească, pentru a fi sigură că ştiam că nu-i făcusem niciun rău lui Egwene. După o săptămână, am căzut pe podeaua din camera ei de zi; ba aveam frisoane, ba ardeam toată. Jupâneasa m-a urcat în pat, dar până la cină îmi trecuse totul.

Sfârşind de vorbit, îşi lăsă capul în palme. „Bună pildă şi-a mai ales, se gândi ea, arde-o-ar Lumina! Să folosesc puterea ca o Aes Sedai. Ca o ticăloasă de Aes Sedai, Iscoadă a Celui Întunecat.”

— Ai avut foarte mult noroc, vorbi Moiraine, iar Nynaeve se îndreptă de spate. Lan făcu un pas înapoi, de parcă nu era treaba lui ce discutau, şi începu să-şi facă de lucru cu şaua lui Mandarb, fără măcar să le privească.

— Noroc!

— Ai izbutit să obţii o fărâmă de control asupra Puterii, chiar dacă nu poţi atinge Adevăratul Izvor decât din întâmplare. Dacă n-ai fi făcut-o, până la urmă te-ar fi omorât. Aşa se va întâmpla,

după câte se pare, cu Egwene, dacă reuşeşti s-o opreşti să ajungă în Tar Valon.

— Dacă eu am învăţat asta… începu Nynaeve, apoi înghiţi în sec; era ca şi cum ar fi recunoscut încă o dată că putea face ceea ce-i spusese cealaltă. dacă eu am învăţat, poate să înveţe şi ea. Nu-i nevoie să ajungă în Tar Valon şi să fie amestecată în intrigile dumitale.

Moiraine clătină încet din cap.

— Noi, Aes Sedai, căutăm fetele care pot atinge Adevăratul Izvor fără călăuzire cu la fel de multă atenţie ca şi pe bărbaţii care o pot face. Nu din dorinţa de a ne spori numărul – cel puţin, nu numai de asta – şi nici de teama că acele fete s-ar putea folosi de Putere aşa cum nu trebuie. Fărâma de control pe care o pot dobândi, dacă Lumina se milostiveşte de ele, rareori poate face prea mult rău, mai ales că atingerea Adevăratului Izvor este cu neputinţă fără instruire şi nu se petrece decât întâmplător. Şi, desigur, ele nu sunt afectate de nebunia care-i face pe bărbaţi să comită ticăloşii şi fapte fără sens. Vrem însă să le salvăm vieţile. Vieţile celor care nu reuşesc să înveţe să controleze Puterea.

— Febra şi frisoanele acelea nu puteau omorî pe nimeni, stărui Nynaeve. N-au ţinut decât trei, patru ceasuri. Am mai avut eu şi alte reacţii, şi nici acelea nu au fost mortale. Iar după câteva luni, s-au oprit cu totul. De asta ce mai zici?

— Au fost numai reacţii, o lamuri Moiraine, răbdătoare. De fiecare dată, reacţiile apar mai aproape de momentul atingerii Izvorului, până când cele două ajung să se petreacă aproape în acelaşi timp. După aceea, nu mai există reacţii vizibile, dar este ca şi cum un ceas ar fi început să ticăie. Un an. Doi. Cunosc o femeie care a rezistat cinci. Din patru care sunt din naştere înzestrate precum dumneata şi Egwene, trei mor dacă nu le găsim şi nu le instruim noi. Moartea lor nu este aşa îngrozitoare precum cea a bărbaţilor, dar nici uşoară nu e dacă pot spune aşa. Convulsii. Strigăte. Durează mai multe zile, iar după ce începe, nu se mai poate face nimic, nici măcar de către toate femeile Aes Sedai din Tar Valon laolaltă.

— Minţi. Ai pus multe întrebări în Emond’s Field şi ai aflat despre Egwene şi boala ei, despre fierbinţelile şi frisoanele mele, totul. Povestea asta e o minciună.

— Ştii că nu-i aşa, o contrazise cu blândeţe Moiraine.

Fără nici o tragere de inimă, şovăind mai mult decât o făcuse vreodată până atunci, Nynaeve încuviinţă. Fusese o ultimă încercare încăpăţânată de a nega ceea ce era limpede, iar aşa ceva nu avea niciun rost, oricât de neplăcut ar fi fost lucrul respectiv. Prima ucenică a jupânesei Barran murise aşa cum spusese femeia Aes Sedai, pe când Nynaeve încă se juca cu păpuşile, şi mai fusese şi o tânără din Deven Ride, cu numai câţiva ani înainte. Şi ea fusese ucenica unei Meşterese şi putea asculta vântul.

— Eşti foarte înzestrată, din câte cred eu, continuă Moiraine. Cu instruirea cuvenită, poţi ajunge chiar mai puternică decât Egwene, care, din câte mi se pare, poate ajunge una dintre cele mai puternice Aes Sedai din ultimele veacuri.

Nynaeve se dădu înapoi din faţa celeilalte de parcă s-ar fi ferit de un şarpe.

— Nu! Nu vreau să am nimic de-a face cu… „Cu ce? Cu mine însămi?" Rămase pe loc şi continuă, cu glas şovăielnic: Am să te rog să nu spui nimănui nimic despre asta, vrei?

Cuvintele aproape că i se opriră în gât. Ar fi preferat să apară chiar atunci trolocii, decât să fie nevoită să-i spună acelei femei „te rog". Dar Moiraine nu făcu altceva decât să încuviinţeze din cap, iar Nynaeve se mai însufleţi un pic.

— Nimic din toate astea nu explică ce ai de gând cu Rand, Mat şi Perrin.

— Cel Întunecat e pe urmele lor, răspunse Moiraine. Dacă el vrea ceva, eu mă opun. Poate exista vreun motiv mai simplu sau mai potrivit?

Îşi termină ceaiul, privind-o pe Nynaeve peste buza cănii.

— Lan, trebuie să plecăm. Spre miazăzi, cred. Mi-e teamă că Meştereasa nu ne va însoţi.

Nynaeve strânse din buze auzind-o cum spunea „Meşte-reasă", de parcă dădea de înţeles că ea renunţase la un lucru de preţ, în schimbul a ceva fără nici o valoare. „Nu vrea să-i însoţesc. Încearcă să mă supere, ca să mă întorc acasă şi să-i las singuri cu ea."

— Oh, ba da, am să vin cu voi. Nu mă puteţi împiedica.

— Nimeni nu va încerca să te împiedice, spuse Lan, venind din nou lângă ele, golind ceainicul peste foc şi amestecând cenuşa cu un băţ. Face parte din Pânză? o întrebă pe Moiraine.

— Poate că da, răspunse ea gânditoare. Ar fi trebuit să mai vorbesc o dată cu Min.

— Vezi, Nynaeve, aşadar eşti binevenită, grăi Lan, şovăind o clipă atunci când îi rosti numele, de parcă ar fi vrut să adauge „Sedai”.

Ea se înfurie simţindu-se luată peste picior, iritată şi de felul în care cei doi vorbeau despre diverse lucruri în faţa ei, lucruri despre care ea nu ştia nimic, fără să binevoiască să-i dea vreo lămurire, dar nu voi să le dea satisfacţia de a-i întreba. Străjerul continuă cu pregătirile de plecare, cu mişcări măsurate, sigure şi iuţi, astfel că termină repede; şeile, păturile şi toate celelalte fuseseră legate cu grijă în spatele şeilor lui Mandarb şi Aldieb.

— O să-ţi aduc eu calul, o anunţă pe Nynaeve, după ce termină cu ultima cureluşă.

Cu asta, o apucă în susul râului, iar ea îşi îngădui un zâmbet uşor. După cum, mai înainte, ea îi urmărise stând deoparte, aşa voia şi el să găsească locul în care-şi lăsase calul, fără vreun ajutor. Dar avea să-şi dea seama că ea, una, nu lăsa prea multe urme când se furişa. Ce plăcere să-l vadă întorcându-se cu mâna goală.

— De ce spre miazăzi? o întreba pe Moiraine. Te-am auzit spunând că unul dintre băieţi a trecut râul. De unde ştii?

— I-am dat fiecăruia dintre ei câte o pecete. Asta a creat un soi de legătură între ei şi mine. Câtă vreme sunt în viaţă şi au monedele asupra lor, voi reuşi să-i găsesc.

Privirile lui Nynaeve se îndreptară în direcţia în care plecase Străjerul, dar Moiraine clătină din cap.

— Nu, nu aşa. Nu pot decât să aflu dacă sunt în viaţă şi să-i găsesc, dacă ne pierdem unii de alţii. E un lucru înţelept, nu crezi, în împrejurarea de faţă?

— Nu-mi place să aud că există legături între dumneata şi cineva din Emond’s Field, răspunse încăpăţânată Nynaeve. Dar dacă asta ne va ajuta să-i găsim…

— Ne va ajuta. Dacă aş putea, m-aş duce întâi după cel de peste râu, continuă femeia Aes Sedai, cu o undă de mânie neputincioasă în glas. E la numai câteva mile de noi. Dar nu-mi permit să pierd timpul. Acum că trolocii au plecat, el ar trebui să ajungă în siguranţa în Whitebridge. Cei doi care au plecat în josul râului ar putea să aibă mai multă nevoie de mine. Şi-au pierdut monedele, iar Myrddraalii fie îi urmăresc, fie încearcă să

ne prindă pe toţi la Whitebridge. Trebuie să mă ocup mai întâi de cei care au mai mare nevoie, oftă ea.

— S-ar putea ca Myrddraalii să-i fi omorât, spuse Nynaeve.

Moiraine clatină uşor din cap, de parcă voia să spună că ideea nici nu merita luată în seamă. Nynaeve îşi subţie buzele.

— Şi atunci, unde e Egwene? De ea nici măcar n-ai pomenit.

— Nu ştiu, recunoscu Moiraine, dar nădăjduiesc că e în siguranţă.

— Nu ştii? Nădăjduieşti? Ai vorbit atâta despre cum vrei să-i salvezi viaţa ducând-o în Tar Valon, numai că, din câte ştii dumneata, ar putea fi deja moartă.

— Aş putea s-o caut, dându-le Myrddraalilor mai mult răgaz până să ajung să-i ajut pe cei doi care au apucat-o spre miazăzi. Pe ei îi vrea Cel Întunecat, nu pe ea. Nici nu şi-ar bate capul cu Egwene, câtă vreme adevărata lor prada se află încă în libertate.

Nynaeve îşi aminti de propria întâlnire neplăcută, dar refuză să recunoască faptul că Moiraine spunea lucruri de bun simţ.

— Aşadar, nu poţi decât să nădăjduieşti că e în viaţă, dacă a avut noroc. În viaţă, dar poate singură, speriată, rănită chiar, cale de mai multe zile de cel mai apropiat sat şi fără nimeni care s-o poată ajuta, în afară de noi. Iar dumneata ai de gând s-o părăseşti.

— La fel de bine s-ar putea să fie în siguranţă, cu băiatul de peste râu. Sau în drum spre Whitebridge cu ceilalţi doi. Oricum, nu mai există troloci care s-o ameninţe, iar ea e puternică, inteligentă şi poate foarte bine să-şi găsească singură drumul spre Whitebridge, dacă e nevoie. Ai prefera să rămâi, numai pentru că s-ar putea ca ea să aibă nevoie de ajutor, sau vrei să încerci să-i ajuţi pe cei despre care ştii sigur că sunt în primejdie? Ai prefera să încep s-o caut pe ea şi să-i las pe băieţi – şi pe Myrddraalii care sunt, cu siguranţă, pe urmele lor – să dispară? Oricât aş fi de îngrijorată pentru Egwene, Nynaeve, eu lupt împotriva Celui Întunecat şi, deocamdată, asta-mi călăuzeşte paşii.

În timp ce pomenea de toate acele înfiorătoare posibilităţi, Moiraine nu-şi pierdu nici măcar o clipă calmul. Lui Nynaeve îi venea să urle. Clipind des pentru a-şi ascunde lacrimile, ea îşi întoarse faţa, pentru ca femeia Aes Sedai să n-o poată observa.

„Pe Lumină, o Meştereasă trebuie să aibă grijă de toţi oamenii din satul ei. Eu de ce trebuie să aleg astfel?”

— Vine Lan, anunţă Moiraine, ridicându-se şi potrivindu-şi mantia pe umeri.

Văzându-l pe Străjer care ieşea dintre copaci, cu calul ei de căpăstru, Nynaeve nu mai simţi decât foarte puţină tulburare. Cu toate acestea, strânse din dinţi când el îi înmână frâiele.

S-ar fi simţit puţin mai încrezătoare dacă pe faţa lui s-ar fi oglindit măcar o urmă de mulţumire, în locul acelui calm ca de piatră, de nesuportat. El făcu ochii mari văzându-i chipul, iar ea se întoarse pentru a-şi şterge lacrimile de pe obraji. „Cum îndrăzneşte să-şi bată joc de mine, văzându-mă că plâng?!”

— Vii, Meştereasă? întrebă rece Moiraine.

Ea îşi mai roti o dată privirile împrejur, încet, întrebându-se dacă nu cumva Egwene era pe acolo, prin pădure, apoi se urcă pe cal. Lan şi Moiraine erau deja în şa, apucând-o spre miazăzi. Îi urmă şi ea, cu spatele foarte drept, fără să-şi îngăduie să privească înapoi; în loc de asta, rămase cu privirile aţintite asupra lui Moiraine. Femeia Aes Sedai avea atâta încredere în puterea şi în planurile ei, se gândi Nynaeve, dar, dacă nu-i găseau pe Egwene şi pe băieţi, pe toţi, vii şi nevătămaţi, nici măcar întreaga ei putere n-avea cum s-o apere. Nici măcar acea Putere. „Şi eu pot s-o folosesc, femeie. Chiar tu mi-ai spus. Pot s-o folosesc împotriva ta!”

CAPITOLUL 22

Calea aleasă

Perrin dormi până mult după răsăritul soarelui într-o mică dumbravă, sub un maldăr de crengi de cedru, tăiate la întâmplare în întuneric. În cele din urmă, acele de cedru care îl înţepau prin hainele încă umede izbutiră să-l trezească, în pofida oboselii. Era cufundat într-un vis despre Emond’s Field, în care se făcea că lucrează la fierăria jupânului Luhhan; deschise ochii şi se uită, fără să înţeleagă nimic, la ramurile frumos mirositoare care îi acopereau faţa, cu soarele strecurându-se printre ele.

Se ridică uimit, crengile căzând de pe el; unele însă îi mai rămaseră agăţate la nimereală de umeri şi chiar de cap, făcându-l să semene el însuşi cu un copac. Emond’s Field se mistui când îşi aduse aminte ce se petrecuse, amintiri atât de vii, încât, pentru o clipă, noaptea de dinainte îi păru mai reală decât ceea ce vedea acum în jurul lui.

Gâfâind, înnebunit, scotoci în grămadă după secure. O apucă repede cu ambele mâini şi se uită iscoditor în jur, ţinându-şi răsuflarea. Nici o mişcare. Dimineaţa era rece şi liniştită. Dacă erau troloci pe malul de răsărit al râului Arinelle, nu se mişcau, cel puţin nu în apropiere. Răsuflă adânc, ca să se liniştească, îşi puse securea pe genunchi şi aşteptă puţin să i se domolească bătăile inimii.

Micul pâlc de brazi din preajmă fusese primul adăpost pe care îl găsise cu o seară înainte. Era într-atât de rar, încât, dacă s-ar fi ridicat în picioare, nu prea l-ar fi ferit de ochii care ar fi stat la pândă. Îşi dădu jos crengile de pe cap şi de pe umeri, azvârli deoparte restul păturii lui înţepătoare şi se târî în patru labe spre marginea dumbrăvii. Acolo rămase uitându-se la malul râului şi scărpinându-se în locurile unde îl împunseseră acele.

Vântul tăios care suflase cu o noapte înainte devenise acum o adiere lină care de-abia dacă vălurea suprafaţa apei. Râul curgea repede, liniştit şi gol. Şi lat. Cu siguranţa prea lat şi prea adânc ca să poată fi traversat de Pieriţi. Pe celălalt mal, cât reuşea să vadă în susul şi în josul râului, erau doar pâlcuri dese de copaci. Nici acolo nu se zărea nici o mişcare.

Nu ştia prea bine cum îl făceau să se simtă toate acestea. Se putea lipsi cu uşurinţă de Pieriţi şi de troloci, chiar şi pe celălalt mal, dar ar fi scăpat de multe griji dacă ar fi apărut Moiraine Sedai, sau Străjerul, sau, şi mai bine, vreunul dintre prietenii lui. „Dacă dorinţele ar fi aripi, oile ar zbura.” Asta spunea întotdeauna jupân Luhhan.

Nu-şi mai văzuse calul de când căzuse de pe malul abrupt – spera că izbutise să iasă cu bine din râu – dar, oricum, era mai obişnuit să meargă pe jos şi avea cizme solide, cu tălpi trainice. Nimic de mâncare, dar mai avea încă praştia legată la brâu şi, fie cu ea, fie cu ajutorul laţului din buzunar, avea să prindă în scurtă vreme un iepure. Odată cu desagile pierduse şi toate cele trebuincioase pentru a face focul, dar, dacă se căznea puţin, putea face rost de iască de pe cedri şi să se descurce.

Se zgribuli când adierea vântului ajunse în ascunzişul lui. Mantia era undeva pe fundul râului, iar surtucul şi toate celelalte haine de pe el erau încă umede şi reci de la apă. Cu o seară înainte fusese prea ostenit ca să-i mai pese de frig şi de umezeală, dar acum simţea fiecare fior. Cu toate acestea, hotărî să nu-şi întindă hainele la uscat. Chiar dacă ziua nu era tocmai rece, era totuşi departe de a fi caldă.

„Problema e timpul”, îşi spuse el oftând. Haine uscate, peste puţin timp. Un iepure bun de fript şi un foc la care să-l frigă, peste ceva timp. Îi chiorăia stomacul de foame, dar încercă să uite cu totul de mâncare. Trebuia să-şi chivernisească bine timpul. Fiecare lucru la vremea lui, şi mai întâi cele importante. Aşa se cuvenea să facă.

Urmări cu privirea apele repezi ale râului. El era un înotător mai puternic decât Egwene. Dacă ea ar fi reuşit să ajungă pe malul celălalt... Nu, nu dacă. Locul unde ajunsese traversând râul înot trebuia să fie în aval. Bătu darabana pe pământ cu degetele, cântărind, gândindu-se cum ar fi mai bine.

Odată hotărârea luată, nu mai pierdu vremea: luă securea şi porni în josul râului.

Pe această parte a râului Arinelle nu era pădurea deasă de pe malul de apus. Pâlcuri de copaci erau risipite din loc în loc pe ceea ce ar fi fost o pajişte dacă ar fi venit vreodată primăvara. Unele erau îndeajuns de mari cât să poată fi numite desişuri, cu brazi presăraţi ici şi colo printre frasinii şi arinii desfrunziţi. Mai la vale pâlcurile de copaci erau mai mici şi mai puţin compacte.

Nu prea era la adăpost acolo, dar trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Se avântă cu repeziciune din pâlc în pâlc, pe vine, aruncându-se la pământ când ajungea între copaci ca să cerceteze malurile râului, şi pe cel pe care se găsea el, şi pe celalalt. Străjerul spusese că râul va fi o piedică pentru Pieriţi şi troloci, dar oare chiar aşa era? Poate că, văzându-l, îşi vor învinge teama de a trece o apă atât de adâncă. Continuă deci să privească cu băgare de seamă din spatele copacilor şi să fugă dintr-un ascunziş în altul, iute şi ghemuit.

Străbătu aşa câteva mile, în salturi, până când, pe neaşteptate, la jumătatea drumului spre un adăpost ademenitor de sălcii dese, gemu şi rămase încremenit, uitându-se ţinta în jos. Din loc în loc, iarba de anul trecut, acum de un cafeniu spălăcit, era presărată cu petice de pământ gol şi, în mijlocul unui astfel de petic, chiar sub nasul lui, era o urmă de copită, cât se poate de desluşită. Un zâmbet i se întinse încetişor pe faţă. Unii dintre troloci aveau într-adevăr copite, dar se îndoia că purtau şi potcoave, mai ales potcoavele cu întărituri duble pe care le făcea jupân Luhhan.

Uitând de ochii care ar fi putut sta la pândă pe celalalt mal, se repezi să caute şi alte urme. Nu se vedeau prea bine pe covorul de iarbă uscată, dar privirea lui ageră izbuti să le găsească. Tot mergând aşa, se îndepărta de râu şi ajunse la un pâlc des de arbuşti şi cedri care formau un zid împotriva vântului şi a privirilor iscoditoare. La mijloc se înălţau ramurile unei cucute răzleţe.

Încă rânjind, îşi croi drum prin hăţişul de crengi, fără să-i pese cât zgomot face. Brusc, ajunse, sub cucută, într-o poieniţă – şi se opri. Egwene, cu chipul întunecat, stătea chircită lângă un foc mic, cu o creangă groasă în mână, pe care o ţinea ca pe o bâtă şi cu spatele la Bela.

— Cred că ar fi trebuit să strig, zise el, ridicând stânjenit din umeri.

Egwene azvârli bâta şi alergă să-l îmbrăţişeze.

— Credeam că te-ai înecat. Eşti încă ud. Hai, stai lângă foc şi încălzeşte-te. Ţi-ai pierdut calul, nu-i aşa?

O lăsă să-l ducă lângă foc şi îşi întinse mâinile deasupra flăcărilor, fericit că dăduse de căldură. Egwene scoase din desagi un pachet învelit în hârtie cerată şi îi dădu nişte pâine şi

nişte brânză. Pachetul fusese atât de strâns legat, încât mâncarea era uscată, chiar şi după ce trecuse prin apă. „Tu îţi făceai griji pentru ea, şi ea s-a descurcat mai bine decât tine.”

— Bela m-a ajutat să traversez râul, zâmbi Egwene, mângâind iapa flocoasă. A fugit din calea trolocilor şi m-a dus şi pe mine cu ea. Făcu o pauză. N-am mai văzut pe nimeni altcineva, Perrin.

Auzi întrebarea nerostită. Se uita cu părere de rău la pachetul pe care îl înfăşură la loc şi îşi linse ultimele fărâmiţe de pe degete înainte să vorbească.

— N-am văzut nici eu pe nimeni de aseară, în afară de tine. Dar n-am văzut nici Pieriţi, nici troloci; asta e.

— Rand trebuie să fie bine, şopti Egwene şi se grăbi să adauge: toţi trebuie că sunt bine. Trebuie. Probabil că acum ne caută. S-ar putea să ne găsească în orice clipă. La urma urmei, Moiraine este Aes Sedai.

— Tot mi se aduce aminte de asta, se oţărî el. Arde-m-ar focul, aş vrea să fiu lăsat să uit.

— Nu te-am auzit plângându-te când nu i-a lăsat pe troloci să ne prindă, răspunse Egwene acru.

— Aş vrea doar să fim în stare să ne descurcam şi fără ea. Ridică încurcat din umeri văzând-o cum îl ţintuieşte cu privirea. Dar bănuiesc că nu putem. M-am tot gândit.

Egwene ridică din sprâncene, dar Perrin era obişnuit ca lumea să se mire de câte ori spunea că are vreo idee. Chiar şi atunci când avea idei la fel de bune ca ale celorlalţi, nimeni nu uita cu câtă încetineală ajungea la ele.

— Am putea să aşteptam ca Lan şi Moiraine să ne găsească.

— Fireşte, îl întrerupse ea. Moiraine Sedai a spus că o să ne găsească dacă ne despărţim.

O lăsă să termine, apoi continuă.

— Sau s-ar putea să ne găsească mai întâi trolocii. S-ar putea ca Moiraine să fi murit şi ea. S-ar putea să fi murit cu toţii. Nu, Egwene. Îmi pare rău, dar aşa e. Sper că mă înşel, că sunt bine. Sper că în scurtă vreme o să-i vedem aici, lângă foc. Dar speranţa e ca o bucată de frânghie când te îneci; nu e de ajuns ca să te scoată din apă.

Egwene închise gura şi se uită la el, cu chipul încremenit, în cele din urmă, rosti:

— Vrei să o luăm în jos până la Whitebridge? Dacă Moiraine Sedai nu ne găseşte aici, va merge acolo să ne caute.

— Cred, zise el rar, că ar trebui să mergem la Whitebridge. Numai că şi Pieriţii ştiu asta. E primul loc unde o să ne caute, şi de data asta nu mai avem o Aes Sedai sau un Străjer care să ne apere.

— Bănuiesc că vrei să propui să fugim undeva, cum voia Mat? Să ne ascundem undeva unde Pieriţii şi trolocii nu ne pot găsi? Şi nici Moiraine Sedai?

— M-am gândit şi la asta, mărturisi el, cu glas scăzut. Dar de fiecare dată când ni se pare că am scăpat, Pieriţii şi trolocii ne dau din nou de urmă. Nu ştiu dacă există vreun loc unde ne putem ascunde de ei. Nu prea îmi place lucrul ăsta, dar avem nevoie de Moiraine.

— Atunci nu înţeleg, Perrin. Unde mergem?

Clipi, surprins. Aştepta să îi răspundă. Aştepta ca el să îi spună ce să facă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că o să-l lase pe el să preia conducerea. Lui Egwene nu-i plăcea să facă ce plănuise altcineva şi nu lăsa niciodată pe nimeni să îi spună ce are de făcut. Poate doar pe Meştereasă, şi câteodată i se împotrivea şi ei. Netezi cu mâna pământul din faţa lui şi îşi drese glasul.

— Dacă noi suntem acum aici, şi acolo e Whitebridge – împunse de două ori cu degetul în pământ atunci Caemlyn ar trebui să fie undeva pe aici.

Făcu un al treilea semn, mai într-o parte.

Se opri, uitându-se la cele trei puncte. Tot planul se baza pe ce-şi mai aducea aminte că văzuse pe harta veche a tatălui ei. Jupân al'Vere zicea că nu e prea exactă şi, oricum, nu se uitase la şa la fel de mult ca Rand şi Mat. Dar Egwene rămăsese tăcută. Când privi în sus la ea, încă se mai uita la el, cu mâinile în poala.

— Caemlyn?

Părea buimăcită.

— Caemlyn. Trase o linie între două dintre puncte. Departe de râu şi drept înainte. Nimeni nu se aşteaptă la asta. O să-i aşteptăm la Caemlyn.

Îşi scutură mâinile de praf şi aşteptă. Îşi zicea că e un plan bun, dar cu siguranţă că Egwene o să se împotrivească. Se aştepta să preia ea conducerea – întotdeauna îl făcea să

accepte ceea ce voia ea, iar de data asta i-ar fi convenit de minune să facă la fel. Spre uimirea lui, Egwene dădu din cap a încuviinţare.

— Trebuie să fie sate pe acolo. O să întrebăm pe unde s-o luăm.

— Ce mă nelinişteşte, spuse Perrin, este ce o să facem dacă Moiraine Sedai nu ne găseşte acolo. Lumină, cine ar fi crezut vreodată că o să ajung să-mi fac griji pentru una ca asta? Dar dacă nu vine la Caemlyn? Poate crede că am murit. Poate că o să-i ducă pe Rand şi pe Mat direct la Tar Valon.

— Moiraine Sedai a spus că o să ne găsească, răspunse Egwene fără şovăire. Dacă ne poate găsi aici, ne poate găsi şi la Caemlyn, şi o să ne găsească.

Perrin dădu încet din cap.

— Dacă tu spui aşa... Dar dacă nu apare la Caemlyn în câteva zile, mergem mai departe, până la Tar Valon, şi ne ducem în faţa Alesei Amyrlin.

Trase adânc aer în piept. „Acum două săptămâni nici nu văzuseşi vreodată o Aes Sedai, iar acum vorbeşti despre Suprema Înscăunată. Lumină!”

— Lan spunea că de la Caemlyn încolo drumul e bun.

Se uită la pachetul de hârtie cerată de lângă Egwene şi îşi drese glasul.

— Aş putea să mai capăt puţină pâine şi brânză?

— S-ar putea ca asta să fie toată mâncarea noastră multă vreme de acum înainte, răspunse ea. Doar dacă n-ai tu mai mult noroc cu laţurile decât am avut eu aseară. Cel puţin am făcut lesne focul.

Râse uşor, ca şi cum ar fi spus o glumă, şi vârî pachetul la loc în desagă.

Se pare că nu era gata să accepte orice din partea lui. Stomacul îi chiorăia de foame.

— În cazul ăsta, spuse el, ridicându-se în picioare, am face mai bine să pornim la drum.

— Dar eşti încă ud, protestă ea.

— O să mă usuc mergând, răspunse el hotărât şi începu să arunce pământ peste foc. Dacă el era şeful, era vremea să se apuce să dea ordine. Vântul dinspre râu începea să se înteţească.

CAPITOLUL 23

Fratele Lup

Încă de la început Perrin ştia că drumul până la Caemlyn nu avea să fie deloc uşor, începând cu Egwene, care insista să meargă pe rând cu Bela. Nu ştiau cât de departe era, spunea ea, dar era oricum prea departe pentru ca ea să fie singura care mergea călare. Se uită la el fără să clipească, cu faţa încremenită.

— Sunt prea greu pentru Bela, se împotrivi el. Sunt obişnuit să merg pe jos şi aş prefera aşa.

— Şi eu nu sunt obişnuită să merg pe jos? i-o întoarse Egwene tăios.

— Nu asta am vrut să…

— Numai eu să sufăr de pe urma statului în şa, asta vrei? Şi când tu o să cazi din picioare de oboseală de atâta mers, te aştepţi să am grijă de tine, nu-i aşa?

— Hai s-o lăsăm baltă, murmură el, văzând că Egwene se pregăteşte să continue. Oricum, călăreşti tu prima.

Chipul ei căpătă o mină şi mai încăpăţânată, dar Perrin nu o lăsă să rostească nici o vorbă.

— Dacă nu urci singură pe cal, te pun în şa cu mâna mea.

Egwene se uită mirată la el, şi un zâmbet uşor îi flutură pe buze.

— Dacă-i aşa…

Părea că vrea să râdă, dar se mulţumi să urce în şa.

Perrin mormăi ceva în sinea lui în timp ce se îndepărta de râu. Căpeteniile din poveşti nu trebuiau niciodată să suporte astfel de lucruri.

Egwene insistă să meargă şi el călare şi, ori de câte ori încerca să refuze, făcea în aşa fel încât îl convingea să urce în şa. Meseria de fierar nu era pentru pricăjiţi, iar Bela nu era foarte mare pentru un cal. De fiecare dată când punea piciorul în scară, iapa cea flocoasă se uita la el cu o privire în care era sigur că citeşte reproşul. Lucruri fără importanţă, poate, dar care îl agasau. Curând începu să bată în retragere când Egwene spunea:

— E rândul tău, Perrin.

În poveşti, căpeteniile nu se dădeau înapoi de la nimic şi nu făceau decât ceea ce credeau de cuviinţă. Dar, cugeta el, nici nu aveau de a face cu Egwene.

Nu aveau decât puţine provizii de pâine şi brânză, care se şi terminară până la sfârşitul primei zile. Perrin puse laţuri în locurile pe unde se vedea că trecuseră iepuri – urmele erau vechi, dar merita osteneala iar Egwene începu să strângă vreascuri pentru foc. După ce isprăvi, hotărî să-şi încerce norocul şi cu praştia înainte să se întunece de tot. Nu văzuseră nici o vietate prin preajmă, dar… Spre uimirea lui, nimeri aproape imediat un iepure jigărit. Fu atât de surprins când îl văzu sărind dintr-un tufiş de la picioarele lui, că aproape îl scăpă, dar izbuti să pună mâna pe el câţiva paşi mai încolo, tocmai când ţâşnea pe lângă un copac.

Când se întoarse cu iepurele, văzu că Egwene adusese toate cele trebuincioase pentru foc, dar stătea în genunchi lângă mormanul de vreascuri, cu ochii închişi.

— Ce faci aici? Nu aşa o să aprinzi focul.

Egwene tresări la vorbele lui, se întoarse şi se uită la el, ducându-şi mâna la gât.

— M-ai… m-ai speriat.

— Am avut noroc! râse el, arătându-i iepurele. Du-te şi adu cremenile şi bucata de fier. Cel puţin o să mâncăm bine astă seară.

— Nu am cremene, răspunse ea încetişor. Era în buzunar, dar am pierdut-o în râu.

— Atunci cum…?

— A fost aşa de uşor acolo, pe malul râului, Perrin. Întocmai cum îmi arătase Moiraine Sedai. Doar întindeam mâna şi… Făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să apuce ceva, apoi îşi lăsă mâna să cadă, oftând. Acum nu mai pot.

Perrin îşi umezi buzele, neliniştit.

— Pu… Puterea?

Egwene încuviinţă, iar el se uită ţintă la ea.

— Ai înnebunit? Vreau să zic… Puterea Supremă! Nu te joci cu aşa ceva.

— A fost aşa de uşor, Perrin. Pot face asta. Pot stăpânii Puterea.

Perrin trase adânc aer în piept.

— O să fac eu focul, Egwene. Promite-mi că n-o să mai încerci să faci… să faci… asta din nou.

— Nu vreau.

Chipul îi deveni ca de piatră, şi Perrin aproape că scoase un oftat.

— Tu ai renunţa la securea aia a ta, Perrin Aybara? Ai umbla de colo până colo cu o mână legată la spate? Nu promit.

— O să fac eu focul, spuse el, cu un aer obosit. Cel puţin nu mai încerca astă seară. Te rog.

Egwene încuviinţă în silă şi, chiar după ce iepurele se frigea într-un proţap deasupra focului, Perrin avea impresia că fata credea în continuare că ar fi putut face ea mai bine. Fireşte că nu renunţă să mai încerce, seară de seară, cu toate că o singură dată izbuti să scoată un firicel de fum, care se mistui aproape imediat. Se vedea în privirea ei că de-abia aşteaptă să-i spună ceva, aşa că găsi mai înţelept să nu zică nimic.

După acea singură masă caldă, se hrăniră cu rădăcini tari şi cu câţiva muguri. Cum primăvara tot nu dădea semne că s-ar apropia, nici din acestea nu găseau prea multe şi nici prea gustoase nu erau. Nu se plângeau, dar la fiecare popas unul dintre ei ofta cu părere de rău şi amândoi ştiau că ar fi vrut să simtă gustul brânzei sau măcar mirosul pâinii. Când, într-o după-amiază, găsiră nişte ciuperci – Coroana reginei, cele mai bune –, într-o parte umbrită a pădurii, fu o sărbătoare. Le înfulecară cu nesaţ, râzând şi istorisind lucruri întâmplate în Emond's Field, poveşti care începeau cu „Îţi aduci aminte când…”, dar ciupercile se terminară repede, iar râsetele conteniră şi ele. Foamea era lipsită de voioşie.

Cel care mergea pe jos avea tot timpul o praştie în mână, gata să tragă dacă ar fi zărit vreun iepure sau vreo veveriţă, dar singura dată când unul dintre ei aruncă cu o piatră fu de necaz. Dimineaţa nu găseau nimic în laţurile pe care le puneau cu atâta grijă seara şi nu îndrăzneau să stea o zi întreagă într-un loc, sperând să prindă ceva. Niciunul nu ştia cât mai e până la Caemlyn şi niciunul nu se simţea în siguranţă atâta vreme cât nu ajungeau acolo, dacă aveau să mai ajungă vreodată. Perrin începu să se întrebe dacă stomacul lui putea să se micşoreze aşa de mult încât să-i facă o gaură în mijloc.

După câte îşi dădea seama, înaintaseră simţitor, dar, pe măsură ce se îndepărtau din ce în ce mai mult de Arinelle, fără

să vadă niciun sat sau măcar o fermă unde să întrebe pe unde să o ia, începu să aibă tot mai multe îndoieli cu privire la planul lui. Egwene părea în continuare la fel de încrezătoare ca atunci când porniseră la drum, dar era sigur că, mai devreme sau mai târziu, avea să-i spună că ar fi fost mai bine să rişte să se întâlnească cu trolocii decât să rătăcească aşa toată viaţa. Egwene nu zicea nimic, dar el tot se aştepta să vină şi acest moment.

La două zile depărtare de râu dădură peste dealuri acoperite cu păduri dese, unde zăbovea încă iarna, ca peste tot, şi, o zi mai târziu, ajunseră din nou într-un ţinut neted, unde pădurea deasă adăpostea luminişuri ce se întindeau adesea pe mai mult de o milă. În cotloanele mai ascunse era încă zăpadă, iar vântul sufla mereu rece. Nu zăriră nicăieri niciun drum, sau un câmp arat, sau fum ieşind dintr-un horn în depărtare, sau vreun semn de aşezare omenească – nimic care să pară încă locuit.

O dată dădură peste dărâmăturile unor metereze înalte de piatră care încercuiseră pe vremuri vârful unui deal. În interiorul zidurilor năruite mai erau încă în picioare bucăţi din casele de piatră fără acoperiş. Pădurea înghiţise totul în jur; copacii creşteau pretutindeni, iar pânze străvechi de păianjen acopereau blocurile mari de stâncă. Altă dată ajunseră la un turn de piatră, cu vârful distrus şi cafeniu din pricina muşchiului de pe el, sprijinit pe un stejar uriaş ale cărui rădăcini groase ameninţau să îl scoată din pământ. Dar nu găsiră niciun loc în care oamenii să fi trăit de curând. Amintirea lui Shadar Logoth îi ţinu departe de dărâmături şi îi făcu să grăbească pasul până când ajunseră din nou în locuri prin care oamenii nu păreau să fi călcat vreodată.

În somn, Perrin era chinuit de vise, vise înspăimântătoare. Se făcea că Ba’alzamon îl urmărea prin tot felul de labirinturi, încercând să îl răpună, dar, din câte îşi amintea, nu se întâlnea niciodată faţă în faţă cu el. Şi era de ajuns să se gândească la călătorie ca să aibă vise urâte. Egwene se plângea de coşmare în care apărea Shadar Logoth, mai cu seamă în cele două nopţi după ce găsiseră fortăreaţa prăbuşită şi turnul abandonat. Perrin nu scotea o vorbă, nici măcar atunci când se trezea asudat şi tremurând de frică în întuneric. Egwene se bizuia pe el ca să ajungă cu bine în Caemlyn, nu ca să-i împărtăşească grijile în privinţa cărora oricum nu puteau face nimic.

Mergea în faţa Belei, întrebându-se dacă vor găsi ceva de mâncare pentru seară, când simţi prima dată mirosul. Nările iepei fremătară, şi în clipa următoare ea înălţa capul. Perrin apucă frâiele înainte ca iapa să aibă timp să necheze.

— Fum, zise Egwene cu însufleţire. Se aplecă în şa şi trase adânc aer în piept. Foc. Cineva face de mâncare. Iepure.

— Poate, murmura Perrin precaut, iar zâmbetul ei vesel se stinse. Lăsă la o parte praştia şi puse mâna pe securea cu lamă în formă de semilună. Strângea spasmodic coada groasă a securii. Era o armă, dar nici exerciţiile pe care le făcuse pe ascuns în spatele fierăriei, nici învăţătura lui Lan nu-l pregătiseră cu adevărat pentru aşa ceva. Chiar şi amintirea bătăliei din Shadar Logoth era prea tulbure ca să-l poată face încrezător. Şi nici nu ar fi reuşit să îşi golească mintea, aşa cum spuneau Rand şi Străjerul.

Soarele coborî printre copacii din urma lor şi pădurea se umplu de umbre pestriţe. Mirosul slab de fum plutea în jurul lor, aducând cu sine mireasma cărnii puse la fript. „S-ar putea să fie iepure” îşi spuse el, iar stomacul îi chiorâi. Sau poate că era altceva. Se uită la Egwene; fata îl urmărea cu privirea. Nu era aşa de simplu să fii căpetenie – aveai anumite responsabilităţi.

— Aşteaptă aici, îi porunci el încet. Egwene se încruntă, dar o întrerupse de îndată ce deschise gura. Şi să nu scoţi o vorbă. Încă nu ştim cu cine avem de-a face.

Fata încuviinţă. Fără prea mare tragere de inimă, dar încuviinţă. Perrin se întreba de ce nu făcea la fel şi când încerca să o convingă să nu se urce el pe cal. Trase adânc aer în piept şi porni spre locul de unde se ridica fumul.

Nu petrecuse la fel de mult timp ca Rand şi Mat în pădurile din jurul satului Emond’s Field, dar vânase şi el iepuri. Se furişă printre copaci fără să calce pe nici o rămurică. Curând se uita iscoditor de după trunchiul unui stejar înalt, cu crengi lungi şi încovoiate, care ajungeau până la pământ, apoi se înălţau din nou. Puţin mai încolo era un foc, şi, nu departe de flăcări, sprijinit de una din ramurile copacului, stătea un bărbat zvelt, cu pielea arămie.

Nu era troloc, dar era cel mai ciudat om pe care îl văzuse vreodată Perrin. În primul rând, toate hainele lui păreau făcute din piele de animal, încă acoperită de blană – până şi cizmele şi tichia neobişnuită, rotundă şi turtită, pe care o purta pe cap.

Mantia era croită din petice de blană de veveriţă şi de iepure, cusute la întâmplare; pantalonii păreau făcuţi din blana miţoasă şi cu fire lungi a unei capre cafeniu cu alb. Părul, lung şi cărunt, era strâns la ceafă cu un şnur şi îi atârna până la mijloc. Barba deasă îi acoperea jumătate din piept. La cingătoare purta un cuţit lung, care aproape că semăna cu o sabie, şi un arc şi o tolbă erau sprijinite de o cracă de lângă el.

Bărbatul se lăsă pe spate, părând că doarme, dar Perrin nu îşi părăsi ascunzişul. Deasupra focului erau puse şase beţe, şi în fiecare era înfipt câte un iepure rumenit, din care se prelingea din când în când puţină zeamă care sfârâia în flăcări. Îi lăsa gura apă din pricina mirosului.

— Ai salivat destul? Bărbatul deschise un ochi şi se uită cu subînţeles spre locul unde se ascundea Perrin. Tu şi prietena ta aţi face mai bine să veniţi aici să luaţi o îmbucătură. Nu v-am văzut mâncând prea mult în ultimele două zile.

Perrin şovăi, apoi se ridică încet în picioare, ţinând încă strâns securea.

— Mă urmăreşti de două zile?

Bărbatul chicoti înfundat.

— Da, te urmăresc. Pe tine şi pe fata aia frumuşică. Face din tine ce vrea, nu-i aşa? Mai mult, v-am auzit. Calul e singurul care nu bocăne aşa de tare încât să-l auzi de la cinci mile depărtare. O chemi şi pe ea sau ai de gând să mănânci singur tot iepurele?

Perrin se burzului; ştia că nu face mult zgomot. În Codrul cu Bălţi nu reuşeai să te apropii îndeajuns de un iepure ca să-l nimereşti cu praştia dacă făceai zgomot. Dar mirosul iepurelui fript îi aduse aminte că şi lui Egwene îi era foame şi, în plus, aştepta să vadă dacă nu simţiseră cumva mirosul de la focul vreunor troloci.

Vârî coada securii prin cheutoarea de la cingătoare şi ridică glasul.

— Egwene! E în ordine! E iepure. Întinse mâna şi spuse cu o voce mai firească: Mă cheamă Perrin. Perrin Aybara.

Bărbatul se uită puţin la mâna lui înainte să i-o strângă, cu o oarecare stângăcie, ca şi cum nu ar fi fost obişnuit cu aşa ceva.

— Pe mine mă cheamă Elyas, zise el, uitându-se în sus la Perrin. Elyas Machera.

Perrin rămase cu gura căscată şi aproape că dădu drumul mâinii lui Elyas. Bărbatul avea ochii galbeni, de culoarea aurului neted şi strălucitor. Umbra unei amintiri îi dădu o clipă târcoale, apoi dispăru. Nu se gândea decât la faptul că toţi trolocii pe care îi văzuse aveau ochii întunecaţi, aproape negri.

Se ivi şi Egwene, ducând-o pe Bela de căpăstru cu băgare de seamă. Legă frâiele iepei de o creangă mai mică a stejarului şi spuse vorbe politicoase când Perrin i-l prezentă pe Elyas, dar privirea îi tot alunecă spre iepuri. Nu păru să observe culoarea ochilor bărbatului. Când Elyas îi îmboldi să mănânce, nu se lăsă rugată. Perrin şovăi o clipă înainte să facă la fel. Elyas aşteptă tăcut cât timp mâncară. Perrin era atât de înfometat, încât rupea bucăţi fierbinţi de carne pe care trebuia să le treacă dintr-o mână în alta, ca să le mai răcească puţin înainte să le poată baga în gură. Nici Egwene nu mânca la fel de îngrijit ca de obicei: zeama de la carne i se scurgea pe bărbie. Amurgise deja când se apropiau de sfârşit, iar totul în jur începea să se cufunde pe deplin în întuneric. De-abia atunci Elyas vorbi:

— Ce faceţi pe aici? Pe o distanţă de cincizeci de mile nu e nici o casă, indiferent încotro o apuci.

— Mergem la Caemlyn, răspunse Egwene. Poate aţi putea…

Ridică din sprâncene văzând cum Elyas îşi dă capul pe spate, hohotind de râs. Perrin, cu un picior de iepure în mână, se uită ţintă la el.

— Caemlyn? întrebă Elyas răguşit când îşi recăpătă glasul. Dacă urmaţi drumul pe care aţi mers în ultimele două zile, o să ajungeţi la vreo sută de mile mai la miazănoapte de Caemlyn.

— Aveam de gând să întrebăm pe unde s-o luăm, încercă Egwene să se apere. Doar că încă n-am găsit niciun sat, nici o fermă.

— Şi nici n-o să găsiţi, îi anunţă Elyas, râzând pe înfundate. Dacă mergeţi tot aşa, o să ajungeţi până la Osia Lumii fără să daţi peste cineva. Fireşte, dacă aţi reuşi să urcaţi Osia – se poate, în anumite locuri –, aţi găsi oameni în Pustiul Aiel, dar nu v-ar plăcea acolo. Ziua te topeşti de căldură, noaptea îngheţi de frig şi tot timpul mori de sete. Trebuie să fii Aiel ca să găseşti apă în Pustiul Aiel, şi străinii nu prea le sunt pe plac. Nu, nu prea. Izbucni din nou în hohote de râs, de data aceasta tăvălindu-se pe jos. Nu, chiar deloc, reuşi el să îngaime.

Perrin se foi neliniştit. „Stăm la masă cu un nebun?”

Egwene se încruntă, dar aşteptă până când veselia lui Elyas se mai domoli, apoi spuse:

— Poate sunteţi bun să ne arătaţi pe unde să o luăm. Ştiţi mult mai multe despre toate locurile astea decât noi.

Elyas încetă să mai râdă. Ridică privirea, îşi puse la loc tichia rotundă de blană care îi căzuse în timp ce se tăvălea pe jos şi se uită la ea pe sub sprâncene.

— Nu-mi prea plac oamenii, rosti el sec. Oraşele sunt pline de oameni. Nu mă apropii prea des de sate sau de ferme. Prietenii mei nu sunt pe placul sătenilor şi al fermierilor. Nici nu v-aş fi ajutat dacă nu v-aş fi văzut cum mergeţi poticnindu-vă, la fel de neajutoraţi şi de nevinovaţi ca nişte pui abia născuţi.

— Dar cel puţin ne puteţi spune încotro s-o apucăm. Dacă ajungem în cel mai apropiat sat, chiar dacă e la cincizeci de mile depărtare, o să ne spună cei de acolo cum să ajungem la Caemlyn.

— Nu vă mişcaţi, îi rugă Elyas. Se apropie prietenii mei.

Bela necheză speriată şi se smuci, încercând să se elibereze. Perrin se ridică pe jumătate când văzu siluetele care apăreau de jur împrejurul lor în pădurea întunecată. Bela se ridică în două picioare şi se zbătu, fornăind.

— Liniştiţi iapa, le ceru Elyas. N-o să-i facă niciun rău. Nici vouă, dacă nu vă mişcaţi.

Patru lupi se apropiară de ei, patru animale flocoase, care îi ajungeau până la brâu, cu fălci puternice, care ar fi putut rupe piciorul unui om. Ca şi cum ceilalţi nu ar fi fost acolo, se îndreptară spre foc şi se întinseră între oameni. Între copaci, în întuneric, oriunde te întorceai, lumina focului făcea să sclipească ochii altor lupi.

„Ochi galbeni”, îşi spuse Perrin. Ca ochii lui Elyas. Asta încercase să-şi amintească. Uitându-se cu atenţie la ei, duse mâna la secure.

— În locul tău n-aş face asta, îl povăţui Elyas. Dacă o să creadă că le vrei răul, n-o să mai fie prietenoşi.

Perrin văzu că fiecare din cei patru lupi îl priveşte ţintă.

I se părea că toţi lupii, şi cei din pădure, se uită la el. Simţea furnicături pe piele. Cu mare băgare de seamă, îşi luă mâna de pe secure. I se năzări că simte cum lupii devin mai puţin încordaţi. Se aşeză încet la loc; mâinile îi tremurau atât de tare, încât îşi cuprinse genunchii ca să se potolească. Egwene era

înlemnită de spaimă. Unul dintre lupi, aproape negru, cu o pată de un cenuşiu mai deschis pe cap, stătea lângă ea, aproape atingând-o.

Bela încetase să mai necheze şi să se ridice în două picioare. Acum tremura şi se muta de un picior pe altul, încercând să nu piardă niciun lup din ochi, lovind când şi când din copite ca să le arate lupilor de ce e în stare – avea de gând să-şi vândă scump viaţa. Lupii însă nu păreau să-i bage în seama nici pe ea, nici pe ceilalţi. Aşteptau liniştiţi, cu limbile atârnându-le din gură.

— Aşa, zâmbi Elyas. Aşa e mai bine.

— Sunt dresaţi? întrebă Egwene cu un glas slab, dar plin de speranţă. Sunt... îmblânziţi?

Elyas pufni dispreţuitor.

— Lupii nu se lasă îmblânziţi, fato, nici măcar cât oamenii. Sunt prietenii mei. Ne ţinem de urât, vânăm împreună, stăm de vorbă în felul nostru. Ca orice prieteni. Nu-i aşa, Grialba?

O lupoaică cu blana în zeci de nuanţe de cenuşiu, mai închise şi mai deschise, întoarse capul ca să se uite la el.

— Vorbiţi cu ei? se minună Perrin.

— Nu s-ar putea spune că vorbesc, răspunse Elyas pe un ton măsurat. Cuvintele nu contează, şi de altfel nici nu au un sens precis. Numele ei nu este Grialba. E ceva care te duce cu gândul la felul în care umbrele joacă pe un ochi de apă din pădure într-o dimineaţa din toiul iernii, iar adierea vântului văłureşte uşor suprafaţa apei, şi la gustul gheţii când apa îţi atinge limba şi la mirosul de zăpadă din aer la căderea nopţii. Dar nici asta nu spune tot. Nu poţi pune toate astea în cuvinte. E mai mult o impresie, ceva ce simţi. Aşa vorbesc lupii. Pe ceilalţi îi cheamă Muşcarsu, Sarsar şi Vântaduc.

Muşcarsu avea o cicatrice veche pe umăr care ar fi putut lămuri numele pe care îl purta, dar la ceilalţi doi lupi nu era nimic care să arate ce însemnau numele lor.

În pofida înfăţişării aspre a lui Elyas, lui Perrin i se părea că bărbatul e bucuros că poate vorbi cu alţi oameni. Cel puţin părea dornic de stat la poveşti. Perrin zări colţii lupilor strălucind la lumina focului şi îşi spuse că poate ar fi mai bine să îl ţină mai departe de vorbă.

— Cum... cum aţi învăţat să vorbiţi cu lupii?

— Ei şi au dat seama, răspunse Elyas. Nu eu. Nu la început. După câte înţeleg eu, aşa se întâmplă întotdeauna. Lupii sunt

cei care te găsesc pe tine, nu tu pe ei. Unii credeau că fusesem spurcat de Cel Întunecat, pentru că, oriunde mergeam, lupii se iveau pe lângă mine. Şi eu credeam la fel, câteodată. Majoritatea oamenilor cinstiţi au început să mă ocolească, iar cei care îmi căutau tovărăşia nu erau dintre aceia cu care să am vreodată chef să stau de vorbă. Mai apoi mi-am dat seama că lupii păreau să ştie ce gândesc, păreau că răspund la ce aveam eu în minte. Aşa a început cu adevărat totul. Erau curioşi să mă cunoască. De obicei lupii simt oamenii, dar nu aşa. Erau bucuroşi când mă găseau. Se spune că a trecut multă vreme de când lupii vânau alături de oameni, şi când spun multă vreme, mi se pare că simt un vânt rece care străbate timpurile din Prima Zi încoace.

— N-am auzit niciodată de oameni care să vâneze cu lupii, se miră Egwene. Vocea încă îi mai tremura puţin, dar părea să fi căpătat curaj văzând că lupii nu fac altceva decât să stea întinşi lângă foc.

Elyas nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

— Lupii îşi amintesc lucrurile altfel decât o facem noi, oamenii, continuă el. În ochii lui ciudaţi era acum o privire absentă, ca şi cum s-ar fi lăsat el însuşi purtat de şuvoiul amintirilor. Fiecare lup îşi aduce aminte de povestea tuturor lupilor sau cel puţin de forma ei. Cum spuneam, lucrurile astea nu pot fi uşor puse în cuvinte. Îşi aduc aminte cum fugăreau prada, cot la cot cu oamenii, dar asta se întâmpla aşa demult, încât acum e mai curând umbra unei umbre decât o amintire.

— E foarte interesant, se minună Egwene, iar Elyas îi aruncă o privire tăioasă. Da, pe cuvânt. Aşa este. Îşi umezi buzele. Aţi putea… ah… aţi putea să ne învăţaţi să vorbim cu ei?

Elyas pufni din nou dispreţuitor.

— Asta nu se poate învăţa. Unii pot s-o facă, alţii nu. Ei spun că el poate. Arătă cu degetul înspre Perrin.

Perrin se uită la degetul lui Elyas ca şi cum ar fi fost un cuţit. „E într-adevăr nebun." Lupii îl priveau din nou fix. Se foi, negăsindu-şi locul.

— Spuneţi că mergeţi la Caemlyn, vorbi din nou Elyas, dar tot nu pricep ce faceţi aici, la zile depărtare de orice aşezare omenească. Îşi puse din nou pe umeri mantia făcută din petice de blană şi se întinse pe o parte, sprijinindu-se într-un cot, aşteptând răbdător.

Perrin îi aruncă o privire lui Egwene. Puţin mai înainte scorniseră o poveste pe care să o spună în caz că ar fi întâlnit oameni, ca să îi lămurească unde merg fără să dea de necazuri. Fără să spună de unde vin şi unde se duceau de fapt. Cine putea şti dacă nu cumva o vorbă spusă la întâmplare ajungea la urechile Pieritului? Munciseră la ea în fiecare zi, punând-o cap la cap, scoţând lucrurile care nu se potriveau. Şi hotărâseră ca Egwene era cea care trebuia să o spună. Era mai pricepută la vorbe decât el şi pretindea că îşi dădea întotdeauna seama când o minte în faţă.

Egwene începu de îndată, cu o voce domoală. Veneau de la miazănoapte, din Saldaea, de la fermele de pe lângă un sat mic. Până acum niciunul din ei nu se îndepărtase la mai mult de douăzeci de mile de casă. Dar auziseră poveştile Menestrelului şi istorisirile neguţătorilor şi voiau să vadă lumea. Caemlyn şi Illian. Marea Furtunilor şi poate chiar şi insulele legendare ale Oamenilor Mării.

Perrin ascultă mulţumit. Nici Thom Merrilin nu ar fi putut scorni o poveste mai reuşită din puţinul pe care îl ştiau despre lumea de dincolo de Ţinutul celor Două Râuri sau una mai potrivită în situaţia lor.

— Din Saldaea, hm? se încruntă Elyas când Egwene termină de vorbit.

Perrin încuviinţă.

— Da, aşa e. Mai întâi ne-am gândit să vedem Maradonul. Mi-ar plăcea să-l văd pe Rege. Dar capitala ar fi primul loc în care ne-ar căuta ai noştri.

Ăsta era rolul lui, să arate limpede că nu fuseseră niciodată la Maradon. Astfel nimeni nu s-ar fi putut aştepta să ştie ceva despre oraş, în caz că ar fi dat peste cineva care trecuse într-adevăr pe acolo. Erau atât de departe de Emond’s Field şi de cele petrecute în Noaptea Iernii. Cine ar fi auzit povestit nu ar fi avut niciun motiv să se gândească la Tar Valon sau la Aes Sedai.

— Asta da poveste. Elyas dădu din cap. Da, bună poveste. Sunt câteva lucruri care nu se potrivesc şi mai ales că Grialba spune că nu e decât o minciună sfruntată. Fiecare cuvânt.

— Minciună! exclamă Egwene. De ce am minţi?

Cei patru lupi nu se mişcaseră, dar părea că nu mai stau aşa de liniştiţi în jurul focului; acum se ghemuiseră şi îi priveau cu ochii lor galbeni pe cei din Emond’s Field, fără să clipească.

Perrin nu spuse nimic, dar mâna i se îndreptă spre securea de la brâu. Într-o clipă, cei patru lupi se ridicară în picioare şi mâna îi rămase nemişcată. Nu scoaseră niciun sunet, dar li se ridicase părul de pe gât. Unul dintre lupii dintre copaci începu să urle în noapte. Alte voci îi răspunseră, cinci, zece, douăzeci, până când întunericul răsună de urletele lor. Deodată încetară. Faţa lui Perrin era acoperită de o sudoare rece.

— Dacă credeţi... Egwene se opri ca să înghită. În ciuda frigului şi chipul ei era asudat. Dacă credeţi că minţim, atunci poate că aţi prefera să înnoptăm în altă parte.

— În mod normal, aşa ar fi bine. Dar acum vreau să îmi povestiţi despre troloci. Şi despre Jumate-Oameni.

Perrin se strădui să nu se citească nimic pe chipul lui şi speră că îi reuşeşte mai bine decât lui Egwene. Elyas continuă, pe un ton cât se poate de firesc:

— Grialba spune că a simţit miros de Myrddraali şi troloci în mintea voastră pe când spuneţi povestea aia prostească. Toţi au simţit. Într-un fel sau altul aveţi ceva de-a face cu trolocii şi cu Făr'-de-Ochi. Lupii îi urăsc pe troloci şi pe Myrddraali mai mult decât focul, mai mult decât orice pe lumea asta. Şi eu la fel. Muşcarsu vrea să termine cu voi. Semnul ăla i l-au lăsat trolocii, când nu era decât un pui. Zice că nu e prea mult vânat, iar voi sunteţi mai graşi decât căprioarele pe care le-a văzut în ultimele luni şi că ar trebui să vă facem de petrecanie. Dar Muşcarsu e întotdeauna nerăbdător. Mai bine mi-aţi povesti totul, de-a fir a păr. Sper că nu sunteţi dintre Iscoadele Celui Întunecat. Nu-mi place să omor oamenii cărora le-am dat de mâncare. Ţineţi minte, o să-şi dea seama dacă minţiţi, şi până şi Grialba e aproape la fel de furioasă ca Muşcarsu.

Ochii lui, la fel de galbeni ca ai lupilor, îi priveau tot fără să clipească. „Sunt ochi de lup", îşi spuse Perrin.

Îşi dădu seama că Egwene se uită la el, aşteptându-l să hotărască ce să facă. „Lumină, iată-mă din nou căpetenie!" Încă din prima zi se înţeleseseră că nu au cum să spună nimănui povestea lor adevărată, dar acum nu vedea nici o altă portiţă de scăpare, chiar dacă ar fi reuşit să pună mâna pe secure înainte ca...

Grialba scoase un mârâit puternic, şi la fel făcură şi ceilalţi trei lupi din jurul focului, apoi lupii din pădure. Vuietul ameninţător umplu văzduhul.

— Bine, se grăbi Perrin să spună! Bine.

Mârâiturile conteniră dintr-odată. Egwene îşi despreună mâinile şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— A început cu câteva zile înainte de Noaptea Iernii, se apucă Perrin să povestească, atunci când prietenul nostru, Mat, a văzut un bărbat îmbrăcat într-o mantie neagră…

Elyas nu îşi schimbă nici poziţia, nici expresia feţei, dar ceva în felul în care clătina din cap dădea de înţeles că ciulise urechile. Cei patru lupi se aşezară la loc, iar Perrin continuă; avea impresia că şi ei îl ascultau. Povestea era lungă, şi o spuse aproape în întregime. Nu vorbi însă de visul pe care îl avuseseră cu toţii când erau în Baerlon. Se aştepta ca lupii să dea semne că omisese ceva, dar ei se mulţumiră să-l privească. Grialba părea prietenoasă, Muşcarsu, înfuriat. Când isprăvi, aproape nu mai avea glas.

— …Şi dacă nu ne găseşte la Caemlyn, o să mergem mai departe, până la Tar Valon. Nu avem de ales, trebuie să primim ajutor de la femeile Aes Sedai.

— Troloci şi Myrddraali atât de departe spre miazăzi, cugetă Elyas. Asta dă de gândit.

Scotoci în spatele lui şi îi aruncă lui Perrin un burduf de apă din piele, dar fără să se uite la el. Părea că se gândeşte. Aşteptă până când Perrin termină de băut, puse burduful la loc şi abia după aceea vorbi.

— Eu nu sunt de partea femeilor Aes Sedai. Cele din Ajah Roşie cărora le place să-i urmărească pe bărbaţii care au de-a face cu Puterea Suprema, au vrut odată să mă domolească şi pe mine. Le-am spus în faţă că nu erau de fapt decât nişte Negre, care îl slujeau pe Cel Întunecat; asta nu le-a plăcut deloc. Odată ce am intrat în pădure, nu m-au mai putut prinde, deşi au încercat din răsputeri. Da, aşa a fost. Dacă veni vorba despre asta, mă îndoiesc că femeile Aes Sedai m-ar privi cu prea multă bunăvoinţă. A trebuit să omor câţiva Străjeri. Urâtă treabă să omori Străjeri. Nu prea mi-a venit la socoteală.

— Vorbitul cu lupii, începu Perrin stingherit. Are… are de-a face cu Puterea?

— Fireşte că nu, mârâi Elyas. N-ar fi reuşit să mă domolească, dar m-a înnebunit faptul că au vrut să încerce. Asta e o poveste veche, băiete. Dinainte să existe femeile Aes Sedai. Dinainte ca vreun om să fi folosit vreodată Puterea Supremă.

Veche de când lumea. Veche de când lupii. Femeilor Aes Sedai nu le place nici asta. Lucrurile vechi care se întâmplă din nou. Nu sunt singurul. Mai sunt şi alte lucruri, alţi oameni. Toate astea le nelinişteşc pe femeile Aes Sedai, le fac să vorbească în şoaptă despre vechile stavile care acum se slăbesc. Spun că lucrurile încep să se destrame. Le e teamă că în curând Cel Întunecat ar putea fi eliberat, asta e. Ai fi crezut că eu sunt de vină pentru asta, după cum se uitau toate la mine. Roşiile, bineînţeles, dar nu numai. Suprema Înscăunată... Ah! Mă ţin cât mai departe de ele şi de prietenii lor. Şi voi ar trebui să faceţi la fel, dacă aţi avea destulă minte.

— Nu mi-aş dori altceva decât să n-am de-a face cu femeile Aes Sedai, rosti Perrin.

Egwene îi aruncă o căutătură tăioasă. Perrin speră că nu o să înceapă să spună că vrea să devină şi ea Aes Sedai. Dar Egwene nu zise nimic, strânse doar din buze, aşa că Perrin continuă.

— Dar nu avem de ales. Am fost urmăriţi de troloci, de Pieriţi, de Draghkar. Numai Iscoade ale Celui Întunecat. Nu ne putem ascunde şi nici nu ne putem apăra singuri. Aşadar, de la cine să cerem ajutor? Cine altcineva e îndeajuns de puternic, dacă nu femeile Aes Sedai?

Elyas rămase tăcut o vreme, uitându-se la lupi, cel mai adesea la Grialba şi la Muşcarsu. Perrin se foi agitat, încercând să nu se uite. Când se uita avea impresia că aproape aude ce îşi spuneau Elyas şi lupii. Chiar dacă nu avea nimic de-a face cu Puterea, nu voia să fie amestecat în aşa ceva. „Pesemne că nu era decât o glumă. Eu nu pot vorbi cu lupii.” Unul dintre lupi – Sarsar, credea el – îl privi şi păru să rânjească. Se întrebă cum de reuşise să ştie care dintre ei era.

— Aţi putea rămâne cu mine, vorbi Elyas în cele din urma. Cu noi.

Egwene ridică din sprâncene, iar Perrin căscă gura de mirare.

— Ei, vi se pare mai bine aşa? îi puse Elyas la încercare. Trolocii profită de orice ocazie ca să omoare un lup singur, dar preferă să se abată mile întregi din drum ca să ocolească o haită. Şi nu trebuie să vă faceţi griji nici în privinţa femeilor Aes Sedai. Nu prea vin prin aceste locuri.

— Ştiu şi eu… Perrin evită să se uite la lupii lungiţi lângă el, de o parte şi de alta. Unul era Grialba, şi îi simţea privirea aţintită asupra sa. Nu e vorba numai de troloci.

Elyas scoase un hohot de râs îngheţat.

— Am văzut şi o haită care i-a venit de hac unui Făr’-de-Ochi. Jumătate din lupi au fost răpuşi, dar, odată ce simţiseră mirosul, nu mai puteau da înapoi. Troloci, Myrddraali, e totuna pentru lupi. Pe tine te vor, băiete. Au auzit şi de alţi oameni care pot vorbi cu lupii, dar tu eşti primul pe care îl întâlnesc, în afară de mine. Dar o vor accepta şi pe prietena ta şi veţi fi mai la adăpost aici decât în orice oraş. Toate oraşele sunt pline de Iscoadele Celui Întunecat.

— Uitaţi ce este, glăsui Perrin stăruitor. Aş vrea să nu mai vorbiţi despre toate astea. Eu nu pot face asta… ce faceţi dumneavoastră, ce spuneţi.

— Cum vrei, băiete. N-aveţi decât să faceţi pe nebunii. Nu vreţi să fiţi la adăpost?

— Nu vreau să mă amăgesc. Nu am de ce să mă amăgesc. Tot ce vrem…

— Mergem la Caemlyn, zise Egwene hotărâtă. Şi de acolo la Tar Valon.

Perrin închise gura şi răspunse privirii înfuriate a fetei cu o căutătură la fel de mânioasă. Ştia că se supunea numai când voia ea, dar ar fi putut cel puţin să-l lase să răspundă singur.

— Şi tu, Perrin? întrebă el şi-şi răspunse singur. Eu? Pai, să mă gândesc… Da. Da, cred că o să merg şi eu mai departe. Îi aruncă un zâmbet. Ei bine, Egwene, asta înseamnă că mergem împreună. Cred că o să te urmez. E bine să vorbeşti despre toate astea înainte să hotărăşti ce faci, nu-i aşa?

Egwene se înroşi, dar chipul îi rămase la fel de împietrit. Elyas mormăi:

— Grialba mi-a zis că aşa veţi face. Spunea că fata are picioarele bine înfipte în lumea oamenilor, iar tu – făcu semn cu capul înspre Perrin – eşti la mijloc. Dacă aşa stau lucrurile, cred că mai bine am merge cu voi înspre miazăzi. Altfel probabil că aţi muri de foame, sau v-aţi rătăci, sau…

Deodată, Muşcarsu se ridică în picioare, iar Elyas întoarse capul ca să se uite la el. Câteva clipe mai târziu se ridică şi Grialba. Veni mai aproape de Elyas, încrucişându-şi privirea cu cea a lui Muşcarsu. Minute în şir ramaseră aşa, nemişcaţi, apoi

Muşcarsu se răsuci şi dispăru în noapte. Grialba se scutură şi se întoarse la locul ei, unde se aşeză, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Elyas văzu privirea întrebătoare a lui Perrin.

— Grialba conduce haita, îi lamuri el. Sunt lupi care ar învinge-o dacă s-ar lua la întrecere, dar ea e mai deşteaptă decât ceilalţi, şi toţi ştiu asta. A salvat de mai multe ori haita. Dar Muşcarsu crede că haita îşi pierde vremea cu voi trei. E stăpânit de ura faţă de troloci, şi dacă sunt troloci aici, spre miazăzi, vrea să plece să-i omoare.

— Înţelegem, şopti Egwene, uşurată. O să găsim singuri drumul… dacă ne ajutaţi un pic, fireşte.

Elyas dădu din mână a nepăsare.

— V-am zis că Grialba conduce haita, nu-i aşa? Dimineaţă o să pornesc cu voi spre miazăzi, şi ei la fel.

Egwene nu părea deloc mulţumită de ce auzise. Perrin rămase cufundat în tăcere. Îl simţea pe Muşcarsu plecând. Şi lupul cu cicatrice nu era singur; vreo zece lupi, toţi masculi tineri, alergară după el. Voia să creadă că e doar o închipuire, din pricina celor pe care-i le spusese Elyas, dar nu putea. Chiar înainte ca lupii care se îndepărtau să îi iasă din minte, simţi un gând care ştia că vine de la Muşcarsu, un gând aşa de limpede ca şi cum ar fi fost al lui. Ură. Ură şi gust de sânge.

CAPITOLUL 24

Pe Arinelle în jos

Undeva, în depărtare, picura apă, cu picături care se spărgeau cu zgomot, răsunând iarăşi şi iarăşi, pierzându-se pentru vecie de sursa din care izvorâseră. Peste tot erau poduri de piatră şi rampe fără balustradă, apărând din turnurile groase, plate, de piatră, toate şlefuite, fără asperităţi şi vârstate cu roşu şi auriu. Nivel peste nivel, labirintul se întindea în sus şi în jos prin văzduhul ceţos, fără să i se vadă vreun capăt. Fiecare pod ducea la un turn, fiecare rampă, la altul şi la alte poduri. În orice direcţie s-ar fi uitat, Rand nu reuşea să distingă nimic prin întuneric decât aceleaşi imagini, şi deasupra, şi dedesubt. Nu era suficientă lumină pentru a vedea bine, şi aproape că se simţea recunoscător pentru asta. Unele dintre rampe duceau către platforme care erau, pesemne, chiar deasupra celor de mai jos. Nu putea vedea baza nici uneia dintre ele. Merse mai departe, căutând o cale de scăpare, ştiind că totul era doar o iluzie. Nimic nu era real.

Cunoştea această iluzie; o trăise de prea multe ori ca să n-o ştie. Oricât de departe ar fi mers, în sus sau în jos, în orice direcţie, nu dădea decât de piatră strălucitoare. Piatră, da, dar văzduhul era îmbibat de umezeala pământului jilav, de-abia să-pat, şi de mirosul dulce de putreziciune, care-l îmbolnăvea. Era mirosul unui mormânt deschis înainte de vreme. Încercă să nu respire, dar mirosul îi umplea nările şi i se lipea de piele ca uleiul.

Cu coada ochiului, zări o umbră mişcându-se şi îngheţă, aproape ghemuit lângă parapetul care înconjura vârful unuia dintre turnuri. Nu era un loc potrivit pentru o ascunzătoare. Dacă îl urmărea cineva, putea să-l zărească dintr-o mie de direcţii. Văzduhul era plin de umbre, dar nu era niciun colţ cu adevărat întunecat în care să se poată ascunde. Lumina nu venea de la lămpi, opaiţe sau torţe; era, pur şi simplu, acolo, atâta câtă era, ca şi cum s-ar fi revărsat din văzduh. Era suficient ca să vezi ce era în jur. Şi suficient ca să fii văzut. Dar nemişcarea îi oferea oarece protecţie.

Văzu din nou o mişcare, de data asta limpede. Un bărbat venea cu paşi mari pe o rampă din depărtare, fără să-i pese de lipsa parapetelor, fără să se teamă că ar putea cădea în gol. Mantia lui flutura din pricina mişcărilor grăbite şi hotărâte, iar capul i se rotea încoace şi încolo, căutând fără încetare ceva. Era prea departe pentru ca Rand să vadă mai mult decât umbre, dar nu era nevoie să se apropie ca să ştie că mantia era roşie, ca sângele proaspăt vărsat, şi că ochii care-l căutau ardeau ca două cuptoare.

Încercă să urmărească labirintul cu ochii, pentru a vedea cât mai avea de străbătut Ba'alzamon ca să ajungă la el, apoi renunţă, părându-i-se zadarnic. Aici, distanţele erau înşelătoare; şi această lecţie o învăţase dinainte. Ceea ce părea să fie la foarte mare distanţa putea fi atins după numai un colţ, iar ceea ce părea aproape putea fi de negăsit. Singurul lucru înţelept pe care îl putea face, aşa cum fusese de la bun început, era să nu se oprească. Să nu se oprească şi să nu se gândească la nimic. Gândurile erau periculoase, o ştia bine.

Şi totuşi, după ce întoarse spatele siluetei îndepărtate a lui Ba'alzamon, nu se putu abţine să nu se întrebe unde era Mat. Oare era şi el pe undeva prin labirint? „Sau există două labirinturi şi doi Ba'alzamoni?" Alungă acest gând; era prea îngrozitor pentru a insista asupra lui. „O fi ca în Baerlon? Atunci de ce nu mă poate găsi?" Era ceva mai bine aşa. Era o vagă consolare. „Consolare? Sânge şi cenuşă, oare cu ce mă linişteşte asta?"

De două sau trei ori fusese cât pe ce să se întâlnească, deşi nu-şi putea aminti clar, dar de multă, multă vreme – oare cât de multă? – nu se mai oprise din alergat, iar Ba'alzamon îl urmărise degeaba. Oare era ca în Baerlon, sau era doar un coşmar sau un vis precum visele celorlalţi oameni?

Atunci, pentru o clipă – doar atât cât să tragă aer în piept –, înţelese de ce era periculos să se mai gândească, ce era acel lucru la care nu se putea gândi în linişte. Aşa cum se mai întâmplase şi înainte, de câte ori îşi îngăduia să creadă că tot ce-l înconjura era un vis, văzduhul tremura, întunecându-i privirile. Se înmuia ca noroiul, făcându-l să nu mai poată înainta. Doar o clipă.

Căldura îl făcea să simtă mâncărimi pe piele, iar gâtul i se uscase de mult timp, în vreme ce alerga prin labirintul

înconjurat de ghimpi. Oare cât timp trecuse? Sudoarea i se evapora, înainte să-l poată răcori vreun pic, iar ochii îi ardeau. Deasupra – dar nu foarte departe, dacă se gândea bine –, fierbeau nori mânioşi, oţeliţi, vârstaţi cu negru, dar în labirint aerul nu se mişca deloc. O clipă se gândi că se schimbase ceva împrejurul său, dar gândul i se risipi din pricina căldurii. Era de multă vreme acolo. Gândurile erau periculoase, o ştia bine.

Pietrele şlefuite, palide şi rotunjite alcătuiau o podea de-abia întrezărită, aproape îngropată în praful fin care se ridica în valuri la fiecare pas, oricât de uşor. Îi intra în nas, ameninţând să-l facă să strănute şi să se trădeze; când încercă să respire pe gură, praful îl făcu să se înece, până se înăbuşi de tot.

Era un loc periculos; ştia şi asta. În faţa lui se zăreau trei deschizături în stratul gros de ghimpi, apoi drumul se curba, pierzându-se din vedere. Era foarte posibil ca Ba'alzamon să se apropie de vreuna din acele răspântii, chiar în acel moment. Se întâlniseră deja de două sau trei ori, deşi nu-şi putea aminti prea multe, în afară de faptul că îl văzuse şi scăpase… cumva. Era periculos să gândească prea mult.

Gâfâind din pricina căldurii, se opri să cerceteze zidul labirintului. Tufişuri de ghimpi, împletite strâns laolaltă, maronii şi cu un aspect uscat, cu ţepi fioroşi, ca nişte cârlige mari. Era prea înalt pentru a putea privi pe deasupra lui, prea des pentru a putea zări ceva prin el. Atinse uşor zidul, şi tresări. În ciuda precauţiei, un ghimpe îl înţepă în deget, arzându-l ca un ac de foc. Se trase înapoi, şi picioarele i se împiedicară de pietre. Scutură din mână, răspândind în jur picături mari de sânge. Arsura începu să se domolească, dar mâna îi zvâcnea toată.

Dintr-odată, uită de durere. Cu călcâiul răsturnase una dintre pietrele netede, scoţând-o din pământul uscat. O privi fix, iar orbitele goale îl priviră la rândul lor. Un craniu. Un craniu de om. Privi îndărăt de unde venise, spre toate pietrele şlefuite şi deschise la culoare, toate la fel. Îşi mişcă repede picioarele, dar nu se putea deplasa fără să calce pe ele şi nu avea unde să se adăpostească. În mintea lui se formă un gând rătăcit, cum că lucrurile puteau fi altfel decât păreau, dar îl înăbuşi fără milă. Aici era periculos să gândeşti.

Îşi regăsi oarecum cumpătul. Era periculos şi să rămână pe loc. Era unul dintre lucrurile pe care le ştia sigur, deşi nu le putea explica. Sângele care-i picura din deget aproape se

oprise, iar mâna nu îi mai zvâcnea aşa puternic. Cu degetul în gură, porni îndărăt pe drum, într-o direcţie aleasă la întâmplare. Toate drumurile erau la fel, în acest loc.

Atunci îşi aminti că auzise cândva că poţi ieşi dintr-un labirint dacă te întorceai mereu în acelaşi sens. La prima deschizătură din peretele de ghimpi o luă la dreapta, apoi din nou la dreapta. Şi se trezi faţă în faţă cu Ba'alzamon.

Pe chipul acestuia se oglindi uimirea, iar mantia sa roşie ca sângele se opri din fluturat, atunci când el rămase pe loc. În ochii săi se înălţară flăcările, dar Rand aproape că nu le simţea, din pricina arşiţei din labirint.

— Cât crezi că-mi poţi scăpa, băiete? Cât crezi că poţi fugi de soartă? Eşti al meu!

Împleticindu-se, Rand se întrebă de ce se căuta la şold, ca şi cum ar fi avut o sabie.

— Ajută-mă, Lumină, murmură el. Lumina să m-ajute.

Nici nu-şi mai amintea ce voia să spună cu asta.

— Lumina n-o să te ajute, băiete, şi nici Ochiul Lumii nu-ţi slujeşte la nimic. Eşti câinele meu, şi, dacă nu vrei să te năpusteşti la poruncă, am să te strâng de gât cu trupul încolăcit al Marelui Şarpe.

Ba'alzamon întinse braţul şi, dintr-odată, Rand îşi dădu seama că exista o cale de scăpare, o amintire tulbure, aproape ştearsă, periculoasă, dar nu într-atât de periculoasă ca atingerea Celui Întunecat.

— Un vis! strigă Rand. E un vis!

Ochii lui Ba'alzamon se măriră de uimire, de mânie, sau poate şi una, şi alta, apoi văzduhul se tulbură, trăsăturile lui se şterseră şi dispăru.

Rand se răsuci în loc, cu ochii holbaţi. Se uita la propria imagine, reflectată de o mie de ori. De zece mii de ori. Deasupra era beznă, şi beznă dedesubt, dar de jur împrejurul său se aflau oglinzi, aşezate în toate unghiurile, cât de departe vedea cu ochii. Toate îi arătau propria imagine, gheboşată şi răsucindu-se de colo colo, holbându-se cu ochii mari, înspăimântat.

Peste oglinzi trecu o negură roşie. Se răsuci, încercând s-o prindă, dar în fiecare oglindă ea pluti în spatele propriei imagini şi dispăru. Apoi se întoarse, dar nu mai era negură. Ba'alzamon veni cu paşi mari prin oglindă, zece mii de Ba'alzamoni care-l căutau, trecând încoace şi încolo prin oglinzile argintii.

Se trezi că se uita fix la imaginea propriului chip, palid şi tremurând din pricina frigului aprig. Imaginea lui Ba'alzamon crescu în spatele lui, privindu-l; nu-l vedea, dar nici nu-l slăbea din ochi. În fiecare oglinda, flăcările de pe chipul lui Ba'alzamon ardeau năvalnic, învăluindu-l, distrugându-l, contopindu-l cu celălalt. Voia să strige, dar avea gâtul îngheţat. Rămăsese un singur chip în şirul nesfârşit de oglinzi. Chipul său. Chipul lui Ba'alzamon. Unul singur.

Rand tresări şi deschise ochii. Era întuneric, şi nu vedea decât o singură luminiţă palidă. De-abia respirând, îşi mişcă ochii, dar nimic altceva. O pătură grosolană de lână îl acoperea până la umeri, şi îşi înconjurase capul cu braţele. Simţea sub palme scândurile netede de lemn. Scândurile punţii. Pânzele scârţâiau în noapte. Respiră adânc. Era la bordul *Picăturii.* Se terminase… cel puţin până în noaptea următoare.

Fără să se gândească, îşi duse degetul la gură. Simţind gustul sângelui, îngheţă. Încet, îşi duse mâna la faţă, până când reuşi să vadă ceva în lumina slabă a lunii, până ce reuşi să vadă picătura de sânge care stătea să-i cadă din deget. Sângele care curgea din locul în care îl înţepase ghimpele.

Picătura se grăbea încet în josul râului Arinelle. Vântul era puternic, dar bătea din diverse direcţii care făceau ca pânzele să nu mai fie de folos. Cu toate că Domon le cerea tuturor să se grăbească, barca de-abia se târa. La vreme de noapte, omul de la prova urmărea drumul la lumina lămpilor, strigându-i celui de la cârmă, în timp ce curenţii duceau barca în josul râului şi împotriva vântului, cu toate pânzele strânse. În apele râului nu erau stânci de care să trebuiască să se ferească, dar locurile cu apa mică erau numeroase, iar acolo barca se putea împotmoli cu prova în noroi, şi poate şi mai mult; dacă se întâmpla aşa, nu avea cum să iasă fără ajutor. Asta dacă aceia care soseau primii voiau să ajute, şi nu să le facă vreun rău. Peste zi, pânzele stăteau întinse de la răsărit la apus, dar vântul le smucea, de parcă voia să împingă barca îndărăt în susul râului.

Nu trăgeau la mal, nici ziua, nici noaptea. Bayle Domon conducea şi barca, şi echipajul cu la fel de multă asprime, răstindu-se la vânturile neprielnice, blestemând încetineala cu care înaintau. Pe marinarii înhămaţi la vâsle îi făcea leneşi şi-i şfichiuia cu ascuţişul limbii sale de câte ori greşeau ritmul, descriind, cu glasul său scăzut şi dur, trolocii de zece picioare în

înălţime care se puteau afla oricând pe punte în mijlocul lor, sfâşiindu-le beregata. Vreme de două zile, asta se dovedi îndeajuns pentru a-i face pe toţi să tresară. Apoi însă, amintirea atacului trolocilor începu să se şteargă, iar oamenii începură să bombăne după un ceas de răgaz, în care să-şi dezmorţească picioarele pe mal, şi despre pericolele coborârii pe râu la vreme de noapte.

Nu făceau ei prea multă zarvă, trăgând cu ochiul ca să se asigure că Domon nu era prin apropiere ca să-i audă, dar căpitanul părea să ştie tot ce se vorbea pe puntea bărcii sale. De câte ori începeau protestele, el scotea în tăcere la iveală sabia lungă, ca o coasă, şi securea curbată, fioroasă, care fuseseră găsite pe punte după atac. Obişnuia să le atârne de catarg vreme de un ceas, iar cei care fuseseră răniţi îşi pipăiau bandajele, şi mormăielile se potoleau… cel puţin o zi, până ce un alt membru al echipajului începea să spună că, de acum, trolocii nu mai aveau cu siguranţă cum să-i ajungă, şi totul se repeta.

Rand observă că Thom Merrilin se ţinea departe de oamenii din echipaj, când aceştia începeau să şuşotească împreună şi să se încrunte, deşi în general era foarte prietenos cu ei, îi lovea cu palma pe spate, le spunea glume şi vorbe în doi peri care îl făceau până şi pe cel mai istovit dintre ei să zâmbească. Când ei bombăneau în taina, Thom îi urmarea cu priviri piezişe, deşi părea absorbit de alte treburi, cum ar fi fost să-şi aprindă pipa cu muştiucul lung, sau să-şi acordeze harpa, sau să facă aproape orice altceva, decât să-i bage în seamă. Rand nu înţelegea de ce. Echipajul părea să dea vina nu pe cei trei care veniseră la bord urmăriţi de troloci, ci pe Floran Gelb.

În primele două zile, Gelb părea să fie aproape peste tot, povestindu-i fiecărui marinar pe care-l putea încolţi propria versiune despre întâmplările din noaptea în care Rand şi ceilalţi veniseră la bord. Comportamentul său varia, fiind când indignat, când jalnic, apoi iritat din nou, iar buza i se strâmba mereu, când arăta spre Thom, Mat sau, mai ales, spre Rand, încercând să dea vina pe ei.

— Sunt străini, argumenta Gelb cu glas scăzut şi cu ochii după căpitan. Ce ştim despre ei? Au venit împreună cu trolocii, asta ştim. Sunt în cârdăşie.

— Lua-te-ar Norocul, Gelb, mai taci, mârâise un bărbat cu părul strâns într-o coadă scurtă şi cu o stea mică şi albastră tatuată pe obraz; nici nu-l privea pe Gelb, ci strângea un colac de funie de pe punte, cu picioarele goale – toţi marinarii umblau aşa, în ciuda frigului; încălţările puteau aluneca pe puntea udă. Şi pe maică-ta ai face o Iscoada a Celui Întunecat, dacă aşa ţi-ai putea scăpa pielea. Pleacă de lângă mine!

Şi scuipase pe piciorul lui Gelb, întorcându-se apoi la treaba sa.

Tot echipajul îşi amintea că Gelb nu stătuse de veghe atunci când trebuia, iar răspunsul bărbatului cu coadă se dovedi cel mai politicos din câte primise. Nici măcar unul nu voia să lucreze cu el. Gelb se trezi însărcinat cu treburi pe care nu le voia nimeni, toate foarte neplăcute, precum curăţatul oalelor pline de grăsime de la bord sau strecuratul pe sub punte, pe burtă, în căutarea găurilor apărute în scândurile murdare şi pline de mizeria acumulata de ani de zile. În curând, el se cufundă în tăcere. Umbla cu umerii lăsaţi, de parcă ar fi vrut să se apere, iar muţenia şi înfăţişarea de om rănit şi ofensat îi deveniră caracteristice – cu cât îl privea mai multă lume, cu atât părea mai supărat, deşi asta nu-i aducea decât mârâieli duşmănoase. Totuşi, atunci când privirea lui se aţintea asupra lui Rand, asupra lui Mat sau asupra lui Thom, pe chipul său cu nasul lung apărea o expresie ucigaşă.

Când Rand îi spuse lui Mat că, mai devreme sau mai târziu, Gelb avea să le facă necazuri, celalalt privi de jur împrejur pe punte şi grăi:

— Oare putem să avem încredere în vreunul? Toţi sunt la fel.

Apoi plecă în căutarea unui loc în care putea fi singur, atât cât se putea pe puntea care avea mai puţin de treizeci de picioare de la prova înălţată până la cârma fixată la pupa. Din noaptea în care fuseseră în Shadar Logoth, Mat petrecuse prea multă vreme singur, posomorât şi cufundat în gânduri, din câte vedea Rand.

— Nu de la Gelb o să vină necazurile, băiete, oftă Thom, dacă e să vină. Cel puţin, nu încă. Niciun om din echipaj nu e de partea lui, iar el nu are suficient curaj ca să încerce ceva de unul singur. Cât despre ceilalţi, nu ştiu… Domon pare să creadă că trolocii sunt pe urmele lui, dar ceilalţi încep să se împace cu

gândul că pericolul a trecut. S-ar putea să cadă de acord că le-a ajuns. Sunt aproape convinşi de asta, oricum.

Cu asta, el îşi sumeţi mantia plină de petice, iar Rand avu impresia că îşi pipăia cuţitele ascunse – cele mai bune care-i rămăseseră, după pierderea primelor.

— Dacă se răzvrătesc, băiete, să ştii că n-o să lase în viaţă niciun pasager care să poată povesti. S-ar prea putea ca Edictul reginei să nu aibă prea multă putere, atât de departe de Caemlyn, însă până şi Starostele unui sat ar lua măsuri, dacă ar auzi ceva de soiul ăsta.

De atunci, Rand încercă şi el să treacă neobservat, când îi privea pe marinari.

Thom făcea tot ce putea pentru a-i abate pe ceilalţi de la gândurile de revoltă. Zi şi noapte le spunea poveşti, toate foarte complicate, iar între timp le cânta orice cântec i-ar fi cerut. Pentru a-i face să creadă că, într-adevăr, Rand şi Mat voiau să-i fie ucenici, îşi rezervă câte o perioadă din fiecare zi pentru lecţii, ceea ce se dovedi la fel de distractiv pentru echipaj. Fireşte că nu lăsa pe nimeni să se atingă de harpa lui, iar încercările băieţilor de a cânta din flaut nu duseră decât la nişte bocete jalnice – cel puţin la început. Echipajul râdea şi îşi astupa urechile.

Thom îi învăţă câte unele dintre poveştile mai uşor de reţinut, nişte acrobaţii simple şi, desigur, jongleriile. Mat se plânse de ceea ce le pretindea, dar Thom pufni în mustăţi şi se uita urât la el.

— Băiete, eu nu mă joc de-a dascălul. Ori explic ceva, ori nu. Ia, acuma! Până şi un nătărău de la ţară ar trebui să fie în stare să stea puţin în mâini. Să vă văd.

Marinarii care nu aveau treburi se adunau mereu în jurul lor, aşezându-se pe vine ca să-i privească. Unii chiar încercau să facă şi ei ce le arăta Thom, râzând de propria neîndemânare. Gelb stătea undeva, singur, şi-i privea posomorât, urându-i pe toţi.

Rand petrecea o bună parte din zi sprijinit de parapet, cu ochii aţintiţi spre mal. Nu că s-ar fi aşteptat cu adevărat să îi vadă pe Egwene sau pe vreunul dintre ceilalţi apărând pe neaşteptate la marginea apei, dar barca înainta atât de încet, încât, uneori, nădăjduia să fie aşa. Puteau să-i ajungă fără să fie

nevoiţi să călărească prea repede. Dacă scăpaseră. Dacă mai erau încă în viaţă.

Râul se aşternea mereu înaintea lor, fără vreun semn de viaţă; nu se mai zărea nici o barcă, în afara *Picăturii.* Dar asta nu însemna că nu era nimic de văzut, şi niciun prilej de uluire. În după amiaza primei zile, se găseau într-un loc în care Arinelle curgea printre faleze înalte, care se întindeau cam câte o jumătate de milă pe fiecare mal. Pe toată lungimea, stâncă fusese sculptată; se vedeau acolo siluete de bărbaţi şi femei, înalte de o sută de picioare, cu coroane care le arătau că fuseseră regi şi regine. În acel alai regal nu se regăseau două chipuri la fel, iar între primul şi ultimul trecuseră mulţi ani de zile. Vântul şi ploaia făcuseră aproape să li se şteargă trăsăturile celor de la capătul de miazănoapte, şlefuind piatra, dar chipurile şi diversele amănunte deveneau din ce în ce mai pronunţate, pe măsură ce barca se îndrepta spre miazăzi. Apele râului se spărgeau de picioarele statuilor, din care nu mai rămăseseră decât cioturi netede, dacă nu dispăruseră de tot. „Oare de câtă vreme se află aici? se întreba Rand. Cât timp a trecut, pentru ca râul să roadă atâta piatră?” Oamenii din echipaj nici măcar nu ridicaseră privirile; văzuseră vechile sculpturi de multe ori până atunci.

Altă dată, când malul de răsărit devenise din nou o întindere de iarbă, întreruptă numai din când în când de tufişuri, razele soarelui făcură ceva să sclipească în depărtare.

— Ce-o fi acolo? se întrebă Rand cu glas tare. Pare metal.

Căpitanul Domon tocmai trecea pe lângă el; se opri şi privi cu ochii mijiţi înspre locul în care se vedea sclipirea.

— Chiar metal zic a fi, spuse el. Vorbea la fel de repede, dar Rand începuse să-l înţeleagă, fără să trebuiască să stea pe gânduri. E un turn de metal. L-am văzut de aproape şi ştiu. Neguţătorii de pe râu îl folosesc ca semn. Zic a fi cam la zece zile de Whitebridge, după cum mergem.

— Un turn de metal? întrebă Rand, iar Mat, care şedea cu picioarele încrucişate, sprijinit de un butoi, se trezi din visare ca să asculte ce spuneau.

— Mda, încuviinţă căpitanul. Oţel poleit, după cum arată şi după cum pare la pipăit, dar fără vreo urmă de rugină. Două sute de picioare, cam atât zic eu a avea în înălţime, şi e mare cât o casă, fără vreun semn şi fără vreo deschizătură.

— Precis că sunt comori înăuntru, rânji Mat; se ridică şi îşi aţinti privirile către turnul aflat în depărtare, pe când râul purta *Picătura* prin dreptul lui. Pesemne că un turn ca asta a fost construit ca să apere ceva de preţ.

— S-ar putea, băiete, mormăi căpitanul. Dar zic în lume a fi lucruri şi mai stranii decât ăsta. Pe Tremalking, una dintre insulele Oamenilor Mării, ar fi să fie o mână de piatră de cincizeci de picioare în înălţime, care iese dintr-un deal, ţinând o sferă de cristal cât barca asta de mare. Şi cred a fi comori sub dealul ăla, dacă există pe undeva vreo comoară, acela-i locul, dar oamenii din insulă nici nu vor să audă de săpat, iar Oamenilor Mării nu le pasă de nimic decât să-şi vadă de corăbii şi să-l caute pe Coramoor, Alesul lor.

— Eu, unul, aş săpa, rosti Mat. Cât e de departe insula asta… Tremalking, ai spus?

În fata turnului sclipitor se ivi un desiş de copaci, dar băiatul se holbă mai departe, de parcă tot mai putea să-l vadă.

Căpitanul Domon clatină din cap.

— Nu, băiete, nu comorile ar fi să fie cele care te îndeamnă să vezi lumea. Dacă îţi găseşti un pumn de aur sau bijuteriile vreunui rege mort, toate bune şi frumoase, dar minunile pe care le vezi zic eu a fi motivul care te trage mai departe, spre locul următor. În Tanchico – ăsta este un port la Oceanul Aryth – părţi din Palatul Panarhului ar fi fost construite în Vârsta Legendelor, aşa zic unii. Şi este un zid acolo cu o friză pe care sunt înfăţişate animale pe care nu le-a văzut nimeni, în viaţa lui.

— Şi un copil poate desena un animal pe care nimeni nu l-a mai văzut vreodată, replică Rand, iar căpitanul chicoti.

— Mda, flăcăule, poate. Dar poate copilul să facă şi oasele animalelor? În Tanchico le au şi pe astea, legate laolaltă, aşa cum stătuseră şi în trupul lor. Se afla într-o parte din Palatul Panarhului în care toţi pot intra să vadă. Frângerea a lăsat în urmă multe minunăţii, iar de atunci se zice a fi existat încă vreo şase imperii, dacă nu şi mai multe, unele la fel de mari precum cel al lui Artur Aripă de Şoim, şi fiecare a lăsat în urmă lucruri care merită găsite şi scoase la iveală. Beţe luminoase, dantele de brici şi inimi de piatră. O plasă de cristal care acoperă o insulă şi cântă la răsăritul lunii. Un munte scobit, ca un castron, iar în mijlocul lui, un vârf de argint înalt cam de o sută de coţi, iar toţi care se apropie prea mult mor. Ruine ruginite, şi bucăţi

sfărâmate, şi lucruri găsite pe fundul mării, lucruri pe care nici cele mai vechi dintre cărţi nu le descriu. Am adunat şi eu câteva. Lucruri de care nici n-aţi visat, din mai multe locuri decât puteţi vedea voi în zece vieţi, astea zic a fi minunăţiile care o să vă pună mereu pe drumuri.

— Aveam obiceiul să săpăm după oase în Dealurile Nisipoase, spuse încet Rand. Oase ciudate. Odată, am găsit o bucată dintr-un peşte – cred că era peşte – mare cât barca asta. Unii spuneau că aduce ghinion să sapi pe dealuri.

Căpitanul îl privi ţintă.

— Deja te gândeşti la ce-ai lăsat în urmă, flăcăule, deşi deabia ai pus piciorul în lume? Lumea o să-ţi înfigă un cârlig în buză. O să porneşti să vânezi soarele la apus, aşteaptă tu şi ai să vezi… şi dacă te întorci vreodată, satul tău n-o să te mai poată cuprinde.

— Nu! tresări Rand; oare cât trecuse de când nu se mai gândise la casa părintească din Emond’s Field? Dar la Tam? Pesemne că trecuseră mai multe zile. I se părea că trecuseră luni întregi. Cândva am să mă întorc, când pot. Am să cresc oi ca… tatăl meu, şi n-am să mai plec niciodată în viaţa mea. Nu-i aşa, Mat? De îndată ce vom putea, ne întoarcem acasă şi uităm de toate astea.

Cu un efort vizibil, Mat se smulse din contemplarea locului în care se văzuse turnul.

— Ce? Ah. Da, desigur. O să mergem înapoi acasă. Desigur.

Când el se întoarse cu spatele, Rand îl auzi murmurând cu glas scăzut.

— Pun rămăşag că nu vrea să se ducă altcineva după comoară.

Mat părea să nu-şi dea seama că-l putea auzi cineva.

După patru zile de drum, Rand se urcă în vârful catargului şi se aşeză pe capătul plat al acestuia, cu picioarele răsucite pe după frânghii. *Picătura* plutea încet pe râu, dar, la cincizeci de picioare deasupra apei, mişcarea lentă făcea vârful catargului să se clatine înainte şi înapoi, în cercuri largi. Băiatul îşi dădu capul pe spate şi râse în bătaia vântului care-i răcorea chipul.

Se scoseseră vâslele, iar de acolo, de sus, barca aducea cu un păianjen cu douăsprezece picioare care se târa pe apele râului. Mai fusese şi altă dată la înălţimi atât de mari, în copacii din Ţinutul celor Două Râuri, dar de data aceasta nu existau

crengi care să-l împiedice să vadă. Toate cele de pe punte – marinari ocupaţi cu pânzele, bărbaţii care stăteau în genunchi şi frecau puntea cu bucăţi de gresie, alţii care se ocupau de parâme şi de chepenguri, păreau atât de stranii, văzute de sus; toţi erau atât de mici şi de îndesaţi, încât pierduse un ceas numai uitându-se la ei şi chicotind.

Şi acum chicotea, de câte ori privirile i se îndreptau în jos, dar începuse să se uite şi în jur, la malurile care alunecau pe lângă ei. I se părea că ei stăteau nemişcaţi – în afară de clătinarea catargului, fireşte iar malurile alunecau lent, cu copacii şi dealurile care se înşiruiau pe ambele părţi. Era nemişcat, şi lumea întreagă se mişca pe lângă el.

Dintr-o pornire bruscă, îşi desfăcu picioarele din frânghiile care ancorau catargul şi-şi întinse braţele şi picioarele în laturi, ţinându-şi echilibrul. Reuşi să o facă timp de trei rotiri complete ale vârfului de catarg, apoi însă se dezechilibră. Fluturându-şi membrele prin aer, se prăbuşi în faţă şi apucă straiul focului. Cu picioarele atârnând de ambele părţi ale catargului, fără alt sprijin decât cel, destul de firav, pe care i-l oferea straiul, începu să râdă. Trăgând în piept vântul proaspăt şi rece, râse plin de însufleţire.

— Flăcăule, se auzi glasul răguşit al lui Thom. Flăcăule, dacă încerci să-ţi rupi gâtul tău de nătărău, n-o face căzând peste mine.

Rand privi în jos. Thom stătea agăţat de frânghii, chiar sub el, privind posomorât distanţa care-i mai rămăsese de parcurs. La fel ca el, Menestrelul îşi lăsase mantia dedesubt.

— Thom, striga el încântat. Thom, când ai apărut?

— Când am văzut că nu pleci urechea la ce-ţi striga lumea. Arde-m-ar focul, băiete, toată lumea crede că eşti nebun.

Privi în jos şi observă, cu uimire, că toate chipurile erau îndreptate spre el. Singurul care nu-l privea era Mat, care stătea cu picioarele încrucişate la prova, cu spatele spre catarg. Până şi oamenii de la vâsle aveau ochii ridicaţi, pierzându-şi ritmul. Şi nu-i dojenea nimeni pentru asta. Rand îşi răsuci capul ca să privească pe sub braţe către cârmă. Căpitanul Domon stătea în picioare lângă aceasta, cu pumnii săi mari în şolduri, privind urât înspre vârful catargului. Se întoarse spre Thom şi rânji.

— Deci, ce vreţi, să cobor?

— Ar fi foarte bine, încuviinţă Thom, scuturând puternic din cap.

— Atunci, fie.

Apucându-se mai bine de strai, Rand se desprinse cu totul de catarg. Îl auzi pe Thom înăbuşindu-şi un blestem, când îl văzu încă acolo, atârnat de strai cu ambele mâini. Menestrelul se încruntă la el, întinzând un braţ pe jumătate, ca să-l prindă. Rânji din nou.

— Cobor acum.

Aruncându-şi picioarele în sus, prinse cu un genunchi parâma groasă care ducea de la catarg la prova, apoi o apucă şi cu braţul îndoit de la cot, şi-şi dădu drumul la mâini. Încet, apoi cu o viteză din ce în ce mai mare, alunecă în jos. Chiar când să ajungă, îşi dădu drumul şi căzu în picioare pe punte, chiar în faţa lui Mat, făcu un pas pentru a-şi recăpăta echilibrul şi se întoarse cu faţa spre ceilalţi, cu braţele desfăcute larg, aşa cum făcea Thom după vreo acrobaţie.

Câţiva dintre membrii echipajului începură să aplaude, dar privirea lui Rand fusese atrasă de Mat, care ţinea ceva în mână, ascunzând obiectul cu trupul pentru ca nimeni să nu-l zărească. Rămase cu ochii holbaţi. Era un pumnal curbat, într-o teacă de aur pe care erau gravate simboluri ciudate. Mânerul era învelit în fire subţiri de aur, iar pe el se afla un rubin imens, cât unghia de la degetul mare. Plăselele erau şerpi cu solzi de aur, cu boturile căscate şi colţii dezgoliţi.

O vreme, Mat continuă să se joace cu pumnalul, scoţându-l din teacă şi băgându-l la loc. Fără să se oprească, ridică încet capul; avea o privire pierdută. Dintr-odată, îl văzu pe Rand, tresări şi ascunse pumnalul sub surtuc.

Rand se lăsă pe vine, cu braţele încrucişate pe genunchi.

— De unde ai luat ăla?

Mat nu răspunse, ci aruncă o privire furişă ca să vadă dacă mai era cineva prin apropiere. Ca prin minune, erau singuri.

— Doar nu din Shadar Logoth?

Mat îl privi fix.

— E vina ta. A ta şi a lui Perrin. M-aţi luat de lângă comoară, şi îl aveam în mână. Nu mi l-a dat Mordeth. L-am luat eu, aşa că tot ce ne-a spus Moiraine despre darurile lui nu are importanţă. Te rog, Rand, nu spune nimănui. Ar putea încerca să mi-l fure.

— N-o să spun, promise Rand. Cred că Domon e un om cinstit, dar despre ceilalţi, mai ales despre Gelb, nu ştiu ce să zic.

— Nimănui, insista Mat. Nici lui Domon, nici lui Thom, nimănui. Numai noi doi am rămas dintre cei din Emond's Field, Rand. Nu putem avea încredere în nimeni.

— Sunt în viaţă. Mat. Egwene şi Perrin. Ştiu că sunt în viaţă.

Mat părea ruşinat.

— Totuşi, am să-ţi păstrez taina. O să ştim numai noi doi. Măcar acum nu mai trebuie să ne facem probleme în privinţa banilor. Putem să-l vindem pe o sumă îndeajuns de mare ca să călătorim până în Tar Valon ca nişte regi.

— Desigur, spuse Mat după o vreme. Dacă trebuie. Numai să nu spui nimănui, până nu-ţi dau eu voie.

— Doar ţi-am promis. Ascultă, ai mai visat ceva de când am venit la bord? Precum în Baerlon? Până acum n-am putut să te întreb, pentru că era mereu lume în jur.

Mat întoarse capul, privindu-l dintr-o parte.

— Poate.

— Cum adică, poate? Ori da, ori ba.

— Bine, bine, am visat. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Nici nu vreau să mă gândesc. Nu ajută la nimic.

Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să zică ceva, Thom veni pe punte cu paşi mari, cu mantia pe braţ. Vântul îi răvăşea părul alb, iar mustăţile sale lungi păreau zbârlite.

— Am reuşit să-l conving pe căpitan că nu eşti nebun, anunţă el, şi că totul făcea parte din programul de antrenament.

Apucă straiul şi trase puţin de el.

— Minunăţia aia pe care ai făcut-o, când ţi-ai dat drumul pe frânghie, a ajutat, dar eşti norocos că nu ţi-ai rupt gâtul, nătărăule.

Privirea lui Rand se plimbă în susul straiului, până în vârful catargului, plină de uimire. Chiar o făcuse. Alunecase în jos, pe frânghie. Şi şezuse în vârful…

Dintr-odată, se văzu pe sine acolo sus, cu braţele şi picioarele larg desfăcute. Se aşeză brusc şi de-abia se ţinu să nu cadă întins pe spate. Thom îl privea gânditor.

— Nu ştiam ca te descurci aşa de bine la înălţime, flăcăule. S-ar putea să avem ocazia să jucăm în Illian, în Ebou Dar sau

chiar în Tear. Oamenilor din marile oraşe din sud le plac acrobaţii care merg pe sârmă şi artiştii de la trapez.

— Noi mergem în…

Dar, în ultima clipă, Rand îşi aminti să se uite în jur, dacă se afla cineva prin apropiere să-i audă. Mai mulţi oameni din echipaj erau cu ochii la ei, inclusiv Gelb, care îi privea urât, ca de obicei, dar nu-l putea auzi nimeni.

— … În Tar Valon, sfârşi el; Mat ridică din umeri, de parcă îi era indiferent.

— Deocamdată, da, flăcăule, spuse Thom, aşezându-se lângă ei, dar mâine, cine ştie? Aşa-i viaţa de Menestrel.

Luă câteva mingi colorate pe care le scoase din mânecile sale largi.

— Acum, că te-am dat jos, să lucrăm la tripla încrucişare.

Privirea lui Rand alunecă spre vârful catargului. Se înfioră. „Ce mi se-ntâmplă? Pe Lumină, ce-o fi?” Trebuia să afle. Trebuia să ajungă în Tar Valon, înainte să înnebunească de adevăratelea.

CAPITOLUL 25

Seminţia Pribegilor

Bela mergea nepăsătoare sub soarele palid ca şi cum cei trei lupi care alergau ceva mai încolo nu ar fi fost decât nişte câini din sat, dar felul în care îşi întorcea privirea ca să se uite la ei, până nu i se mai vedea decât albul ochilor, dădea de înţeles că nu e deloc aşa. Egwene, pe spatele iepei, nu o ducea nici ea mai bine. Se uita mereu la lupi cu coada ochiului şi câteodată se întorcea în şa ca să privească împrejur. Perrin era sigur că se uita după restul haitei, deşi ea tăgădui cu putere când îndrăzni să îi spună asta, tăgădui că îi era teamă de lupii care mergeau pe lângă ei, tăgădui că îşi făcea griji din pricina haitei sau din cauza a ceea ce puneau la cale. Tăgădui şi continuă să se uite în jur, mijind ochii şi umezindu-şi neliniştită buzele.

Restul haitei era departe; ar fi putut să-i spună el asta. „La ce bun, chiar dacă m-ar crede? Mai ales dacă m-ar crede.” Nu voia să deschidă coşul cu şerpi dacă nu era neapărată nevoie. Nu voia să se întrebe cum de ştia. Bărbatul înveşmântat în blană mergea săltând în faţa lor, uneori semănând el însuşi cu un lup, şi nici nu privi înapoi când se iviră Grialba, Sarsar şi Vântaduc, dar şi el ştia.

În acea primă dimineaţă, când se treziseră, cei doi din Emond’s Field îl găsiseră pe Elyas frigând alţi iepuri şi uitându-se la ei fără să i se poată citi mare lucru pe chip. Nu se vedea niciun lup în afară de Grialba, Sarsar şi Vântaduc. În lumina palidă a zorilor, umbre întunecate mai zăboveau încă sub marele stejar, iar copacii desfrunziţi din depărtare semănau cu nişte degete descărnate.

— Sunt pe aici, răspunse Elyas când Egwene îl întrebă unde plecase restul haitei îndeajuns de aproape cât să ne sară în ajutor, dacă e nevoie. Îndeajuns de departe cât să se ferească de necazurile pe care le vom avea cu oamenii. Când sunt doi oameni împreună e musai să dea de necaz, mai devreme sau mai târziu. Dar o să vină dacă o să avem nevoie de ei.

Perrin, care rupea o bucată de iepure fript, îşi dădu pe nesimţite seama de ceva. O direcţie, pe care o cunoştea

oarecum. Fireşte! „Deci acolo…” Carnea din gura lui îşi pierdu brusc gustul. Luă o rădăcină din cele pe care le pregătise Elyas pe cărbuni – aduceau la gust cu napii dar nu-i mai era foame.

Când porniră la drum, Egwene insistă să meargă pe rând călare, iar Perrin nici nu se mai obosi să o contrazică.

— Tu prima, îi spuse el.

Fata încuviinţă.

— Şi apoi dumneata, Elyas, zise ea.

— Mie-mi sunt de ajuns picioarele mele, răspunse Elyas. Se uită la Bela, iar iapa îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost vorba despre unul dintre lupi. În plus, nici nu cred că vrea să mă urc pe ea.

— Prostii, replică Egwene cu tărie. Încăpăţânarea n-are nici-un rost. Cuminte e să călărim fiecare. Dumneata ai spus că mai avem mult de mers.

— Am zis nu, fato.

Egwene trase adânc aer în piept, iar Perrin se întrebă dacă va izbuti să-l convingă pe Elyas aşa cum făcuse cu el; îşi dădu deodată seama că fata rămăsese cu gura deschisă şi nu mai scotea o vorbă. Elyas se uita la ea, nu făcea decât să se uite la ea, cu ochii lui galbeni, ca de lup. Egwene se trase înapoi din faţa bărbatului osos, îşi umezi buzele, apoi se trase şi mai înapoi. Înainte ca Elyas să se fi întors ca să plece, Egwene ajunsese la Bela şi se urcase în spatele iepei. Când bărbatul se întoarse ca să-i călăuzească spre miazăzi, lui Perrin i se păru că şi rânjetul de pe faţa lui era ca de lup.

Călătoriră aşa trei zile, mergând pe jos şi călărind toată ziua spre miazăzi şi răsărit, poposind numai la căderea nopţii. Elyas părea că dispreţuieşte graba orăşenilor, dar nu vedea de ce ar pierde vremea când trebuia să ajungă undeva.

Îi vedeau rar pe cei trei lupi. În fiecare noapte veneau pentru scurtă vreme lângă foc, iar alteori se arătau puţin şi ziua, apărând când te aşteptai mai puţin şi dispărând la fel de brusc. Dar Perrin ştia că sunt în apropiere, ştia şi unde anume. Ştia când cercetau înainte drumul şi când priveau urmele pe care le lăsaseră. Ştia când se îndepărtau de la locul obişnuit de vânat şi când Grialba îi trimitea înapoi ca să o aştepte. Câteodată cei trei care rămâneau i se ştergeau din minte, dar curând erau îndeajuns de aproape cât să îi vadă din nou, ştia că se întorceau. Chiar şi când copacii se împuţinau şi din pădure nu

mai rămâneau decât nişte dumbrăvi răzleţe, despărţite de limbi de iarbă uscată, când erau ca nişte stafii care nu voiau să fie văzute, Perrin ar fi putut oricând să arate cu degetul spre locul unde se aflau. Nu ştia cum îşi dădea seama de toate lucrurile astea şi încerca să se convingă că nu era decât o născocire a minţii lui, dar nu ajuta la nimic. Ştia şi el, tot aşa cum ştia şi Elyas.

Încercă să nu se mai gândească la lupi, dar oricum i se furişau în minte. Nu îl mai visase pe Ba'alzamon de când se întâlnise cu Elyas şi cu lupii. Acum, din câte îşi aducea aminte când se trezea, visa lucruri obişnuite, cum ar fi visat acasă… înainte de Baerlon… înainte de Noaptea Iernii. Vise obişnuite – cu o singura deosebire. În toate visele pe care şi le amintea era un moment în care, fie că lucra în fierăria lui jupân Luhhan şi îşi îndrepta spatele ca să îşi şteargă sudoarea de pe frunte, fie că se întorcea de la vreun dans cu fetele din sat pe Pajişte sau că îşi înălţă privirea din carte în faţa focului de acasă, indiferent dacă era afară sau sub un acoperiş, era un lup în apropiere. Lupul era întotdeauna cu spatele la el, şi Perrin ştia de fiecare dată – în vise părea firesc, chiar la masa lui Alsbet Luhhan – că ochii galbeni ai lupului stau la pândă, îl păzesc de ce s-ar putea întâmpla. Însă când era treaz, visele îi păreau ciudate.

Merseră trei zile; Grialba, Vântaduc şi Sarsar le aduceau iepuri şi veveriţe, Elyas le arăta tot felul de plante bune de mâncat, din care Perrin nu recunoştea prea multe. Odată un iepure sări de sub copitele Belei; înainte ca Perrin să apuce să pună o piatra în praştie, Elyas îl şi străpunse cu lungul lui cuţit de la douăzeci de paşi distanţă. Altă dată Elyas doborî un fazan gras, lovindu-l în aripă cu o săgeată. Mâncau mult mai bine decât dacă ar fi fost singuri, dar Perrin ar fi preferat să se întoarcă la porţiile mici dacă asta ar fi însemnat şi alţi tovarăşi de drum. Nu era sigur că Egwene era de aceeaşi părere, însă el ar fi fost dornic să nu aibă de mâncare dacă aşa ar fi scăpat de lupi. Trei zile, până într-o după-amiază.

În faţa lor era un pâlc de copaci, dar mult mai mare decât celelalte pe care le întâlniseră în cale – se întindea pe vreo patru mile. Soarele coborâse înspre asfinţit şi arunca raze piezişe în dreapta lor, iar vântul începuse să se înteţească. Perrin simţi că lupii renunţară să mai umble în spatele lor şi o luară înainte, fără să se grăbească. Nu mirosiseră şi nu văzuseră nimic

primejdios. Egwene mergea călare. Era vremea să caute un loc de popas pentru noapte, iar desişul din faţă ar fi fost cum nu se poate mai potrivit.

Când se apropiară de copaci, trei buldogi ţâşniră din ascunziş, trei câini cu boturi late, de înălţimea lupilor şi chiar mai masivi, arătându-şi colţii şi mârâind ameninţător. Se opriră brusc de îndată ce ieşiră din pădurice, dar erau la numai treizeci de paşi de cei trei oameni, iar în ochii lor lucea o lumină ucigaşă.

Bela, deja iritată de prezenţa lupilor, necheză şi aproape o aruncă pe Egwene din şa, dar, într-o clipă, Perrin rotea praştia în jurul capului. Securea nu ar fi servit la nimic, însă o piatră în coaste putea pune pe fugă chiar şi cel mai feroce câine.

Elyas le făcu semn cu mâna fără să-şi ia ochii de la câinii care rămăseseră pe loc.

— Ssst! Nu acum!

Perrin îl privi încruntat şi nedumerit, dar renunţă să mai învârtească praştia. Egwene reuşi să o stăpânească pe Bela; şi ea, şi iapa se uitau acum cu băgare de seamă la câini.

Buldogii aveau părul zbârlit, urechile culcate pe spate, iar mârâiturile lor făceau să se cutremure pământului. Deodată, Elyas ridică un deget în dreptul umărului şi fluieră, un fluierat prelung şi ascuţit, din ce mai în ce mai puternic, care nu se mai termina. Mârâiturile conteniră treptat. Câinii se traseră înapoi, scâncind şi întorcând capul în toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să plece, dar erau legaţi. Ochii le erau aţintiţi asupra degetului lui Elyas.

Elyas lăsă încetişor mâna în jos, iar fluieratul deveni mai slab. Câinii îi urmară mişcările şi se întinseră în cele din urmă pe pământ, cu limbile atârnându-le din gură. Dădeau din coadă.

— Vedeţi, zâmbi Elyas, îndreptându-se spre câini. Nu e nevoie de arme. Buldogii îi linseră mâna, iar el îi mângâie pe cap şi îi scarpină între urechi. Par mai fioroşi decât sunt de fapt. Voiau să ne sperie şi nu ne-ar fi muşcat decât dacă am fi încercat să intrăm în pădure. Oricum, acum nu trebuie să-şi mai facă griji în privinţa asta. Putem ajunge la următorul desiş până se face noapte de tot.

Când Perrin se uită la Egwene, văzu că fata rămăsese cu gura căscată. Îşi închise şi el gura, clănţănind din dinţi.

Mângâind în continuare câinii, Elyas cerceta pâlcul de copaci.

— Probabil că sunt Tuatha'an acolo. Seminţia Pribegilor. Se uitară la el fără să înţeleagă, iar Elyas adaugă: Spoitorii.

— Spoitorii? se miră Perrin. Dintotdeauna am vrut să-i întâlnesc. Câteodată poposesc lângă Taren Ferry, dincolo de râu, dar, din câte ştiu eu, nu vin niciodată în Ţinutul celor Două Râuri. Nu ştiu de ce.

Egwene pufni.

— Poate pentru că oamenii din Taren Ferry sunt la fel de hoţi ca Spoitorii. S-ar fura unii pe alţii până n-ar mai rămâne nimic. Jupân Elyas, dacă într-adevăr sunt Spoitori prin apropiere, n-ar fi mai bine să plecăm? Nu vrem să rămânem fără Bela şi... nu prea avem noi multe, dar toată lumea ştie că Spoitorii fură orice.

— Inclusiv copii? întrebă Elyas sec. Răpesc copii şi altele asemenea?

Scuipă, iar fata roşi. Se spuneau câteodată şi poveşti despre copii, dar cel mai adesea Cenn Buie sau unul dintre Coplini sau dintre Congari erau cei care istoriseau aşa ceva.

— Uneori mi-e silă de ei, dar nu fură mai mult ca alţii. Ba chiar mult mai puţin decât alţii pe care îi ştiu eu.

— O să se întunece curând, Elyas, spuse Perrin. Trebuie să ne oprim undeva. De ce nu la ei, dacă vor să ne primească?

Jupâneasa Luhhan avea un ceaun dres de Spoitori despre care zicea că e mai bun ca atunci când era nou. Lui jupân Luhhan nu-i prea venea la socoteală că nevastă-sa îi laudă aşa de mult pe Spoitori, dar Perrin voia să vadă cum fac. Cu toate acestea, Elyas şovăia, şi nu înţelegea de ce.

— E vreun motiv pentru care nu ar trebui să facem asta?

Elyas clătină din cap, dar se vedea că nu are tragere de inimă după felul cum îşi ţinea umerii şi strângea din buze.

— Am putea. Dar să nu luaţi în seamă ce spun. Multe neghiobii. De cele mai multe ori Pribegii fac lucrurile la întâmplare, dar câteodată vor să fie totul aşa cum se cuvine, deci uitaţi-vă la mine şi faceţi la fel. Şi păstraţi-vă secretele. Nu e nevoie să ştie toată lumea totul.

Se îndreptară spre pâlcul de copaci, în frunte cu Elyas, iar câinii îi urmară, dând din coadă. Perrin simţi cum lupii încetinesc pasul şi pricepu că nu aveau să intre şi ei în pădurice. Nu le era

teamă de câini – îi dispreţuiau pe câini, care renunţaseră la libertatea de a dormi lângă foc –, dar ocoleau oamenii.

Elyas mergea sigur pe el, ca şi cum ar fi ştiut drumul, şi, când ajunseră în mijlocul pâlcului, văzură căruţele Spoitorilor, risipite printre stejari şi frasini.

Asemenea tuturor celor din Emond's Field, Perrin auzise multe despre Spoitori, chiar dacă nu văzuse niciodată vreunul, iar tabăra lor era exact aşa cum şi-o închipuise. Căruţele lor erau de fapt nişte case pe roţi, cu un acoperământ mare de lemn lăcuit şi vopsit în culori strălucitoare, roşu, albastru, galben şi verde şi alte nuanţe ale căror nume nu le cunoştea. Pribegii se îndeletniceau, din păcate, cu treburi de fiecare zi – făceau de mâncare, coseau, aveau grijă de copii, dregeau căpestrele cailor, dar hainele le erau şi mai colorate decât căruţele şi, din câte îşi putea da el seama, alese la nimereală; câteodată surtucul şi nădragii sau rochia şi şalul erau aşa de prost potrivite, încât îl dureau ochii. Parcă erau nişte fluturi pe un câmp de flori sălbatice.

Patru sau cinci bărbaţi, răspândiţi pe ici şi pe colo în jurul taberei, cântau la scripcă şi la flaut, iar alţi câţiva jucau, precum nişte colibri cu penele în toate culorile curcubeului. Copiii şi câinii alergau jucându-se printre focurile pentru gătit. Câinii erau buldogi, ca aceia care le ieşiseră lor în întâmpinare, dar copiii îi trăgeau de urechi şi de coadă şi li se urcau în spate, iar câinii masivi acceptau nepăsători. Cei trei care îl însoţeau pe Elyas, cu limbile atârnându-le din gură, se uitau la bărbatul bărbos ca şi cum le-ar fi fost cel mai bun prieten. Perrin dădu din cap, neîncrezător. Erau atât de mari, încât ar fi ajuns la gâtul unui om aproape fără să-şi desprindă picioarele de pe pământ.

Pe neaşteptate, muzica încetă şi îşi dădu seama că Pribegii se uitau la el şi la tovarăşii săi de drum. Până şi copiii şi câinii se opriseră şi urmăreau cu băgare de seamă ce se întâmpla, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a o rupe la fugă.

O vreme nu se auzi niciun sunet, apoi un bărbat scund, vânos, cu părul cărunt făcu un pas înainte şi se plecă adânc în faţa lui Elyas. Purta un surtuc roşu cu guler înalt şi nădragi largi, de un verde strălucitor, vârâţi în cizmele care îi ajungeau până la genunchi.

— Eşti bine venit să te încălzeşti la focul nostru. Ştii cântecul?

Elyas făcu şi el o plecăciune adâncă, cu mâinile duse la piept.

— Vorbele tale, Mahdi, îmi încălzesc sufletul, aşa cum focul îmi încălzeşte trupul, dar nu ştiu cântecul.

— Atunci tot căutăm, intonă bărbatul cărunt. Cum a fost, aşa va fi, dacă ne amintim, căutăm şi găsim.

Arătă înspre foc, iar glasul i se umplu de voioşie.

— Masa e aproape gata. Poftiţi.

Ca la un semn, muzica izbucni din nou, iar copiii porniră din nou să râdă şi să alerge cu câinii. Toţi cei din tabăra se întoarseră la treburile lor, ca şi cum nou veniţii erau prieteni vechi.

Bărbatul cărunt se codi puţin şi se uită la Elyas.

— Ceilalţi… prieteni ai tăi? O să stea deoparte? Ne sperie aşa de tare câinii.

— O să stea deoparte, Raen. Elyas clătină din cap cu o umbră de dispreţ. Ar trebui să ştii deja asta.

Bărbatul cărunt îşi desfăcu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să spună că nimic nu e sigur. Când se întoarse ca să îi conducă în tabără, Egwene descălecă şi se apropie de Elyas.

— Voi doi sunteţi prieteni?

Un Spoitor zâmbitor se ivi ca să o ia pe Bela; fără prea mare tragere de inimă, Egwene îi dădu frâiele, după ce Elyas pufni nemulţumit.

— Ne cunoaştem, răspunse tăios bărbatul înveşmântat în blană.

— Îl cheamă Mahdi? întrebă Perrin.

Elyas mormăi ceva în barbă.

— Numele lui e Raen. Mahdi e rangul pe care îl are. Căutătorul. El este căpetenia celor de aici. Puteţi să-i spuneţi Căutătorul dacă vi se pare prea ciudat celălalt nume. N-o să se supere.

— Iar povestea aia cu cântecul? întrebă Egwene.

— Este motivul pentru care călătoresc, răspunse Elyas, sau cel puţin aşa spun ei. Caută un cântec. După asta umblă Căutătorul. Spun că l-au pierdut la Frângerea Lumii şi că, dacă îl regăsesc, ne vom întoarce la paradisul din Vârsta Legendelor. Îşi aruncă privirea peste tabără şi pufni dispreţuitor. Nici măcar nu ştiu ce fel de cântec caută; pretind că, dacă îl găsesc, o să-l recunoască. Nu ştiu nici cum va aduce înapoi paradisul, dar

caută acest cântec de aproape trei mii de ani, de la Frângerea Lumii. Cred că o să-l tot caute până când Roata nu se va mai învârti.

Ajunseră la focul lui Raen, din mijlocul taberei. Căruţa Căutătorului era galbenă, cu roşu pe margini, iar spiţele roţilor mari, roşii, erau vopsite tot în galben şi roşu. O femeie dolofană, la fel de căruntă ca Raen, dar cu pielea netedă, ieşi din căruţă şi se opri pe treptele din spate, potrivindu-şi şalul cu ciucuri albaştri în jurul umerilor. Bluza de pe ea era galbenă, iar fusta de un roşu aprins. Combinaţia îl făcu pe Perrin să clipească, iar Egwene îşi înăbuşi un strigăt.

Când îi văzu pe cei din spatele lui Raen, coborî, zâmbind prietenos. Era Ila, nevasta lui Raen, cu un cap mai înaltă decât soţul ei, şi curând Perrin uită de culoarea hainelor. Avea un soi de afecţiune maternă care îi aducea aminte de jupâneasa al'Vere şi care îl făcu să se simtă bine venit de când le surâse prima oară.

Ila îl întâmpină pe Elyas ca pe o veche cunoştinţă, dar cu o răceală care părea să îl supere pe Raen. Elyas îi zâmbi rezervat şi dădu din cap a salut. Perrin şi Egwene îşi rostiră numele, iar ea le luă mâinile în mâna ei cu mult mai multă căldură decât îi arătase lui Elyas, ba chiar o îmbrăţişă pe Egwene.

— Tare eşti frumoasă, copila mea, şopti ea, apucând-o pe Egwene de bărbie şi zâmbind. Şi cred că ai îngheţat de tot. Aşază-te lângă foc, Egwene. Hai, aşezaţi-vă cu toţii. Masa e aproape gata.

În jurul focului fuseseră aşezaţi nişte buşteni pentru oaspeţi. Elyas refuză însă să facă această concesie ideii de civilizaţie, aşa că se lungi pe pământ. Două ceainice mici erau aşezate pe nişte suporturi de metal deasupra flăcărilor, iar la margine, pe cărbuni, era un cuptor. Ila se ocupa de toate.

Tocmai când Perrin şi ceilalţi se aşezau, un tânăr zvelt, îmbrăcat în veşminte cu dungi verzi, se apropie alene de foc.

Îl îmbrăţişă pe Raen, o sărută pe Ila şi se uită cu răceală la Elyas şi la cei din Emond's Field. Era cam de o seamă cu Perrin şi mergea ca şi cum se pregătea să danseze.

— Ei, Aram, îi zâmbi Ila drăgăstos, te-ai hotărât să mănânci cu bunicii tăi de data asta, aşa-i? Privirea ei zâmbitoare alunecă spre Egwene când se apleca să mişte un ceainic agăţat deasupra focului. Mă întreb de ce.

Aram se ghemui cu mâinile pe genunchi, în faţa lui Egwene, de partea cealaltă a focului.

— Eu sunt Aram, vorbi el cu glas scăzut şi sigur pe sine. Părea că nu mai vede pe nimeni în jur în afară de ea. Am aşteptat să răsară primul trandafir al primăverii, şi acum îl găsesc lângă focul bunicului meu.

Perrin se aştepta ca Egwene să înceapă să râdă, dar văzu că fata se uita ţintă la Aram. Îl privi din nou pe tânărul Spoitor. Ce-i drept, Aram era mult mai chipeş decât el. După câteva clipe, Perrin îşi dădu seama de cine îi aducea aminte. De Wil al'Seen, la care toate fetele se uitau şi şuşoteau de fiecare dată când venea de la Deven Ride la Emond's Field. Wil făcea curte tuturor fetelor care îi ieşeau în cale şi pe fiecare reuşea să o convingă că, în ce le priveşte pe celelalte, era doar politicos cu ele.

— Câinii ăştia ai voştri, spuse Perrin tare, iar Egwene tresări, sunt la fel de mari ca nişte urşi. Mă mir că îi lăsaţi pe copii să se joace cu ei.

Lui Aram îi dispăru zâmbetul de pe buze, dar când se uită la Perrin, surâse din nou, chiar cu mai multă încredere în sine decât înainte.

— N-o să vă facă niciun rău. Se arată fioroşi ca să sperie şi să ne dea de ştire când e vreo primejdie, dar se supun Căii Frunzei.

— Calea Frunzei? se miră Egwene. Ce înseamnă asta?

Aram arătă înspre copaci, cu ochii aţintiţi asupra fetei.

— Frunza trăieşte cât îi este dat şi nu se luptă cu vântul care o poartă departe. Frunza nu face niciun rău şi în cele din urmă cade ca să hrănească alte frunze. Aşa ar trebui să se întâmple cu toţi bărbaţii. Şi cu toate femeile.

Egwene se uită şi ea ţinta la el, cu obrajii îmbujoraţi.

— Şi ce vrea să însemne asta? întrebă Perrin.

Aram îi aruncă o căutătură mânioasă, şi Raen fu cel care îi răspunse.

— Înseamnă că nimeni nu trebuie să facă rău nimănui, indiferent din ce pricină. Ochii Căutătorului se întoarseră spre Elyas. Nimic nu justifică violenţa. Nimic. Niciodată.

— Dar dacă te atacă cineva? insistă Perrin. Dacă cineva te loveşte, sau încearcă să te jefuiască, sau vrea să te omoare?

Raen oftă, răbdător, ca şi cum Perrin nu înţelegea ceva ce pentru el era foarte limpede.

— Dacă m-ar lovi cineva, l-aş întreba de ce vrea să facă aşa ceva. Dacă tot ar vrea să mă lovească, aş fugi, şi la fel aş face şi dacă ar încerca să mă jefuiască sau să mă omoare. Aş prefera să-l las să-mi ia ce vrea, chiar şi viaţa, decât să recurg la violenţă. Şi aş spera că nu e prea grav rănit.

— Dar spuneai că nu i-ai face rău, observă Perrin.

— Eu nu, dar violenţa îl răneşte şi pe cel care o face, şi pe cel care o primeşte.

Perrin părea nedumerit.

— Poţi să tai un copac cu toporul, continuă Raen. Toporul face rău copacului şi scapă neatins. Aşa vezi tu lucrurile? Lemnul e moale în comparaţie cu oţelul, dar şi oţelul ascuţit se toceşte pe măsură ce taie, iar seva copacului îl face să ruginească şi să se strice. Toporul cel puternic face rău copacului neajutorat, dar este vătămat la rândul lui. Aşa se întâmplă şi cu oamenii, deşi răul e în suflet.

— Dar…

— Ajunge, mormăi Elyas, întrerupându-l pe Perrin. Raen, nu ţi-e de-ajuns că încerci să-i convingi pe flăcăii din sate de prostiile astea – dai de necaz pe oriunde te duci, nu-i aşa? Dar eu nu i-am adus pe ăştia doi aici ca să te asculte pe tine. Lasă-i în pace.

— Şi să-i lase în grija ta? zise Ila, zdrobind nişte ierburi în mână şi dându-le drumul într-unul dintre ceainice. Glasul îi era liniştit, dar mâinile striveau cu furie ierburile. O să-i înveţi să se poarte ca tine, să ucidă sau să moară? Vrei să-i faci să aleagă aceeaşi soartă ca tine, care îţi doreşti să mori singur şi doar corbii şi… şi prietenii tăi să se bată pentru trupul tău?

— Potoleşte-te, Ila, vorbi Raen cu blândeţe, ca şi cum ar mai fi auzit toate astea de o mie de ori. L-am poftit să stea la focul nostru, nevastă.

Ila se domoli, dar Perrin băgă de seamă că nu îşi ceru iertare. Se uită în schimb la Elyas şi dădu trist din cap, apoi îşi şterse mâinile şi începu să scoată linguri şi străchini de lut dintr-un cufăr roşu de lângă căruţă.

Raen se întoarse din nou spre Elyas.

— Vechiul meu prieten, de câte ori trebuie să-ţi spun că nu încercăm să convingem pe nimeni. Când sătenii vor să ştie ce obiceiuri avem, răspundem la ce ne întreabă. E adevărat că cel mai adesea tinerii sunt cei care pun întrebări şi uneori unii

dintre ei ne însoţesc în peregrinări, dar numai pentru că asta este dorinţa lor.

— Încerci să-i spui asta şi nevestei de fermier care tocmai a descoperit că băiatul sau fata ei a fugit cu voi, Spoitorii, replică Elyas cu o strâmbătură. Din pricina asta în oraşele mai mari nici nu vă lasă să poposiţi în apropiere. Iar cei din sate vă rabdă pentru că dregeţi tot felul de lucruri, dar la oraş nu au nevoie de voi şi nu vor să le convingeţi tinerii să fugă.

— Habar n-am ce ne lasă cei din oraşe să facem. Răbdarea lui Raen părea infinită. În orice caz, nu arăta deloc înfuriat. La oraş găseşti întotdeauna oameni violenţi. Şi oricum, nu cred că o să găsim cântecul într-un oraş.

— Nu vreau să te jignesc, Căutătorule, îndrăzni Perrin încetişor, dar… Eu nu caut violenţa. Cred că sunt ani buni de când nu m-am mai bătut cu nimeni, afară doar de jocurile de la sărbători. Dar dacă m-ar lovi cineva, l-aş lovi şi eu. Dacă n-aş face asta, l-aş lăsa să creadă că mă poate lovi când vrea. Sunt unii care cred că pot profita de ceilalţi şi, dacă nu le araţi că nu e aşa, o să facă ce vor din cei mai slabi ca ei.

— Unii, glăsui Aram cu glasul încărcat de tristeţe, nu izbutesc să-şi depăşească instinctele.

Spunând asta, se uită la Perrin într-un fel din care se vedea limpede că nu vorbea despre oamenii slabi pe care îi pomenise Perrin.

— Cred că eşti pus des pe fugă, răspunse Perrin, iar chipul tânărului Spoitor căpătă o expresie încordată, care nu avea nimic de a face cu Calea Frunzei.

— Eu cred că e interesant, intră în vorbă Egwene, aruncându-i o privire încruntată lui Perrin, să întâlneşti oameni care nu cred că totul se rezolvă prin forţa muşchilor.

Aram se înveseli din nou şi se ridică în picioare, întinzându-şi mâinile spre ea.

— Lasă-mă să-ţi arăt tabăra. Se şi dansează.

— Cu plăcere, îi răspunse fata cu un zâmbet.

Ila, care tocmai scosese pâinea din cuptor, îşi îndrepta spatele.

— Dar e gata masa, Aram.

— O să mănânc cu mama, zâmbi el peste umăr, în timp ce se îndepărta de căruţă, ţinând-o pe Egwene de mână. O să mâncăm amândoi cu mama. Se uită triumfător la Perrin.

Egwene râdea în timp ce fugeau.

Perrin se ridică în picioare, apoi se opri. Nu avea să i se întâmple nimic rău dacă într-adevăr toţi cei de acolo urmau Calea Frunzei, aşa cum spusese Raen. Se uită la Raen şi la Ila, care îşi urmăreau mâhniţi cu privirea nepotul, şi se scuză:

— Îmi pare rău. Sunt oaspetele vostru şi n-ar fi trebuit…

— Nu-ţi face griji, îl linişti Ila. A fost vina lui, nu a ta. Stai jos şi mănâncă.

— Aram e un flăcău neliniştit, adăugă Raen trist. E băiat bun, dar câteodată cred că e prea greu pentru el să urmeze Calea Frunzei. Mă tem că aşa se întâmplă cu unii. Vino să ni te alături. Pofteşte.

Perrin se aşeză încet la loc, simţindu-se încă stingherit.

— Ce se întâmplă cu cel care nu poate urma Calea? întrebă el. Vreau să zic, dacă un Spoitor…

Raen şi Ila schimbară o privire îngrijorată, iar Raen murmură:

— Ne părăsesc. Pierduţii pleacă să trăiască în sate.

Ila privi în direcţia în care plecase nepotul lor.

— Pierduţii nu pot fi fericiţi.

Ofta, dar când le întinse străchinile şi lingurile, chipul îi era din nou senin.

Perrin se uită în pământ, dorindu-şi să nu fi întrebat nimic, şi nimeni nu mai scoase o vorbă, nici în timp ce Ila le umplu străchinile cu o tocană groasă de legume şi le dădu felii groase de pâine crocantă, nici cât timp mâncară. Tocana era delicioasă şi Perrin înfulecă trei străchini. Elyas, observă el cu un zâmbet silit, dăduse gata patru.

După masă, Raen îşi umplu pipa, iar Elyas o scoase şi el pe a lui şi o îndopă cu tutun din punga de pânza a lui Raen. După ce îşi aprinseră pipele, rămaseră tăcuţi. Ila scoase ceva de împletit. Din soare se mai vedea doar o lumină roşiatică spre asfinţit, deasupra copacilor. Tabăra se pregătea pentru noapte, dar zarva nu conteni. Muzicienii care cântau când ajunseseră ei fuseseră înlocuiţi de alţii; mult mai mulţi oameni dănţuiau acum la lumina focurilor, iar umbrele lor jucau pe căruţe. De undeva se auzi un cor de voci bărbăteşti. Perrin se lăsă să alunece în faţa buşteanului şi curând moţăia.

După o vreme, Raen prinse a vorbi:

— Ai mai văzut vreun Tuatha’an, Elyas, de când ne-am întâlnit primăvara trecută?

Perrin deschise ochii, apoi îi închise din nou pe jumătate.

— Nu, răspunse Elyas, ţinând pipa în gură. Nu-mi place să fie prea mulţi oameni în jurul meu.

Raen chicoti.

— Mai ales oameni care trăiesc cu totul altfel decât tine, nu-i aşa? Nu, nu-ţi face griji, prietene. Am renunţat de mult timp la speranţa că o să apuci pe Calea Frunzei. Dar am auzit o poveste de când ne-am văzut ultima dată şi, dacă n-ai auzit-o încă, s-ar putea să te intereseze. Pe mine mă interesează, şi am auzit-o de zeci de ori, de fiecare dată când ne-am întâlnit cu alţi Pribegi.

— Ascult.

— Începe acum doi ani, primăvara, când o ceată de Pribegi traversa Pustiul pe Calea Nordului.

Perrin deschise ochii larg.

— Pustiul? Pustiul Aiel? Traversau Pustiul Aiel?

— Sunt oameni care pot intra în Pustiul Aiel fără nici o grijă, spuse Elyas. Menestreli. Negustori ambulanţi, dacă sunt cinstiţi. Tuatha'an traversează Pustiul tot timpul. Înainte de vremea Copacului şi de Războiul Aielilor şi neguţătorii din Cairhien făceau asta.

— Aielii ne ocolesc, murmură Raen cu tristeţe, deşi mulţi dintre noi am încercat să vorbim cu ei. Ne privesc de la distanţă, dar nu se apropie de noi şi nici pe noi nu ne lasă să ne apropiem de ei. Câteodată îmi fac griji, pentru că mă gândesc că poate ştiu cântecul, deşi nu prea cred. Printre Aieli, bărbaţii nu cântă. Nu vi se pare ciudat? Din momentul în care un băiat Aiel devine bărbat, nu mai cântă decât când merg la luptă sau când îşi jelesc morţii. I-am auzit bocindu-şi morţii sau pe cei pe care îi uciseseră. Şi pietrele ar plânge auzindu-i.

Ila, care asculta aplecată peste împletitură, dădu din cap a încuviinţare.

Perrin îşi puse repede ordine în gânduri. Crezuse până atunci ca Spoitorilor le era tot timpul frică, dat fiind că tot pomeneau de fugă, dar unuia care s-ar fi temut de ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să traverseze Pustiul Aiel. Din câte auzise el, niciun om sănătos la cap nu ar fi încercat să traverseze Pustiul.

— Dacă e cumva o poveste despre un cântec, începu Elyas, dar Raen clătină din cap.

— Nu, prietene, nu e vorba despre un cântec. De fapt, nici nu sunt sigur despre ce anume este vorba. Îşi îndrepta atenţia spre Perrin. Tinerii Aiel călătoresc adesea în Mana Pustiitoare. Unii merg singuri, crezând, dintr-un motiv sau altul, că sunt cei chemaţi să îl ucidă pe Cel Întunecat. Cei mai mulţi merg în grupuri mici. Ca să vâneze troloci. Raen dădu trist din cap şi continuă cu o voce gravă. Acum doi ani, o ceată de Pribegi care traversa Pustiul cam la o sută de mile mai la miazăzi de Mană a dat peste unul dintre grupurile astea.

— Femei tinere, adăugă Ila, pe un ton la fel de îndurerat ca al soţului ei. Aproape nişte copile.

Perrin scoase un strigăt de mirare, iar Elyas rânji strâmb la el.

— Băiete, acolo fetele nu trebuie să aibă grijă de casă şi să facă de mâncare dacă nu vor. În schimb, cele care vor să meargă la război se alătură unei tagme de războinice, Far Daréis Mai, Fecioarele Lăncii, şi luptă cot la cot cu bărbaţii.

Perrin dădu din cap. Elyas chicoti văzând expresia zugrăvită pe chipul său.

Raen continuă povestea, cu un glas în care se amestecau dezgustul şi uimirea.

— Toate femeile erau moarte, în afară de una, care trăgea şi ea să moară. S-a târât până la căruţe. Era limpede că ştia ca sunt Tuatha’an. Scârba îi era mai puternică decât durerea, dar avea un mesaj de o asemenea însemnătate, încât trebuia să-l încredinţeze cuiva înainte să moară, chiar şi unora ca ei. Bărbaţii s-au dus să vadă dacă mai pot face ceva pentru celelalte – femeia lăsase o dâră de sânge în urmă –, dar niciuna nu mai era în viaţă şi de trei ori mai mulţi troloci erau şi ei morţi.

Elyas se ridică în capul oaselor, aproape lăsând să-i cadă pipa dintre dinţi.

— La o sută de mile înăuntrul Pustiului? Nu se poate! *Djevik K’Shar,* aşa îi spun trolocii Pustiului. Tărâmul Morţii. N-ar înainta aşa de departe în Pustiu nici dacă i-ar goni toţi Myrddraalii din Mană.

— Ştii multe lucruri despre troloci, Elyas, observă Perrin.

— Povesteşte mai departe, îi ceru Elyas lui Raen cu asprime.

— Din prada pe care o duceau cu ele, era limpede că se întorceau din Mană. Trolocii le urmăriseră, dar, judecând după urme, puţini mai rămăseseră în viaţă după ce luptaseră cu ele.

Cât despre fată, nu lăsa pe nimeni s-o atingă, nici măcar ca să-i oblojească rănile. Dar îl apucă pe Căutătorul acelei cete de surtuc şi iată ce îi spuse, cuvânt cu cuvânt. „Mană-n-Frunze vrea să întunece Ochiul Lumii, Pierdutule. Vrea să ucidă Marele Şarpe. Dă de veste Seminţiei, Pierdutule. Vine Foc-n-Văz. Spune-le să îl aştepte pe Cel-Care-Vine-odată-Cu-Zorile. Spune le...” Apoi îşi dădu sufletul.

— Mana-n-Frunze şi Foc-n-Văz, adăugă Raen pentru Perrin, sunt numele pe care Aielii le dau Celui Întunecat, dar din restul nu înţeleg o iota. Cu toate astea, pentru ea era atât de important, încât s-a apropiat de cei pe care îi dispreţuia, ca să le spună vorbele astea înainte să moară. Dar cui? Noi suntem Seminţia, dar nu prea cred că nouă voia să ne dea de veste. Aielilor? Nici dacă am încerca, nu ne-ar lăsa să le spunem ceva. Oftă din greu. Ne-a numit Pierduţii. Nu-mi închipuisem ca ne detestă aşa de mult.

Ila îşi puse împletitura în poală şi îl atinse cu blândeţe pe cap.

— Ceva ce au aflat în Mană, cugetă Elyas. Dar n-are noimă. Să ucidă Marele Şarpe? Să răpună timpul însuşi? Să întunece Ochiul Lumii? E ca şi cum ai spune că vrei să dobori un munte. Poate că aiura, Raen. Rănită, pe moarte, poate că-şi pierduse simţul realităţii. Poate că nici nu ştia cine erau Tuatha’anii aia.

— Ştia ce spune şi cu cine vorbeşte. Pentru ea era ceva mai însemnat decât viaţa, iar noi nici măcar nu reuşim să înţelegem despre ce e vorba. Când te-am văzut venind, m-am gândit că poate vom găsi răspunsul în cele din urmă, căci tu – Elyas făcu un semn rapid cu mâna, iar Raen uită vorbele pe care voia să le spună – ne eşti prieten, şi ştii o mulţime de lucruri ciudate.

— Nu şi despre asta, răspunse Elyas pe un ton care puse capăt discuţiei.

Tăcerea din jurul focului era întreruptă numai de muzica şi de râsetele care se auzeau din celelalte părţi ale taberei învăluite în întuneric. Sprijinindu-se cu umerii de un buştean de pe marginea focului, Perrin încercă să desluşească mesajul femeii Aiel, dar nici pentru el nu avea nici o noimă. Ochiul Lumii. Asta îi apăruse de mai multe ori în vis, dar nu voia să-şi aducă aminte de acele vise. Acum şi Elyas. Era o întrebare la care ar fi vrut să primească răspuns. Ce voia Raen să spună despre bărbatul cel bărbos când Elyas îl întrerupsese? Zadarnic. Încercă

să-şi imagineze cum arătau fetele Aiel, care intrau în Mană, unde, după câte se spunea, numai Străjerii îndrăzneau să meargă şi se luptau cu trolocii, când o auzi pe Egwene întorcându-se, cântând.

Se ridică anevoie în picioare şi se duse să o întâmpine. Fata se opri brusc, uitându-se la el cu capul aplecat într-o parte. Era întuneric, şi Perrin nu-i putea vedea expresia de pe chip.

— Ai fost plecată multă vreme, şopti el. Te-ai simţit bine?

— Am mâncat cu mama lui, răspunse ea. Şi apoi am dansat… şi am râs. Parcă trecuse o veşnicie de când nu mai dansasem.

— Îmi aminteşte de Wil al'Seen. Ai fost întotdeauna îndeajuns de înţeleaptă cât să nu-l laşi pe Wil să facă tot ce vrea din tine.

— Aram e un băiat de treabă şi e plăcut să stai cu el, i-o întoarse ea sever. Mă face să râd.

Perrin oftă.

— Îmi pare rău. Mă bucur că te-ai simţit bine.

Deodată îl luă în braţe şi lacrimi i se prelinseră pe cămaşa lui. O mângâie stingher pe păr. „Rand ar şti ce să facă”, îşi spuse el. Rand ştia cum să se poarte cu fetele. Nu ca el, care nu ştia niciodată ce să facă sau ce să spună.

— Ţi-am spus că-mi pare rău. Chiar mă bucur că ai dansat şi te-ai simţit bine. Zău aşa.

— Spune-mi că mai sunt în viaţă, îngăimă Egwene cu capul pe pieptul lui.

— Ce?

Se dădu înapoi, îşi puse mâinile pe braţele lui şi se uită la el în întuneric.

— Rand şi Mat. Ceilalţi. Spune-mi că sunt în viaţă.

Perrin trase adânc aer în piept şi se uită nedumerit la ea.

— Sunt în viaţă, spuse el în cele din urmă.

— Bine. Îşi şterse faţa cu degetele. Asta voiam să aud. Noapte bună, Perrin. Somn uşor.

Se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută uşor pe obraz, apoi trecu repede pe lângă el, înainte ca Perrin să apuce să spună ceva.

Se întoarse să se uite după ea. Ila se ridică să o întâmpine, şi cele două femei urcară în căruţă vorbind în şoaptă. „Rand poate că ar înţelege, îşi spuse el, dar eu nu înţeleg.”

Departe, în noapte, lupii începură să urle la primul pătrar de lună nouă care se ridica la orizont, şi Perrin se înfioră. O să fie timp şi mâine să se gândească din nou la lupi. Se înşela. Lupii îl aşteptau în vis.

CAPITOLUL 26

Whitebridge

Ultima notă tremurătoare dintr-o melodie, pe care cu greu o puteai recunoaşte ca fiind *Vântul printre sălcii,* se stinse, spre marea uşurare a tuturor, iar Mat lăsă jos flautul cu incrustaţii aurii şi argintii al lui Thom. Rand îşi luă mâinile de la urechi. Un marinar care strângea o parâmă pe punte scoase un oftat adânc de uşurare. O vreme, singurele zgomote rămaseră foşnetul apei, care se lovea de barcă, scârţâitul ritmic al vâslelor şi, din când în când, zbârnâitul parâmelor agitate de vânt. Acesta bătea drept din prova *Picăturii,* iar pânzele nefolositoare fuseseră strânse.

— Cred că meriţi mulţumiri, mormăi, în cele din urmă, Thom Merrilin, pentru că m-ai învăţat cât este de adevărată vechea zicala. Oricât l-ai învăţa, porcul nu va şti niciodată să cânte din flaut.

Marinarul izbucni în râs, iar Mat ridica flautul, ca şi cum ar fi vrut să i-l arunce în cap. Cu multă agilitate, Thom i-l smulse din mână şi-l aşeză în cutia sa de piele groasă.

— Credeam că voi, pastorii, vă treceţi timpul cu oile cântând din nai sau din flaut. Asta o să mă înveţe să nu mai cred ce nu văd cu ochii mei.

— Rand e păstorul, mârâi Mat. El cânta din nai, nu eu.

— Ei, da, el mai are puţin talent. Poate ar trebui să ne ocupam de jonglerii, băiete. Măcar pentru asta eşti şi tu puţin mai înzestrat.

— Thom, spuse Rand, nu ştiu de ce te chinui aşa de mult.

Arunca o privire spre marinar, apoi coborî glasul.

— De fapt, nu vrem cu adevărat să devenim Menestreli. E numai un pretext, până ce-i găsim pe Moiraine şi pe ceilalţi.

Thom se trase de un capăt al mustăţii şi păru să cerceteze cu privirea pielea netedă, maro-închis a cutiei flautului, pe care o ţinea pe genunchi.

— Şi dacă nu-i găsim, băiete? Nu avem de unde şti nici măcar dacă mai sunt în viaţă.

— Sunt sigur, replică Rand cu tărie; se întoarse spre Mat, căutându-şi un sprijin, dar sprâncenele acestuia erau coborâte până spre nas, buzele strânse şi ochii aţintiţi pe punte.

— Ei, zi şi tu, îi zâmbi Rand. Nu poţi fi aşa de înnebunit după cântatul din flaut, de vreme ce nici măcar nu eşti în stare. Şi nici eu nu prea sunt. Înainte n-ai vrut niciodată s-o faci.

Mat ridică ochii, continuând să se încrunte.

— Şi dacă sunt morţi? întreba el încet. Trebuie să luăm faptele aşa cum sunt, nu?

În acea clipă, straja de la prova striga:

— Whitebridge! Se vede Whitebridge!

O lungă bucată de vreme, nevenindu-i să creadă că Mat putea spune aşa ceva cu atâta calm, Rand se uită fix la prietenul său, printre marinarii care se agitau, pregătindu-se să tragă la mal. Mat îl privea şi el, fulgerându-l din ochi, cu capul lăsat între umeri. Rand ar fi dorit să-i spună o sumedenie de lucruri, dar nu le putea exprima pe toate. Trebuia să creadă că şi ceilalţi erau în viaţă. Era obligatoriu. „Şi de ce? îi spuse un glas sâcâitor, care-i răsuna în străfundul minţii. Ca să iasă totul ca într-una dintre poveştile lui Thom? Eroii găsesc comoara, îl înfrâng pe cel rău şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi? Dar unele dintre poveştile lui nu sfârşesc aşa. Uneori, până şi eroii mor. Eşti şi tu erou, Rand al'Thor? Eşti erou, păstorule?"

Brusc, Mat roşi şi-şi întoarse privirile în altă parte. Izgonind gândurile supărătoare, Rand sări în picioare şi se duse spre parapet, prin mijlocul agitaţiei. Mat veni după el cu paşi mici, fără să facă măcar efortul de a-i evita pe marinarii care-i ieşeau în cale.

Oamenii se repezeau de colo colo pe barcă, tropăind pe punte cu picioarele goale, trăgând de frânghii, legând nişte parâme şi dezlegând altele. Unii pregăteau baloturi legate în piele unsă cu grăsime, pline aproape până la refuz cu lână, iar alţii – frânghii groase cât încheieturile lui Rand. În ciuda grabei, se mişcau cu siguranţa unora care mai făcuseră asemenea treburi de mii de ori înainte, dar căpitanul Domon se plimba în sus şi în jos pe punte, împărţind porunci cu glas tunător şi blestemându-i pe cei care nu se mişcau îndeajuns de repede pentru a-i fi pe plac.

Rand era atent numai la priveliştea aflată în faţa lor, care se zări limpede după ce trecură de un cot mic pe care râul îl făcea

în acel loc. Legenda o cunoştea, pentru că o auzise din cântece şi din poveştile neguţătorilor ambulanţi, dar acum urma s-o vadă cu ochii lui.

Podul cel Alb se arcuia sus, deasupra apelor largi, de două ori mai înalt decât catargul *Picăturii* şi poate şi mai mult, şi sclipea de la un capăt la celalalt, alb ca laptele, în lumina soarelui, absorbind razele până ce părea că străluceşte el însuşi. Stâlpi subţiri, făcuţi din aceeaşi piatră, se cufundau în apele învolburate, parcă prea firavi pentru a susţine greutatea podului lat. Aveai impresia că era făcut dintr-o bucată, ca şi cum fusese sculptat dintr-un singur bloc de piatră sau făurit de mâna unui uriaş, întins şi înalt, curbându-se zvelt şi graţios peste râu, astfel încât, privindu-l, uitai cât era de mare. Una peste alta, oraşul care se întindea în jurul piciorului de pe malul de răsărit părea de a dreptul neînsemnat, deşi Whitebridge era cu mult mai mare decât Emond’s Field, cu case de piatră şi cărămidă la fel de înalte ca acelea din Taren Ferry şi docuri de lemn care pătrundeau în apele râului ca nişte degete subţiri. Bărci micuţe se înghesuiau împrejur, pline de pescari care-şi strângeau năvoadele. Iar deasupra tuturor, Podul cel Alb se înălţa şi strălucea.

— Pare de sticlă, îngăimă Rand, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Căpitanul Domon se opri în spatele lui şi-şi înfipse degetele mari de la ambele mâini în cingătoarea lată.

— Nu, flăcăule. Orice ar fi, nu e sticlă. Oricât de tare ar veni ploile, alunecos îţi zic eu a nu fi, şi nici cea mai ascuţită daltă şi nici cel mai puternic braţ nu ar putea cu niciun chip să-l sfărâme.

— O rămăşiţă din Vârsta Legendelor, interveni Thom. Dintotdeauna am crezut aşa.

Căpitanul mormăi cu un glas aspru.

— O fi. Dar e şi de mare folos, orice s-ar zice. S-ar putea a-l fi făurit alţii. Nu-i musai treabă de Aes Sedai. Lua-m-ar Norocul. Nu-i musai a fi aşa de vechi. Hai, mai cu vlagă, mocofanule! strigă el, deodată, şi se grăbi undeva în josul punţii.

Rand rămase cu ochii holbaţi, încă şi mai curios. „Din Vârsta Legendelor.” Făurit, aşadar, de Aes Sedai. Din pricina asta căpitanul Domon se simţea nelalocul lui, în ciuda a ceea ce spusese despre minunăţiile şi ciudăţeniile lumii. Treabă de Aes

Sedai. Una era să auzi vorbindu-se despre el, alta, să-l şi vezi şi să-l atingi. „Ştiai asta, nu?” O clipă, lui Rand i se păru că prin suprafaţa albă ca laptele trecea o umbră tremurătoare, îşi lua ochii de la ea şi se uită la docurile care se tot apropiau, dar tot mai zărea podul cu coada ochiului.

— Am ajuns, Thom, spuse el, apoi se sili să râdă. Şi fără vreo împotrivire.

Menestrelul nu făcu decât să pufnească dispreţuitor, zbârlindu-şi mustăţile, dar cei doi marinari care pregăteau o parâmă undeva, în apropiere de ei, îl sfredeliră o clipă cu privirea pe Rand, înainte să se întoarcă la treaba lor. El se opri din râs şi încercă să nu se mai uite la cei doi, tot drumul spre Whitebridge.

Picătura se strecură cu agilitate lângă primul doc, făurit din scânduri groase întinse pe nişte stâlpi masivi, unşi cu smoala, şi se opri cu o mişcare a vâslelor care făcu apa râului să se învolbureze în jurul capetelor acestora. După ce traseră vâslele înăuntru, marinarii aruncară nişte parâme bărbaţilor care se aflau pe mal, iar aceştia le legară cu noduri complicate, în timp ce alţi membri ai echipajului dădură la o parte baloturile cu lână, pentru a feri coca de stâlpii docului.

Înainte chiar ca barca să fie ancorata cum se cuvenea, la capătul docului apărură nişte căleşti, înalte şi date cu lac negru şi sclipitor, fiecare cu un nume zugrăvit pe uşă cu litere mari, aurii sau stacojii. Oamenii care veniseră cu ele se grăbiră să urce la bord de îndată ce pasarela fusese coborâtă; erau bărbaţi cu chipuri îngrijite, îmbrăcaţi în surtuce lungi de catifea şi cu mantii cu gulere de mătase, având încălţări de pânză în picioare, fiecare fiind urmat de un servitor în veştminte simple, care ducea în braţe cutia cu bani, ferecată în fier.

Se apropiară de căpitanul Domon cu zâmbete false pe chipuri, care se şterseră de îndată ce el se răsti:

— Hei, tu!

Şi întinse un deget gros pe lângă vizitatori, făcându-l pe Floran Gelb să rămână împietrit în loc, undeva la capătul bărcii. Vânătaia de pe frunte pe care-i o lăsase cizma lui Rand dispăruse, dar el tot îşi mai pipăia din când în când locul, ca şi cum ar fi vrut să-şi aducă aminte.

— A fost ultima oară când ai dormit în post pe vasul meu! Sau pe orice alt vas, dacă o să iasă după voia mea. Poţi să-ţi

alegi pe unde să debarci – peste bord sau pe mal, dar cară-te imediat!

Gelb lăsă umerii în jos, iar ochii săi, plini de ură, sclipiră în direcţia lui Rand şi a prietenilor săi, dar mai ales înspre Rand; era o privire veninoasă. Bărbatul cel deşirat privi de jur împrejurul său pe punte, căutând sprijin, dar fără să pară prea încrezător. Unul câte unul, fiecare om din echipaj ridică ochii de la treaba pe care o făcea şi-l privi cu răceală. Gelb păru de-a dreptul descumpănit, dar apoi în ochi îi reapăru privirea piezişă, de două ori mai aprigă decât înainte. Mormăind un blestem, el se năpusti sub punte, înspre cabina echipajului. Domon trimise doi oameni după el, ca să fie sigur că nu făcea vreun rău, mormăi ceva şi păru că nici nu-i mai pasă. Când căpitanul se întoarse într-un sfârşit către ei, neguţătorii începură din nou să zâmbească şi să facă plecăciuni, de parcă nu fuseseră câtuşi de puţin întrerupţi.

La îndemnul lui Thom, Mat şi Rand începură să-şi adune lucrurile laolaltă. Nu aveau prea multe, în afară de hainele de pe ei. Rand avea încă păturile de pe drum şi desagile, precum şi sabia tatălui său. O clipă, rămase cu ea în mână, iar dorul de casă îl cuprinse atât de tare, încât simţi înţepături în pleoape. Se întrebă dacă avea să-l revadă vreodată pe Tam. Sau casa.

Casa părintească. „O să-ţi petreci restul vieţii fugind fără încetare, înfricoşat de ceea ce visezi.” Oftând înfiorat, îşi prinse cingătoarea la brâu, peste surtuc.

Gelb se reîntoarse pe punte, urmat de cei doi care-l păzeau. Privea drept înainte, dar Rand simţea încă valurile de ură care se revărsau dinspre el. Cu spatele foarte drept şi chipul întunecat, Gelb coborî pasarela cu mişcări bruşte şi se pierdu printre puţinii oameni de pe mal, croindu-şi drum fără prea mare grijă. Într-o clipă, dispăruse din ochii lor, pierzându-se pe după caleştile neguţătorilor.

Nu erau prea mulţi oameni acolo, iar cei care erau se dovediră o ceată pestriţă, în veştminte simple, de lucrători, pescari care-şi reparau năvoadele şi câţiva târgoveţi care veniseră să privească prima barcă sosită din Saldaea anul acela. Niciuna dintre fete nu era Egwene şi nimeni nu aducea câtuşi de puţin cu Moiraine, cu Lan sau cu vreunul dintre cei pe care Rand nădăjduia să-i vadă.

— Poate n-au coborât la docuri, sugeră el.

— Poate, răspunse scurt Thom, apoi îşi luă instrumentele în spinare cu mare grijă. Voi doi, fiţi cu ochii după Gelb. Dacă poate, o să ne facă necazuri. Vrem să trecem prin Whitebridge aşa de uşor, încât nimeni să nu-şi mai aducă aminte că am fost aici, la cinci minute după ce vom fi plecat.

Se îndreptară spre pasarelă, cu mantiile fluturând în vânt. Mat avea cu sine arcul, pe care-l ţinea de a curmezişul pieptului. Chiar şi după toate zilele petrecute la bord, acesta tot mai atrase privirile câtorva oameni din echipaj; arcurile lor erau mult mai scurte.

Căpitanul Domon îi lăsă baltă pe neguţători, pentru a-l opri pe Thom în dreptul pasarelei.

— Şi acu zici a mă părăsi, Menestrelule? N-aş putea să te conving să mai rămâi? Mă duc tocmai în Illian, unde lumea respectă Menestrelii aşa cum se cuvine. Nu-i loc pe lume mai potrivit pentru înzestrările dumitale. Te-aş putea aduce acolo la timp pentru sărbătoarea Sefan. Întrecerile, ştii. O sută de monede de aur pentru cea mai bună recitare a poveştii *Marele Alai pornit în căutarea Cornului.*

— Frumos premiu, căpitane, răspunse Thom, cu o plecăciune complicată şi cu o mişcare a mantiei care făcu să fluture toate peticele, şi întreceri aprige, care, pe bună dreptate, atrag Menestreli din toate colţurile lumii. Dar, adăugă el cu glasul lipsit de orice expresie, mi-e teamă că nu ne permitem să călătorim cu dumneata, la preţurile pe care le practici.

— Mda, păi, că veni vorba…

Căpitanul scoase la iveală o pungă de piele din buzunarul surtucului şi i-o aruncă lui Thom. Aceasta zornăi, când Menestrelul o prinse în mână.

— Aici sunt banii pe care mi i-aţi dat, şi ceva pe deasupra. Stricăciunile nu erau aşa rele cum credeam şi v-aţi câştigat cu vârf şi îndesat drumul până aici, cu toate poveştile şi cântecele din harpă. Aş putea, cine ştie, să vă ofer cam tot pe atât dacă rămâneţi la bord până ce ajungem în Marea Furtunilor. Şi v-aş putea lăsa la mal în Illian. Un Menestrel bun poate câştiga o întreagă avere pe acolo, chiar şi fără întreceri.

Thom şovăi, cântărind punga în palmă, dar Rand răspunse:

— Trebuie să ne întâlnim aici cu prietenii noştri, căpitane, şi să mergem împreună în Caemlyn. Va trebui să lăsăm călătoria în Illian pe altă dată.

Thom strâmbă din buze, apoi îşi zbârli mustăţile lungi şi puse punga în buzunar.

— Poate dacă oamenii pe care trebuie să-i întâlnim nu sunt aici, căpitane…

— Mda, mormăi acru Domon. Gândeşte-te bine. Păcat că nu pot să-l mai ţin pe Gelb la bord, ca să aibă şi ceilalţi pe cine să se mânie, dar eu, unul, mă ţin de cuvânt întotdeauna. Cred că de-acum trebuie s-o las mai moale, chiar dacă o să facem de trei ori mai mult până în Illian decât ar trebui. Ei, poate că trolocii ăia erau pe urmele voastre, până la urmă.

Rand clipi, dar nu spuse nimic, însă Mat nu se dovedi la fel de prudent.

— Şi ce te-ar face să crezi altceva? întrebă el. Umblau după comoara pe care o voiam şi noi.

— Poate, îngână căpitanul, părând să nu fie prea convins; îşi pieptănă barba cu degetele sale groase, apoi arătă spre buzunarul în care Thom ascunsese punga. Vă dau de două ori pe atât dacă veniţi înapoi, ca să le abateţi oamenilor gândul de la munca grea. Gândiţi-vă. Ridic ancora dimineaţă în zori.

El se întoarse pe călcâie şi se duse îndărăt spre neguţători, cu paşi mari, desfăcându-şi braţele şi scuzându-se pentru că-i făcuse să aştepte.

Thom şovăia încă, dar Rand îl luă şi-l împinse pe pasarelă, fără să-i dea ocazia să protesteze, iar Menestrelul se lăsă dus. La vederea mantiei sale pline de petice, mulţimea de pe chei scoase un murmur, iar unii i se şi adresară, întrebându-l unde avea să-şi ţină reprezentaţiile. „S-a zis cu şederea noastră neobservată”, se gândi Rand, dezamăgit. Până la apusul soarelui, vestea despre sosirea Menestrelului se va fi răspândit peste tot în Whitebridge. Cu toate astea, îl grăbi pe Thom, iar acesta, cufundat într-o tăcere morocănoasă, nici măcar nu încercă să încetinească îndeajuns pentru a se bucura de atenţia privitorilor.

Vizitiii caleştilor, aşezaţi sus, pe capră, priviră cu interes către Thom, dar se părea că rangurile îi împiedicau să strige. Fără să aibă habar încotro se îndrepta, Rand o apucă pe strada care mergea pe lângă râu şi trecea pe sub pod.

— Trebuie să-i găsim pe Moiraine şi pe ceilalţi, stărui el. Şi repede. Ar fi trebuit să ne gândim să-i schimbam mantia lui Thom.

Dintr-odată, acesta din urmă scutură din cap şi se opri în loc.

— Un hangiu va putea să ne spună dacă sunt aici sau dacă au trecut prin oraş. Un hangiu potrivit. Hangiii cunosc toate noutăţile şi bârfele. Şi, dacă nu sunt aici, continuă el, uitându-se înainte şi înapoi, de la Rand către Mat, trebuie să ne sfătuim.

Cu mantia care i se învălătucea în jurul gleznelor, el porni spre oraş, depărtându-se de râu. Rand şi Mat trebuiră să iuţească pasul, pentru a se ţine după el.

Podul cel lat şi alb ca laptele care dăduse numele oraşului îl domina şi de aproape, aşa cum se văzuse şi din depărtare, dar după ce o apucă pe străzi, Rand îşi dădu seama că oraşul era cel puţin la fel de mare ca Baerlon, deşi nu aşa aglomerat. Pe străzi erau câteva căruţe care se deplasau, trase de cai, boi, măgari sau chiar oameni, dar nu erau căleşti. Acestea din urma aparţineau, probabil, numai neguţătorilor şi erau acum adunate pe chei.

De-a lungul străzilor se înşirau prăvălii de toate felurile, şi mulţi dintre neguţători lucrau chiar în faţa reşedinţelor lor, dedesubtul firmelor care se legănau în bătaia vântului. Trecură pe lângă un om care repara oale, pe lângă un croitor care ridica în lumină diverse bucăţi de pânză pentru un client, pe lângă un pantofar, care şedea în uşă şi bătea cu ciocanul în călcâiul unei încălţări. Boccegiii treceau de colo colo strigându-şi marfa, oferindu-se să ascută cuţite şi foarfeci sau încercând să-i facă pe trecători să se intereseze de platourile lor sărăcăcioase cu fructe sau legume, dar fără prea mare succes. Prăvăliile care vindeau mâncare aveau aceeaşi marfă jalnică pe care Rand şi-o amintea din Baerlon. Nici măcar vânzătorii de peşte nu aveau prea mult, în ciuda tuturor bărcilor de pe râu. Vremurile nu erau încă grele cu adevărat, dar fiecare îşi dădea seama ce avea să se întâmple dacă nu se schimba ceva, şi încă repede, iar chipurile care nu se încruntau îngrijorate păreau să fi rămas cu ochii aţintiţi spre ceva nevăzut şi neplăcut.

În mijlocul oraşului, acolo unde începea Podul cel Alb, se afla o piaţă mare, pavată cu pietre tocite de mai multe generaţii de picioare şi de roţi de căruţă. Piaţa era înconjurată de hanuri, prăvălii şi clădiri înalte, din cărămidă roşie, cu firme care purtau aceleaşi nume pe care Rand le văzuse pe uşile caleştilor de pe chei. Thom intră într-unul din acele hanuri, ales, după cât se părea, la întâmplare. Firma de deasupra uşii, care se legăna în

bătaia vântului, avea pe ea, într-o parte, imaginea unui bărbat care mergea cu paşi mari, cu o boccea în spate, iar în cealaltă parte, acelaşi bărbat cu capul pe o pernă, iar numele hanului era Odihna Călătorului.

Sala cea mare era goală, în afara unui hangiu gras care scotea bere din butoi, şi a doi bărbaţi, îmbrăcaţi în haine grosolane de lucrători, care priveau posomorâţi în fundul halbelor, aşezaţi la o masă din dos. Numai hangiul ridică privirea când intrară ei. Un perete care le venea cam până la umeri despărţea încăperea în două, de la un capăt la celalalt; pe fiecare parte se aflau mese şi un cămin în care ardea focul. Rand se întrebă în treacăt dacă toţi hangiii erau graşi şi cu început de chelie.

Frecându-şi mâinile cu mişcări bruşte, Thom vorbi cu hangiul despre frigul care nu se mai domolea şi ceru vin fierbinte, cu mirodenii, apoi adăugă cu glas scăzut:

— Există vreun loc în care eu şi prietenii mei să putem vorbi fără să fim deranjaţi?

Hangiul făcu un semn către peretele despărţitor.

— Cel mai bun loc este de partea cealaltă, dacă nu vreţi să luaţi şi-o cameră. Asta-i pentru marinarii care vin de pe râu. Se pare că jumătate din echipaje au ceva de împărţit cu cealaltă jumătate. Nu vreau bătăi la mine în han, aşa că îi ţin departe unii de alţii.

El îl cercetase pe Thom cu privirea de la bun început, iar acum îşi lăsă capul pe o parte, cu o expresie vicleană întipărită pe chip.

— Vreţi să staţi mai mult? N-am mai avut pe aici niciun Menestrel de multă vreme. Oamenii o să plătească bine pentru ceva care să le abată gândurile de la greutăţi. Pot să vă mai iert de câte ceva, la plata camerei şi a meselor.

„Neobservaţi”, se gândi Rand posomorât.

— Eşti prea bun, grăi Thom, făcându-i o plecăciune politicoasa. Poate că aşa o să facem. Dar, deocamdată, vrem un loc mai retras.

— Vă aduc vinul. Un Menestrel face bani buni pe aici.

Mesele de dincolo de perete erau goale toate, dar Thom alese una aflată chiar în mijloc.

— Ca să nu poată nimeni să ne asculte fără s-o ştim şi noi, le explică el. L-aţi auzit ce zicea? Cică să ne mai ierte de câte ceva

la plată. I-auzi. Pai, cu mine aici, ar fi de două ori mai mulţi clienţi chiar dacă n-aş face altceva decât să stau la masă. Orice hangiu cinstit le oferă Menestrelilor o cameră, de-ale gurii, ba chiar şi ceva pe deasupra.

Masa cea goală nu era prea curată, iar podeaua nu mai fusese măturată de mai multe zile, dacă nu de săptămâni. Rand privi în jur nemulţumit. Jupân al'Vere n-ar fi îngăduit ca hanul său să ajungă atât de murdar, nici dacă ar fi fost bolnav la pat şi ar fi trebuit să se ridice ca să facă el curăţenie.

— Căutăm veşti. V-aduceţi aminte?

— De ce aici? întrebă Mat. Am trecut pe lângă alte hanuri care păreau mai curate.

— Chiar dincolo de pod, le arătă Thom, este drumul spre Caemlyn. Toţi cei care trec prin Whitebridge ajung în piaţa asta, dacă nu merg pe râu, şi ştim că prietenii noştri nu au luat-o pe calea aceea. Dacă nu se ştie nimic de ei aici înseamnă că n-au apărut. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. Trebuie să avem mare grijă.

Tocmai atunci apăru hangiul, ţinând de toartă trei căni de cositor, vechi şi ponosite. Grăsanul şterse puţin masa cu un prosop, puse cănile jos şi luă banii de la Thom.

— Dacă rămâneţi, nu va trebui să plătiţi băuturile. Am vin bun aicea.

Thom zâmbi, dar în ochii lui nu se vedea nici urmă de amuzament.

— O să mă gândesc eu, hangiule. Ce veşti mai sunt pe aici? Noi am tot umblat şi n-am mai auzit nimic.

— Veşti mari, ce să zic. Mari.

Hangiul îşi aruncă prosopul pe umăr şi-şi trase un scaun. Se sprijini, cu braţele încrucişate, de tăblia mesei şi se aşeză mai bine, oftând din greu şi spunându-le că era o mare uşurare să mai stea şi el jos. Se numea Bartim; le povesti pe larg despre picioarele sale, despre bătături şi monturi, despre cât de puţin răgaz avea să se odihnească şi despre băile pe care le făcea, până ce Thom pomeni din nou despre noutăţi, iar celălalt schimbă subiectul fără să facă măcar o pauză.

Veştile, aşa cum le spusese, erau importante. Falsul Dragon, Logain, fusese capturat după o mare bătălie purtată pe lângă Lugard, pe când încerca să-şi ducă armata din Ghealdan în Tear. Din cauza profeţiilor, dacă domnii înţelegeau despre ce era

vorba. Thom făcu semn că înţelegea, iar Bartim continuă. Drumurile dinspre miazăzi erau pline de oameni, cei mai norocoşi având cu ei tot ce puteau căra. Erau cu miile şi fugeau în toate direcţiile.

— Fireşte, chicoti viclean Bartim, că nimeni nu a fost de partea lui Logain. Nu, nu, n-o să găsiţi prea mulţi care să recunoască aşa ceva, acum. Numai refugiaţi, chipurile, care încearcă să găsească un loc mai sigur, cu toate necazurile din jurul lor.

Femeile Aes Sedai fuseseră, fireşte, implicate în prinderea lui Logain. Bartim scuipă pe podea când pomeni de asta, şi-o făcu din nou atunci când spuse că ele îl duceau pe falsul Dragon la miazănoapte, în Tar Valon. El, Bartim era un om cinstit, aşa le spuse, un om respectabil, şi, dinspre partea lui, femeile Aes Sedai puteau să se întoarcă acolo de unde veniseră, drept în mijlocul Manei Pustiitoare, şi să-şi ia cu ele şi Tar Valon. Nici la o mie de mile nu voia să se apropie de o Aes Sedai, dacă avea de ales. Fireşte că ele se opreau în fiecare sat şi oraş în drumul lor spre miazănoapte, pentru ca oamenii să-l vadă pe Logain, aşa se auzise. Pentru a le arata tuturor că falsul Dragon fusese prins, iar lumea era din nou în siguranţă. Şi ar fi dorit să vadă aşa ceva, chiar dacă asta însemna să se apropie de Aes Sedai. Mai că-i venea să plece înspre Caemlyn.

— O să-l ducă într-acolo, ca să i-l arate reginei Morgase, îi lamuri hangiul, atingându-şi respectuos fruntea cu degetele. N-am văzut-o niciodată pe Regina. Fiecare om ar trebui să-şi vadă Regina la faţă, nu credeţi?

Logain putea face diverse „şmecherii”, şi, judecând după modul în care Bartim îşi plimba privirile de la unul la altul şi-şi umezea buzele cu limba, era limpede la ce se referea. Pe ultimul dintre falşii Dragoni îl şi văzuse, cu doi ani în urmă, când fusese dus şi arătat prin toată ţara, dar acela era numai un oarecare, care crezuse că se putea face rege. De data aceea nu fusese nevoie de Aes Sedai. Soldaţii îl legaseră cu lanţuri de o căruţă. Un bărbat cu chipul mohorât, care se tot jeluia acolo, în căruţă, acoperindu-şi capul cu braţele de câte ori oamenii aruncau în el cu pietre sau îl împungeau cu beţele. Şi se găsiseră mulţi s-o facă, iar soldaţii nu-i opriseră, câtă vreme nu-l omorau. Era mai bine ca oamenii să vadă că individul nu avea nimic ieşit din comun. Nu putea face „şmecherii”. În schimb, cu Logain ăsta, ar

fi avut ce vedea. Ar fi avut şi Bartim ce să povestească nepoţilor. Numai că hanul nu-i îngăduia să plece.

Rand asculta cu un interes neprefăcut. Când Padan Fain adusese în Emond’s Field vorba despre falsul Dragon, un bărbat care putea, cu adevărat, să mânuiască Puterea, fusese vestea cea mai importantă sosită de doi ani încoace în Ţinutul celor Două Râuri. Tot ce se întâmplase de atunci îl făcuse să uite de asta; totuşi, povestea rămânea ceva despre care oamenii aveau să pomenească mulţi ani după aceea, şi să le spună şi nepoţilor. Pesemne că Bartim avea să le spună nepoţilor săi că-l văzuse cu adevărat pe Logain, chiar dacă va fi fost aşa sau nu. Nimeni nu avea să considere că tot ce li se întâmplase unor săteni din Ţinutul celor Două Râuri merita pomenit, dacă nu erau ei înşişi de acolo.

— Din asta, zâmbi Thom, s-ar putea face o poveste, care ar dăinui o mie de ani. Ce n-aş da să fiu acolo!

Părea să fie purul adevăr, iar Rand chiar aşa şi credea.

— Aş putea oricum să încerc să-l văd. Dar nu mi-ai spus pe ce cale se duc. Poate că mai sunt pe aici şi alţi călători, care să-mi poată spune şi mie?

Bartim flutură dispreţuitor din mâna sa grasă.

— Spre miazănoapte, asta-i tot ce ştie lumea pe aici. Dacă vrei să-l vezi, du-te în Caemlyn. Atâta ştiu, şi dacă este ceva în Whitebridge care merită cunoscut, eu aflu.

— Nu mă îndoiesc, rosti politicos Thom. Cred că o mulţime de străini care trec prin oraş se opresc aici. Firma dumitale mi-a atras privirile încă de la piciorul podului.

— Şi să ştii că nu doar dinspre apus. Acum două zile a fost aici un individ, unul din Illian, cu o solie împodobită cu tot felul de peceţi şi panglici. A citit-o chiar acolo, în piaţă. A spus că o duce până în Munţii de Negură, poate chiar până la Oceanul Aryth, dacă trecătorile sunt deschise, şi că au fost trimişi oameni care s-o ducă în toate colţurile lumii. Hangiul clătină din cap şi continuă: Munţii de Negură. Am auzit că pe acolo e ceaţă tot anul şi că prin ceaţa asta sunt făpturi care-ţi smulg carnea de pe oase înainte să apuci să fugi.

Mat chicoti, atrăgându-şi o privire severă din partea lui Bartim.

Thom se aplecă atent în faţă.

— Ce spunea solia?

— Păi, ce să zică… se pregăteşte alaiul care să pornească după Corn, exclamă Bartim. Nu v-am mai zis o dată? Cei din Illian îi cheamă pe toţi care vor să-şi dedice viaţa acestei căutări să se adune acolo. Vă daţi seama? Să-ţi dedici viaţa unei legende? Cred că o să găsească până la urmă nişte nătărăi. Exista mereu nătărăi prin preajmă. Individul ăsta pretindea că vine sfârşitul lumii. Ultima bătălie cu Cel Întunecat, chicoti el, dar nu foarte convins, ca un om care râde pentru a se convinge singur că lucrul despre care vorbeşte merită luat în râs. Pare-mi-se că ei cred că trebuie găsit Cornul lui Vaiere, înainte să se întâmple toate astea. Ei, de asta ce mai ziceţi?

Rămase o vreme tăcut, ducându-şi dosul mâinii la gură.

— Fireşte, nu ştiu dac-aş avea ce să le mai zic, după iarna asta. Iarna, individul ăsta, Logain, şi ceilalţi doi de dinainte. De ce au fost atâţia în ultimii ani care să se tot dea drept Dragonul? Şi iarna. Trebuie să însemne ceva. Ce credeţi?

Thom nu părea să-l asculte. Menestrelul începu să recite ca pentru sine, cu glas scăzut.

În apriga luptă din urmă
cu noaptea ce viaţa o curmă,
şi munţii se-nalţă de pază,
şi morţii alături veghează,
căci mormântul nu-mi stinge chemarea.

— Asta-i, rânji Bartim, de parcă ar fi văzut deja mulţimea de oameni care-i întindea banii, venind să-l asculte pe Thom. Asta-i. Marele Alai pornit în căutarea Cornului. Dacă reciţi asta, o să dea năvală cu toţii, că doar au auzit veştile.

Thom părea încă pierdut în depărtări, aşa că Rand vorbi în locul lui:

— Căutăm nişte prieteni care veneau încoace. Dinspre apus. Au fost mulţi străini pe aici, în ultima săptămână?

— Câţiva, spuse Bartim, fără să se grăbească. Mereu sunt câţiva, şi dinspre răsărit, şi dinspre apus.

Îi cântări din priviri pe fiecare, părând dintr-odată bănuitor.

— Şi cum arată prietenii ăştia?

Rand deschise gura să răspundă, dar Thom, întors brusc printre ei, îi aruncă o privire fioroasă care-l reduse la tăcere. Oftând exasperat, Menestrelul se întoarse spre hangiu.

— Doi bărbaţi şi trei femei, preciza el fără tragere de inimă. Puteau sosi împreună sau separat.

Le schiţă portretul fiecăruia în numai câteva cuvinte, îndeajuns pentru a putea fi recunoscuţi fără să se înţeleagă ce era cu ei.

Bartim îşi trecu o mână peste cap ciufulindu-şi părul rar, apoi se ridică încet în picioare.

— Nici să nu te mai gândeşti să te dai în spectacol aici, Menestrelule. De fapt, v-aş fi recunoscător dacă v-aţi bea vinul şi aţi pleca. Plecaţi şi din Whitebridge, dacă sunteţi deştepţi.

— A mai întrebat cineva de ei? răspunse Thom, luând o înghiţitură de vin şi pe un ton foarte calm, de parcă răspunsul era cel mai puţin important lucru din lume, cu o sprânceană ridicată în direcţia hangiului. Cine să fi fost?

Bartim îşi trecu iarăşi mâna prin păr şi se foi pe picioare, dând să plece, apoi încuviinţă ca pentru sine:

— Cam acum o săptămână, din câte-mi aduc aminte, a venit peste pod un individ foarte jigărit. Toţi l-au crezut nebun. Vorbea mereu pentru sine, se foia întruna, chiar şi atunci când stătea într-un loc… A întrebat de aceiaşi oameni… de unii dintre ei. A întrebat de parcă era ceva foarte important, apoi s-a purtat de parcă nu-i păsa ce răspuns primeşte. Ba spunea că trebuie să rămână aici să-i aştepte, ba că trebuia să plece, că se grăbea. Acu’ se smiorcăia şi implora, apoi începea să poruncească precum un rege. A fost cât pe ce să-şi ia o mamă de bătaie o dată sau de două ori, aşa nebun cum era. Paznicii au fost pe punctul să-l închidă, pentru binele lui. A plecat spre Caemlyn în aceeaşi zi, vorbind cu el însuşi şi plângând. Nebun, după cum v-am spus.

Rand privi întrebător spre Thom şi spre Mat, şi amândoi clătinară din cap. Chiar dacă individul cel curios îi căuta pe ei, nu aveau habar cine ar fi putut fi.

— Eşti convins că-i căuta pe aceiaşi oameni? întrebă Rand.

— Pe unii, da. Luptătorul şi femeia cu veştminte de mătase. Dar nu de ei îi păsa. Întreba de trei băieţi de la ţară, răspunse hangiul, care aruncă o privire atât de iute de la Mat la Rand, încât acesta din urmă se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Era disperat să-i găsească. Dar, după cum v-am spus, era nebun.

Rand se înfioră şi se întrebă cine putea fi nebunul şi de ce-i căuta. „Vreo Iscoadă a Celui Întunecat? Oare Ba'alzamon s-ar folosi de un nebun?"

— Ăsta era nebun, dar celălalt, continuă Bartim, plimbându-şi nervos privirile şi petrecându-şi limba peste buze de parcă i se uscase gura şi nu o mai putea umezi. A doua zi… a doua zi a fost prima dată când a apărut celalalt, zise hangiul şi tăcu.

— Celalalt? îl îmboldi Thom, în cele din urmă.

Bartim privi în jur, deşi nu mai era nimeni în jumătatea lor de sală. Ba chiar se ridică în vârful picioarelor şi privi peste perete. Când, în cele din urma, le răspunse, o făcu într-o şoaptă grăbită:

— Ăsta-i tot în negru. Îşi ţine gluga trasă peste faţă, ca să nu-l poţi vedea, dar simţi cum se uită la tine, o simţi ca şi cum ţi-ar înfige un ţurţure de gheaţă în spinare. Mi-a… mi-a vorbit. Clipi speriat şi se opri, prinzându-şi buza de jos cu dinţii, apoi continuă: Glasul lui era ca un şarpe care se târăşte printre frunze moarte. Mai că nu mi-a îngheţat sufletul. De câte ori vine înapoi, pune aceleaşi întrebări. Aceleaşi pe care le-a pus şi nebunul. Nimeni nu-l vede venind – doar că apare dintr-odată, ziua sau noaptea, şi te face să rămâi împietrit în loc. Oamenii au început să se ferească şi de umbra lor. Şi partea cea mai rea este că paznicii de la porţi pretind că nu a trecut niciodată pe lângă ei, nici la intrare, nici la plecare.

Rand încercă să rămână calm; îşi încleştă fălcile până ce începură să-l doară dinţii. Mat se strâmbă, iar Thom îşi cercetă vinul din cană. Cuvântul pe care niciunul dintre ei nu voia să-l rostească spânzura parcă în văzduh. Myrddraal.

— Cred că mi-aş aminti dacă aş fi întâlnit vreodată pe cineva de soiul ăsta, rosti Thom după o pauză ceva mai lungă.

Capul lui Bartim se mişcă energic în sus şi în jos.

— Arde-m-ar focul, precis ţi-ai aminti. Mă jur pe Lumină că aşa-i cum vă spun. Şi ăsta… şi ăsta umbla după aceiaşi oameni ca nebunul, numai că spune că mai este cu ei şi o fată. Şi, adăugă el, aruncându-i lui Thom o privire piezişă, şi un Menestrel cu părul alb.

Sprâncenele lui Thom se ridicară într-un unghi ascuţit; părea – şi Rand era convins că aşa şi era – extrem de surprins.

— Un Menestrel cu părul alb? Pai, ce să zic, n-oi fi eu singurul Menestrel din lume cu ceva anişori în cârcă. Te asigur

că nu-l cunosc pe individul ăsta şi că n-are niciun motiv să mă caute.

— Aşa o fi, bombăni Bartim pe un ton mohorât. N-a spus-o limpede, dar am avut impresia că ar fi foarte supărat să afle că cineva a încercat să-i ajute pe oamenii ăştia sau să-i ascundă de el. Oricum, o să vă spun ce i-am spus şi lui. Nu i-am văzut pe nici unii dintre ei, nici n-am auzit povestindu-se despre ei, şi ăsta-i purul adevăr. Pe nici unii, sfârşi el, subliniindu-şi cuvintele; fără veste, trânti pe masă banii luaţi de la Thom. Terminaţi-vă vinul şi plecaţi. Bine? Bine?

Şi, cu asta, se răsuci pe călcâie cât putea de repede, privindu-i peste umăr.

— Pieritul, şopti Mat după ce plecă hangiul. Trebuia să-mi dau seama că o să ne caute aici.

— Şi o să se întoarcă, îi preveni Thom, aplecându-se peste masă şi coborând glasul. Eu zic să ne strecurăm înapoi la barcă şi să primim oferta căpitanului Domon. Urmărirea se va concentra pe drumul spre Caemlyn, în timp ce noi ne îndreptăm spre Illian, la o mie de mile de locul în care Myrddraalii aşteaptă să ne găsească.

— Nu, se opuse ferm Rand. Ori îi aşteptăm pe Moiraine şi pe ceilalţi în Whitebridge, ori mergem înspre Caemlyn. Ori una, ori alta, Thom. Aşa hotărâserăm.

— E o nebunie, băiete. Situaţia s-a schimbat. Fă bine şi ascultă-mă. Orice ar spune hangiul ăsta, când un Myrddraal o să-şi aţintească privirea asupra lui, o să-i toarne totul despre noi, până şi ce am băut şi cât praf aveam pe încălţări.

Rand se înfioră, amintindu-şi de privirea tainică a Pieritului.

— Cât despre Caemlyn… Crezi că Jumate-Oamenii nu ştiu că vreţi să ajungeţi în Tar Valon? Acesta-i un moment foarte bun să ne găsim pe o barcă, îndreptându-ne spre miazăzi.

— Nu, Thom.

Rand trebui să se silească să rostească vorbele, gândindu-se numai la ideea de a fi la o mie de mile de locul în care-l căutau Pieriţii, dar trase adânc aer în piept şi reuşi să se pronunţe ferm:

— Nu!

— Gândeşte, băiete. Illian! Cel mai măreţ oraş de pe faţa pământului. Şi Marele Alai pornit în căutarea Cornului! Nu s-a mai văzut aşa ceva de aproape patru sute de ani. Un nou ciclu de poveşti care de-abia aşteaptă să fie compuse. Gândeşte-te.

Nici n-ai visat vreodată aşa ceva. Până să-şi dea Myrddraalii seama unde aţi plecat, veţi fi bătrâni şi cărunţi şi atât de osteniţi de grija pentru nepoţii voştri, încât nici nu vă va mai păsa dacă vă găsesc.

Pe chipul lui Rand se întipări o expresie ce-i trăda încăpăţânarea.

— De câte ori trebuie să-ţi mai spun nu? Oriunde ne-am duce, o să ne găsească. Pieriţii o să ne aştepte şi în Illian. Şi cum să facem să scăpăm de vise? Vreau să ştiu ce mi se-ntâmplă, Thom, şi de ce. Eu mă duc în Tar Valon. Cu Moiraine, dacă pot; fără ea, dacă nu se poate altfel. Singur, dacă trebuie. E musai să aflu.

— Dar Illian, băiete! Şi o cale sigură de scăpare, în josul râului, în timp ce ei te caută în altă parte. Sânge şi cenuşă, visele n-au ce rău să-ţi facă.

Rand nu răspunse. „Visele n-au ce rău să-mi facă? Oare ghimpii din vis pot să te-nţepe cu adevărat?” Aproape că-şi dori să-i fi povestit lui Thom şi despre acel vis. „Dar oare îndrăzneşti să spui cuiva? Ba’alzamon apare în visele tale, dar între vis şi realitate, oare ce este? Cui ai îndrăzni să-i spui că te atinge Cel Întunecat?”

Thom păru să înţeleagă, şi-l privi ceva mai blând.

— Chiar şi visele de soiul ăsta, flăcăule. Până la urma, tot vise sunt, nu? Pe Lumină, Mat, vorbeşte-i şi tu. Ştiu că tu, unul, nu vrei să ajungi în Tar Valon.

Mat se înroşi la faţă, stânjenit şi mânios în acelaşi timp. Nu-l privi pe Rand, ci se uită urât, încruntându-se, spre Thom.

— De ce facem atâta caz? Vrei să te întorci pe barcă? Atunci întoarce-te. Noi ne putem purta de grijă şi singuri.

Umerii slabi ai Menestrelului se scuturară de un hohot de râs tăcut, dar, când vorbi, glasul îi era încordat şi mânios.

— Crezi că ştiţi îndeajuns de multe despre Myrddraali ca să scăpaţi de unii singuri? Sunteţi gata să intraţi de capul vostru în Tar Valon şi să vă daţi pe mâna Supremei Înscăunate? Puteţi măcar să deosebiţi o Ajah de alta? Arde-m-ar Lumina, băiete, dacă tu chiar crezi că puteţi ajunge singuri până acolo, mai spune-mi o dată să plec.

— Pleacă, mârâi Mat, strecurându-şi o mână sub mantie.

Rand îşi dădu seama cu uluire că pusese mâna pe pumnalul luat din Shadar Logoth, poate chiar pregătindu-se să-l folosească.

De cealaltă parte a peretelui care despărţea încăperea izbucniră hohote răguşite de râs, iar un glas dispreţuitor spuse tare:

— Troloci? Ce te crezi, omule. Menestrel? Eşti beat! Troloci! Invenţii de pe la Hotare!

Cuvintele le făcură mânia să se stingă, precum o găleată de apă aruncată peste un foc. Până şi Mat se întoarse pe jumătate către perete, cu ochii mari. Rand se ridică o clipă, arunca o privire peste perete, apoi se aşeză repede, simţind cum i se strânge stomacul. De cealaltă parte se găsea Floran Gelb, aşezat la masa din spate, împreună cu cei doi bărbaţi care se aflau acolo când veniseră ei. Râdeau de el, dar îl ascultau. Bartim ştergea o masă murdară, fără să-i privească, dar asculta şi el, ştergând mereu cu prosopul acelaşi loc şi aplecându-se spre ceilalţi, mai mai să se prăvălească peste ei.

— Gelb, şopti Rand, lăsându-se la loc pe scaun, iar ceilalţi se încordară. Pe dată, Thom începu să cerceteze partea de încăpere în care se aflau.

Dincolo de perete se auzi şi glasul subţiratic al celui de al doilea bărbat:

— Nu, nu, trolocii chiar au existat. Dar i-au omorât pe toţi în războaiele acelea de demult.

— Invenţii de pe la Hotare! repetă primul.

— Dar va spun ca-i adevărat, protestă vehement Gelb. Am fost la Hotare. Am văzut troloci, iar ăştia despre care vă povestesc precis că tot asta erau. Cei trei au pretins că pe ei îi urmăreau trolocii, dar eu ştiu mai bine. De asta n-am mai vrut să stau pe *Picătura.* Am avut eu bănuielile mele despre Bayle Domon de mai multă vreme, dar ăia trei sunt sigur Iscoade ale Celui Întunecat. Vă spun eu că…

Dar râsetele şi glumele grosolane îl reduseră la tăcere.

Oare cât timp mai aveau, se întrebă Rand, până ca hangiul să audă şi o descriere a „celor trei”? Asta dacă nu o auzise deja. Şi dacă mintea nu-i zburase deja la cei trei străini pe care tocmai îi văzuse. Singura uşă pe care puteau ieşi era chiar lângă masa lui Gelb.

— Cred că ideea cu barca nu-i chiar aşa de rea, până la urmă, şopti Mat, dar Thom clătină din cap.

— S-a zis cu asta, bodogăni Menestrelul, într-o şoaptă repezită; scoţând punga de piele pe care i-o dăduse căpitanul Domon, el împărţi banii în trei. În mai puţin de o oră, povestea o să se răspândească în tot oraşul, fie că e crezută sau nu, iar Jumate-Omul o va putea auzi oricând. Domon nu ridică ancora până mâine în zori. În cel mai bun caz, trolocii îl vor urmări până în Illian. Mă rog, el pare să se aştepte la asta, din cine ştie ce motiv, dar pe noi nu ne ajută cu nimic. Nu ne mai rămâne decât să fugim, şi încă repede.

Într-o clipă, Mat îndesă în buzunar banii pe care-i dăduse Thom. Rand îşi luă şi el partea, cu gesturi mai încete. Moneda de la Moiraine nu se afla acolo. Domon îi dăduse o cantitate de argint egală, numai că, dintr-un motiv pe care nu-l putea preciza, el şi-ar fi dorit să aibă în loc tot moneda de la Aes Sedai. Îndesându-şi şi el banii în buzunar, îl privi întrebător pe Menestrel.

— Asta în caz că trebuie să ne despărţim, explică Thom. Probabil că n-o să fie aşa, dar dacă se întâmplă… mă rog, voi doi o să vă descurcaţi şi fără mine. Sunteţi băieţi de ispravă. Numai aveţi grija să vă ţineţi departe de Aes Sedai, dacă puneţi preţ pe viaţa voastră.

— Credeam că rămâi cu noi, spuse Rand.

— Rămân, băiete, rămân. Dar ceilalţi sunt de acum foarte aproape de noi şi numai Lumina ştie ce se va-ntâmpla. Ei, n-are a face. Probabil ca nu se va-ntâmpla nimic. Sper că nu te mai deranjează că rămân cu voi, sfârşi el sec, privindu-l pe Mat.

Mat ridică din umeri, îi privi pe fiecare, apoi înălţă iar din umeri.

— Treaba e că sunt foarte încordat. Încerc să mă liniştesc, dar nu pot. De câte ori ne oprim să ne tragem sufletul, hop şi ei pe urmele noastre. Mi se pare că e cineva care stă tot timpul cu ochii aţintiţi în ceafa mea. Ce o să facem acum?

De cealaltă parte a peretelui izbucniră iarăşi hohote de râs, întrerupte de Gelb, care tot încerca, foarte vehement, să-i convingă pe ceilalţi doi că spune adevărul. Cât răgaz mai avem? se întrebă Rand. Mai devreme sau mai târziu, Bartim avea să facă legătura între cei trei ai lui Gelb şi ei.

Thom îşi trase scaunul şi se ridică, dar rămase cu umerii aduşi, pentru ca, dacă cineva şi-ar fi aruncat, din întâmplare, privirile peste perete, să nu-l poată observa. Le făcu semn să-l urmeze, şoptindu-le:

— Nu faceţi niciun zgomot.

Ferestrele aflate de o parte şi de alta a vetrei de pe partea lor dădeau într-o alee. Thom cercetă una din ele cu mare atenţie, apoi o deschise puţin, numai cât să se poată strecura afară. Nu făcu aproape niciun zgomot; în orice caz, din pricina disputei şi a râsetelor de dincolo de perete, nimeni n-ar fi putut să-i audă, decât de la foarte mică distanţă.

Ajunşi afară, Mat dădu s-o apuce pe dată în direcţia străzii, dar Thom îl prinse de braţ.

— Nu te grăbi, îl opri Menestrelul. Hai întâi să hotărâm ce avem de făcut.

Închise la loc fereastra, atât cât se putea din exterior, şi începu să cerceteze aleea. Rand îi urmă exemplul. Nu se afla nimic acolo, în afară de şase butoaie pentru apa de ploaie, lipite de han şi de clădirea de alături – prăvălia unui croitor; pământul bătătorit era uscat şi prăfuit.

— De ce faci asta? întreba iarăşi Mat. Ai fi mai în siguranţă dacă te-ai desparţi de noi. De ce preferi să rămâi cu noi?

Thom îl privi îndelung.

— Am avut un nepot, Owyn, începu el să povestească fără nici o tragere de inimă, scoţându-şi mantia; în timp ce vorbea, făcu o boccea din pături, în care îşi aşeză cu mare grijă cutiile cu instrumente. Unicul fiu al fratelui meu, singura mea ruda rămasă în viaţă. A dat de necaz din pricina unor Aes Sedai, dar eu eram prea ocupat cu… alte lucruri. Nu ştiu ce aş fi putut face, dar când, în sfârşit, am încercat, era prea târziu. Owyn a murit după câţiva ani. Se poate spune că femeile Aes Sedai l-au omorât.

Se îndreptă de spate, fără să-i privească. Glasul îi era încă liniştit, dar, când întoarse capul, Rand observă că avea lacrimi în ochi.

— Dacă pot să vă scap pe voi doi de Tar Valon, poate că n-o să mă mai gândesc la Owyn. Aşteptaţi aici.

Tot fără să-i privească, el se grăbi spre intrarea aleii, încetinind înainte să ajungă. După ce aruncă o privire grăbită împrejur, păşi nepăsător pe stradă şi dispăru.

Mat dădu să-l urmeze, apoi se răzgândi.

— Nu pleacă el fără astea, zâmbi, pipăind cutiile din piele ale instrumentelor. Crezi că-i adevărat ce ne-a povestit?

Rand se aşeză răbdător pe vine, lângă butoaiele pentru apa de ploaie.

— Ce-i cu tine, Mat? Tu nu eşti aşa. Nu te-am mai auzit râzând de zile întregi.

— Nu-mi place să fiu vânat ca un iepure, se răsti Mat, apoi oftă, lăsându-şi capul pe spate, sprijinit de zidul de cărămizi al hanului; chiar şi aşa, tot încordat părea; ochii i se plimbau de jur împrejur bănuitori. Îmi pare rău. E din cauză că trebuie să fugim mereu, să ne întâlnim cu atâţia străini şi… şi tot ce ni se-ntâmplă. Nu mă pot linişti. Mă uit la cineva şi nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva o să le spună Pieriţilor despre noi, sau să ne tragă pe sfoară, sau să ne prade, sau… Pe Lumină, Rand, tu nu faci la fel?

Rand scoase un hohot de râs nervos şi grăbit.

— Mi-e mult prea frică pentru a putea fi neliniştit.

— Ce crezi că au făcut Aes Sedai cu nepotul lui Thom?

— Nu ştiu, rosti Rand, şovăielnic; după ştiinţa lui, un bărbat nu putea avea necazuri cu Aes Sedai decât într-un singur mod. Oricum, cred că-i altă poveste decât în cazul nostru.

— Da. E altfel.

O vreme rămaseră sprijiniţi de zid, fără să vorbească. Rand nu ştia sigur cât timp trecuse de când aşteptau. Pesemne că nu mai mult de câteva minute, dar părea că se scursese un ceas întreg, de când tot spera să-l vadă pe Thom întorcându-se, şi se temea ca nu cumva Bartim şi Gelb să deschidă fereastra, acuzându-i că ar fi Iscoade ale Celui Întunecat. Apoi, deodată, la capătul aleii apăru un bărbat, un bărbat înalt, cu gluga trasă pe faţă şi cu o mantie neagră ca noaptea, care ascundea lumina revărsată din stradă.

Rand se ridică grabnic în picioare, cu o mână încleştată pe mânerul sabiei lui Tam, atât de tare încât îl dureau degetele. Gura i se uscă, iar înghiţitul în sec nu-i ajuta deloc. Mat se ridică şi el, cu umerii lăsaţi în jos şi o mână sub mantie.

Bărbatul se apropie, iar gâtlejul lui Rand se încordă din ce în ce mai mult cu fiecare pas. Brusc, celălalt se opri şi-şi dădu capul pe spate. Rand mai că nu căzu din picioare. Era Thom.

— Ei, dacă nici voi nu mă recunoaşteţi, rânji Menestrelul, cred că aşa pot să trec fără probleme de poartă.

Trecu repede pe lângă ei şi începu să-şi mute lucrurile din mantia peticită în cea nouă, cu gesturi atât de meşteşugite, încât Rand nu reuşi să vadă nimic. Observă, în schimb, că mantia era de culoare brun închis. Trase adânc aer în piept; gâtul încă îl mai durea. Brun, nu negru. Mat stătea tot cu mâna sub mantie şi privea fix spatele lui Thom, ca şi cum s-ar fi gândit să se folosească de pumnalul ascuns.

Thom le aruncă o privire iute, apoi una mai atentă.

— Nu-i momentul să vă pierdeţi cu firea.

Cu multă iscusinţă, el începu să-şi strângă mantia cea veche, înfăşurând-o în jurul boccelei cu instrumentele, cu faţa în jos, pentru a nu i se vedea peticele.

— O să plecăm de aici pe rând, cu mare grijă, ca să nu ne pierdem unul de altul. Aşa, nimeni n-ar trebui să ne bage prea mult în seamă. Tu nu poţi să mergi mai gheboşat? adăugă el, adresându-i-se lui Rand. Cu înălţimea ta, ieşi prea mult în evidenţă.

Îşi luă bocceaua în spate şi se ridică, trăgându-şi din nou gluga peste ochi. Nu mai aducea deloc a Menestrel cu părul cărunt. Era numai un călător ca oricare altul, un om prea sărac pentru a-şi permite un cal, ca să nu mai vorbim de trăsură.

— Haideţi. Am pierdut şi aşa prea mult timp.

Rand era cu totul de acord cu el, dar chiar şi aşa şovăi înainte să iasă de pe alee, pătrunzând în piaţă. Nu erau prea mulţi oameni acolo, şi niciunul nu le aruncă mai mult de o privire – cei mai mulţi nici măcar nu-i băgară în seamă –, dar tot i se încordară umerii, din pricină că se aştepta în fiecare clipă să audă: „Iscoade ale Celui Întunecat”, strigătul care putea să preschimbe oamenii obişnuiţi într-o mulţime mânioasă, însetată de sânge. Cercetă din priviri spaţiul deschis şi oamenii care se plimbau de colo colo, văzându-şi de treburile de zi cu zi, iar când se întoarse din nou, văzu un Myrddraal care se afla de cealaltă parte a pieţei.

Habar n-avea de unde apăruse Pieritul, dar acesta venea spre ei cu paşi mari, cu mişcări lente şi înfricoşătoare, ca un animal de pradă care se îndreaptă spre victima sa. Oamenii se dădeau înapoi din calea siluetei cu mantie neagră şi evitau s-o

privească. Piaţa începu să se golească, pe măsură ce fiecare ajungea la concluzia că e nevoie de el în altă parte.

Gluga cea neagră îl făcu pe Rand să rămână împietrit în loc. Încercă să-şi creeze în minte imaginea hăului, dar era ca şi cum ar fi căutat să prindă în pumn o pală de fum. Privirea tăinuită a Pieritului îi străpungea oasele ca un pumnal şi-i preschimba şira spinării în ţurţuri de gheaţă.

— Nu-i priviţi chipul, şopti Thom, cu glas tremurător şi răguşit, de parca făcea un mare efort ca să poată vorbi. Arde-v-ar Lumina, să nu-i priviţi chipul!

Rand întoarse capul – şi aproape că-i veni să geamă, simţindu-se ca şi cum şi-ar fi smuls o lipitoare de pe obraz –, dar, chiar şi aşa, privind fix caldarâmul, tot îl mai vedea pe Myrddraal apropiindu-se, ca o pisică jucându-se cu şoarecii, amuzată de încercările lor timide de a scăpa, înainte să le dea lovitura hotărâtoare. Pieritul ajunsese la jumătatea drumului.

— Ce facem, rămânem pur şi simplu aşa? şopti Rand. Trebuie să fugim… să scăpăm.

Dar nu se putea mişca din loc.

În sfârşit, Mat scoase la iveală pumnalul cu rubin, ţinându-l cu o mână tremurătoare. Buzele i se subţiaseră într-un rânjet care era în acelaşi timp fioros şi înfricoşat.

— Crezi… începu Thom, apoi se opri ca să înghită în sec şi continuă: Crezi că poţi fugi mai repede ca el, băiete?

Începu să mormăie ca pentru sine, iar Rand nu înţelese decât un singur cuvânt: „Owyn”. Brusc, Menestrelul mârâi:

— Nu trebuia să mă încurc cu voi, băieţi. Nu trebuia.

Îşi dădu bocceaua jos din spate şi o îndesă în braţele lui Rand.

— Aveţi grija de asta. Când va spun să fugiţi, fugiţi şi nu vă mai opriţi până în Caemlyn. La Binecuvântarea Reginei. E un han. Ţineţi minte, în caz că… Ţineţi minte.

— Nu înţeleg, şopti Rand; Myrddraalul era, de-acum, la mai puţin de douăzeci de paşi. Îşi simţea picioarele ca două bare de plumb.

— Ţineţi minte, atâta vă spun! se răsti Thom. La Binecuvântarea Reginei. Acum. FUGIŢI!

Le dădu amândurora un brânci, cu o mână pe umărul fiecăruia dintre ei, ca să-i mişte din loc, iar Rand o luă la fugă, împleticit, cu Mat lângă el.

— FUGIŢI!

Thom începu şi el să se mişte, scoţând un strigat lung şi fără cuvinte. Dar nu pe urmele lor, ci către Myrddraal. Făcea gesturi largi, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei reprezentaţii, iar în mâini îi apăruseră pumnalele. Rand se opri, dar Mat îl trase după el.

Pieritul era la fel de uimit. Înaintarea sa de felină se opri brusc. Duse mâna la mânerul sabiei negre care-i atârna la şold, dar Menestrelul, cu picioarele sale lungi, ajunse la el într-o clipă. Thom se izbi de Myrddraal înainte ca sabia cea neagră să fi fost scoasă din teacă, şi amândoi căzură la pământ, zvârcolindu-se, unul peste altul. Puţinii oameni care se mai aflau în piaţă o luară la fuga.

— FUGIŢI!

Piaţa se umplu de o lumină albastră, orbitoare, iar Thom începu să urle, dar chiar printre urlete reuşi să mai strige:

— FUGIŢI!

Rand se supuse. Urletele Menestrelului îl urmăreau.

Strângând la piept bocceaua lui Thom, fugi cât putea de repede. Panica se răspândea din piaţă în restul oraşului, în timp ce Rand şi Mat fugeau cuprinşi de o groază fără margini. În goana lor, văzură cum neguţătorii îşi lăsau baltă produsele, coborând obloanele peste uşile prăvăliilor, şi cum chipuri înspăimântate apăreau o clipă la ferestre, apoi dispăreau. Oamenii care nu fuseseră îndeajuns de aproape ca să vadă ce se întâmpla fugeau pe străzi cuprinşi de panică, fără să fie atenţi la ce era în jur. Se loveau unul de altul, iar cei care cădeau erau călcaţi în picioare, dacă nu se ridicau îndeajuns de repede. Oraşul fremăta ca un muşuroi răsturnat.

Fugind spre poartă împreună cu Mat, Rand îşi aminti brusc ce-i spusese Thom despre înălţimea sa. Fără să încetinească, el se gheboşă cum putu mai bine, fără să pară că se prefăcea. Dar porţile făcute din scânduri întărite cu bare de fier erau deschise. Cei doi străjeri, cu tichii de oţel şi cămăşi de zale pe care le purtau peste surtucele roşii, ponosite, cu gulere albe, îşi pipăiau halebardele şi priveau nervoşi înspre oraş. Unul dintre ei le aruncă o privire lui Mat şi lui Rand, numai că nu erau ei singurii care fugeau din oraş. Pe poartă se revărsa un şir de oameni agitaţi, bărbaţi care gâfâiau trăgându-şi nevestele după ei, femei care plângeau, ducându-şi pruncii în braţe şi trăgând

după ele copiii mai măricei, ţipând în gura mare, meşteşugari traşi la faţă, cu şorţurile pe ei, ţinându-şi strâns în mână uneltele.

Nimeni nu avea cum să-şi dea seama în ce direcţie o apucaseră ei, se gândi Rand, uluit, în timp ce fugea. „Thom. Lumina să m-ajute, Thom.”

Alături de el, Mat se împletici, îşi regăsi echilibrul şi amândoi alergară până ce îi lăsară în urmă pe toţi, până ce oraşul şi Podul cel Alb dispărură în spatele lor.

La un moment dat, Rand căzu în genunchi în praf, trăgând aer în piept şi gâfâind din toţi rărunchii. Drumul care se întindea în spatele lor era pustiu, până ce se pierdea printre copacii desfrunziţi. Mat îl înghionti.

— Haide. Haide, îi spuse el, gâfâind; avea chipul murdar de sudoare şi de praf, şi părea gata să se prăbuşească. Nu ne putem opri.

— Thom, se tângui Rand, strângând la piept bocceaua şi simţind înăuntru cutiile instrumentelor. Thom.

— E mort. Ai văzut. Ai auzit. Pe Lumină, Rand, e mort!

— Tu crezi că şi Egwene, şi Moiraine, şi ceilalţi sunt morţi. Dar, dacă-i pe-aşa, de ce Myrddraalii încă îi mai urmăresc? Ia spune!

Mat se lăsă şi el să cadă în genunchi, alături.

— Bine. Poate că ei mai sunt în viaţă. Dar Thom… Doar ai văzut! Sânge şi cenuşă, Rand, putem păţi şi noi la fel.

Rand încuviinţă, cu mişcări încete. Drumul din spatele lor era încă pustiu. Pe undeva, se aşteptase – sau nădăjduise, cel puţin – să-l vadă pe Thom apărând, cu paşii lui mari, pufnind în mustăţi şi spunându-le că erau într-o mare încurcătură. La Binecuvântarea Reginei, în Caemlyn. Se ridică în picioare, cu mare greutate, şi luă în spate bocceaua lui Thom, împreună cu păturile sale. Mat îl privea ţintă, încruntat şi bănuitor.

— Haide, strigă Rand şi o apucă pe drumul spre Caemlyn. Îl auzi pe Mat mormăind ceva, dar, după o clipă, celălalt veni lângă el.

Plecară pe drumul prăfuit, cu paşi mărunţi, dar fără să se oprească; mergeau cu capetele plecate, în tăcere. Vântul ridica vârtejuri de praf, care le tăiau calea. Din când în când, Rand privea înapoi, dar drumul din urma lor rămânea pustiu.

CAPITOLUL 27

La adăpost de furtună

Perrin rămase ursuz tot timpul petrecut împreună cu Tuatha’an, călătorind în tihnă spre miazăzi şi spre răsărit. Pribegii nu vedeau niciun rost în a se grăbi; nu se grăbeau niciodată. Căruţele colorate nu porneau la drum dimineaţa decât când soarele era sus pe cer şi se opreau chiar şi în mijlocul zilei dacă găseau un loc care le era pe plac. Câinii umblau pe lângă căruţe, şi uneori şi copiii făceau la fel. Nu le era deloc greu să ţină pasul. Orice încercare de a le spune să meargă mai mult sau mai repede era întâmpinată cu râsete sau cu o replică precum:

— Ah, dar de ce să-i chinuim aşa pe bieţii cai?

Fu surprins să vadă că Elyas nu era de aceeaşi părere. Elyas nu mergea cu căruţa – prefera să umble pe jos, uneori înaintând cu paşi săltaţi în fruntea coloanei –, dar nu propuse niciodată să plece sau să iuţească pasul.

Bărbosul cel straniu, cu hainele lui ciudate de piele, era atât de diferit de Pribegii cei blânzi, încât ieşea în evidenţă ori de câte ori trecea printre căruţe. Chiar de la depărtare nu-l puteai confunda cu vreunul dintre Tuatha’an, şi nu numai din pricina veşmintelor. Elyas se mişca cu graţia leneşă a lupilor, subliniată şi mai mult de pieile de pe el şi de tichia lui de blană, răspândind teamă în jur tot atât de firesc cum focul răspândeşte căldura, iar contrastul cu Pribegii era izbitor. Tineri şi bătrâni, Pribegii erau plini de veselie. Graţia lor nu inspira deloc teamă, era pură încântare. Fireşte, copiii alergau de colo colo plini de avânt, dar când se aflau printre Tuatha’an, printre bunicuţe şi bătrâni cu bărbi albe, păşeau uşor, iar umbletul le semăna cu un dans maiestuos, exuberant totuşi, în pofida atitudinii demne. Toţi Pribegii păreau gata să danseze, chiar şi atunci când stăteau nemişcaţi, chiar şi în rarele momente când în tabără nu era muzică. Scripci şi flaute, timpanoane, ţitere şi tobe, toate urzeau melodii în jurul căruţelor, mai tot timpul, fie că erau în tabără, fie că mergeau. Cântece vesele, cântece glumeţe,

cântece hâtre, cântece triste; dacă era cineva treaz în tabără, era şi muzică.

Elyas era întâmpinat cu saluturi prietenoase şi zâmbete la fiecare căruţă pe lângă care trecea şi cu o vorba glumeaţă la fiecare foc la care se oprea. Aşa le plăcea Pribegilor să se arate străinilor – deschişi şi surâzători. Dar Perrin aflase că sub această aparenţă se ascundea prudenţa unei căprioare pe jumătate domesticite. Ceva mult mai profund se ascundea sub zâmbetele aruncate celor din Emond’s Field, întrebarea dacă erau în siguranţă, care nu slăbi pe măsură ce treceau zilele. Cât despre Elyas, prudenţa sa era izbitoare, precum arşiţa zilelor de vară care pluteşte în aer, şi nu se destindea niciodată. Când se uita în altă parte, ceilalţi îl priveau fără înconjur, ca şi cum nu ar fi fost siguri de intenţiile lui. Când mergea prin tabără, picioarele gata să dănţuiască erau gata să o ia şi la fugă.

Calea Frunzei era pentru Elyas la fel de supărătoare ca felul lui de viaţa pentru ei. Când se afla în preajma Pribegilor, avea mereu o anumită expresie întipărită pe faţă. Nu era tocmai condescendenţă, şi cu siguranţă nu era dispreţ, dar părea că ar fi preferat să se afle în altă parte, aproape oriunde altundeva. Cu toate acestea, de fiecare dată când Perrin aducea vorba de plecare, Elyas îl potolea şi îi spunea să mai rămână, doar câteva zile.

— Aţi avut parte de zile grele înainte să ne întâlnim, zise Elyas, a treia sau a patra oară când aduse vorba despre asta, şi o să vă fie şi mai greu de acum înainte, cu trolocii şi cu Myrddraalii pe urmele voastre şi cu femeile Aes Sedai de partea voastră.

Rânji, muşcând dintr-o bucată de plăcintă din mere uscate făcută de Ila. Perrin era încă descumpănit de ochii galbeni ai lui Elyas, chiar şi atunci când zâmbea. Poate mai ales atunci când zâmbea; ochii aceia ca de animal de pradă zâmbeau arareori. Elyas se lungi lângă focul lui Raen, refuzând ca de obicei să se aşeze pe unul dintre buştenii aduşi acolo.

— Nu te grăbi aşa de tare să te dai pe mâna femeilor Aes Sedai.

— Şi dacă ne găsesc Pieriţii? Ce o să-i împiedice să ne găsească dacă nu facem decât să stăm aşa, aşteptând? N-o să poată fi ţinuţi la distanţă de trei lupi, iar Pribegii nu ne vor fi de mare ajutor. Nici măcar n-o să se apere pe ei. Trolocii o să-i

măcelărească, şi n-o să fie decât din vina noastră. Oricum trebuie să plecăm, mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ceva îmi spune să aşteptam. Doar câteva zile.

— Ceva!

— Linişteşte-te, flăcăule. Ia viaţa aşa cum e. Fugi când e nevoie, luptă când trebuie, odihneşte-te când poţi.

— Ce e acest ceva despre care vorbeşti?

— Ia nişte plăcintă. Ilei nu-i place de mine, dar mă hrăneşte bine când mă vede. E întotdeauna mâncare bună în taberele Pribegilor.

— Ce e acest ceva? insistă Perrin. Dacă ştii ceva ce nu spui şi celorlalţi…

Elyas privi încruntat la bucata de plăcintă pe care o ţinea în mână, apoi o puse jos şi îşi şterse mâinile una de alta.

— Ceva, rosti el în cele din urma, ridicând din umeri, ca şi cum nici el nu ştia prea bine despre ce e vorba. Ceva îmi spune că e important să aşteptăm. Câteva zile. Nu mi se întâmplă prea des să simt astfel de lucruri, dar am învăţat că, atunci când se întâmplă, trebuie să mă încred în ele. Mai demult mi-au salvat viaţa. De data asta e oarecum altfel, dar e important. Asta e limpede. Dacă vrei să o ştergi, n-ai decât. Eu rămân.

Nu spuse nimic altceva, indiferent de câte ori îl întreba Perrin. Se învârtea pe acolo, vorbind cu Raen, mâncând, trăgând câte un pui de somn cu căciula trasă pe ochi şi se împotrivea când era vorba de plecare. „Ia nişte plăcintă, băiete. Nu te înfuria. Gustă din tocana asta. Linişteşte-te.”

Perrin nu izbutea să se liniştească. Noaptea hoinărea printre căruţele colorate făcându-şi tot felul de griji, şi pentru că nimeni altcineva nu vedea vreun motiv de îngrijorare, şi din alte pricini. Pribegii cântau şi dansau, găteau şi mâncau în jurul focurilor – fructe şi alune, boabe şi legume; nu mâncau carne – şi făceau o sumedenie de treburi gospodăreşti fără nici o grijă. Copiii alergau peste tot, se jucau de-a v-aţi ascunselea printre căruţe, se căţărau în copacii din jurul taberei, râzând şi rostogolindu-se pe pământ împreună cu câinii. Nimeni nu avea nici o grijă.

Se uita la ei şi de-abia aştepta să plece. „Să mergem, înainte să asmuţim vânătorii asupra lor. Ne-au primit printre ei, şi noi îi răsplătim punându-i în primejdie. Cel puţin ei au de ce să fie cu inima uşoară. Pe ei nu îi urmăreşte nimeni. Dar pe noi, ceilalţi…”

Era greu să schimbe vreo vorbă cu Egwene. Fata fie vorbea cu Ha, stând aşa aproape una de cealaltă încât se vedea limpede că prezenţa bărbaţilor nu era bine venită, fie dansa cu Aram, învârtindu-se şi tot învârtindu-se în sunetul flautelor, al scripcilor şi al tobelor, al melodiilor pe care Tuatha'an le adunaseră din toată lumea sau al cântecelor stridente, tremurate ale Pribegilor înşişi, care, fie lente, fie săltăreţe, erau tot stridente. Ştiau multe cântece, pe unele le recunoştea şi el, deşi aici purtau alte nume decât în Ţinutul celor Doua Râuri. Cântecului *Trei fete pe pajişte,* de pildă, Spoitorii îi spuneau *Frumoasele fete dănţuitoare,* iar ei spuneau *Vântul dinspre miazănoapte* la ceea ce în alte ţinuturi se numea *Ploaia rece care cade* ori *Retragerea lui Berin.* Când le ceru, fără să se gândească, să cânte *Oalele mele sunt la Spoitor,* se prăpădiră de râs. Ştiau cântecul, dar sub numele de *Azvârle penele.*

Înţelegea de ce îi venea să danseze pe melodiile Pribegilor. În Emond's Field nimeni nu îl credea un dansator foarte înzestrat, dar cântecele de aici îl trăgeau de picioare şi i se părea că nu dansase niciodată aşa de mult, de înverşunat şi de bine. Cântecele de aici îl hipnotizau şi îi făceau sângele să pulseze în ritmul tobelor.

În a doua seara Perrin văzu pentru prima dată nişte femei dansând pe nişte melodii mai lente. Focurile ardeau mocnit, căruţele erau învăluite în întunericul nopţii, iar degetele băteau un ritm lent în tobe. Mai întâi o tobă, apoi alta, până când în toate tobele din tabără răsună aceeaşi bătaie joasă, insistentă. Nu se auzea niciun alt zgomot. O fată îmbrăcată într-o rochie roşie se legăna în lumină, desfăcându-şi şalul. Avea şiraguri de mărgele în păr şi îşi scosese încălţările. Un flaut începu cântecul, tânguindu-se încetişor, iar fata începu să danseze. Mâinile întinse neteziră şalul; şoldurile i se unduiau în timp ce picioarele goale băteau pământul în ritmul tobelor. Ochii întunecaţi ai fetei rămaseră aţintiţi asupra lui Perrin, iar zâmbetul îi era la fel de molatic cum îi era şi dansul. Se roti în cercuri mici, zâmbindu-i peste umăr.

Perrin înghiţi în sec. Roşeaţa de pe chipul lui nu era de la foc. O a doua fată se alătură primei; ciucurii de la şalurile lor se mişcau în ritmul dansului şi al linei unduiri a şoldurilor. Îi zâmbiră amândouă, iar el îşi drese glasul răguşit. Îi era teamă să privească împrejur; obrajii îi ardeau şi probabil că toţi cei care

nu se uitau la cele două dansatoare râdeau de el. Era sigur de asta.

Se lăsă să alunece de pe buştean, cât mai degajat cu putinţa, ca şi cum ar fi vrut doar să se facă mai comod, dar avu grijă să se aşeze în aşa fel încât să nu mai stea cu faţa la foc şi la dansatoare. În Emond’s Field nu vedeai aşa ceva. Era cu totul altceva să dansezi cu fetele pe Pajişte într-o zi de sărbătoare. De data asta îşi dorea să fie luat de vânt, ca să se răcorească.

Fetele păşiră dansând în faţa ochilor lui, numai că acum erau trei. Una îi făcu şireată cu ochiul. Perrin privi disperat în toate direcţiile. „Lumină, îşi spuse el. Ce trebuie să fac acum? Ce ar face Rand? El se pricepe la fete.”

Fetele care dansau râseră uşor; mărgelele zăngăneau când îşi dădeau părul pe spate, iar Perrin credea că obrajii o să-i ia foc. Apoi o femeie ceva mai în vârstă se alătura fetelor, ca să le arate cum se face. Oftând greu, Perrin renunţă să se mai uite şi închise ochii. Dar chiar şi aşa simţea râsetele lor. Le vedea chiar şi cu ochii închişi. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, şi îşi dorea să bată vântul.

Din câte spunea Raen, fetele nu dansau aşa foarte des, iar femeile încă şi mai rar, şi, după câte spunea Elyas, motivul pentru care continuară să facă asta în fiecare seară era tocmai roşeaţa obrajilor lui Perrin.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, îi mărturisi Elyas, pe un ton sobru şi solemn. Voi, tinerii, sunteţi altfel, dar la vârsta mea focul nu e destul ca să-mi încălzească oasele.

Perrin îi aruncă o căutătură încruntată. Când Elyas plecă, era ceva în felul în care îşi ţinea umerii care îi spunea că râdea în sinea sa, chiar dacă nu lăsa să se vadă nimic.

Perrin învăţă curând să nu mai ocolească cu privirea femeile şi fetele care dansau, dar ocheadele şi zâmbetele tot îl stânjeneau. Poate că, dacă ar fi fost numai una, s-ar fi descurcat – dar cinci sau şase, şi toată lumea care se uita la el… Nu izbuti niciodată să îşi învingă timiditatea.

Apoi Egwene începu să înveţe şi ea dansul. Două dintre fetele care dansaseră în prima seară o învăţară, bătând ritmul cu palmele în timp ce ea exersa paşii târşâiţi, cu un şal împrumutat legănându-se în jurul ei. Perrin încercă să spună ceva, dar hotărî că era mai înţelept să-şi ţină gura. Când fetele porniră să-i arate mişcările şoldurilor, Egwene începu să râdă, şi

cele trei fete chicotiră laolaltă, una în braţele celeilalte. Însă Egwene persevera, cu ochii strălucindu-i de bucurie şi cu obrajii îmbujoraţi.

Aram o privea dansând cu o căutătură fierbinte şi lacomă. Tânărul şi chipeşul Tuatha'an îi dăduse un şirag de mărgele albastre pe care le purta tot timpul. Priviri încruntate şi îngrijorate luară locul zâmbetelor cu care Ila întâmpinase prima dată interesul nepotului său pentru Egwene. Perrin decise să stea cu ochii pe jupân Aram.

O dată izbuti să o prindă pe Egwene singură, lângă o căruţă vopsită în verde şi galben.

— Te distrezi, nu-i aşa? spuse el.

— De ce nu? Se juca întruna cu mărgelele din jurul gâtului, zâmbindu-i. Nu trebuie să ne străduim toţi să fim nefericiţi, cum faci tu. Nu meritam şi noi să ne distrăm puţin?

Aram era nu departe de ei – întotdeauna se ţinea aproape de Egwene –, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o umbră de zâmbet pe chip, jumătate îngâmfat, jumătate sfidător. Perrin coborî vocea.

— Credeam că vrei să ajungi în Tar Valon. Aici n-ai cum să devii Aes Sedai.

Egwene dădu din cap.

— Şi eu credeam că nu vrei să devin Aes Sedai, i-o întoarse ea, cu multă dulceaţă în glas.

— Sânge şi cenuşă, crezi că suntem în siguranţa aici? Oamenii ăştia sunt în siguranţă cu noi prin preajmă? Poate da oricând peste noi vreun Pierit.

Mâna îi tremură pe mărgele. O lăsă în jos şi trase adânc aer în piept.

— Ce e să se întâmple o să se întâmple oricum, chiar dacă plecăm azi, chiar dacă plecăm săptămâna viitoare. Asta cred eu acum. Distrează-te, Perrin. S-ar putea să fie ultima ocazie.

Îi mângâie trist obrazul cu degetele. Apoi Aram întinse mâna spre ea, iar Egwene se repezi înspre el, râzând din nou. Pe când fugeau spre locul de unde se auzeau scripcile, Aram îi aruncă un rânjet triumfător lui Perrin, peste umăr, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Nu e a ta, dar va fi a mea". Cădeau tot mai mult sub vraja Pribegilor, îşi dădu seama Perrin. Elyas avea dreptate. „Nu trebuie să te convingă să urmezi Calea Frunzei. Se strecoară singura în tine."

Ila îl văzu că se zgribuleşte din pricina vântului şi scoase o mantie groasă de lână din căruţă; o mantie verde închis, constată el cu plăcere, după toate nuanţele de roşu şi de galben. Pe când şi-o punea în jurul umerilor, gândindu-se că era de mirare că mantia era îndeajuns de mare ca să-l cuprindă, Ila zise, oarecum silit:

— Ţi-ar putea veni mai bine.

Aruncă o privire spre securea pe care o purta la brâu, şi, când se uita din nou la el, ochii îi erau trişti, în pofida zâmbetului de pe buze.

— Ţi-ar putea veni mult mai bine.

Toţi Spoitorii făceau aşa. Zâmbeau mereu, nu şovăiau să te invite să bei ceva sau să asculţi muzică, dar privirea lor se oprea întotdeauna asupra securii, şi Perrin ştia ce gândesc.

O unealtă a violenţei. Nu exista nici o justificare pentru violenţa îndreptată împotriva altei fiinţe omeneşti. Calea Frunzei.

Uneori îi venea să ţipe la ei. Pe lume mai erau şi troloci, şi Pieriţi. Mai erau şi cei care ar fi fost în stare să taie toate frunzele. Cel Întunecat stătea la pândă, şi Calea Frunzei s-ar mistui sub privirea lui Ba'alzamon. Se încăpăţână să poarte securea la cingătoare. Se deprinse să meargă cu mantia desfăcută, chiar şi atunci când sufla vântul, ca să se vadă tăişul în formă de semilună. Din când în când Elyas se uita întrebător la arma care îi atârna greu pe lângă trup şi rânjea la el, cu ochii lui galbeni care păreau să-i citească gândurile. Atunci aproape că îi venea să acopere securea. Aproape.

Tabăra Tuatha'an era un izvor permanent de iritare pentru el, dar cel puţin aici visa normal. Câteodată se trezea năduşit dintr-un vis în care trolocii şi Pieriţii năvăleau în tabără, căruţele în culorile curcubeului luau foc de la torţele aruncate asupra lor, oamenii cădeau în băltoace de sânge, bărbaţii, femeile şi copiii alergau strigând şi mureau, dar nici măcar nu încercau să se apere de săbiile necruţătoare, care secerau totul. Noapte de noapte se ridica speriat în capul oaselor, gâfâind şi ducând mâna la secure înainte să îşi dea seama că totuşi căruţele nu erau în flăcări, că nici o siluetă cu botul însângerat nu îşi dezvelea colţii la vederea trupurilor sfâşiate şi contorsionate care zăceau pe jos. Dar astea erau coşmaruri obişnuite şi, în mod ciudat, liniştitoare în felul lor. Cel Întunecat ar fi putut

foarte bine să apară în visele astea, dar nu se întâmpla aşa. Nici urmă de Ba’alzamon. Nişte coşmaruri obişnuite.

Cu toate acestea, când era treaz, simţea prezenţa lupilor. Se ţineau departe de tabără şi de caravana în mişcare, dar întotdeauna ştia unde sunt. Le simţea dispreţul faţă de câinii care îi păzeau pe Tuatha’an. Lighioane gălăgioase care uitaseră la ce sunt bune fălcile, uitaseră gustul sângelui cald; speriau oamenii, dar s-ar fi făcut nevăzuţi, târându-se pe burtă, dacă ar fi dat ochii cu haita. Pe măsură ce treceau zilele, simţea toate aceste lucruri din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai limpede.

Grialba era şi ea din ce în ce mai nerăbdătoare. Înţelegea că Elyas voia să-i ducă pe cei doi înspre miazăzi, dar, dacă tot trebuia să facă asta, atunci s-o facă aşa cum se cuvine. Să înceteze cu mersul ăsta agale. Lupii erau făcuţi ca să hoinărească, şi nu-i plăcea să fie despărţită de haită atât de multă vreme. Nerăbdarea îl chinuia şi pe Vântaduc. Vânatul era mai mult decât neîndestulător iar lui nu-i plăcea să se hrănească cu şoareci de câmp – ăştia erau buni pentru puii care de-abia învăţau să vâneze sau pentru cei bătrâni, care nu mai puteau să doboare o căprioară sau să culce la pământ un bou sălbatic. Uneori Vântaduc părea să arate că Muşcarsu avusese dreptate – oamenii trebuie să-şi vadă singuri de necazurile lor. Dar se ferea să aibă astfel de gânduri când era şi Grialba prin preajmă, cu atât mai mult când era Sarsar pe acolo. Sarsar era un luptător plin de cicatrici, cărunt, pe care experienţa îl făcuse nepăsător, la care şiretenia compensa cu vârf şi îndesat ceea ce pierduse odată cu vârsta. Puţin îi păsa de oameni, dar Grialba voia să ducă asta la bun sfârşit, iar Sarsar aştepta câtă vreme aştepta şi ea, fugea când fugea şi ea. Lup sau om, taur sau urs, indiferent ce ar fi atacat-o pe Grialba, fălcile lui Sarsar erau gata să-l trimită să doarmă somnul de veci. Asta era toată viaţa lui şi tocmai din această pricină Vântaduc era cu băgare de seamă, iar Grialba părea să ştie ce le trecea prin cap.

În mintea lui Perrin totul era limpede. Îşi dorea cu ardoare să ajungă în Caemlyn, să o întâlnească pe Moiraine şi să meargă în Tar Valon. Chiar dacă nu ar fi găsit niciun răspuns, măcar s-ar fi terminat. Elyas se uita la el, şi Perrin era sigur că bărbatul cu ochi galbeni ştia. „Te rog, fă să se termine.”

Visul începu mai frumos decât cele pe care le avusese în ultima vreme. Era la masa din bucătărie a lui Alsbet Luhhan, ascuţindu-şi securea cu o piatră. Jupâneasa Luhhan nu îngăduia nimănui să lucreze în casă la ceva ce mirosea numai a fierărie. Jupânul Luhhan trebuia chiar să ia cuţitele afară ca să i le ascută. Dar acum îngrijea de mâncare şi nu spuse nimic despre secure. Nu spuse nimic nici când un lup veni din fundul casei şi se încolăci între Perrin şi uşa care dădea în curte. Perrin continuă să-şi ascută securea; curând va veni vremea să o folosească.

Deodată lupul se ridică în picioare, mârâind ameninţător, iar părul de pe gât i se zbârli. Ba'alzamon intră din curte în bucătărie. Jupâneasa Luhhan îşi văzu mai departe de mâncare. Perrin se sculă anevoie, ridicând securea, dar Ba'alzamon nu luă în seamă arma, ci îşi îndrepta atenţia spre lup. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii jucau nişte flăcări.

— Asta e tot ce ai ca să te aperi? Ei, am mai avut de-a face cu aşa ceva. De multe ori.

Îşi încovoie un deget, iar lupul urlă – din ochi, din urechi, din gură, din piele îi ţâşni foc. Duhoarea de carne şi de păr ars umplu bucătăria. Alsbet Luhhan luă capacul de pe un ceaun şi amestecă în el cu o lingură de lemn.

Perrin lăsă securea şi se repezi înainte, încercând să stingă flăcările cu mâinile. Lupul se preschimba în cenuşă neagră între palmele lui. Se uită la mormanul de scrum de pe podeaua bine măturată a jupânesei Luhhan şi se dădu înapoi. Ar fi vrut să îşi şteargă funinginea unsuroasă de pe mâini, dar numai gândul de a-şi freca palmele de haine îi întorcea stomacul pe dos. Înşfăcă securea, strângând cu putere coada, până îi trosniră degetele.

— Lasă-mă-n pace! strigă el.

Jupâneasa Luhhan scutură lingura de marginea ceaunului şi puse capacul la loc, îngânând un cântec.

— Nu poţi fugi de mine, rânji Ba'alzamon. Nu te poţi ascunde de mine. Dacă tu eşti acela, îmi aparţii.

Căldura focului de pe chipul său îl sili pe Perrin să se tot tragă înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de zid. Jupâneasa Luhhan deschise cuptorul ca să vadă dacă e gata pâinea.

— Ochiul Lumii te va mistui, şopti Ba'alzamon. Te însemn ca fiind al meu!

Întinse pumnul strâns ca şi cum ar fi aruncat ceva; când desfăcu degetele, un corb se năpusti spre faţa lui lui. Perrin ţipă când ciocul cel negru îi străpunse ochiul stâng.

… Şi se ridică în capul oaselor, acoperindu-şi faţa cu mâinile, înconjurat de căruţele în care dormeau Pribegii. Îşi lăsă încet mâinile în jos. Nu-l durea, nu curgea sânge. Dar îşi amintea foarte bine suferinţa din vis.

Se înfioră, şi deodată Elyas apăru acolo, ghemuit lângă el în întunericul care începea să se risipească, cu mâna întinsă ca şi cum ar fi vrut să-l scuture şi să-l trezească. De dincolo de copacii unde poposiseră căruţele urlau lupii, trei gâtlejuri şi un singur ţipat ascuţit. Ştia ce simt. „Foc. Durere. Foc. Ură. Urăşte! Ucide!”

— Da, rosti Elyas blând. E timpul. Scoală-te, băiete. E vremea să plecăm.

Perrin se sculă anevoie de sub paturi. Pe când îşi făcea pătura sul, Raen ieşi din căruţă, frecându-se la ochi. Căutătorul aruncă o privire spre cer şi rămase ţintuit locului, pe trepte, cu mâinile ridicate în dreptul feţei. Doar ochii i se mişcau, cercetând încordat cerul, deşi Perrin nu înţelegea la ce se uită. La răsărit erau câţiva nori, cu marginile roşietice luminate de soarele care stătea să se ridice, dar nu se vedea nimic altceva. Raen părea că ascultă şi totodată că adulmeca aerul, dar nu se auzea nimic în afară de vântul care şuiera printre copaci şi nu se simţea niciun miros în afară de urmele vagi de fum de la focurile de cu seară.

Elyas se întoarse cu puţinele lucruri pe care le avea, iar Raen coborî.

— Trebuie să o luăm în alta direcţie, vechiul meu prieten. Căutătorul se uită din nou la cer, neliniştit. Astăzi o luăm în alta parte. Mergeţi cu noi?

Elyas clatină din cap, iar Raen încuviinţa, ca şi cum ar fi ştiut dintotdeauna.

— Păi, fii cu băgare de seamă, prietene. Astăzi pluteşte ceva în aer…

Se pregăti să se uite din nou în sus, dar îşi întoarse privirea înainte să ajungă deasupra căruţelor.

— Cred că vom apuca spre răsărit. Poate până la Osia Lumii. Poate că o să găsim un stedding şi-o să stăm acolo o vreme.

— În stedding eşti ferit de orice necazuri, fu de acord Elyas. Dar Ogierii nu-i prea văd cu ochi buni pe străini.

— Toată lumea îi vede cu ochi buni pe Pribegi, zise Raen, rânjind. În plus, până şi Ogierii au oale şi tot felul de lucruri de dres. Hai, hai să mâncăm ceva şi vorbim după aceea.

— N-avem timp, îi anunţă Elyas. Şi noi plecăm azi. Cât mai repede. Se pare că e ziua plecărilor.

Raen încercă să-l convingă să stea cel puţin cât să mănânce, şi când coborî şi Ila din căruţă, împreuna cu Egwene, stărui şi ea, dar nu cu atâta tărie ca soţul ei. Spuse toate vorbele de cuviinţă, dar politeţea îi era rece şi era limpede că voia să-l vadă plecat pe Elyas, chiar dacă nu şi pe Egwene.

Egwene nu băgă de seamă privirile piezişe, pline de regret pe care i le arunca Ila. Întrebă ce se petrece, iar Perrin se pregătea s-o audă spunând că vrea să rămână cu Tuatha'an; însă când Elyas îi explica, Egwene dădu din cap, gânditoare, şi se repezi la căruţă ca să-şi adune lucrurile.

În cele din urmă, Raen ridică mâinile a neputinţă.

— Bine atunci. Nu ştiu dacă s-a întâmplat vreodată ca vreun oaspete de-al nostru să plece fără să facem un ospăţ de rămas bun, dar… Privirea i se ridică din nou spre cer, şovăitoare. Ei, şi noi trebuie să plecăm devreme. Poate că o să mâncăm pe drum. Dar măcar lăsaţi-ne să vă spunem la revedere.

Elyas încercă să protesteze, dar Raen o şi luă la fuga din căruţă în căruţă, bocănind la uşă acolo unde nu se trezise nimeni. Până când se apropie unul dintre Spoitori, ducând-o pe Bela de căpăstru, toată tabăra era în picioare, iar oamenii îşi puseseră în cele mai bune şi mai strălucitoare haine, un amestec de culori care făcea căruţa roşu cu galben a lui Raen şi a Ilei să pară ştearsă. Câinii uriaşi umblau printre oameni cu limbile atârnându-le din gură, căutând pe cineva care să-i scarpine între urechi, în timp ce Perrin şi ceilalţi îndurau nesfârşite strângeri de mână şi îmbrăţişări. Fetele care dansaseră în fiecare noapte nu se mulţumiră cu o strângere de mână, iar îmbrăţişările lor îl făcură pe Perrin să îşi dorească brusc să nu mai plece – dar îşi aduse aminte câtă lume se uita la el şi faţa aproape că îi deveni de culoarea căruţei Căutătorului.

Aram o luă pe Egwene deoparte. Din pricina gălăgiei cu care îşi luau toţi rămas bun, Perrin nu auzea ce îi spunea, dar Egwene tot dădea din cap, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai viguros,

pe măsură ce el începu să facă gesturi rugătoare. De la rugăminţi trecu la un ton supărat, dar Egwene continuă să dea încăpăţânată din cap până când Ila o salvă, aruncându-i câteva cuvinte tăioase nepotului ei. Încruntat, Aram îşi croi drum prin mulţime, fără să îşi ia rămas bun de la ceilalţi. Ila îl privi plecând, şovăind dacă să-l cheme înapoi. „Şi ea e uşurată, îşi spuse Perrin. Uşurată că nu vrea să meargă cu noi – cu Egwene."

După ce strânsese măcar o dată mâna fiecăruia din tabără şi îmbrăţişase fiecare fată cel puţin de două ori, mulţimea se dădu înapoi, lăsând un mic spaţiu liber în jurul lui Raen, al Ilei şi al celor trei oaspeţi.

— Aţi venit în pace, intonă Raen, făcând o plecăciune solemnă, cu mâinile pe piept. Plecaţi acum în pace. Veţi fi întotdeauna bine veniţi la focurile noastre, în pace. Calea Frunzei înseamnă pace.

— Pacea fie întotdeauna cu tine, răspunse Elyas, şi cu toată Seminţia. Se codi o clipă, apoi adăugă: Voi găsi eu Cântecul sau altcineva va găsi cântecul, dar cântecul va fi cântat, anul acesta sau în anii care vor să vie. Aşa cum a fost odată, aşa va fi din nou, lumea fără de sfârşit.

Raen clipi, surprins, iar Ila părea de-a dreptul uluită, dar toţi ceilalţi Tuatha'an murmurară drept răspuns:

— Lumea fără de sfârşit. Lumea şi timpul fără de sfârşit.

Raen şi soţia lui se grăbiră să repete aceste cuvinte după ceilalţi.

Era într-adevăr vremea să plece. Câteva vorbe de despărţire, câteva sfaturi de plecare, câteva zâmbete şi ocheade şi porniră la drum, părăsind tabăra. Raen îi însoţi până la marginea copacilor, împreună cu nişte câini care ţopăiau pe lângă el.

— Da, prietene, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Acum… Mă tem că râul este peste tot în lume şi, indiferent ce ţi-ar plăcea să crezi, nici tu nu vei fi ocolit.

— Pacea fie cu tine, îi ură Elyas.

— Şi cu tine, răspunse Raen trist.

După ce Raen plecă, Elyas se încruntă văzându-i pe cei doi uitându-se la el.

— Ei, şi nu cred în cântecul lor neghiob, mârâi el. Dar n-aveam de ce să-i fac să se simtă prost şi să le stric ceremonia,

nu-i aşa? V-am spus că uneori dau mare importanţă ceremoniilor.

— De bună seamă, spuse Egwene cu blândeţe. N-aveai de ce.

Elyas le întoarse spatele, mormăind ceva pentru el. Grialba, Vântaduc şi Sarsar veniră în întâmpinarea lui Elyas, nu zburdând, cum făcuseră câinii, ci cu demnitatea cuvenită unei întâlniri între egali. Perrin înţelese ce îşi spun. „Ochi de foc. Durere. Colţ în inimă. Moarte. Colţ în inimă.” Perrin ştia ce voiau să spună. Cel Întunecat. Îi povesteau despre visul lui. Despre visul lor.

Se înfioră când lupii începură să adulmece, cercetând drumul. Era rândul lui Egwene să o călărească pe Bela, iar Perrin mergea pe jos pe lângă ea. Elyas era în faţă, ca de obicei, mergând înghiţind pământul, cu paşi mari şi siguri.

Perrin nu voia să se gândească la visul pe care îl avusese. Crezuse că lupii îl apără. „Nu împlinit. Acceptă. Inimă întreagă. Minte întreaga. Încă te lupţi. Împlinit doar când vei accepta.” Se căzni să îşi scoată lupii din minte şi clipi surprins. Nu ştia că poate face asta. Se hotărî să nu-i mai lase să-i bântuie gândurile. „Chiar şi în vise?” Nu era sigur dacă gândul era al lui sau al lor.

Egwene încă mai purta şiragul de mărgele albastre pe care-i l dăduse Aram şi în păr o mlădiţă cu frunzuliţe roşu aprins, un alt dar primit de la tânărul Tuatha’an. Perrin era sigur că Aram încercase să o convingă să rămână cu Pribegii. Era bucuros că Egwene nu cedase, dar ar fi vrut să nu se joace aşa de drăgăstos cu mărgelele.

În cele din urmă o întrebă:

— Despre ce ai vorbit aşa de mult cu Ila? Ori dansai cu individul ăla cu picioare lungi, ori stăteai de vorbă cu ea, ca şi cum ar fi fost vreo taină la mijloc.

— Ila îmi dădea sfaturi despre cum să fiu femeie, răspunse Egwene absentă.

Perrin începu să râdă.

— Sfaturi! Nouă nu ne spune nimeni cum să fim bărbaţi. Pur şi simplu suntem bărbaţi.

— Probabil că de asta nu te prea pricepi prea bine, i-o întoarse Egwene.

În faţa lor, Elyas râse zgomotos.

CAPITOLUL 28

Urme în văzduh

Nynaeve privea uimită la ce se afla înaintea lor, în josul râului: Podul cel Alb care scânteia în soare, într-o strălucire lăptoasă. „Altă legendă”, se gândi ea, trăgând cu ochiul spre Străjer şi spre femeia Aes Sedai, care călăreau la câţiva paşi în faţa ei. „Altă legendă, iar ei nici nu par să observe.” Se decise să nu rămână cu gura căscată la ce vedea, dacă putea fi zărită de ei. „Dacă mă văd cu ochii holbaţi, ca ultimul nătărău de la ţară, o să se prăpădească de râs.” În tăcere, cei trei călăriră mai departe, către legendarul Pod Alb.

Din acea dimineaţă de după Shadar Logoth, când îi găsise pe Moiraine şi pe Lan pe malul râului, Nynaeve nu mai avusese nici o discuţie adevărată cu femeia Aes Sedai. Schimbaseră câteva vorbe, desigur, dar nimic important, cel puţin nu din punctul ei de vedere. De pildă, Moiraine încercase s-o convingă să meargă în Tar Valon. Tar Valon. Avea, într-adevăr, de gând să ajungă acolo, dacă era nevoie, şi să primească învăţăturile lor, dar nu din motivele pe care le bănuia cealaltă. Dacă Egwene şi băieţii păţiseră cumva ceva din cauza lui Moiraine…

Câteodată, împotriva voinţei sale, Nynaeve se trezea întrebându-se ce putea să facă o Meştereasă cu Puterea, ce ar fi putut ea, personal, să facă. Totuşi, de câte ori îşi dădea seama ce-i trecea prin cap, se mânia şi-şi alunga toate gândurile. Puterea era o blestemăţie. Nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Decât dacă nu avea de ales.

Iar blestemata de Aes Sedai nu voia să vorbească decât despre aducerea ei în Tar Valon pentru învăţătură. Nu-i spunea nimic altceva! Nu că ar fi ţinut foarte mult să afle…

— Cum vreţi să-i găsim? întrebă ea la un moment dat.

— Ţi-am explicat, răspunse Moiraine fără să se obosească s-o privească. Atunci când am să fiu în preajma celor doi care şi-au pierdut monedele, am să ştiu.

Nynaeve mai întrebase acelaşi lucru şi în alte dăţi, dar glasul femeii Aes Sedai era tot liniştit, ca un lac a cărui oglindă nu voia să se vălurească, oricâte pietre ar fi aruncat cealaltă; de câte ori

trebuia să-l audă, Meştereasa simţea că-i fierbe sângele în vine. Moiraine continuase să vorbească, de parcă nu simţea ochii lui Nynaeve, care-i sfredeleau ceafa; dar trebuia să-i simtă, la cât de pătrunzător se uita.

— Cu cât trece mai multă vreme, cu atât trebuie să fiu mai aproape, dar până la urmă am să ştiu. Cât despre cel care încă mai are pecetea, atâta vreme cât o poarta cu sine, pot să-l urmăresc şi până la capătul lumii, dacă i nevoie.

— Dar apoi? Ce intenţionezi să faci după ce-i găseşti, Aes Sedai?

Era absolut sigură că Moiraine n-ar fi fost atât de dornică să-i găsească, dacă nu ar fi avut vreun plan cu ei.

— Tar Valon, Meştereasă.

— Tar Valon, Tar Valon. Numai asta spui, iar eu încep să…

— Printre alte lucruri pe care ai să le-nveţi când ajungi în Tar Valon, Meştereasă, va fi şi să-ţi ţii firea. Nu poţi face nimic cu ajutorul Puterii dacă sufletul îţi este stăpânit de emoţii.

Nynaeve deschise gura să vorbească, dar cealaltă nu-i dădu răgazul.

— Lan, trebuie să-ţi vorbesc o clipă.

Cei doi îşi apropiară capetele, iar Nynaeve rămase pe loc, cu o înfăţişare posomorâtă şi bosumflată pe care, de câte ori îşi dădea seama că i se întipărise pe chip, o ura. Şi se întâmpla destul de des, după ce femeia Aes Sedai, cu multă iscusinţă, schimba subiectul, evita capcanele pe care i le întinsese sau rămânea surdă la strigătele ei, până când o făcea să tacă din gură. Bosumflarea o făcea să se simtă ca o fetiţă care fusese prinsă de Soborul Femeilor făcând ceva greşit şi prostesc. Nynaeve nu era obişnuită cu această senzaţie, iar zâmbetul liniştit de pe chipul lui Moiraine o făcea să se simtă şi mai rău.

Măcar dac-ar fi existat vreo cale să scape de cealaltă. Cu Lan s-ar descurca ceva mai bine – asta pentru că un Străjer trebuia să fie în stare să se ocupe de ceea ce era de făcut, îşi spuse ea în grabă, simţind cum roşeşte; nu din alt motiv – dar cei doi nu puteau fi despărţiţi.

Şi totuşi, Lan în furia sa o făcea şi mai tare Moiraine. Nu înţelegea cum de reuşea el s-o scoată din sărite cu atâta uşurinţă. Rareori se întâmpla să-i spună ceva – uneori nu scotea nici zece vorbe pe zi – şi nu lua niciodată parte la… conversaţiile ei cu Moiraine. Adesea se îndepărta de cele două femei,

cercetând terenul, însă chiar şi când se afla împreună cu ele se ţinea uşor la o parte, privindu-le ca şi cum ar fi urmărit un duel. Nynaeve şi-ar fi dorit să nu-l mai vadă aşa. Dacă era, într-adevăr, un duel, atunci ea nu reuşise niciodată să iasă învingătoare, iar Moiraine părea să nici nu-şi dea seama că era vorba despre o confruntare. Nynaeve se putea lipsi foarte bine de ochii lui albaştri şi reci şi de contemplarea lui tăcută.

Cam aşa se desfăşurase cea mai mare parte a drumului. Ea rămăsese tăcută, în afară de momentele în care îşi ieşea din fire, iar uneori, când ţipa, răsunetul glasului ei părea să se sfărâme de pavăza tăcerii ca sticla spartă. Şi ţinutul pe care-l străbăteau era tăcut, ca şi cum lumea se oprise să-şi tragă răsuflarea. Vântul gemea printre copaci, dar în rest nu se mişca nimic. Şi până şi vântul părea îndepărtat, chiar atunci când pătrundea prin mantia care-i acoperea spatele.

La început, tăcerea i se păruse odihnitoare, după tot ce se-ntâmplase, de parca, de la Noaptea Iernii, nu mai cunoscuse nici o clipă de linişte. Totuşi, după prima zi petrecută numai cu femeia Aes Sedai şi cu Străjerul, începuse să privească peste umăr şi să se foiască în şa, de parcă ar fi sâcâit-o ceva drept în mijlocul spinării, într-un loc în care nu putea ajunge cu mâna.

Tăcerea părea un cristal osândit să se sfărâme; se simţea foarte încordată, aşteptând să audă primul trosnet.

Nici Moiraine, nici Lan nu se simţeau chiar în largul lor, oricât ar fi părut de nepăsători. În scurtă vreme, ea îşi dăduse seama că, sub înfăţişarea lor liniştită, ei deveneau, ceas de ceas, tot mai încordaţi, ca nişte arcuri răsucite, gata să se rupă. Moiraine părea că ascultă sunete care nu existau şi că aude ceva ce o făcea să se încrunte. Lan privea pădurea şi râul de parcă arborii desfrunziţi şi întinderea de apă care se scurgea încet ascundeau semnele unor capcane şi ambuscade care-i aşteptau.

Pe de o parte, se bucura că nu era singura care se înfiora de acea senzaţie a lumii care stătea pe punctul să se prăvălească, dar faptul că-i afecta şi pe ei însemna că era ceva real, iar, pe de altă parte, ea ar fi dat orice să poată crede că era numai o părere. În mintea ei se strecurase ceva care o sâcâia, ca atunci când asculta vântul, numai că acum ştia că era ceva legat de Putere, şi nu se putea hotărî să se lase în voia acelor gânduri chinuitoare.

— Nu-i nimic, spuse Lan, liniştit, răspunzându-i la o întrebare; nici măcar nu o privea când vorbea, căci ochii lui nu se opreau din cercetat. Apoi, contrazicând ceea ce tocmai spusese, el adăugă: Când ajungem în Whitebridge, la drumul spre Caemlyn, ar trebui să te întorci în Ţinutul celor Două Râuri. Aici e prea periculos. Dar pe drumul de întors, n-o să-ţi stea nimic în cale.

Era cea mai lungă replică pe care i-o adresase în acea zi.

— Face parte din Pânză, Lan, interveni Moiraine, pe un ton de dojană; şi privirea ei era pierdută undeva, în depărtare. Ceea ce simţi, Nynaeve, este Cel Întunecat. Furtuna s-a îndepărtat de noi… cel puţin o vreme, continuă ea, ridicând o mână ca şi cum ar fi pipăit văzduhul, apoi ştergând-o de fustă fără să-şi dea seama, ca şi cum ar fi atins ceva murdar. Totuşi, el încă stă la pândă, oftă ea, iar privirea îi este din ce în ce mai puternică. Nu pe noi ne urmăreşte, ci lumea. Cât o mai fi până ce va ajunge îndeajuns de puternic pentru a…

Nynaeve lăsă umerii în jos; dintr-odată, i se păru că simte cum cineva o urmărea din spate. Măcar dacă femeia Aes Sedai nu i-ar fi oferit explicaţia pe care tocmai o auzise.

Lan cercetă cărarea care-i ducea în josul râului, dar, pe când înainte el fusese cel care alegea drumul, acum o lăsă pe Moiraine, care nu şovăia deloc, ca şi cum ar fi urmat o cale nevăzută, o urmă în văzduh, mirosul unei amintiri. Lan nu făcea decât să cerceteze drumul ales de ea, ca să vadă dacă era sigur. Nynaeve avea senzaţia că, şi dacă el ar fi hotărât că era ceva în neregulă, Moiraine tot ar fi insistat să o ia pe acolo. Iar el s-ar fi dus după ea, era convinsă. În josul râului, drept spre…

Tresărind, Nynaeve îşi alungă gândurile. Se aflau la piciorul Podului Alb. Arcada palidă lucea în razele soarelui, ca o pânză lăptoasă de păianjen, prea fragilă pentru a sta în picioare, arcuindu-se peste Arinelle. Greutatea unui om ar fi făcut-o să cadă; a unui cal, cu atât mai mult. Părea gata să se prăbuşească în orice clipă, din pricina propriei greutăţi.

Lan şi Moiraine călăreau nepăsători înainte, pe panta albă şi sclipitoare şi apoi pe pod; copitele cailor răsunau, nu ca oţelul pe sticlă, ci ca oţelul pe oţel. Suprafaţa podului părea, e drept, netedă ca sticla udă, dar caii păşeau siguri, fără să alunece.

Nynaeve se sili să-i urmeze, dar, de la primul pas, se simţi cuprinsă de teama că toată construcţia stătea să se

prăbuşească sub ei. „Dacă dantela ar fi făcută din sticlă, se gândi ea, aşa ar arăta.”

Numai când se apropiară de capătul celălalt, ea simţi mirosul de smoală arsă care se răspândea în aer. Într-o clipă, văzu şi ce se întâmpla.

De jur împrejurul pieţei aflate la piciorul podului se aflau grămezi de scânduri înnegrite, din care încă se mai înălţau pale de fum, pe locurile în care altădată fuseseră case – cu totul, vreo jumătate de duzină. Pe străzi patrulau bărbaţi în uniforme roşii, care nu li se potriveau, şi armuri ponosite. Cu toţii mergeau repede, ca şi cum s-ar fi temut să găsească ceva, şi priveau peste umăr în timp ce păşeau. Orăşenii – puţinii care îndrăzniseră să iasă – mergeau aproape alergând, cu umerii lăsaţi în jos, ca şi cum i-ar fi urmărit ceva.

Lan avea o înfăţişare sumbră – iar oamenii se ţineau la distanţă de ei, chiar şi soldaţii. Străjerul adulmecă aerul şi se strâmbă, mârâind ceva cu voce scăzută. Nici nu era de mirare, se gândi Nynaeve, de vreme ce mirosul de ars era atât de puternic.

— Roata ţese cum îi este voia, murmură Moiraine. Nimeni nu poate înţelege Pânza, până ce nu-i ţesută.

În clipa următoare, ea coborâse deja din şaua lui Aldieb şi începuse să discute cu oamenii. Nu punea întrebări, ci încerca să-i consoleze şi, spre mirarea lui Nynaeve, părea sinceră. Oamenii care se fereau de Lan, gata să o ia la fugă din faţa oricărui străin, se opreau să-i vorbească lui Moiraine. Păreau şi ei uimiţi de ce făceau, dar ajungeau să-şi deschidă, oarecum, sufletul, văzând privirea limpede a femeii şi auzindu-i glasul mângâietor. Ochii ei păreau să împărtăşească durerea celorlalţi, să resimtă tulburarea lor, iar astfel limbile se dezlegau.

Cu toate acestea, ei minţeau în continuare. Cei mai mulţi. Unii negau că ar fi fost vreun necaz. Nu, nu fusese nimic. Moiraine pomeni de clădirile arse de jur împrejurul pieţei. Totul era bine, insistară ei, privind dincolo de ceea ce nu voiau să vadă.

Un individ gras le vorbea cu o însufleţire goală, dar obrazul îi zvâcnea la fiecare zgomot. Cu un rânjet care i se tot ştergea de pe chip, pretinse că o lampă răsturnată stârnise un foc care se întinsese din pricina vântului, înainte să se poată face ceva. Dintr-o privire, Nynaeve văzu că acele clădiri arse nu se aflau unele lângă altele.

Poveştile erau aproape la fel de multe ca oamenii care le spuneau. Câteva femei îşi coborâră vocile de parcă ar fi complotat. Adevărul adevărat, spuseră ele, era că undeva, în oraş, se afla un bărbat care folosea Puterea după cum îl tăia capul. Era momentul să vină femeile Aes Sedai; nu mai era vreme de pierdut, după cât credeau ele, orice ar fi spus bărbaţii despre Tar Valon. Să vină cele din Ajah Roşie ca să pună lucrurile la punct.

Un bărbat pretindea că fusese vorba despre un atac de-al bandiţilor, iar altul vorbea despre o răscoală de-a Iscoadelor Celui Întunecat.

— Cei care merg să-l vadă pe falsul Dragon, ştiu Domniile Voastre, se plânse el, cu chipul posomorât. Sunt peste tot. Cu toţii Iscoade ale Celui Întunecat.

Iar alţii vorbeau de nişte necazuri – fără să precizeze despre ce era vorba – pricinuite de nişte oameni veniţi în josul râului, cu o barcă.

— Le-am arătat noi, murmură un bărbat tras la faţă, frecându-şi nervos mâinile. Soiul ăsta de lucruri trebuie să rămână acolo, la Hotare, unde-i e locul. Am mers la docuri şi…

Se întrerupse atât de brusc, încât dinţii îi clănţăniră. Fără vreo altă vorbă, se îndepărtă grăbit de ei, uitându-se peste umăr, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l urmărească.

Barca scăpase nevătămată – reuşiră, în cele din urmă, să afle măcar atâta lucru de la ceilalţi – pentru că-şi tăiase frânghiile cu care se ancorase şi plecase pe râu. Se întâmplase chiar cu o zi înainte, pe când pe chei se aduna o mulţime furioasă. Nynaeve se întrebă dacă Egwene şi băieţii fuseseră la bord. O femeie le spuse că printre marinari se afla şi un Menestrel. Dacă fusese cumva Thom Merrilin…

Încercă să o convingă pe Moiraine că era posibil ca unii dintre cei din Emond’s Field să fi fugit cu barca. Femeia Aes Sedai o ascultă răbdătoare, încuviinţând din cap, până ce termină.

— Poate, rosti apoi Moiraine, deşi părea neîncrezătoare.

În piaţă se afla un han, încă în picioare; sala mare era împărţită în două de un perete care se ridica până la înălţimea umărului. Moiraine se opri după ce intră, pipăind văzduhul cu mâna. Simţi ceva ce o făcu să zâmbească, dar nu le spuse nimic.

Mâncară în linişte; nu numai ei tăceau, ci toţi cei aflaţi în sală. Puţinii oameni care mâncau acolo îşi îndreptau atenţia numai către ceea ce se afla în farfurie, cufundaţi în propriile gânduri. Hangiul, care ştergea mesele cu un colţ al şorţului, mormăia pentru sine fără încetare, dar şi fără să ridice vreo clipă glasul. Nynaeve se gândi că nu putea fi prea plăcut să rămână peste noapte în acel loc; teama se simţea până şi în aer.

Tocmai când îşi dădură la o parte farfuriile, pe care le curăţaseră cu bucăţi de pâine, unul dintre soldaţii în uniforme roşii apăru în prag. Arăta strălucitor, se gândi Nynaeve, cu coiful său ascuţit şi platoşa lustruită, până ce se opri chiar după uşă, cu o mână pe mânerul sabiei şi luându-şi o înfăţişare dură, potrivindu-şi apoi gulerul prea strâmt, în jurul gâtului, cu un deget. Îi aminti de Cenn Buie, atunci când încerca să se poarte ca un adevărat membru al Sfatului Satului.

Lan îi aruncă o privire şi pufni dispreţuitor:

— Garda oraşului. De niciun folos.

Soldatul arunca o privire în încăpere, zăbovind cu ochii asupra lor. Şovăi, apoi trase aer adânc în piept şi veni grabnic spre ei, tropăind din picioare, ca să-i întrebe cine erau, ce treabă aveau în Whitebridge şi cât aveau de gând să rămână.

— Plecăm de îndată ce-mi termin berea, răspunse Lan, care mai bău o înghiţitura lungă înainte să ridice privirea către celălalt. Fie ca Lumina să se reverse asupra bunei regine Morgase.

Bărbatul în uniforma roşie deschise gura, apoi se uită mai adânc în ochii lui Lan şi făcu un pas înapoi, dar îşi regăsi pe dată cumpătul, după ce îi aruncase o privire lui Moiraine şi ei înşişi. O clipă, Nynaeve avu impresia că avea de gând să facă vreo prostie, ca nu cumva să pară laş în faţa a două femei. Din experienţa ei, bărbaţii făceau adesea prostii dintr-astea. Dar în Whitebridge se întâmplaseră prea multe; din tainiţele minţilor oamenilor ieşise la iveală prea multă nesiguranţă. Soldatul se uită din nou la Lan şi se răzgândi iarăşi. Chipul grav al Străjerului era lipsit de expresie, dar mai erau şi ochii aceia albaştri şi reci. Atât de reci.

Până la urmă, soldatul se hotărî asupra unui gest scurt de încuviinţare.

— Păi, aşa să faceţi. În ultimele zile, pe aici au fost prea mulţi străini. Nu-i bine pentru pacea Reginei.

Întorcându-se pe călcâie, el se îndepărtă, tropăind ca şi la venire, iar pe drum îşi exersa privirea neînduplecată. Niciunul dintre localnicii aflaţi în han nu păru să observe.

— Unde mergem? îl întreba Nynaeve pe Străjer; atmosfera dinăuntru era atât de apăsătoare, încât o făcu să coboare glasul, dar avu grijă să nu pară nesigură pe sine. Pe urmele bărcii?

Lan privi spre Moiraine, care clătină uşor din cap şi prinse a vorbi.

— Întâi trebuie să-l găsesc pe cel de care sunt sigură, iar pe moment el se află undeva la miazănoapte faţă de noi. Oricum, cred că nici ceilalţi doi nu au plecat cu barca.

Pe buzele ei flutura un zâmbet scurt, mulţumit.

— Au fost aici, în încăperea asta, poate chiar ieri, în orice caz nu mai devreme de alaltăieri. Erau înfricoşaţi, dar au plecat vii. Urma nu ar fi dăinuit fără o asemenea emoţie puternică.

— Dar care dintre ei? întrebă Nynaeve, aplecându-se concentrată peste masă. Ştii?

Femeia Aes Sedai clătină uşor, foarte uşor, din cap, iar Nynaeve se aşeză la loc.

— Dacă sunt numai cu o zi sau două în faţa noastră, de ce nu plecăm întâi după ei?

— Ştiu că au fost aici, îşi întări Moiraine spusele, cu glasul ei exasperant de liniştit, dar dincolo de asta nu pot să-mi dau seama dacă au plecat spre răsărit, spre miazănoapte sau spre miazăzi. Cred că au fost îndeajuns de deştepţi încât s-o ia spre răsărit, către Caemlyn, dar nu ştiu sigur şi, de vreme ce le lipsesc peceţile, nici n-o să pot afla decât dacă m-apropii cam la jumătate de milă. În două zile, ei puteau străbate douăzeci sau chiar patruzeci de mile în orice direcţie, dacă erau înfricoşaţi de ceva. Iar când au plecat de aici, sigur erau speriaţi.

— Dar…

— Meştereasă, oricât de speriaţi erau, oriunde ar fi plecat, până la urmă îşi vor aminti de Caemlyn, iar acolo am să-i regăsesc. Dar mai întâi am să-l ajut pe cel pe care-l pot găsi pe loc.

Nynaeve deschise din nou gura, dar Lan o întrerupse liniştit.

— Aveau şi motive să le fie frică, începu el, privind în jur şi coborând vocea. Pe aici a fost şi un Jumate-Om. Îi simt mirosul peste tot, adăugă strâmbându-se, aşa cum făcuse în piaţă.

Moiraine oftă.

— Am să-mi păstrez speranţa până ce ştiu că s-a spulberat. Refuz să cred că Cel Întunecat poate câştiga atât de uşor. Am să-i găsesc pe toţi trei vii şi nevătămaţi. Trebuie s-o cred.

— Şi eu vreau să-i găsesc pe băieţi, mărturisi Nynaeve, dar cum rămâne cu Egwene? Nici măcar nu pomeniţi de ea, iar când întreb eu, nu mă bagă nimeni în seamă. Credeam că voiai s-o duci în… adăugă ea, aruncând o privire spre celelalte mese şi continuând cu voce joasă… în Tar Valon.

Femeia Aes Sedai rămase o clipă cu ochii aţintiţi spre tăblia mesei, apoi se uită la Nynaeve; când o văzu, aceasta tresări din pricina fulgerului de mânie care părea că-i face ochii să strălucească. Apoi însă, se încordă şi ea, mâniindu-se din ce în ce mai tare, dar, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, femeia Aes Sedai spuse, cu răceală:

— Sper s-o găsesc şi pe Egwene în viaţă şi nevătămată. Nu renunţ aşa uşor la tinerele atât de înzestrate, după ce le-am găsit. Dar va fi după voia Roţii.

Nynaeve simţi un gol în stomac. „Oi fi şi eu una dintre tinerele la care nu renunţi? Mai vedem noi, Aes Sedai. Arde-te-ar Lumina, mai vedem noi!”

Terminară masa în tăcere şi tot în tăcere plecară pe poartă, apucând-o pe drumul spre Caemlyn. Ochii lui Moiraine cercetau orizontul către miazănoapte şi spre răsărit. În spatele lor, oraşul Whitebridge, învăluit în fum, se ghemuia sub povara groazei.

CAPITOLUL 29

Ochii fără milă

Elyas mergea grăbit prin ţinutul acoperit cu iarbă veştejită, ca şi cum ar fi vrut să recupereze timpul petrecut în compania Pribegilor, gonind aşa de tare spre miazăzi, încât până şi Bela era fericită să se oprească la căderea întunericului. Totuşi, în ciuda iuţelii, era cu mai luare aminte decât înainte. Noaptea făceau focul numai dacă găseau lemne uscate pe jos. Nu-i lăsă să rupă nici o rămurică din vreun copac din apropiere. Focurile pe care le făcea erau mici şi întotdeauna ascunse într-o groapă atent săpată într-un loc de unde scosese o bucată de pământ. De îndată ce masa era gata, îngropa cărbunii şi punea la loc bucata de pământ. Înainte să pornească din nou la drum în lumina tulbure a zorilor, cerceta tabăra palmă cu palmă, ca să fie sigur că nu lăsau nici o urmă a trecerii lor pe acolo. Ba chiar ridica pietrele răsturnate şi îndrepta buruienile aplecate. Făcea toate astea foarte repede, niciodată nu îi lua mai mult de câteva minute, dar nu plecau până nu era mulţumit.

Perrin nu credea că toate măsurile astea de prevedere erau bune la ceva împotriva viselor, dar când începu să se gândească la ce-ar putea fi bune, îşi dori să fie vorba doar de vise. Prima dată, Egwene întrebă neliniştită dacă se întorseseră trolocii, dar Elyas se mărgini să scuture din cap şi îi îndemnă să meargă mai departe. Perrin nu spuse nimic. Ştia că nu sunt troloci prin apropiere; lupii miroseau doar iarbă, copaci şi animale mici. Nu teama de troloci îl mâna pe Elyas înainte, ci altceva, de care nici măcar el nu era sigur. Lupii nu ştiau ce este, dar simţeau prudenţa lui Elyas şi începură să cerceteze drumul ca şi cum primejdia ar fi fost pe urmele lor sau i-ar fi aşteptat la cotitură.

Ţinutul se umplu de creste lungi şi vălurite, prea joase ca să poată fi numite dealuri, care se ridicau în calea lor. Un covor de iarbă tare, uscată de frigul iernii şi năpădită de buruieni, se întindea în faţa lor, încreţită de vântul de la răsărit care bătea nestingherit. Crângurile se împuţinară. Soarele se ridica pe cer fără tragere de inimă şi fără căldură.

Elyas încerca să urmeze cât mai îndeaproape hotarele ţinutului, strecurându-se printre creste şi ferindu-se să urce în vârful lor. Vorbea rar, iar când vorbea…

— Ştiţi cât timp ne va lua asta, să ocolim aşa fiecare nenorocit de deluşor? Sânge şi cenuşă! O să se facă vară până o să scap de voi. Nu, nu putem merge drept. De câte ori trebuie să vă spun? Aveţi habar cât de descoperiţi suntem pe creste într-un ţinut ca ăsta? Arde-m-ar, mergem înainte, apoi dăm înapoi. Mergem şerpuind. Aş umbla mai repede cu picioarele legate. Hei, aveţi să gând să vă holbaţi la mine sau să vă mişcaţi?

Perrin schimbă o privire cu Egwene. Fata scoase limba în spatele lui Elyas. Niciunul nu spuse nimic. Singura dată când Egwene protestase, zicând că Elyas era cel care voia să ocolească dealurile şi că nu era vina lor, îi ţinuse o lecţie despre cum se aud zgomotele, dar bombănind aşa de tare, încât îl auzeai de la o milă. Îi ţinu lecţia peste umăr, fără măcar să încetinească.

Fie că vorbea, fie că nu, ochii lui Elyas scrutau în jur, uneori privind ţintă într-un loc, ca şi cum ar mai fi fost ceva de văzut în afară de aceeaşi iarbă groasă de sub picioarele lor. Dacă totuşi vedea ceva, nici Perrin, nici lupii nu-şi dădeau seama ce anume. Avea din ce în ce mai multe cute pe frunte, dar nu voia să explice din ce pricină, nici de ce trebuia să se grăbească, nici cine credea că e pe urmele lor.

Câteodată dădeau peste o creastă mai lunga, care se întindea mile întregi spre răsărit şi spre apus. Chiar şi Elyas era de acord că, dacă ar fi ocolit-o, s-ar fi îndepărtat prea mult. Cu toate acestea, nu le îngăduia să o traverseze pur şi simplu. Îi lăsă la marginea povârnişului şi se furişă până sus, târându-se pe burtă, uitându-se iscoditor de partea cealaltă, ca şi cum lupii nu ar fi cercetat locul cu doar câteva minute mai înainte. Stând acolo, la piciorul crestei, minutele li se păreau ceasuri, iar faptul că nu ştiau ce se petrece îi chinuia. Egwene îşi muşca buzele şi îşi trecea absentă degetele printre mărgelele pe care i le dăduse Aram. Perrin aştepta, răbdător. Stomacul i se făcea ghem, dar reuşea să nu lase să i se citească nimic pe chip, reuşea să îşi ţină ascunsă tulburarea.

„Lupii ne vor da de veste dacă e vreo primejdie. Ar fi minunat dacă ar pleca, dacă ar dispărea pur şi simplu, dar în clipa asta… în clipa asta, ne-ar da de veste. Ce caută oare? Ce?”

După o îndelungă cercetare cu privirea de partea cealaltă a crestei, Elyas îi îmboldea întotdeauna să-l urmeze. De fiecare dată drumul era liber – până data următoare când dădeau peste o creastă care nu putea fi ocolită. A treia oară când se întâmplă asta, stomacul lui Perrin se revoltă. Un gust neplăcut îi ajunse în gură şi îşi dădu seama că, dacă trebuia să aştepte chiar şi numai cinci minute, avea să verse.

— Eu…

Înghiţi în sec.

— Vin şi eu.

— Lasă-te în jos, fu tot ce îi porunci Elyas.

De îndată ce rosti aceste vorbe, Egwene sări jos de pe Bela. Bărbatul înveşmântat în blană îşi împinse tichia pe ochi şi se uita la ea pe sub sprâncene.

— Vrei s-o convingi şi pe iapă să se târască? se răsti cu asprime.

Egwene încercă să spună ceva, dar nu izbuti. În cele din urmă ridică din umeri, iar Elyas se îndepărtă fără niciun cuvânt şi începu să urce panta domoală. Perrin se repezi după el.

Cu mult înainte să ajungă în vârf, Elyas se lăsă în jos, şi o clipă mai târziu se lungi pe pământ şi merse mai departe târâş. Perrin se lăsă şi el pe burtă.

Când ajunse sus, Elyas îşi scoase tichia şi de-abia apoi îşi înălţă capul, încet de tot. Perrin cătă printr-un smoc de buruieni ţepoase, dar nu văzu în faţă decât aceeaşi câmpie vălurită care se întindea şi în spatele lor. De partea cealaltă, povârnişul era golaş, deşi un pâlc de copaci de vreo sută de paşi lăţime creştea într-o adâncitură la vreo jumătate de milă mai jos de creastă. Lupii umblaseră deja pe acolo şi nu adulmecaseră nici o urmă de troloci sau de Myrddraali.

Din câte vedea Perrin, înspre răsărit şi înspre apus, ţinutul era la fel, acoperit cu iarbă şi presărat ici şi colo cu tufişuri. Nu mişca nimic. Lupii erau la mai bine de o milă în faţă şi nu se vedeau; de la o asemenea depărtare aproape că nu le simţea prezenţa. Nu văzuseră nimic când trecuseră pe aici. „Ce caută? Nu e nimic aici.”

— Ne pierdem vremea, hotărî el şi dădu să se ridice în picioare. Un cârd de corbi ţâşni din pâlcul de copaci de la picioarele lor, cincizeci, o sută de păsări negre rotindu-se în văzduh. Rămase ghemuit în timp ce ei zburau în cerc deasupra copacilor. „Ochii Celui Întunecat. Oare m-au văzut?” Sudoarea îi curgea pe faţă.

Ca şi cum acelaşi gând s-ar fi ivit deodată în o sută de minţi, toţi corbii se năpustiră în aceeaşi direcţie. Spre miazăzi. Cârdul dispăru deasupra crestei următoare, deja coborând. La răsărit, alţi corbi se revărsară dintr-un tufiş. Pata neagră se roti de două ori şi se îndreptă spre miazăzi.

Tremurând, Perrin se lăsă încet la pământ. Încercă să spună ceva, dar gura îi era uscată. După o vreme, reuşi să îngaime câteva cuvinte.

— De asta ţi-era teamă? De ce n-ai spus nimic? De ce nu i-au văzut lupii?

— Lupii nu prea se uită în copaci, mormăi Elyas. Şi nu, nu asta căutam. Ţi-am mai zis, nu ştiu ce… Departe, spre apus, un alt nor negru se ridică dintr-un alt pâlc de copaci şi porni spre miazăzi. Erau prea departe ca să desluşească fiecare pasăre în parte. Slavă Luminii, nu sunt mulţi. Nu ştiu. Chiar şi după…

Se întoarse ca să privească în urmă, pe unde veniseră. Perrin înghiţi în sec. Chiar şi după vis, asta voise Elyas să spună.

— Nu sunt mulţi? se miră el. Acasă nu vezi atâţia corbi într-un an.

Elyas dădu din cap.

— În ţinuturile de la Hotar am văzut cârduri de câte o mie de corbi. Nu prea des, ce-i drept – pe acolo oamenii care omoară corbi sunt răsplătiţi –, dar s-a întâmplat şi asta. Încă se mai uita spre miazăzi. Ssst!

Perrin simţi şi el strădania lui Elyas de a transmite un mesaj lupilor din depărtare. Elyas voia ca Grialba şi însoţitorii ei să nu mai meargă înainte, să se grăbească să se întoarcă şi să cerceteze drumul pe care veniseră. Chipul lui deja scofâlcit se încordă şi se subţie şi mai tare din pricina efortului. Lupii erau aşa de departe, încât Perrin nici nu le simţea prezenţa. „Grăbiţi-vă. Aveţi grijă la ce e pe cer. Grăbiţi-vă.”

Perrin auzi slab răspunsul care sosea dinspre miazăzi. „Venim.” O imagine îi apăru în minte – lupii care alergau, cu

boturile în vânt, alergau ca şi cum ar fi fost alungaţi de foc, alergau şi tot alergau – şi dispăru într-o clipită.

Elyas se prăbuşi la pământ şi trase adânc aer în piept. Încruntându-se, se uită scrutător peste marginea crestei, apoi din nou înspre miazănoapte, şi mormăi ceva în barbă.

— Crezi că sunt corbi în urma noastră? întrebă Perrin.

— S-ar putea, răspunse Elyas pe un ton evaziv. Uneori fac asta. Ştiu un loc, dacă o să putem ajunge acolo până se lasă întunericul. Oricum, trebuie să continuăm să mergem cât timp mai e lumină, chiar dacă nu ajungem acolo, dar nu putem umbla aşa repede cum aş vrea. Nu ne putem permite să ne apropiem prea mult de corbii din faţa noastră. Dar dacă sunt corbi şi în urmă…

— De ce până la lăsarea întunericului? întrebă Perrin. Ce loc? Undeva unde o să fim la adăpost de corbi?

— La adăpost de corbi, vorbi Elyas, dar prea mulţi oameni ştiu… Corbii se aciuează în copaci noaptea. Nu trebuie să ne facem griji că ne-ar putea găsi în întuneric. Facă Lumina să nu avem decât grija corbilor. Mai aruncă o privire peste creastă, apoi se ridică şi îi făcu semn lui Egwene să urce împreună cu Bela. Dar mai e mult până să fie noapte. Trebuie să plecăm.

Porni în josul pantei, alergând şi târşâindu-şi picioarele, dând să cadă la fiecare pas.

— Mişcaţi-vă, ardă-v-ar focul!

Perrin o luă după el, mai fugind, mai lăsându-se să alunece.

Egwene ajunse în vârf, cu Bela la pas. Când îi văzu, pe faţă i se citi uşurarea.

— Când aţi dispărut aşa, am crezut… Ce s-a întâmplat?

Perrin continuă să alerge până când fata îl prinse din urmă.

Îi povesti despre corbi şi despre adăpostul despre care vorbea Elyas, dar cam dezlânat. După ce exclamă, cu glasul sugrumat, „Corbi!”, Egwene îl tot întrerupse, punându-i întrebări la care, de cele mai multe ori, nu putea răspunde. Ajunseră la următoarea creastă, şi el tot nu terminase de povestit.

În mod obişnuit – dacă era ceva obişnuit la călătoria asta –, ar fi ocolit-o şi nu ar fi trecut peste ea, dar Elyas stărui totuşi să cerceteze ce era în faţă.

— Vrei să te trezeşti în mijlocul lor, băiete? remarcă el acru.

Egwene se uită la creastă, umezindu-şi buzele, ca şi cum ar fi vrut şi să meargă cu Elyas, şi să rămână pe loc. Elyas era singurul care nu şovăia.

Perrin se întrebă dacă nu cumva corbii se întorceau pe unde veniseră. Ar fi fost ceva să ajungă în vârf în acelaşi timp cu un cârd de corbi.

Ajuns în vârf, îşi ridică puţin capul, cât să vadă peste margine, şi răsuflă uşurat când nu zări decât un pâlc de copaci spre apus. Nu se vedea niciun corb. Dintr-odată, o vulpe ţâşni dintre copaci, fugind să rupă pământul. Corbii se repeziră în urma ei. Fâlfâitul aripilor aproape că făcu vulpea să se tânguie. Un vârtej întunecat cobora şi se rotea în jurul ei. Vulpea încercă să-i muşte, dar ei se repezeau la ea şi se îndepărtau nevătămaţi, cu ciocurile negre lucindu-le umede. Vulpea se întoarse înspre copaci, încercând să se ascundă în vizuină. Acum fugea anevoie, cu capul în jos, cu blana murdara de sânge, iar corbii dădeau din aripi în jurul ei, şi erau din ce în ce mai mulţi, din ce în ce mai mulţi, până când, în cele din urmă, vulpea fu acoperită cu totul. Corbii se ridicară tot aşa de brusc pe cât coborâseră, se rotiră deasupra copacilor şi dispărură spre miazăzi. Din vulpe nu mai rămăsese decât o grămăjoară de blană sfâşiată.

Perrin înghiţi în sec. „Lumină. Ne-ar putea face şi nouă la fel. O suta de corbi. Ne-ar putea…”

— Mişcaţi-vă, mârâi Elyas, sărind în picioare. Îi făcu semn lui Egwene să se apropie şi, fără să mai aştepte, porni grăbit spre copaci. Mişcaţi-vă, ardă-v-ar focul! le strigă el peste umăr. Mişcaţi-vă!

Egwene trecu în galop peste creastă şi îi ajunse din urmă jos. Nu mai era vreme de explicaţii, dar observă imediat vulpea. Se îngălbeni pe loc.

Elyas ajunse la pâlcul de copaci şi se întoarse acolo, la marginea crângului, făcându-le semne furioase să se grăbească. Perrin încercă să fugă mai repede şi se împiedică, întinse mâinile şi de-abia izbuti să nu se lovească cu capul de pământ. „Sânge şi cenuşă! Nu pot să fug mai repede de atât!”

Un corb răzleţ ieşi din crâng. Veni înspre ei, scoase un ţipat, apoi se îndreptă spre miazăzi. Deşi ştia că e prea târziu, Perrin bâjbâi după praştia de la brâu. Tot mai încerca să scoată o piatră din buzunar, când corbul se opri brusc în zbor şi se

prăbuşi la pământ. Rămase cu gura căscată, după care văzu praştia din mâna lui Egwene. Fata îi zâmbi şovăitor.

— Nu mai staţi acolo să vă număraţi degetele, strigă Elyas.

Perrin tresări şi se repezi înspre copaci, apoi se feri din drum ca să nu fie călcat în picioare de Egwene şi de Bela.

Departe, spre apus, aproape ascuns vederii, se ridică în aer ceva ce semăna cu o pâclă întunecată. Perrin simţi cum lupii mergeau în acea direcţie, îndreptându-se spre miazănoapte. Îi simţi văzând corbii, în stânga şi în dreapta, fără să încetinească. Pâcla întunecată se întoarse spre miazănoapte ca şi cum ar fi urmărit lupii, apoi se opri pe neaşteptate şi coti spre miazăzi.

— Crezi că ne-au văzut? întrebă Egwene. Eram deja printre copaci, nu-i aşa? De la distanţa asta nu ne puteau vedea. Puteau? Nu de aşa de departe.

— Noi i-am văzut de la distanţa asta, i-o întoarse Elyas sec.

Perrin se foi, neliniştit, iar Egwene trase aer în piept, speriată.

— Dacă ne-ar fi văzut, mormăi Elyas în continuare, s-ar fi repezit la noi, aşa cum s-a întâmplat cu vulpea. Folosiţi-vă mintea, dacă vreţi să rămâneţi în viaţă. Frica o să vă ucidă dacă nu învăţaţi s-o ţineţi în frâu. Privirea lui pătrunzătoare se opri o clipă asupra fiecăruia din ei. În cele din urmă dădu din cap, în semn de încuviinţare. Acum au plecat, şi ar trebui să plecăm şi noi. Ţineţi praştiile la îndemână. S-ar putea să mai avem nevoie de ele.

Ieşiră din pâlcul de copaci, şi Elyas îi îndemnă s-o ia la apus de drumul pe care merseseră până atunci. Perrin respira anevoie; părea că o apucă pe urma ultimilor corbi pe care îi văzuseră. Elyas mergea neobosit şi nu le mai rămânea decât să se supună. La urma urmelor, Elyas ştia un adăpost. Undeva. Aşa zicea.

Fugeau până la dealul următor, aşteptau până plecau corbii, apoi fugeau din nou, aşteptau, fugeau iar. Şi felul în care merseseră până atunci fusese destul de obositor, dar acum începură cu toţii, mai puţin Elyas, să se simtă istoviţi de fuga asta în salturi. Perrin simţea o greutate pe piept şi trăgea cu nesaţ aer în plămâni ori de câte ori avea câteva minute la dispoziţie să stea întins pe vârful dealului, lăsându-l pe Elyas să se ocupe de cercetarea drumului. Bela stătea cu capul în jos şi cu nările fremătând de fiecare dată când se opreau. Frica îi

făcea să înainteze, dar Perrin nu ştia dacă o ţineau sau nu în frâu. Ar fi vrut doar ca lupii să le spună ce era în spatele lor, dacă era ceva, indiferent ce ar fi fost.

În faţă erau mai mulţi corbi decât şi-ar fi dorit Perrin să vadă vreodată. Păsări negre se ridicau din dreapta şi din stânga şi se îndreptau spre miazăzi. De zece ori ajunseră în ascunzătoarea unui crâng sau în adăpostul sărăcăcios oferit de vreun povârniş doar cu câteva clipe înainte ca păsările să acopere cerul. Odată, pe când soarele începea să coboare spre asfinţit, rămaseră sub cerul liber, încremeniţi ca nişte statui, la o jumătate de mila depărtare de cel mai apropiat sălaş, în timp ce o sută de Iscoade ale Celui Întunecat se împrăştiau spre răsărit. În ciuda vântului, sudoarea continuă să lucească pe chipul lui Perrin chiar şi când din ultima siluetă neagră nu mai rămase decât un punct, care se mistui şi el. Pierdu numărul corbilor rătăciţi pe care îi doborâseră cu praştia.

Pe drumul pe unde trecuseră şi corbii, vedea destule motive care să-i îndreptăţească teama. Se holbase, fascinat şi îngreţoşat deopotrivă, la un iepure care fusese făcut bucăţi. Capul fără ochi stătea drept, în timp ce restul bucăţilor – picioare, măruntaie – zăceau împrăştiate în jurul lui. Văzuse şi păsări din care nu mai rămăseseră decât nişte grămăjoare informe de pene. Şi încă două vulpi.

Îşi aminti de ceva ce spusese Lan. Plăcerea tuturor creaturilor Celui Întunecat de a ucide. Puterea Celui Întunecat înseamnă moarte. Şi dacă au să-i găsească corbii? Ochi nemiloşi strălucind ca nişte mărgele negre. Ciocuri ucigaşe rotindu-se în jurul lor. Ciocuri ascuţite ca nişte ace care sorb sângele. O sută. „Sau pot chema şi pe alţii? Poate vin toţi pe urmele noastre?” O imagine dezgustătoare îi apăru în minte. Un morman de corbi, înalt cât un deal, agitându-se ca nişte viermi, ciorovăindu-se pentru câteva fâşii însângerate.

Deodată imaginea fu alungată de altele, fiecare apărându-i limpede în minte o clipă, apoi învârtejindu-se şi preschimbându-se în alta. Lupii găsiseră corbi înspre miazănoapte. Păsări ameninţătoare coborau şi se roteau şi coborau din nou, la fiecare coborâre sorbind sânge cu ciocurile. Lupii mârâiau, se fereau din calea lor şi săreau, răsucindu-se în aer, încercând să-i apuce cu fălcile. Perrin simţea necontenit gustul penelor şi cel scârbos al corbilor striviţi de vii, simţea durerea de la tăieturile

care îi brăzdau trupul, ştia, cu o disperare care nu izbutea niciodată să îl facă să renunţe, că toate strădaniile lui nu sunt îndeajuns. Pe neaşteptate, corbii se îndepărtară, rotindu-se o ultimă dată pe deasupra lupilor, scoţând ţipete furioase. Un fâlfâit de aripi negre, şi deja nu mai erau acolo; doar câteva pene negre pluteau deasupra morţilor. Vântaduc îşi linse piciorul stâng din faţă, unde fusese înţepat. Era ceva în neregulă cu unul din ochii lui Sarsar. Nebăgând în seamă propria suferinţa, Grialba îi strânse laolaltă şi, în pofida durerii, porniră să alerge în direcţia în care o luaseră corbii. Blana le era năclăită de sânge. „Venim. Primejdia vine înaintea noastră.” Umblând cu paşi repezi şi împleticiţi, Perrin schimbă o privire cu Elyas. Ochii galbeni ai bărbatului erau lipsiţi de orice expresie. Dar ştia. Nu spuse nimic, se uită doar la Perrin şi aşteptă, fără să încetinească pasul.

„Aşteaptă. Aşteaptă să recunosc că simt lupii.”

— Corbi, şopti Perrin cu vocea întretăiată. În spatele nostru.

— Avea dreptate, murmură Egwene. Poţi vorbi cu ei.

Perrin îşi simţea picioarele ca două bucăţi de fier pe doi pari de lemn, dar încercă să le facă să se mişte mai repede. Dacă ar putea să o ia înaintea privirilor lor, înaintea corbilor, înaintea lupilor, dar mai ales înaintea ochilor lui Egwene, care ştia acum cine este el cu adevărat. „Ce eşti tu? Atins de Cel Întunecat, orbi-m-ar Lumina! Blestemat!”

Gâtul îi ardea, cum nu îi arsese nici pe vremea când lucra la fierăria lui jupân Luhhan, în fum şi căldură. Se poticni şi se ţinu de scara calului până când fata se dădu jos şi îl împinse în şa, în ciuda protestelor sale că putea merge mai departe. Însă, peste puţin timp, ea însăşi se ţinea de scară în timp ce alerga, cu mâna cealaltă ţinându-şi fustele şi, puţin după aceea, Perrin descălecă, cu genunchii încă tremurând. Trebui să o ia în braţe ca să o aşeze în locul lui în şa, dar Egwene era prea ostenită ca să se mai împotrivească.

Elyas refuza să domolească pasul. Îi îmboldea, îi lua peste picior şi îi ţinea aşa de aproape de corbii care îi căutau spre miazăzi, încât lui Perrin i se părea că ar fi fost îndeajuns ca vreo pasăre să se uite în urmă.

— Mergeţi mai repede, arde-v-ar focul! Credeţi că, dacă ne prind, o să aveţi altă soartă decât vulpea aia? Cea cu măruntaiele puse pe cap?

Egwene se aplecă în şa şi vărsă.

— Ştiam că o să vă aduceţi aminte. Mergeţi încă puţin. Atât. Încă puţin. Arde-v-ar focul, credeam că tinerii de la ferme sunt rezistenţi. Muncesc toată ziua şi dănţuiesc toată noaptea. Mi se pare că mai degrabă dorm toată ziua şi toată noaptea. Mişcaţi-vă nenorocitele alea de picioare!

Începeau să coboare un deal de îndată ce ultimul corb dispărea dincolo de dealul din faţă şi coborau în timp ce ultimii din cârd încă mai fâlfâiau din aripi deasupra vârfului. „O pasăre care să se uite înapoi.” Corbii cercetau la răsărit şi la apus, în timp ce ei se repezeau să traverseze spaţiile deschise dintre dealuri. „E destul să se uite o pasăre.”

Corbii din spate se apropiau cu repeziciune. Grialba şi ceilalţi lupi îşi croiau drum pe lângă ei şi mergeau tot înainte, fără ca măcar să se oprească să-şi lingă rănile, dar învăţaseră că trebuie să aibă grijă la ce se afla pe cer. „Cât de aproape? Cât mai durează?” Lupii nu aveau noţiunea timpului aşa cum o au oamenii, nu vedeau de ce ziua ar trebui împărţită în ceasuri. Le erau suficiente anotimpurile, lumina şi întunericul. Nu era nevoie de mai mult. În cele din urmă, Perrin izbuti să vadă unde va fi soarele când corbii din spatele lor îi vor ajunge din urmă. Se uită peste umăr la soarele care apunea şi încercă să îşi umezească buzele cu limba uscată. Corbii vor fi deasupra lor peste un ceas, poate chiar mai puţin. Un ceas, şi mai erau două ceasuri bune până la apusul soarelui, cel puţin două până va fi complet beznă.

„O să murim odată cu soarele care apune”, îşi spuse el, împiedicându-se în timp ce fugea. Măcelăriţi precum vulpea. Duse mâna la secure, apoi la praştie. Asta îi va fi mai de ajutor. Însă nu îndeajuns. Nu şi împotriva a o sută de corbi, o sută de ţinte năpustindu-se spre el, o sută de ciocuri ascuţite.

— E rândul tău să călăreşti, îngăimă Egwene istovită.

— Mai încolo puţin, răspunse el gâfâind. Încă mai pot merge mile întregi.

Egwene încuviinţă şi rămase în şa. „E obosită. Să îi spun? Sau să o las să creadă că mai avem încă şanse să scăpăm cu viaţă? Un ceas de speranţă, chiar deşartă, sau un ceas de disperare?”

Elyas se uită din nou la el, fără să scoată un cuvânt. Pesemne că ştia, dar nu spunea nimic. Perrin o privi din nou pe

Egwene şi clipi ca să-şi alunge lacrimile. Puse mâna pe secure şi se întrebă dacă ar avea curajul. În ultimele clipe, când corbii ar coborî asupra lor, când toate speranţele se vor fi spulberat, va avea curajul să o cruţe de soarta pe care o avusese vulpea? „Lumină, întăreşte-mă!”

Corbii din faţă părură a se mistui pe neaşteptate. Perrin desluşea încă nori întunecaţi, pâcloşi, departe spre răsărit şi spre apus, dar în faţă… nimic. „Unde s-au dus? Lumină, dacă le-am luat-o înainte…”

Deodată fu străbătut de un fior, o scuturatură rece, ca şi cum ar fi sărit în apele Izvorului de Vin în miezul iernii. Îl străbătu din cap până-n picioare şi păru să îi înlăture puţin oboseala, puţin durerea din picioare şi senzaţia de arsură din plămâni. Lăsă în urmă… ceva. Nu ştia ce, doar că se simţea altfel. Se opri, împleticindu-se şi se uită în jur, speriat.

Elyas se uită la el, se uită la toţi, cu o licărire în ochi. Perrin era sigur că ştia ce se întâmplase, dar se mulţumea să îi privească.

Egwene trase de hăţuri şi se uită împrejur, şovăitoare, pe jumătate mirată, pe jumătate temătoare.

— E… ciudat, şopti ea. Mă simt ca şi cum aş fi pierdut ceva.

Chiar şi iapa îşi ţinea capul drept, aşteptând, cu nările fremătânde, ca şi cum ar fi simţit un miros slab de fân proaspăt cosit.

— Ce… ce a fost asta? bâigui Perrin.

Elyas izbucni în râs. Se aplecă, cu umerii tremurând, ca să-şi pună mâinile pe genunchi.

— Adăpostul, asta e. Am izbutit, neghiobilor. Niciun corb nu va trece hotarul ăsta… niciun corb care să fie ochiul Celui Întunecat, în orice caz. Trolocii ar trebui să fie împinşi încoace şi ar fi nevoie de ceva cu adevărat înspăimântător pentru ca Myrddraalul să îi mâne aici. Nici femeile Aes Sedai nu vor veni pe aici. Puterea Supremă nu serveşte la nimic aici. Nu pot ajunge la Adevăratul Izvor. Nici măcar nu îl mai simt, e ca şi cum ar fi dispărut. Asta le chinuie, le face să tremure ca un beţiv care bea de o săptămână întreagă. Suntem la adăpost.

La început, lui Perrin i se păru că ţinutul e neschimbat – aceleaşi dealuri vălurite, aceleaşi creste pe care le traversaseră toată ziua. Apoi văzu mlădiţe verzi prin iarbă; nu multe, nu foarte viguroase, dar mai multe decât văzuse prin alte părţi.

Erau şi mai puţine buruieni în iarbă. Nu-şi dădea seama despre ce e vorba, dar locul ăsta avea… ceva special. Şi ceva din ceea ce spusese Elyas îi amintea de…

— Ce e aici? întrebă Egwene. Ce-i cu locul ăsta? Nu-mi place.

— Un stedding, mugi Elyas. N-ai ascultat niciodată poveştile? Fireşte, de trei mii de ani, de la Frângerea Lumii, n-a mai călcat niciun Ogier pe aici, dar steddingul îl face pe Ogier, şi Ogierul pe stedding.

— E doar o legendă, îngăimă Perrin. În poveşti, steddingurile erau întotdeauna nişte limane, locuri în care te puteai ascunde, fie de femeile Aes Sedai, fie de alte creaturi ale Părintelui Minciunii.

Elyas se îndreptă de spate; chiar dacă nu arăta tocmai odihnit, nu dădea semne că ar fi petrecut mai mult de o zi fugind.

— Haideţi. Mai bine am pătrunde mai adânc în această legendă. Corbii nu pot veni după noi, dar ne pot încă vedea dacă stăm atât de aproape de margine, şi s-ar putea să fie atât de mulţi, încât să păzească tot hotarul. Haideţi să-i lăsăm să stea la pândă de a lungul lui.

Acum că se oprise, Perrin voia să rămână pe loc; picioarele îi tremurau şi îi venea să se întindă şi să nu se mai scoale o săptămână încheiată. Înviorarea pe care o simţise nu durase decât o clipă; era din nou istovit şi îl durea tot corpul. Se căzni să facă un pas, apoi altul. Nu îi venea uşor, dar nu se dădu bătut. Egwene trase de frâie ca să o facă pe Bela să înainteze din nou. Elyas porni din nou să alerge, domolindu-şi salturile doar atunci când era limpede că tinerii nu pot ţine pasul cu el. Dar şi aşa mergea prea repede.

— De ce nu rămânem aici? îndrăzni Perrin cu vocea întretăiată. Respira pe gură şi se străduia să vorbească între două respiraţii adânci şi hârâite. Dacă e într-adevăr un stedding. Am fi în siguranţă. Fără troloci. Fără femei Aes Sedai. De ce nu rămânem aici până se termină totul? „Poate că nici lupii n-o să vină aici.”

— Şi cât o să dureze asta? Elyas îl privi peste umăr, cu o sprânceană ridicată. Ce o să mâncaţi? Iarbă, precum calul? În plus, mai sunt şi alţii care ştiu de locul ăsta şi nimic nu-i împiedică pe oameni să vină aici, chiar şi pe cei mai netrebnici

dintre ei. Şi nu e decât un singur loc unde se mai găseşte încă apă.

Încruntat şi neliniştit, Elyas se roti în cerc, cercetând ţinutul. Când isprăvi, dădu din cap şi murmură ceva pentru el. Perrin simţi cum cheamă lupii. „Grăbiţi-vă. Grăbiţi-vă.”

— Trebuie să alegem râul cel mai mic, iar corbii sunt pe urmele noastre. Haideţi. Încă o milă sau două.

Perrin ar fi gemut dacă şi-ar fi îngăduit să-şi irosească suflarea.

Dealurile joase începură să fie presărate cu bolovani uriaşi, bucăţi neregulate de stâncă acoperită de muşchi, pe jumătate îngropate în pământ, unele mari cât nişte case. În jurul lor creşteau rugi, iar unele erau aproape acoperite de tufişuri. Ici şi colo, printre rugii şi tufişurile uscate, se vedea câte o mlădiţă răzleaţă, care le spunea că este cu adevărat un loc deosebit. Ce vătăma ţinutul de dincolo de hotar făcea rău şi aici, doar că rănile nu erau la fel de adânci.

În cele din urmă, izbutiră să treacă de încă un deal, la poalele căruia era un ochi de apă. Oricare dintre ei ar fi putut păşi cu uşurinţă de cealaltă parte, dar apa era limpede şi îndeajuns de curată cât să se poată vedea prin ea, ca printr-o bucată de sticlă, fundul nisipos. Chiar şi Elyas se grăbi să coboare panta.

Când ajunse lângă apă, Perrin se trânti pe pământ şi îşi vârî capul în ea. Îl scoase o clipă mai târziu, înviorat de răcoarea apei care ţâşnea din adâncurile pământului. Îşi scutură capul, iar părul lui lung împrăştie o ploaie de picături în jur. Egwene rânji şi îl împroşcă şi ea cu apă. Privirea lui Perrin deveni serioasă. Fata se încruntă şi deschise gura să spună ceva, dar el îşi vârî din nou capul în apă. „Fără întrebări. Nu acum. Fără explicaţii. Niciodată.” Însă o voce slabă îl tot necăjea. „Dar ai fi făcut-o, nu-i aşa?”

Într-un final, Elyas îi chemă şi se îndepărtară de apă.

— Toată lumea vrea să mănânce, am nevoie de o mână de ajutor.

Egwene munci veselă, râzând şi glumind pe când pregăteau masa sărăcăcioasă. Nu le mai rămăsese decât nişte brânză şi nişte carne uscată; nu avuseseră cum să vâneze. Cel puţin mai era nişte ceai. Perrin îşi făcu treaba, dar în tăcere. Simţea ochii lui Egwene aţintiţi asupra lui, vedea cum chipul îi devine din ce

în ce mai îngrijorat, dar îi ocolea cât putea de mult privirea. Râsetele fetei se stinseră, glumea mai rar şi parcă sforţându-se. Elyas se uita la ei, fără să spună nimic. Din ce în ce mai mohorâţi, începură să mănânce în tăcere. La asfinţit, soarele se făcea tot mai roşu, iar umbrele lor se alungeau.

„A rămas mai puţin de un ceas până la căderea întunericului. Dacă n-ar fi fost steddingul, aţi fi fost morţi cu toţii. Ai fi salvat-o? Ai fi răpus-o, aşa cum ai doborât atâtea tufe? Tufele nu sângerează, nu-i aşa? Nici nu ţipă, nici nu te privesc în ochi întrebându-te de ce?”

Perrin trase adânc aer în piept. Simţea cum, undeva în străfundurile minţii lui, ceva îşi bătea joc de el. Ceva crud. Nu Cel Întunecat. Aproape că şi-ar fi dorit să fie el. Nu Cel Întunecat; el însuşi.

De data asta Elyas încălcase rânduiala focurilor. Nu erau copaci prin preajmă, dar rupsese crengi moarte din tufişuri şi făcuse focul lângă o stâncă uriaşă care ieşea din deal. Judecând după straturile de funingine care acopereau stânca, s-ar fi zis că fusese folosită de generaţii întregi de călători.

Partea care se vedea din stâncă avea o formă oarecum rotundă, cu o tăietură într-o parte, acolo unde muşchiul, acum veştejit, acoperea suprafaţa neregulată. Crestăturile şi scobiturile din partea rotunjită îi păreau ciudate lui Perrin, dar el era prea cufundat în gândurile sale negre ca să le dea prea mare atenţie. Egwene însă o studie cu băgare de seamă în timp ce mânca.

— Seamănă cu un ochi, zise ea în cele din urmă.

Perrin clipi; sub toată funinginea aia, semăna într-adevăr cu un ochi.

— Aşa şi este, încuviinţa Elyas. Stătea cu spatele la foc şi la stâncă, cercetând câmpia din jur şi mestecând o fâşie de carne uscată, tare ca o bucată de piele. Ochiul lui Artur Aripă-de-Şoim. Ochiul Marelui Rege. Asta a mai rămas din tăria şi măreţia lui. Spuse toate astea pe un ton absent. Mesteca tot absent; ochii şi atenţia îi erau concentrate asupra dealurilor.

— Artur Aripă-de-Şoim! exclamă Egwene. Râzi de mine. Nu e deloc un ochi. De ce ar ciopli cineva ochiul lui Artur Aripă-de-Şoim pe o stâncă de aici?

Elyas îi aruncă o privire peste umăr, mormăind.

— Ce v-or învăţa pe voi în sat? Pufni dispreţuitor şi se întoarse la dealurile lui, dar continua să vorbească. Artur Paendrag Tanreall, Artur Aripă-de-Şoim, Marele Rege, a unit toate ţinuturile, de la Mana Pustiitoare până la Marea Furtunilor, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, şi chiar şi dincolo de Pustiu. A trimis armate de cealaltă parte a Oceanului Aryth. Poveştile spun că a condus toată lumea, dar ce a condus cu adevărat era destul pentru orice om obişnuit. Şi a adus pace şi dreptate în ţinutul său.

— Toţi erau egali în faţa legii, adăugă Egwene, şi nimeni nu ridica mâna împotriva celuilalt.

— Deci măcar aţi auzit poveştile. Elyas râse înfundat, scoţând un sunet ciudat. Artur Aripă-de-Şoim a adus pace şi dreptate, dar a făcut asta trecând totul prin foc şi sabie. Un copil putea duce singur o pungă de aur de la Oceanul Aryth până la Osia Lumii, fără să aibă de ce se teme, dar dreptatea Marelui Rege era necruţătoare cu cei care îi puneau la îndoiala autoritatea, fie prin faptul că erau cine erau, fie pentru că îşi închipuiau că sunt mai puternici decât el. Oamenii de rând au avut parte de pace, de dreptate şi de burţi pline, dar el a asediat timp de douăzeci de ani Tar Valon şi a pus un preţ de o mie de coroane de aur pe capul fiecărei femei Aes Sedai.

— Parcă nu-ţi plăceau femeile Aes Sedai, observă Egwene.

Elyas făcu o strâmbătură.

— N-are importanţă ce-mi place mie, fato. Artur Aripă-de-Şoim a fost un neghiob mândru. O tămăduitoare Aes Sedai ar fi putut să-l salveze atunci când s-a îmbolnăvit – sau a fost otrăvit, după cum spun unii –, dar toate femeile Aes Sedai care mai erau în viaţă erau închise în spatele Zidurilor Strălucitoare, folosind toată Puterea pe care o aveau ca să ţină la distanţă oştirea care lumina noaptea cu focurile sale de tabără. Oricum, nu ar fi lăsat pe niciuna dintre ele să se apropie. Le ura pe femeile Aes Sedai tot aşa cum îl ura şi pe Cel Întunecat.

Egwene strânse din buze, iar când vorbi, se mulţumi să spună doar atât:

— Ce au toate astea de-a face cu întrebarea dacă acela e într-adevăr ochiul lui Artur Aripă-de-Şoim?

— Doar atât, fato. Era pace peste tot, afară doar de ce se întâmpla dincolo de ocean, oamenii îl întâmpinau cu bucurie oriunde mergea – vezi tu, îl iubeau cu adevărat; era un om dur,

dar niciodată cu oamenii de rând –, ei bine, în pofida acestor lucruri, el a hotărât că e vremea să-şi clădească o capitală. Un oraş nou, care să nu fie asociat în mintea oamenilor cu vreo cauză mai veche, cu vreo rivalitate. Voia s-o construiască aici, în mijlocul ţinutului mărginit de mări, şi de Pustiu, şi de Mană. Aici, unde nici o femeie Aes Sedai nu ar fi venit de bunăvoie şi, chiar de ar fi venit, nu s-ar fi putut servi de Putere. O capitală de unde, într-o zi, întreaga lume avea să primească pace şi dreptate. Când au auzit vestea, oamenii de rând au strâns bani ca să-i construiască un monument. Cei mai mulţi îl priveau aproape ca pe Creator. Puţin mai jos decât acesta. Le-a luat cinci ani să cioplească şi să clădească. O statuie a lui Aripă-de-Şoim, singur, de o sută de ori mai mare decât în realitate. Au înălţat-o chiar aici, iar oraşul care urma să se ridice în jurul ei.

— Aici n-a fost niciodată niciun oraş, pufni Egwene batjocoritor. Dacă ar fi fost, ar fi rămas vreo urmă. Ceva.

Elyas dădu din cap a încuviinţare, cercetând în continuare în jur.

— Într-adevăr, nu a fost. Artur Aripă-de-Şoim a murit chiar în ziua în care statuia a fost terminată, iar fiii săi şi restul rudelor s-au luptat între ele pentru a ocupa tronul. Statuia se ridică singură în mijlocul acestor dealuri. Fiii, nepoţii şi verii au murit, iar ultimii din spiţa lui Aripă-de-Şoim au dispărut de pe faţa pământului – în afară doar de unii care au trecut, poate, dincolo de Oceanul Aryth. Erau oameni care ar fi vrut să şteargă până şi amintirea existenţei sale, dacă ar fi putut. Se ardeau cărţi doar pentru că îi pomeneau numele. Până la urmă n-a mai rămas nimic din el, doar poveştile, dar şi acelea neadevărate. Asta s-a mai păstrat din măreţia lui. Luptele nu au contenit doar pentru că Aripă de Şoim şi neamul lui muriseră. Mai era încă un tron care trebuia câştigat şi toţi cei care reuşeau să adune o armată, fie ei bărbaţi sau femei, râvneau la tronul ăsta. Aşa a început Războiul de O Sută de Ani. De fapt a durat o sută douăzeci şi trei, şi cea mai mare parte a istoriei acelor vremuri s-a pierdut în fumul oraşelor în flăcări. Mulţi au dobândit o parte din pământ, dar niciunul nu a luat totul, şi la un moment dat statuia a fost dată jos. Poate că pur şi simplu nu mai suportau să se măsoare cu ea.

— La început părea că-l dispreţuieşti, replică Egwene, iar acum pare că îl admiri. Clătină din cap.

Elyas se întoarse să se uite la ea – o privire goală, fără să clipească.

— Mai ia ceai acum, dacă vrei. Vreau să sting focul înainte să se facă întuneric.

În pofida luminii slabe, Perrin vedea acum desluşit ochiul. Era mai mare decât capul unui om, iar umbrele care treceau peste el îl făceau să semene cu un ochi de corb, negru şi nemilos. Îşi dorea să meargă să doarmă în alta parte.

CAPITOLUL 30

Fiii Umbrei

Egwene rămase lângă foc, uitându-se la o rămăşiţă din statuie, iar Perrin se duse lângă apă ca să fie singur. Ziua era pe sfârşite, iar vântul nopţii se înteţea deja la răsărit, tulburând suprafaţa apei. Îşi scoase securea de la brâu şi o învârti în mână. Coada din lemn de frasin era lungă de un braţ, netedă şi răcoroasă la atingere. O ura. Îi era ruşine de cât de mândru se simţise de securea lui în Emond's Field. Înainte să ştie măcar ce-ar fi vrut să facă cu ea.

— O urăşti chiar aşa de mult? îl auzi pe Elyas în spatele lui.

Tresări speriat, sări în picioare şi ridică securea pe jumătate înainte să îşi dea seama cine e.

— Poţi…? Îmi poţi citi gândurile? Precum lupii?

Elyas îşi înclină capul într-o parte şi se uită întrebător la el.

— Şi un orb ar putea să-ţi citească pe faţă, băiete. Hai, vorbeşte. O urăşti pe fată? O dispreţuieşti? Asta-i tot. Erai gata s-o omori pentru că o dispreţuieşti, dispreţuieşti felul în care îşi târăşte picioarele şi te ţine în loc cu obiceiurile ei femeieşti.

— Egwene nu şi-a târât niciodată picioarele, protestă el. Întotdeauna îşi face treaba. N-o dispreţuiesc, o iubesc. Îi aruncă o privire mânioasă lui Elyas, care începu să râdă. Nu chiar aşa. Vreau să zic ca nu o consider o soră, dar ea şi Rand… Sânge şi cenuşă! Dacă ne-ar fi prins corbii din urmă… Dacă… nu ştiu…

— Ba da, ştii. Dacă ar trebui să aleagă cum să moară, ce crezi că ar alege? O lovitură iscusită cu securea sau felul în care au murit animalele pe care le-am văzut azi? Eu ştiu ce ar alege.

— N-am dreptul să aleg eu pentru ea. N-o să-i spui, nu-i aşa? Despre…

Mâinile strânseră cu putere coada securii; muşchii braţelor i se încordară, muşchi puternici pentru vârsta lui, clădiţi în lungile ceasuri când învârtea ciocanul în fierăria lui jupân Luhhan. O clipă crezu că o să rupă coada groasă de lemn.

— Urăsc unealta asta nenorocită, mormăi el. Nu ştiu ce fac cu ea, fălindu-mă ca un idiot. Ştii că n-aş fi putut să o fac. Dacă n-ar fi fost vorba decât să mă prefac, poate, aş fi putut să mă

dau mare şi să… Oftă, şi glasul îi deveni mai slab. Acum e altceva. Nu mai vreau să pun vreodată mâna pe ea.

— O să pui.

Perrin ridică securea ca să o arunce în apă, dar Elyas îl apucă de încheietură.

— O foloseşti, băiete, şi atâta vreme cât urăşti să o foloseşti, o să o foloseşti cu mai multă înţelepciune decât alţii. Aşteaptă. Dacă vreodată o să ajungi să nu o mai urăşti, atunci va fi vremea să o arunci cât mai departe cu putinţă şi s-o iei la fugă în direcţia opusă.

Perrin cântări securea în mână, încă ispitit să o arunce în apă. „Lui îi e uşor să-mi spună să aştept. Dar dacă aştept şi apoi nu mai pot să o arunc?”

Deschise gura ca să-l întrebe pe Elyas, dar nu izbuti să scoată niciun cuvânt. Un mesaj de la lupi, atât de presant încât privirea i se împăienjeni. O clipă uită ce voia să spună, uită că avea de gând să spună ceva, uită să vorbească, uită să răsufle. Şi chipul lui Elyas deveni mai întunecat, iar ochii lui păreau să scruteze departe, şi totodată în sufletul lui. Apoi se mistui, la fel de iute cum apăruse. Ţinuse cât o bătaie de inimă, dar era destul.

Perrin se scutură şi îşi umplu plămânii cu aer. Elyas nu pregetă; de îndată ce vălul i se ridică de pe ochi, se grăbi înspre foc fără să şovăie o clipă. Perrin alergă tăcut în urma lui.

— Stinge focul! îi striga Elyas cu un glas aspru lui Egwene. Făcu gesturi nerăbdătoare şi păru că încearcă să ţipe în şoaptă. Stinge-l!

Egwene se ridică în picioare, uitându-se nedumerită la el, apoi se apropie de foc, dar încet, în mod limpede neînţelegând ce se petrece.

Elyas o împinse la o parte şi înşfăcă dintr-odată ceainicul, suduind când se arse. Trecând ceainicul fierbinte dintr-o mână în alta, îl răsturnă peste foc. La un pas în spatele lui, Perrin sosi la timp ca să înceapă să arunce cu pământ peste cărbunii care mai sforăiau încă de la ultimele rămăşiţe de ceai care fuseseră aruncate în foc, sforăiau şi făceau să se ridice fuioare de foc. Nu se opri decât după ce şi cea mai mică urmă de fum fu îngropată.

Elyas aruncă ceainicul înspre Perrin, care îl lasă să cadă, scoţând un strigăt înăbuşit. Perrin îşi suflă peste mâini, uitându-

se încruntat la Elyas, dar bărbatul înveşmântat în blană era prea prins cu treburile ca să-l bage în seamă.

— N-avem nici o şansă să ascundem faptul că a trecut cineva pe aici, răbufni Elyas. Va trebui doar să ne grăbim şi să sperăm. Poate că n-o să ne facă necazuri. Sânge şi cenuşă, eram sigur că era vorba de corbi.

Perrin se repezi să pună şaua pe Bela, sprijinindu-şi securea de coapsă în timp ce se apleacă să strângă chingile.

— Ce e? întrebă Egwene. Glasul îi tremura. Troloci? Vreun Pierit?

— Mergeţi spre răsărit sau spre apus, îi porunci Elyas lui Perrin. Găsiţi un loc unde să vă ascundeţi şi o să vin şi eu, cât de repede pot. Dacă vedeţi vreun lup… Se îndepărtă iute, ghemuit la pământ, ca şi cum ar fi avut de gând să meargă în patru labe, şi dispăru printre umbrele lungi ale serii.

Egwene îşi adună în pripă puţinele lucruri pe care le avea, dar tot îi ceru o lămurire lui Perrin. Glasul îi era stăruitor şi, pe măsură ce el tăcea, îi devenea din ce în ce mai speriat. Şi el era speriat, dar teama îi făcu să se mişte mai repede. Aşteptă până când se aşternură la drum înspre soarele care apunea. Mergând în faţa Belei şi ţinând securea la piept cu ambele mâini, îi aruncă peste umăr tot ce ştia, pe apucate, în timp ce vâna un loc unde să se aşeze şi să-l aştepte pe Elyas.

— Vin o mulţime de oameni, pe cai. Au venit în spatele lupilor, dar oamenii nu i-au văzut. Se îndreaptă spre apă. Probabil că n-au nimic de a face cu noi; e singurul loc cu apă pe o distanţă de mile întregi. Dar Grialba spune că… Aruncă o privire peste umăr. Soarele serii îi zugrăvea umbre ciudate pe chip, umbre care îi ascundeau expresia feţei. „La ce se gândeşte? Se uită la tine ca şi cum nu te mai recunoaşte? Te mai recunoaşte?” Grialba zice că nu-i place cum miros. E… e ca mirosul de câine turbat.

Apa nu se mai vedea. Încă mai desluşea bolovanii – frânturi din statuia lui Artur Aripă-de-Şoim – în amurgul care se preschimba încet în noapte, dar nu atât de limpede încât să ştie pe care stâncă făcuseră focul.

— O să ne ţinem departe de ei, o să găsim un loc unde să-l aşteptăm pe Elyas?

— De ce ne-ar da bătaie de cap? întrebă ea. Parcă eram la adăpost aici. Parcă era un loc sigur. Lumină, trebuie să existe un loc unde să fim în siguranţă.

Perrin începu să se uite cu şi mai multă băgare de seamă după o ascunzătoare. Nu erau prea departe de apă, dar întunericul era din ce în ce mai gros. Curând va fi beznă şi nu vor putea merge mai departe. O lumină palidă zăbovea încă deasupra crestelor. Din scobiturile dintre creste, unde aproape nu vedeai nimic în jur, părea strălucitoare. Undeva la stânga o siluetă neagră se înălţa spre cer, o stâncă mare şi lătăreaţă care ieşea pieziş din deal, învăluind panta de dedesubt în întuneric.

— Pe aici, şopti el.

Se îndreptă cu paşi repezi spre stâncă, aruncând din când în când câte o privire peste umăr, ca să vadă dacă nu cumva se apropiau oamenii. Nu se vedea nimic – încă. Fu nevoit să se oprească de mai multe ori ca să le aştepte pe Egwene şi pe Bela, care veneau poticnindu-se în urma lui. Egwene era lipită de grumazul Belei, iar iapa se uita cu grijă unde să pună piciorul. Perrin îşi spuse că sunt mai istovite decât credea. „Ar fi bine să fie o ascunzătoare potrivită. Nu cred că mai putem găsi alta."

Ajunşi la poalele dealului, cercetă stâncă masivă, lătăreaţă care se proiecta pe cer, ieşind în afară din povârniş aproape de creastă. Era ceva ciudat de familiar în felul în care vârful imensului bloc de piatră părea să formeze nişte trepte neregulate, trei în sus şi una în jos. Perrin urcă şi pipăi stâncă, de la un capăt la altul. În ciuda faptului că era roasă de vreme, încă mai desluşea patru coloane alăturate. Urcă spre vârful în formă de treaptă al pietrei, care se înălţa deasupra capului lui ca un acoperiş uriaş. Degete. „O să ne adăpostim în mâna lui Artur Aripă-de-Şoim. Poate că a mai rămas ceva aici din dreptatea lui."

Îi făcu semn lui Egwene să vină lângă el. Fata nu se mişcă, aşa că se lăsă să alunece la poalele dealului şi îi spuse ce găsise.

Egwene se uită scrutător în susul dealului, întinzându-şi gâtul.

— Cum de poţi vedea ceva? întrebă ea.

Perrin deschise gura, apoi o închise la loc. Privi în jur, ume-zindu-şi buzele, dându-şi seama pentru prima dată de ceea ce

vedea. Soarele coborâse. Asfinţise, iar luna plină era ascunsă de nori, dar tot i se părea că vede în jurul lui crâmpeie din lumina roşiatică a amurgului.

— Am pipăit stâncă, vorbi el în cele din urmă. Asta trebuie să fie. N-o să ne vadă printre umbrele astea, chiar dacă vin până aici. O luă pe Bela de căpăstru ca să o ducă în adăpost. Simţea privirea lui Egwene în spate.

Pe când o ajuta să coboare din şa, tăcerea nopţii fu ruptă de ţipetele care se auziră din spate, dinspre apă. Egwene puse o mână pe braţul lui Perrin, iar el auzi întrebarea pe care nu o rostise.

— L-au văzut pe Vântaduc, spuse el, fără tragere de inimă. Era greu să pricepi înţelesul gândurilor lupilor. Ceva despre foc. Au torţe. O împinse jos, la baza degetelor de piatră, şi se ghemui lângă ea. Se despart ca să caute. Sunt aşa de mulţi, iar lupii sunt răniţi. Încercă să-şi facă glasul să sune mai entuziast. Dar Grialba şi ceilalţi ar trebui să fie în stare să se ţină departe de ei, chiar şi răniţi, iar ei nu se aşteaptă să fim aici. Oamenii nu văd lucrurile pe care nu se aşteaptă să le vadă. O să renunţe curând şi o să-şi facă tabără. Elyas era cu lupii şi nu i-ar fi părăsit câtă vreme îi urmăreau. „Atâţia călăreţi. Atât de încăpăţânaţi. De ce oare atât de încăpăţânaţi?”

O văzu pe Egwene încuviinţând din cap, fără să-şi dea seama.

— O să fie bine, Perrin.

„Lumină, îşi spuse el mirat, încearcă să mă liniştească.”

Ţipetele nu conteniră. Mici pâlcuri de torţe se vedeau mişcându-se în depărtare, puncte luminoase care pâlpâiau în întuneric.

— Perrin, îl rugă Egwene blând, vrei să dansezi cu mine duminică? Dacă ne întoarcem acasă până atunci?

Îşi simţi umerii tremurându-i. Nu scoase nici o vorbă, şi nu ştia dacă râdea sau plângea.

— Da. Promit.

Mâna i se încordă pe secure, împotriva voinţei lui, aducându-i aminte că încă o mai avea. Glasul i se preschimbă în şoaptă.

— Promit, zise el din nou, plin de speranţă.

Cete de bărbaţi cu torţe cutreierau acum dealurile, câte zece sau doisprezece în fiecare. Perrin nu-şi dădea seama câte cete erau. Câteodată zărea trei sau patru odată, alergând încoace şi

încolo. Ţipau unii la alţii şi uneori se auzeau urlete în noapte, urletele cailor, urletele oamenilor.

Perrin îi vedea bine din locul în care se aflau. Stătea ghemuit lângă Egwene pe deal, uitându-se cum se mişcau torţele în întuneric ca nişte licurici, şi mintea lui alerga în noapte împreună cu Grialba, Vântaduc şi Sarsar. Lupii fuseseră prea răniţi de corbi ca să mai poată alerga repede sau până departe, aşa că aveau de gând să îi facă pe oameni să iasă din întuneric, să caute adăpost lângă foc. Până la urmă, dacă erau lupi prin preajmă, oamenii se adăposteau întotdeauna lângă foc. Unii dintre bărbaţii călare duceau şiruri de cai fără călăreţi; aceştia nechezau şi se ridicau în două picioare când siluetele cenuşii ţâşneau printre ei, urlau şi îşi smulgeau frâiele din mâna bărbaţilor care îi mânau, împrăştiindu-se în toate direcţiile cu iuţeala fulgerului. Caii care aveau călăreţi în spate nechezau şi ei când umbrele cenuşii năvăleau din întuneric cu colţii dezgoliţi, şi uneori urlau şi călăreţii, cu o clipă înainte ca fălcile puternice să le sfâşie beregata. Elyas era şi el acolo, dar prezenţa lui o simţea mai slab – stătea la pândă în noapte cu cuţitul său lung, un lup pe două picioare cu un colţ ascuţit de fier. Urletele se preschimbau adesea în blesteme, dar oamenii nu se dădeau bătuţi.

Deodată Perrin îşi dădu seama că bărbaţii cu torţe urmăresc un plan. De fiecare dată când apăreau nişte cete, cel puţin una dintre ele se găsea şi mai aproape de locul unde erau ascunşi ei. Elyas le spusese să se ascundă, dar... „Dar dacă am lua-o la fugă? Poate ne-am putea ascunde în întuneric, dacă nu ne oprim. Poate. Pentru asta trebuie să fie îndeajuns de întuneric.”

Se întoarse spre Egwene şi brusc îşi dădu seama că nu mai aveau cum să fugă. Pâlcuri de torţe, vreo zece, se apropiau de poalele dealului, tremurând în mersul cailor. Vârfuri de suliţă scânteiau în lumina torţelor. Îngheţă, ţinându-şi răsuflarea, strângând coada securii.

Călăreţii trecură pe lângă deal, dar unul dintre ei strigă ceva, iar torţele se întoarseră. Încercă disperat să găsească o cale de a pleca. Dar ar fi fost văzuţi de la prima mişcare, dacă nu cumva îi şi văzuseră, şi, odată ce i-ar fi zărit, nu mai aveau scăpare, chiar la adăpostul întunericului.

Călăreţii se apropiară de poalele dealului, fiecare ţinând o torţă într-o mână şi o lance lungă în cealaltă, strunindu-şi caii cu

genunchii. La lumina torţelor Perrin desluşi mantiile albe ale Copiilor Luminii. Ţineau torţele sus şi se aplecau în faţă, privind iscoditor spre umbrele groase de sub degetele lui Artur Aripă-de-Şoim.

— E ceva acolo, sus, spuse unul din ei. Vorbea prea tare, ca şi cum i-ar fi fost teamă de ce se afla dincolo de lumina torţei. V-am spus eu că se poate să se ascundă cineva aici. Ăla nu e un cal?

Egwene îşi puse o mână pe braţul lui Perrin; chiar şi în întuneric, i se vedeau ochii măriţi de spaimă. Întrebarea ei fără cuvinte era limpede, în ciuda umbrei care îi ascundea trăsăturile feţei. Ce era de făcut? Elyas şi lupii cercetau încă în noapte. Caii de la poalele dealului se foiau neliniştiţi. „Dacă o luăm la fugă acum, o să ne prindă.” Una din Mantiile Albe înaintă câţiva paşi şi strigă înspre deal.

— Dacă înţelegi vorba omenească, coborâţi şi predaţi-vă. Nu vi se va face niciun rău dacă păşiţi în Lumină. Dacă nu vă predaţi, veţi fi omorâţi cu toţii. Aveţi un minut să vă hotărâţi.

Lăncile se lăsară în jos, iar vârfurile lunguieţe de oţel scânteiau în lumina torţelor.

— Perrin, murmura Egwene, nu putem fugi. Dacă nu ne supunem, o să ne omoare. Perrin?

Elyas şi lupii erau încă liberi. Un alt ţipăt îndepărtat, bolborosit arătă că o altă Mantie Albă se apropiase prea mult de Grialba. „Dacă fugim…” Egwene se uita la el, aştepta ca el să-i spună ce să facă. „Dacă fugim…” Clatină din cap, ostenit, şi se ridică în picioare, ca hipnotizat, împleticindu-se spre poalele dealului, spre Copiii Luminii. O auzi pe Egwene oftând şi venind în urma lui, târşâindu-şi picioarele, fără tragere de inimă. „De ce se încăpăţânează aşa Mantiile Albe, de parcă ar urî lupii din tot sufletul?” Aproape că i se păru că simte şi el mirosul acela ciudat, când vântul bătea dinspre călăreţi.

— Lasă securea jos, lătră căpetenia.

Perrin se îndreptă clătinându-se spre el, încreţindu-şi nasul ca să scape de mirosul pe care credea că-l simte.

— Lasă-l jos, nemernicule!

Căpetenia îşi duse suliţa la pieptul lui Perrin.

O vreme se uită la vârful suliţei, atât de ascuţit încât ar fi putut să îl străpungă, şi deodată strigă:

— Nu!

Dar nu la călăreţ strigă.

Sarsar se ivi din noapte, iar Perrin era una cu lupul. Sarsar, puiul care privise vulturii ridicându-se în zbor şi voia aşa de mult să zboare şi el pe cer cum făceau vulturii. Puiul care ţopăise, şi sărise, şi săltase până când ajunsese să sară mai sus decât orice alt lup şi care nu-şi pierduse niciodată dorinţa de a se ridica în zbor spre cer. Sarsar se ivi din noapte şi se desprinse într-un salt de pământ, ridicându-se precum vulturii. Mantiile Albe nici nu apucară să suduie înainte ca fălcile lui Sarsar să apuce beregata bărbatului cu lancea îndreptată spre Perrin. Avântul pe care şi-l luase lupul cel uriaş îi făcu pe amândoi să cadă de cealaltă parte a calului. Perrin simţi cum îi zdrobeşte gâtul, simţi gustul sângelui.

Sarsar se lăsă uşor pe pământ, departe de bărbatul pe care îl omorâse. Blana îi era năclăită de sânge, sângele lui şi al celorlalţi. O tăietură îi brăzda faţa şi orbita goală unde fusese ochiul lui stâng. Ochiul lui bun şi cei doi ochi ai lui Perrin se întâlniră pentru o clipă. „Fugi, frate!” Se întoarse ca să sară din nou, să se ridice în zbor pentru ultima dată, dar o lance îl ţintui locului. O a doua îl străpunse în coaste, înfigându-se în pământ. Zbătându-se, încercă să apuce cu colţii suliţele care nu-l lăsau să se mişte. „Să se ridice în zbor.”

Durerea îl copleşi pe Perrin şi urlă, un urlet fără vorbe care avea ceva din urletul lupilor. Fără să cugete, sări înainte, încă urlând. Orice gând dispăruse. Călăreţii se strânseseră prea mult unii într-alţii, ca să-şi mai poată folosi lăncile, iar securea era ca o pană în mâinile lui, un uriaş colţ de lup din oţel. Ceva i se sfărâmă în cap, şi când căzu nu ştiu cine murise – el sau Sarsar.

— … Să se ridice în zbor ca vulturii.

Bălmăjind ceva, Perrin deschise ochii, ameţit. Îl durea capul, dar nu-şi aducea aminte de ce. Clipi din pricina luminii şi se uită împrejur. Egwene era în genunchi şi se uita la el. Erau într-un cort pătrat, cât o odaie de mărime mijlocie de la fermă, cu o pânză aşternută pe jos. Lămpile cu gaz aşezate pe nişte suporturi înalte, câte una în fiecare colţ, răspândeau o lumină puternică.

— Slava Luminii, Perrin, şopti ea. Mi-era teamă că te-au omorât.

În loc să răspundă, Perrin se uită ţintă la bărbatul cărunt care stătea pe singurul scaun din cort. Un chip ca de bunic, cu ochii închişi la culoare, îi întoarse privirea, un chip care în mintea lui nu se potrivea cu tunica albă cu auriu pe care o purta şi cu armura lustruită de dedesubt. Părea un chip blând, deschis şi demn, şi era ceva în acel chip care se potrivea cu austeritatea elegantă a lucrurilor din cort. O masă şi un pat pliant, o poliţă cu un lighean simplu, alb şi un urcior, un cufăr de lemn cu modele geometrice. Lemnul era bine lustruit şi lucea slab, iar metalul scânteia, dar nu foarte puternic – nimic nu era ţipător. Toate lucrurile din cort erau meşteşugit lucrate, dar numai cineva care văzuse cum lucrează adevăraţii meşteri – precum jupân Luhhan sau jupân Aydaer, care făcea dulapuri – îşi putea da seama de asta.

Încruntându-se, bărbatul scotoci în două grămăjoare de lucruri de pe masă cu degetele lui boante, Perrin văzu că într-una din grămăjoare erau lucrurile pe care le avusese prin buzunare şi cuţitul de la brâu. Banul de aur pe care i-l dăduse Moiraine se rostogoli, iar bărbatul îl împinse la loc, gânditor. Ţuguindu-şi buzele, lăsă deoparte grămăjoarele şi ridică de pe masă securea lui Perrin, cântărindu-l în mână. Îşi întoarse din nou privirea spre cei din Emond’s Field.

Perrin încercă să se ridice. Durerea ascuţită care îi străpunse braţele şi picioarele îl făcu însă să se prăbuşească la loc. Îşi dădu seama, pentru prima dată, că e legat de mâini şi de picioare. Se uită la Egwene. Fata ridică din umeri, tristă, şi se întoarse cu spatele la el. Avea încheieturile şi gleznele legate, iar frânghiile îi săpau în carne. O bucată de funie unea legăturile de la mâini şi de la picioare, aşa că, chiar dacă ar fi încercat să se ridice în picioare, ar fi putut cel mult să stea ghemuită.

Perrin privi mirat. Era destul de surprinzător că erau legaţi, dar, în plus, toate frânghiile alea ar fi putut imobiliza un cal. „Ce cred că suntem?”

Bărbatul cărunt îi privea, curios şi gânditor, ca jupân al’Vere când întorcea o problemă pe toate părţile. Ţinea securea în mână ca şi cum ar fi uitat de el.

Bucata de pânză de la intrarea în cort fu dată la o parte şi un bărbat înalt păşi înăuntru. Chipul îi era alungit şi scofâlcit, iar ochii, aşa de afundaţi în orbite, încât părea că te priveşte dintr-o

peşteră. Era slab şi nu avea pic de grăsime pe el; pielea era întinsă pe muşchii şi pe oasele de dedesubt.

Perrin zări întunericul de afară, şi focurile de tabără, şi doi paznici în mantii albe la intrarea în cort, apoi pânza căzu la loc. De îndată ce intră în cort, bărbatul se opri, ţeapăn ca o bară de fier, cu privirea aţintită pe peretele din faţă al cortului. Armura lui din metal şi zale strălucea ca argintul sub mantia albă ca zăpada.

— Senior Căpitan.

Vocea îi era la fel de înţepată ca gesturile, şi stridentă, dar fără expresie.

Bărbatul cărunt făcu un gest nepăsător cu mâna.

— Fă-te comod, fiule Byar. Ai socotit cât ne-a costat această… întâlnire?

Bărbatul cel înalt îşi desfăcu picioarele, dar în afară de asta Perrin nu văzu niciun alt semn de destindere.

— Nouă oameni morţi, Senior Căpitan, şi douăzeci şi trei de răniţi, şapte grav. Dar toţi pot încă merge călare. Treizeci de cai au trebuit omorâţi. Fuseseră schilodiţi. Accentua asta cu vocea lui lipsita de emoţie, ca şi cum ce se întâmplase cu caii era mai rău decât moartea sau rănile oamenilor. Mulţi dintre caii de schimb s-au răspândit care încotro. Pe unii s-ar putea să-i mai găsim când se crapă de ziuă, Senior Căpitan, dar cu lupii ăia care îi pun pe fugă, o să ne ia zile întregi să-i adunăm pe toţi. Oamenii care trebuiau să-i păzească au fost puşi să stea de pază noaptea până când ajungem la Caemlyn.

— Nu avem zile întregi la dispoziţie, fiule Byar, vorbi blând bărbatul cărunt. Plecăm la revărsatul zorilor. Nimic nu poate schimba asta. Trebuie să ajungem la timp în Caemlyn, nu-i aşa?

— Cum porunciţi, Senior Căpitan.

Bărbatul cărunt aruncă o privire înspre Perrin şi Egwene, apoi îşi întoarse ochii de la ei.

— Şi ce le putem arăta, în afară de tinerii ăştia de aici?

Byar trase adânc aer în piept şi şovăi.

— L-am jupuit pe lupul care era cu ei, Senior Căpitan. Blana lui este numai bună pentru cortul Seniorului Căpitan.

„Sarsar!” Fără să-şi dea seama ce face, Perrin gemu şi se luptă cu legăturile. Funiile îi intrară adânc în carne – încheieturile i se acoperiră de sânge dar nu cedară. Byar se uită pentru prima oară la cei doi prizonieri. Egwene se dădu înapoi.

Chipul îi era la fel de lipsit de expresie ca vocea, dar o lumină crudă ardea în ochii lui înfundaţi în orbite, o lumină ce semăna cu flăcările care ardeau în ochii lui Ba'alzamon. Byar îi ura ca şi cum ar fi fost duşmanii lui de-o viaţă şi nu nişte oameni pe care nu-i văzuse niciodată înainte de seara aceea.

Perrin îi întoarse privirea, provocându-l. Gura i se arcui într-un zâmbet la gândul că îşi va înfige dinţii în beregata bărbatului.

Deodată surâsul îi dispăru de pe buze şi se cutremură. „Dinţii mei? Eu sunt om, nu lup! Lumină, trebuie să se termine odată cu toate astea!" Dar se uită la chipul furios al lui Byar, răspunzând la ură prin ură.

— Puţin îmi pasă de blana de lup, fiule Byar. Mustrarea din vocea Seniorului Căpitan era blândă, dar Byar îşi luă din nou o poziţie ţeapănă şi fixă cu privirea pe peretele cortului. Dădeai raportul cu privire la ce am înfăptuit astă-seară, nu-i aşa? Dacă am înfăptuit ceva.

— Cred că în haita care ne-a atacat erau cincizeci de fiare sau chiar mai multe, Senior Căpitan. Din ele, am ucis cel puţin douăzeci, poate treizeci. Nu mi s-a părut că merită să riscăm să pierdem şi alţi cai ca să le aducem trupurile aici astă seară. Dimineaţă o să le adun şi o să le dau foc celor care nu au fost târâte departe în întuneric. Pe lângă aceştia doi, mai erau cel puţin alţi doisprezece oameni. Cred că am omorât patru sau cinci dintre ei, dar e puţin probabil să le găsim cadavrele, dat fiind obiceiul Iscoadelor Celui Întunecat de a-şi lua cu ei morţii ca să-şi ascundă pierderile. Pare a fi fost un atac bine gândit, dar asta ridică problema…

Perrin simţi un nod în gât pe măsură ce bărbatul cel scofâlcit continua să povestească. Elyas? Cu luare aminte, dar fără tragere de inimă, se strădui să îl simtă pe Elyas, lupii… dar nu găsi nimic. Era ca şi cum nu fusese niciodată în stare să simtă ce se petrece în mintea unui lup. „Fie au murit, fie v-au părăsit." Îi veni să râdă, un râs amar. În cele din urmă dobândise ceea ce îşi dorise cu atâta ardoare, dar preţul era prea mare.

Tocmai atunci bărbatul cărunt izbucni în râs, un chicotit ciudat care făcu să înflorească două pete roşii pe obrajii lui Byar.

— Aşa deci, fiule Byar, consideri că am fost atacaţi într-o ambuscadă bine pusă la punct, de o haită de cincizeci de lupi şi mai bine de o duzină de Iscoade ale Celui Întunecat? Da? Poate când vei fi văzut mai multe lupte…

— Dar, Senior Căpitan Bomhald…

— Eu aş zice ca au fost şase sau opt lupi, fiule Byar, şi probabil ca n-au mai fost alţi oameni în afară de cei doi de aici. Eşti foarte zelos, dar nu ai experienţă în afara oraşelor. E cu totul altceva să aduci Lumina când străzile şi casele sunt la mare depărtare. Noaptea lupii par mai numeroşi decât sunt de fapt, iar oamenii, la fel. Şase sau opt cel mult, cred eu. Byar se înroşea din ce în ce mai tare. Cred de asemenea că erau aici din acelaşi motiv ca noi: e singurul loc cu apă cale de o zi, în orice direcţie ai lua-o. E o explicaţie mult mai simpla decât să crezi că printre Fii sunt spioni sau trădători, şi de obicei explicaţiile simple sunt cele adevărate. O să înveţi şi tu asta, cu timpul.

Faţa lui Byar se albi pe măsură ce bătrânul cu figură de bunic continua să vorbească; cele două pete de pe obrajii lui scofâlciţi deveniră însă stacojii. Îşi îndreptă o clipă privirea spre cei doi prizonieri.

„Acum, că a auzit asta, ne urăşte şi mai mult, îşi spuse Perrin. Dar la început de ce ne-a urât?”

— Ce zici de asta? întrebă Seniorul Căpitan, ridicând securea lui Perrin.

Byar privi întrebător spre el şi aşteptă o încuviinţare înainte să îşi abandoneze postura rigidă şi să apuce arma. Cântări securea în mână şi scoase un mormăit surprins, apoi o roti deasupra capului, aproape atingând vârful cortului. O mânuia cu multă îndemânare, ca şi cum s-ar fi născut cu o secure în mână. Pe chip i se citiră deopotrivă admiraţia şi ranchiuna, dar când îl puse jos, faţa îi era din nou lipsită de orice expresie.

— Excelent echilibrat, Senior Căpitan. Făcut simplu, dar de un lucrător foarte bun, poate chiar de un meşter. Ochii lui scânteiară întunecat înspre prizonieri. Nu e o armă de sătean, Senior Căpitan. Nici de fermier.

— Nu. Bărbatul cel cărunt se întoarse spre Perrin şi Egwene cu un zâmbet obosit, uşor dojenitor, ca un bunic de treabă care ştie că nepoţii lui au făcut o poznă. Numele meu este Geofram Bomhald, se prezentă el. Înţeleg ca tu eşti Perrin. Dar pe tine, fato, cum te cheamă?

Perrin îi aruncă o privire ursuză, dar Egwene clatină din cap.

— Nu face pe prostul, Perrin. Eu sunt Egwene.

— Perrin şi atât, Egwene şi atât, murmură Bomhald. Dar bănuiesc că, dacă sunteţi cu adevărat Iscoade ale Celui

Întunecat, vreţi să ascundeţi cât mai mult cine sunteţi cu adevărat.

Perrin se ridică anevoie în genunchi; nu se putea ridica mai mult din pricina felului în care era legat.

— Nu suntem Iscoade ale Celui Întunecat, protestă el, furios.

Nici nu îi ieşiră bine cuvintele din gură, când Byar ajunse lângă el. Bărbatul se mişca precum un şarpe. Văzu coada securii sale venind înspre el şi încercă să se ferească, dar coada groasă îl lovi deasupra urechii. Doar faptul că încercă să se dea la o parte făcu să nu îi zdrobească capul. Chiar şi aşa, văzu stele verzi. Rămase fără suflare şi se prăbuşi la pământ. Capul i se învârtea, iar sângele i se prelingea pe obraji.

— Nu ai dreptul, începu Egwene şi ţipă când coada securii se îndrepta şfichiuitor înspre ea. Se aruncă într-o parte, securea lovi în gol, iar ea se rostogoli pe jos.

— Învaţă să vorbeşti frumos, îl avertiză Byar pe Perrin, când te adresezi unui Uns al Luminii sau, dacă nu, o să rămâi fără limbă. Cel mai înspăimântător era că nu se ghicea nici o emoţie în glasul lui. Dacă ar fi fost să le taie limbile, ar fi făcut-o fără plăcere, dar şi fără părere de rău; era doar ceva ce trebuia să facă.

— Uşurel, fiule Byar. Bomhald se uită din nou spre cei doi captivi. Cred că nu aţi auzit prea multe despre Unşi sau despre Seniorii Căpitani ai Copiilor Luminii, nu-i aşa? Da, bănuiam eu. Ei, măcar de dragul lui Byar, încercaţi să nu protestaţi sau să ţipaţi, bine? Tot ce-mi doresc este să păşiţi în Lumină, iar dacă vă lăsaţi purtaţi de mânie, nu o să ne fie nici unuia de ajutor.

Perrin se uită la bărbatul scofâlcit care stătea în picioare lângă ei. „De dragul lui Byar?" Băgă de seamă că Seniorul Căpitan nu îi spuse lui Byar să îi lase în pace. Byar îi întâlni privirea şi zâmbi; zâmbetul îi atinse doar buzele, pielea de pe faţă i se strânse până când semănă cu o tigvă de mort. Perrin se înfioră.

— Am auzit de oameni care merg cu lupii, rosti Bomhald gânditor, dar n-am văzut aşa ceva până acum. Oameni care vorbesc cu lupii şi cu alte creaturi ale Celui Întunecat. Murdară treabă. Mă face să mă tem că într-adevăr se apropie Ultima Bătălie.

— Lupii nu sunt… Perrin se opri, şi cizma lui Byar se trase înapoi. Trase adânc aer în piept şi continuă pe un ton mai blând.

Byar îşi lăsă piciorul în jos, dezamăgit, făcând o strâmbătură. Lupii nu sunt creaturile Celui Întunecat. Îl urăsc pe Cel Întunecat. Cel puţin îi urăsc pe troloci şi pe Pieriţi. Fu surprins să-l vadă pe bărbatul scofâlcit încuviinţând, ca pentru sine.

Bomhald ridică o sprânceană.

— Cine v-a zis asta?

— Un Străjer, răspunse Egwene. Se făcu mică văzând furia din ochii lui Byar. Spunea că lupii îi urăsc pe troloci, iar trolocii se tem de lupi. Perrin fu bucuros că nu adusese vorba despre Elyas.

— Un Străjer, oftă bărbatul cărunt. O fiinţă care e în cârdăşie cu vrăjitoarele din Tar Valon. Ce altceva ar fi putut să vă spună, când el însuşi este o Iscoadă a Celui Întunecat, şi un slujitor al Iscoadelor Celui Întunecat? Nu ştiţi că trolocii au bot, şi colţi, şi blană de lup?

Perrin clipi, încercând să-şi limpezească gândurile. Capul îi era încă amorţit de durere, dar era ceva necurat aici. Nu reuşea să se dumirească însă ce anume.

— Nu toţi, murmură Egwene.

— Perrin îl privi cu băgare de seamă pe Byar, dar bărbatul se mulţumi să se uite la ea.

— Unii au coarne, precum berbecii sau ţapii, sau ciocuri de şoim, sau… sau… tot felul de lucruri.

Bomhald clătină trist din cap.

— V-am oferit toate şansele, dar cu fiecare cuvânt vă afundaţi mai mult. Ridică un deget. Umblaţi cu lupii, creaturile Celui Întunecat. Al doilea deget. Mărturisiţi că aţi cunoscut un Străjer, altă unealta a Celui Întunecat. Mă îndoiesc că v-a spus ce v-a spus doar aşa, în treacăt. Al treilea deget. Tu, băiete, porţi în buzunar un însemn al ţinutului Tar Valon. Cei mai mulţi încearcă să scape de astea cât mai repede cu putinţă. Dacă nu cumva sunt în slujba vrăjitoarelor din Tar Valon. Al patrulea. Porţi o armă de războinic şi te îmbraci ca un fermier. Deci încerci să treci neobservat. Degetul mare. Ştiţi despre troloci şi despre Myrddraal. Aici, la miazăzi, doar învăţaţii şi cei care au călătorit până la ţinuturile de la Hotar ştiu că toate astea nu sunt numai poveşti. Poate că aţi ajuns şi voi acolo? Dacă-i aşa, spuneţi-mi unde anume. Am călătorit şi eu mult pe acolo, cunosc bine ţinutul. Nu? Bine atunci. Se uită la mâna cu degetele răşchirate şi lovi puternic cu ea în masă. Expresia ca

de bunic spunea că, de data asta, nepoţii făcuseră o pozná serioasă. De ce nu-mi spuneţi adevărul, cum aţi ajuns să alergaţi în noapte cu lupii?

Egwene deschise gura, dar Perrin văzu neclintirea de pe chipul ei şi imediat îşi dădu seama că avea să spună una dintre poveştile pe care le scorniseră. Nu va merge. Nu acum, nu aici. Îl durea capul şi ar fi vrut să aibă timp să se gândească la toate astea, dar nu era vreme. Cine putea şti pe unde umblase acest Bomhald, ce ţinuturi şi ce oraşe cunoştea? Dacă îi prindea cu minciuna, nu aveau cum să mai spună adevărul. Bomhald ar fi convins că sunt Iscoadele Celui Întunecat.

— Suntem din Ţinutul celor Două Râuri, se grăbi el să spună.

Egwene îl privi cu gura căscată, dar el continuă să mărturisească adevărul – sau cel puţin o parte din el. Cei doi plecaseră de acasă pentru a vedea oraşul Caemlyn. Pe drum auziseră de rămăşiţele unui mare oraş, dar, când ajunseseră la Shadar Logoth, trolocii erau acolo. Cei doi izbutiseră să treacă peste râul Arinelle, dar se rătăciseră. Apoi dăduseră peste un bărbat care se oferise să-i îndrume spre Caemlyn. Zisese că nu-i priveşte cum îl cheamă, şi, de altfel, nu părea prea prietenos, dar aveau nevoie de o călăuză. Prima dată când vreunul dintre ei văzuse lupi fusese după ce apăruseră Copiii Luminii. Nu încercaseră decât să se ascundă ca să nu fie mâncaţi de lupi sau omorâţi de oameni.

— ... Dacă am fi ştiut că sunteţi Copiii Luminii, sfârşi el, am fi venit la voi după ajutor.

Byar pufni neîncrezător. Lui Perrin nu-i păsa prea tare; dacă Seniorul Căpitan era convins, Byar nu le putea face niciun rău. Era limpede că Byar ar înceta şi să răsufle dacă aşa i-ar porunci Seniorul Căpitan.

— Nu apare niciun Străjer în povestea asta, rosti bărbatul cărunt după câteva clipe.

Perrin nu se descurcase prea bine; ştia că ar fi trebuit să aibă mai mult timp ca să se gândească. Egwene sparse tăcerea.

— L-am întâlnit la Baerlon. Oraşul era plin de oameni care coborâseră de la munte la sfârşitul iernii şi am fost puşi la aceeaşi masă la han. Am vorbit cu el doar cât am mâncat.

Perrin răsuflă din nou. „Mulţumesc, Egwene.”

— Dă-le lucrurile înapoi, fiule Byar. Fireşte, armele nu. Când Byar se uită surprins la el, Bomhald adăugă: Sau eşti dintre

aceia care îi pradă pe cei cufundaţi în beznă, fiule Byar? Urâtă treaba, nu-i aşa? Nimeni nu poate fi hoţ şi în acelaşi timp să păşească în Lumină.

Byar păru neîncrezător.

— Deci ne lăsaţi să plecăm?

Egwene părea mirată. Perrin înălţă capul ca să se uite la Seniorul Căpitan.

— Fireşte că nu, copila mea. Poate că spuneţi adevărul când ziceţi că sunteţi din Ţinutul celor Două Râuri, din moment ce ştiţi despre Baerlon şi despre mine. Dar Shadar Logoth? Foarte, foarte puţini cunosc acest nume, şi cei mai mulţi sunt Iscoade ale Celui Întunecat; iar cei care îl cunosc ştiu că e mai bine să se ţină departe de acest loc. V-aş propune să vă gândiţi la o poveste mai bună în drum spre Amador. O să aveţi tot timpul, căci trebuie să ne oprim la Caemlyn. De preferinţă adevărul, copila mea. Adevărul şi Lumina aduc cu sine libertatea.

Byar lăsă deoparte sfiala cu care îl privise până acum pe bărbatul cărunt. Se întoarse şi se răsti la el.

— Nu poţi! Nu este îngăduit!

Bomhald ridică întrebător dintr-o sprânceană, iar Byar se domoli şi înghiţi în sec.

— Iartă-mă, Senior Căpitan. M-am pierdut cu firea şi îţi cer umil iertare şi mă căiesc, dar, cum spunea Seniorul Căpitan însuşi, trebuie să ajungem la Caemlyn la vreme, şi cum am pierdut mai toţi caii, o să ne fie destul de greu şi fără să avem grija prizonierilor.

— Şi ce propui? întrebă Bomhald calm.

— Pedeapsa pentru Iscoadele Celui Întunecat este moartea. Vocea monotonă îi făcea cuvintele să sune şi mai strident. Parcă ar fi vorbit despre un gândac care trebuie strivit. Nu se poate face niciun pact cu Umbra. Nu e nici o îndurare pentru Iscoadele Celui Întunecat.

— Este bine să fii zelos, fiule Byar, dar, aşa cum îi spun adesea odraslei mele, Dain, excesul de zel poate face mult rău. Adu-ţi aminte că Pravilele spun şi că „Nimeni nu e atât de pierdut încât să nu poată fi adus la Lumină”. Cei doi de aici sunt tineri. Nu s-au cufundat prea adânc în Umbră. Pot fi conduşi înspre Lumină, dacă ne vor îngădui să le ridicăm valul de umbră de pe ochi. Trebuie să le dăm această şansă.

O clipă Perrin aproape că simţi afecţiune pentru acest bărbat cu chip de bunic care stătea între ei şi Byar. Apoi Bomhald se întoarse, zâmbind, spre Egwene.

— Dacă refuzi să păşeşti în Lumină până când ajungem la Amador, voi fi silit să te dau pe mâna Inchizitorilor, iar pe lângă ei, zelul lui Byar e ca flacăra lumânării lângă soare. Bărbatul cărunt părea că regretă ceea ce trebuia să facă, dar nu avea de gând să facă altceva decât îi cerea datoria. Căieşte-te, renunţă la Cel Întunecat, păşeşte în Lumină, mărturiseşte-ţi păcatele, spune ce ştii despre lupi, şi vei scăpa. Vei merge liberă, în Lumină.

Privirea i se aţinti asupra lui Perrin, şi oftă din greu. Perrin simţi fiori ca de gheaţă pe şira spinării.

— Dar tu? Perrin şi Atât din Ţinutul celor Două Râuri. Tu ai omorât doi Fii. Atinse securea care era încă în mâna lui Byar. Pe tine mă tem că la Amador te aşteaptă spânzurătoarea.

CAPITOLUL 31

Cântând pentru cină

Rand îşi miji ochii urmărind vârtejul de praf care se înălţa undeva înaintea lor, după trei sau patru coturi ale drumului. Mat se îndrepta deja către vegetaţia sălbatică de la marginea drumului. Acolo, frunzele veşnic verzi şi crengile foarte dese îi puteau ascunde la fel de bine ca un zid de piatră, dacă găseau o cale să treacă dincolo. Pe partea cealaltă a drumului se aflau rămăşiţele maronii ale unor tufişuri prăpădite, iar dincolo de ele se întindea un spaţiu deschis, cam de o jumătate de milă, până la liziera pădurii. Putea să fi făcut parte dintr-o fermă, abandonată nu de mult, dar nu le oferea niciun loc în care să se poată ascunde la repezeală. Încercă să ghicească viteza vârtejului de praf şi puterea vântului.

O rafală neaşteptată ridică praful de pe drum în jurul lui, întunecând totul. Clipi şi-şi potrivi eşarfa neagră, simplă, peste nas şi gură. De acum nu mai era atât de curată şi-l făcea să-l mănânce pielea, dar îl şi ajuta să nu tragă praful în piept cu fiecare răsuflare. I-o dăduse un fermier, un bărbat cu chipul prelung şi cu obrajii scobiţi din cauza grijilor.

— Nu înţeleg de ce fugiţi, le spusese el, încruntat şi neliniştit, şi nici nu vreau. Pricepeţi? E vorba despre familia mea.

Apoi, fără veste, scosese din buzunarul de la surtuc două eşarfe lungi şi le dăduse băieţilor.

— Nu-i cine ştie ce, dar luaţi-le. Sunt ale băieţilor mei. Dar ei mai au şi altele. Nu mă cunoaşteţi, înţelegeţi? Vremurile sunt grele.

Rand păstra eşarfa ca pe o comoară. Făcuse în minte o listă cu persoanele binevoitoare pe care le întâlnise după plecarea din Whitebridge; era cam scurtă, şi nici nu credea să aibă ocazia să o lungească prea tare.

Mat, cu eşarfa înfăşurată în jurul capului, lăsându-i la vedere doar ochii, alerga iute de-a lungul lizierei înalte, trăgând de crengile frunzoase. Rand îşi atinse mânerul cu pecetea bâtlanului de la şold, dar apoi îşi lăsă braţul să cadă pe lângă trup. Se întâmplase deja o dată să încerce să-şi croiască drum

prin lizieră, iar asta aproape că-i dăduse de gol. Vârtejul de praf se mişca înspre ei, fără să se risipească. Nu era vântul. Măcar nu ploua. Ploaia făcea praful să se aşeze. Oricât de tare ar fi plouat, nu reuşea niciodată să preschimbe drumul bătătorit în noroi, dar, atunci când ploua, nu era praf. Praful era singurul avertisment pe care se puteau bizui, înainte să se apropie cine ştie cine care să-i poată auzi. Uneori era prea târziu, oricum.

— Aici, strigă încetişor Mat şi păru să păşească de-a dreptul prin lizieră.

Rand se grăbi într-acolo. Cândva, cineva îşi croise drum de a curmezişul. Locul era parţial acoperit, iar dacă nu te aflai foarte aproape, părea să fie la fel de solid ca restul. De la câţiva paşi însă, vedeai că rămăsese doar un strat subţire de crengi. În timp ce se strecura pe acolo, auzi cum se apropiau nişte cai. Nu era vântul.

Se ghemui în spatele deschizăturii, de-abia acoperite, strângând în pumn mânerul sabiei, în timp ce călăreţii treceau pe lângă el. Cinci… şase… şapte cu totul. Bărbaţi cu veştminte simple, dar care purtau săbii şi suliţe, deci nu erau săteni. Unii purtau tunici de piele cu ţinte de metal, iar doi aveau pe cap tichii rotunde de oţel. Pesemne că erau mercenari, care umblau să se tocmească drept gărzi la vreun neguţător. Pesemne.

Unul dintre ei îşi aruncă nepăsător ochii către lizieră, atunci când trecu pe lângă deschizătură, iar Rand îşi scoase puţin sabia din teacă. Mat mârâi neauzit, ca un viezure încolţit, privind cu ochii mijiţi pe deasupra eşarfei. Avea mâna vârâtă în surtuc; de fiecare data când erau în pericol, el strângea în mâna pumnalul din Shadar Logoth. Rand nu mai era sigur dacă o făcea pentru a se apăra pe sine sau pentru a apăra pumnalul cu mâner de rubin. În ultima vreme, Mat părea să uite adesea că avea şi un arc.

Călăreţii trecură pe lângă ei într-un trap uşor, mergând undeva cu o ţintă, dar fără prea mare grabă. Praful se strecură prin lizieră.

Rand aşteptă ca ecoul copitelor să se stingă în depărtare, apoi îşi scoase capul cu mare grijă prin deschizătură. Vârtejul de praf se afla la o distanţă destul de mare, pe drum, îndreptându-se în direcţia din care veniseră ei. Spre răsărit, cerul era senin. Se urcă din nou pe drum, privind praful care se deplasa spre apus.

— Nu erau pe urmele noastre, rosti el, pe jumătate întrebător.

Mat se caţără şi el, privind bănuitor în ambele direcţii.

— Poate, răspunse. Poate.

Rand habar nu avea ce voia, de fapt, să spună, dar încuviinţă. Poate. Însă nu aşa începuse drumul lor spre Caemlyn.

Multă vreme după plecarea din Whitebridge, Rand se trezise privind brusc înapoi, pe drumul din urma lor. Din când în când, zărea pe câte cineva care-l făcea să i se taie respiraţia, vreun bărbat înalt şi ciolănos care venea grăbit pe drum sau vreun individ deşirat, cu părul alb, aşezat pe capra unei căruţe, lângă cel care o conducea. Numai că, de fiecare dată, era vorba despre un neguţător ambulant sau despre ţărani care mergeau la târg, nu despre Thom Merrilin. Odată cu trecerea zilelor, îşi pierduse nădejdea.

Pe drum era destul de multă lume, în căruţe cu coviltir sau fără, calare sau pe jos. Veneau de unii singuri sau în grupuri mai mari, un şir de neguţători cu căruţele lor sau câte o duzină de călăreţi împreună. Totuşi, drumul nu se aglomera şi adesea nu se vedea nimic în afară de copacii rămaşi aproape fără nici o frunză, care mărgineau drumul bătătorit. Chiar şi aşa, erau cu siguranţă mai mulţi calatori decât văzuse vreodată Rand în Ţinutul celor Două Râuri.

Cei mai mulţi mergeau în aceeaşi direcţie cu ei, spre răsărit, către Caemlyn. Din când în când, aveau prilejul să călătorească şi ei în căruţa vreunui ţăran, pentru scurtă vreme, o milă sau cinci, dar cel mai adesea mergeau pe jos. Pe călăreţi îi evitau; când vedeau din depărtare vreunul, chiar şi singur, se îndepărtau pe dată de drum şi se ascundeau până când trecea. Niciunul nu purta mantie neagră, iar Rand credea, în sinea lui, că un Pierit nu le-ar fi îngăduit oricum să-l vadă venind, dar nu avea sens să rişte. La început, numai de Jumate-Oameni se temeau.

Primul sat de după Whitebridge semăna aşa de bine cu Emond's Field, încât Rand încetini pasul când îl văzu. Acoperişuri ascuţite de paie, şi gospodine încinse cu şorţuri vorbind vrute şi nevrute pe deasupra gardurilor care despărţeau casele, şi copii care se jucau pe pajişte. Femeile îşi purtau părul despletit, lăsat pe umeri, şi mai erau şi alte mici deosebiri, dar una peste alta era ca acasă. Vacile rumegau pe pajişte, iar gâştele se plimbau

ţanţoşe pe drum. Copiii se rostogoleau râzând în praf, acolo unde iarba dispăruse complet. Nici măcar nu ridicară ochii, atunci când Rand şi Mat trecuseră pe lângă ei. Şi asta era altfel decât acasă. Pe aici, străinii erau ceva obişnuit; apariţia celor doi nu le atrăsese mai mult de o privire. Câinii satului nu făcură decât să-şi ridice capetele ca să-i adulmece, dar nu se mişcară din loc.

Trecură prin sat aproape de căderea serii, iar Rand simţi un ghimpe în piept, din pricina dorului de casă, atunci când la ferestre începură să apară lumini. „Nu contează cum arată, îi şopti un glas slab, undeva în minte, oricum nu e acasă. Chiar dacă intri într-una dintre casele astea, Tam nu-i acolo. Şi, dacă ar fi, ai putea să-l priveşti în ochi? De acum ştii, nu-i aşa? Ştii tot, în afara de nişte mărunţişuri, ca de pilda de unde vii şi cine eşti de fapt. Nu a fost delir.” Hohotele batjocoritoare care-i răsunau în minte îl făcură să lase umerii în jos. „Ai putea să te şi opreşti, chicoti vocea. Orice loc e bun, atunci când nu te tragi de nicăieri, iar Cel Întunecat şi-a pus pecetea pe tine.”

Mat îl prinse de mânecă, dar el se scutură şi rămase cu ochii aţintiţi la case. Nu voia să se oprească, dar voia cu adevărat să privească şi să-şi amintească. „E ca acasă, dar tu n-ai să-ţi mai revezi niciodată satul, nu-i aşa?”

Mat îl zgâlţâi din nou. Era tras la faţă, cu pielea foarte albă în jurul gurii şi al ochilor.

— Haide, mormăi el. Haide.

Se opri să privească satul de parcă bănuia că acolo se ascundea cine ştie ce.

— Haide. Încă nu ne putem opri.

Rand se răsuci în toate direcţiile, cercetând satul în întregul lui, şi oftă. Nu erau foarte departe de Whitebridge. Dacă Myrddraalul putea trece de zidul oraşului nebăgat în seamă, putea la fel de bine să cerceteze şi acel sat micuţ. Se lăsă târât mai departe, până ce casele cu acoperişuri de paie dispărură în depărtare.

Numai după căderea nopţii îşi găsire un loc de odihnă, cu ajutorul razelor de lună, undeva sub nişte tufişuri care încă mai aveau câteva frunze moarte. Îşi umplură burţile cu apă rece dintr-un pârâiaş aflat în apropiere şi se ghemuiră la pământ, înfăşuraţi în mantii, fără foc. Focul putea fi observat; era mai bine să le fie frig.

Neliniştit din pricina amintirilor, Rand se trezi des şi, de fiecare dată, îl auzi pe Mat, care mormăia şi se zvârcolea în somn. Nu visă nimic, asta îşi amintea limpede, dar nici nu dormi bine. „N-ai să-ţi mai vezi niciodată casa.”

Aceasta nu era singura noapte petrecută fără nimic în afara mantiilor care să-i apere de vânt, şi uneori de ploaia rece şi deasă. Nu era singura masă încropită doar din apă rece. Banii pe care-i aveau erau suficienţi pentru câteva mese la un han, dar ar fi costat prea mult să-şi ia şi un pat pentru noapte. Totul era mai scump în afara ţinutului celor Două Râuri, iar dincolo de râul Arinelle viaţa era şi mai scumpă decât în Baerlon. Trebuia să păstreze banii rămaşi pentru vreo situaţie neaşteptată.

Într-o după-amiază, Rand pomeni de pumnalul cu mâner de rubin în timp ce se târau pe drum cu burţile prea goale ca să mai chiorăie, iar soarele lumina slab şi nu se vedea niciun loc primitor în care să-şi poată petrece noaptea următoare. Deasupra capetelor lor se adunau nori negri, şi ploaia urma să înceapă negreşit, după căderea nopţii. Dacă aveau noroc, urma să fie doar o rafală scurtă şi rece.

Mai făcu câţiva paşi înainte să-şi dea seama că Mat se oprise. Se opri şi el, mişcându-şi degetele de la picioare în încălţări. Măcar nu-i îngheţaseră. Îşi potrivi şi curelele de pe umeri. Paturile lui şi bocceaua făcută din mantia lui Thom nu erau grele, dar, chiar şi aşa, după ce străbătuse atâta drum cu stomacul gol, se simţea împovărat.

— Ce-i, Mat? întrebă el.

— De ce eşti aşa dornic să-l vinzi? sări Mat mânios. La urma urmei, eu l-am găsit. Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate aş vrea să-l păstrez? Măcar o vreme. Dacă vrei să vinzi ceva, vinde-ţi mizeria aia de sabie!

Rand pipăi mânerul cu pecetea bâtlanului.

— Sabia asta mi-a dat-o taică-meu. A fost a lui. Nu ţi-aş cere să vinzi ceva dăruit de taică-tău. Sânge şi cenuşă, Mat, ţie chiar îţi place să mori de foame? Oricum, chiar dacă aş găsi pe cineva s-o cumpere, cât crezi că aş lua pe ea? Ce să facă un ţăran cu o sabie? În schimb, rubinul ne-ar aduce îndeajuns de mulţi bani ca să mergem până în Caemlyn cu trăsura. Poate şi până în Tar Valon. Şi am lua fiecare masă la câte un han, şi am dormi în fiecare noapte într-un pat. Ori poate că-ţi surâde ideea de a străbate jumătate de lume pe jos şi de a dormi sub cerul liber?

Se uită urât la Mat, iar acesta îi întoarse privirea. Rămaseră aşa în mijlocul drumului, până ce, dintr-odată, Mat ridică stânjenit din umeri şi-şi lăsă capul în jos.

— Şi cui să i-l vând, Rand? Ţăranii ar trebui să-mi dea găini în locul banilor; cu găinile nu putem cumpăra o trăsură. Iar dacă l-ar vedea oamenii din sate ca alea prin care am trecut, pesemne că ar crede că l-am furat. Şi atunci, numai Lumina ştie ce s-ar întâmpla.

După o vreme, Rand încuviinţă fără tragere de inimă.

— Aşa-i. Ştiu şi eu. Îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc la tine. Numai că mi-e foame şi mă dor picioarele.

— Şi pe mine.

Porniseră din nou la drum, mergând încă şi mai încet decât înainte. Vântul se înteţise, suflându-le praful în faţă.

— Şi pe mine, repetă Mat şi tuşi.

Fermele întâlnite în cale le aduseră totuşi câteva mese şi nopţi petrecute la căldură. O căpiţă de fân era aproape la fel de călduroasă ca o încăpere în care ardea focul, cel puţin faţă de nopţile petrecute sub tufişuri, iar căpiţele de fin, chiar şi neacoperite, îi fereau şi de ploaie, dacă se afundau bine şi ploaia nu era dintre cele mai puternice. Din când în când, Mat îşi puse la încercare iscusinţa la furat de ouă, iar odată încercă să mulgă o vacă rămasă nepăzită, la păscut, într-un câmp, priponită cu o frânghie lungă. Totuşi, cei mai mulţi fermieri aveau câini, iar câinii de pază erau foarte grijulii. Din câte credea Rand, o urmărire de două mile, cu dulăii care lătrau de mama focului pe urmele lor, era un preţ prea mare pentru două sau trei ouă, mai ales că, adesea, treceau mai multe ceasuri până ca dulăii să renunţe şi să-i lase să se dea jos din copacul în care se adăpostiseră. De ceasurile acelea îi părea rău.

Deşi nu-i prea plăcea, Rand prefera totuşi să se apropie făţiş de fermele pe lângă care treceau, la lumina zilei. Din când în când, se treziră chiar şi aşa cu câinii asmuţiţi împotriva lor, fără vreo vorbă, căci zvonurile şi vremurile grele îi făcuseră pe toţi cei care trăiau izolaţi bănuitori şi reţinuţi cu străinii. Adesea însă, câte un ceas de tăiat lemne pentru foc sau de cărat apă le aducea o masă şi un pat, chiar dacă patul era o grămadă de paie în hambar. Numai că un ceas sau două de trudă însemna un ceas sau două, în miezul zilei, când nu se mişcau, un ceas sau două în care Myrddraalul să-i ajungă din urmă. Uneori, Rand

se întreba câte mile putea străbate un Pierit într-un ceas. Regreta fiecare clipă – deşi, la drept vorbind, regretele se mai domoleau atunci când hăpăia supa fierbinte oferită de câte o gospodină. Iar când nu aveau de mâncare, nici măcar gândul că petrecuseră fiecare clipă înaintând spre Caemlyn nu se dovedea îndeajuns de puternic pentru a uita de burţile goale. Rand nu se putea hotărî dacă era mai rău să piardă vremea sau să flămânzească, dar Mat nu-şi mai făcea griji cu privire la mâncare sau la cei care-i urmăreau.

— La urma urmei, ce ştim noi despre oamenii ăştia? întrebă Mat într-o după-amiază, când curăţau grajdurile de la o fermă mică.

— Pe Lumină, Mat, dar ei despre noi ce ştiu?

Rand strănută. Munceau dezbrăcaţi până la brâu, acoperiţi din belşug de sudoare şi de paie, iar împrejurul lor era numai praf.

— Tot ce ştiu este că o să ne dea nişte miel fript şi un pat adevărat în care să dormim.

Mat îşi înfipse furca în stratul de paie şi bălegar şi-i aruncă o privire piezişa fermierului care se întorcea din spatele hambarului, cu o găleată într-o mână şi scăunelul de muls în cealaltă. Era un bătrân adus de spate, cu pielea ca un pergament şi părul rar şi cărunt. Fermierul se opri, văzându-l pe Mat care se holba la el, apoi îşi întoarse repede capul şi se grăbi să plece din hambar, vărsând lapte peste buza galeţii, din repezeală.

— Pune el ceva la cale, îţi spun eu, îl preveni Mat. Ai văzut că n-a vrut să mă privească în ochi? De ce sunt aşa de prietenoşi cu doi călători pe care nu i-au mai văzut în viaţa lor? Ia spune.

— Nevastă-sa a zis că le-am amintit de nepoţii lor. Ce-ar fi să nu-ţi mai faci atâtea griji? Lucrul de care trebuie să ne temem este în urma noastră. Sper.

— Pune ceva la cale, mormăi Mat.

După ce terminară, se spălară la fântână din faţa hambarului. Soarele care apunea lungea umbrele pe care siluetele lor le aşterneau pe pământ. Pe drumul spre casa, Rand se şterse cu cămaşa. Fermierul îi aştepta în uşă; se sprijinea într-un toiag zdravăn, într-o poziţie care părea mult prea nepăsătoare. În spatele lui, nevastă-sa îşi ţinea şorţul încleştat

în pumni şi privea peste umărul bărbatului, muşcându-şi buzele. Rand oftă; părea că el şi Mat nu le mai aminteau celor doi de nepoţii lor.

— La noapte vin să ne vadă fiii noştri, îi anunţă bătrânul. Toţi patru. Am uitat. Vin toţi patru să ne vadă. Flăcăi zdraveni. Puternici. Trebuie să pice din clipă în clipă. Mi-e teamă că nu va mai putem oferi un pat, cum promisesem.

Nevastă-sa le oferi o bocceluţă, legată cu un şervet.

— Poftim. Pâine, brânză, murături şi nişte miel. O să vă ajungă cam pentru două mese, cred. Poftim.

Chipul ei plin de riduri îi implora să ia mâncarea şi să plece. Rand luă bocceluţa.

— Mulţumesc. Vă înţelegem. Haide, Mat.

Mat îl urmă, bombănind în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap. Pornind la drum, Rand se hotărâse să nu se oprească să mănânce decât după mai multe mile. Bătrânul fermier avea şi un câine.

„Ar fi putut să fie şi mai rău”, se gândise el. Cu trei zile înainte, câinii fuseseră asmuţiţi asupra lor când încă nu-şi terminaseră treaba. Câinii, fermierul şi cei doi fii ai săi, înarmaţi cu bâte, îi fugăriseră până la drumul spre Caemlyn şi încă jumătate de milă, înainte să-i lase în pace. De-abia avuseseră vreme să-şi ia lucrurile şi s-o ia la fugă. Fermierul fusese înarmat şi cu un arc, în care se afla pregătită o săgeată cu vârful lat.

— Să nu vă mai văd pe aici, auziţi? strigase în urma lor. Nu ştiu ce puneţi la cale, dar nu cumva să-mi mai cadă ochii pe mutrele voastre viclene!

Mat dăduse să se întoarcă, pipăindu-şi tolba, dar Rand îl trăsese mai departe.

— Eşti nebun?

Mat îi aruncă o privire mohorâtă, dar măcar nu se opri.

Câteodată, Rand se întreba dacă mai merită să se oprească la ferme. Cu cât mergeau mai departe, cu atât Mat devenea mai bănuitor cu străinii şi îi venea din ce în ce mai greu s-o ascundă. Şi nici nu-i mai păsa. Din această pricină, deşi făceau la fel de multă treabă, primeau mai puţin de mâncare, iar câteodată nu li se mai oferea nici măcar hambarul pentru a-şi petrece noaptea. Apoi însă, Rand găsi ceea ce părea a fi o soluţie pentru toate problemele. Se întâmplă la ferma lui Grinwell.

Jupân Grinwell şi nevastă-sa aveau nouă copii, cea mai mare fiind o fată care nu era decât cu vreun an mai tânără decât Rand şi Mat. Era un om zdravăn şi, cu atâţia copii, pesemne că nu mai avea nevoie de niciun ajutor, dar îi privi din cap până în picioare, observându-le hainele ponosite de la atâta drum şi încălţările pline de praf, şi recunoscu că există mereu câte ceva de făcut, iar ajutoarele nu-i stricau. Jupâneasa Grinwell le spuse că, dacă aveau de gând să se aşeze la masa ei, nu puteau s-o facă în veşmintele acelea mizerabile. Tocmai se pregătea să spele, iar nişte rânduri de haine vechi de ale soţului ei erau îndeajuns de bune pentru ceasurile de muncă. În timp ce vorbea, le zâmbea, şi, pentru o clipă, îi amintise lui Rand de jupâneasa al'Vere, deşi era blondă; nu văzuse niciodată pe cineva care să aibă o asemenea culoare de păr. Până şi Mat păruse să se mai liniştească puţin când ea îi zâmbise. Cât despre fata cea mare, aceasta era o altă problemă.

Else, o fată brunetă, drăguţă, cu ochii mari, le rânjea fără ruşine ori de câte ori părinţii ei nu o puteau vedea. În timp ce ei munceau, mutând butoaie şi saci cu grâne în hambar, ea stătea sprijinita de uşa grajdului, fredonând o melodie şi morfolind în gură capătul uneia dintre cozile în care-şi purta părul, privindu-i fix. Mai ales pe Rand. El încercă să n-o bage în seamă, dar după o vreme îşi pusese la loc cămaşa pe care-i o dăduse jupân Grinwell. Îi era cam strâmta la umeri şi prea scurtă, dar era mai bine decât nimic. Văzându-l cum şi-o îndesa în pantaloni, Else începu să chicotească, iar lui îi trecu prin cap că, dacă aveau să fie alungaţi şi de data asta, nu Mat era cel vinovat.

„Perrin ar şti să se descurce, se gândi el. Ar scoate vreo vorbă de duh, iar în scurtă vreme ea ar începe să râdă de glumele lui, şi nu s-ar mai holba aşa de câte ori taică-său nu-i aici s-o vadă." Numai că lui nu-i trecea prin minte nici o vorba de duh şi nici o glumă. De câte ori se uita la ea, fata îi zâmbea într-un chip care l-ar fi făcut pe taică-său să asmută câinii pe dată, dacă ar fi observat-o. La un moment dat, îi spuse că-i plăceau bărbaţii înalţi. Toţi băieţii de la ferme erau scunzi. Mat chicotise răutăcios, iar Rand, dorindu-şi să-i treacă prin minte vreo glumă, se întoarse la furca sa.

Copiii mai mici, în schimb, se dovediră pentru Rand o adevărată binecuvântare. Neliniştea lui Mat se domolea întotdeauna dacă erau copii prin preajmă. După cină, se aşezară

cu toţii în faţa vetrei, jupân Grinwell în scaunul său preferat, îndesându-şi tutunul în pipă cu degetul mare, iar jupâneasa făcându-şi de lucru cu cutia de cusut şi cu cămăşile băieţilor, pe care le spălase. Mat scoase la iveală mingile colorate ale lui Thom şi începu să jongleze cu ele. Nu făcea asta niciodată, decât în preajma copiilor. Copiii izbucniră în râs, atunci când el se prefăcea că le scapă şi apoi le prindea din nou, în ultima clipă, şi aplaudară văzând diversele figuri, printre care una cu şase mingi, pe care chiar că fu gata să le scape. Dar ceilalţi se amuzară copios; jupân Grinwell şi nevastă-sa aplaudară aproape la fel de tare ca şi cei mici. După ce Mat termină, cu nişte gesturi largi, demne de însuşi Thom, Rand scoase flautul din cutia lui.

De câte ori lua instrumentul în mâini, simţea o umbră de tristeţe. Când atingea incrustaţiile de aur şi argint, era ca şi cum ar fi atins amintirea lui Thom. La harpă nu umbla niciodată, decât pentru a se asigura că nu păţise nimic şi nu se udase – Thom le spusese mereu că harpa era ceva peste puterile unor băieţi de la ţară, cu mâini mari şi neîndemânatice –, dar de câte ori un fermier le îngăduise să stea peste noapte, îşi luase obiceiul să cânte o melodie la flaut, după cină. Era doar un mod de a-l mai răsplăti pe fermier, şi, poate, de a menţine vie amintirea lui Thom.

Pentru că jongleriile lui Mat creaseră deja o stare de veselie, el cântă *Trei fete în luncă.* Jupânul şi jupâneasa Grinwell îl acompaniară bătând din palme, iar copiii mai mici dansară prin încăpere; chiar şi cel mai mic dintre ei, un băieţel care de-abia putea să meargă, tropăia în ritmul muzicii. Rand ştia foarte bine că talentul său nu i-ar fi adus niciun premiu la întrecerile din timpul sărbătorilor, dar, după lecţiile lui Thom, nu i-ar fi fost totuşi ruşine să se înscrie.

Else şedea cu picioarele încrucişate în faţa focului, iar când el lăsă flautul jos, după ce termină, ea se aplecase înainte, oftând din greu, şi-i zâmbi.

— Ce frumos cânţi. N-am auzit niciodată ceva atât de frumos.

Pe dată, jupâneasa Grinwell se opri din cusut şi se uită la fiica sa, ridicând din sprâncene, apoi îi aruncă şi lui Rand o privire lungă şi cercetătoare.

El luă cutia de jos, pentru a închide flautul la locul lui, dar, observându-i privirea, o scăpă la loc; şi flautul aproape că-i căzuse din mână. Daca-l acuza cumva că-şi bătea joc de fiica sa… Disperat, duse flautul îndărăt la buze şi cântă o altă melodie, apoi alta, şi alta. Jupâneasa Grinwell îl privea fix. Cântase *Vântul printre sălcii, Îndărăt din valea lui Tarwin, Cocoşul jupânesei Aynora* şi *Bătrânul urs negru.* Cântase fiecare melodie care-i trecuse prin minte, dar ea nu-şi luase ochii de la el. Nu spusese nici o vorba, dar îl urmărise şi-l cântărise fără încetare.

Era deja târziu când jupân Grinwell se ridică, în sfârşit, în picioare, chicotind şi frecându-şi mâinile.

— Ei, tare ne-am mai distrat, dar ora de culcare a trecut de mult. Voi, flăcăi, cu drumurile voastre, faceţi cum doriţi, dar la o fermă se face foarte repede dimineaţă. Dar ascultaţi ce vă zic, băieţi, mi s-a-ntâmplat să plătesc bani buni la vreun han, şi nu m-am distrat mai bine decât în seara asta. Ba chiar mai rău.

— Cred că ar trebui să-i răsplătim într-un fel, bărbate, spuse jupâneasa Grinwell, luându-l în braţe pe unul dintre băieţi care adormise de mult în faţa focului. Hambarul nu-i un loc bun de dormit. Pot să doarmă în odaia lui Else, iar ea o să vină să doarmă cu mine.

Else se strâmbă. Avusese grija să ţină capul jos, dar Rand o observase şi, din câte credea el, şi maică-sa la fel.

Jupân Grinwell încuviinţă.

— Da, da, e mult mai bine decât în hambar. Adică, dacă nu aveţi nimic împotrivă să dormiţi doi în pat.

Rand se înroşi la faţă; jupâneasa Grinwell era tot cu ochii la el.

— Tare mi-aş dori să mai aud flautul ăla. Şi să mai văd şi ceva jonglerii. Ia ascultaţi, mai am nişte trebuşoare mâine la care mă puteţi ajuta şi…

— Cred că o să vrea să plece devreme, bărbate, îl întrerupse nevastă-sa. Pe drumul pe care au apucat-o, se ajunge în Arien, iar dacă au de gând să-şi încerce norocul la hanul de acolo, trebuie să meargă toată ziua ca să ajungă înainte de lăsarea întunericului.

— Da, jupânească, încuviinţă Rand, aşa o să facem. Şi vă mulţumim.

Ea îi zâmbi cu buzele strânse, de parcă ştia foarte bine că nu îi mulţumea numai pentru sfatul dat sau pentru masă şi patul oferit.

În ziua următoare, tot drumul, Mat nu făcu decât să-şi bată joc de el în legătură cu Else. Rand tot încercă să schimbe subiectul, iar primul lucru care-i veni în minte fusese ceea ce-i sugeraseră soţii Grinwell, cu privire la hanurile în care puteau da reprezentaţii. Dimineaţă, în timp ce Else îl privea bosumflată, iar jupâneasa Grinwell îi urmarea cu o privire care le spunea limpede „drum bun, cale bătută”, de-abia reuşi să-l facă pe Mat să tacă din gură. Iar când ajunseră în satul următor, se întâmplă la fel.

La căderea serii, ajunseră în singurul han din Arien, iar Rand îi vorbi hangiului. Cântase *Trece-mă de rău* – pe care hangiul cel îndesat o numea *Drăguţa mea Sara* – şi o bucată din *Calea spre Dun Aren,* iar Mat făcu câteva jonglerii, iar, drept rezultat, în noaptea respectiva dormiră într-un pat şi mâncară cartofi copţi şi friptură de vită. Fireşte, încăperea lor era cea mai mică din han, înghesuită undeva în spate, chiar sub acoperiş, iar masa fu doar o răsplată pentru o noapte lungă de cântat şi jonglat, dar totuşi se aflau într-un pat, între patru pereţi. Şi, lucru încă şi mai important în opinia lui Rand, fiecare ceas al zilei fusese petrecut călătorind. Iar oamenii de la han nu părură supăraţi că Mat îi privea bănuitor. Ba chiar, unii se priveau între ei în acelaşi mod. Vremurile făcură ca privirile bănuitoare aruncate străinilor să fie ceva obişnuit, iar la un han erau mereu străini.

Rand dormi mai bine decât oricând, de la plecarea din Whitebridge, deşi împărţi patul cu Mat, care mormăia în somn. De dimineaţă, hangiul încercă să-i convingă să mai stea o zi sau două, dar, văzând că nu poate, chemă un fermier cu ochii mijiţi de somn, care băuse prea mult cu o seară înainte pentru a mai putea pleca. Un ceas mai târziu, străbătuseră încă cinci mile spre răsărit, întinşi pe spate, în paiele din căruţa lui Eazil Fomey.

Şi astfel se obişnuiră să călătorească. Cu puţin noroc şi, poate, unul sau doi oameni care să-i mai ia cu căruţa, izbuteau aproape întotdeauna să ajungă în satul următor înainte de căderea întunericului. Dacă în sat erau mai multe hanuri, hangiii se băteau pentru ei, după ce auzeau flautul lui Rand şi-l vedeau pe Mat jonglând. Cu toate că nu se puteau compara cu un Menestrel adevărat, nici măcar împreună, erau oricum mai mult

decât tot ce se putea vedea într-un asemenea sat vreme de un an. Două sau trei hanuri într-un sat însemnau camere mai bune, cu paturi separate, porţii mai mari şi mai gustoase de mâncare şi, uneori, chiar şi ceva bănuţi în buzunar, la plecare. Dimineaţa se găsea aproape întotdeauna cineva care să-i ia în căruţă, fie un fermier care se culcase târziu şi băuse prea mult, fie vreun neguţător căruia îi plăcuse de ei îndeajuns de mult ca să nu-i pese dacă se urcau la spatele vreuneia dintre căruţele sale cu mărfuri. Rand începuse să creadă că necazurile lor aveau să ia sfârşit, până la ajungerea în Caemlyn. Apoi însă, intrară în satul numit Patru Regi.

CAPITOLUL 32

Patru Regi din Umbră

Satul era mai mare decât altele prin care trecuseră, dar tot nu putea fi numit altceva decât un târguşor, şi încă destul de amărât pentru aşa un nume – Patru Regi. Ca de obicei, drumul spre Caemlyn trecea drept prin mijlocul lui, dar mai era acolo şi un alt drum, foarte circulat, care venea de la miazăzi. Cele mai multe sate erau doar iarmaroace şi locuri în care se adunau fermierii dimprejur, dar aici nu erau prea mulţi fermieri. Patru Regi trăia de pe urma neguţătorilor care se opreau cu căruţele lor în drum spre Caemlyn şi spre oraşele de mineri din Munţii de Negură, dincolo de Baerlon, ca şi spre satele aflate la mijloc. Drumul de miazăzi era folosit pentru negoţul dintre Lugard şi minele de la apus. Neguţătorii din Lugard care se îndreptau spre Caemlyn aveau un drum ceva mai scurt la dispoziţie. În ţinuturile dimprejur se aflau puţine ferme, care de-abia ajungeau pentru hrana lor şi a târguşorului; totul se învârtea însă în jurul neguţătorilor şi al căruţelor acestora, al celor care le conduceau şi al muncitorilor care încărcau bunurile.

Peste tot, prin târg, se aflau împrăştiate petice de pământ gol, prăfuite, pline cu căruţe oprite roată lângă roată şi părăsite, pe lângă care se mai aflau numai câţiva paznici plictisiţi. De o parte şi de alta a străzilor se aflau grajduri şi locuri de priponit caii; toate drumurile erau îndeajuns de largi pentru a permite căruţelor să treacă şi erau pline de şanţuri lăsate de roţile grele. Nu exista pajişte, iar copiii se jucau în şanţuri, ferindu-se de căruţele care treceau şi de blestemele celor de pe capră. Femeile, cu capetele acoperite cu basmale, îşi ţineau ochii în pământ şi mergeau repede, urmărite uneori de vorbele în doi peri ale căruţaşilor, care-l făceau pe Rand să roşească; până şi Mat tresărise, la auzul unora. Nu era nici o femeie care să se oprească la vorbă peste gard, cu vecinele. Case de lemn, aproape identice una cu cealaltă, se înălţau foarte aproape unele de altele, având la mijloc numai alei înguste; văruiala – acolo unde proprietarul se obosise să văruiască scândurile mâncate de vreme – părea să nu fi fost împrospătată de mai

mulţi ani. Obloanele groase nu mai fuseseră deschise de atâta timp, încât balamalele ruginiseră cu totul. Peste tot era zgomot – fierarii bocăneau, căruţaşii strigau, iar oamenii aflaţi înăuntrul hanurilor râdeau grosolan.

Când ajunseră lângă un han zugrăvit în culori vii, numai verde şi galben, care prindeau privirile din depărtare, distingându-se printre casele mohorâte dimprejur, Rand se dădu jos din căruţa cu coviltir de pânză în care călătoriseră. Şirul de căruţe continua să se mişte. Niciunul dintre cei de pe capră nu păru a-şi da seama că el şi Mat coborâseră. Se lăsa seara, şi cu toţii se gândeau numai la deshămatul cailor şi la hanurile spre care se îndreptau. Rand se împiedică dând cu piciorul într-un şanţ, apoi sări repede din drum, ca să se ferească de o căruţă foarte încărcată, care venea din direcţie opusă. Trecând pe lângă el, căruţaşul îi aruncă un blestem. O femeie din partea locului îl ocoli şi se grăbi în drumul ei, fără să-i întâlnească privirea.

— Nu ştiu ce să zic de locul ăsta, se încruntă el; peste toată harmalaia, i se păruse că aude muzică, dar nu ştia de unde – poate de la han, dar nu putea fi sigur. Nu-mi place. Poate ar fi mai bine ca de data asta să nu ne oprim.

Mat îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi îşi ridică ochii spre cer. Pe deasupra lor se adunau nori groşi.

— Şi să dormim în şanţuri? Pe vremea asta? De-abia m-am obişnuit iar cu paturile. Îşi lăsă capul pe o parte, ca să audă mai bine, apoi mormăi: Poate că unul dintre locurile astea nu are muzicieni. Oricum, pun rămăşag că jongleri nu au.

Îşi luă arcul în spinare şi porni spre uşa vopsită în galben strălucitor, cercetând locurile cu ochii mijiţi. Rand îl urmă, cam neîncrezător.

Înăuntru însă, erau muzicieni – unul cu o ţiteră, altul cu o tobă, ale căror sunete erau aproape înecate din cauza râsetelor grosolane şi a strigătelor pe care beţivii şi le aruncau între ei. Rand nici nu se mai obosi să-l caute pe proprietar. Şi următoarele două hanuri aveau muzicieni, iar înăuntru era aceeaşi larmă asurzitoare. Bărbaţi în veştminte grosolane se înghesuiau pe la mese şi prin încăpere, fluturându-şi cănile şi încercând să le pipăie pe fetele care serveau şi care se fereau de ei cu nişte zâmbete crispate şi chinuite. Clădirile se clătinau din cauza zgomotului, iar mirosul era acru, un amestec de vin vechi şi trupuri murdare. Nu se vedea nici o urmă de negustori,

cu mătăsurile, catifelele şi dantelele lor; urechile şi nasurile acestora erau apărate de încăperile retrase de la catul de sus. Mat şi Rand vârâră numai capul înăuntru, apoi plecară pe dată. Rand începuse să creadă că nu le rămânea altă soluţie decât să plece mai departe.

Al patrulea han, Căruţaşul Dansator, era cufundat în tăcere.

Era la fel de ţipător ca şi celelalte, vopsit în galben, cu contururi de un roşu aprins alături de un verde ca de putreziciune, care-ţi lua ochii, dar vopseaua era crăpată şi căzută. Rand şi Mat intrară. La mesele din sala cea mare se aflau numai vreo şase bărbaţi, cocoşaţi peste cănile lor, fiecare singur cu gândurile sale posomorâte. Era limpede că treburile nu mergeau prea bine, deşi, cândva, fusese altfel. Prin cameră se foiau fetele care serveau; erau tot atâtea cât şi clienţii. Treburi aveau din belşug – podeaua era foarte murdară, iar în colţurile tavanului se aflau pânze de păianjen –, dar cele mai multe nu făceau ceva cu adevărat folositor, ci doar se mişcau de colo colo, ca să nu fie observate stând degeaba.

Un bărbat ciolănos, cu părul lung şi slinos care-i ajungea până la umăr, se întoarse încruntat către ei când îi văzu intrând. Peste Patru Regi răsunase primul tunet înfundat.

— Ce vreţi? întrebă bărbatul, frecându-şi mâinile pe şorţul plin de grăsime care-i atârna până la glezne.

Rand se întrebă unde era mai multa murdărie – pe şorţ sau pe palmele lui. Era primul hangiu slab pe care-l vedea în viaţa lui.

— Ei? S-aud, cumpăraţi de băut sau valea! Ce-s io, specta-colu' vostru?

Roşind, Rand începu cu discursul pe care-l rostise la toate hanurile de până atunci.

— Eu cânt la flaut, prietenul meu jonglează, şi o să mai treacă vreme lungă până să vedeţi doi mai buni ca noi. Pentru o odaie bună de dormit şi o masă, o să umplem sala asta mare.

Îşi aminti atunci de sălile pline pe care le văzuse în seara aceea, mai ales de bărbatul care îşi vărsase maţele chiar în faţa lui, în ultimul han vizitat. Trebuise să se mişte foarte iute, ca să nu-şi murdărească încălţările.

— O să-ţi umplem hanul, continua el, după un scurt moment de ezitare, cu oameni care o să-ţi întoarcă de zeci de ori puţinul

pe care-l cheltuieşti cu noi, cumpărându-ţi mâncarea şi băutură. De ce să…

— Am şi eu pe unul care cântă la timpanon, mormăi acru hangiul.

— Ai un beţiv, Saml Hake, interveni una dintre fetele care serveau, trecând pe lângă ei cu o tavă şi doua căni şi oprindu-se să le arunce un zâmbet fugar lui Rand şi lui Mat. De cele mai multe ori, nu vede nici măcar unde-i sala cea mare, le mai mărturisi ea, într-o şoaptă răsunătoare. De doua zile, nici nu l-am mai văzut la faţă.

Fără să-şi ia ochii de la Rand şi Mat, Hake o pălmui nepăsător peste faţă. Ea gemu, luată prin surprindere, şi căzu grămadă pe podeaua nespălată; una din căni se sparse, iar vinul răsturnat începu să șiroiască prin praf.

— Pentru vin şi cana spartă, eşti bună de plată. Mişcă-te şi adu-le altă băutură. Mai repede. Lumea nu plăteşte ca să leneviţi voi pe aici.

Tonul cu care-i vorbi era la fel de nepăsător ca palma. Niciunul dintre clienţi nu ridică ochii, iar celelalte fete întoarseră capetele. Fata cea micuţă îşi frecă obrazul şi-i aruncă lui Hake o privire ucigătoare, dar adună de jos cioburile, le puse pe toate pe tavă şi plecă fără niciun cuvânt. Hake rămase pe gânduri, plescăind din buze, cu ochii la Rand şi la Mat. Privirea lui se opri o clipă asupra sabiei cu pecetea bâtlanului, înainte să se îndrepte în altă parte.

— Uite ce-i, le spuse el în cele din urmă. Vă pot pune două saltele într-o cămară goală, aici în spate. Odăile sunt prea scumpe ca să le dau gratis. Mâncaţi după ce pleacă toată lumea. Trebuie să mai rămână câte ceva.

Rand îşi dorea să mai fi existat un han în târg la care să nu fi încercat. De la plecarea din Whitebridge întâlnise mulţi oameni reci, indiferenţi şi de-a dreptul duşmănoşi, dar niciunul care să-i dea senzaţia aceea de nelinişte pe care i-o inspirau bărbatul şi locul în care se aflau. Îşi spuse în sinea sa că era numai din cauza murdăriei şi a zgomotului, dar neliniştea nu-l părăsi. Mat îl privea pe Hake de parcă se aştepta la vreo capcană, dar nu dădea niciun semn că ar fi vrut să renunţe la Căruţaşul Dansator pentru un culcuş în tufişuri. Tunetele făceau ferestrele să se clatine. Rand oftase.

— E bine şi cu saltelele, dacă sunt curate şi dacă sunt şi pături curate şi suficient de multe. Dar, de mâncat, mâncăm la două ceasuri după căderea nopţii, nu mai târziu, şi ne dai tot ce ai mai bun. Poftim. Să-ţi arătăm ce putem face.

Dădu să-şi ia flautul, dar Hake clătină din cap.

— N-are importanţă. Ăstora o să le pice bine orişice miorlăieli, câtă vreme aduce a muzică.

Ochii lui se îndreptară din nou spre sabie; avea pe chip un zâmbet slab, dar privirea nu-i era deloc amuzată.

— Mâncaţi când doriţi, dar, dacă nu se strânge lumea, afară cu voi!

Făcu apoi un semn cu capul, peste umăr, către doi bărbaţi cu feţe dure care şedeau lipiţi de perete. Nu aveau niciun pahar în faţă, iar braţele le erau groase ca nişte buşteni. Văzându-i semnul, cei doi îşi mutară privirile goale şi fără expresie spre Rand şi Mat.

Rand îşi lăsă o mână pe mânerul sabiei, sperând că neliniştea din suflet nu i se vedea şi pe chip.

— Câtă vreme obţinem ce am convenit, spusese el, fără să ridice glasul.

Hake clipi şi o clipă păru chiar el descumpănit. Apoi încuviinţă brusc.

— Rămâne cum am zis, da? Păi, la treabă atunci! N-o să vină nimeni să vă vadă pe voi stând aici degeaba.

Apoi se îndepărtă, încruntându-se şi zbierând la fetele care serveau, de parcă înăuntru erau vreo cincizeci de clienţi nebăgaţi în seamă.

La capătul îndepărtat al încăperii se afla o scena mică, înălţată, în apropierea uşii din spate. Rand luă o banchetă în spatele căreia aşeză mantia şi păturile sale, bocceaua lui Thom şi sabia deasupra.

Se întrebă dacă era un lucru înţelept să mai poarte sabia la vedere. Săbiile nu erau cine ştie ce raritate, dar pecetea bâtlanului atrăgea atenţia şi privirile curioase ale oamenilor. Nu din partea tuturor, dar fiecare privire îl făcea să se simtă neliniştit. În felul ăsta, putea să lase o urmă foarte uşor de găsit de către Myrddraali – asta dacă Pieriţii mai aveau nevoie şi de urme. Dar nu prea păreau să aibă. Oricum, nu-i prea venea să nu mai poarte sabia. I-o dăruise Tam. Tatăl său. Câtă vreme o purta cu el, mai era încă legat de Tam, o legătură care-i dădea

dreptul să-l mai numească tată. „De-acum e prea târziu”, se gândi el. Nu era prea sigur ce însemna asta, dar ştia că era adevărat. „Prea târziu.”

De îndată ce răsună prima nota din *Cocoşelul de la miazănoapte,* cei şase clienţi din sală îşi ridicară privirile din căni. Până şi cei doi oameni de pază se foiră un pic. Cu toţii, inclusiv cei doi, aplaudară la sfârşit, şi o mai făcură o dată când Mat începuse să jongleze cu şirul de mingi colorate pe care le învârtea în mâini. Afară, cerul răsuna din nou. Ploaia nu începuse, dar apăsarea ei se făcea deja simţită; cu cât aştepta mai mult, cu atât avea să cadă mai tare.

Vorba se răspândi, iar până la lăsarea întunericului, hanul era deja plin de oameni care râdeau şi vorbeau atât de tare, încât Rand de-abia mai auzea ce cânta. Numai tunetul răsuna mai puternic decât zgomotul dinăuntru. Fulgerele se oglindeau în ferestre, iar în scurtele momente de tăcere se auzea zgomotul slab al ploii care duruia pe acoperiş. Oamenii care intrau lăsau urme de apă pe podea.

De câte ori se oprea, prin larmă străbăteau glasurile celor care-i cereau câte o melodie. Multe nume nu le recunoscu, deşi, când cineva se apuca să-i fredoneze o bucată, îşi dădea seama că, de fapt, ştia cântecul. Mai fusese aşa şi înainte, prin alte locuri. *Veselul Jaim* era aici cunoscut drept *Rhea s-a înamorat,* iar într-un alt loc era *Culoarea razelor de soare.* Unele nume erau aceleaşi; altele se schimbau la fiecare zece mile, iar el mai învăţase şi două cântece noi. Unul dintre ele era *Neguţătorul beţiv,* deşi, uneori, se numea *Spoitorul în* bucătărie. Doi regi la vânat se numea *Doi cai care galopează,* dar mai avea şi alte câteva nume. El cânta ce ştia, iar oamenii din jur loveau cu pumnii în mese, cerându-i şi altele.

Alţii îi cereau lui Mat să mai jongleze. Din când în când, între cei care doreau muzică şi cei care preferau jongleriile izbucneau certuri. La un moment dat, apăru şi un cuţit, o femeie ţipă, iar un bărbat se prăbuşi pe spate, cu chipul plin de sânge, dar Jak şi Strom, cei doi paznici, se apropiară repede şi, câtuşi de puţin părtinitori, îi aruncară în strada pe toţi cei implicaţi, cu capetele pline de cucuie. Aşa procedau cu orice fel de necazuri. Discuţiile şi râsetele continuară, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimeni nu privea în jur, în afara celor pe care paznicii îi îmbrânceau spre uşă.

Clienţii nu-şi prea ţineau nici mâinile pe acasă, mai ales când vreuna dintre fetele care serveau se dovedea mai puţin vigilentă decât de obicei. De mai multe ori, Jak şi Strom trebuiră să salveze femeile, deşi nu se prea grăbeau s-o facă. Judecând după purtarea lui Hake, care zbiera la femeia respectivă şi o scutura de umeri, s-ar fi zis că ar fi fost vina ei, iar felul în care ea îşi cerea iertare, bâlbâindu-se şi cu lacrimi în ochi, arăta că era dispusă s-o ia de bună. Femeile tresăreau de câte ori hangiul se încrunta, chiar dacă era cu privirile în altă parte. Rand se întrebă de ce acceptau să fie astfel tratate.

De câte ori se uita spre Rand şi Mat, Hake zâmbea. După o vreme însă, Rand îşi dădu seama că nu ei erau ţinta; zâmbetele apăreau când ochii hangiului se strecurau dincolo de ei, spre sabia cu pecetea bâtlanului. Odată, când Rand îşi puse flautul cu incrustaţii de aur şi argint undeva jos, lângă scăunelul pe care stătea, instrumentul fu, şi el, răsplătit cu un zâmbet.

După aceea, când îi veni din nou rândul să schimbe locul cu Mat, sus, pe scenă, se aplecă să-i spună ceva celuilalt la ureche. Chiar dacă se afla lângă el, trebuise să vorbească foarte tare, dar cu tot zgomotul din încăpere se îndoia că l-ar fi putut auzi altcineva.

— Hake o să încerce să ne tâlhărească.

Mat încuviinţă, de parcă tocmai la asta se şi aştepta.

— La noapte trebuie să zăvorâm uşa.

— Să zăvorâm uşa? Jak şi Strom ar putea s-o spargă cu mâinile goale. Hai să plecam de aici!

— Măcar aşteaptă până mâncăm. Mi-e foame. Aici nu pot face nimic, adăugă Mat.

Lumea înghesuită în sală striga nerăbdătoare, îndemnându-i să treacă la treabă. Hake îi privea urât.

— Oricum, chiar vrei să dormim afară în noaptea asta?

Un trăsnet mai puternic decât celelalte înăbuşi orice zgomot şi, pentru o clipă, lumina care venea prin ferestre fu mai puternică decât lămpile dinăuntru.

— Nu vreau decât să scap fără să-mi spargă cineva capul, rosti Rand, dar Mat se îndepărtă deja, îndreptându-se spre scăunelul pe care se odihnea. Rand oftă şi începu *Calea spre Dun Aren.* Părea să le placă multora; o cântase deja de patru ori, şi tot o mai cereau.

Necazul era că Mat avea dreptate, în anumite privinţe. Şi lui îi era foame. Şi nu vedea cum ar fi putut Hake să le facă necazuri, câtă vreme sala era plină şi oamenii încă mai veneau. În locul fiecăruia care pleca, sau era dat afară de Jak şi de Strom, apăreau alţi doi. Cereau cu voce răstită jonglerii sau o melodie oarecare, dar ceea ce-i interesa cel mai mult era băutura, şi pipăitul fetelor care serveau. Totuşi, unul dintre ei era altfel.

Era foarte uşor de observat, prin mulţimea de la Căruţaşul Dansator. Din câte se părea, neguţătorilor nu le păsa că hanul era dărăpănat. Nu existau acolo nici măcar încăperi mai retrase, în care să fi putut lua masa, din câte văzuse Rand. Clienţii erau, cu toţii, îmbrăcaţi grosolan şi aveau pielea tăbăcită a celor care lucrau afară, în soare şi vânt. Individul celalalt însă era puţin corpolent şi cu pielea lucioasă, cu mâini fine, şi purta un surtuc de catifea, şi pe umeri, o mantie tot de catifea verde închis, cu marginile brodate cu mătase albastră. Toate veştmintele păreau scumpe. Încălţările sale – papucei moi de catifea – nu erau făcute pentru străzile desfundate din Patru Regi; de fapt, nu erau făcute pentru niciun fel de străzi.

Intrase cu mult după lăsarea serii, scuturându-şi picăturile de ploaie de pe mantie şi privind împrejur, cu o expresie de dezgust pe faţă. Cercetase o dată camera, parcă dând deja să plece, apoi, brusc, tresărise văzând ceva ce Rand nu putea observa şi se aşezase la o masă pe care Jak şi Strom tocmai o goliseră. O fată se oprise la masă pentru a-l servi, apoi îi adusese o cană cu vin pe care el o dăduse la o parte din faţa lui şi nu se mai atinsese de ea. De fiecare dată, fata păruse foarte grăbită să se îndepărteze de masă, deşi el nu încercase s-o atingă şi nici măcar s-o privească. Şi alţii care se apropiaseră băgaseră de seamă, la fel ca fata, că în făptura lui se ascundea ceva neliniştitor. În ciuda înfăţişării sale molatice, de câte ori vreun căruţaş cu palmele pline de bătături se hotăra să se aşeze la masa lui, nu era nevoie decât de o privire, pentru ca omul să se îndepărteze. Şedea la masă de parcă nu mai era nimeni în încăpere în afară de el, de Rand şi de Mat. Numai la ei se uita, ţinându-şi mâinile împreunate pe masă; pe fiecare deget îi strălucea câte un inel. Îi urmarea cu un zâmbet atoateştiutor şi mulţumit.

Când schimbară din nou locurile, Rand îi atrase atenţia lui Mat printr-o şoaptă, iar celalalt încuviinţă.

— L-am văzut, şopti el. Cine e? Mi se pare că-l ştiu de undeva.

Şi Rand se gândea la asta, de parcă o amintire îi tot dădea ghes, dar n-o putea scoate la lumină. Cu toate astea, era convins ca nu mai văzuse niciodată chipul acelui om.

Atunci când, după socoteala lui Rand, trecuseră cam două ceasuri de la lăsarea întunericului, el îşi puse flautul la loc în cutie şi-şi adună lucrurile, împreună cu Mat. Tocmai când coborau de pe mica scenă, Hake le ieşi în întâmpinare, cu o expresie mânioasă pe chipul său ascuţit.

— E momentul să mâncăm, îl anunţă Rand, nelăsându-l să înceapă, şi nu vrem să ne fure cineva lucrurile. Îi spui, te rog, bucătăresei?

Hake şovăise, încă foarte mânios, fără să-şi dezlipească privirea de la lucrurile din braţele lui Rand. Cu un gest aparent nepăsător, acesta îşi schimbase poziţia, pentru a putea să pună o mână pe mânerul sabiei.

— Sau poţi să încerci să ne arunci afară, continuă el, vorbind apăsat. Mai avem încă multă vreme de cântat. Dar trebuie să ne recăpătăm puterile, dacă este să-i distrăm pe oameni îndeajuns de bine ca să mai cheltuiască în continuare. Cât crezi că o să mai rămână aici, dacă ne văd căzând din picioare de foame?

Privirea lui Hake se furişase spre încăperea plină de oameni care-i umpleau buzunarele cu bani, apoi el se întoarse şi-şi vârî capul prin uşa din fundul hanului.

— De mâncare pentru ăştia! strigă el, apoi întorcându-se spre băieţi, se răsti la ei: Nu vă întindeţi! Vreau să vă văd la lucru până pleacă ultimul client.

Câţiva bărbaţi strigau nerăbdători, cerând să audă muzică sau să mai vadă nişte jonglerii, iar Hake se dusese să-i liniştească. Bărbatul cu mantia de catifea se număra printre ei. Rand îi făcuse semn lui Mat să-l urmeze.

Bucătăria era despărţită de restul hanului printr-o uşă solidă. În afară de momentele în care aceasta se deschidea, pentru a lăsa să intre câte o fată care servea, ropotul ploii pe acoperiş se auzea mai puternic decât strigătele din sala mare. Era o încăpere largă, călduroasă şi plină de aburi din pricina plitelor şi a cuptoarelor, cu o masă uriaşă plină cu mâncăruri pe jumătate

pregătite şi cu farfurii gata de servit. Câteva dintre fete şedeau adunate pe o băncuţă lângă uşa din spate, masându-şi picioarele şi flecărind, toate deodată, cu bucătăreasa cea grasă, care le vorbea şi ea şi flutura o lingură mare, pentru a-şi întări spusele. Când intrară cei doi băieţi, toate ridicară ochii, dar fără să se oprească din vorbit sau din masatul picioarelor.

— Ar trebui să plecăm de aici cât mai avem ocazia, spuse Rand încet, dar Mat clătina din cap, cu ochii la cele două farfurii pe care bucătăreasa le umplea cu friptură de vită, cartofi şi mazăre.

Ea nici nu se uită la ei, ci continua să le vorbească celorlalte, în timp ce făcea loc pe masă cu coatele şi le aşeza farfuriile în faţă, dându-le şi furculiţe.

— E timp berechet după ce mâncăm.

Mat se aşeză pe o banchetă şi începu să mănânce, mânuind furculiţa ca pe o lopată. Rand oftase, dar îi urmă exemplul în scurtă vreme. Din noaptea de dinainte nu mai mâncase decât un codru de pâine. Îşi simţea stomacul gol ca punga unui cerşetor, iar mirosurile de mâncare care umpleau bucătăria nu-i erau de niciun ajutor. În scurta vreme, avea gura plina, deşi Mat o rugase deja pe bucătăreasă să-i umple farfuria la loc, înainte ca el să fi apucat să ajungă la jumătate.

Nu voia să tragă cu urechea la discuţia femeilor, dar câteva cuvinte ajunseseră până la el şi-i atrăseseră atenţia.

— Mi se pare o nebunie.

— Nebunie sau nu, asta am auzit. A trecut pe la jumătate dintre hanurile din oraş, înainte să ajungă aici. A intrat, s-a uitat în jur şi a plecat fără nici o vorbă, chiar şi la Hanul Regal. Ca şi cum n-ar fi turnat cu găleata afară.

— Poate că s-a gândit că aici e cel mai comod.

Remarca produse un hohot puternic de râs.

— Eu am auzit că nici n-a ajuns în Patru Regi decât după căderea nopţii, iar caii lui arătau foarte osteniţi, de parcă făcuseră tot drumul în grabă.

— Dar de unde o fi venit, de l-a prins întunericul pe drum? Numai un prost sau un nebun pleacă la drum şi-şi plănuieşte totul atât de nechibzuit.

— O fi el prost, dar e şi bogat. Am auzit că are două trăsuri, dintre care una pentru servitori şi bagaje. Miroase a bani,

ascultaţi ce vă spun. I-aţi văzut mantia? Mi-ar plăcea şi mie una ca asta.

— E puţin cam grăsuţ pentru gustul meu, dar am zis-o mereu că un bărbat poate să fie oricât de gras, dacă are îndeajuns de mult aur.

Chicotiră toate, foarte amuzate, iar bucătăreasa îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs, ca un tunet. Rand îşi lăsă furculiţa să cadă pe farfurie; tocmai îi trecuse prin minte ceva la care nu se mai gândise până atunci.

— Mă întorc imediat, murmură el. Mat încuviinţă, îndesându-şi în gură un cartof.

Rand se ridică, îşi luă mantia şi cingătoarea pe care atârna sabia şi şi-o legă la brâu, îndreptându-se spre uşa din spate. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Afară, turna cu găleata. Îşi trase gluga pe ochi şi mantia pe umeri, strângând-o pe lângă trup în timp ce străbătea în fugă curtea. Perdeaua de apă ascundea totul în jur, în afară de momentele în care fulgera, dar reuşi să găsească totuşi ce căuta. Caii fuseseră duşi în grajd, dar cele două căleşti din lemn negru, lăcuit, erau încă afară şi sclipeau, ude de ploaie. Tunetele răsunau pe cer, iar un fulger apăru deodată chiar deasupra hanului. Cu ajutorul scurtei izbucniri de lumină, el descifră numele scris cu litere aurii pe uşile caleştilor. Howal Gode.

Fără să ia în seamă ploaia, el rămase o vreme în picioare, cu ochii la numele pe care nu-l mai putea vedea. Îşi amintise unde văzuse ultima dată caleştile negre, lăcuite, cu numele proprietarului pe uşă, precum şi oameni cu pielea lucioasă, corpolenţi, cu veştminte şi papuci de catifea. Whitebridge. Desigur, un neguţător din Whitebridge putea avea un motiv foarte întemeiat pentru a se găsi pe drumul spre Caemlyn. „Ce anume îl poate purta prin jumătate din hanurile din oraş, înainte să-l aleagă tocmai pe cel în care te afli şi tu? Ce anume să-l facă să te privească de parcă ar fi găsit ce căuta?”

Rand se înfioră şi, dintr-odată, deveni conştient de picăturile de ploaie care i se scurgeau pe spinare. Mantia sa era de nădejde, dar nu fusese făcută să ţină piept unui asemenea potop. Se grăbi îndărăt spre han, călcând prin bălţile care se tot adânceau. Dădu să intre, dar la uşă se afla Jak, care-i tăia calea.

— Măi, măi, măi. Singur, afară, pe întuneric. Întunericu-i periculos, băiete.

Din cauza ploii, părul i se lipise de frunte. În curte nu se mai afla nimeni, în afară de ei. Se întrebă dacă nu cumva Hake ajunsese la concluzia că-şi dorea sabia şi flautul îndeajuns de mult pentru a uita de mulţimea care trebuia făcută să mai rămână în sala cea mare.

Ştergându-şi apa din ochi cu o mână, o duse pe cealaltă la mânerul sabiei. Chiar şi udă, pielea bine prelucrată se lăsa foarte bine cuprinsă în pumn.

— Oare Hake a hotărât că toţi oamenii ăia o să rămână aici numai de dragul berii sale, în loc să meargă undeva unde să se poată şi distra un pic? Dacă-i pe aşa, să zicem că masa asta pe care am luat-o e îndeajuns pentru ce-am făcut până acum, deci putem pleca.

Stând la adăpost în cadrul uşii, uscat şi ferit de ploaie, bărbatul cel masiv se uită afară şi pufni:

— Pe vremea asta? Apoi privirea sa alunecă înspre mâna pe care Rand o ţinea pe mânerul sabiei. Ştii, eu şi Strom am făcut un rămăşag. El zice că ai furat chestia aia de la bunică-ta. Eu unul cred că bunică-ta te-ar fugări în jurul coteţului de porumbei şi te-ar atârna în bătaia vântului dacă i-ai face una ca asta.

Şi rânjise. Avea dinţii galbeni şi stricaţi, iar rânjetul îl făcea să arate încă şi mai fioros.

— Noaptea nu s-a terminat încă, băiete.

Rand se strecură pe lângă el, iar Jak se dădu la o parte, chicotind duşmănos. Ajuns înăuntru, băiatul îşi scoase mantia şi se aşeză pe băncuţa de unde plecase cu numai câteva clipe în urmă. Mat terminase cea de-a doua porţie şi era ocupat cu a treia, mâncând însă mai încet de-acum, dar şi cu mai multă concentrare, de parcă era hotărât să termine tot, chiar dacă plesnea. Jak se aşezase lângă uşa care dădea spre grajduri, sprijinit de perete, cu ochii la ei. Nici măcar bucătăreasa nu părea dispusă să-i adreseze vreun cuvânt.

— E din Whitebridge, îl înştiinţa Rand pe Mat, cu voce scăzută; nu era nevoie să mai precizeze despre cine era vorba. Capul lui Mat se îndreptă către el, cu o bucată de carne de vacă rămasă uitată în furculiţa înălţată spre gură. Conştient de faptul că Jak îi urmărea, Rand se juca intenţionat cu mâncarea din farfurie. De-acum nu mai putea îmbuca nimic, nici dacă ar fi murit de foame, dar încerca să se prefacă interesat de mazăre,

în timp ce-i povestea lui Mat despre trăsuri şi despre ce spuseseră femeile – în caz că nu auzise cu urechile lui.

Şi era limpede că n-o făcuse. Mat clipi surprins şi scoase printre dinţi un fluierat, apoi privi urât mâncarea din farfurie şi mormăi ceva, lăsând furculiţa jos. Rand îşi dori ca prietenul său să fi făcut măcar un efort să fie prudent.

— Pe urmele noastre, rostise Mat, încreţindu-şi fruntea. Iscoadă a Celui Întunecat?

— Poate. Nu ştiu, răspunse Rand, privind la silueta masivă a lui Jak, care se întindea cu agilitate, dezmorţindu-şi umerii largi, ca de fierar. Crezi că putem trece de el?

— Numai dacă facem tămbălău, iar atunci Hake şi celălalt o să apară şi ei. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să ne oprim aici.

Rand rămase cu gura căscată, dar, înainte să poată spună ceva, Hake apăru prin uşa care dădea în sala mare. Strom se zărea şi el, aplecat peste umărul hangiului. Jak se duse să stea în uşa care dădea în spate.

— Ce faceţi, aveţi de gând să staţi toată noaptea la masă? se răsti Hake. Nu v-am hrănit ca să-mi staţi aici degeaba.

Rand îşi privi prietenul.

— Mai târziu, îi şopti Mat, neauzit, aşa că îşi adunară lucrurile, sub privirile vigilente ale celor trei. În sala cea mare, strigătele celor care cereau jonglerii sau diverse titluri de cântece reîncepură, de îndată ce ei îşi făcură apariţia. Bărbatul cu mantia de catifea – Howal Gode – părea în continuare să-i ignore pe toţi cei din jurul său, dar era tot aşezat pe marginea scaunului. La vederea lor, se lăsase pe spate, iar pe buze i se aşternuse acelaşi surâs mulţumit de mai înainte.

Rand venise primul pe scenă, pentru a cânta *Când scot apa din fântână;* gândul nu-i prea stătea însă la melodie. Niciunul nu păru să bage de seamă cele câteva note pe care le greşise, încercă să se gândească la ce trebuia să facă pentru a scăpa, şi să nu se uite la Gode. Dacă era pe urmele lor, nu avea niciun sens să-i arate că şi dăduseră seama. Cât despre scăpare…

Niciodată până atunci nu observase ce bună capcană era un han. Hake, Jak şi Strom nici măcar nu erau nevoiţi să-i supravegheze, căci mulţimea le-ar fi dat de ştire dacă el sau Mat părăseau scena. Câtă vreme sala cea mare era plină de lume, Hake nu-i putea trimite pe Jak sau pe Strom după ei, dar nici ei nu puteau scapă fără ca hangiul s-o ştie. Şi mai era şi Gode,

care le supraveghea fiecare mişcare. Era aşa de caraghios, că ar fi izbucnit în râs, dacă nu-i ar fi venit să verse. Trebuia pur şi simplu să rămână în gardă şi să aştepte prilejul nimerit.

Când schimbă locul cu Mat, Rand gemu în sinea lui. Mat se uita urât la Hake, la Strom şi la Jak, fără să-i pese dacă ei îl observau. Când nu era cu mâna pe mingile colorate, şi o strecura sub surtuc. Rand încercă să-i facă un semn, dar celalalt nu-l băgă în seamă. Dacă Hake vedea cumva rubinul, era posibil să nici nu mai aştepte să rămână singuri. Iar dacă-l vedeau bărbaţii adunaţi în han, se prea putea ca jumătate dintre ei să treacă de partea hangiului.

Şi, lucrul cel mai rău dintre toate, Mat se uita de două ori mai urât la neguţătorul din Whitebridge – Iscoadă a Celui Întunecat? –, iar Gode îl observase. Nu avea cum să nu fi observat, dar asta nu părea să-l neliniştească deloc. Ba chiar zâmbetul i se lărgise, iar el îi făcuse lui Mat un semn din cap, ca unei cunoştinţe vechi, apoi se uitase la Rand şi ridicase întrebător dintr-o sprânceană. Rand nu voia să afle ce întrebare avea celalalt de pus. Încercă să evite să-l privească, dar ştia că era prea târziu. „Prea târziu. Din nou prea târziu.”

Un singur lucru părea să tulbure calmul bărbatului cu mantie de catifea. Sabia lui Rand. O lăsase la şold. Doi sau trei bărbaţi se apropiaseră deja de el, clătinându-se pe picioare, ca să-l întrebe dacă era într-atât de nepriceput la muzică încât credea ca are nevoie de apărare, dar niciunul nu observase încă pecetea bâtlanului. Gode însă o observase. Mâinile sale palide se încleştaseră una de alta, iar el rămăsese încruntat, cu ochii la sabie, o lungă vreme, înainte ca zâmbetul să-i reapară pe chip. Când zâmbise din nou, nu mai era atât de sigur pe sine ca mai înainte.

„Măcar atât, se gândise Rand. Dacă el crede că sunt demn de pecete, poate ne lasă în pace. Atunci nu mai trebuie să ne facem griji decât în ce-i priveşte pe Hake şi pe oamenii lui.” Nu era un gând prea încurajator, iar Gode continua să-i urmărească, în ciuda sabiei pe care Rand o purta la şold. Şi să zâmbească.

Lui Rand, noaptea i se păruse lungă cât un an întreg, din pricina tuturor ochilor îndreptaţi spre el: Hake, şi Jak, şi Strom, ca vulturii care urmăreau o oaie rătăcită într-o mlaştină, Gode care aştepta, parcă prevestind ceva rău. Începuse să creadă că

toată lumea din încăpere îl urmarea, din cine ştie ce motiv ascuns. Aburii vinului acru şi miasma care se răspândea din trupurile murdare şi transpirate îl împresurau, iar hărmălaia vocilor îl ameţea, tulburându-i vederea, atât de tare încât până şi sunetul flautului începuse să-i spargă urechile. I se părea că tunetele răsunau chiar în creierul lui. Oboseala îl apăsa ca o greutate de fier.

În cele din urmă, oamenii care aveau să se trezească odată cu zorii începuseră să se retragă, urnindu-se anevoie. Fermierii nu dădeau socoteală în faţa nimănui, dar era lucru cunoscut că neguţătorilor nu le păsa de mahmurelile căruţaşilor pe care-i plăteau. Târziu, în noapte, sala cea mare începu să se golească încet, pe măsură ce şi cei care aveau camere la catul de sus se duceau pe rând la culcare, cu paşi împleticiţi.

Gode rămăsese ultimul client. Când Rand se întinse spre cutia de piele a flautului, căscând, Gode se ridică şi-şi luă mantia pe braţ. Fetele care serveau tocmai începuseră să strângă, bombănind câte ceva despre vinul vărsat şi vasele sparte. Hake încuia uşa din faţă cu o cheie mare. Gode îl trase într-un colţ o clipă, iar hangiul chemă o femeie ca să-l conducă la una din camere. Bărbatul cu mantie de catifea le aruncă lui Mat şi lui Rand un zâmbet superior, înainte să dispară la catul de sus.

Hake era la rândul său cu ochii la ei. Jak şi Strom stăteau de-o parte şi de alta.

În grabă mare, Rand termină cu strânsul lucrurilor, pe care şi le puse în spate, de-abia ţinându-le, cu mâna stângă, pentru a putea să-şi scoată şi sabia. Nu o făcu încă, dar voia să ştie că era pregătit. Îşi înăbuşi un căscat; nu trebuia ca restul să afle cât era de obosit.

Cu gesturi stângace, Mat îşi strânse şi el arcul şi celelalte lucruri; apoi însă, văzându-l pe Hake apropiindu-se împreună cu cei doi, îşi vârî mâna sub surtuc.

Hake avea în mână o lampă cu ulei şi, spre marea mirare a lui Rand, le făcu o mică plecăciune şi le arătă o uşă laterală.

— Saltelele voastre sunt acolo.

Jocul său ar fi fost perfect, dacă nu ar fi strâmbat uşor din buze. Mat făcu un semn din bărbie către Jak şi Strom.

— Ai nevoie şi de ăştia doi ca să ne arăţi drumul?

— Sunt un om cu avere, mormăie Hake, aranjându-şi şorţul murdar de grăsime, iar oamenii cu avere trebuie să fie grijulii.

Zgomotul unui tunet făcu ferestrele să se clatine, iar el aruncă o privire cu subînţeles spre tavan, apoi le zâmbi larg.

— Ei, vreţi să vă vedeţi paturile sau nu?

Rand se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă spuneau că voiau să plece. „Dacă ai şti cu adevărat mai multe despre mânuirea sabiei, decât cele câteva lucruri pe care ţi le-a arătat Lan…”

— Ia-o înainte, îi porunci el, încercând să pară dur. Nu-mi place să fie cineva în spatele meu.

Strom chicoti, dar Hake încuviinţă calm şi se întoarse către uşa laterală; cei doi bărbaţi masivi se luară pe urmele lui, cu mersul lor legănat. Trăgând adânc aer în piept, Rand aruncă o privire nostalgică spre uşa bucătăriei. Dar, dacă Hake încuiase deja uşa din spate, luând-o la fugă n-ar fi făcut decât să grăbească şi mai mult ceea ce dorea să evite, aşa ca îl urmă posomorât pe hangiu.

Ajuns la uşă, şovăi puţin, iar Mat se izbi de el, din spate. Îşi dădu seama la ce servea lampa din mâna lui Hake. Uşa dădea într-o sală cufundată în beznă. Numai lampa, care făcea să se întrezărească siluetele lui Jak şi Strom, îi dădea curajul să continue. Măcar aşa îi putea vedea pe cei doi dacă se întorceau. „Şi atunci ce-aş face?” Podeaua scârţâia sub paşii lor.

Sala se termina cu o uşă grosolană, nevopsită. Nu observase dacă mai erau cumva şi altele prin apropiere. Hake şi acoliţii săi intrară, iar el îi urmă grăbit, ca să nu le lase răgazul de a întinde o capcană, dar Hake nu făcuse decât să ridice lampa, arătându-le încăperea.

— Aici e.

O cămară veche – aşa le spusese, dar, după cum arăta, încăperea nu mai fusese folosită de ceva vreme. Era pe jumătate plina cu butoaie vechi şi lăzi sparte. Din mai multe locuri din tavan se scurgeau şiroaie de apă, iar unul din ochiurile ferestrei murdare era spart, lăsând ploaia să pătrundă nestingherită. Rafturile erau pline cu tot felul de nimicuri, şi aproape totul era acoperit de praf. Fusese de-a dreptul surprins să vadă acolo saltelele promise.

„Sabia îl nelinişteşte. N-o să încerce nimic, până nu ne vede dormind.”

Dar Rand nu avea nici o intenţie să doarmă sub acoperişul lui Hake. De cum pleca hangiul, plănuia să iasă pe fereastră.

— Merge, încuviinţă el, cu ochii la Hake, temându-se ca acesta să nu le facă semn celor doi, care rânjeau alături; de-abia se abţinu să nu-şi umezească buzele cu limba. Lasă-ne şi lampa.

Hake mormăi, dar aşeză lampa pe un raft. Apoi şovăi, privindu-i, iar Rand fu sigur că era pe punctul să le dea ordin lui Jak şi lui Strom să sară la ei, dar privirile îi căzură pe sabia băiatului, iar pe chip i se aşternu o expresie calculată şi posomorâtă. Le făcuse un semn din cap celor două matahale, care îl urmară surprinse afară din încăpere, fără să se mai uite înapoi.

Rand aştepta ca scârţâitul paşilor lor să se piardă în depărtare, apoi numărase până la cincizeci, înainte să scoată capul pe uşă. Era întuneric beznă, cu excepţia unui dreptunghi luminos, care părea la fel de departe ca luna: uşa care dădea în sala mare. Când îşi trase capul la loc înăuntru, observă ceva mare care se mişca, în întunericul de lângă uşa îndepărtată: Jak sau Strom, de pază.

O scurtă cercetare a uşii îi spuse tot ce voia să ştie, şi nu erau veşti bune. Scândurile erau groase şi solide, dar nu exista vreun lacăt sau vreun zăvor pe dinăuntru. Totuşi, măcar se deschidea înspre ei.

— Credeam că o să sară pe noi, şopti Mat. Oare ce aşteaptă?

Îşi scoase pumnalul şi-l ţinea încleştat în mână. Lumina lămpii se reflecta în lamă. Arcul şi tolba zăceau uitate pe podea.

— Aşteaptă să adormim, răspunse Rand, căutând printre butoaie şi lăzi. Ajută-mă să găsesc ceva cu care să blochez uşa.

— De ce? Doar n-ai într-adevăr de gând să dormi aici, nu? Hai să ieşim pe fereastră şi valea. Prefer să fiu ud decât mort.

— E unul la capătul sălii. Dacă facem vreun zgomot, o să vină peste noi într-o clipită. Cred că Hake ar prefera să aibă de-a face cu noi treji decât să rişte să ne lase să fugim.

Mormăind ceva, Mat i se alătură, dar printre rămăşiţele din încăpere nu se afla nimic folositor. Butoaiele erau goale, lăzile sparte şi, chiar dacă ar fi pus toate cele în faţa uşii, tot n-ar fi putut împiedica pe cineva s-o deschidă. Apoi Rand zărise un obiect familiar pe unul din rafturi. Două proptele, acoperite de rugină şi de praf. Le luase de la locul lor, rânjind. În mare grabă, le vârâse sub uşă şi, aşteptând ca un nou tunet să zguduie hanul din temelii, le îndesase acolo, cu doua lovituri iuţi cu

călcâiul. Tunetul amuţise, iar el îşi ţinuse răsuflarea, ascultând. Nu se auzea decât ploaia care bătea în acoperiş. Nici o scândură din podea nu scârţâia sub greutatea picioarelor care se apropiau.

— Fereastra, arătă el.

Judecând după murdăria care se întărise în jurul ei, aceasta nu mai fusese deschisa de ani de zile. Se încordară amândoi, împingând cu toată forţa. Genunchii lui Rand începură să cedeze, când, deodată, o văzură mişcându-se; cu cât se deschidea mai mult, scârţâia mai tare. După ce o împinseră îndeajuns ca să poată trece, dădură să iasă, apoi se opriră.

— Sânge şi cenuşă! mârâi Mat. Nu-i de mirare că Hake nu-şi făcea griji că am putea scăpa pe aici.

În lumina lămpii, barele de fier, înfipte într-un cadru, tot de fier, sclipeau ude de ploaie. Încercându-le, Rand văzuse că erau tari ca piatra.

— Am văzut ceva, murmură Mat, şi se apucă să scotocească grăbit prin rafturi, întorcându-se cu o rangă ruginită.

Înfipsese unul din capete sub cadrul de fier, iar Rand tresărise speriat.

— Mat, să nu facem zgomot.

Celălalt se strâmbă şi mormăi ceva cu voce joasă, dar nu mai continuă. Rand îşi puse mâinile pe capătul răngii şi încercă să se proptească în podeaua din ce în ce mai udă de ploaie, de sub fereastră. Se auzi un tunet, iar ei începură să împingă. Cu un zgomot ascuţit şi chinuit, scos de cuiele care se mişcau din loc, şi care-i făcuse lui Rand pielea de găină, cadrul ieşi puţin din perete – dar numai foarte, foarte puţin. Aşteptând tunetele şi trăsnetele, împinseră iar şi iar. Nimic. Din nou cadrul ieşi doar foarte puţin. Nimic. Încă puţin, cât un fir de par. Nimic. Nimic.

Brusc, Rand alunecă pe podeaua udă, şi se prăvăliră amândoi. Ranga se lovi de bare cu un zgomot ca de gong. El rămase întins pe jos, ţinându-şi răsuflarea şi ascultând. În afară de ploaie, nu se mai auzea nimic.

Mat îşi cercetă dosul jupuit al palmei, apoi se uită urât la Rand.

— În felul ăsta n-o să mai scăpăm niciodată.

Cadrul de fier se mişcase puţin, dar numai cât să bagi două degete dedesubtul lui. În spaţiul îngust se vedeau zeci de cuie groase.

— Trebuie să ne mai străduim puţin, îl îmbărbătă Rand, ridicându-se.

Dar tocmai când vârî ranga sub marginea cadrului, uşa scârţâi, de parcă cineva încerca s-o deschidă. Numai că proptelele îl împiedicau. Cei doi băieţi schimbară o privire îngrijorată. Mat îşi scoase din nou pumnalul. Uşa scârţâi din nou.

Trăgând aer în piept şi încercând să pară calm, Rand spuse:

— Hai, pleacă, Hake. Încercăm şi noi să adormim.

— Mi-e teamă că mă luaţi drept altcineva, se auzise un glas atât de mieros şi de plin de sine, încât era limpede cine vorbea: Howal Gode. Jupân Hake şi… băieţii lui n-o să ne mai supere. Dorm buştean, iar de dimineaţă n-o să facă altceva decât să se mire unde aţi dispărut. Daţi-mi drumul înăuntru, tinerii mei prieteni. Trebuie să vorbim.

— Nu avem ce să vorbim cu dumneata, i-o-ntoarse Mat. Pleacă şi lasă-ne să dormim.

Gode chicoti răutăcios.

— Dar fireşte că avem ce vorbi. O ştiţi şi voi la fel de bine ca mine. V-am citit în priviri. Ştiu ce sunteţi, poate mai bine decât voi înşivă. O simt din toată fiinţa voastră. Deja sunteţi, pe jumătate, în puterea stăpânului meu. Nu mai fugiţi şi împăcaţi-vă cu gândul. O să vă meargă mult mai uşor. Dacă vă găsesc scorpiile din Tar Valon, o să vă doriţi să vă fi tăiat gâtul, înainte ca ele să termine cu voi, dar n-o s-o puteţi face. Numai stăpânul meu vă poate apăra de ele.

Rand înghiţi în sec.

— Nu ştim despre ce vorbeşti. Lasă-ne în pace!

Podelele din sala întunecată scârţâiră. Gode nu era singur.

Dar câţi oameni să fi putut aduce cu el, în numai două trăsuri?

— Terminaţi cu prostiile, tinerii mei prieteni. O ştiţi. O ştiţi foarte bine. Marele Stăpân al Întunericului v-a însemnat cu pecetea lui. E scris că, atunci când se va trezi, noii Stăpâni ai Spaimei vor fi acolo pentru a-l slăvi. Pesemne că voi sunteţi doi dintre aceştia, altfel nu aş fi fost trimis să vă găsesc. Gândiţi-vă. Viaţă veşnică şi o putere mai presus de vise.

Din glasul lui se înţelegea cu uşurinţă că tânjea, la rândul său, după acea putere.

Rand aruncă o privire spre fereastră, tocmai când un fulger lumina cerul, şi aproape că-i veni să geamă. Izbucnirea de

lumină îi arătă afară mai mulţi bărbaţi, care stăteau cu ochii aţintiţi la fereastră, fără să le pese de ploaie.

— Mă oboseşte aşteptarea asta, spuse Gode. O să vă supuneţi stăpânului meu – al vostru – sau o să fiţi obligaţi s-o faceţi. Şi nu va fi prea plăcut. Marele Stăpân al Întunericului domneşte asupra morţii şi poate să hărăzească viaţa de după moarte, sau moartea în timpul vieţii, după cum doreşte. Deschideţi uşa. Orice ar fi, fuga voastră s-a terminat. Deschideţi-o, n-auziţi?

Pesemne că mai spuse şi altceva, pentru că, dintr-odată, ceva masiv se izbi de uşă. Aceasta se clătină, iar proptelele alunecară puţin, frecându-se de podea şi lăsând în urmă o pată de rugină. Uşa se clătină iar şi iar, în timp ce mai mulţi bărbaţi se izbeau de ea. Uneori, proptelele rezistau; alteori mai alunecau puţin şi, încet încet, uşa se deschidea fără milă înspre ei.

— Supuneţi-vă, le ceruse Gode de dincolo de uşă, sau o să vă petreceţi veşnicia dorindu-vă s-o fi făcut la vreme.

— Dacă nu avem de ales… începu Mat, umezindu-şi buzele cu limba, sub privirea uimită a lui Rand; ochii lui fugeau de colo-colo, ca ochii unui viezure încolţit. Era alb la faţă, şi vorbea gâfâind. Am putea să spunem da, apoi să fugim mai târziu. Sânge şi cenuşă, Rand, n-avem cum scăpa!

Urechile lui Rand păreau înfundate cu smocuri de lână; cuvintele de-abia ajungeau până la el. N-aveau cum scăpa. Tunetul răsună din nou deasupra lor, înăbuşit de izbucnirea unui fulger. „Trebuie să găsim o cale.” Gode le strigă din nou, poruncitor, rugător; uşa se mai deschise un pic. „O cale.”

Brusc, încăperea se umplu de lumină; nu se mai vedea nimic. Aerul răsuna de mugete şi ardea. Rand se simţi luat pe sus şi izbit de zid. Căzuse grămadă pe podea, cu urechile ţiuind şi părul măciucă. Ameţit, se ridicase cu greu în picioare. Genunchii îi tremurau, aşa că se sprijini de perete pentru a-şi recăpăta echilibrul. Privi uimit împrejur.

Lampa, care se răsturnase pe marginea unuia dintre puţinele rafturi rămase în picioare, ardea şi lumina încă. Toate butoaiele şi lăzile, dintre care unele se înnegriseră şi fumegau, zăceau acolo unde fuseseră aruncate. Fereastra, cu tot cu barele de fier, dar şi cea mai mare parte a peretelui dispăruseră, lăsând în loc o gaură cu margini ascuţite. Acoperişul se

înclinase, iar din deschizătură ieşeau pale de fum, care se luptau cu ploaia de afară. Uşa atârna smulsă din balamale, blocând intrarea, aplecată în afară.

Cuprins de o senzaţie de visare, ridică lampa. I se părea că nu exista nimic mai important decât să se asigure că aceasta rămânea întreagă.

Deodată, o grămadă de lăzi se prăvăli, iar Mat se ridică de dedesubt. Se clătina pe picioare, clipind des şi pipăindu-şi trupul, de parcă se întreba dacă mai era întreg. Se uită spre Rand cu ochii mijiţi.

— Rand? Tu eşti? Eşti viu. Am crezut că amândoi…

Apoi se întrerupse, muşcându-şi buzele şi tremurând. Trecuseră câteva clipe până ca Rand să-şi dea seama că râdea, şi era pe punctul de a-şi pierde firea cu totul.

— Ce s-a-ntâmplat, Mat? Mat? Mat! Ce s-a-ntâmplat?

Mat se mai cutremurase o dată, din cap până în picioare, apoi se potolise.

— Trăsnetul, Rand. Mă uitam drept spre geam, când a lovit barele de fier. Trăsnetul. Nu mai vad aproape nimic…

Apoi tăcu puţin, uitându-se cu ochii mijiţi la uşa prăbuşită, iar glasul i se ascuţi.

— Unde-i Gode?

În coridorul întunecat de dincolo de uşă nu se mai mişca nimic. Nu se mai vedea niciun semn şi nu se mai auzea niciun sunet dinspre Gode sau tovarăşii lui, deşi în beznă s-ar fi putut ascunde orice. Rand se trezi că îşi dorea să fi murit, dar n-ar fi scos pentru nimic în lume capul pe uşă, pentru a se asigura că aşa era. Nici afară, dincolo de locul în care fusese peretele, nu se mai mişca nimic. Dar înăuntru se mai treziseră şi alţii. De, la catul de sus al hanului se auzeau strigăte de uimire şi zgomot de paşi.

— Să plecăm cât mai putem.

Separând, cu mişcări iuţi, lucrurile lor de vechiturile dinăuntru, apucă braţul lui Mat şi îl conduse, aproape trăgându-l după el, prin gaura căscată, înspre bezna de afară. Mat îi strângea braţul, împleticindu-se pe lângă el cu capul înainte, încercând să-şi limpezească privirea.

Tocmai când simţea primele picături de ploaie pe chip, deasupra hanului se zări un fulger, iar Rand se opri brusc în loc. Oamenii lui Gode erau încă acolo, zăcând la pământ, cu

picioarele înspre deschizătură. Loviţi de picăturile de ploaie, ochii lor deschişi priveau fără să vadă către cer.

— Ce-i? întrebă Mat. Sânge şi cenuşă! De-abia reuşesc să-mi văd mâna, fir-ar să fie!

— Nimic, răspunsese Rand. „Norocul. Pe Lumină… Aşa o fi?”

Tremurând, îl conduse cu mare grijă pe Mat, ocolind cadavrele.

— Doar fulgerele.

În afară de fulgere nu mai era nici o lumină, iar ei se împiedicară prin şanţurile de pe străzi, chinuindu-se să fugă cât mai departe de han. Mat stătea pur şi simplu atârnat de braţul lui Rand, aşa că de fiecare dată când se împiedica unul, era cât pe ce să cadă amândoi; gâfâiau, se împleticeau, dar nu se opriseră din alergat.

O singura dată, Rand îndrăzni să se uite în urmă. O singură dată, înainte ca ploaia să se îndesească, devenind o perdea asurzitoare care ascundea Căruţaşul Dansator. La lumina unui fulger, zări silueta unui bărbat în spatele hanului, un bărbat care îi ameninţa cu pumnul pe ei, sau poate cerul. Gode sau Hake, nu ştia, dar oricum amândoi erau la fel de periculoşi. Ploaia cădea potop, închizându-i într-o temniţă de apă. Fugeau prin beznă, cu urechea ciulită pentru a auzi zgomotele urmăritorilor, pe deasupra urletelor furtunii.

CAPITOLUL 33

Întunericul aşteaptă

Sub cerul ca de plumb, căruţa cu roţi înalte hurducăia spre răsărit, pe drumul spre Caemlyn. Rand se ridică din culcuşul de paie pentru a privi în jur. Era mai uşor decât fusese un ceas mai devreme. Braţele păreau mai degrabă să se întindă moale decât să-l ajute să se ridice, iar o clipă i se păruse că şi capul voia să i se desprindă de trup şi să se piardă în văzduh, dar era mai uşor. Se sprijini cu coatele de marginea joasa şi privi peisajul care aluneca pe lângă ei. Soarele, încă ascuns de norii întunecaţi, se afla tot sus, deasupra capetelor lor, dar căruţa tocmai intra, clătinându-se cu zgomot, într-un alt sat cu case de cărămidă roşie, acoperite de iederă. De la plecarea din Patru Regi, satele deveniseră mai numeroase.

Câţiva oameni făceau cu mâna sau îl salutau pe Hyam Kinch, fermierul în a cărui căruţă se aflau. Jupân Kinch, un bărbat cu faţa slabă şi taciturn, le răspundea de fiecare dată, fără să scoată pipa din gură. Din pricină că-şi ţinea dinţii încleştaţi, vorbele sale erau, de fapt, cu neputinţă de înţeles, dar părea binevoitor şi asta se dovedea de ajuns; oamenii se întorceau la treburile lor, fără să le mai arunce nici o privire. Nimeni nu părea să-i bage de seamă pe cei doi călători.

Deodată, Rand dădu cu ochii de hanul satului. Era văruit în alb, cu un acoperiş cenuşiu, de ardezie. Lumea intra şi ieşea, făcând semne din cap şi din mâini. Unii dintre ei se opreau să vorbească. Se cunoşteau. Cei mai mulţi erau localnici, judecând după îmbrăcăminte – încălţări, pantaloni şi surtuce nu foarte diferite de ceea ce purta şi Rand, deşi dovedind o preferinţă pentru dungile colorate. Femeile purtau bonete înalte, care le ascundeau chipurile, şi şorţuri albe cu dungi. Poate că erau, cu toţii, localnici şi fermieri din împrejurimi. „Dar mai are asta vreo importanţă?”

Se întinse la loc în culcuşul de paie, privind printre picioare satul care se pierdea în depărtare. Pe marginea drumului se înşirau ogoare îngrădite şi tufişuri bine întreţinute, precum şi ferme mici, cu hornuri de cărămidă roşie, din care se ridica

fumul. În apropierea drumului nu existau păduri, ci numai nişte crânguri, din care lumea se aproviziona din belşug cu lemne de foc, la fel de liniştite ca şi fermele. Dar crengile se înălţau desfrunzite pe cer, îndărătnice precum cele din pădurile sălbatice de la apus.

Pe mijlocul drumului, un şir de căruţe cu coviltir veni hurducăind din cealaltă direcţie, înghesuind-o pe-a lor într-o margine. Jupân Kinch îşi mută pipa în colţul gurii şi scuipă printre dinţi. Cu un ochi la roata dintr-o parte, ca să se asigure că nu rămânea blocată în tufişuri, îşi continuă drumul, strângând din buze atunci când privi alaiul neguţătorilor.

Niciunul dintre căruţaşii care pocneau din bice, îndemnându-şi atelajele de opt cai şi niciunul dintre paznicii posomorâţi care şedeau în şeile lor, pe lângă căruţe, cu umerii lăsaţi în jos, nu aruncă vreo privire înspre căruţa lor. Rand îi privi îndepărtându-se, cu o strângere de inimă. Îşi vârâse mâna pe sub mantie, apucând mânerul sabiei, şi n-o scoase de acolo până ce nu trecură şi de ultima căruţă din şir.

Pe când aceasta se îndepărta, hurducăind, spre satul prin care tocmai trecuseră, Mat se întoarse spre el din locul în care stătea, alături de fermier, şi se aplecă până ce-i prinse privirea. Eşarfa care-l apăra de praf, când era nevoie, îi proteja acum ochii; o îndoise de mai multe ori şi şi-o legase pe frunte. Chiar şi aşa, trebuia să mijească ochii în lumina cenuşie dimprejur.

— Ai văzut ceva acolo? întrebă el încet. Ce-i cu căruţele?

Rand clătină din cap, iar Mat încuviinţă. Nici el nu văzuse nimic.

Jupân Kinch le aruncă o privire cu coada ochiului, apoi îşi mută iar pipa şi trase de frâie. Atât şi nimic mai mult, dar se vedea că băgase de seama schimbul de priviri dintre ei. Calul iuţi puţin pasul.

— Te mai dor ochii? întrebă Rand.

Mat îşi atinse eşarfa legată la frunte.

— Nu. Nu prea mult. Numai dacă mă uit drept la soare, de fapt. Dar tu? Te simţi mai bine?

— Puţin.

Îşi dădu seama că era adevărat, şi chiar se simţea mai bine. Ce minune să scapi aşa repede de boală. Mai mult de atât, era un dar al Luminii. „Trebuie că e Lumina. Trebuie.”

Deodată, pe lângă căruţă trecu o ceată de călăreţi, îndreptându-se spre apus, ca şi căruţele neguţătorilor. Gulere lungi şi albe atârnau peste platoşele şi armurile lor, iar mantiile şi hainele de dedesubt erau roşii, la fel ca uniformele paznicilor de la poarta din Whitebridge, dar ceva mai bine croite şi mai pe măsura lor. Coiful conic al fiecăruia dintre ei scânteia ca argintul. Şedeau în şei cu spatele drept. Sub vârful lăncilor, pe care le ţineau cu toţii în acelaşi fel, fluturau panglici roşii şi subţiri.

Pe când treceau pe lângă ei, în două şiruri, unii dintre ei aruncară câte o privire în căruţă. Fiecare chip era ascuns de o vizieră cu bare de oţel. Rand se simţi bucuros că mantia îi ascundea sabia. Câţiva făcură semne cu capul către jupân Kinch, nu ca şi cum l-ar fi cunoscut, ci doar în semn de salut. Jupân Kinch le răspunse, la fel de nepăsător, dar, în ciuda expresiei neschimbate de pe chip, în mişcări i se citea o urmă de admiraţie.

Caii erau la pas, dar, de vreme ce şi căruţa se mişca, trecură destul de repede unii de alţii. Fără să-i privească stăruitor, Rand izbuti să numere călăreţii. Zece... douăzeci... treizeci... treizeci şi doi. Îşi înălţă capul, ca să urmărească şirurile care se îndepărtau pe drum.

— Cine erau? întreba Mat, pe jumătate curios, pe jumătate bănuitor.

— Gărzile Reginei, spuse jupân Kinch cu pipa în gură, fără să-şi ia ochii de la drumul din faţa lor. De acum nu mai trec de Breen's Spring, decât dacă-i cheamă cineva. Nu mai e ca pe timpuri. Îmi pare mie, continuă după ce trase din pipă, că în vremurile noastre există ţinuturi din Regat în care oamenii nu văd Gărzile la faţă câte un an şi mai bine. Nu mai e ca pe vremuri.

— Şi ce treabă au ei? întrebă Rand.

Fermierul îi aruncă o privire lungă.

— Păstrează Pacea Reginei şi au grijă ca Legile Sale să fie respectate.

Făcu un semn din cap, de parcă îi plăcea tare mult cum suna asta, apoi adaugă:

— Îi caută pe răufăcători şi-i duc în faţa unui magistrat, pufăi el, scoţând o pală lungă de fum. Voi doi pesemne că sunteţi de

undeva tare de departe, de nu-i recunoaşteţi pe cei din Gardă. De unde veniţi?

— De foarte departe, spuse Mat, în clipa în care Rand răspundea:

— Din Ţinutul celor Două Râuri.

De îndată ce-o rosti, îşi dori să-şi fi retras vorbele. Tot nu gândea limpede. Încerca să se ascundă, dar îi scăpase un nume care l-ar fi făcut pe orice Pierit să ciulească urechile.

Jupân Kinch trase cu ochiul la Mat şi rămase o vreme tăcut, pufăind din pipă.

— Cam departe, aşa-i, mormăi el în cele din urmă. Aproape de hotarul Regatului. Dar pesemne că-i mai rău decât am crezut, dacă există locuri în Regatul ăsta în care oamenii nici măcar nu mai recunosc Gărzile Reginei. Nu, nu mai e cum era în trecut.

Rand se întrebă ce ar fi spus jupân al'Vere dacă ar fi aflat de la cineva că Ţinutul celor Două Râuri făcea parte din Regatul vreunei Regine. Regina din Andor, presupuse el. Poate că starostele chiar ştia – ştia o sumedenie de lucruri care-l uimeau pe Rand – şi poate că ştiau şi alţii, dar el, unul, nu auzise niciodată. Ţinutul celor Două Râuri era pur şi simplu Ţinutul celor Două Râuri. Fiecare sat îşi vedea de propriile probleme, iar dacă era vreun necaz care lovea în mai multe locuri, primarii şi, eventual, membrii sfaturilor săteşti, se înţelegeau între ei.

Jupân Kinch trase de frâie, oprind căruţa.

— Io până aicea merg.

O potecă îngustă, bună pentru căruţe, se îndrepta spre miazănoapte; în direcţia aceea, peste câmpuri arate, dar încă necultivate, se vedeau câteva ferme.

— Încă două zile şi ajungeţi în Caemlyn. Asta, dacă prietenul matale se ţine pe picioare.

Mat sări jos şi-şi luă arcul şi celelalte lucruri, apoi îl ajută şi pe Rand să coboare pe la coada căruţei. Boccelele îl împovărau, iar picioarele îi tremurau, dar dădu la o parte mâna pe care i-o întindea prietenul său şi încercă să facă vreo câţiva paşi de unul singur. Se simţea încă nesigur, dar nu căzu. Ba parcă picioarele i se întăreau, cu fiecare pas făcut.

Fermierul nu o porni pe dată la drum. Îi cercetă din priviri o vreme, trăgând din pipă.

— Dacă vreţi, puteţi să vă odihniţi o zi sau două la mine. N-aveţi ce pierde în timpul ăsta, cred. Şi orice boală oi fi avut, tinere, să ştii că eu şi bătrâna mea am avut toate bolile care-ţi trec prin cap, încă dinainte să te fi născut mata, ba i-am îngrijit şi pe copiii noştri între timp. Oricum, cred că de-acuma nu se mai ia.

Mat îşi miji ochii, bănuitor, iar Rand se trezi că se încruntă. „Nu pot fi cu toţii legaţi de povestea asta. Nu se poate."

— Îţi mulţumim, îi zâmbi el, dar sunt bine. Zău că da. Cât mai e până în satul următor?

— Carysford? Păi, pe jos, puteţi s-ajungeţi până la asfinţit. Jupân Kinch îşi scoase pipa din gură şi-şi subţie gânditor buzele, apoi continua: La-nceput, am crezut că o-ţi fi nişte ucenici care au fugit de la stăpân, dar acuma zic că trebuie să fie ceva mai rău de atât. Nu ştiu ce-i şi nici nu-mi pasă. Sunt îndeajuns de priceput ca să-mi dau seama că nu sunteţi Iscoade ale Celui Întunecat, şi nu prea cred să tâlhăriţi sau să ucideţi pe cineva. Nu sunteţi ca alţii pe care-i întâlneşti pe drum în vremurile astea. Când eram de vârsta voastră, am intrat şi io în necazuri când şi când. Dac-aveţi nevoie de un loc în care să vă ascundeţi câteva zile, ferma mea e la cinci mile într-acolo, mai spuse el, făcând un semn cu capul către poteca de căruţe, şi să ştiţi că nimeni nu vine nepoftit. Oricine ar fi pe urmele voastre, nu cred să vă găsească acolo.

Şi-şi drese vocea, de parcă îi era ruşine că vorbise atât de mult.

— Şi de unde ştii dumneata cum arată Iscoadele Celui Întunecat? întrebă Mat, care se trase câţiva paşi în spate, cu mâna sub surtuc. Ce ştii dumneata despre ei?

Jupân Kinch se încruntă.

— Ei, cum vreţi, pufni el, apoi plesni din bice, calul o apucă pe poteca îngustă, iar el nici nu mai întoarse capul înapoi.

Mat îl privi pe Rand, iar căutătura fioroasă îi dispăru de pe chip.

— Rand, îmi pare rău. Ai nevoie de un loc de odihnă. Poate dacă mergem după el… începu să spună, apoi ridică din umeri. Numai că nu pot scăpa de gândul că toată lumea ne poartă sâmbetele. Pe Lumină, ce n-aş da să ştiu care-i pricina. Ce n-aş da să se termine. Ce n-aş da…

Apoi se întrerupse, oftând din greu.

— Mai există şi oameni buni, îl linişti Rand.

Mat dădu să se îndrepte spre poteca de căruţe, strângând din dinţi, de parcă era ultimul lucru de pe lume pe care voia să-l facă, dar Rand îl opri.

— Nu ne putem îngădui să ne oprim numai pentru odihnă, Mat. În plus, nu cred că avem cum să ne ascundem.

Mat încuviinţă; se vedea că era uşurat. Încercă să ia câteva din lucrurile lui Rand, desagile de la şa şi harpa lui Thom, învelită în mantia peticită, dar Rand se ţinu tare. Era cu adevărat mai sigur pe picioare. „Cine se ţine după noi, se gândi el, când o porniră pe drum. Nu se ţine după noi. Ne aşteaptă."

Ploua fără încetare în noaptea în care ei se îndepărtaseră cu chiu cu vai de Căruţaşul Dansator. Ploaia lovea puternic pământul, ca şi tunetele care se prăvăleau din cerul despicat de fulgere. În scurtă vreme erau uzi până la piele; după un ceas, lui Rand i se părea că se udase şi pe dinăuntru. Cu toate astea, izbutiră să se îndepărteze de Patru Regi. Mat îşi târa instinctiv picioarele, aproape orb, tresărind de durere de câte ori fulgerele bruşte luminau pentru o clipă siluetele ameninţătoare ale copacilor. Rand îl ducea de mână, dar Mat tot pipăia cu piciorul la fiecare pas, nesigur pe sine. Rand era foarte îngrijorat. Dacă Mat nu-şi recăpăta vederea, n-aveau cum să meargă mai repede. N-aveau cum să scape.

S-ar fi zis că Mat îi ghicise gândurile. Cu toate că-şi trăsese gluga pe cap, părul i se năclăise din cauza ploii.

— Rand, scânci el, n-ai să mă părăseşti, nu? Dacă nu pot ţine pasul?

Vocea îi tremura.

— N-o să te părăsesc, îl asigură Rand, apucându-l mai tare de mână. N-o să te părăsesc orice ar fi. „Lumina să ne ajute!"

Un trăsnet răsună chiar deasupra lor, iar Mat se împiedică, aproape căzând, mai mai să-l tragă şi pe Rand jos.

— Trebuie să ne oprim, Mat. Dacă mergem mai departe, o să-ţi rupi picioarele.

— Gode.

Un fulger despică bezna în două, chiar deasupra lor, în momentul în care Mat vorbi, iar bubuitul trăsnetului înăbuşi orice alt sunet, dar, în izbucnirea de lumină, Rand reuşise să citească numele de pe buzele celuilalt.

— E mort. „Trebuie să fie. Lumină, fă să fie aşa.”

Îl conduse pe Mat spre nişte tufişuri pe care le zărise în lumina fulgerului. Aveau îndeajuns de multe frunze pentru a-i apăra, cât de cât, de ploaia care cădea neîncetat. Ar fi fost mai bine să fi găsit un copac solid, dar nu voia să mai rişte, aşteptând încă un fulger. Data următoare, poate nu mai aveau atât noroc.

Ghemuiţi laolaltă sub tufişuri, încercară să-şi aranjeze mantiile astfel încât să facă un cort micuţ pe deasupra crengilor. Nu mai aveau cum spera să rămână uscaţi, dar tot ar fi fost ceva dacă reuşeau să ţină oarecum la distanţă picăturile care-i loveau fără încetare. Se strânseră unul lângă altul, pentru a-şi împărţi căldura care le mai rămăsese în trupuri. Aşa uzi cum erau, şi cu picăturile care continuau să cadă printre cele două mantii, adormiră tremurând.

Rand îşi dăduse pe loc seama că era un vis. Se afla îndărăt în Patru Regi, dar nu mai era nimeni acolo, în afara de el. Căruţele încă existau, dar nu se vedea niciun om, niciun cal, niciun câine. Nici o fiinţa vie. Cu toate acestea, ştia că îl aştepta cineva.

Pe când cobora pe strada desfundată, clădirile păreau să se estompeze, rămânând în urma lui. Când întorcea capul, erau acolo cu toatele, la fel de solide, dar imaginea aceea estompată îi rămânea undeva în colţul ochilor. Era ca şi cum numai ceea ce vedea putea să existe, şi numai atâta vreme cât se uita în direcţia respectivă. Era convins că, dacă reuşea să se răsucească îndeajuns de repede, avea să vadă… nu ştia ce, dar până şi gândul acesta îl nelinişte.

În faţa lui apăru Căruţaşul Dansator. Vopseaua ţipătoare părea cumva cenuşie şi moartă. Intră. Gode era acolo, la o masă.

Îl recunoscu numai după îmbrăcăminte, după mătăsurile şi catifelele sale închise la culoare. Pielea bărbatului era roşie, arsă, crăpată şi plina de puroi. Chipul îi era aproape putred, buzele i se subţiaseră şi i se vedeau dinţii şi gingiile. Când Gode întoarse capul, câteva şuviţe de păr i se desprinseră, transformându-se în praf de îndată ce-i căzură pe umăr. Ochii săi fără pleoape priveau fix înspre Rand.

— Deci ai murit, grăi acesta, mirat că nu-i era frică.

Poate din cauză că de data asta ştia că era un vis.

— Da, răspunse glasul lui Ba'alzamon, dar tot a izbutit să te găsească, după cum îi poruncisem. Asta merită o răsplată, nu crezi?

Rand se întoarse şi îşi dădu seama că tot îi mai putea fi teamă, chiar dacă ştia că era un vis. Veştmintele lui Ba'alzamon erau de culoarea sângelui uscat, iar pe chip i se împleteau ura, turbarea şi o expresie triumfătoare.

— Vezi tu, tinere, nu te poţi ascunde la nesfârşit. Într-un fel sau altul, te găsesc. Ceea ce te apără te face şi mai vulnerabil. Ba te ascunzi, ba faci în aşa fel încât să văd de la depărtare unde-mi eşti. Vino încoace, tinere, continuă el, întinzându-i mâna. Dacă trebuie să te hăituiască dulăii mei, s-ar putea să nu-ţi fie prea bine. Sunt invidioşi pe ceea ce vei deveni, odată ce vei fi îngenuncheat la picioarele mele. Asta ţi-e soarta. Eşti al meu.

Limba arsă a lui Gode scoase un sunet tremurat, mânios şi avid. Rand încercă să-şi umezească buzele cu limba, dar gura i se uscase de tot.

— Nu, izbuti el să spună, apoi cuvintele îi veniră cu mai multă uşurinţă. Nu sunt al nimănui, ci numai al meu. Nu al tău. Niciodată. Numai al meu. Dacă Iscoadele Celui Întunecat mă omoară, n-ai să mă stăpâneşti niciodată.

Văpăile din ochii lui Ba'alzamon încinseră încăperea, până ce aerul începu să tremure.

— Viu sau mort, tinere, tot al meu eşti. Mormântul este regatul meu. E mai uşor când eşti mort, dar mai bine când eşti viu. Mai bine pentru tine, tinere. De cele mai multe ori, viii sunt mai puternici.

Gode scoase un sunet, la fel ca mai înainte.

— Da, dulău credincios. Iată răsplata care ţi se cuvine.

Rand îl privi pe Gode chiar la timp pentru a vedea cum trupul i se transformă în praf. O clipă, pe chipul ars se întipări o expresie de bucurie sublimă, care în ultimul moment se preschimbă în groază, ca şi cum ar fi văzut că se îndrepta spre ceva neaşteptat. Veştmintele de catifea, goale, se aşternură pe scaun şi pe podea, prin cenuşă.

Când se întoarse din nou spre el, Ba'alzamon strânse pumnul.

— Al meu eşti, tinere, viu sau mort. Ochiul Lumii n-o să-ţi fie de ajutor. Te însemn cu pecetea mea.

Deschizând pumnul, el slobozi o minge de foc, care-l lovi pe Rand în faţă, explodând şi pârjolindu-l.

Rand se trezi, tresărind, în întuneric, cu apa care-i picura prin mantii, pe faţa. Mâna îi tremura, când îşi pipai obrajii. Pielea îl ustura, de parcă stătuse prea mult la soare. Brusc, îşi dădu seama că Mat se zvârcolea şi gemea în somn. Îl scutură, iar Mat se trezi scâncind.

— Ochii mei! Pe Lumină, ochii mei! Mi-a luat ochii!

Rand îl strânse la piept, legănându-l ca pe un prunc.

— N-ai păţit nimic, Mat. N-ai păţit nimic. Nu ne poate face rău. N-o să-l lăsăm.

Îl simţea tremurând şi suspinând, cu chipul ascuns în surtucul lui.

— Nu ne poate face rău, şopti din nou, dorindu-şi s-o poată crede. „Ceea ce te apără te face şi mai vulnerabil. Chiar că înnebunesc."

Chiar înainte de revărsatul zorilor, potopul se mai domolise, oprindu-se odată cu prima geana de lumină. Norii ameninţători rămaseră pe cer până târziu. Apoi se porni vântul, care alunga norii spre miazăzi, dând la iveală un soare rece şi pătrunzând prin hainele lor ude leoarcă. Nu mai adormiră, ci, cu mişcări nesigure, îşi luară mantiile şi o porniră spre răsărit. Rand îl ducea pe Mat de mână. După o vreme, Mat îşi reveni îndeajuns pentru a începe să se plângă că ploaia îi stricase coarda arcului. Cu toate acestea, Rand nu-l lăsă să se oprească, pentru a o schimba cu una uscată din buzunar; nu încă.

Puţin după amiază, ajunseră la un alt sat. Văzând casele cochete de cărămidă şi fumul care se înălţa din hornuri, Rand începu să tremure şi mai tare, dar se ţinu la distanţă, conducându-l pe Mat prin pădurile şi ogoarele de la miazăzi. Singurul om pe care-l văzu era un fermier care lucra într-un ogor plin de noroi, cu o lopată, şi avu mare grijă ca acesta să nu-i vadă strecurându-se printre copaci. Fermierul nu era atent decât la munca lui, dar Rand îl supraveghe până ce se îndepărtă. Dacă vreunul dintre oamenii lui Gode mai rămăsese în viaţă, era cu putinţă să creadă că el şi Mat o apucaseră pe drumul care pleca din Patru Regi spre miazăzi, de vreme ce nu găseau pe nimeni care să-i fi zărit în satul de care tocmai trecuseră. Nu se întoarseră pe drum decât după o bucată de vreme şi merseră

până ce hainele de pe ei aproape se uscară, chiar dacă erau încă jilave.

La un ceas după ce trecuseră de sat, găsiră un fermier care-i luă în căruţa cu fân, pe jumătate goală. Rand se miră, fiind totodată îngrijorat pentru Mat. Acesta îşi apăra ochii cu mâna de razele soarelui, oricât ar fi fost de slabă lumina de după amiază, şi chiar şi aşa nu putea privi decât cu ochii mijiţi, plângându-se fără încetare de strălucirea prea puternică. Când Rand auzi zgomotul căruţei, era deja prea târziu. Drumul ud înăbuşea sunetele, iar căruţa, trasă de doi cai, se afla numai la mică distanţă în urma lor; omul de pe capră îi observase deja.

Spre mirarea lui Rand, acesta se apropie şi îi îndemnă să urce lângă el. Rand şovăi, dar era prea târziu să se ferească de a fi observaţi, iar dacă nu primeau, se prea putea ca omul să-i ţină minte. Îl ajută pe Mat să se urce pe capră, lângă fermier, apoi se urcă şi el, în spate.

Alpert Mull era un om solid, cu faţa pătrată şi cu mâinile de aceeaşi formă, toate mâncate de vreme şi însemnate din pricina trudei şi a grijilor; şi-şi dorea să aibă pe cineva cu care să poată vorbi. Vacile sale rămăseseră fără lapte, găinile nu mai făceau ouă şi nu mai exista nutreţ care să-şi merite numele. Pentru prima dată, de când îşi aducea aminte, fusese silit să cumpere fân, iar „moş Bain” nu-i dăduse decât jumătate de căruţă. Se întreba dacă era vreo cale să mai obţină fân de pe propriile pământuri, în anul acela, sau vreo altă recoltă.

— Regina, scălda-o-ar Lumina, ar trebui să facă ea ceva, mormăi el, ducându-şi dosul palmei la frunte, cu mult respect, dar pierdut în gânduri.

Nici nu se prea uita la Rand sau la Mat, dar atunci când îi dădu jos din căruţă, în dreptul potecii înguste şi desfundate care ducea la ferma sa, şovăi şi le spuse, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi:

— Nu ştiu de ce fugiţi, şi nici nu vreau să ştiu. Am nevastă şi copii. Pricepeţi? Ei sunt familia mea. Vremurile sunt prea grele ca să mai dai ajutor şi străinilor.

Mat încercă să-şi vâre mâna sub surtuc, dar Rand îl apucă de încheietură şi nu-i dădu drumul. Rămase în picioare, în mijlocul drumului, privindu-l pe fermier fără să vorbească.

— Dacă aş fi fost un om bun, îi lamuri Mull, aş fi oferit unor băieţi uzi până la piele un loc în care să se usuce şi să se

încălzească la foc. Dar vremurile-s grele, iar străinii... Nu ştiu de ce fugiţi, şi nici nu vreau să ştiu. Înţelegeţi? E vorba despre familia mea.

Şi, dintr-odată, scoase la iveală din buzunarul surtucului două eşarfe lungi, de lână, groase şi închise la culoare.

— Nu-i cine ştie ce, dar luaţi-le. Sunt ale băieţilor mei. Dar ei mai au şi altele. Nu mă cunoaşteţi, da? Vremurile-s grele.

— Nici măcar nu ne-au picat ochii pe dumneata, încuviinţă Rand, luând eşarfele. Eşti un om bun. Cel mai bun pe care-l am întâlnit de câteva zile-ncoace.

Fermierul păru surprins, dar recunoscător. Strângând de frâie, îşi îndemnă caii s-o apuce pe poteca îngustă. Înainte să se fi întors cu totul, Rand o şi pornise pe drumul spre Caemlyn, conducându-l pe Mat.

Vântul se înteţea, pe măsura ce se lăsa amurgul. Mat începuse să pună tot felul de întrebări stăruitoare, voind să afle când avea de gând să se oprească, dar Rand îşi continua drumul, trăgându-l după el, căutând un loc în care să fie mai bine adăpostiţi decât sub nişte tufişuri. Veşmintele lor erau încă jilave, iar vântul bătea tot mai rece cu fiecare clipă, astfel încât nu era sigur că aveau să scape cu viaţă, după încă o noapte sub cerul liber. Întunericul se lăsă înainte să descopere vreun loc care să le fie de folos. Vântul sufla îngheţat, făcându-i mantia să fâlfâie. Apoi, prin bezna din faţa lor, se zăriră nişte luminiţe. Un sat.

Mâna sa se strecură în buzunar, pipăind monedele pe care le avea acolo. Erau mai mult decât de ajuns pentru o masă şi o cameră de dormit, pentru ei amândoi. O cameră în care să fie la adăpost de frigul nopţii. Dacă rămâneau afară, în bătaia vântului, cu hainele încă umede, cine dădea peste ei avea toate şansele să găsească două cadavre. Nu trebuia decât să nu atragă prea mult atenţia asupra lor. Gata cu cântatul la flaut, mai ales că Mat, din pricina ochilor, nici gând să mai poată jongla. Apucă din nou braţul prietenului său şi se îndreptă spre luminile care-i făceau cu ochiul din depărtare.

— Când ne oprim? întrebă iarăşi Mat.

Judecând după felul în care se chinuia să vadă în depărtare, cu capul aplecat în faţă, Rand nu era convins nici că prietenul său putea să-l zărească, darmite să vadă luminile satului.

— Când ajungem undeva la căldură, răspunse el.

Ochiuri de lumină, revărsate pe ferestrele caselor, luminau străzile satului, iar oamenii umblau încoace şi încolo, fără să le pese de ceea ce se putea ascunde în întuneric. Singurul han era o clădire lăbărţată, cu un cat, care părea să fi fost mărită de a lungul anilor, fără vreo întrebuinţare precisă. Uşa din faţă se deschise, lăsând pe cineva să iasă, însoţit de un hohot de râs care se revărsa dinăuntru.

Rand rămase pironit în loc, amintindu-şi de râsetele de la Căruţaşul Dansator. Îl urmări pe bărbatul care o apucase în josul străzii, cu paşi nu foarte siguri, apoi trase adânc aer în piept şi deschise uşa, cu mare grija pentru ca sabia să-i rămână ascunsă sub faldurile mantiei. Fu întâmpinat de hohote de râs.

Lămpile care atârnau din tavanul înalt luminau puternic încăperea, iar el observă şi simţi pe dată diferenţa faţă de hanul lui Saml Hake. De pildă, aici nu erau beţivi. Sala era plină de oameni care păreau fermieri şi târgoveţi şi care, chiar dacă nu erau pe de a-ntregul treji, beţi cu siguranţă nu erau. Râsetele erau sincere, deşi puţintel forţate uneori. Oamenii râdeau ca să uite de necazuri, dar şi cu poftă, în acelaşi timp. Sala însăşi era curată şi îngrijită, încălzită de focul care vuia într-un cămin mare, aflat la capătul ei îndepărtat. Zâmbetele fetelor care serveau erau la fel de călduroase ca flăcările, iar când râdeau, Rand observă că o făceau fiindcă aşa le plăcea.

Hangiul era la fel de curat ca hanul său şi încins cu un şorţ alb, strălucitor. Rand se bucură să observe că era corpolent; se îndoia că mai putea avea încredere într-un hangiu slăbănog. Se numea Rulan Allwine – semn bun, îşi zise Rand, pentru că numele semăna aşa bine cu cele din Emond’s Field. Îi măsură mai întâi cu privirile, de sus până jos, apoi, politicos, dar ferm, ceru plata în avans.

— Nu c-aş vrea să spun că voi aţi fi din ăia, înţelegeţi, dar e lume pe drum în vremurile astea care nu prea se sinchiseşte dimineaţa să mai şi plătească. Mi se pare că sunt o groază de tineri care se îndreaptă spre Caemlyn.

Rand nu se supără, mai ales la cât de ud şi de amărât era. Totuşi, când jupân Allwine îi spuse preţul, el făcu ochii mari, iar Mat scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

Hangiul clătină amărât din cap, făcându-şi obrajii să-i tremure, dar părea obişnuit cu asta.

— Vremurile-s grele, oftă el, cu resemnare în glas. Nu se mai găsesc prea multe, iar ce se găseşte costă de cinci ori mai mult decât înainte. Iar luna viitoare va fi şi mai rău, pot să jur.

Rand îşi scoase banii din buzunar şi se uită la Mat, care strângea încăpăţânat din dinţi.

— Vrei să dormi pe sub tufişuri? îl întrebă.

Mat oftă şi, fără nici o tragere de inimă, îşi goli buzunarele. După ce achitară socoteala, Rand se uită cu tristeţe la puţinul care mai rămăsese de împărţit.

Numai că, zece minute mai târziu, mâncau fiertura la o masă din colţ, lângă vatră, ajutându-se cu bucăţi mari de pâine. Porţiile nu erau atât de mari pe cât şi ar fi putut dori, dar erau fierbinţi şi săţioase. Căldura din vatra li se strecura încet încet în oase. Rand se prefăcea că-şi ţinea ochii în farfurie, dar de fapt privea atent la uşă. Toţi cei care intrau păreau fermieri, dar asta nu era îndeajuns pentru a-i alunga temerile.

Mat mânca încet, savurând fiecare îmbucătură, deşi tot mai bombănea din pricina luminii lămpilor. După o vreme, scoase eşarfa pe care i-o dăduse Alpert Mull şi şi-o legă la cap, trăgând-o aproape până peste ochi. Asta le atrase anumite priviri pe care Rand îşi dorea să le fi putut evita. El îşi curăţă repede farfuria, îndemnându-l pe Mat să facă la fel, apoi îi ceru lui jupân Allwine să-i conducă în camera de dormit.

Hangiul păru surprins că vor să meargă aşa repede la culcare, dar nu făcu nici o remarcă. Luă o lumânare şi le arătă drumul, străbătând mai multe coridoare încâlcite, până la o cameră mică, în care erau doua paturi înguste, undeva într-un colţ îndepărtat al hanului. După ce hangiul plecă, Rand îşi lăsă bocceaua să cadă lângă pat, îşi aruncă mantia pe un scaun şi se prăbuşi cu toate hainele pe el pe cuvertură. Hainele îi erau încă jilave şi nu prea confortabile, dar voia să fie pregătit, dacă trebuia să fugă din nou. Îşi lăsă şi sabia la şold, şi dormi cu o mână pe mânerul ei.

Dimineaţa, îl trezi cântecul unui cocoş. Rămase o vreme întins, privind zorii care luminau fereastra, şi se întrebă dacă îndrăznea să mai doarmă un pic. Să doarmă pe lumină, atunci când puteau fi deja pe drum. Căscă, făcându-şi fălcile să trosnească.

— Hei, strigă Mat, văd!

Se ridică în capul oaselor pe pat, privind de jur împrejur cu ochii tot mijiţi.

— Mă rog, nu chiar foarte bine, dar văd. Faţa ta e tot tulbure, dar măcar îmi dau seama cine eşti. Ştiam eu c-o să-mi revin. Până diseară, o să văd mai bine ca tine. Din nou.

Rand se ridică pe dată din pat, scărpinându-se în timp ce-şi aduna mantia de pe jos. Hainele îi erau mototolite, pentru că se uscaseră pe el în timpul somnului, şi-i dădeau mâncărimi de piele.

— Pierdem vremea, şi afară s-a făcut ziuă, îl zori pe tovarăşul său.

Mat se ridică la fel de repede; şi el se scărpina.

Rand se simţea chiar bine. Erau la mai mult de o zi depărtare de Patru Regi şi niciunul dintre oamenii lui Gode nu se arătase. Şi cu o zi mai aproape de Caemlyn, unde-i aştepta cu siguranţă Moiraine. Trebuia să fie aşa. Iar după ce se întâlneau din nou cu femeia Aes Sedai şi cu Străjerul, nu mai aveau a se teme de Iscoadele Celui Întunecat. Era ciudat că se simţea aşa nerăbdător să fie împreună cu o Aes Sedai. „Pe Lumină, când o s-o revăd pe Moiraine, o s-o sărut!” Gândul îl amuză. Se simţea îndeajuns de bine pentru a cheltui o parte din banii care se tot împuţinau pe masa de dimineaţă – o bucată mare de pâine şi o cană cu lapte rece, de-abia scos din cămară.

Tocmai mâncau, la o masă din fundul sălii mari a hanului, când înăuntru intră un tânăr, care părea de prin partea locului, cu mersul săltat şi semeţ şi cu o tichie de pânză, în care se afla înfiptă o pană, pe care o tot răsucea pe un deget. Înăuntru nu se mai afla decât un bătrân care mătura, fără să ridice ochii. Privirile tânărului se plimbară de jur împrejurul încăperii, dar, atunci când se opriră asupra celor doi băieţi, tichia îi căzu de pe deget. Rămase cu ochii holbaţi la ei vreo câteva clipe, apoi îşi lua tichia de pe jos şi îi mai cerceta puţin, trecându-şi degetele prin pletele închise la culoare. În cele din urmă, se apropie de masa lor, târşâindu-şi picioarele.

Era mai în vârstă ca Rand, dar se uita la ei bănuitor.

— Pot să stau şi eu? întrebă şi înghiţi pe dată în sec, ca şi cum ar fi spus ceva greşit.

Rand se gândi că pesemne celalalt spera să primească şi el ceva de mâncare, deşi părea în stare să-şi cumpere singur. Cămaşa cu dungi albastre era brodată la guler, iar mantia sa

albastru închis era, de asemenea, brodată – la poale. Încălţările de piele pe care le purta nu cunoscuseră vremuri prea grele, din câte putea observa Rand. Îi făcu semn cu capul, arătându-i un scaun.

Pe când individul îşi apropia scaunul de masă, Mat îl privea fix. Rand nu-şi dădea seama dacă îl fulgera cu privirile sau, pur şi simplu, încerca să-l vadă mai bine. Oricum, chipul încruntat al lui Mat îl intimida pe tânăr. Acesta nu apucă să se aşeze, ci rămase încremenit şi nu se hotărî să ia loc decât după ce Rand îi făcu, din nou, semn cu capul.

— Cum te numeşti? întrebă Rand.

— Cum mă numesc? Ah, da, cum mă numesc. Pai… spuneţi-mi Paitr, răspunse străinul, plimbându-şi privirile de acolo-colo, neliniştit. Păi… asta nu-i ideea mea, înţelegeţi, dar trebuie s-o fac. N-am vrut, dar am fost silit. Trebuie să înţelegeţi asta. Nu…

Rand începu să se încordeze, când îl auzi pe Mat mârâind:

— Iscoadă a Celui Întunecat.

Paitr tresări şi aproape că se ridică de pe scaun, aruncând priviri speriate în jur, de parcă mai erau acolo încă cincizeci de persoane care să audă. Capul bătrânului era încă aplecat deasupra măturii, iar atenţia sa, îndreptată spre podea. Paitr se aşeză la loc şi îşi plimba privirile de la Rand la Mat şi înapoi, părând nesigur pe sine. Buza de sus îi era umedă de transpiraţie. Acuzaţia era îndeajuns pentru a face pe oricine să transpire, dar el nici nu încercase să nege. Rand clatină uşor din cap. După întâlnirea cu Gode, aflase că Iscoadele Celui Întunecat nu erau, neapărat, oameni care să poarte pe frunte Colţul Dragonului, dar, cu excepţia veştmintelor pe care le purta, acest Paitr s-ar fi potrivit foarte bine în Emond’s Field. Nimic din înfăţişarea lui nu ar fi amintit de omoruri şi lucruri încă şi mai rele. Nimeni nu ar fi întors capul după el pe stradă. Măcar Gode fusese… altfel.

— Lasă-ne în pace, se răsti Rand. Şi spune-le şi prietenilor tăi să ne lase în pace. Nu vrem nimic de la ei, iar ei n-o să scoată nimic de la noi.

— Dacă nu, adaugă Mat cu asprime, o să arăt ceea ce eşti. Să vedem ce-o să creadă prietenii tăi din sat despre asta.

Rand nădăjduia că prietenul său nu vorbea serios. Asta le-ar fi putut face şi lor tot atâtea necazuri cât i-ar fi făcut şi lui Paitr. Acesta însă păru să ia în serios ameninţarea şi păli.

— Am… am auzit ce s-a-ntâmplat în Patru Regi. Cel puţin o parte. Veştile circula repede, iar noi avem metodele noastre pentru a le afla. Dar aici nu e nimeni care să vă încolţească. Sunt singur… şi vreau doar să vorbim.

— Despre ce? întrebă Mat, tocmai când Rand spunea:

— Nu ne interesează.

Se priviră unul pe altul, iar Mat ridică din umeri.

— Nu ne interesează, spuse şi el.

Rand dădu pe gât ultimele picături de lapte şi-şi îndesă în buzunar un colţ de pâine. Rămaşi aproape fără bani, asta se prea putea să fie pentru ei masa următoare. Dar cum să plece din han? Dacă Paitr descoperea că Mat era aproape orb, le putea spune şi altor… altor Iscoade ale Celui Întunecat. Cândva, Rand văzuse un lup care despărţise de turmă o oaie şchioapă; mai fuseseră şi alţii prin jur, iar el nu putea nici să părăsească turma şi nici să prindă fiara în bătaia arcului. De îndată ce oaia rămăsese singură, behăind îngrozită şi ţopăind pe trei picioare, în loc de un singur lup, pe urmele ei apăruseră ca prin minune zece. Amintirea îi întorcea stomacul pe dos. Dar nu puteau nici să rămână unde erau. Chiar dacă Paitr era singur, după cum le spusese, nu i-ar fi luat mult să-şi cheme tovarăşii.

— Hai să mergem, Mat, grăi el, şi-şi ţinu răsuflarea.

Când Mat dădu să se ridice, se uită spre Paitr, aplecându-se şi mârâind:

— Lasă-ne în pace, Iscoadă a Celui Întunecat. N-am de gând să-ţi spun de două ori. Lasă-ne în pace.

Paitr înghiţi în sec şi se afundă în scaun, cu chipul alb ca varul. Îi amintea de un Myrddraal.

Când se uită din nou la Mat, acesta era deja în picioare; slăbiciunea lui rămase neobservată. Pe dată, Rand îşi luă şi el desagile şi celelalte lucruri, încercând să-şi ţină sabia acoperită cu mantia. Poate că Paitr ştia deja de existenţa acesteia, poate ca Gode îi spusese lui Ba’alzamon, iar acesta, lui Paitr, dar nu credea. Îi trecuse prin minte că Paitr nu avea decât o vagă idee despre ce se întâmplase în Patru Regi şi probabil că din pricina asta era şi aşa de înspăimântat.

Lumina care se revărsa pe sub uşă îl ajutase pe Mat să meargă drept într-acolo; nu se mişca prea repede, dar nici îndeajuns de încet ca să bată la ochi. Rand îl urmă îndeaproape, rugându-se să nu-l vadă împiedicându-se. Era mulţumit că

drumul lui Mat era drept şi liber, fără scaune sau mese care să-i stea în cale.

Dintr-odată, în spatele lor, Paitr sări în picioare.

— Aşteptaţi, strigă el disperat. Trebuie să aşteptaţi.

— Lasă-ne în pace, se răsti Rand fără să se întoarcă. Aproape că ajunseseră la uşă, fără ca Mat să facă vreun pas greşit.

— Nu vreau decât să mă ascultaţi, îi rugă Paitr, punând o mână pe umărul lui Rand ca să-l oprească din drum.

În mintea acestuia apăru un potop de imagini. Trolocul, Narg, care sărise la el în propria casă. Myrddraalul care-l ameninţase la Cerbul şi Leul, hanul din Baerlon. Jumate-Oamenii de peste tot, Pieriţii care-i urmăriseră până în Shadar Logoth şi veniseră după ei în Whitebridge. Iscoade ale Celui Întunecat în tot locul. Se răsuci, strângând pumnul.

— Ţi-am spus să ne laşi în pace!

Şi pumnul său îl izbi pe Paitr drept în nas. Iscoada Celui Întunecat se prăbuşi şi rămase acolo, pe podea, holbându-se la Rand. Din nas i se scurgea un firicel de sânge.

— N-o să scăpaţi, urlă el mânios. Oricât aţi fi de puternici, Marele Stăpân al Întunericului este mai puternic decât voi. Umbra o să vă-nghită!

Din fundul sălii se auzi un oftat şi zgomotul unei maturi care cădea pe podea. Bătrânul care făcea curat îi auzise, în cele din urmă. Rămăsese cu ochii holbaţi la Paitr. Pălise la faţă şi parcă voia să rostească ceva, dar nu se auzea niciun sunet. Paitr îi întoarse privirea pentru câteva clipe, apoi blestemă cu sălbăticie şi sări în picioare, năpustindu-se afară din han şi alergând pe stradă de parca era urmărit de o haita de lupi. Bătrânul îşi îndreptă atenţia către Rand şi Mat, părând la fel de speriat.

Rand îl conduse pe Mat afară din han şi din sat cât putu de repede, stând mereu cu urechea ciulită după strigăte şi semnale care nu răsunară nicăieri altundeva decât în mintea lui.

— Sânge şi cenuşă, mârâi Mat, tot timpul dăm peste ei. Tot timpul sunt la un pas în urma noastră. N-o să putem scăpa.

— Nu, nu-i aşa, stărui Rand. Dacă Ba'alzamon ar fi ştiut că suntem aici, crezi că l-ar fi lăsat pe individul ala singur? Ar mai fi trimis un al doilea Gode şi vreo douăzeci, treizeci de matahale. Ne vânează în continuare, dar n-o să ştie sigur unde ne aflăm decât după ce le spune Paitr, şi poate că el chiar îi singur. S-ar putea să trebuiască să se ducă tocmai în Patru Regi, cine ştie?

— Dar a spus…

— Nu-mi pasă.

Nu era sigur la cine se referea Mat, dar nici nu mai conta.

— Doar n-o să stăm să-i aşteptăm să vină.

În ziua aceea prinseră şase căruţe, care-i purtară fiecare câte o mică bucată de drum. Un fermier le povesti că un bătrân nebun, de la hanul din târgul Sheran, pretindea că acolo se ascundeau Iscoade ale Celui Întunecat. Fermierul de-abia putea vorbi, printre hohotele de râs; îşi tot ştergea lacrimile de pe obraz. În târgul Sheran! Era cea mai bună poveste pe care o auzise de când Ackley Farren se îmbătase şi-şi petrecuse o noapte pe acoperişul hanului.

Un alt bărbat, un fabricant de căruţe cu faţa rotundă şi cu tot felul de unelte care atârnau de o parte şi de alta a căruţei sale, în care mai transporta şi două roţi, le istorisi o altfel de poveste. Douăzeci de Iscoade ale Celui Întunecat se adunaseră în târgul Sheran. Bărbaţi cu trupuri strâmbe şi femei încă şi mai şi, toţi murdari şi în zdrenţe. Puteau să facă să ţi se taie picioarele şi să ţi se întoarcă stomacul pe dos numai dacă te priveau, iar când râdeau, hohotele lor îngrozitoare îţi răsunau în urechi vreme de mai multe ceasuri, iar capul te durea de parcă stătea să-ţi plesnească. Îi văzuse cu ochii lui, dar de la o distanţă îndeajuns de mare ca să nu fie în primejdie. Dacă Regina n-avea de gând să facă nimic, cineva trebuia să le ceară ajutor Copiilor Luminii. Trebuia să facă cineva ceva.

Când coborâră din căruţa lui, se simţiră de-a dreptul uşuraţi.

Pe când soarele se pregătea să apună în urma lor, pătrunseră într-un sătuc care semăna bine cu târgul Sheran. Drumul spre Caemlyn îl despărţea în două, dar pe ambele părţi se aflau şiruri de case mici, din cărămidă, cu acoperişuri de stuf. Pereţii erau acoperiţi cu iederă, deşi corzile erau aproape desfrunzite. Satul avea şi un han, nu mai mare ca Izvorul de Vin, cu o firmă atârnată afară, care se legăna scârţâind în bătaia vântului. Omul Reginei.

Lui Rand îi trecu prin cap că era ciudat că se gândise la Izvorul de Vin ca la o clădire mică. Îşi amintea de vremurile în care i se părea a fi una dintre cele mai mari clădiri din toată lumea. Una mai mare ar fi fost de-a dreptul un palat. Dar de acum mai văzuse şi el câte ceva şi, dintr-odată, îşi dădu seama

că nimic nu avea să i se pară la fel, când avea să se întoarcă acasă. Dacă se mai întorcea vreodată.

Şovăi o clipă în faţa hanului, dar se gândi că, chiar dacă preţurile de la Omul Reginei nu erau la fel de mari precum cele din târgul Sheran, oricum nu-şi puteau permite nici o masă, nici o cameră pentru dormit.

Mat îi observă privirea, şi-şi pipai buzunarul în care ţinea mingile colorate ale lui Thom.

— Vad destul de bine, câtă vreme nu încerc cine ştie ce şmecherie.

Vederea i se îmbunătăţise destul de mult, deşi încă-şi mai ţinea eşarfa legată în jurul frunţii, iar peste zi, de câte ori ridicase capul spre cer, trebuise să mijească ochii. Cum Rand nu răspunse nimic, Mat continuă:

— Doar n-o să fie Iscoade ale Celui Întunecat în fiecare han, de aici şi până în Caemlyn. În plus, nu vreau să dorm sub tufişuri, dacă pot dormi în pat.

Cu toate acestea, nu făcu nici o mişcare ca să pătrundă în han, ci rămase să-l aştepte pe Rand. După o clipă, acesta încuviinţă. Se simţea frânt de oboseală, mai mult decât oricând. Numai gândul la o noapte petrecută sub cerul liber îl făcea să simtă dureri în oase. „Totul se adună. Prea mult am fugit şi prea mult m-am tot uitat peste umăr.”

— Nu pot fi peste tot, îngână şi el.

Încă de cum intră în sala mare, se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală. Locul era curat, dar plin de lume. Toate mesele erau ocupate, iar câţiva bărbaţi se sprijineau de zid, pentru că nu mai aveau unde şedea. Judecând după mişcările repezite cu care fetele care serveau – şi chiar şi hangiul – se strecurau printre mese, cu priviri hăituite, era mai multă lume decât de obicei. Prea multă pentru un asemenea sătuc. Oamenii care nu erau de prin partea locului erau uşor de observat. Nu erau îmbrăcaţi altfel decât ceilalţi, dar nu se uitau decât la mâncarea şi băutura lor. Localnicii însă îi sorbeau pe străini din priviri.

În încăpere răsuna un murmur de voci, îndeajuns de puternic pentru ca hangiul să trebuiască să-i ducă în bucătărie, după ce Rand îi dăduse de înţeles că voiau să discute cu el. Dar şi acolo era aproape la fel de mult zgomot, căci bucătarul şi ajutoarele lui umblau de colo colo, zdrăngănind oalele.

Hangiul îşi şterse faţa cu o batistă mare.

— Presupun că aţi plecat şi voi în Caemlyn să-l vedeţi pe falsul Dragon, la un loc cu toţi proştii din Regat. La mine aicea sunt şase în cameră şi câte doi sau trei într-un pat, iar dacă nu vă convine, n-am cum să vă ajut.

Rand îşi ţinu discursul cu un gol în stomac. Printre atâţia oameni plecaţi la drum, oricine putea fi Iscoadă a Celui Întunecat, şi nu avea cum să-i deosebească de ceilalţi. Mat îşi demonstra talentele prin câteva jonglerii – dar numai cu trei mingi şi, chiar şi aşa, cu mare grijă –, iar Rand scoase la iveala fluierul lui Thom. După numai câteva măsuri din *Bătrânul urs negru,* hangiul încuviinţa nerăbdător.

— Da, bine, bine. Oricum am nevoie de ceva cu care să le abat idioţilor gândurile de la Logain ăla. Au fost deja trei încăierări, între cei care susţineau că el e cu adevărat Dragonul şi cei care ziceau că nu. Lăsaţi-vă lucrurile în colţ, iar eu mă duc să vă fac loc. Dacă mai am ce loc să vă fac. Proşti. Lumea-i plină de proşti care nu ştiu că nu-i bine să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala. De asta se întâmplă toate necazurile. Îşi tot bagă nasul.

Ştergându-şi din nou faţa, el plecă grabnic din bucătărie, mormăind pentru sine. Bucătarul şi ajutoarele lui nici nu-i băgară în seamă pe băieţi. Mat îşi tot potrivea eşarfa pe cap, trăgând-o mai sus, apoi clipind des din cauza luminii şi coborând-o iarăşi pe ochi. Rand se întrebă dacă putea vedea îndeajuns de bine pentru a încerca şi ceva mai complicat decât jongleriile cu trei mingi. Cât despre el…

Senzaţia de greaţă din stomac devenise din ce în ce mai puternică. Se aşeză pe un scăunaş mic, ţinându-şi capul în mâini. I se făcuse frig, de parcă nu era în bucătărie. Începu să tremure. Împrejur era plin de aburi, iar sobele şi cuptoarele trosneau de căldură, dar el tremura din ce în ce mai tare, clănţănind din dinţi. Îşi strânse pieptul cu braţele, dar asta nu-l ajută cu nimic. Se simţea de parcă i-ar fi îngheţat oasele.

Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că Mat îl întreba ceva, îl scutura de umăr, iar cineva blestema şi ieşea în fugă din încăpere.

Apoi apăru şi hangiul, împreună cu bucătarul care se încrunta alături de el, iar Mat se certa vehement cu amândoi.

Dar nu izbutea să înţeleagă ce-şi spuneau; cuvintele îi răsunau în urechi ca un ţiuit şi nu-şi putea aduna gândurile.

Brusc, Mat îi luă braţul şi-l ridică în picioare. Toate lucrurile lor – desagile de la şa, păturile, bocceaua lui Thom şi cutiile cu instrumente – atârnau de umerii lui Mat, împreună cu arcul. Hangiul îi privea, ştergându-se pe faţă, îngrijorat. Clătinându-se pe picioare şi sprijinindu-se de Mat, Rand îl lăsă să-l conducă spre uşa din spate.

— Îm m-mi p pare r r-rău, M-m mat, izbuti să îngaime; dinţii îi clănţăneau, fără să-i poată opri. C-c cred c că-i din cc cauza ploii. Încă o n n-noapte af fară n n-are ce r r-rău să nne f f-facă, aşa c c-cred.

Amurgul întunecase cerul, pe care se vedeau o mână de stele, răzleţite.

— Nici să nu te gândeşti, replică Mat, care încerca să pară vesel, deşi Rand îşi dădea seama cât era de îngrijorat. Hangiul era speriat ca nu cumva lumea să afle că era cineva bolnav printre ei. I-am spus că, dacă ne dă afară, te duc în sala mare. Hanul s-ar goli pe jumătate, în vreo zece minute. Oricât e de pornit împotriva proştilor de drumeţi, nu vrea aşa ceva.

— Atunci un nde?

— Aici, răspunse Mat, deschizând uşa grajdului cu un scârţâit puternic din balamale.

Înăuntru era mai întuneric decât afară, iar aerul mirosea a fân, a grâne şi a cai, şi se simţea un iz puternic de bălegar. Când Mat îl ajută să se întindă pe podeaua acoperită de paie, Rand se ghemui cu genunchii la piept, cu braţele încleştate de trup şi tremurând din cap până în picioare. I se părea că toată puterea i se consuma din cauza tremuratului. Îl auzi pe Mat împiedicându-se şi blestemând, apoi împiedicându-se din nou, cu un zăngănit de metal. Dintr-odată se făcu lumină şi-l văzu pe Mat ridicând o lampă veche şi ponosită.

Hanul fiind plin, la fel erau şi grajdurile. Fiecare despărţitură era ocupată de câte un cal – unii dintre aceştia îşi înălţau capetele, clipind des din cauza luminii. Mat cântări din priviri scara care ducea la platforma de sus, unde se aflau grămezile de fân, apoi îl privi pe Rand, ghemuit pe jos, şi clătină din cap.

— N-am cum să te duc acolo, murmură el. Agăţând, lampa într-un cui, se chinui să urce scara şi începu să arunce jos fânul, cu braţele. Coborând iute, îi făcu un pat în fundul grajdului, iar

Rand se târî până acolo. Mat îl înveli cu amândouă mantiile, dar Rand le dădu jos aproape imediat.

— Cald, şoptise el. Pe undeva, îşi aducea aminte că-i fusese frig cu numai câteva clipe în urmă, dar în clipa aceea se simţea ca într-un cuptor. Se trase de guler, dându-şi capul pe spate. Cald.

Simţi mâna lui Mat, care-l pipăia pe frunte.

— Mă întorc imediat, îi şopti acesta şi dispăru!

Rămase acolo, zvârcolindu-se în fân; nu era sigur cât timp trecuse, până când Mat se întoarse cu o farfurie plină ochi într-o mână, o carafă în cealaltă şi două pocale albe pe care le ţinea cu degetele, atârnate de toarte.

— Aici nu-i Meştereasă, spuse el, lăsându-se în genunchi lângă Rand.

Umplu unul din pocale şi i-l duse la buze. Rand dădu apa pe gât ca şi cum nu mai băuse nimic de câteva zile întregi; şi tocmai aşa se simţea.

— Nici măcar nu ştiu ce-i aia Meştereasă. Au şi ei pe cineva căreia-i zice Maica Brune, dar e plecată pe undeva ca s-ajute la o naştere, şi nimeni nu ştie când se va-ntoarce. Am reuşit să găsesc ceva pâine, brânză şi cârnaţi. Bunul jupân Inlow e dispus să ne dea orice, câtă vreme nu ieşim să ne vadă oaspeţii. Uite, ia de-aici.

Rand îşi întoarse capul, refuzând mâncarea. Până şi vederea sau gândul la ea îi întorcea stomacul pe dos. După o vreme, Mat oftă şi se aşeză ca să mănânce măcar el. Rand îşi ţinu capul întors şi încercă să nu asculte.

Frisoanele îl cuprinseră din nou, apoi febra, apoi iar frisoanele şi din nou febra. Mat îl învelea când începea să tremure şi îi dădea de băut când se plângea de sete. Se făcea din ce în ce mai întuneric, iar contururile grajdurilor tremurau, în lumina slabă a lămpii. Umbrele luau diverse forme şi se mişcau după bunul lor plac. Apoi îl văzu pe Ba’alzamon care străbătea grajdul cu paşi mari, cu ochii arzători, cu câte un Myrddraal de fiecare parte. Chipurile acestora erau ascunse în faldurile glugilor negre.

Pipăindu-şi disperat mânerul sabiei, încercă să se ridice, ţipând:

— Mat! Mat, sunt aici! Pe Lumină, sunt aici!

Mat, sprijinit de zid, cu picioarele încrucişate, tresări speriat din somn.

— Ce? Iscoade ale Celui Întunecat? Unde?

Clătinându-se pe picioare, Rand îi făcu semne disperate într-o direcţie, apoi rămase cu gura căscată. Umbrele se mişcară, iar unul dintre cai lovi cu copita în somn. Altceva, nimic. Căzu îndărăt pe paie.

— Nu-i nimeni, în afară de noi, îl linişti Mat. Ia, dă-mi mie aia.

Se întinsese spre sabia lui Rand, dar el o strânse şi mai tare în mână.

— Nu, nu. Trebuie s-o ţin eu. E taică-meu, înţelegi? E tata!

Începu din nou să tremure, dar strângea sabia în mâini ca şi cum ar fi fost singura care-l ajuta să scape cu viaţă.

— T-tata!

Mat renunţă să mai încerce să-i ia arma şi-l înveli la loc cu mantiile. Pe timpul nopţii, pe când Mat dormea, apărură şi alţi vizitatori, despre care Rand nu ştia precis dacă erau într-adevăr acolo sau nu. Din când în când se uita la Mat, care dormea cu capul în piept, întrebându-se dacă i-ar fi putut observa şi el, dacă s-ar fi trezit.

Dintre umbre apăru Egwene, cu părul împletit într-o cosiţă lungă şi închisă la culoare, aşa cum fusese în Emond's Field, cu chipul îndurerat şi posomorât.

— De ce ne-ai părăsit? întreba ea. Acum suntem morţi pentru că ne-ai părăsit.

Întins în fân, Rand clătina vlăguit din cap.

— Nu, Egwene. N-am vrut să vă părăsesc. Te rog.

— Am murit cu toţii, ofta ea cu tristeţe, iar moartea este regatul Celui Întunecat. Acum suntem în stăpânirea lui, pentru că ne-ai părăsit.

— Nu. N-am avut de ales, Egwene. Te rog, Egwene, nu pleca. Întoarce-te, Egwene!

Dar ea se întorsese printre umbre şi devenise asemenea lor.

Moiraine avea o expresie calmă, dar chipul ei era palid ca al unui cadavru. Mantia ei semăna cu un giulgiu, iar vocea îl şfichiuia ca un bici.

— Aşa-i, Rand al'Thor. Nu ai de ales. Trebuie să mergi în Tar Valon, sau Cel Întunecat te va lua în stăpânire. Vei rămâne pe vecie înlănţuit în umbre. Numai Aes Sedai te mai pot salva acum. Numai Aes Sedai.

Thom îi rânjea drăceşte. Hainele Menestrelului atârnau pe el, ca nişte zdrenţe pârlite, care-i aminteau de fulgerele izbucnite pe când el se lupta cu Pieritul, ca să le dea timp să fugă. Carnea era arsă şi înnegrită.

— Dacă ai încredere în Aes Sedai, băiete, o să-ţi doreşti să fi murit. Aminteşte-ţi că preţul pentru ajutorul oferit de Aes Sedai este întotdeauna mai mic decât poţi crede, dar mai mare decât îţi poţi imagina. Şi care Ajah te va găsi mai întâi, ia spune? Cea Roşie? Poate cea Neagră. Mai bine fugi, băiete. Fugi.

Privirea lui Lan era tare ca granitul, iar pe chipul său şiroia sângele.

— Ce ciudat, să vezi o sabie cu pecetea bâtlanului în mâinile unui păstor. Eşti demn de ea? Ar trebui să fii. De acum eşti singur. Nici în urma ta şi nici în faţă nu mai exista nimic de care să te agăţi, şi oricine poate fi Iscoadă a Celui Întunecat.

Rânjea ca un lup, iar din gură începuse să-i curgă sânge.

— Oricine.

Apăru şi Perrin, care-l învinovăţea şi-i cerea ajutor, şi jupâneasa al'Vere, care plângea după fata ei, şi Bayle Domon, care-l blestema pentru că-i adusese Pieriţii la bord, şi jupân Fitch, care-şi frângea mâinile din pricina hanului făcut cenuşă, şi Min, care ţipa, prinsă în ghearele unui troloc, oamenii pe care-i cunoştea şi oameni pe care-i întâlnise numai o dată. Dar cel mai rău dintre toţi fusese Tam. Acesta stătea lângă el, încruntându-se, clătinând din cap, fără să scoată un sunet.

— Trebuie să-mi spui, îl imploră Rand. Cine sunt? Te rog, spune-mi. Cine sunt? Cine sunt? strigă el.

— Uşurel, Rand.

O clipă i se păruse că Tam era cel care-i răspundea, dar apoi observă că acesta dispăruse. În locul lui se afla Mat, aplecat peste el, ducându-i la buze un pocal plin cu apă.

— Odihneşte-te. Eşti Rand al'Thor, asta eşti, şi ai mutra cea mai pocită şi ţeasta cea mai tare din Ţinutul celor Două Râuri. Hei, eşti plin de sudoare! Ţi-a trecut febra!

— Rand al'Thor? şopti el.

Mat încuviinţă, iar gestul său era atât de încurajator, încât Rand adormi fără să se atingă de apă.

Nu visase nimic – sau, cel puţin, nu-şi mai amintea –, dar dormise îndeajuns de uşor pentru a deschide ochii de câte ori Mat venea să vadă cum îi mai era. La un moment dat, se întreba

dacă Mat apucase să doarmă vreun pic, dar adormi la rândul său înainte să meargă prea departe cu gândul.

Auzind balamalele uşii scârţâind, se trezi cu totul, dar o vreme nu făcu altceva decât să zacă în fân, dorindu-şi să adoarmă din nou. Dacă dormea, nu mai era conştient de trupul său. Muşchii îl dureau ca nişte zdrenţe sfâşiate şi nu mai avea deloc vlagă în trup. Se chinui să-şi înalţe capul şi reuşise numai din a doua încercare.

Mat şedea la locul său obişnuit, sprijinit de zid, atât de aproape încât îl putea atinge cu braţul. Bărbia îi căzuse pe pieptul care se ridica şi cobora, în ritmul uşor al somnului adânc. Eşarfa îi alunecase pe ochi.

Rand privi spre uşă.

Acolo se afla o femeie, care ţinea uşa deschisă cu o mână. La început, ea i se înfăţişă numai ca o siluetă întunecată, îmbrăcată cu o rochie, de-abia desluşită în lumina slabă a dimineţii, apoi păşi înăuntru, lăsând uşa să se închidă în urma ei. În lumina lămpii, o vedea ceva mai bine. Era cam de-o seamă cu Nynaeve, se gândi el, dar nu era de prin partea locului. Mătasea verde deschis a rochiei sale tremura la fiecare pas. Purta o mantie cenuşie şi moale şi avea părul prins într-o plasă de dantelă, ca spuma laptelui. Uitându-se gânditoare la el şi la Mat, îşi pipăia colierul greu de aur pe care-l avea la gât.

— Mat! strigă Rand, apoi şi mai tare: Mat!

Mat sforăia, şi mai că nu se prăbuşi pe podea, trezindu-se. Frecându-se la ochi, rămase cu privirea aţintită asupra femeii.

— Am venit să-mi caut calul, grăi ea, cu un gest vag în direcţia despărţiturilor, dar fără să-şi ia ochii de la ei. Eşti bolnav?

— E bine, răspunse înţepat Mat. A răcit puţin din cauza ploii, atâta tot.

— Poate c-ar trebui să văd cum îi e. Sunt destul de pricepută…

Rand se întrebă dacă era cumva Aes Sedai. Mai mult chiar decât veştmintele, comportamentul ei trufaş şi sigur pe sine şi felul în care-şi ţinea capul sus, de parcă se pregătea să dea o poruncă, nu se potriveau cu împrejurimile. „Iar dacă o fi Aes Sedai, din ce Ajah să fie?”

— Acum mi-e bine, îi răspunse el. Zău că nu-i nevoie.

Dar ea venise deja către el, străbătând grajdurile, ţinându-şi rochia cu mâinile şi păşind uşor, cu condurii ei cenuşii. Lăsându-se pe covorul de paie, îngenunche lângă el şi-i pipăi fruntea.

— N-ai febră, hotărî ea, cercetându-l încruntată. Era drăguţă, deşi avea trăsăturile foarte accentuate, dar pe chip nu i se vedea nici o urmă de bunătate. Pe de altă parte, nici rece nu părea. Aveai impresia, pur şi simplu, că era lipsită de orice sentiment.

— Totuşi, ai fost bolnav. Da. Da. Şi eşti în continuare slab, ca un pisoiaş de-abia născut. Cred că…

Îşi vârî mâna sub mantie şi, dintr-odată, lucrurile începură să se petreacă mult prea repede pentru ca Rand să poată face altceva decât să scoată un strigat înăbuşit.

Mâna femeii se ivi de sub mantie, într-o fulgerare de lumină; ceva sclipi, pe când ea se întindea către Mat, aplecându-se peste trupul lui Rand. Mat se culcă pe o parte, cu mişcări foarte iuţi, şi se auzi zgomotul scos de metalul care se înfigea în lemn. Totul ţinuse numai o clipă, apoi se lăsase tăcerea.

Mat şedea aproape culcat pe spate, cu o mână încleştată pe încheietura femeii, chiar dincolo de pumnalul pe care ea îl înfipsese în perete, în locul în care se aflase băiatul cu câteva clipe mai înainte, având în cealaltă mână arma luata din Shadar Logoth, proptită la gâtul ei.

Mişcând doar din ochi, ea încercă să privească pumnalul pe care-l ţinea Mat. Cu ochii mari, trase chinuit aer în piept şi dădu să se ferească, dar el îi ţinea în continuare tăişul lipit de piele. După acea primă mişcare, rămăsese nemişcată, ca o stană de piatră.

Umezindu-şi buzele cu limba, Rand privea ţintă tabloul care i se-nfăţişa. Chiar dacă n-ar fi fost aşa de slăbit, nu credea că s-ar fi putut mişca din loc. Apoi, ochii îi căzură pe pumnal şi gura i se uscă. Lemnul din jurul său se înnegrea, iar din locul pârjolit începură să se înalţe firicele de fum.

— Mat! Mat, pumnalul ei…

Mat aruncă o privire spre pumnal, apoi îndărăt la femeie, dar ea nu făcu nici o mişcare, ci rămase pe loc, umezindu-şi la rândul ei buzele, cu mişcări nervoase. Cu un gest repezit, Mat îi desprinse mâna de pe mâner şi o îmbrânci; ea căzu pe spate, îndepărtându-se de ei şi sprijinindu-se în mâini, la spate, fără să-şi ia ochii de la arma din mâna băiatului.

— Nu te mişca, o avertiză el. Dacă te mişti, am să mă folosesc de ăsta. Crede-mă, nu glumesc.

Ea încuviinţă din cap, cu ochii aţintiţi la pumnal.

— Rand, supravegheaz-o!

Rand nu era sigur ce ar fi trebuit să facă dacă ea ar fi încercat ceva – poate să ţipe; oricum nu putea fugi după ea, dacă încerca să scape. Numai că ea stătea pur şi simplu pe loc, fără să se clintească, în timp ce Mat scoase pumnalul ei din perete, cu o mişcare bruscă. Pata cea neagră nu se mai întinse, deşi tot mai scotea un firicel subţire de fum.

Mat căută cu privirea împrejur un loc în care să aşeze pumnalul, apoi îl împinse către Rand, care-l luă uşor, ca şi cum ar fi fost o viperă însufleţită. Părea simplu, deşi avea destul de multe podoabe, cu un mâner de fildeş deschis la culoare şi o lamă îngustă şi sclipitoare, lungă cam cât palma lui. Un simplu pumnal. Numai că el văzuse ce putea face. Mânerul nu era nici măcar călduţ, dar mâna începu să-i transpire. Nădăjduia să nu-l scape în fân.

Femeia nu se mişcă din poziţia în care căzuse, ci rămase cu ochii la Mat, care se întorcea încet spre ea. Îl privea de parcă se întreba ce avea de gând să facă, dar Rand îl observă pe prietenul său mijindu-şi brusc ochii şi încleştându-şi mâna pe mânerul pumnalului.

— Mat, nu!

— A încercat să mă omoare, Rand. Te-ar fi omorât şi pe tine. E Iscoada Celui Întunecat, răspunsese Mat, scuipând cuvintele.

— Dar noi nu suntem, stăruise Rand; femeia căscă gura, de parcă de-abia atunci îşi dădu seama ce avea de gând Mat. Noi nu suntem, Mat.

O clipă, Mat rămase împietrit în loc; lama pumnalului prindea şi reflecta lumina lămpii. Apoi încuviinţă.

— Mişcă-te acolo, îi porunci femeii, arătându-i cu pumnalul spre uşa încăperii în care erau ţinute şeile.

Ea se ridică încet, oprindu-se pentru a-şi curăţa rochia de paie. Până şi când o apucă în direcţia arătată de Mat, se mişca de parcă nu avea niciun motiv să se grăbească. Dar Rand observă că nu înceta să se uite cu teamă la pumnalul cu mâner de rubin din mâna lui Mat.

— Zău că ar trebui să nu vă mai zbateţi atâta, le aruncă ea. Până la urmă, aşa o să fie cel mai bine. O să vedeţi.

— Cel mai bine? rosti Mat cu subînţeles, frecându-şi pieptul, în locul în care ar fi pătruns pumnalul ei, dacă nu s-ar fi mişcat. Hai, treci acolo!

Ea îi dădu ascultare, ridicând nepăsător din umeri.

— O greşeală. După ce s-a întâmplat cu prostul ăla egoist de Gode, s-a iscat destulă tulburare. Ca să nu mai vorbim despre neghiobul care a stârnit panica din târgul Sheran, cine o mai fi fost şi el. Nimeni nu ştie precis ce s-a petrecut acolo sau cum s-a petrecut. Dar aşa e şi mai primejdios pentru voi, nu înţelegeţi? Dacă veniţi în faţa Marelui Stăpân de bunăvoie, veţi avea parte de mari onoruri, dar câtă vreme fugiţi, o să fiţi urmăriţi, şi atunci cine poate spune ce se va întâmpla?

Rand simţi un fior. „Dulăii mei sunt invidioşi. S-ar putea să nu-ţi fie prea bine cu ei."

— Deci aveţi necazuri din pricina a doi băieţi de la ţară, replică Mat, râzând amar. Poate că voi, Iscoadele astea ale Celui Întunecat, nu sunteţi aşa de primejdioase cum am auzit până acuma.

Deschizându-i uşa de la încăperea în care se aflau şeile, se trase la o parte, ca s-o lase să treacă. Ea se opri chiar în prag, privindu-l peste umăr. Privirea ei era de gheaţă, iar glasul, încă şi mai rece.

— O să vezi tu cât suntem de periculoşi. Când ajunge Myrd-draalul…

Ar mai fi vrut să spună ceva, dar Mat o întrerupse, trântind uşa şi zăvorând-o. Întorcându-se spre Rand, îl privi îngrijorat.

— Un Pierit, rosti el încordat, vârându-şi pumnalul la loc sub surtuc. Vine încoace, din câte zicea femeia asta. Cum îţi sunt picioarele?

— De dansat, nu pot, mormăi Rand, dar, dacă mă ajuţi să mă ridic, pot să merg. Sânge şi cenuşă, o să şi fug dacă trebuie, adăugă el, privind pumnalul pe care-l ţinea în mână şi cutremurându-se.

Adunând repede desagile, Mat îl trase în picioare. Rand se clătină şi trebui să se sprijine pe umărul prietenului său ca să nu cadă, dar încercă să se grăbească. Ţinea pumnalul femeii la mare distanţa de trup. Afară, găsi o găleată cu apă. Trecând pe lângă ea, aruncă pumnalul înăuntru. Lama se cufundă în apă cu un fâsâit, scoţând aburi. Cu o grimasă de durere încercă să iuţească pasul.

Cum afară se lumina, erau destul de mulţi oameni pe străzi, chiar dacă era devreme. Totuşi, fiecare îşi vedea de treaba lui, şi nimeni nu-i baga în seamă pe cei doi tineri care plecau din sat, mai ales că locul era plin de străini. Cu toate acestea, Rand se sili din toate puterile să meargă cu spatele drept. Cu fiecare pas se întreba dacă vreunul dintre cei care se grăbeau încoace şi încolo era Iscoadă a Celui Întunecat. „Oare vreunul dintre ei o aşteaptă pe femeia cu pumnalul? Sau pe Pierit?”

După ce se îndepărtaseră cam o mila de sat, puterile îl părăsiră. Acum mergea gâfâind, sprijinindu-se de Mat, iar în clipa următoare era la pământ. Mat îl ajutase să se târâie pe marginea drumului.

— Trebuie să mergem mai departe, îi spuse el, trecându-şi mâna prin păr şi lăsându-şi eşarfa pe ochi. Mai devreme sau mai târziu, cineva o s-o scoată de acolo şi o s-o pornească din nou pe urmele noastre.

— Ştiu, gâfâi Rand. Ştiu. Ajuta-mă.

Mat îi dăduse din nou mâna să se ridice, dar el rămase în loc, clătinându-se, ştiind că n-avea rost. Cum ar fi încercat să facă un pas, ar fi căzut din nou grămadă la pământ.

Sprijinindu-l, Mat aşteptă nerăbdător ca o căruţă, care se apropia dinspre sat, să ajungă lângă ei, apoi mormăi surprins, văzând-o încetinind şi oprindu-se chiar în dreptul lor. Un bărbat cu faţa trasă se uită în jos spre ei, de pe capră.

— S-a-ntâmplat ceva cu prietenul tău? întreba omul cu pipa în gură.

— E numai obosit, răspunse Mat.

Rand îşi dădea bine seama că nu putea păcăli pe nimeni, după cum se sprijinea de Mat. Se desprinse de el şi făcu un pas mai departe. Se clatină pe picioare, dar se sili să nu cadă.

— N-am dormit de două zile, explică el. Am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine. Acum mi-am mai revenit, numai că n-am dormit.

Omul scosese o pală de fum pe la colţul gurii.

— Mergeţi în Caemlyn, aşa-i? La vârstă voastră, cred c-aş fi pornit şi eu să-l văd pe falsul Dragon.

— Da, încuviinţă Mat. Aşa-i. Mergem să-l vedem pe falsul Dragon.

— Ei, hai sus, atunci. Mătăluţă însă te urci în spate. Dacă-ţi vine iarăşi rău, mai bine să fii în paie, nu aicea sus, pe capră. Hyam Kinch mă cheamă.

CAPITOLUL 34

Ultimul sat

Ajunseră în Carysford după lăsarea întunericului, mai târziu decât crezuse Rand, după cum le spusese jupân Kinch când coborâseră din căruţă. Se întrebă dacă nu cumva nu mai percepea timpul aşa cum trebuie. Trecuseră numai trei nopţi de la povestea din Patru Regi, cu Howal Gode, numai două de când Paitr îi surprinsese în târgul Sheran şi numai una, o singură zi, de când necunoscuta Iscoadă a Celui Întunecat încercase să-i omoare în grajdul de la Omul Reginei, dar până şi acest din urmă episod părea să se fi petrecut cu un an, ba chiar cu o viaţă în urmă.

Orice s-ar fi întâmplat cu timpul, Carysford era un sat destul de obişnuit, cel puţin aşa părea. Case de cărămidă, îngrijite, acoperite cu iederă, şi uliţe înguste, în afară de drumul spre Caemlyn, liniştite şi părând paşnice. „Dar dedesubt ce-o fi?” se întrebă el. Şi târgul Sheran avusese o înfăţişare liniştită, la fel ca şi satul în care femeia… Numele aceluia din urma nu-l aflase, şi nici nu voia să se gândească la el.

Lumina se revărsa pe ferestrele caselor în uliţele care erau aproape pustii. Asta îi era pe plac lui Rand. Furişându-se dintr-un colţ în altul, îi evită pe cei câţiva care erau afară. Mat nu se îndepărta de el, împietrind în loc atunci când trosnetul pietrişului îi anunţa că se apropia un localnic, apoi strecurându-se de la o umbră la alta, până ce silueta întunecată trecea de ei.

În acel loc, râul Cary nu avea mai mult de treizeci de paşi în lăţime, iar apa cea întunecată se mişca leneş, dar peste vad fusese, de multă vreme, construit un pod. Veacuri întregi de ploi şi vânturi erodaseră piatra, până ce aceasta ajunsese să nu mai pară clădită de mâna omului. Şi scândurile groase purtau pecetea atâtor ani în care trecuseră peste ele căruţe de toate felurile, încărcate cu mărfuri, săteni şi neguţători. Scândurile desprinse de la locurile lor se clătinau sub picioarele celor doi băieţi, scoţând un zgomot puternic, ca de tobă. O lungă bucată de vreme, până ce trecură de sat şi se pierdură printre câmpurile din partea cealaltă, Rand se tot aşteptase să audă un

glas care să-i întrebe cine erau. Sau, şi mai rău, ştiind foarte bine cine erau…

Pe măsură ce mergeau mai departe, dădeau peste alte semne ale prezenţei oamenilor, din ce în ce mai multe. Peste tot se vedeau luminile de la ferme. Drumul şi ogoarele de dincolo de el erau mărginite de tufişuri cultivate şi de garduri de nuiele. Ogoarele erau peste tot; nu exista loc în care pădurea să se apropie de drum. Păreau să fie mereu lângă vreun sat, chiar şi când se aflau la mai multe ceasuri de mers de târgul cel mai apropiat. Locuri îngrijite şi paşnice. Nicăieri nu se vedea vreun semn că prin întuneric s-ar fi putut ascunde Iscoade ale Celui Întunecat sau făpturi şi mai rele decât acestea.

Fără veste, Mat se aşeză în mijlocul drumului. Acum că singura sursă de lumină rămăsese luna, el îşi ridicase eşarfa pe creştet.

— Doi paşi fac o lungime, mormăi el. O mie de lungimi fac o milă, patru mile fac o leghe… Nu mai fac nici zece paşi, dacă nu ştiu că la capătul drumului mă aşteaptă un loc de dormit. Şi n-ar strica nici ceva de mâncare. Nu cumva ai ascuns ceva prin buzunare? Poate vreun măr. Dacă-i pe-aşa, n-am să te ţin de rău. Măcar uită-te.

Rand se uită de-a lungul drumului, în ambele direcţii. În afară de ei, prin întuneric nu se mai mişca nimic. Trase cu ochiul la Mat, care-şi scosese una din încălţări şi-şi masa piciorul. De fapt, nici ei nu se mai mişcau. Şi pe el îl dureau picioarele. Se simţi străbătut de un fior, ca şi cum ar fi fost avertizat că nu-şi recăpătase puterile pe de-a-ntregul, aşa cum crezuse.

Pe un ogor aflat chiar în faţa lor se înălţau mai multe movile întunecate. Căpiţe de fin, destul de mici, din pricină că animalele trebuiseră hrănite pe timpul iernii.

Îl înghionti pe Mat cu vârful piciorului.

— Dormim acolo.

— Iar căpiţe… oftă Mat, dar se încălţă la loc şi se ridică.

Vântul se înteţea, iar noaptea devenea din ce în ce mai rece. Se căţărară peste scândurile netede din gard şi, în scurtă vreme, se afundară în fin. Prelata care apăra căpiţa de ploaie ţinea şi vântul la distanţă.

Rand se răsuci în scobitura în care se cuibărise până ce găsi o poziţie confortabilă. Fânul tot îl mai înţepa, prin haine, dar se obişnuise cu asta. Încercă să numere căpiţele în care dormise,

de la plecarea din Whitebridge. Eroii din poveşti nu dormeau niciodată în fân sau pe sub tufişuri. Dar nu-i mai venea deloc uşor să pretindă că ar fi fost un astfel de erou, nici măcar pentru scurtă vreme. Oftând, îşi ridică gulerul, sperând ca fânul să nu-i intre pe sub veştminte.

— Rand? întreba încetişor Mat. Tu crezi că o să izbutim?

— Să ajungem în Tar Valon? E încă departe, dar…

— În Caemlyn. Crezi că o s-ajungem în Caemlyn?

Rand înălţă capul, dar în scobitura lor era întuneric; singurul lucru care-i spunea unde era Mat era glasul acestuia.

— Jupân Kinch a zis două zile. Poimâine, răspoimâine cel târziu, o să ajungem.

— Asta dacă nu ne aşteaptă pe drum vreo sută de Iscoade ale Celui Întunecat sau vreun Pierit sau doi, replică Mat; o vreme se lăsă tăcerea, apoi el continuă, părând speriat: Cred ca numai noi am rămas. Orice s-ar mai întâmpla, de acum suntem numai noi doi. Numai noi.

Rand clătină din cap; ştia că Mat nu-l putea observa, pe întuneric, dar oricum o făcea mai mult pentru sine.

— Culcă-te, Mat, şopti el, obosit. Dar şi el rămase multă vreme întins pe spate, înainte să adoarmă. „Numai noi.”

Îl trezi cântecul unui cocoş, iar el se ridică de îndată în lumina slabă de dinainte de revărsatul zorilor, scuturându-şi fânul de pe haine. În ciuda măsurilor pe care şi le luase, câteva i se strecuraseră pe sub guler şi i se aşezaseră pe omoplaţi, făcându-l să se scarpine. Îşi scoase surtucul şi cămaşa din pantaloni, ca să le poată ajunge. Tocmai când se afla în această poziţie, cu o mâna la ceafă şi cu alta răsucită la spate, zări mai multe siluete.

Soarele nu se ridicase încă de tot, dar deja pe drum se vedea un şir de oameni care mergeau spre Caemlyn, singuri sau câte doi, unii având în spate diverse boccele, alţii doar cu un toiag cu care să se ajute la mers, sau nici măcar atât. Cei mai mulţi erau băieţi tineri, dar ici şi colo mai era şi câte o fată sau vreo persoană mai în vârstă. Cu toţii păreau ponosiţi şi istoviţi, ca unii care veniseră de departe, pe jos. Unii mergeau cu capul plecat şi cu umerii căzuţi, deşi era atât de devreme; alţii însă îşi aţintiseră privirea pe ceva care se afla înaintea lor, ascuns vederii lui Rand, în direcţia din care se revărsau zorii.

Mat se rostogoli afară din căpiţă, scărpinându-se de mama focului. Se opri numai cât să-şi lege eşarfa pe frunte, nu atât de jos precum în zilele de dinainte.

— Crezi că azi am putea face rost de ceva de mâncare?

Stomacul lui Rand chiorăi, drept răspuns.

— Ne gândim la asta când ajungem pe drum, hotărî el. Aranjându-şi în grabă hainele, scoase din fân desagile pe care trebuia să le ducă.

Până să ajungă la gard, Mat îi observase şi el pe ceilalţi călători. Se încruntă, şi rămase nemişcat pe ogor, în timp ce Rand tocmai sărea gardul. Un tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât ei, le aruncă o privire, în timp ce trecea pe lângă ei. Avea hainele pline de praf, la fel ca pătura pe care o ducea în spate, făcută sul.

— Încotro? strigă Mat.

— Păi, cum? Spre Caemlyn, să-l vad pe Dragon, strigă celălalt, drept răspuns, fără să se oprească; ridicând dintr-o sprânceană la vederea păturilor şi desagilor care le atârnau pe umeri, adăugă: La fel ca voi.

Şi plecă mai departe râzând; privirea sa scormonea deja depărtările, cu multă nerăbdare.

De mai multe ori în cursul zilei, Mat repetă întrebarea, iar singurii oameni care-i răspunseră altceva se dovediră a fi localnicii. Aceştia fie nu răspundeau deloc, fie scuipau pe jos şi se întorceau dezgustaţi pe călcâie. Şi tot îi mai urmăreau, cu mare grijă, privindu-i pe toţi călătorii în acelaşi fel, cu coada ochiului. Chipurile lor spuneau că străinii erau în stare de orice, dacă nu stăteai cu ochii pe ei.

Şi nu erau doar bănuitori cu străinii, ci păreau de-a dreptul deranjaţi de ei. Pe drum erau mulţi oameni, mergând destul de împrăştiaţi, astfel încât, după ce soarele se înălţase deasupra orizontului şi apăruseră primele căruţe de fermieri, acestea nu reuşeau să înainteze nici măcar în ritmul lent cu care o făceau de obicei. Niciunul dintre localnici nu era dispus să ia pasageri. Singurul răspuns la astfel de cereri era o strâmbătură amară, însoţită eventual de un blestem, din pricina faptului că întârziau de la diversele munci.

Căruţele cu coviltir ale neguţătorilor treceau pe lângă ei fără prea multe piedici, în timp ce călătorii le ameninţau cu pumnii, fie spre Caemlyn, fie în cealaltă direcţie. Foarte devreme, apăru

primul alai care venea într-un trap iute, dinspre răsărit; soarele nici nu se ridicase bine la orizont. Pe dată, Rand ieşi de pe drum. Alaiul nu dădea semne că ar fi fost dispus să încetinească pentru nimic în lume, astfel că văzu şi alţi călători care-i urmau exemplul. Se trase cât putu mai aproape de margine, dar nu se opri.

Singurul avertisment pe care-l primi, pe când prima căruţă hurducăia pe lângă el, fu o umbră mişcându-se în aer. Pe dată, se întinse la pământ, în timp ce biciul căruţaşului şfichiuia aerul, în locul în care, cu câteva clipe mai înainte, fusese capul băiatului. De acolo, de jos, prinse privirea acestuia. Ochi neînduplecaţi, buzele strânse într-o strâmbătură aprigă. Nici nu-i păsa că l-ar fi putut răni sau i-ar fi putut scoate un ochi.

— Orbi-te-ar Lumina! striga Mat, în urma căruţei. Nu poţi să…

Dar un paznic călare îl lovi peste umăr cu mânerul suliţei, culcându-l la pământ peste Rand.

— Dă-te din drum, nespălatule, Iscoadă a Celui Întunecat ce eşti! mârâi acesta, fără să încetinească.

După acest episod, se ţinură la distanţă de căruţe. Erau destul de multe. De-abia ce se pierdea în depărtări scârţâitul roţilor uneia, că se şi auzea alta venind. Paznicii şi căruţaşii îi priveau, cu toţii, pe călătorii care se îndreptau spre Caemlyn ca pe nişte spurcăciuni pe două picioare.

Odată, Rand judecă greşit lungimea biciului unui căruţaş, numai cu câteva degete. Ducându-şi mâna la rana uşoară de deasupra sprâncenei, înghiţi în sec, ca să nu verse, la gândul că fusese atât de aproape să-i scoată ochiul. Căruţaşul îi rânji. Cu cealaltă mână, Rand îl prinse pe Mat, oprindu-l să-şi pună săgeata în arc.

— Lasă-l, spuse el, făcându-i semn cu capul spre paznicii care călăreau alături de căruţe; unii dintre ei râdeau, alţii se uitau urât la arcul din mâinile băiatului. Dacă avem noroc, scăpăm numai cu o bătaie. Dacă avem noroc…

Mat gemu nemulţumit, dar îl lăsă pe Rand să-l tragă din nou pe drum.

De două ori, escadroane compuse din Gărzile Reginei veniră la trap în josul drumului; panglicile din vârful lăncilor fluturau în vânt. Unii dintre fermieri strigau la ei, pretinzând să se ia măsuri împotriva călătorilor, iar Gărzile se opreau de fiecare dată

pentru a-i asculta politicos. Aproape de amiază, Rand se opri şi el, ca să asculte o asemenea discuţie.

Chipul căpitanului Gărzilor era ascuns de un coif cu vizieră; în spatele acesteia, gura sa se vedea numai ca o dungă subţire.

— Dacă vreunul dintre ei fură ceva sau intră fără voie pe pământurile dumitale, mârâi el către fermierul ciolănos care stătea încruntat alături, am să-l duc pe sus în faţa unui magistrat. Însă cei care călătoresc pe Calea Mare a Reginei nu încalcă niciuna dintre Legile sale.

— Dar sunt peste tot, protestă fermierul. Nimeni nu ştie cine sunt, ce sunt. Şi toate zvonurile astea despre Dragon…

— Pe Lumină, omule! Aici sunt numai o mână de oameni. Gândeşte-te că în Caemlyn sunt peste tot, şi în fiecare zi se adună şi mai mulţi.

Căpitanul se încruntă şi mai tare, dând cu ochii de Rand şi de Mat, care stăteau pe drum, în apropierea lor. Le făcu semn să-şi continue drumul, cu mâna sa acoperită de o mănuşă de oţel.

— Hai, hai, la drum, sau vă popresc pentru că împiedicaţi lumea să treacă.

Nu le vorbea mai dur decât îi vorbise fermierului, dar tot îi făcu să se mişte şi-i urmări câtva timp din priviri. Rand îi simţea ochii, care-i sfredeleau ceafa. Bănuia că Gărzile nu prea aveau răbdare cu sătenii şi nici o milă pentru un hoţ înfometat. Se hotărî să-l oprească pe Mat, dacă-i mai propunea cumva să fure ouă.

Cu toate acestea, aglomeraţia de căruţe şi oameni de pe drum avea şi o parte bună, mai ales că erau atâţia tineri care se îndreptau spre Caemlyn. Dacă erau câteva Iscoade ale Celui Întunecat pe urmele lor, le-ar fi venit tot aşa de uşor să-i găsească precum ar fi căutat un ac în carul cu fân. Iar dacă Myrddraalul care venise peste ei în Noaptea Iernii nu ştiuse precis pe cine căuta, poate că nici tovarăşii lui de acum nu erau mai lămuriţi.

Stomacul îi chiorăia adesea, amintindu-i că nu mai aveau bani, oricum nu îndeajuns pentru o masă, la preţurile pe care oamenii le pretindeau atât de aproape de Caemlyn. La un moment dat, se trezi cu mâna pe cutia flautului, dar, dezmeticindu-se, şi-o potrivi în spate, cu un gest hotărât. Gode ştiuse tot ce era de ştiut despre flaut şi jonglerii. Era cu

neputinţa să-şi dea seama cât de multe aflase Ba'alzamon de la acesta, înainte să-şi găsească sfârşitul – dacă, într-adevăr, ceea ce văzuse Rand fusese sfârşitul sau cât le împărtăşise celorlalte Iscoade.

Trecând pe lângă o fermă, se uită cu jind la ea. Văzu un bărbat care patrula pe lângă gard, cu doi câini care mârâiau şi smuceau de lanţurile cu care erau legaţi. Bărbatul părea să nu aştepte decât un prilej pentru a le da drumul. Nu toţi fermierii îşi scoseseră câinii la vedere, dar niciunul nu era dispus să le dea de lucru călătorilor.

Până la apusul soarelui, Rand şi Mat traversară încă două sate. Localnicii stăteau adunaţi în grupuri mici, vorbind între ei şi privindu-i pe călătorii care treceau prin apropiere, într-un ritm constant. Chipurile lor nu erau mai prietenoase decât cele ale fermierilor, ale căruţaşilor sau ale Gărzilor Reginei. Toţi străinii ăştia care mergeau să-l vadă pe falsul Dragon. Nişte proşti, care se băgau unde nu le fierbea oala. Poate că erau cu toţii slujitorii falsului Dragon. Poate chiar Iscoade ale Celui Întunecat. Şi cine ştie dacă nu cumva era acelaşi lucru?

La căderea serii, şirul de călători începu să se rărească, în cel de-al doilea sat. Puţinii care aveau bani dispărură în han, deşi părea că se iscase o mică dispută, pentru că hangiul nu era prea dornic să le dea drumul înăuntru. Alţii începură să caute tufişurile aflate mai la-ndemână sau ogoarele fără câini. Înainte de asfinţitul soarelui, numai ei doi mai rămăseseră pe drum. Mat începu să pomenească despre posibilitatea de a găsi o nouă căpiţă, dar Rand insistă să nu se oprească.

— Să mergem până ce nu mai vedem drumul, propuse el. Cu cât mergem mai mult fără să ne oprim, cu atât înaintăm mai mult. „Asta dacă mai e cineva pe urmele noastre. Şi de ce ar mai fi, acum, după ce-au aşteptat atât de mult şi ne-au dat atâta răgaz?"

Argumentul se dovedi îndeajuns de puternic pentru Mat. Aruncând priviri repezi peste umăr, el mări pasul. Rand trebui să se grăbească, pentru a nu rămâne în urmă.

Se făcu din ce în ce mai întuneric, şi numai lumina lunii mai străpungea uşor bezna. Elanul lui Mat se stinse, iar el începu din nou să se plângă. Rand simţea nişte noduri dureroase la glezne. Îşi spuse că fuseseră zile în care mersese şi mai mult, pe când trudea la fermă alături de Tam, dar, oricât şi ar fi repetat-o, nu

se putea convinge. Scrâşnind din dinţi, se sili să uite de durere şi să nu se oprească.

Din pricină că Mat se plângea mereu, iar el se concentra asupra fiecărui pas făcut, nu observară luminile din satul aflat în faţa lor decât când aproape ajunseseră. Rand se opri, simţind dintr-odată o arsură care pornea de la tălpi şi i se urca până la coapse. I se păru că simte şi o bătătură, pe talpa piciorului drept. La vederea luminilor, Mat căzu în genunchi, scoţând un geamăt.

— Acum putem să ne oprim? gâfâi el. Sau vrei să găsim un han şi să atârnăm la intrare un semn pe care să-l vadă toate Iscoadele celui Întunecat? Sau vreun Pierit?

— Să trecem de sat, răspunse Rand, cu ochii la lumini. De la depărtare, cufundat în întuneric, satul semăna cu Emond’s Field. „Aici, oare ce ne aşteaptă?” Mai e o milă, doar atât.

— Doar atât? Nu mai fac niciun pas.

Pe Rand îl ardeau picioarele, dar se sili să mai înainteze puţin, încă puţin. Nu era deloc mai uşor, dar nu se opri, ci o luă încet. Înainte să fi apucat să facă zece paşi, îl auzi pe Mat, care se împleticea pe urmele lui, mormăind ceva pentru sine. Se simţi mulţumit ca nu putea auzi ce spunea prietenul lui.

Era îndeajuns de târziu pentru ca străzile să fie pustii, deşi cele mai multe case aveau cel puţin o fereastră luminată. Hanul aflat în mijlocul satului era plin de lumini, înconjurat de o strălucire aurie care alunga întunericul. Dinăuntru se auzeau muzică şi hohote de râs, înăbuşite de zidurile groase. Semnul de deasupra uşii scârţâia în bătaia vântului. La capătul apropiat al hanului, pe drumul spre Caemlyn, se aflau o căruţă şi un cal, împreună cu un bărbat care cerceta frâiele. La capătul îndepărtat stăteau în picioare alţi doi bărbaţi, aflaţi chiar la marginea porţiunii luminate.

Rand se opri în umbră, lângă o casă în care nu se vedea nici o lumină. Era prea obosit pentru a mai căuta prin împrejurimi o cale ocolită. Un minut de odihnă nu avea ce rău să-i facă. Doar un minut. Doar până plecau bărbaţii. Mat se sprijini de zid cu un oftat de mulţumire, lăsându-se pe spate, de parcă plănuia să adoarmă chiar acolo.

Era ceva în legătură cu cei doi bărbaţi care-l nelinişte pe Rand. Nu putea fi sigur, la început, dar apoi îşi dădu seama că şi cel cu căruţa era de aceeaşi părere. Ajungând la capătul curelei

pe care o cerceta, el potrivi căpăstrul pe botul calului, apoi se întoarse şi luă totul de la început. În tot acest timp, nu-şi înălţă capul, ci rămase cu privirile aţintite asupra a ceea ce făcea, fără să se uite la cei doi. Era cu putinţă ca el să nu-şi fi dat seama, pur şi simplu, de prezenţa celorlalţi, deşi între ei nu erau nici cincizeci de picioare, numai că se mişca prea brusc şi, din când în când, se răsucea stângaci pe călcâie, ca nu cumva să se uite spre ei.

Unul dintre bărbaţii din umbră nu se distingea decât ca o siluetă întunecată, dar celălalt era ceva mai aproape de lumină, cu spatele spre Rand. Chiar şi aşa, era limpede că nu era prea mulţumit de discuţia pe care o purta. Îşi frângea mâinile şi stătea cu capul plecat, scuturându-l din când în când, ca şi cum ar fi aprobat ceea ce-i spunea cel de al doilea. Rand nu auzea nimic, dar rămase cu impresia că singurul care vorbea era cel din umbră, iar cel nervos nu făcea decât să asculte, să încuviinţeze şi să-şi frângă mâinile îngrijorat.

Până la urmă, cel învăluit în beznă se întoarse, iar celălalt înaintă până în bătaia luminii. În ciuda frigului, îşi ştergea faţa cu şorţul lung cu care era încins, ca şi cum ar fi fost scăldată în sudoare.

Simţind cum i se făcea părul măciucă, Rand privi silueta care păşea prin întuneric. Nu ştia de ce, dar, neliniştea care îl cuprinse părea să aibă legătură cu individul acela. Rand se simţea pradă unui vag presentiment, de parcă tocmai îşi dăduse seama că cineva se apropia pe furiş de el. Scuturând din cap, îşi frecă braţele, cu mişcări bruşte. „Doar nu te-ai prostit şi tu, ca Mat?”

În acea clipă, silueta trecu peste un petic luminat de sub o fereastră, iar Rand se înfioră. Firma hanului scârţâia în bătaia vântului, dar mantia cea neagră nici nu se mişca.

— Un Pierit, şopti el, iar Mat sări în picioare de parcă ar fi strigat în gura mare.

— Ce…?

Îi astupă gura cu mâna.

— Încet.

Silueta întunecată se pierdu în umbră. „Unde?”

— Cred că acum a plecat. Nădăjduiesc cel puţin.

Îşi dădu mâna la o parte, iar Mat nu scoase niciun zgomot, ci doar trase aer în piept, adânc şi răsunător. Bărbatul cel nervos

ajunsese aproape de uşa hanului. Se opri şi-şi netezi şorţul, încercând în mod vizibil să se liniştească, înainte să intre.

— Ciudaţi prieteni mai ai, Raimun Holdwin, vorbi dintr-odată omul de lângă căruţă; era glasul unui bătrân, puternic însă. Vorbitorul se îndreptă de spate, clătinând din cap. Ciudaţi prieteni pentru un hangiu, după căderea nopţii.

Bărbatul cel nervos tresări auzind acestea şi privi în jur de parcă nu văzuse până atunci nici căruţa şi nici pe bătrân. Inspiră adânc şi îşi regăsi cumpătul, apoi întrebă scurt:

— Şi ce vrei să spui cu asta, Almen Bunt?

— Numai ce-am spus, Holdwin. Ciudaţi prieteni. Nu-i de prin partea locului, aşa-i? Mulţi ciudaţi au mai apărut în ultimele săptămâni. Tare mulţi.

— Ce să zici şi tu, răspunse Holdwin, ridicând dintr-o sprânceană în direcţia căruţei. Eu cunosc mulţi oameni, chiar şi unii din Caemlyn. Nu ca dumneata, care stai tot timpul închis în ferma aia a dumitale. Făcu o pauză, apoi continuă, ca şi cum simţea că mai are de dat lămuriri. Este din Patru Regi. Caută doi tâlhari. Băieţi tineri. I-au furat o sabie cu pecetea bâtlanului.

Lui Rand i se tăie răsuflarea, auzind de „Patru Regi”. Iar când hangiul pomeni de sabie, trase cu ochiul la Mat. Prietenul său se lipise de zid şi rămăsese cu ochii mari, aţintiţi în beznă, încât nici nu-i se mai vedeau pupilele. Rand şi-ar fi dorit să facă aidoma – Jumate-Omul putea fi oriunde –, numai că privirea i se întoarse către cei doi bărbaţi din faţa hanului.

— O sabie cu pecetea bâtlanului! exclamă Bunt. Nu mă mir c-o vrea înapoi.

Holdwin încuviinţă.

— Da, şi-i vrea şi pe ei. Prietenul meu e om bogat, e… neguţător, iar ei le-au făcut tot felul de necazuri celor aflaţi în slujba lui. Au răspândit tot soiul de poveşti şi i-au scos din fire pe toţi. Sunt Iscoade ale Celui Întunecat, şi ciraci de ai lui Logain pe deasupra.

— Şi Iscoade ale Celui Întunecat, şi tovarăşi de-ai falsului Dragon? Şi mai şi răspândesc poveşti? O groază de lucruri pentru doi tineri. Parcă aşa ai spus, că sunt tineri, nu?

În glasul lui Bunt se simţi deodată o undă de ironie, dar hangiul păru să n-o bage de seamă.

— Da. N-au nici douăzeci de ani. E şi o răsplată – o sută de coroane de aur – pentru amândoi. Dar sunt şmecheri, ăştia doi,

continuă el după ce şovăi o clipă. Numai Lumina ştie ce soi de poveşti spun, încercând să-i stârnească pe oameni unii împotriva altora. Şi sunt şi periculoşi, deşi nu par. Stricaţi până-n măduva oaselor. Dacă ţi se pare că-i zăreşti pe undeva, mai bine stai deoparte. Doi băieţi, unul cu o sabie, amândoi foarte precauţi. Dacă sunt chiar ei… prietenul meu o să-i prindă, după ce-i dăm de ştire pe unde sunt.

— S-ar zice că ştii şi cum arată.

— O să ştiu când o să-i văd, spuse încrezător Holdwin. Numai să nu-ncerci să-i prinzi dumneata, de unul singur. Nu trebuie să păţească nimeni nimic. Numai vino să-mi spui dacă-i vezi. Prietenul meu se va… ocupa de ei. O sută de coroane pentru amândoi, dar numai dacă sunt împreună.

— O sută de coroane pentru amândoi, cugetă Bunt. Dar pentru sabia aia pe care o vrea atât de mult cât dă?

Brusc, Holdwin păru să-şi dea seama că bărbatul îşi bătea joc de el.

— Nici nu ştiu de ce mai stau de vorbă cu dumneata, se răsti el. Văd că tot n-ai renunţat la planul ăla prostesc.

— Nu-i aşa prostesc, răspunse liniştit Bunt. S-ar putea să nu mai am prilejul să văd un fals Dragon, înainte să mor – facă Lumina să fie aşa! –, şi sunt prea bătrân ca să mai înghit praful de pe urma cine ştie cărui neguţător, de aici şi până în Caemlyn. Aşa, o să fiu singur pe drum, şi o să ajung în Caemlyn mâine dimineaţă.

— Singur? se miră hangiul, cu glas răutăcios. N-ai de unde să ştii ce se ascunde în întuneric, Almen Bunt. Singur pe drum, în beznă. Chiar dacă te aude cineva zbierând, şi tot n-o să-şi deschidă uşa ca să-ţi dea o mână de ajutor. Parcă n-ai ştii cum sunt vremurile, Bunt. Nici măcar vecinul tău cel mai apropiat n-ar face-o.

Nimic din toate acestea nu părea să-l tulbure pe bătrânul fermier, care răspunse la fel de liniştit ca mai înainte:

— Dacă Gărzile Reginei nu pot menţine siguranţa pe drum, nici măcar atât de aproape de Caemlyn, atunci niciunul dintre noi nu este în siguranţă, nici chiar în dormitor. Şi zic eu că un lucru ar putea face şi Gărzile, ca să nu mai fie primejdii pe drum – anume să-l pună în fiare pe amicul acela al dumitale care se furişează pe întuneric, de parcă îi e frică să nu-l vadă cumva cineva. N-o să-mi spui acuma că nu-i pus pe rele.

— Frică! exclamă Holdwin. Prost bătrân ce eşti, dac-ai şti… Dar se întrerupse brusc, clănţănind din dinţi, şi se scutură din tot trupul. Nici nu ştiu de ce-mi pierd vremea cu dumneata. Hai, valea! Nu mai sta acolo, să nu poată lumea să intre în hanul meu.

Şi, cu asta, uşa hanului se închise în urma lui, cu un zgomot răsunător. Mormăind ca pentru sine, Bunt apucă marginea căruţei şi puse piciorul pe roată, dând să se urce. Rand şovăi numai o clipă. Mat îl apucă de braţ tocmai când dădea să se apropie.

— Ai înnebunit, Rand? O să ne recunoască precis!

— Şi preferi să rămâi aici? Cu Pieritul prin preajmă? Unde crezi c-o să putem ajunge pe jos, înainte să ne prindă?

Încerca să nu se gândească la faptul că nici cu căruţa nu puteau ajunge prea departe, dacă-i găsea. Se smulse din strânsoarea lui Mat şi ieşi în drum. Îşi ţinu mantia cu grijă, pentru ca sabia să rămână ascunsă. Nu era nimic bătător la ochi – vântul sufla puternic şi era destul de frig.

— Am auzit fără să vreau că mergeţi în Caemlyn, spuse el.

Bunt tresări, smulgând un toiag din căruţă. Faţa sa trasă era plină de zbârcituri, rămăsese fără jumătate din măsele, dar mâinile sale noduroase ţineau toiagul cu multă siguranţă. După o vreme, îl lăsă jos şi se sprijini în el.

— Deci voi doi mergeţi în Caemlyn. Să-l vedeţi pe Dragon, nu?

Rand nu-şi dăduse seama că Mat îl urmase. El se ţinea cu câţiva paşi mai în spate totuşi, în întuneric, privind hanul şi pe bătrân cu aceiaşi ochi bănuitori cu care cerceta şi împrejurimile.

— Pe falsul Dragon, îl corectă apăsat Rand.

Bunt încuviinţă.

— Sigur, sigur.

Aruncă o privire piezişă spre han, apoi, brusc, îndesă la loc toiagul sub capra căruţei.

— Ei, dacă vreţi, atunci urcaţi. Am pierdut şi aşa destulă vreme.

Şi se căţără pe capră. Rand se urcă şi el, în spate, când fermierul tocmai trăgea de frâie. Mat veni în fugă, după ce căruţa se urni. Rand îl prinse de braţ şi-l trase sus.

Bunt mergea destul de iute, astfel că satul dispăru în scurtă vreme în urma lor. Rand stătea întins pe scândurile goale,

încercând să nu i se facă rău din pricina legănării roţilor. Mat îşi înăbuşea căscaturile cu pumnul, privind bănuitor locurile prin care treceau. Ogoarele şi fermele erau cufundate în întuneric; când şi când, se vedeau luminile de pe la ferme. Acestea însă păreau îndepărtate, de parcă se luptau în zadar cu noaptea. Se auzi bocetul îndurerat al unei bufniţe, iar vântul gemu ca nişte suflete pierdute în Umbră.

„Ar putea fi oriunde în jurul nostru”, se gândi Rand.

Bunt părea să resimtă şi el apăsarea nopţii, căci, pe neaşteptate, începu să vorbească.

— Aţi mai fost vreodată în Caemlyn? întrebă el, chicotind. Cred că n-aţi apucat. Ei, aşteptaţi să-l vedeţi. Oraşul cel mai mare din lume. Oh, am auzit şi eu de Illian, de Ebou Dar de Tear şi de altele – se găseşte mereu câte un prost care să creadă că un lucru e mai mare şi mai bun, numai pentru că se află undeva, în depărtare dar, după capul meu, Caemlyn e cel mai măreţ care există pe lume. Mai măreţ nici nu poate fi. Nu, nu poate. Decât dacă Regina Morgase, scălda-o-ar Lumina, ar scăpa de vrăjitoarea aia din Tar Valon.

Rand stătea întins, cu capul aşezat pe paturile făcute sul şi pe bocceaua lui Thom, privind întunericul care plutea pe lângă ei, fără să ia seama la vorbele fermierului. Glasul acestuia ţinea bezna la distanţă şi făcea să nu se mai audă bocetul vântului. Deodată însă, se răsuci şi se uita la spinarea întunecată a celui de pe capră.

— Aes Sedai, vreţi să spuneţi?

— Păi, ce altceva? Stă acolo în palat ca un păianjen. Eu unul îi sunt credincios Reginei – întrebaţi pe cine vreţi voi dar tot spun că nu-i bine. Nu sunt dintre cei care zic că Elaida are prea multă înrâurire asupra Reginei. Nu, nu. Cât despre proştii care pretind că Elaida e de fapt regină în toate privinţele, în afara titlului… uite ce părere am despre ei, sfârşi el, scuipând în întuneric. Morgase nu-i o marionetă, ca să danseze cum îi cântă cine ştie ce vrăjitoare din Tar Valon.

Altă Aes Sedai. Dacă… de fapt, nu dacă, ci când Moiraine ajungea în Caemlyn, putea foarte bine să se ducă s-o caute pe una din suratele sale. Dacă se întâmpla ceva rău, aceasta Elaida i-ar fi putut ajuta să ajungă în Tar Valon. Se uită la Mat, iar acesta, ca şi cum l-ar fi auzit, clătină din cap. Deşi nu-i putea

vedea chipul, ştia că trebuie să fi avut aceeaşi expresie de refuz.

Bunt îşi continuă vorba, plesnind din bici de câte ori calul încetinea, dar în rest odihnindu-şi mâinile în poală.

— Sunt credincios Reginei, după cum am spus, dar până şi proştii spun vorbe înţelepte, din când în când. Până şi porcul orb mai găseşte o ghindă câteodată. Trebuie să se petreacă nişte schimbări. Vremea asta, recoltele care nu se mai fac, vacile rămase fără lapte, viţeii şi mieii care se nasc morţi sau cu două capete. Ticăloşii de corbi nici nu mai aşteaptă să-i vadă murind. Oamenii sunt speriaţi. Vor să dea vina pe cineva. Colţul Dragonului apare pe uşile lor. Făpturi care se furişează prin întuneric. Hambarele ard. Mai sunt şi unii ca amicul ala al lui Holdwin, de sperie lumea. Regina trebuie să facă ceva, înainte să fie prea târziu. Înţelegeţi şi voi, nu?

Rand scoase un sunet nedesluşit, gândindu-se că fuseseră încă şi mai norocoşi decât crezuse prima dată, găsindu-l pe bătrânul acesta cu căruţa lui. Dacă aşteptau zorii, era cu putinţă să nu fi ajuns mai departe de acel ultim sat. Făpturi care se furişează prin noapte. Se ridică să privească peste marginea căruţei, în întuneric. I se păru că vede umbre şi siluete care se zvârcoleau, şi se lăsă la loc, înainte ca închipuirea sa să-l convingă că era cine ştie ce pe acolo.

Bunt luă totul drept o încuviinţare.

— Aşa. Sunt credincios Reginei şi am să mă împotrivesc celor care vor să-i facă rău, dar am dreptate. Ia gândiţi-vă la Domniţa Elayne şi la Prinţul Gawyn. Acuma, e cu putinţă să nu li se-ntâmple nimic rău, ba chiar să fie bine. Sigur, ştiu că totdeauna s-a făcut aşa în Andor. Domniţa Moştenitoare să fie trimisă în Tar Valon ca să înveţe de la Aes Sedai, iar fiul cel mai mare să plece să înveţe de la Străjeri. Cred în tradiţii, zău că da, dar ia uitaţi-vă cu ce ne-am ales ultima dată. Luc a murit în ţinuturile atinse de Mană, înainte să fie măcar uns drept Dintâi Prinţ al Sabiei, iar Tigraine a dispărut – a fugit sau a murit – când a venit vremea să urce pe tron. Povestea asta încă ne mai tulbură. Sunt unii care spun că e încă în viaţa, ştiţi, şi că Morgase nu e Regină de drept. Nişte neghiobi de cea mai joasă speţă. Îmi amintesc ce s-a-ntâmplat. Îmi amintesc de parc-ar fi fost ieri. Nu mai era nici o Domniţă-moştenitoare care să urce pe tron când a murit bătrâna Regina, şi fiecare Casă din Andor

complota şi se lupta pentru acel drept. Şi Taringail Damodred. Nici n-ai fi zis că-şi pierduse soţia… nu se gândea decât la Casa care va câştiga lupta, ca să se poată însura din nou şi să ajungă totuşi Prinţ Consort. Ei, a făcut-o şi p-asta, deşi nu ştiu de ce l-a ales Morgase pe… of, da’ niciun bărbat nu cunoaşte gândurile femeilor, iar o regină este de două ori femeie, măritată şi cu bărbatu-său, şi cu regatul. A obţinut ce-a vrut, până la urmă, chiar dacă nu cum a vrut. Aşadar, până ca el să piară, şi Cairhien a fost implicat în toate comploturile, şi ştiţi cum s-a sfârşit asta. Copacul a fost tăiat, iar Aielii, cu văluri negre pe faţă, au trecut Zidul Dragonului. Mă rog, după ce i-a făcut pe Elayne şi pe Gawyn, a avut bunul simţ să se lase omorât, şi aşa s-a isprăvit cu asta, cred. Dar de ce să-i trimită în Tar Valon? Ar cam fi timpul ca oamenii să nu se mai gândească la Aes Sedai, de câte ori le vine în minte tronul din Andor. Dacă trebuie să plece undeva la învăţătură, ce să zic, şi-n Illian sunt biblioteci la fel de bune ca în Tar Valon, iar cei de acolo ar putea s-o-nveţe pe Domniţa Elayne la fel de multe lucruri despre domnie şi despre intrigi ca şi vrăjitoarele. Nimeni nu ştie mai multe despre intrigi decât locuitorii din Illian. Iar dacă oamenii din Gardă nu-l pot învăţa pe Seniorul Gawyn îndeajuns de multe lucruri despre meşteşugul armelor, ce să zic, şi în Illian sunt soldaţi. Şi în Shienar, şi în Tear, că veni vorba. Eu îi sunt credincios Reginei, dar aş zice să cam terminăm odată toată povestea asta cu Tar Valon. Trei mii de ani înseamnă destul. Ba chiar prea mult. Regina Morgase poate să ne conducă şi să pună lucrurile la punct şi fără ajutor din Turnul Alb. Vă spun, femeia asta te face să fii mândru să îngenunchezi în faţa ei şi să-i ceri binecuvântarea. Păi, odată…

Rand se lupta cu somnul după care tânjea tot trupul său, dar scârţâitul ritmic şi legănatul căruţei îl făcură, în cele din urmă, să adoarmă, în timp ce Bunt încă mai vorbea, cu glasul său tărăgănat. Îl visă pe Tam. La început se aflau la masa cea mare de stejar de la fermă, bând ceai în timp ce Tam îi povestea despre Prinţi Consorţi, Domniţe Moştenitoare, despre Zidul Dragonului şi Aielii cu văluri negre. Sabia cu pecetea bâtlanului zăcea pe masă între ei, dar niciunul n-o privea. Brusc, se trezi în Pădurea de la Apus, trăgând după el targa improvizată, prin noaptea luminată de lună. Când privi peste umăr, văzu că pe

targă nu era taică-său, ci Thom, care şedea picior peste picior şi jongla cu mingile, luminat de razele lunii.

— Regina e măritată cu regatul, spuse Thom, în timp ce mingile colorate dănţuiau în cerc, dar Dragonul… Dragonul e una cu lumea, iar lumea e una cu Dragonul.

Ceva mai în spate, Rand zări un Pierit, cu mantia sa nebătută de vânt, pe calul care se strecura în tăcere, ca un spectru, printre copaci. De şaua Myrddraalului atârnau două capete retezate, din care picura sângele care se scurgea în râuri întunecate pe spinarea armăsarului negru ca smoala. Erau Lan şi Moiraine, cu feţele schimonosite de durere. În timp ce călărea, Pieritul trăgea după sine mai multe laţuri, fiecare legat de încheieturile celor care fugeau în spatele lui, pe urmele copitelor tăcute ale calului, cu feţele albe de disperare. Mat şi Perrin. Şi Egwene.

— Nu ea! strigă Rand. Pârjoli-te-ar Lumina, pe mine mă vrei, nu pe ea!

Jumate-Omul făcu un gest, iar în jurul lui Egwene izbucniră flăcări care-i preschimbară tot trupul în cenuşă; oasele i se înnegriră şi se făcură praf.

— Dragonul e una cu lumea, rosti Thom, jonglând în continuare, nepăsător, iar lumea este una cu Dragonul.

Rand ţipă… şi deschise ochii.

Căruţa înainta scârţâind pe drumul spre Caemlyn, înconjurată de întuneric şi de mirosul dulce al fânului de mult dispărut; se simţea şi un uşor miros de cal. Pe pieptul lui se odihnea o siluetă mai întunecata ca noaptea, iar în ochii lui se pironiseră alţi ochi, mai negri ca moartea.

— Eşti al meu, şopti corbul, iar pliscul cel ascuţit i se înfipse în ochi. Rand ţipă, simţind cum pasărea îi scotea ochiul din orbită. Cu un urlet ascuţit, el se ridică, ducându-şi ambele mâini la faţă.

Căruţa era scăldata în lumina zorilor. Uimit, îşi privi palmele. Nu era nici o urma de sânge. Nu simţea durere. Restul visului îi pierea deja din minte, dar ultima parte… Cu mişcări gingaşe, îşi pipăi faţa şi se cutremură.

— Măcar… căscă Mat, de-i trosniră fălcile, măcar ai apucat să dormi.

În ochii lui tulburi nu se citea prea multă compasiune. Stătea ghemuit sub mantie, cu capul pe păturile făcute sul.

— Toată noaptea a vorbit, fir-ar să fie.

— Te-ai trezit de-a binelea? întrebă Bunt de pe capră. Ce m-ai mai speriat, când ai ţipat aşa. Ei, am ajuns, mai spuse, fluturându-şi braţul în faţa lor într-un gest grandios. Caemlyn, cel mai măreţ oraş din lume.

CAPITOLUL 35

Caemlyn

Rand se răsuci, pentru a ajunge în spatele bărbatului de pe capră, ridicându-se în genunchi. Nu se mai putu abţine şi izbucni într-un hohot de râs uşurat.

— Am ajuns, Mat! Ţi-am zis că o să…

Dar cuvintele i se opriră în gât, când dădu cu ochii de Caemlyn. După trecerea prin Baerlon şi, încă şi mai mult, după ruinele din Shadar Logoth, crezuse că ştia cum arăta un mare oraş, dar acesta… îi întrecea toate aşteptările.

În afara măreţelor ziduri, clădirile se înghesuiau laolaltă, ca şi cum toate oraşele prin care trecuseră fuseseră mutate de la locurile lor şi aduse aici, strânse unul într-altul. Caturile de sus ale hanurilor se înălţau deasupra acoperişurilor de ţigla ale caselor, iar depozitele pitice, largi şi fără ferestre se iţeau de peste tot. Clădiri de cărămidă roşie, de piatră cenuşie sau văruite în alb, amestecate unele printre altele, se răspândeau în depărtări, cât vedeai cu ochii. Baerlon ar fi putut dispărea fără urmă pe acolo, iar Whitebridge putea fi înghiţit de douăzeci de ori, fără nici o greutate.

Cât despre ziduri… înălţimile netede, de cincizeci de picioare, din piatră cenuşie, vârstate cu argintiu şi alb, se întindeau într-un cerc imens, rotunjindu-se spre miazănoapte şi miazăzi, făcându-l pe Rand să se întrebe cât de departe ajungeau. Pe toată lungimea lor se înălţau turnuri rotunde, cu mult mai mari decât zidul în sine. În vârful fiecărui turn fâlfâiau steaguri roşu cu alb. De dincolo de zid se zăreau şi alte turnuri zvelte, mai înalte chiar decât cele de pe ziduri, şi cupole care sclipeau în soare, albe şi aurii. Miile de poveşti pe care le auzise îl făcuseră să-şi imagineze felurite oraşe, măreţele reşedinţe ale regilor şi ale reginelor, ale tronurilor, ale puterilor şi ale legendelor, iar Caemlyn se potrivea perfect cu toate acele imagini.

Căruţa scârţâia, îndreptându-se înspre oraş, pe drumul cel lat, către porţile încadrate de turnuri. Pe porţi tocmai ieşea alaiul de căruţe al unui neguţător, pe sub o arcadă rotundă, tăiată în

piatră, pe unde ar fi putut pătrunde şi un uriaş, sau zece uriaşi unul lângă altul. Pieţe neîngrădite se înşirau de-a lungul drumului, pe ambele părţi; acoperişurile de ţiglă ale tarabelor sclipeau în roşu şi violet, având între ele despărţituri şi felurite lăcaşuri pentru animale. Viţeii mugeau mai subţire, vitele, mai gros, gâştele gâgâiau, găinile cotcodăceau, caprele şi oile behăiau, iar oamenii se tocmeau, ţipând din toţi rărunchii. Prin porţile oraşului, un val de zgomot se revărsa spre ei.

— Ce v-am spus? zise Bunt, trebuind să ridice glasul ca să poată fi auzit. Cel mai măreţ oraş din lume. Ştiaţi c-a fost construit de Ogieri? Cel puţin Oraşul Interior şi Palatul. Aşa-i de vechi acest Caemlyn al nostru, unde buna Regina Morgase, scălda-o-ar Lumina, face legea şi menţine pacea în Andor. Cel mai măreţ oraş din lume.

Rand era dispus s-o creadă. Rămăsese cu gura deschisă, şi ar fi vrut să-şi astupe urechile cu palmele, pentru a se feri de zgomot. Drumul era plin de oameni, înghesuindu-se precum cei din Emond’s Field pe Pajişte, la Bel Tine. Îşi aminti cum se gândise că erau mult prea mulţi oameni în Baerlon, şi aproape că-i veni să râdă. Se uită la Mat şi rânji. Prietenul lui chiar îşi astupase urechile cu palmele şi lăsase umerii în jos, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă capul cu totul.

— Cum să ne ascundem aici? întreba el cu glas tare, văzând că Rand îl privea. Cum să ne dăm seama în cine putem avea încredere, când sunt atât de mulţi oameni? Atât de mulţi, lua-i-ar naiba! Pe Lumină, şi ce zgomot!

Înainte să răspundă, Rand îl privi pe Bunt. Fermierul era cufundat încă în contemplarea oraşului; cu toată harmalaia din jur, oricum era cu putinţă să nu fi auzit nimic. Cu toate acestea, când îi răspunse lui Mat, îşi apropie buzele de urechea lui.

— Cum crezi că o să ne găsească, printre atâţia oameni? Nu-ţi dai seama, cap pătrat ce eşti? Suntem în siguranţă, dacă înveţi şi tu să-ţi pui lacăt la gura aia blestemată.

Ridică un braţ şi îi arătă celuilalt împrejurimile, pieţele şi zidurile oraşului la care încă nu ajunseseră.

— Ia uită-te, Mat! Aici se poate întâmpla orice! Orice! S-ar putea chiar s-o găsim pe Moiraine aşteptându-ne, şi pe Egwene, şi pe toţi ceilalţi.

— Dacă sunt în viaţă. Eu zic că au murit şi ei, ca şi Menestrelul.

Rânjetul dispăru de pe faţa lui Rand, iar el se întoarse să privească porţile apropiindu-se. Într-un oraş cum era Caemlyn se putea întâmpla orice. Se agăţa cu încăpăţânare de acel gând.

Calul nu se putea mişca mai repede, oricât ar fi tras Bunt de frâie; cu cât se apropiau mai mult de porţi, cu atât mulţimea devenea mai deasă. Oamenii se înghesuiau umăr la umăr, împiedicând şi căruţele care dădeau să intre. Rand observă cu bucurie că mulţi erau tineri plini de praf, mergând pe jos şi fără prea multe desagi. Dar, orice vârstă ar fi avut, mulţi dintre călătorii care se înghesuiau spre porţi aveau o înfăţişare ponosită, căruţe hodorogite şi cai obosiţi, veştminte mototolite din pricina atâtor nopţi în care dormiseră pe unde apucau, mersul ostenit şi ochii tulburi. Dar, tulburi sau nu, ochii lor erau aţintiţi asupra porţilor, ca şi cum, odată ajunşi înăuntru, ar fi scăpat de toată oboseala.

La poartă se aflau şase dintre Gărzile Reginei, ale căror tunici curate roşu cu alb şi cămăşi sclipitoare de zale se deosebeau puternic de veştmintele celor mai mulţi dintre oamenii care se revărsau pe sub arcada de piatră. Cu trupul foarte rigid şi capul sus, ei îi priveau pe călători cu neîncredere şi dispreţ. Era limpede că ar fi preferat să-i împiedice să intre pe cei mai mulţi dintre ei. Cu toate acestea, nu făceau probleme nimănui, ci încercau doar să menţină drumul liber pentru căruţele care ieşeau şi se răsteau la cei care împingeau prea tare.

— Mergeţi în şir. Nu împingeţi! Nu împingeţi, orbi-v-ar Lumina! E loc pentru toţi, cu puţin noroc. Mergeţi în şir.

Când îi veni rândul, căruţa lui Bunt trecu şi ea de porţi, încet, încet, şi pătrunse în Caemlyn. Oraşul era clădit pe nişte dealuri joase, ca nişte trepte care urcau spre centru. Locul respectiv era înconjurat de alte ziduri, sclipitor de albe, care se întindeau peste dealuri. Înăuntru se vedeau alte turnuri şi cupole, albe, aurii şi violete, care, înălţate cum erau pe culmile dealurilor, păreau să domine restul oraşului. Rand se gândi că acela trebuia să fie Oraşul Interior, despre care vorbise Bunt.

Şi drumul se preschimbase, de îndată ce ajunsese în oraş, devenind un bulevard lat, despărţit la mijloc de fâşii întinse cu iarbă şi copaci. Iarba era brună la culoare, iar copacii desfrunziţi, dar oamenii se mişcau în grabă pe lângă ele, ca şi cum n-ar fi văzut nimic neobişnuit, râzând, vorbind, certându-se, com-

portându-se ca de obicei. Ca şi cum n-ar fi ştiut că primăvara nu venise încă şi era cu putinţă să nu vină deloc. Fie nu-şi dădeau seama, fie nu voiau, fie nu puteau s-o facă, îşi zise Rand. Privirile lor se îndepărtau de crengile desfrunzite, iar ei păşeau pe iarba uscată fără să privească în jos măcar o dată. Dacă nu vedeau, puteau uita; ceea ce nu vedeau nu se află, de fapt, acolo.

Rămas cu gura căscată la priveliştea din faţa lui, Rand tresari surprins când căruţa o apucă pe o stradă laterală, mai îngustă decât bulevardul, dar tot de două ori mai lată decât orice uliţă din Emond's Field. Bunt trase de hăţuri, opri căruţa şi se întoarse să-i privească şovăielnic. În locul acela erau mai puţin călători; lumea ocolea căruţa fără prea mare greutate.

— Lucrul ăla pe care-l ascunzi sub mantie este chiar ce-a spus Holdwin?

Rand tocmai se pregătea să-şi ia desagile în spinare. Nici măcar nu tresări.

— Ce vreţi să spuneţi?

Reuşi să vorbească fără să-i tremure vocea. Stomacul i se strânsese, dar vocea îi era liniştită. Mat îşi înăbuşi un căscat cu mâna, dar pe cealaltă şi-o strecură pe sub surtuc – înşfăcând pumnalul din Shadar Logoth, aşa cum Rand ştia foarte bine –, iar în ochi îi apăru o expresie dură, ca de fiară încolţită, pe sub eşarfa care-i înconjura fruntea. Bunt se feri să-l privească, parcă ştiind că în mâna ascunsă se afla o armă.

— Ce să vreau? Nimic, pare-mi-se. Ia ascultaţi, de vreme ce aţi auzit că mergeam la Caemlyn, înseamnă că aţi stat acolo destul timp ca s-auziţi şi restul. Dacă voiam răsplata, găseam eu o scuză să intru la Gâsca şi Coroana şi să vorbesc cu Holdwin. Numai că omul ăla nu prea îmi place, şi nici tovarăşul lui, câtuşi de puţin. S-ar zice că voia să pună mâna pe voi doi mai mult decât… orice altceva.

— Nu ştiu ce vrea, îi răspunse Rand. Nu l-am mai văzut niciodată.

Putea să fie chiar adevărat; el, unul, nu putea deosebi un Pierit de altul.

— Mda. Ei, cum v-am spus, eu nu ştiu nimic şi pare-mi-se că nici nu vreau să ştiu. Necazuri sunt îndeajuns pentru toţi, nu face să mai caut şi eu altele cu lumânarea.

Mat îşi adună lucrurile cu mişcări ceva mai încete, aşa că Rand era deja în stradă înainte ca prietenul lui să fi apucat să coboare. Rand îl aşteptă nerăbdător. Mat se îndepărtă de căruţă cu mişcări bruşte, ţinându-şi strâns la piept arcul, tolba şi păturile şi mormăind ceva cu glas scăzut. Sub ochi avea cearcăne mari şi negre.

Stomacul lui Rand chiorăi, iar el făcu o strâmbătură. Foamea şi nodul amar pe care-l simţea în burtă îl făceau să se teamă că era pe punctul să verse. Acum, Mat era cel care-l privea nerăbdător. „Încotro să mergem? Ce să facem acum?"

Bunt se aplecă peste marginea căruţei şi-i făcu semn. Se apropie, sperând să primească nişte sfaturi despre Caemlyn.

— Eu, unul, aş ascunde… lucrul ăla, începu bătrânul fermier, apoi se întrerupse şi privi bănuitor în jur; oamenii ocoleau căruţa pe ambele părţi, dar în afară de câteva blesteme aruncate din fugă, pentru că blocau drumul, nimeni nu le acorda nici o atenţie. Nu-l mai purta cu tine, continuă Bunt, ascunde-l, vinde-l. Dă-l de pomană. Eu asta zic. Un lucru ca ăsta o să sară în ochi, şi pare-mi-se că nu vreţi asta.

Apoi, brusc, el se ridică pe capră, îşi îmboldi calul şi o porni încet în josul străzii aglomerate, fără altă vorbă şi fără să privească înapoi. O căruţă cu coviltir, plină cu butoaie, hodorogi spre ei. Rand sări la o parte din cale, se împiedică, iar când ridică iarăşi ochii, Bunt şi căruţa lui se pierduseră deja din vedere.

— Şi acum ce facem? întrebă Mat, umezindu-şi buzele cu limba şi privind cu ochii mari la oamenii care se înghesuiau pe lângă ei şi la clădirile înalte, unele chiar cu şase caturi, care dominau strada. În Caemlyn am ajuns, dar acum ce facem?

Nu-şi mai ţinea palmele la urechi, dar mâinile îi tremurau, de parcă ar fi vrut să le ducă la loc. Peste oraş plutea un ecou surd, murmurul încet şi constant al sutelor de prăvălii deschise, al miilor de oameni care vorbeau. Lui Rand i se părea că intrase într-un stup uriaş, în care răsuna fără încetare bâzâitul albinelor.

— Chiar dacă sunt şi ceilalţi aici, Rand, cum o să facem să-i găsim?

— O să ne găsească Moiraine pe noi, rosti încet Rand.

Oraşul imens îl apăsa ca o povară pe umeri; voia să scape, să se ascundă din calea oamenilor şi să fugă de zgomot. În ciuda învăţăturilor lui Tam, nu putea atinge hăul; vederea

oraşului îl împiedica să se concentreze. Renunţând, îşi îndreptă atenţia asupra împrejurimilor, fără să mai ia în seamă ce se întindea în depărtare. Privind numai strada pe care se aflau, aproape că i se părea că se afla în Baerlon. Baerlon, ultimul loc în care cu toţii se crezuseră în siguranţă. „De-acum, nimeni nu e în siguranţă. Poate că într-adevăr au murit cu toţii. Şi atunci ce faci?”

— Sunt în viaţă! Egwene e în viaţă! vorbi el, aproape strigând. Mai mulţi trecători îi aruncară priviri întrebătoare.

— Poate, oftă Mat. Poate. Dar dacă Moiraine nu ne găseşte? Dacă nu ne găseşte nimeni decât…

Dar se întrerupse şi se cutremură, fiindu-i cu neputinţă să rostească numele.

— La asta o să ne gândim la momentul potrivit, îi răspunse Rand, cu un glas hotărât. Dacă-i cazul.

Varianta cea mai rea dintre toate era s-o caute pe Elaida, femeia Aes Sedai aflată la Palat. Ar fi preferat să ajungă întâi în Tar Valon. Poate că Mat nu-şi mai amintea ce spusese Thom despre Ajah cea Roşie – şi cea Neagră –, dar el îşi amintea totul. Stomacul i se strânse din nou.

— Thom a zis să găsim un han pe nume Binecuvântarea Reginei. O să mergem întâi acolo.

— Cum? Nu mai avem bani nici măcar pentru o masă.

— Măcar putem începe de-acolo. Din ce a spus Thom, s-ar părea că putem găsi pe cineva care să ne ajute.

— Nu pot… Rand, sunt peste tot.

Mat îşi lăsă capul în pământ şi păru să se ghemuiască, de parcă încerca să se ferească de oamenii care se găseau peste tot în jurul lor.

— Oriunde mergem, ei sunt chiar în spatele nostru, sau ne aşteaptă. O să fie şi la hanul ăsta. Nu pot… Nu… Nimic nu poate opri un Pierit din drumul lui.

Rand îl apucă de guler, încercând din răsputeri să nu-i tremure mâna. Avea nevoie de Mat. Poate că restul nu muriseră – „Lumină, te implor!” dar în clipa aceea erau singuri, el şi cu Mat. Gândul de a merge mai departe de unul singur… înghiţi în sec, simţind un gust amar.

Privi iute în jur, dar nimeni nu părea să fi auzit când Mat vorbise despre Pierit; mulţimea îşi vedea de drum, fiecare

cufundat în propriile gânduri. Apropiindu-şi chipul de chipul celuilalt, îi şopti răguşit:

— Am ajuns până aici, nu? Încă nu ne-au prins. Putem ajunge până la capăt, dacă nu ne lăsăm. N-am de gând să cedez şi să stau să-i aştept, ca o oaie dusă la tăiere. Nu! Ce zici? Ai de gând să rămâi aici până mori de foame? Sau până vin să te ia şi să te bage într-un sac?

Îi dădu drumul la guler şi se răsuci pe călcâie. Avea unghiile înfipte în palmă, dar braţele tot îi tremurau. Dintr-odată, Mat apăru lângă el, tot cu privirile în pământ, iar Rand trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, Rand, îngână Mat.

— Las-o baltă, răspunse el.

Mat stătea cu capul în pământ şi vorbea cu glas mai stins:

— Nu-mi iese din minte că s-ar putea să nu-mi mai văd niciodată casa. Vreau acasă. Poţi să râzi, nu-mi pasă. Ce n-aş da s-o aud pe maică-mea dojenindu-mă şi bombănindu-mă pentru cine ştie ce. E ca şi cum aş avea capul plin de pietre; pietre încinse. Peste tot străini, şi nici o cale de a şti în cine să ai încredere, sau dacă există măcar cineva în care poţi avea. Pe lumină, Ţinutul celor Două Râuri este atât de departe, încât s-ar zice că-i la capătul lumii. Suntem singuri şi n-o să mai ajungem niciodată acasă. O să murim, Rand.

— Încă nu, replică Rand. Toată lumea moare, până la urmă. Roata se învârte. Dar n-am de gând să mă las şi să aştept moartea să vină.

— Parc-ai fi jupân al'Vere, mormăi Mat, cu un glas ceva mai însufleţit.

— Bine, atunci, spuse Rand. Bine. „Lumină, fă ca restul lumii să fie în viaţă. Te implor, fă să nu fim singuri."

Începu să întrebe în jur despre hanul Binecuvântarea Reginei. Răspunsurile pe care le primi erau foarte diferite; cel mai adesea se alegea cu un blestem la adresa celor care nu stăteau unde le era locul sau cu o ridicare din umeri şi o privire nedumerită. Unii nici măcar nu se opreau să vorbească, ci doar se uitau la ei şi treceau mai departe.

Un bărbat cu faţa lată, aproape la fel de masiv ca Perrin, îşi lăsă capul pe o parte şi spuse:

— Binecuvântarea Reginei, da? Pe acolo pe la ţară, de unde veniţi, sunteţi oamenii Reginei?

El purta la pălăria cu boruri largi o cocardă albă, iar pe braţul hainei lungi cu care era îmbrăcat, o panglică de aceeaşi culoare.

— Ei, aţi ajuns prea târziu.

Şi plecă mai departe, râzând în hohote, lăsându-i cu gura căscată. Rand ridică din umeri: erau o groază de oameni ciudaţi în Caemlyn, aşa cum nu mai văzuse niciodată în viaţa lui. Unii dintre ei stăteau în grupuri, cu pielea prea întunecată sau prea albă, îmbrăcaţi în haine cu croieli ciudate sau în culori vii, cu pălării cu vârful ascuţit sau împodobite cu pene lungi. Erau şi femei cu chipurile acoperite de valuri, altele cu rochii ţepene, late pe cât erau de lungi, şi femei cu haine care lăsau să se vadă o bună parte a trupului, mai îndrăzneţe decât fetele care serveau prin hanuri. Din când în când, pe străzile aglomerate îşi făcea loc câte o trăsură, pictată în culori vii sau aurită, trasă de un atelaj cu şase sau patru cai, cu căpestrele împodobite cu pene. Peste tot erau lectici, ai căror purtători îşi croiau drum fără să le pese pe cine îmbrânceau.

Rand văzu şi o bătaie care începu cu o grămadă de bărbaţi care se ameninţau unii pe alţii cu pumnii, în timp ce altul, cu pielea foarte albă, îmbrăcat într-o haină cu dungi roşii, ieşea cu greu din lectica răsturnată pe-o parte. Doi bărbaţi în haine grosolane, care păruseră la început nişte trecători nevinovaţi, săriră pe el până să apuce să se ridice. Lumea care se oprise să se uite începu să mormăie şi să ameninţe cu pumnul. Rand îl trase pe Mat de mânecă şi iuţi pasul. Iar Mat nu avu nevoie de niciun alt imbold. Ţipetele mulţimii îi urmăriră ceva timp, în josul străzii. De mai multe ori, se treziră abordaţi de alţii. Hainele lor pline de praf arătau că sunt călători, şi păreau să-i atragă ca un magnet pe anumiţi indivizi misterioşi, care le ofereau să cumpere relicve de ale lui Logain, aruncând însă priviri pieziţe în toate părţile şi părând gata s-o ia la fugă. După socoteala lui Rand, din toate fâşiile de mantie şi bucăţile de sabie de la falsul Dragon care-i fuseseră oferite se puteau face două săbii şi vreo două duzini de mantii. Chipul lui Mat se luminase de încântare, cel puţin prima dată, dar Rand le răspundea tuturor cu un „nu” scurt, iar ei se retrăgeau, cu o mică plecăciune şi îngânând: „Fie ca Lumina s-o scalde pe Regină, om bun”, apoi dispăreau. Cele mai multe prăvălii aveau platouri şi pocale pe care erau pictate fel de fel de scene în care apărea falsul Dragon, adus înlănţuit în faţa Reginei. Şi mai erau pe străzi şi Mantii Albe. Fiecare dintre

aceştia mergea nestingherit, căci oamenii se dădeau la o parte din calea lor, la fel ca în Baerlon.

Rand se strădui din răsputeri să rămână neobservat. Îşi ţinea sabia ascunsă sub mantie, dar ştia că nu putea s-o duca aşa la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să se întrebe ce ascundea acolo. Nu avea de gând – nu putea – să urmeze sfatul lui Bunt şi să n-o mai poarte. Era legătura lui cu Tam. Cu tatăl său.

Prin mulţime se vedeau mulţi bărbaţi care purtau săbii, dar niciuna nu avea pecetea bâtlanului, care să atragă atenţia. Cu toate acestea, toţi bărbaţii din Caemlyn, şi chiar unii dintre străini, îşi purtau săbiile legate cu bucăţi de pânză, şi teaca şi mânerul, învelite fie în bucăţi de pânză roşie, legată cu fir alb, fie în bucăţi albe, dar legate cu roşu. Sub pânza aceea se puteau ascunde sute de peceţi, şi nimeni nu avea cum să le vadă. Mai mult, dacă respectau tradiţia locului, puteau să pară mai de-ai casei.

Erau pe acolo multe prăvălii în faţa cărora se vedeau mese la care se vindeau astfel de apărători, iar Rand se opri în faţa uneia dintre ele. Pânza roşie era mai ieftina decât cea albă, deşi nu se deosebeau decât prin culoare, aşa că îşi cumpără şi el una, împreuna cu firul alb cu care s-o lege, în ciuda protestelor lui Mat, care se plângea că nu le mai rămăseseră bani aproape deloc. Vânzătorul cu buze subţiri îi cerceta amănunţit din priviri, în timp ce îşi lua banii de la Rand, şi-i blestemă cu sete când acesta îl întrebă dacă le îngăduia să intre până-şi învelea sabia.

— N-am venit să-l vedem pe Logain, îi explică răbdător Rand. Am venit numai pentru Caemlyn. Cel mai măreţ oraş din lume, adăugă el, amintindu-şi de Bunt, dar vânzătorul nu-şi schimbă expresia. Fie ca Lumina s-o scalde pe buna Regină Morgase, mai spuse Rand, plin de speranţă.

— Dacă-mi faceţi vreun necaz, răspunse acru vânzătorul, să ştiţi că sunt prin împrejurimi vreo sută de oameni care pot să vină de îndată ce m-aud strigând şi să aibă grija de voi, chiar dacă n-o fac cei din Gardă.

Se întrerupse ca să scuipe chiar lângă piciorul lui Rand, apoi încheie:

— Hai, vedeţi-vă de treburile voastre ticăloase.

Rand încuviinţă, de parcă omul îşi luase rămas bun cu multă voioşie, şi-l trase pe Mat după el. Acesta se tot uita peste umăr

către prăvălie, bombănind cu glas scăzut, până ce intrară pe o alee pustie. Cu spatele la stradă, pentru ca niciun trecător să nu vadă ce făcea, Rand îşi scoase sabia şi începu s-o învelească.

— Pun rămăşag că ţi-a cerut pe mizeria aia de două ori mai mult decât făcea, zise Mat. Sau de trei ori.

Nu era chiar aşa uşor cum părea să legi bucata de pânză cu firul, suficient de bine ca să nu cadă.

— Rand, cu toţii o să încerce să ne-nşele. Li se pare că am venit să-l vedem pe falsul Dragon, ca restul lumii. Avem noroc dacă nu ne dă cineva în cap peste noapte, când dormim. Nu-i de stat aici. Sunt prea mulţi oameni. Hai să plecăm în Tar Valon chiar acum. Sau spre miazăzi, spre Illian. Mi-ar plăcea să văd alaiul adunat pentru Căutarea Cornului. Dacă tot nu putem merge acasă, măcar să nu stăm aici.

— Eu, unul, rămân, hotărî Rand. Ceilalţi, chiar dacă nu-s aici, o să ajungă mai devreme sau mai târziu şi o să ne caute.

Nu era convins că-şi învelise sabia în acelaşi chip în care o făcea toată lumea, dar bâtlanii de pe teacă şi mâner nu se mai vedeau, ceea ce-l făcu să se creadă în siguranţă. Ieşind din nou în stradă, era sigur că avea un motiv mai puţin să-şi facă griji pentru necazurile pe care le putea provoca. Mat se ţinea pe urmele lui fără nici o tragere de inimă, de parcă ar fi fost legat cu o funie.

Încet, încet, Rand obţinu indicaţiile pe care le căuta. La început foarte vagi, de felul „undeva încolo” şi “apucaţi-o pe strada aia”, dar, cu cât se apropiau, cu atât acestea deveniseră mai precise, până ce, în sfârşit, ajunseră în faţa unei clădiri mari de piatră, cu o firmă deasupra uşii care scârţâia în bătaia vântului. Tăbliţa înfăţişa un bărbat îngenuncheat înaintea unei femei cu părul roşu auriu şi o coroană pe cap, care-şi pusese o mână pe capul lui plecat. Binecuvântarea Reginei.

— Eşti sigur că facem bine? întrebă Mat.

— Fireşte, zise Rand, inspirând adânc şi intrând.

Sala cea mare era destul de întinsă, împodobită cu lambriuri din lemn închis la culoare şi încălzită de focurile care dogoreau în cele două căminuri. O slujnică mătura podeaua, deşi era curat, iar alta şedea într-un colţ, lustruind sfeşnicele. Ambele le zâmbiră celor doi băieţi, apoi se întoarseră la treaba lor.

Erau numai câteva mese ocupate, dar până şi o duzină de oameni era mult, fiind încă foarte devreme, şi chiar dacă

niciunul dintre clienţi nu păru cu adevărat fericit să-i vadă pe Rand şi pe Mat, măcar păreau cu toţii curaţi şi treji. Din bucătărie venea miros de friptură de vacă şi de pâine tocmai pusă la cuptor, care-l făcea pe Rand să-i lase gura apă.

Constată cu mulţumire că hangiul era un om gras, cu faţa rozalie şi cu un şorţ alb apretat, cu părul cărunt şi pieptănat spre spate peste un început de chelie pe care nu prea reuşea să-l ascundă. Privirea ageră îi cântări pe amândoi din cap până în picioare, aşa cum erau, cu hainele pline de praf, cu boccelele în spate şi cu încălţările ponosite. Dar hangiul avea şi un zâmbet plăcut şi sincer. Se numea Basel Gill.

— Jupâne Gill, începu Rand, un prieten de-al nostru ne-a îndrumat încoace. Thom Merrilin. Ne-a…

Zâmbetul de pe faţa hangiului pieri. Rand îl privi pe Mat, dar acesta era prea ocupat să adulmece mirosurile din bucătărie, pentru a mai fi atent la altceva.

— S-a-ntâmplat ceva? Îl cunoaşteţi pe Thom, nu-i aşa?

— Îl cunosc, răspunse scurt Gill, părând acum mai interesat de cutia flautului, pe care Rand o ducea cu sine, decât de orice altceva. Veniţi cu mine.

Şi le făcu un semn din cap spre încăperile din spate. Rand îl înghionti pe Mat ca să-l urnească din loc, apoi se luă după hangiu, întrebându-se ce avea să urmeze.

În bucătărie, jupân Gill se opri puţin pentru a vorbi cu bucătăreasa, o femeie corpolentă cu părul strâns într-un coc la ceafă, care era aproape la fel de grasă ca el. În timp ce jupân Gill vorbea, ea mesteca fără încetare în oale. Mirosea atât de bine – două zile de post puteau face ca totul să i se pară apetisant, dar adevărul era că aici mirosea la fel de bine ca în bucătăria jupânesei al'Vere –, încât maţele lui Rand chiorăiră. Mat se aplecă spre oale, cu nasul înainte. Rand îl înghionti, iar Mat se şterse la repezeală pe bărbie, unde începuse să-i curgă saliva.

Apoi hangiul îi luă pe sus şi-i conduse iute pe uşa din spate. Ajuns în curtea grajdurilor, privi în jur ca să se asigure că nu era nimeni prin apropiere, apoi îi luă la rost.

— Ce-i în cutie, băiete? îl întrebă pe Rand.

— Flautul lui Thom, răspunse acesta, cu voce înceată. Deschise cutia, ca şi cum l-ar fi ajutat cu ceva să-i arate

hangiului că era, într-adevăr, flautul incrustat cu aur şi argint. Mâna lui Mat se strecurase deja sub surtuc.

Jupân Gill nu-şi luă ochii de la Rand.

— Mda, îl recunosc. L-am văzut adesea cântând, şi nu cred să existe două instrumente aidoma, în afara curţilor regale.

Zâmbetul binevoitor dispăruse, iar privirile sale agere deveniseră dintr-odată tăioase ca nişte cuţite.

— Cum de-a ajuns la voi? Thom ar prefera să rămână fără un braţ decât să se despartă de flautul ăla.

— El mi l-a dat, mărturisi Rand, desfăcându-şi bocceaua şi aşezând-o pe jos, apoi desfăcând-o puţin pentru a se putea zări peticele colorate şi un capăt din cutia harpei. Thom a murit, jupân Gill. Dacă îi eraţi prieten, îmi pare rău. Şi eu îi eram.

— Zici c-a murit. Cum?

— Un… un bărbat a încercat să ne omoare. Thom mi-a dat astea şi ne-a spus să fugim.

Peticele fluturau în bătaia vântului ca nişte fluturi. Rand simţi un nod în gât; strânse cu grijă bocceaua la loc.

— Fără el, am fi murit şi noi. Mergeam împreună spre Caemlyn. El ne-a spus să venim aici, la hanul dumneavoastră.

— O să cred că e mort, rosti rar hangiul, când o să-i văd trupul fără viaţă.

Împinse uşor bocceaua cu vârful piciorului şi-şi drese glasul cu asprime.

— Să ştiţi că vă cred. Cred că aţi văzut ce-aţi văzut. Numai că nu cred ca Thom să fie mort. E mai greu de omorât decât s-ar putea crede, bătrânul Thom Merrilin.

Rand îşi puse o mână pe umărul lui Mat.

— Mat, e în ordine. Ne e prieten.

Jupân Gill trase cu ochiul la Mat, apoi oftă.

— Păi, pare-mi-se că aşa-i.

Mat se îndreptă încet de spate, încrucişându-şi braţele pe piept. Cu toate acestea, continua să-l privească bănuitor pe hangiu, iar unul din muşchii obrazului îi zvâcnea.

— Ziceţi că veneaţi înspre Caemlyn? continuă Gill, clătinând din cap. E ultimul loc din lume în care m-aş aştepta să-l văd pe Thom… poate în afară de Tar Valon.

Un băiat de la grajduri apăru lângă ei, ducând un cal de căpăstru, iar hangiul îl aşteptă să treacă şi continuă, coborându-şi glasul:

— Aveţi necazuri cu Aes Sedai, înţeleg.

— Da, mormăi Mat, în acelaşi timp cu Rand, care spuse:

— Ce vă face să credeţi asta?

Jupân Gill chicoti amar:

— Eh, îmi cunosc eu omul. Thom este exact persoana potrivită ca să-şi bage nasul în necazuri de soiul ăsta, mai ales ca să ajute doi flăcăi de vârsta voastră…

În ochi îi apăru o undă de nostalgie, dar se stinse repede, iar el îşi trase umerii înapoi şi se uita aspru la cei doi.

— Acuma… hmmm… să nu credeţi că vreau să vă acuz de ceva necurat, dar… hmmm… sper că niciunul dintre voi nu poate… hmmm…. vreau să spun că… hmmm… de fapt, ce soi de necazuri aveţi cu Tar Valon, dacă nu vă e cu supărare?

Pe Rand începu să-l mănânce pielea, când îşi dădu seama la ce făcea aluzie hangiul. Puterea.

— Nu, nu, nimic de soiul ăsta. Vă jur. Ba chiar era cu noi şi o femeie Aes Sedai care ne ajuta. Se numea Moiraine…

Dându-şi seama că vorbise prea mult, îşi muşcă limba, dar expresia de pe chipul hangiului rămase neschimbată.

— Ei, mă bucur s-aud. Nu le iubesc eu prea tare pe Aes Sedai, dar mai bine cu ele decât cu… partea cealaltă. Acum se vorbeşte mult prea mult despre lucruri de soiul ăsta, de când Logain a fost adus încoace, continuă el clătinând din cap. Sper că nu mi-o luaţi în nume de rău dar… mă rog, trebuia să aflu, nu?

— Nu-i nici o problemă, îl linişti Rand. Murmurul lui Mat putea însemna orice, dar hangiul păru să creadă că şi celălalt fusese de acord.

— Voi doi păreţi nişte băieţi de treabă şi… aşa cum se cuvine, şi vă cred că aţi fost… că sunteţi prieteni cu Thom, dar vremurile-s tare grele. Pare-mi-se că n-aveţi cu ce plăti, nu? Ei, mă gândeam eu. Nimic nu ajunge, să ştiţi, şi ceea ce se găseşte costă de te usucă, aşa că am să vă dau nişte paturi – nu cele mai bune, să ştiţi, dar oricum călduroase şi uscate – şi ceva de mâncare, însă nu va pot făgădui mai mult, oricât mi-aş dori.

— Vă mulţumim, se bucură Rand, aruncându-i o privire întrebătoare lui Mat. E mai mult decât speram. „De ce-o fi adăugat că nu ne poate făgădui mai mult? Şi ce-o fi însemnând aşa cum se cuvine?”

— Păi, ce să zic, Thom îmi e bun prieten. Şi vechi. O fi el aprig la mânie şi gata mereu să spună lucrurile cele mai nepotrivite, tocmai faţă de cei care n-ar trebui să le audă, dar totuşi îmi e prieten foarte bun. Dacă nu apare… mă rog, o să vedem atunci ce facem. Mai bine nu mai pomeniţi nimic de ajutorul dat de Aes Sedai. Eu sunt credincios Reginei, dar există multă lume acum în Caemlyn cărora e cu putinţă să nu le pice bine, şi nu mă refer numai la Mantiile Albe.

Mat pufni dispreţuitor:

— Din partea mea, toate femeile Aes Sedai pot să se ducă învârtindu-se tocmai în Shayol Ghul!

— Ia ţine-ţi gura, se răsti jupân Gill. Am zis că nu le iubesc prea tare; n-am zis că-s aşa de îngust la minte încât să cred că numai din cauza lor merg lucrurile prost. Regina e de partea Elaidei, iar Gărzile o slujesc şi o apără. Facă Lumina să nu se-ntâmple ceva rău, care să schimbe starea de fapt. Mă rog, în ultima vreme s-a mai întâmplat ca nişte oameni din Gardă să se piardă cu firea într-atât încât să-i scuture pe cei pe care-i aud vorbindu-le de rău pe femeile Aes Sedai. Slavă Luminii, nu în timp ce-şi făceau rondul, dar tot s-a-ntâmplat. Iar mie nu-mi trebuie soldaţi, de-abia ieşiţi din gardă, care să-mi distrugă hanul pentru a vă da vouă vreo lecţie, şi nici Mantii Albe care să-mi vopsească pe uşă Colţul Dragonului, aşa că, dacă vreţi ajutor de la mine, ţineţi-vă gândurile despre Aes Sedai, bune sau rele, numai pentru voi. După ce se gândi o clipă, adăugă: Şi mai bine nu pomeniţi nici de numele lui Thom, decât faţă de mine. Unii oameni din Gardă au o bună ţinere de minte, iar Regina la fel. N-are rost să riscăm.

— Thom a avut probleme cu Regina? întrebă Rand, nevenindu-i să creadă, iar hangiul râse.

— Ei, deci nu v-a povestit chiar totul. De fapt, poate că nici nu trebuia, dar eu, unul, nu văd de ce v-aş ascunde-o. Nu-i chiar o taină. Credeţi că fiecare Menestrel are o părere aşa de bună despre sine ca Thom? Ei, dacă stau să mă gândesc, poate că da, dar mie mi s-a părut întotdeauna că el are ceva mai multe aere decât alţii. Să ştiţi că nu a fost dintotdeauna un Menestrel amărât, care să umble din sat în sat şi să doarmă adesea sub cerul liber. Era o vreme când Thom Merrilin era Bard la curte, chiar aici, în Caemlyn, şi vestit la toate curţile regilor din Tear până în Maradon.

— Thom? întrebă Mat.

Rand încuviinţă gânditor. Nu-i venea greu să şi-l imagineze pe Thom, cu purtarea sa trufaşă şi gesturile sale măreţe, la curtea Reginei.

— Chiar aşa, întări jupân Gill. Iar… necazurile sale cu Aes Sedai au început la scurtă vreme după moartea lui Taringail Damodred. Unii spuneau că Thom era, cum să zic, mai apropiat de Regină decât se cuvenea. Dar Morgase era tânără, şi de-abia rămasă văduvă, iar Thom era pe atunci în floarea vârstei, şi eu zic că o Regina poate să facă tot ce pofteşte. Numai că buna noastră Morgase a fost dintotdeauna iute din fire, iar el a plecat fără veste când a aflat ce se-ntâmplase cu nepotul lui. Reginei nu prea i-a picat bine. Nu i-a convenit nici ca el să se amestece în treburile femeilor Aes Sedai. Şi, orice ar fi păţit nepotu-său, nu pot să zic că Thom a procedat bine. Oricum, când s-a-ntors, l-a cam luat gura pe dinainte, şi a zis nişte lucruri care nu se cuvin spuse în faţa unei Regine. Şi nici în faţa unei femei iuţi la mânie, aşa ca Morgase. Elaida era pornită împotriva lui pentru ca încercase să se amestece în povestea cu nepotu-său, aşa că, prins între mânia Reginei şi duşmănia Elaidei, Thom a plecat din Caemlyn tocmai la timp, înainte să fie aruncat în temniţă, dacă nu cumva trimis de-a dreptul la moarte. Din câte ştiu, edictul este încă în picioare.

— A trecut multă vreme, observă Rand, poate că nimeni nu-şi mai aminteşte.

Jupân Gill clatină din cap.

— Gareth Bryne este Comandantul Suprem al Gărzilor Reginei. El personal a fost în fruntea celor trimişi de Morgase pentru a-l aduce pe Thom înapoi, în lanţuri, iar eu, unul, mă îndoiesc că va uita vreodată cum s-a întors cu mâna goală, ca să afle că Thom fusese deja la Palat şi plecase iarăşi. Iar Regina nu uită absolut nimic. Aţi văzut voi vreodată o femeie uitucă? Pe cinstea mea, Morgase îşi ieşise din fire cu totul. Pot să jur că toţi locuitorii din oraş au mers în vârful picioarelor şi au vorbit în şoaptă vreme de o lună. Şi mai sunt mulţi soldaţi din Gardă îndeajuns de vârstnici ca să-şi amintească. Una peste alta, e mai bine să nu pomeniţi nici de Thom, nici de femeia Aes Sedai aia a voastră. Haideţi să mâncaţi ceva. Păreţi hămesiţi.

CAPITOLUL 36

Ochiul din Pânză

Jupân Gill îi duse la o masă din colţul sălii mari şi porunci uneia dintre slujnice să le aducă de mâncare. Rand clătină din cap la vederea farfuriilor, pe care se aflau câteva feliuţe subţiri de friptură, acoperite cu sos, o lingură de frunze de muştar şi câte doi cartofi. Cu toate acestea, gestul lui nu era de mânie, ci unul trist, de resemnare. Nu mai erau de nici unele, după cum le spusese hangiul. Luându-şi cuţitul şi furculiţa, Rand se întrebă ce avea să se întâmple când nu mai rămânea nimic. Atunci, farfuria sa pe jumătate plină ar fi ajuns să pară un adevărat ospăţ. Gândul îl făcu să se cutremure.

Jupân Gill le alesese o masă retrasă, iar el însuşi se aşezase cu spatele spre colţul încăperii, de unde putea supraveghea totul. Nimeni nu se putea apropia să tragă cu urechea neobservat. După ce slujnica plecă, el spuse încet:

— Acuma, ia povestiţi-mi despre necazurile voastre. Dacă e să vă dau o mână de ajutor, mai bine să ştiu în ce mă bag.

Rand se uită la Mat, dar acesta privea urât în farfurie, de parcă se mâniase pe cartoful pe care tocmai îl tăia. Trase adânc aer în piept.

— Nici eu nu înţeleg foarte bine, începu el.

Îi povesti în cuvinte simple, fără să pomenească de troloci şi de Pieriţi. Dacă cineva le oferea ajutor, nu merita să-i povestească despre apariţia făpturilor din basme. Dar nici nu i se păru drept să dispreţuiască primejdia, trăgând după ei pe cineva care n-avea habar în ce urma să se amestece. Aşa că-i spuse că el şi cu Mat, împreună cu alţi tovarăşi, erau urmăriţi de nişte duşmani. Aceştia apăreau pe neaşteptate, erau extrem de periculoşi şi hotărâţi să le vina de hac tuturor, sau chiar mai rău. Moiraine le dezvăluise că unii dintre ei erau Iscoade ale Celui Întunecat. Thom nu avusese încredere deplină în Moiraine, dar, din câte le spusese, rămăsese împreună cu ei din pricina nepotului său. Fuseseră despărţiţi în cursul unui atac, în timp ce încercau să ajungă la Whitebridge, iar odată ajunşi acolo, Thom murise, salvându-i de un alt atac. Şi mai fuseseră şi alte

încercări. Ştia că povestea nu suna perfect, dar nu avusese timp să se pregătească şi era primejdios să spună prea multe.

— Aşa că am tot mers până ce-am ajuns în Caemlyn, explică el. Aşa se hotărâse de la-nceput. Întâi în Caemlyn, apoi în Tar Valon.

Se foi neliniştit pe marginea scaunului. După ce păstrase taina atâta vreme, i se părea ciudat să-i povestească altcuiva, fie şi o parte.

— Dacă rămânem pe drumul ăsta, ceilalţi o să ne poată găsi, mai devreme sau mai târziu.

— Dacă n-au murit, mormăi Mat, cu nasul în farfurie.

Rand nu-i aruncă nici măcar o privire, dar ceva îl făcu să adauge:

— Dacă ne ajutaţi, s-ar putea să aveţi necazuri.

Jupân Gill îşi flutură braţul îndesat, într-un gest de dispreţ.

— N-aş putea spune că-mi caut necazurile cu lumânarea, dar am mai avut şi eu parte de ele la viaţa mea. N-o să le-ntorc spatele unor prieteni de-ai lui Thom, din pricina unor ticăloase de Iscoade ale Celui Întunecat. Cât despre tovarăşa asta a voastră de la miazănoapte, dacă vine în Caemlyn, am să aflu. Pe aici pe la noi exista oameni care supraveghează persoanele de soiul ăsta, iar veştile se răspândesc uşor.

Rand şovăi, apoi întrebă:

— Dar Elaida?

Hangiul şovăi şi el, apoi clătină din cap.

— N-aş zice. Poate ar fi mers, dacă n-aţi fi fost legaţi de Thom. Dar ea o să scoată totul de la voi, şi atunci cine ştie unde o s-ajungeţi. Poate în vreo temniţă. Poate şi mai rău. Se zice că ea poate simţi diverse lucruri, ce s-a-ntâmplat şi ce urmează să se-ntâmple. Se spune că ghiceşte pe dată ceea ce alţii încearcă să ţină secret. Eu, unul, nu ştiu sigur dacă-i aşa, dar n-aş risca. Dacă nu era vorba de Thom, puteaţi vorbi cu Gărzile. Lor nu le-ar lua prea multă vreme să se ocupe de Iscoadele astea ale Celui Întunecat. Dar chiar dacă n-aţi pomeni de Thom, veştile ar ajunge la Elaida de îndată ce s-ar auzi despre ce e vorba, şi atunci ne-am întoarce de unde am plecat.

— Da, fără Gărzi, încuviinţă Rand, iar Mat dădu şi el din cap cu tărie, în timp ce-şi îndesa mâncare în gură, pătându-şi bărbia cu sos.

— Necazul e că v-aţi încurcat în iţele politicii, băiete, chiar dacă nu din vina voastră, iar politica este o mlaştină ceţoasă, plina de şerpi.

— Dar cum rămâne cu… începu Rand, dar hangiul se strâmbă deodată şi se depărtă de zid, făcând scaunul să scârţâie sub greutatea sa.

În uşa care dădea spre bucătărie stătea bucătăreasa, care-şi ştergea mâinile de şorţ. Prinzând privirea hangiului, ea îi făcu semn să vină, apoi se întoarse de unde ieşise.

— Parc-am fi căsătoriţi, oftă jupân Gill. Descoperă ce nu merge înainte ca eu să-mi dau seama că s-a-ntâmplat ceva. Ba se-nfundă canalele, ba burlanele, ba apar şobolani. Aici, la mine, e curat, înţelegeţi, dar, cu atâţia oameni în oraş, şobolanii sunt peste tot. Adu mulţi oameni laolaltă şi hop şi şobolanii, iar acum tot oraşul s-a umplut dintr-odată de ei. N-aveţi idee cât costă, mai nou, o pisica bună, una cu adevărat pricepută la prins şoareci. Camera voastră e sus la mansardă. O să le spun fetelor să vă conducă şi puteţi întreba pe cine vreţi. Şi nu vă temeţi de Iscoadele Celui Întunecat. N-am eu o părere prea bună despre Mantiile Albe, dar, cu ei şi cu Gărzile, oamenii de soiul ăstora nu îndrăznesc să scoată nasul lor murdar în Caemlyn.

Scaunul scârţâi din nou, când el îl împinse îndărăt şi se ridică.

— Sper că nu-i iar vorba de canale.

Rand se întoarse la mâncarea sa, dar observă că Mat se oprise.

— Credeam ca ţi-era foame, spuse el.

Mat rămăsese cu ochii aţintiţi în farfurie, jucându-se cu o bucată de cartof pe care o plimba de colo colo cu furculiţa.

— Trebuie să mănânci, Mat. Trebuie să ne păstrăm puterile, dacă este să ajungem în Tar Valon.

Mat scoase un hohot de râs înfundat şi amar.

— Tar Valon! Până acum era vorba despre Caemlyn. Moiraine o să ne aştepte în Caemlyn. O să-i găsim în Caemlyn pe Perrin şi pe Egwene. Totul o să fie bine, dacă reuşim să ajungem în Caemlyn. Ei uite c-am ajuns, şi totul e la fel de rău. Nici urmă de Moiraine, de Perrin, de nimeni. Acum aud că totul va fi bine dacă reuşim s-ajungem în Tar Valon.

— Suntem în viaţă, rosti Rand, mai aspru decât intenţionase; inspiră adânc şi încercă să continue pe un ton mai blând.

Suntem în viaţă. Asta, măcar, e bine. Iar eu unul am de gând să rămân în viaţă şi pe mai departe. Am de gând să aflu de ce suntem aşa de importanţi. Nu vreau să cedez.

— Atâţia oameni, şi oricare dintre ei poate fi Iscoada a Celui Întunecat. Ce repede ne-a făgăduit jupân Gill ajutorul. Ce soi de om o mai fi şi ăsta, căruia nu-i e frică de Aes Sedai şi de Iscoadele Celui Întunecat? Nu-i firesc. Un om obişnuit ne-ar da afară sau… sau… ceva de soiul ăsta.

— Mănâncă, îl rugă Rand cu blândeţe, şi-l urmări până ce Mat începu să mestece o bucată de friptură.

El însă rămase o vreme cu palmele pe masă, de-o parte şi de alta a farfuriei, ca să se oprească din tremurat. Îi era frica. Nu de jupân Gill, fireşte, dar chiar şi fără asta, erau destule pricini. Zidurile înalte ale oraşului nu puteau opri un Pierit. Poate trebuia să-i povestească şi hangiului despre asta. Însă chiar dacă Gill îl credea, oare ar mai fi fost dispus să-i ajute, odată ce afla că la Binecuvântarea Reginei putea apărea oricând un Pierit? Şi şobolanii, pe deasupra. Era adevărat că şobolanii se înmulţeau acolo unde erau mulţi oameni, dar îşi aminti de visul din Baerlon, care nu era vis, şi de o făptură mică, zăcând la pământ cu spinarea frântă. „Câteodată, Cel Întunecat se foloseşte de mâncătorii de leşuri pentru a afla ce doreşte, îi explicase cândva Lan. De corbi, de ciori, de şobolani…”

Mâncă şi el, dar, după ce termină, nici nu mai reuşi să-şi aducă aminte gustul mâncării.

Una dintre slujnice, cea care lustruia sfeşnicele când intraseră ei, îi conduse la camera de la mansardă. În peretele înclinat care dădea afară se vedea o lucarnă, iar de fiecare parte a ei era un pat. Pe uşă erau cârlige de care să-şi agaţe hainele. Fata cu ochii negri îşi tot răsucea fustele şi chicotea, de câte ori îl privea pe Rand. Era drăguţă, dar el ştia limpede că, dacă deschidea gura să-i vorbească, nu avea cum să nu se facă de râs. Îl făcu să-şi dorească să se fi putut înţelege cu fetele la fel de bine ca Perrin; văzând-o plecând, se simţi mulţumit.

Se aştepta să-l audă pe Mat comentând, dar, imediat după plecarea ei, acesta se aruncă pe unul din paturi, fără să-şi scoată mantia sau încălţările, şi se întoarse cu faţa la perete. Rand îşi atârnă lucrurile de cârlige, uitându-se la spinarea lui Mat. I se păru că stătea cu mâna vârâtă sub surtuc, jucându-se din nou cu pumnalul.

— Ai de gând să zaci aici, fără să te mişti? îl întrebă în cele din urmă.

— Sunt obosit, îngână Mat.

— Trebuie să mai vorbim câte ceva cu jupân Gill. S-ar putea să ne poată spune cum să-i găsim pe Egwene şi Perrin. E cu putinţă ca ei să fie deja în Caemlyn, dacă nu şi-au pierdut caii.

— Sunt morţi cu toţii, şopti Mat, cu faţa la perete.

Rand şovăi, apoi renunţă. Închise încet uşa după el, sperând că Mat avea, într-adevăr, de gând să doarmă.

Numai că, odată ajuns jos, descoperi că jupân Gill nu era de găsit, cu toate că privirea aprigă a bucătăresei dădea de înţeles că şi ea îl căuta. O vreme, Rand rămase în sala mare, dar se trezi că se holba la fiecare client care intra, fiecare străin care putea fi oricine – sau orice –, mai ales în acea primă clipă, când în uşă se vedea doar o siluetă cu mantie neagră. Dar un Pierit ajuns acolo, în sală, ar fi fost ca lupul scăpat în ţarcul cu oi.

Din stradă intră un om din Gardă, îmbrăcat într-o uniformă roşie, care se opri chiar lângă uşă, cercetându-i cu o privire rece pe cei dinăuntru, care se vedea că nu erau localnici. Rand rămase cu ochii aţintiţi la faţa de masă, când simţi privirile soldatului întorcându-se spre el; când ridică iarăşi ochii, bărbatul dispăruse.

Fata cu ochii negri tocmai trecea pe acolo, cu braţele pline de prosoape.

— Aşa fac câteodată, spuse ea, sigură pe sine. Doar ca să vadă că nu-s probleme. Au grijă de oamenii credincioşi Reginei, asta fac. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Şi chicoti. Rand clătină din cap. N-avea de ce să-şi facă griji. Doar omul din Gardă nu venise la el să-l întrebe dacă-l ştia pe unul, Thom Merrilin. Ajunsese la fel de rău ca Mat. Se ridică şi-şi împinse scaunul la perete.

O altă slujnică tocmai verifica uleiul din lămpile înşirate pe perete.

— Mai e vreo încăpere în care pot şedea? o întrebă el; nu voia să se întoarcă sus şi să rămână ferecat împreuna cu Mat, aşa posomorât şi retras cum îl lăsase. Poate că e vreo sală de mese mai retrasă şi neocupată…

— Avem biblioteca, răspunse ea, arătându-i o uşă. Pe acolo, la dreapta, la capătul coridorului. S-ar putea să fie goală, la vremea asta.

— Mulţumesc. Dacă-l vezi pe jupân Gill, vrei să-i spui că Rand al'Thor trebuie să-i vorbească, dacă are câteva clipe libere?

— O să-i spun, promise ea, apoi rânji. Dar şi bucătăreasa vrea să-i vorbească.

Pesemne că hangiul se ascunsese pe undeva, se gândi el, îndepărtându-se.

Când pătrunse în încăperea pe care-i o indicase slujnica, se opri şi rămase cu gura căscată. Pe pereţi erau numai cărţi, poate vreo trei sau patru sute la un loc, mai multe decât văzuse în toată viaţa lui. Legate în pânză sau în piele, cu cotoare aurite. Numai câteva aveau coperte de lemn. Ochii lui se plimbară de colo colo, observând toate titlurile, oprindu-se la câteva dintre favoritele sale dintotdeauna. *Călătoriile lui Jain Neopritul. Muncile lui Willim din Maneches.* Inima i se opri în piept când dădu cu ochii de o copie legată în piele din *Călătorie în ţinuturile Oamenilor Mării.* Tam îşi dorise mereu s-o citească.

Imaginându-şi-l pe Tam cum ar fi luat cartea în mână, zâmbind, pipăind-o înainte să se aşeze să citească în faţa focului, cu pipa în gură, mâna lui Rand se încleştă pe mânerul sabiei, iar el se simţi cuprins de un fior de dor şi de singurătate care umbri plăcerea pe care i-o făcuseră cărţile.

În spatele său, auzi pe cineva dregându-şi vocea, şi-şi dădu brusc seama că nu era singur. Gata să-şi ceară scuze pentru grosolănia sa, se întoarse pe călcâie. Se obişnuise cu ideea că era mai înalt decât aproape toţi oamenii pe care-i întâlnea în cale, dar de data aceasta trebui să ridice capul din ce în ce mai sus, până ce rămase cu gura căscată. Ajunse, în cele din urmă, la capul celuilalt, care se apropia binişor de tavanul înalt de zece picioare. Văzu un nas lat cât toată faţa, aşa de lat încât era mai mult bot, decât nas. Sprâncene care atârnau ca nişte cozi, încadrând ochii de culoare deschisă, mari cât o ceaşcă de ceai. Urechi care se îngustau şi se terminau cu smocuri de păr, ieşind dintr-o coamă zburlită şi neagră. „Un troloc!” Rand ţipă scurt şi încercă să se tragă înapoi şi să-şi scoată sabia, dar se împiedică şi căzu grămadă la pământ.

— Ce n-aş da ca voi, oamenii, să nu mai faceţi aşa, tună o voce grava, ca o tobă; urechile păroase tresăltară puternic, iar glasul deveni trist. Aşa puţini dintre voi ne mai ţin minte. Dar, mă rog, presupun că-i din vina noastră. Numai câţiva au mai

ieşit în lume, de când Umbra s-a întins peste Căile de Taina. Asta a fost acum… hmmm, şase generaţii. Chiar după Războaiele Troloce. Capul zburlit se clătină, şi se auzi un oftat, ca sforăitul unui taur. A trecut prea multă vreme, prea multă, şi mai sunt aşa puţini care călătoresc şi bagă de seamă, încât nu mai înseamnă nimic.

Rand ramase o vreme pe podea, cu gura căscată, privind misterioasa făptură, încălţată cu cizme late şi înalte până la genunchi şi înveşmântată într-un surtuc albastru închis, prins cu nasturi de la gât până la brâu, apoi căzând în falduri până la genunchi, ca o fustanelă, peste pantalonii largi. Făptura avea în mână o carte, care părea de-a dreptul minusculă, şi pe care o ţinea deschisă cu un deget mare cât trei.

— Credeam că sunteţi… începu Rand, apoi se gândi mai bine. Ce sânte… dădu să zică, dar nici aşa nu era prea grozav; în cele din urmă se ridică şi întinse timid o mână. Rand al’Thor mă cheamă.

Palma sa dispăru în mâna mare cât o lopată pe care i-o întinse celălalt, făcându-i o plecăciune politicoasă.

— Poţi să-mi spui Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan. Numele dumitale îmi bucură urechile, Rand al’Thor.

Părea un salut foarte oficial, aşa că Rand îi întoarse plecăciunea.

— Şi numele dumitale îmi bucură urechile, Loial, fiu al lui Arent, fiu… ăăă… al lui Halan.

Părea în continuare o iluzie, de vreme ce încă habar n-avea ce fel de făptură era, de fapt, Loial. Strângerea mâinii lui era surprinzător de blândă, dar, cu toate astea, Rand se simţi uşurat după ce îi dădu drumul, văzându-se nevătămat.

— Voi, oamenii, sunteţi iute la mânie, spuse Loial cu glasul lui jos şi tunător. Auzisem toate poveştile, fireşte, şi citisem cărţile, dar nu mi-am dat seama. În prima zi după ce-am ajuns în Caemlyn, nu-mi venea să cred ce tulburare am iscat. Copiii plângeau, femeile zbierau, iar o ceată de oameni m-a fugărit prin tot oraşul, cu bâte, cuţite şi torţe, strigând „Trolocii!”; mi-e teamă că începusem să mă înfurii puţin. Nici nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi apărut Gărzile Reginei.

— Ce noroc, îngăimă Rand cu voce slabă.

— Mda, numai că şi ei păreau la fel de înfricoşaţi de mine ca şi ceilalţi. Au trecut patru zile de atunci, şi tot n-am putut să scot

nasul din han. Bunul jupân Gill mi-a cerut chiar să nu mă arăt în sala mare, continuă el, scuturând din urechi. Nu zic că nu s-a purtat frumos cu mine, înţelegi. Dar în prima noapte a fost o mică problemă. Toţi oamenii păreau că vor să plece în acelaşi timp. Şi ce mai urlete, of, cu toţii încercau să iasă pe uşă unii peste alţii. Cred că au fost şi câţiva răniţi.

Rand îi privea vrăjit urechile care zvâcneau.

— Cinstit îţi spun, nu pentru asta am plecat din stedding.

— Eşti Ogier! exclamă Rand. Ia stai puţin! Şase generaţii? Ai pomenit de Războaiele Troloce. Ce vârstă ai?

De îndată ce rosti întrebarea, îşi dădu seama că era nepoliticoasă, dar Loial păru mai degrabă speriat decât jignit.

— Nouăzeci, răspunse el înţepat. Mai trebuie să treacă zece, şi o să pot să vorbesc în faţa adunării de pe Buturugă. Cred că Fruntaşii ar fi trebuit oricum să mă lase să vorbesc, de vreme ce se hotăra dacă să mi se dea sau nu voie să plec. Dar e adevărat că ei îşi fac mereu griji când cineva de vârsta mea pleacă Afară. Voi, oamenii, sunteţi aşa de grăbiţi şi de neprevăzuţi, începu el, apoi clipi şi-i făcu o scurtă plecăciune lui Rand. Te rog, iartă-mă. Nu trebuia să spun asta. Dar e adevărat că vă certaţi tot timpul, chiar şi când nu-i nevoie.

— Nu-i nici o problemă, îl linişti Rand, care se gândea încă la ceea ce aflase despre vârsta celuilalt. Era mai bătrân decât moş Cenn Buie, şi încă nu era îndeajuns de matur pentru a... Se aşeză pe unul dintre scaunele cu spătar înalt, iar Loial îşi alese altul, îndeajuns de mare pentru doi, în care tot nu încăpea foarte bine. Aşezat, era la fel de înalt ca un om care stătea în picioare.

— Măcar te-au lăsat să pleci.

Loial lăsă ochii în jos, mişcând din nas şi frecându-se cu un deget gros.

— Păi, de fapt, nu m-au lăsat. Vezi dumneata, adunarea de pe Buturugă nu dezbătuse încă prea mult, nu trecuse nici măcar un an, dar, din ce-am auzit, mi-am dat seama că, până ajungeau ei la o hotărâre, împlineam eu vârsta la care puteam să plec fără să le mai cer voie. Tare mi-e teamă că acum o să spună că m-am cam obrăznicit, dar cert e că am plecat pur şi simplu. Fruntaşii mi-au spus dintotdeauna că sunt prea repezit şi mi-e teamă că acum le-am dat dreptate. Mă întreb dacă şi-au dat până acum seama c-am plecat. Oricum, trebuia s-o fac.

Rand îşi muşcă buzele ca să nu râdă. Dacă Loial era repezit, era limpede cum erau ceilalţi Ogieri. Nu trecuse nici măcar un an de când dezbăteau? Dacă ar fi auzit, jupân al'Vere s-ar fi minunat. Când întâlnirile celor din Sfatul Satului ţineau jumătate de zi, cu toţii deveneau nerăbdători, chiar şi Haral Luhhan. Dorul de casă îl cuprinse aprig, aproape tăindu-i respiraţia, când se gândea la Tam, la Egwene şi la hanul Izvorul de Vin, la sărbătorile de Bel Tine de pe Pajişte, din vremurile bune. Dar se sili să uite.

— Dacă nu te superi, întrebă el, dregându-şi glasul, de ce ai dorit să pleci… ăăă, Afară, aşa de mult? Eu unul aş da orice să nu fi trebuit să-mi părăsesc casa.

— Păi, ca să văd, răspunse simplu Loial, de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Am citit cărţile, toate poveştile de călătorie, şi a început să mă ardă dorul să văd cu ochii mei, nu doar să citesc.

Ochii săi deschişi la culoare sclipiră, iar urechile se ciuliră brusc.

— Am studiat tot ce-am putut găsi cu privire la călătorii, la Căile de Taină, la obiceiurile din ţinuturile oamenilor şi la oraşele pe care le-am construit pentru voi, după Frângerea Lumii. Şi cu cât am citit mai mult, cu atât am devenit mai sigur că trebuia să plec Afară, să mă duc în toate locurile pe care neamul meu le vizitase cândva şi să văd desişurile cu ochii mei.

— Desişuri? întrebă Rand, clipind nedumerit.

— Da, desişurile. Copacii. Numai câţiva dintre Falnicii Copaci, fireşte, unii care se înalţă până la cer, ca să păstreze veşnică amintirea steddingului.

Scaunul pe care şedea scârţâi când el se aplecă înainte, gesticulând, fără să lase cartea din mâini. Ochii îi străluceau mai tare ca niciodată, iar urechile aproape că-i tremurau.

— În general, au folosit copacii care creşteau de la-nceput în locul respectiv. Nu poţi sili pământul să facă ceva ce nu-i stă în fire. După un timp, se va răzvrăti. Trebuie să-ţi modelezi intenţiile după felul ţinutului, nu invers. În fiecare desiş au fost plantaţi copaci din rândul tuturor celor care puteau creşte aşa cum se cuvenea în ţinutul acela, într-un echilibru perfect, astfel încât să se completeze unii pe alţii. Asta, fireşte, pentru a le merge bine, dar şi pentru ca armonia lor să încânte ochiul şi inima. Ah, cărţile vorbesc despre desişuri care-i făceau pe

Fruntaşi să râdă şi să plângă în acelaşi timp şi care rămân pentru totdeauna verzi în amintirea noastră.

— Dar oraşele? întrebă Rand, iar Loial îi aruncă o privire nedumerită. Oraşele. Oraşele construite de Ogieri. Aici, de pilda. Caemlyn. Ogierii l-au construit, nu? Aşa spun poveştile.

— Lucrul în piatră, începu Loial, ridicând din umerii săi masivi. Păi, ăsta a fost doar un meşteşug pe care l-am deprins în anii de după Frângere, în Exil, pe când încă mai încercam să ne întoarcem la stedding. E folositor îmi închipui, dar nu se compară... Oricât ai încerca – şi am citit că Ogierii care au construit oraşele alea chiar au încercat – nu poţi face piatra să trăiască. Mai sunt şi acum câţiva care lucrează în piatră, dar numai pentru că voi, oamenii, stricaţi aşa de uşor clădirile din pricina războaielor. Erau câţiva Ogieri în... ăăă... Cairhien, cred că aşa-i zice acum, când am trecut eu pe acolo. Dar din fericire erau din alt stedding, aşa că nu ştiau nimic de mine, şi tot au fost foarte bănuitori când au văzut că mă plimbam pe Afară de unul singur, aşa de tânăr. Bine că n-am avut motive să mai rămân pe acolo. Oricum, înţelegi dumneata, lucrul în piatră este pur şi simplu ceva ce ne-a fost hărăzit de ţeserea Pânzei; desişurile ţin de suflet.

Rand clătină din cap. Jumătate dintre poveştile cu care crescuse tocmai se spulberaseră.

— Nu ştiam că Ogierii cred în Pânză, Loial.

— Ba fireşte că da. Roata Timpului ţese Pânza Vârstelor, iar vieţile noastre sunt iţele. Nimeni nu ştie ce loc va avea firul vieţii lui în Pânza ţesută, şi nici firul vieţii altora. Roata ne-a hărăzit Frângerea Lumii, Exilul, Piatra şi Dorul şi până la urmă ne-a redat steddingul, înainte să murim cu toţii. Câteodată mi se pare că motivul pentru care voi, oamenii, sunteţi aşa cum sunteţi este pentru că firele voastre sunt scurte. Pesemne că nu pot fi ţesute aşa cum se cuvine. Of, vai de mine, iar am făcut-o. Fruntaşii spun că vouă nu vă place să vi se amintească vreodată ce puţin trăiţi. Sper că nu te-am jignit.

Rand râse şi clătină din cap.

— Câtuşi de puţin. Presupun c-ar fi amuzant să trăieşti mult, aşa ca dumneata, dar nu m-am gândit niciodată la asta. Pare-mi-se că ar fi de ajuns pentru oricine să trăiască atâta cât moş Cenn Buie.

— E un om foarte bătrân?

Rand încuviinţă pur şi simplu. N-avea de gând să-i explice lui Loial că Cenn Buie nu ajunsese încă la vârsta pe care o avea el.

— Ei, spuse acesta, poate că voi oamenii trăiţi puţin, e adevărat, dar faceţi foarte multe cu vieţile voastre. Tot timpul fugiţi de acolo-colo şi sunteţi aşa de grăbiţi. Şi aveţi toată lumea la dispoziţie. Noi, Ogierii, suntem legaţi de stedding.

— Dar dumneata eşti Afară.

— O vreme, Rand. Dar până la urmă trebuie să mă întorc. Lumea asta e a voastră, a dumitale şi a neamului dumitale. Steddingul însă este al meu. Afară e prea multă hărmălaie. Şi s-a schimbat aşa de mult faţă de ceea ce am citit.

— Ei, lucrurile se schimbă cu timpul. Cel puţin unele.

— Unele? Jumătate dintre oraşele despre care am citit nici nu mai există, iar dintre celelalte, cele mai multe şi-au schimbat numele. Cairhien, de pildă. Numele adevărat este Al'cair'ra-hienallen, Dealul Răsăritului Auriu. Locuitorii nici nu-şi mai amintesc, în ciuda soarelui pe care-l brodează pe flamuri. Cât despre desişul de acolo, mă îndoiesc că a mai fost îngrijit de pe vremea Războaielor Troloce. Acum e pur şi simplu o pădure, unde lumea merge după vreascuri. Falnicii Copaci au dispărut cu toţii, şi nimeni nu şi-i aminteşte. Dar aici? Caemlyn e tot Caemlyn, dar au lăsat oraşul să crească drept peste desiş. Aici unde ne aflăm, suntem la mai puţin de un sfert de milă de centrul lui – de locul în care ar fi trebuit să fie centrul. N-a mai rămas niciun copac. Am fost şi în Tear, şi în Illian. Alte nume, şi nici o amintire. Pe locul în care a fost desişul din Tear este o păşune pentru cai, iar cel din Illian este parcul regal, în care regele îşi vânează căpriorii, şi nimeni nu poate intra fără voia lui. Totul s-a schimbat, Rand. Tare mi-e teamă că asta am să văd oriunde mă duc. Toate desişurile dispărute, toate amintirile pierdute, toate visurile – moarte.

— Să nu renunţi, Loial. Să nu renunţi niciodată. Dacă renunţi, ar fi ca şi cum ai fi murit, şopti Rand, apoi se afundă în scaun cât putea de mult, înroşindu-se la faţă.

Se aştepta ca Ogierul să-i râdă în nas, dar, în loc de asta, îl văzu pe Loial încuviinţând cu gravitate.

— Da, aşa face neamul vostru, nu? întreba el, apoi continuă cu glas schimbat, de parcă cita dintr-o carte. Până ce piere orice făptură şi orice picătură de apă, ne împotrivim Umbrei din toate

puterile, sfidând-o până la ultima suflare, pentru a-l scuipa în faţă pe Duşmanul Vederii, în Ziua Cea din Urmă.

Loial îşi lăsă capul pe o parte, aşteptându-l parcă să vorbească, dar Rand n-avea habar ce trebuia să zică. Aşa, trecu o vreme, până ce sprâncenele lungi ale Ogierului începură să se lase în jos de uimire. Dar el aştepta în continuare, în timp ce Rand devenea din ce în ce mai stingherit din pricina tăcerii prelungite.

— Falnicii Copaci, spuse el în cele din urma, numai de dragul de a rosti ceva, sunt aşa, ca Avendesora?

Loial se ridică brusc; scaunul său scârţâi şi trosni aşa de puternic, încât Rand se temu să nu se rupă.

— Ştii bine că nu-i aşa. Mai ales tu.

— Eu? De unde să ştiu eu?

— Faci glume cu mine? Câteodată, voi, Aielii, faceţi nişte glume foarte ciudate.

— Ce? Eu nu sunt Aiel. Vin din Ţinutul celor Două Râuri. N-am văzut niciodată un Aiel!

Loial clătină din cap, iar smocurile din vârful urechilor i se pleoştiră.

— Vezi? Totul s-a schimbat şi jumătate din cunoştinţele mele sunt zadarnice. Sper ca nu te-am jignit. Sunt convins că ţinutul ăsta al dumitale e un loc foarte frumos, oriunde ar fi el.

— Cineva mi-a spus, începu Rand, că odinioară s-a numit Manetheren. Eu, unul, n-auzisem în viaţa mea, dar poate dumneata…

Urechile Ogierului se ridicaseră de bucurie.

— Ah! Manetheren, da…

Apoi smocurile de păr se lăsară la loc.

— Acolo era un desiş foarte frumos. Durerea dumitale îmi răsună în suflet, Rand al'Thor. N-am putut ajunge la timp.

Loial îi făcu o plecăciune, fără să se ridice, iar Rand îl imită. Bănuia că, dacă n-o făcea, Loial s-ar fi putut simţi jignit sau poate că l-ar fi considerat necioplit. Se întrebă dacă Loial credea cumva că el, Rand, îşi amintea atât de multe lucruri, cum păreau să facă Ogierii. Colţurile gurii şi ochilor celuilalt se lăsaseră în jos, ca şi cum împărtăşea durerea pierderii pe care o simţea şi Rand, ca şi cum nu trecuseră două mii de ani, sau cam aşa ceva, de când fusese distrus Manetheren, lucru de care

Rand aflase numai din povestirile lui Moiraine. După o vreme, Loial oftă.

— Roata se-nvârte, vorbi el, şi nimeni nu ştie ce va aduce. Dar şi dumneata eşti la fel de departe de casă ca şi mine. Foarte departe, mai ales în vremurile astea. Fireşte, când Căile de Taină erau deschise… dar a trecut multă vreme de atunci. Spune-mi, ce te aduce aşa departe? Poate vrei şi dumneata să vezi câte ceva?

Rand deschise gura să spună că veniseră să-l vadă pe falsul Dragon, dar nu izbuti. Poate pentru că Loial se purta de parcă era de aceeaşi vârstă cu el, în ciuda celor nouăzeci de ani. Poate că, pentru un Ogier, nouăzeci de ani însemna o vârstă comparabilă cu a lui. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese cu cine să discute serios despre ceea ce i se întâmpla. Se temuse mereu că oamenii cu care vorbea puteau fi Iscoade ale Celui Întunecat sau puteau crede acelaşi lucru despre el. Mat era aşa de retras, hrănindu-şi temerile cu propriile bănuieli, încât nu avea niciun rost să-i vorbească. Aşa ca Rand se trezi povestindu-i lui Loial despre Noaptea Iernii, dar nu ceva vag despre Iscoadele Celui Întunecat, ci adevărul despre trolocii care dăduseră buzna pe uşă şi despre Pieritul de pe Calea Carierei.

Pe de o parte, ceea ce făcea îl umplea de groază, dar se simţea de parcă ar fi fost, în acelaşi timp, doi oameni, unul care încerca să-şi ţină gura, iar celălalt care nu simţea decât uşurare, pentru că, în sfârşit, putea povesti, drept care se poticni, se bâlbâi şi istorisi ba una, ba alta. Shadar Logoth şi prietenii săi care se pierduseră în noapte, iar acum nu mai ştia dacă scăpaseră cu viaţă sau nu. Pieritul din Whitebridge şi Thom care murise pentru ca ei să poată scăpa. Pieritul din Baerlon. Iscoadele Celui Întunecat pe care-l întâlnise mai târziu, Howal Gode, băiatul care se temea de ei şi femeia care încercase să-l ucidă pe Mat. Jumate-Omul de lângă hanul Gâsca şi Coroana.

Totuşi, când începu să spună ceva despre vise, până şi acea parte din el care-şi dorea să vorbească simţi cum i se ridica părul pe ceafă. Strânse atât de puternic din dinţi, încât îşi muşcă limba. Răsuflând întretăiat, îl privi bănuitor pe Ogier, nădăjduind că acesta crezuse că îi povestise, pur şi simplu, despre nişte coşmaruri. Pe Lumină, totul suna într-adevăr ca într-un coşmar sau ca o poveste care putea îngrozi pe oricine. Poate că Loial

avea să creadă numai că era pe cale să înnebunească. Poate că…

— Ta’veren, glăsui Loial.

Rand clipi.

— Poftim?

— Ta’veren, repeta Ogierul, frecându-se în spatele uneia din urechile ascuţite cu degetul sau îndesat şi ridicând uşor din umeri. Fruntaşul Haman spunea mereu că nu-l ascultam, dar câteodată, să ştii, chiar l-am ascultat. Ştii, desigur, cum se ţese Pânza.

— De fapt, nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse Rand, încet. Se ţese pur şi simplu.

— Ei, mda, ce să zic, nu-i chiar aşa. Vezi dumneata, Roata Timpului ţese Pânza Vârstelor, iar vieţile noastre sunt iţele. Pânza nu este întotdeauna de neschimbat. Dacă un om încearcă să-şi schimbe cursul vieţii, iar Pânza poate să suporte asta, Roata ţese înainte şi aşa rămâne. Există mereu loc pentru schimbări mărunte, dar, câteodată, Pânza nu vrea, pur şi simplu, să accepte o schimbare mare, oricât de mult ai încerca, înţelegi?

Rand încuviinţă.

— Aş putea să trăiesc în continuare la o fermă din Emond’s Field, iar asta ar fi o schimbare mică. Dar, dacă aş vrea să fiu rege…

Izbucni în râs, iar pe chipul lui Loial apăru un rânjet care aproape că-i despică faţa în două. Avea dinţii albi şi laţi ca nişte dăltiţe.

— Da, aşa-i. Numai că uneori schimbarea te alege pe tine sau Roata te sileşte s-o accepţi. Iar, uneori, Roata răsuceşte de aşa natură un fir, sau mai multe, încât toate cele din jur sunt obligate să se răsucească şi ele, silind, la rândul lor, altele şi altele, şi tot aşa. Acel prim fir care creează Ochiul este ta’veren, şi este de neschimbat, dacă nu se schimba însăşi Pânza. Ochiul – ta’maral’ailen se cheamă – poate dura mai multe săptămâni, sau chiar ani. Se poate întinde peste un întreg oraş sau chiar peste toată Pânza. Artur Aripă-de-Şoim a fost ta’veren. Şi cred că şi Lews Therin Ucigaşul-de-Neam la fel, că veni vorba, adăugă el, chicotind zgomotos. Fruntaşul Haman ar fi mândru de mine. El îi dădea înainte şi nu se mai oprea, iar cărţile despre

călătorii erau cu mult mai interesante, dar uneori chiar l-am ascultat.

— Toate bune şi frumoase, spuse Rand, dar nu înţeleg ce are asta cu mine. Eu sunt păstor, nu un al doilea Artur Aripă-de-Şoim. Şi nici Mat, nici Perrin nu sunt. E ridicol.

— N-am spus că ai fi, dar, ascultându-ţi povestea, aproape c-am simţit Pânza cum se răsucea, iar eu, în privinţa asta, n-am nici o înzestrare. Fii sigur că eşti ta'veren. Şi tu, şi poate şi prietenii tăi.

Ogierul se opri, pipăindu-şi gânditor nasul lat. În cele din urmă, încuviinţă ca pentru sine, de parcă s-ar fi hotărât.

— Aş vrea să călătoresc cu dumneata, Rand.

O vreme, Rand se holbă la el, întrebându-se dacă auzise bine.

— Cu mine! exclamă el când îşi regăsi glasul. N-ai auzit ce am spus despre…?

Brusc, se uită la uşă. Era bine închisă şi îndeajuns de groasă pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea de dincolo de ea, nici chiar dacă se lipea de scânduri. Cu toate acestea, coborî glasul.

— Despre cei care mă urmăresc…? Şi, pe deasupra, credeam că vrei să mergi să-ţi vezi copacii.

— În Tar Valon este un desiş foarte frumos, şi mi s-a spus că femeile Aes Sedai îl îngrijesc foarte bine. Pe lângă asta, nu doar desişurile vreau să le văd. Poate că nu eşti un al doilea Artur Aripă-de-Şoim, dar, o vreme cel puţin, o parte a lumii se va modela după tine. Poate că a şi început. Până şi Fruntaşul Haman şi-ar dori să vadă aşa ceva.

Rand şovăi. Ar fi fost bine să mai aibă pe cineva alături. Ori cu Mat, ori fără Mat, tot singur era. Ogierul îi dădea curaj, prin simpla lui prezenţă. O fi fost el tânăr, după socoteala neamului său, dar părea de neclintit, ca o stâncă, aşa cum era şi Tam. Iar Loial fusese peste tot, şi ştia multe. Îl privi pe Ogier, care şedea la locul lui, părând întruchiparea însăşi a răbdării. Şedea, şi era mai înalt decât majoritatea oamenilor care stăteau în picioare. „Cum să ascunzi pe cineva care are aproape zece picioare?" oftă el în sinea lui şi clătină din cap.

— Nu cred că-i o idee bună, Loial. Chiar dacă Moiraine ne găseşte aici, o să fim în pericol până ajungem în Tar Valon. Iar

dacă nu… „Dacă nu, înseamnă că a murit, la fel ca toţi ceilalţi. Oh, Egwene.”

Se scutură, pentru a se trezi din visare. Egwene era în viaţă, iar Moiraine avea să-i găsească. Loial îl privi cu milă şi-l atinse pe umăr.

— Sunt convins că prietenii dumitale sunt bine, Rand.

Rand îi mulţumi printr-un semn din cap. Avea gâtul prea uscat ca să mai poată rosti ceva.

— Măcar vrei să vorbeşti cu mine, din când în când? oftă Loial, cu glasul înfundat. Şi poate să joci câte o partidă de pietre? N-am avut cu cine să vorbesc de câteva zile încoace, în afară de bunul jupân Gill, iar el este cel mai adesea ocupat. Mi se pare că bucătăreasa trage de el fără nici o milă. Poate că, de fapt, al ei e hanul.

— Sigur că vreau, răspunse Rand, răguşit, apoi îşi drese vocea şi încercă să zâmbească. Iar dacă ne-ntâlnim în Tar Valon, poţi să-mi arăţi desişul de acolo. „Trebuie să fi scăpat. Lumină, fă să fie aşa.”

CAPITOLUL 37

Urmărirea cea lungă

Nynaeve strânse hăţurile celor trei cai şi privi în întuneric, ca şi cum ar fi încercat să străpungă bezna şi să-i găsească pe femeia Aes Sedai şi pe Străjer. Era înconjurată de copaci scheletici, siluete goale şi întunecate care se profilau în lumina slabă a lunii. Copacii şi întunericul îi ascundeau foarte bine pe Moiraine şi pe Lan, care se îndepărtaseră îndeletnicindu-se, chipurile cu o treabă misterioasă, fără măcar să se oprească să-i spună ce anume era. Lan îi şoptise să aibă grijă de cai, să nu scoată vreun zgomot, apoi dispăruseră, lăsând-o acolo ca pe un băiat de la grajduri. Trase cu ochiul spre cai şi oftă exasperată.

Mandarb se pierdea în noapte aproape la fel de mult ca mantia stăpânului său. Singurul motiv pentru care armăsarul de luptă o lăsa pe Nynaeve să se apropie era pentru că Lan îi dăduse el însuşi hăţurile. Acum părea destul de liniştit, dar ea îşi amintea mult prea bine botul care se dezvelise în tăcere, când dăduse să ia căpăstrul fără să aştepte aprobarea lui Lan. Tăcerea făcuse ca armăsarul să pară şi mai periculos. Aruncându-i o ultimă privire precaută, Nynaeve se întoarse cu ochii în direcţia în care plecaseră cei doi, mângâindu-şi propriul cal, cu mişcări încete. Tresări uimită când Aldieb o înghionti cu botul său palid, dar, după ce se gândi mai bine, mângâie puţin şi iapa cea albă.

— De ce m-aş răzbuna pe tine, şopti ea, numai pentru că stăpână-ta, cu aerele alea ei…

Se uita iarăşi în împrejur, prin întuneric. „Oare ce fac?”

După plecarea din Whitebridge, trecuseră prin sate care păreau nefiresc de obişnuite, târguri care lui Nynaeve i se păruseră a nu avea nici o legătură cu lumea în care se găseau Pieriţii, trolocii şi Aes Sedai. Urmaseră drumul spre Caemlyn, până ce, la un moment dat, Moiraine se ridicase în şaua lui Aldieb, cu ochii spre răsărit, de parcă putea vedea întreaga lungime a uriaşului drum, toată distanţa până în Caemlyn, precum şi ce îi aştepta acolo.

În cele din urmă, femeia Aes Sedai răsuflase adânc şi se aşezase la loc în şa.

— Roata ţese cum îi e voia, şoptise ea, dar nu pot să cred că ţese sfârşitul speranţelor. Trebuie să mă ocup întâi de lucrurile sigure. O să fie după cum ţese Roata.

Apoi îşi îmboldise calul spre miazănoapte, părăsind drumul şi intrând în pădure. În direcţia aceea se afla unul dintre băieţi, cu tot cu moneda pe care-i o dăduse Moiraine cândva. Lan o urmase.

Nynaeve aruncase o ultimă privire pe drumul spre Caemlyn. Nu erau prea mulţi oameni pe acolo, ci numai vreo doua căruţe cu roţi mari şi una goală, cu coviltir, în depărtare, precum şi o mâna de oameni care mergeau pe jos ducându-şi desagile în spate sau cărându-le cu roaba. Unii dintre ei recunoscuseră că mergeau în Caemlyn să-l vadă pe falsul Dragon, dar cei mai mulţi tăgăduiseră asta cu vehemenţă, mai ales cei care trecuseră prin Whitebridge. În Whitebridge, începuse s-o creadă pe Moiraine. Într-o oarecare măsură. Oricum, mai mult decât înainte. Şi nu era nici o consolare în asta.

Străjerul şi femeia Aes Sedai aproape că dispăruseră printre copaci, când, în sfârşit, pornise şi ea după ei, trebuind să se grăbească pentru a nu rămâne în urmă. Lan se uita deseori în urmă şi-i făcea semne să nu se piardă, dar nu se despărţea de Moiraine, iar aceasta era mereu cu ochii aţintiţi înainte.

Într-o seară, după ce părăsiseră drumul, urma invizibilă se pierduse. Moiraine, netulburata Moiraine, se ridicase dintr-odată de lângă micul foc pe care clocotea ceainicul, cu ochii mari.

— A dispărut, şoptise ea în întuneric.

— Băiatul a…? începuse Nynaeve, dar nu reuşise să termine întrebarea. „Pe Lumină, nici măcar nu ştiu despre care dintre ei e vorba!”

— N-a murit, vorbise încet femeia Aes Sedai, dar nu mai are moneda cu el.

Se aşezase, luase ceainicul de pe foc cu mâini sigure, aruncând în el o mână de plante, şi continuase, fără niciun tremur în glas.

— De dimineaţă, o să ne continuăm drumul în aceeaşi direcţie. Când mă apropii îndeajuns, pot să-l găsesc şi fără monedă.

În timp ce focul ardea mocnit, Lan se învelise cu mantia şi adormise. Nynaeve nu putea să doarmă, ci o privea pe Moiraine, care şedea cu ochii închişi, dar cu spatele drept. Era limpede că nu dormea.

Mult după ce tăciunii se stinseseră cu totul, Moiraine deschisese ochii şi se uitase la ea. Zâmbetul de pe faţa ei se simţea chiar şi prin întuneric.

— Şi-a recăpătat moneda, Meştereasă. Totul va fi bine.

Şi se întinsese pe pături cu un oftat, adormind aproape imediat.

Oricât ar fi fost de obosită, lui Nynaeve nu-i venise uşor să-i urmeze exemplul, căci gândurile sale se îndreptau spre ce era mai rău, oricât s-ar fi străduit să le oprească. Totul va fi bine. După Whitebridge, nu mai putea să creadă aşa uşor în asemenea vorbe.

Brusc, Nynaeve se trezi din amintirile în care se cufundase; cineva tocmai îi pusese o mână pe braţ. Înăbuşindu-şi un strigăt, dădu să-şi ia cuţitul de la brâu, încleştându-şi mâna pe mâner înainte să-şi dea seama că era Lan.

Străjerul avea gluga dată pe spate, dar mantia sa schimbătoare se pierdea atât de bine în întuneric, încât conturul vag al chipului său părea să plutească suspendat prin noapte. Mâna de pe braţul ei părea să fi apărut ca printr-o vrajă.

Trase aer în piept, tremurând. Se aştepta ca el să facă vreo remarcă despre uşurinţa cu care o luase pe nepregătite, dar în loc de asta îl văzu căutând ceva în desagile de la şa.

— E nevoie de dumneata, spuse el şi îngenunche, pentru a priponi caii.

De îndată ce se asigură că n-aveau cum să mai dispară, se ridică, o apucă de mână şi se pierdu iarăşi în întuneric. Părul său era aproape la fel de greu de observat ca mantia, iar când mergea, făcea chiar mai puţin zgomot decât ea. Fără nici o plăcere, Nynaeve trebui să recunoască în sinea ei că nu l-ar fi putut urmări niciodată prin beznă, dacă n-ar fi ţinut-o de mână. Oricum, nu era convinsă că ar fi putut scăpa din strânsoare, dacă el nu ar fi acceptat să-i dea drumul; avea mâini foarte puternice.

Când ajunseră în vârful unei mici movile, care de-abia se putea numi deal, el se lăsă într-un genunchi, trăgând-o şi pe Nynaeve în jos. Îi luă o clipă să vadă că şi Moiraine era acolo.

Nemişcată cum era, femeia Aes Sedai, cu mantia ei întunecată, putea fi luată drept o umbră. Lan făcu un gest către poalele dealului, unde se afla un luminiş mare.

Nynaeve se încruntă, încercând să zărească ceva cu ajutorul razelor slabe de lună, apoi înţelese ce era acolo şi zâmbi. Contururile palide erau corturi, dispuse în şiruri ordonate; o tabără de soldaţi, cufundată în beznă.

— Mantii Albe, şopti Lan, vreo două sute, poate şi mai mulţi. Acolo e o sursă de apa. Şi băiatul pe care-l căutăm.

— În tabără? întreba ea şi îl simţi, încuviinţând.

— Chiar în mijloc. Moiraine a spus că simte precis locul în care se află. M-am apropiat îndeajuns pentru a vedea că-i păzit.

— Prizonier? spuse Nynaeve. De ce?

— Nu ştiu. Fiilor n-ar trebui să le pese de un băiat de la ţară, fără vreo pricină care să le dea de bănuit. E-adevărat că nu le trebuie mult ca să intre la bănuieli, dar tot mă îngrijorează.

— Şi cum o să faci să-l eliberezi?

Numai după ce-i prinse privirea îşi dădu seama că putea să pătrundă printre două sute de oameni şi să se întoarcă împreună cu băiatul. Mă rog, la urma urmei era Străjer. Trebuie să fi fost ceva adevărat în toate poveştile pe care le auzise. Se întrebă dacă nu cumva Lan râdea de naivitatea ei, dar el îi răspunse cu glasul foarte liniştit şi hotărât:

— De scos, pot să-l scot, dar probabil că n-o să se poată furişa prea uşor. Dacă suntem observaţi, s-ar putea să ne trezim cu două sute de Mantii Albe pe urme, noi trebuind să călărim doi pe un cal. Ca să nu ne mai urmărească, trebuie să-i momim cu ceva. Eşti dispusa să rişti?

— Ca să ajut pe cineva din Emond’s Field? Desigur. Ce trebuie să fac?

El îi indică din nou ceva prin întuneric, dincolo de corturi, dar de data asta nu mai reuşi să vadă decât nişte umbre.

— Ţarcul cailor. Dacă frânghiile care-l înconjoară sunt slăbite, nu peste tot, dar suficient ca să se rupă când Moiraine va crea o diversiune, Mantiile Albe o să fie mult prea ocupaţi să fugă după propriii cai, ca să mai vină după noi. Pe partea aia sunt doi oameni de pază, dincolo de ţarc, dar dacă eşti măcar pe jumătate atât de pricepută cât cred eu, n-o să te observe.

Nynaeve înghiţi în sec. Una era să se furişeze după iepuri, alta erau paznicii înarmaţi cu suliţe şi săbii… „Deci mă crede pricepută, da?”

— De acord.

Lan dădu iarăşi din cap, de parcă nici nu se aştepta să audă altceva de la ea.

— Mai e un lucru. În noaptea asta, prin apropiere sunt lupi. Am văzut deja doi, şi, dacă i-am văzut, pesemne că sunt mai mulţi.

Se opri puţin, şi cu toate ca tonul îi rămase acelaşi, ea îşi dădu seama că era uimit.

— S-ar fi zis că ei tocmai asta voiau, să-i văd. Oricum, n-ar trebui să-ţi facă niciun necaz. În general, lupii se feresc de oameni.

— N-aş fi bănuit, rosti ea blând. Eu, una, am crescut printre păstori.

Lan mormăi ceva, iar ea zâmbi prin întuneric.

— Atunci să trecem la treabă, spuse el.

Zâmbetul ei se şterse, în momentul în care se uită în jos, la tabăra plină de bărbaţi înarmaţi. Două sute de bărbaţi, cu suliţe, săbii şi… înainte să apuce să se răzgândească, îşi potrivi cuţitul în teacă şi dădu să plece. Moiraine îi prinse braţul, aproape la fel de strâns ca Lan.

— Ai grija, o sfătui încet femeia Aes Sedai. După ce tai frânghiile, întoarce-te cât de repede poţi. De acum faci parte din Pânză, şi nu aş risca să te pierd, aşa cum n-aş risca nici vieţile celorlalţi, dacă acum n-ar fi toată lumea în primejdie.

Pe furiş, Nynaeve îşi frecă braţul, după ce Moiraine îi dădu drumul. N-avea de gând să-i dea de înţeles că strânsoarea ei o duruse. Dar cealaltă îşi întorsese pe dată privirile către tabăra de dedesubt, rămânând tăcută. Iar Străjerul dispăruse. Dându-şi seama de asta, Nynaeve tresări. Nu-l auzise plecând. „Lumina să-l orbească! Halal Străjer!” Cu mişcări iuţi, îşi legă fustele ca să se poată mişca nestingherită şi plecă repede.

După câteva clipe în care crengile uscate trosneau sub picioarele ei, încetini, simţindu-se mulţumită că nu era nimeni acolo care s-o vadă roşind. Ideea era să se furişeze, că doar nu se luase la întrecere cu Străjerul. „Nu mai spune, chiar aşa?”

Alungă gândul şi îşi îndreptă atenţia spre pădurea întunecată prin care se strecura. Nu era greu să facă asta, căci lumina

slabă a lunii intrată în ultimul pătrar era mai mult decât suficientă pentru oricine care învăţase de la tatăl ei, iar pământul cobora într-o pantă uşoară, care nu o speria deloc. Copacii însă, care se profilau goi pe cerul nopţii, îi aminteau în permanenţă că acum nu mai era vorba despre un joc, ca în copilărie, iar vântul care jelea aducea prea mult cu sunetul scos de cornul trolocilor. Acum, că era singură prin întuneric, îşi aminti că acei lupi care, în mod obişnuit, fugeau de oameni, se comportaseră diferit în Ţinutul celor Două Râuri, în iarna aceea.

Când simţi, în cele din urma, miros de cai, o cuprinse o senzaţie de uşurare. Aproape ţinându-şi răsuflarea, se întinse pe burtă şi se furişă în direcţia vântului, către sursa mirosului.

Zări gărzile numai cu câteva clipe înainte să ajungă în dreptul lor; veneau prin întuneric, chiar spre ea, cu mantiile lor albe care fluturau în vânt şi aproape scânteiau în bătaia razelor de lună. Ar fi putut la fel de bine să aibă şi torţe, oricum se vedeau de la mare distanţă. Împietri în loc, încercând să se facă una cu pământul. Cei doi se opriră solemni, la nici zece paşi de ea, faţă în faţă, cu suliţele pe umeri. Dincolo de ei se zăreau nişte umbre care erau, probabil, caii. Mirosul de grajd, de cal şi de bălegar se simţea puternic.

— Totu-i bine, nici o primejdie în noapte, anunţă una dintre siluetele cu mantie albă. Fie ca Lumina să ne scalde şi să ne apere de Umbră.

— Totu-i bine, nici o primejdie în noapte, răspunse şi celălalt. Fie ca Lumina să ne scalde şi să ne apere de Umbră.

Şi, cu asta, se întoarseră pe călcâie şi porniră din nou pe drumul pe care veniseră.

Nynaeve aşteptă, numărând în gând, până ce gărzile se mai întâlniră de două ori. Fiecare tură durase exact cât celelalte şi, de fiecare dată, dialogul se repetase aidoma. Nici măcar o privire nu aruncaseră în jur, ci mergeau apăsat, cu ochii aţintiţi înainte. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trecut neobservată, chiar dacă se ridica în picioare.

Înainte ca bezna să înghită a treia oară faldurile albe ale mantiilor, ea se şi ridicase şi o pornise spre cai, în fugă, însă cu umerii aduşi. Când se apropie, încetini, ca să nu sperie animalele. Chiar dacă Mantiile Albe nu vedeau mai departe de lungul nasului, era sigură că ar fi venit să cerceteze, dacă ar fi auzit caii începând dintr-odată să necheze.

Aceştia erau priponiţi pe mai multe şiruri, dar, aşa cum stăteau, cu capetele plecate, se desluşeau numai ca nişte pete tulburi prin întuneric. Din când în când, câte unul fornăia sau bătea din copită. Din pricina luminii slabe a lunii, nu văzu ţăruşul de la capătul şirului decât când ajunse foarte aproape de el. Se întinse spre frânghia care înconjura locul, şi îngheţă, când calul cel mai apropiat îşi înălţă capul şi o privi. Căpăstrul său era legat cu un laţ mare de funia groasă care ajungea până la ţăruş. „Dacă nechează o dată…” Inima îi bătea să-i spargă pieptul; i se părea că răsuna atât de puternic, încât până şi gărzile o puteau auzi.

Fără să-şi ia ochii de la cal, începu să taie funia, pipăind cu mâna ca să-şi dea seama cât mai avea. Calul scutură din cap, iar Nynaeve aproape că leşină. „Doar o dată să necheze…”

Simţind că funia se mai ţinea numai în câteva fire răsucite, se îndreptă cu mare grijă spre şirul următor, cu privirile aţintite asupra calului, până când nu mai putu să-l vadă limpede, apoi trase aer în piept, tremurând din toate încheieturile. Dacă păţea de fiecare dată la fel, probabil că n-ar fi reuşit să termine treaba.

Numai că niciunul dintre caii priponiţi în şirurile următoare nu se mai trezi, nici măcar când ea se taie la degetul mare şi îşi înăbuşi un strigăt de durere. Cu degetul în gură, se uită cu mare grijă îndărăt, în direcţia din care venise. Pentru că vântul îi bătea din faţă, nu mai putea auzi schimbul de cuvinte dintre cei doi paznici; ei însă ar fi putut s-o audă, dacă se aflau în locul potrivit. Dacă veneau cumva să cerceteze locul, vântul ar fi înăbuşit sunetul paşilor lor, iar ea nu i-ar fi putut observa decât când ar fi fost aproape. „E momentul să plec. Dacă patru cai din cinci scapă, nimeni n-o să mai aibă timp de altceva.”

Dar nu se mişcă din loc. Parcă vedea privirea lui Lan, în momentul în care ajungea să-i povestească ce făcuse. În ochii lui nu s-ar fi citit nici o acuzaţie; gândul care-i trecuse prin minte era drept, iar el n-avea ce s-aştepte mai mult. În fond, era Meştereasă, şi nu un Străjer, fir-ar să fie, de neînvins şi care se putea face aproape nevăzut. Cu toate astea, strângând din dinţi, se furişă înspre ultimul şir de cai, iar primul animal de care dădu cu ochii se dovedi a fi Bela.

Silueta scundă şi lăţoasă era de neconfundat. Ar fi fost o coincidenţă prea mare ca, tocmai aici şi acum, să apară un alt

cal aidoma celui pe care-l cunoştea atât de bine. Dintr-odată, se simţi atât de mulţumită că nu plecase înainte să treacă şi pe la acest ultim şir, încât se înfioră. Braţele şi picioarele începură să-i tremure atât de tare, încât se temu să atingă funia, dar mintea îi rămase limpede, ca apa Izvorului de Vin. Egwene era şi ea aici, împreună cu unul dintre cei trei băieţi. Iar dacă trebuia să plece călărind câte doi, unii dintre Fii i-ar fi ajuns din urmă, oricât de departe s-ar fi împrăştiat caii, şi unii dintre ei ar fi murit. Era sigură de asta, ca şi cum ar fi ascultat vântul. Acest gând o făcu să simtă un fior de spaimă: oare de ce era atât de sigură? Nu avea nimic de-a face cu vremea, cu recoltele sau cu boala. „De ce a trebuit Moiraine să-mi spună că pot folosi Puterea? De ce nu m-a lăsat în pace?”

Ciudat, dar teama o făcu să se oprească din tremurat. Cu mâini sigure, ca şi cum ar fi fost acasă, pisând ierburi în mojar, tăie funia, aşa cum făcuse şi mai înainte. Punându-şi pumnalul la loc în teacă, desfăcu rapid căpăstrul Belei. Iapa cea zburlită se trezi, tresărind şi scuturând din cap, dar Nynaeve o mângâie pe bot şi-i şopti la ureche cuvinte liniştitoare. Bela pufni înfundat şi păru mulţumită.

Şi alţi cai din şir se treziseră, şi acum o priveau. Amintindu-şi de Mandarb, ea se întinse şovăitor spre următorul căpăstru. Până la urmă, calul nu se opuse când văzu mâna străină care-l dezlega. De fapt, părea să dorească şi el câteva mângâieri, de felul celor pe care le primise Bela. Strângând în mâini căpăstrul iepei, şi-l înfăşură pe celălalt la încheietură, privind îngrijorată către tabără. Corturile albe nu erau la foarte mare distanţă, şi se zăreau până şi bărbaţii care se plimbau printre ele. Dacă observau caii foindu-se şi veneau să vadă ce se întâmplase…

Cu disperare, îşi dori ca Moiraine să nu mai aştepte întoarcerea ei, ci să facă exact ce şi pusese în gând. „Lumină, fa-o să înceapă, înainte ca…”

Dintr-odată, o explozie de lumină împrăştie bezna, deasupra capului ei, luminând pentru o clipă totul împrejur. Tunetul îi bubui în urechi, atât de tare încât i se păru că avea să cadă din picioare, în clipa în care un trăsnet cu trei limbi de foc lovi pământul, chiar lângă locul în care erau priponiţi caii, împroşcând cu praf şi pietre, ca o fântână. Mugetul pământului despicat se lupta cu ecoul trăsnetului. Caii turbară şi începură să necheze, ridicându-se în două picioare. Funiile se rupseră cu un

trosnet, în locurile în care fuseseră tăiate. Se văzu un alt fulger, înainte ca urma lăsată de primul să fi dispărut complet.

Nynaeve era prea ocupată ca să se mai bucure. La primul trăsnet, Bela se năpusti într-o direcţie, în timp ce al doilea cal dădu s-o ia la fugă în direcţia cealaltă. Se simţi de parcă i-ar fi smuls cineva braţele din umeri. O clipă nesfârşită rămase aşa, spânzurată între cei doi cai, ridicată de la pământ, neputând nici măcar să strige, din pricina celei de a doua bubuituri. Trăsnetele loviră iar şi iar, într-un muget care se prăvălea fără încetare din ceruri. Împiedicaţi s-o apuce în direcţia în care porniseră, caii se năpustiră înapoi, îngăduindu-i să pună picioarele pe pământ. Ar fi vrut să se ghemuiască jos şi să-şi aline durerea din umeri, dar nu era vreme. Bela şi calul celălalt se năpusteau spre ea, cu ochii daţi peste cap, încât li se vedea numai albul ochilor, ameninţând s-o răstoarne şi s-o calce în picioare. Cumva, reuşi să ridice braţele, să se prindă de coama Belei şi să se urce pe spinarea iepei care gâfâia. Căpăstrul celălalt era încă înfăşurat în jurul încheieturii sale, înfipt adânc în carne.

Văzând o siluetă lungă şi cenuşie care se năpusti pe lângă ea, se simţi cuprinsă de teamă. Fiara însă nu-i băgă în seamă nici pe ea şi nici pe cei doi cai, ci se aruncă spre ceilalţi, care acum fugeau în toate direcţiile. O altă siluetă ucigaşă o urmă la mică distanţă. Nynaeve simţea că-i venea să ţipe din nou, dar nu scoase niciun sunet. „Lupii! Lumina să ne ajute! Ce face Moiraine?”

O îmboldi pe Bela cu călcâiele, dar nu mai era nevoie. Iapa o luă la galop, iar celălalt se dovedi foarte dornic s-o urmeze. Fugeau fără să le pese încotro, numai să poată scăpa de focul prăvălit din cer, care sfâşia noaptea.

CAPITOLUL 38

Salvarea

Perrin se aşeză cât putu de bine, cu încheieturile legate la spate, şi în cele din urmă renunţă să se mai foiască, oftând. Când scăpa de o piatră, dădea de alte două. Cu mişcări stângace, încercă să se învelească iarăşi cu mantia. Noaptea era rece, iar pământul părea să-i absoarbă toată căldura din oase, aşa cum se întâmplase în fiecare noapte, de când fuseseră prinşi de Mantiile Albe. Fiii nu erau de părere că prizonierii ar avea nevoie de pături sau de adăpost. Mai ales nişte Iscoade periculoase ale Celui Întunecat, ca ei.

Egwene zăcea ghemuită, lipită de spatele lui, pentru a se încălzi, cufundată în somnul adânc al istovirii. Nici măcar nu se trezi când el îşi schimba poziţia. Soarele asfinţise de mult, iar pe Perrin îl durea tot trupul, după o zi de mers în urma unui cal, cu un laţ de gât, dar nu putea să adoarmă.

Trupa nu se mişca prea repede. Pierzându-şi aproape toţi caii de rezervă din pricina lupilor din stedding, Mantiile Albe nu puteau mărşălui atât de repede precum şi-ar fi dorit; şi pentru această întârziere dădeau vina pe cei doi din Emond's Field. Cu toate acestea, cele două şiruri răsucite de călăreţi nu pierdeau vremea – Seniorul Bomhald dorea să ajungă în Caemlyn la timp pentru ceea ce-şi propusese iar în mintea lui Perrin se strecurase teama că, dacă se prăbuşea, călăreţul care-l trăgea după el nu s-ar fi oprit, în ciuda poruncilor Seniorului Căpitan Bomhald de a-i ţine în viaţă pentru a-i da pe mâna Inchizitorilor din Amador. Ştia bine că, într-o asemenea situaţie, nu se putea salva; singurele clipe în care i se dezlegau mâinile erau atunci când primea mâncare sau când era dus la privatele improvizate. Laţul din jurul gâtului făcea ca fiecare pas să fie chinuitor, şi fiecare piatră de sub picioare – un pericol de moarte. Îl obliga să păşească încordat, cercetând pământul cu ochi neliniştiţi. De câte ori arunca o privire spre Egwene, o vedea făcând acelaşi lucru. Când ridica ochii, i se zărea chipul încordat şi speriat. Niciunul dintre ei nu îndrăznea însă să înalţe capul decât pentru câteva clipe.

De obicei, se prăbuşea ca o zdreanţă de îndată ce Mantiile Albe îi îngăduiau să se oprească, dar în noaptea aceea avea capul plin de gânduri. Trăia cu spaima în suflet de zile întregi. Dacă închidea ochii, nu vedea decât ceea ce le făgăduise Byar, după ajungerea în Amador.

Era convins că Egwene nu credea încă ce le spusese Byar cu glasul acela înfundat al lui. Dacă ar fi crezut, n-ar fi putut dormi, în ciuda oboselii. La început, nici el nu crezuse. Şi tot nu voia să se împace cu gândul; oamenii nu le făceau astfel de lucruri semenilor lor. Dar Byar nu-i ameninţase, de fapt; le vorbise despre fiare înroşite în foc şi despre cleşti, despre cuţitele care jupuiau pielea şi acele care se înfigeau în trup cu o voce foarte calmă, de parcă îi întreba dacă nu le era cumva sete. Nu părea să vrea să-i sperie. În ochii lui nu se vedea nici o umbră de bucurie. Pur şi simplu nu-i păsa dacă erau sau nu speriaţi, dacă se chinuiau sau nu, dacă mai trăiau sau nu. Când îşi dăduse seama de asta, Perrin se înfricoşase cu adevărat şi se convinsese, în cele din urmă, că Byar spunea purul adevăr.

Mantiile celor două gărzi sclipeau cenuşiu, în razele slabe de lună. Nu le vedea chipurile, dar ştia că erau de pază neobosiţi. Ca şi cum ar mai fi putut încerca totuşi ceva, aşa legaţi fedeleş cum erau. Îşi amintea că, la un moment dat, când încă mai era puţina lumină, văzuse pe feţele lor o expresie de dezgust şi de dispreţ, ca şi cum ar fi fost puşi să păzească nişte monştri murdari, urât mirositori şi hidoşi. Toate Mantiile Albe îi priveau în felul ăsta, de fiecare dată. „Lumină, cum să fac să-i conving că nu suntem Iscoade ale Celui Întunecat? De ce sunt deja încredinţaţi că asta suntem?” Stomacul i se strânse de scârbă. Până la urmă, ştia că putea ajunge să mărturisească orice, numai pentru a-i face pe Inchizitori să se oprească.

Se apropia cineva, un bărbat cu mantie albă, ducând o lampă în mână. Se opri să le vorbească gărzilor, care-i răspunseră cu mult respect. Perrin nu izbuti să audă ce se spunea, dar recunoscu silueta înaltă şi slabă.

Miji ochii, atunci când celalalt îi apropie lampa de faţă. Byar avea cu el securea lui, pe care şi-o oprise pentru sine. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui Perrin, care nu-l mai văzuse niciodată fără ea.

— Trezeşte-te, îi porunci cu un glas monoton, de parcă i se părea că Perrin dormea cu capul sus, însoţindu-şi vorbele cu o lovitură zdravănă de picior în coaste.

Perrin gemu printre dinţii strânşi. Avea deja o sumedenie de vânătăi pe trup, din pricina încălţărilor lui Byar.

— Trezeşte-te, am spus.

Piciorul se pregăti să lovească din nou, iar Perrin şopti repede:

— Sunt treaz.

Era obligatoriu să răspunzi la ce-ţi poruncea Byar; altfel, găsea el moduri de a-ţi atrage atenţia. Aşeză lampa pe pământ şi se aplecă să le verifice legăturile. Trase puternic de încheieturile lui Perrin, răsucindu-i braţele în umăr. Văzând nodurile strânse, aşa cum le lăsase, trase şi de funia de la glezne, făcându-l să se zgârie de pământul stâncos. Bărbatul părea prea slab pentru a avea putere, dar şi Perrin era istovit, ca un copilaş firav. Aşa se întâmpla noapte de noapte. Când Byar se ridică, Perrin observă că Egwene încă nu se trezise.

— Trezeşte-te! strigă el. Egwene! Trezeşte-te!

— Ce... ce e? se auzi glasul speriat al lui Egwene, încă răguşită din pricina somnului. Ea înălţa capul, clipind des în lumină.

Byar nu dădu niciun semn că ar fi fost dezamăgit pentru că nu avusese ocazia s-o trezească lovind-o cu piciorul; nu făcea asta niciodată. În schimb, îi verifică legăturile, la fel de aspru cum făcuse şi cu Perrin, fără să dea atenţie gemetelor ei. Durerea pe care o provoca era încă unul dintre lucrurile care nu păreau să-l afecteze în niciun fel; numai pe Perrin părea să vrea în mod deosebit să-l chinuie, de parcă nu putea să uite că-i ucisese doi dintre Fii, chiar dacă Perrin însuşi nu-şi putea aminti.

— De ce să doarmă Iscoadele Celui Întunecat, vorbi Byar pe un ton şters, când oamenii de ispravă trebuie să rămână treji ca să-i păzească?

— Pentru a suta oară, răspunse istovită Egwene, nu suntem Iscoade ale Celui Întunecat.

Perrin se încordă. Uneori, o asemenea replică le aducea o predică, ţinuta cu glas monoton şi scăzut, despre mărturisire şi căinţă, care ajungea la descrierea metodelor folosite de Inchizitori pentru a obţine aşa ceva. Alteori, predica venea

împreună cu nişte lovituri. De data aceasta însă, spre mirarea sa, Byar nu băgă în seamă răspunsul.

În schimb, se lăsă pe vine în faţa lui Perrin, cu silueta sa colţuroasă şi slabă, cu securea pe genunchi. Soarele aurit de pe pieptul stâng al mantiei, şi cele două stele de aceeaşi culoare de dedesubt, sclipeau în lumina lămpii. Scoţându-şi coiful, îl aşeză lângă lampă. Pe chipul său nu se mai citea numai dispreţul şi ura, ci acum mai apăruse şi altceva, o expresie concentrată şi de nedescifrat. Îşi lăsă braţele pe mânerul securii şi-l cercetă cu privirea pe Perrin, în tăcere. Acesta încercă să rămână neclintit sub privirile aruncate din ochii aceia înfundaţi în orbite.

— Ne încetiniţi din marş, tu şi lupii tăi, Iscoadă a Celui Întunecat. Consiliul Aleşilor a auzit zvonuri despre astfel de lucruri, şi vrea să afle mai multe, aşa că trebuie să fii dus în Amador şi dat pe mâna Inchizitorilor, dar ne ţii din drum. Nădăjduiam că ne vom putea mişca îndeajuns de repede, chiar şi fără cai de schimb, dar m-am înşelat.

Spunând acestea, tăcu, şi se încruntă la ei. Perrin aşteptă; era sigur că Byar avea să continue, când se simţea pregătit.

— Seniorul Căpitan se află în încurcătură, vorbi în cele din urmă Byar. Din pricina lupilor, trebuie să va duca la Consiliu, dar trebuie să ajungă şi în Caemlyn. Nu avem cai în plus pe care să vă urcaţi, dar, dacă vă lăsăm să mergeţi în continuare pe jos, n-o să mai ajungem în Caemlyn la vreme. Seniorul Căpitan nu şovăie când vine vorba de îndatoririle sale, şi are de gând să vă ducă în faţa Consiliului.

Egwene scoase un sunet. Byar se uita fix la Perrin, iar acesta îl privea şi el, fiindu-i parcă frică să clipească.

— Nu înţeleg, murmură el.

— Nu-i nimic de înţeles, răspunse Byar. Numai pure presupuneri. Dacă ar fi să scăpaţi, nu am avea timp să vă urmărim. Nu avem niciun ceas de pierdut, dacă este să ajungem la vreme în Caemlyn. Dacă, să spunem, v-aţi tăia frânghiile cu colţul unei pietre şi aţi dispărea în noapte, problema Seniorului Căpitan s-ar rezolva.

Fără să-şi ia ochii de la Perrin, vârî mâna sub mantie şi aruncă discret ceva pe jos. Din instinct, Perrin urmări obiectul cu privirea, şi făcu ochii mari, văzând ce era. O piatră. O piatră despicată, cu margini ascuţite.

— Numai presupuneri, glăsui Byar. Şi gărzile care vă păzesc fac presupuneri în noaptea asta.

Gura lui Perrin se uscă brusc. „Gândeşte-te bine! Lumina să m-ajute, trebuie să gândesc bine şi să nu fac nici o greşeală!”

Putea fi oare adevărat? Era cu putinţă ca nevoia Mantiilor Albe de a ajunge în Caemlyn să fie îndeajuns de mare pentru aşa ceva? Pentru a lăsa să scape nişte oameni bănuiţi a fi Iscoade ale Celui Întunecat? O asemenea încercare nu-i era de niciun folos; nu ştia îndeajuns de multe lucruri. Byar era singurul care binevoia să le vorbească, în afară de Seniorul Căpitan Bomhald, şi niciunul din cei doi nu era prea dispus să le dea informaţii. Trebuia să apuce pe altă cale. Dacă Byar voia să-i vadă scăpând, de ce nu le tăia pur şi simplu legăturile? Byar să vrea să-i vadă scăpând? Byar, care era convins până în măduva oaselor că erau Iscoade ale Celui Întunecat. Byar, care ura Iscoadele Celui Întunecat mai mult chiar decât pe Cel Întunecat. Byar, care căuta orice prilej să-i provoace durere, pentru că omorâse doi dintre ai lui. Byar să vrea să-i vadă scăpând?

Dacă înainte i se păruse că gândurile i se învârtejeau în minte, acum se simţea de-a dreptul copleşit. În ciuda frigului, pe chipul său şiroia sudoarea. Aruncă o privire spre gărzi.

Erau numai nişte siluete cenuşii, dar i se părea că stăteau la pândă, în aşteptare. Dacă el şi Egwene erau ucişi în timp ce încercau să scape, după ce-şi tăiaseră frânghiile cu o piatră care s-ar fi putut găsi acolo din întâmplare… într-adevăr, atunci problema Seniorului Căpitan s-ar fi rezolvat de la sine. Iar Byar ar fi ajuns să-i vadă morţi, aşa cum îşi dorea.

Bărbatul cel descărnat îşi luă coiful de lângă lampă şi dădu să se ridice.

— Aşteptaţi! îl rugă Perrin cu un glas răguşit, tot frământându-se şi încercând să găsească o cale de scăpare. Aşteptaţi, vreau să vă vorbesc. Eu…

„Vin ajutoare!”

Gândul îi înflori în minte ca o rază limpede de lumină în mijlocul haosului, atât de tulburător, încât, preţ de o clipă, uită de orice altceva, până şi unde se găsea. Grialba era în viaţă. Elyas, îi transmise el lupului cu ajutorul gândurilor, întrebându-l fără cuvinte dacă şi celalalt mai era viu. Drept răspuns, primi o imagine. Elyas, întins pe un pat din crengi veşnic verzi, lângă un foc mic, într-o peşteră, îngrijindu-şi o rană de la şold. Totul dură

numai o clipă. Căscă gura la Byar, iar chipul său se lăţi într-un rânjet prostesc. Elyas era în viaţă. Grialba era în viaţă. Le veneau ajutoare.

Byar se opri, fără să se fi ridicat de tot în picioare, privindu-l.

— Ţi-a trecut ceva prin minte, Perrin din Ţinutul celor Două Râuri, şi vreau să ştiu ce.

O clipă, Perrin se gândi că se referea la gândul pe care i-l trimisese Grialba. Panica i se oglindi pe chip, urmată de uşurare. Byar nu avea cum să ştie. Acesta îi privi cu atenţie chipul şi, pentru prima dată, întoarse ochii spre piatra pe care o aruncase pe pământ. Era pe punctul de a se răzgândi, îşi dădu Perrin seama. Dacă-şi schimba intenţiile, ar fi riscat oare să mai lase pe cineva în viaţă care să poată vorbi? Frânghiile puteau fi slăbite şi după ce oamenii legaţi cu ele erau ucişi, chiar dacă exista pericolul de a fi descoperit. Privi în ochii lui Byar – cearcănele adânci de pe chipul acestuia îl făceau să pară că se uita la el dintr-o peşteră întunecată – şi văzu că i se hotărâse moartea.

Byar deschise gura, dar, pe când Perrin aştepta să i se pronunţe sentinţa, lucrurile începură să se întâmple mult prea repede pentru a mai putea gândi ceva. Brusc, una dintre gărzi dispăru. Acum erau două siluete, neclare, iar în clipa următoare una dintre ele fu înghiţită de întuneric. Al doilea bărbat se răsuci pe călcâie, dând să strige, dar, înainte să rostească prima silabă, se auzi un zgomot înfundat, iar el se prăbuşi ca un copac retezat.

Byar se întoarse şi el, iute ca un şarpe care loveşte, învârtind securea în mâini atât de repede, încât aceasta începu să zbârnâie. Perrin făcu ochii mari, când în cercul de lumină pătrunse noaptea. Deschise gura să ţipe, dar frica îl împiedică să scoată vreun sunet. O clipă, uită chiar şi că Byar voia să-i ucidă. La urma urmei, Mantia Albă era o fiinţă umană, iar noaptea prinsese viaţă ca să-i ia pe toţi după ea.

Apoi, pata întunecată deveni Lan, a cărui mantie flutura, schimbându-şi culoarea la fiecare mişcare, de la cenuşiu la negru. Securea din mâinile lui Byar se năpusti ca fulgerul... iar Lan păru să se aplece liniştit într-o parte, lăsând tăişul să treacă atât de aproape, încât trebuia să-i fi simţit atingerea. Byar căscă ochii, când forţa propriei lovituri îl dezechilibră, iar Străjerul îl lovi cu mâinile şi picioarele, cu o serie de mişcări foarte iuţi, atât

de iuţi, încât Perrin nu mai ştia ce vede. Un singur lucru era limpede: Byar se prăbuşi ca o marionetă. Înainte ca trupul său să atingă pământul, Străjerul se şi lăsase în genunchi, pentru a stinge lampa.

Brusc, se făcu întuneric la loc. Perrin rămase cu ochii măriţi de uimire, fără să mai vadă nimic. Lan părea să fi dispărut din nou.

— Eşti chiar…? se auzi glasul lui Egwene, care-şi înăbuşi un suspin. Am crezut că ai murit. Am crezut că aţi murit cu toţii.

— Încă nu, îi răspunse Străjerul, printr-o şoapta înfundată în care răsuna o urmă de veselie.

Nişte mâini îl atinseră pe Perrin, îi găsiră legăturile. Un cuţit tăie funiile aproape fără să-l smucească, iar el se eliberă. Ridicându-se în picioare, simţi durere în muşchii amorţiţi. Frecându-şi încheieturile, trase cu ochiul la grămada cenuşie care fusese Byar.

— L-ai…? Adică, e…?

— Nu, se auzi din întuneric glasul liniştit al lui Lan. Eu nu ucid, decât dacă n-am de ales. Dar n-o să mai supere pe nimeni, o vreme. Nu mai pune întrebări, şi ia repede două mantii din alea. Nu avem mult timp.

Perrin se furişă până în locul în care zăcea Byar. Îi trebui ceva curaj ca să-l poată atinge, iar când simţi că pieptul bărbatului se ridica şi cobora, îi veni să-şi retragă mâna. I se făcu pielea de găină când desfăcu mantia cea albă şi o luă cu el. În ciuda a ceea ce-i spusese Lan, parcă-l vedea pe omul cel tras la faţă ridicându-se dintr-odată. Cu mişcări iuţi, pipai împrejur până ce-şi găsi securea, apoi se furişă spre unul dintre oamenii de gardă. La început, i se păru ciudat că nu simţea nici o repulsie să-l atingă pe bărbatul care zăcea fără simţire, dar apoi îşi dădu seama care era motivul. Toate Mantiile Albe îl urau, dar ăsta era un sentiment pur omenesc. Byar nu simţea nimic altceva decât că trebuia ca el să moară; nu era ură, nu era la mijloc niciun fel de sentiment.

Luând în braţe cele două mantii, se răsuci pe călcâie, şi atunci îl cuprinse panica. În întuneric, îşi pierduse dintr-odată simţul orientării, nu mai ştia cum să se întoarcă la Lan şi la ceilalţi. Rămase locului, fiindu-i teamă să se mai mişte. Până şi Byar, lipsit de mantia cea albă, pierise în beznă. Nu era nimic

după care să se poată orienta. Dacă nu o apuca în direcţia cea bună, era posibil să ajungă în tabără.

— Aici.

Se duse împiedicat în direcţia din care venise şoapta Străjerului, până ce simţi nişte mâini care-l opriră. Egwene aproape că nu se mai vedea, iar chipul Străjerului era doar o pată tulbure. Restul trupului său părea să fi dispărut cu totul. Le simţea privirile aţintite asupra lui, şi se întrebă dacă nu le datora o explicaţie.

— Puneţi-vă mantiile, le porunci încet Lan. Repede. Pe ale voastre faceţi-le ghem. Şi fără zgomot. Încă n-am scăpat.

În mare grabă, Perrin îi întinse una din mantii lui Egwene, uşurat că nu mai trebuia să le povestească despre temerile sale. Propria mantie şi-o făcu ghem pentru a o putea duce, apoi şi o trase pe cea albă pe umeri. Simţi un fior când o îmbrăcă, o teamă care i se înfipse ca un cuţit între omoplaţi.

Oare mantia rămasă la el era a lui Byar? O clipă, îşi imagină că simţea până şi mirosul bărbatului aceluia posomorât.

Lan le ceru să se apuce de mână, iar Perrin înşfăcă securea, iar cu cealaltă luă mâna lui Egwene, dorindu-şi ca Străjerul să pornească odată la drum, înainte ca închipuirea sa s-o ia razna. Dar rămaseră în continuare pe loc, înconjuraţi de corturile Fiilor, două siluete cu mantii albe şi una nevăzută, a cărei prezenţă doar se simţea.

— Curând, şopti Lan. Foarte curând.

Deasupra taberei apăru un fulger, atât de aproape, încât Perrin simţi cum i se ridică părul pe braţe şi din cap, când îl zări. Chiar dincolo de corturi, pământul explodă din pricina loviturii; bubuitura de jos se contopi cu cea din văzduh. Înainte ca lumina să fi apucat să se stingă, Lan o porni la drum, conducându-i.

De abia făcuseră un pas, când un alt trăsnet sfâşie noaptea, apoi fulgerele începură să cadă ca grindina, pâlpâind, ca şi cum întunericul ar fi venit în rafale scurte. Tunetele răsunau sălbatic, contopindu-se unele cu altele, dând naştere unui huruit neîntrerupt şi tremurat. Caii cuprinşi de teamă nechezau, dar nu se auzeau decât în clipele în care tunetele se opreau. Oamenii ieşeau împiedicându-se din corturi, unii înváluiţi în mantiile albe, alţii doar pe jumătate îmbrăcaţi, unii alergând de colo-colo, alţii împietriţi în loc, ca şi cum ar fi ameţit.

Lan îi trăgea după el, păşind repede prin mijlocul vacarmului. Perrin era ultimul din şir. Mantiile Albe îi priveau trecând, făcând ochii mari. Câţiva le strigară ceva, dar nu se auzi nimic din pricina tunetelor. Însă nimeni nu încercă să-i oprească, văzându-i, la rândul lor, îmbrăcaţi cu mantiile luate de la cei doborâţi. Trecură printre corturi, ieşiră din tabără şi se îndepărtară, şi nimeni nu făcu niciun gest să-i oprească.

Sub picioarele lui Perrin, pământul deveni neregulat, iar crengile începură să-l lovească peste braţe, în timp ce se lăsa dus. Un fulger sclipi brusc, apoi dispăru. Ecoul unui tunet străbătu văzduhul, apoi se pierdu şi el. Perrin privi peste umăr. Printre corturi se aprinseseră mai multe focuri. Pesemne că unele trăsnete căzuseră chiar la ţintă, sau poate că oamenii cuprinşi de panică răsturnaseră lămpile. Încă se auzeau strigăte slabe, din depărtare. Unii încercau să restabilească ordinea sau să afle ce se-ntâmplase. Pământul începu să urce, iar corturile, focurile şi strigătele rămaseră în urmă.

Când Lan se opri pe neaşteptate, Perrin fu aproape să o calce pe Egwene pe picioare. În faţa lor, scăldaţi în razele lunii, se aflau trei cai.

O umbră se mişcă, şi se auzi glasul supărat al lui Moiraine.

— Nynaeve nu s-a întors. Mi-e teamă că fata asta a făcut o prostie.

Lan se răsuci pe călcâie, ca şi cum ar fi dat să se întoarcă de unde venise, dar Moiraine îl opri cu o singură vorbă, rostită pe un ton aprig, ca plesnetul unui bici.

— Nu!

El rămase pe loc, privind-o pieziş. Numai chipul şi mâinile i se vedeau, şi nici acelea foarte limpede. Femeia continuă pe un ton mai blând, dar la fel de ferm.

— Unele lucruri sunt mai importante decât altele. Ştii asta.

Străjerul nu se mişcă, iar glasul ei se înăspri din nou.

— Aminteşte-ţi ce ai jurat, al'Lan Mandragoran, Senior al celor Şapte Turnuri! Cum rămâne cu jurămintele unui Senior Încununat al Războiului, din Malkier?

Perrin clipi surprins. Lan era toate aceste lucruri? Egwene murmură ceva, dar el nu-şi putea lua ochii de la tabloul din faţa ochilor săi, Lan care stătea încordat ca un lup din haita Grialbei, un lup încolţit de mărunta Aes Sedai, şi care căuta în zadar să scape de pieire.

Lumea se puse din nou în mişcare după ce se auzi trosnetul unor crengi din pădure. Din doi paşi mari, Lan se aşeză între Moiraine şi locul din care venea sunetul, având în mână sabia care reflecta razele de lună. Însoţiţi de trosnete şi foşnet de ierburi uscate, doi cai apărură dintre copaci, unul având şi un călăreţ în spate.

— Bela! strigă Egwene în acelaşi moment în care Nynaeve, urcată în şaua iepei zburlite, spunea:

— Am crezut că te-am pierdut, Egwene! Slavă Luminii că eşti în viaţa.

Ea se dădu jos din şa, dar, când se îndreptă spre cei din Emond's Field, Lan o prinse de braţ, iar ea se opri brusc, privindu-l în ochi.

— Trebuie să plecăm, Lan, grăi Moiraine, părând iarăşi netulburată, iar Străjerul îşi slăbi strânsoarea.

Nynaeve îşi frecă braţul în timp ce dădea fuga să o îmbrăţişeze pe Egwene, dar lui Perrin i se păru că o auzi şi râzând pe înfundate, ceea ce-l uimi, pentru că avea oarecum impresia că nu râdea de bucurie că-i revede.

— Unde sunt Rand şi Mat? întrebă el.

— În altă parte, răspunse Moiraine, iar Nynaeve bombăni ceva pe un ton aspru, făcând-o pe Egwene să rămână cu gura căscată; Perrin clipi şi el: prinsese sfârşitul unui blestem, şi încă unul foarte vulgar, din cele folosite de căruţaşi. Facă Lumina să fie bine, continuă femeia Aes Sedai, de parcă nu observase.

— Niciunul dintre noi n-o va duce bine, îi avertiză Lan, dacă ne prind Mantiile Albe. Hai, schimbaţi-vă, şi urcaţi pe cai.

Perrin se căţără pe spinarea calului pe care Nynaeve îl adusese împreună cu Bela. Lipsa şeii nu-l stânjenea în niciun fel; acasă nu prea călărise, dar când o făcuse, de cele mai multe ori se lipsise de şa. Luă cu el şi mantia cea albă, strânsă şi legată la cingătoare. Străjerul le spusese să nu lase nici o urmă care să-i conducă pe Fii, în afară de ceea ce nu puteau evita. Încă i se părea că simte mirosul lui Byar, impregnat în mantie.

Când porniră, cu Străjerul în frunte, deschizând drumul cu armăsarul său mare şi negru, Perrin simţi din nou în minte atingerea Grialbei. „Cândva, din nou." Era mai degrabă o senzaţie decât o replică, o senzaţie în care se regăsea făgăduinţa unei întâlniri dinainte sortite, aşteptarea şi resemnarea în faţa a ceea ce avea să urmeze, toate la un loc.

Încercă să întrebe când şi de ce, cuprins brusc de teamă. Atingerea lupilor începu să se şteargă. Întrebările sale înfrigurate îi aduseră numai acelaşi răspuns solemn. „Cândva, din nou.” Îi rămase întipărit în minte, bântuindu-l o lungă vreme, după ce atingerea lupilor dispăru cu totul.

Lan se îndreptă spre miazăzi, la pas, dar fără să se oprească. Pustietăţile învăluite în noapte, dealuri şi văi pline de ierburi pe care nu le vedeai decât când ajungeai lângă ele, pâlcuri de copaci care se profilau pe cer, nu le îngăduiau oricum să meargă prea repede. De două ori, Străjerul se îndepărtă de ei, călărind înapoi spre discul sfărâmat al lunii, şi el şi Mandarb făcându-se una cu bezna din urma lor. De două ori se întoarse, însă fără să aducă vreo veste cum că i-ar fi urmărit cineva.

Egwene se ţinea aproape de Nynaeve. Perrin prinse câteva frânturi din conversaţia lor repezită, purtată cu voce joasă. Cele două erau foarte însufleţite, ca şi cum s-ar fi întors acasă. El, unul, rămăsese ultimul din şir. Din când în când, Meştereasa se răsucea în şa pentru a se uita la el şi, de fiecare dată, el îi făcea cu mâna, ca şi cum i-ar fi spus că e bine, dar rămânea acolo unde se află. Avea multe pe cap, deşi nu-şi putea pune gândurile în ordine. „Ceea ce urmează să se întâmple. Oare ce urmează?”

Când, în cele din urmă, Moiraine le făcu semn să se oprească, nu mai era mult până la revărsatul zorilor, din câte i se părea lui Perrin. Lan găsi albia unui pârâiaş, în care putea aprinde un foc ascuns într-o scobitură a malului.

În sfârşit, li se îngădui să scape de mantiile albe, pe care le îngropară undeva, lângă foc. Tocmai când Perrin se pregătea să scape de mantia pe care o folosise, privirea îi fu atrasă de soarele auriu brodat pe pieptul stâng, cu cele două stele dedesubt. Lăsă mantia să-i cadă în groapă, ca şi cum l-ar fi muşcat, şi se îndepărtă, ştergându-şi mâna pe surtuc, aşezându-se mai la o parte, de unul singur.

— Acuma, spuse Egwene, pe când Lan umplea groapa la loc, îmi spune şi mie cineva unde sunt Rand şi Mat?

— În Caemlyn, cred, răspunse cu grijă Moiraine, sau pe drum într-acolo.

Nynaeve scoase un mormăit puternic şi aspru, dar femeia Aes Sedai continuă, de parcă n-ar fi fost întreruptă.

— Dacă nu sunt acolo, încă pot să-i regăsesc. Făgăduiesc.

Mâncară în linişte, pâine, brânză şi ceai fierbinte. Până şi entuziasmul lui Egwene cedă în faţa oboselii. Meştereasa scoase din desagile ei o alifie pentru vânătăile lăsate de frânghii pe încheieturile fetei şi alta pentru cele de pe trup. Când ajunse şi la locul în care stătea Perrin, aproape ascuns în întuneric, el nu ridică privirea.

Nynaeve rămase o vreme cu ochii la el, apoi se lăsă pe vine, cu săculeţul cu leacuri lângă ea, spunându-i sec:

— Scoate-ţi surtucul şi cămaşa, Perrin. Mi s-a spus că unul dintre Mantiile Albe avea ceva special cu tine.

El se supuse încet, cu gândul tot la Grialba, până ce o auzi oftând. Uimit, se uită la ea, apoi coborî privirea spre pieptul său gol. Era o pată de culoare. Vânătăile mai noi şi mai vinete se întindeau peste cele vechi, care păliseră în nuanţe de brun şi galben. Numai datorită muşchilor bine dezvoltaţi, rezultat al ceasurilor de muncă la fierăria lui jupân Luhhan, nu avea nici o coastă ruptă. Cu gândul la lupi, izbutise să uite de durere, dar acum aceasta revenise, mai puternică. Fără să vrea, inspiră adânc şi îşi înăbuşi un geamăt.

— Ce-o fi avut cu tine de ţi-a făcut asta? se întrebă uluită Nynaeve.

„Am omorât doi oameni”, se gândi el, dar cu voce tare spuse doar:

— Nu ştiu.

Ea scotoci în geanta cu leacuri, apoi începu să-i ungă trupul cu o alifie care-l făcu să se înfioare.

— Iederă pisată, şi alte ierburi numai bune, îl lămuri.

Era rece şi fierbinte în acelaşi timp, făcându-l să se înfioare şi să asude, dar nu protestă. Cunoştea unsorile şi leacurile lui Nynaeve. În timp ce degetele ei îi întindeau cu blândeţe alifia pe piele, toate senzaţiile neplăcute dispărură, luând şi durerea cu ele. Petele vinete deveniră brune, iar cele brune şi galbene se şterseră, unele dispărând complet. Încercă să-şi umple pieptul cu aer; nu simţi decât o uşoară înţepătură.

— Pari surprins, observă Nynaeve, arătând şi ea uşor nedumerită şi, în mod ciudat, speriată. Data viitoare, poţi să mergi la ea.

— Nu-s surprins, răspunse el blând, doar mulţumit.

Leacurile lui Nynaeve lucrau uneori mai repede, alteori mai încet, dar întotdeauna dădeau rezultate.

— Ce… ce s-a-ntâmplat cu Rand şi Mat?

Nynaeve începu să-şi vâre sticluţele şi borcănaşele înapoi în săculeţ, cu mişcări atât de aprige, de parcă trebuia să doboare vreun obstacol.

— *Ea*… zice că sunt bine. Zice c-o să-i găsim. În Caemlyn, cică. Mai zice că e ceva mult prea important ca să nu-i găsim, dar ce-o mai fi însemnând şi asta… Multe lucruri mai zice ea.

Fără să vrea, Perrin zâmbi. Oricât de multe lucruri s-ar fi schimbat, Meştereasa rămăsese aceeaşi, iar între ea şi femeia Aes Sedai nu se înfiripase niciun fel de legătură.

Brusc, Nynaeve se încordă, privindu-i chipul. Lăsând săculeţul să-i cadă la pământ, îi pipăi obrajii şi fruntea cu dosul palmei. El încercă să se tragă înapoi, dar ea îi luă capul cu ambele mâini şi-i trase pleoapele în sus, uitându-i-se adânc în ochi şi murmurând ceva pentru sine. În ciuda staturii mici, îl ţinea strâns; nu era niciodată uşor să scapi de Nynaeve, dacă ea nu voia să-ţi dea drumul.

— Nu înţeleg, şopti ea în cele din urmă, aşezându-se pe călcâie. Dacă ai avea friguri, nici n-ai mai putea sta în picioare. Dar nu ai febră, şi numai irisul ţi s-a îngălbenit, nu şi albul ochilor.

— Poftim? interveni Moiraine, iar Perrin şi Nynaeve tresăriră speriaţi. Femeia se apropiase într-o tăcere deplină. Perrin observă că Egwene adormise lângă foc, învelită cu mantiile. Şi lui i se lipeau pleoapele de somn.

— Nu-i nimic, spuse el, dar Moiraine îl luă de bărbie şi-i întoarse chipul către ea, ca să i se poată uita în ochi aşa cum făcuse şi Nynaeve. El se trase înapoi, supărat. Cele Două femei se purtau cu el ca şi cum ar fi fost un copil.

— Am spus că nu-i nimic.

— Asta n-aveam cum s-o prevăd, murmură Moiraine, ca pentru sine, părând să privească la ceva de dincolo de el. Să fie un lucru dinainte urzit sau o schimbare în Pânză? Şi dacă-i o schimbare, cine a provocat-o? Roata ţese după cum îi este voia. Asta trebuie să fie.

— Ştii ce e? întreba Nynaeve cam fără tragere de inimă, apoi şovăi. Poţi face ceva pentru el? Poţi să-l vindeci?

Era atât de ruşinata să ceară ajutor, adică să-şi recunoască neputinţa, încât vorbele-i ieşeau din gură ca scoase cu cleştele.

Perrin le privi încântat.

— Dacă aveţi de gând să vorbiţi despre mine, vorbiţi-mi mie direct, că doar aicea sunt.

Niciuna nu se uita la el.

— Să-l vindec? zâmbi Moiraine. Vindecarea n-are nimic de a face cu asta. Nu-i o boală şi n-o să…

Se întrerupse o clipă şi se uită la Perrin, aruncându-i o privire scurtă, în care se citea regretul. Dar privirea nu-i era, de fapt, adresată lui, ceea ce-l făcu să bombăne posomorât, când ea se întoarse îndărăt spre Nynaeve.

— Mă pregăteam să spun că n-o să-i facă niciun rău, dar cine poate spune care va fi sfârşitul? Măcar, mă încumet să zic că n-o să-i facă niciun rău în mod direct.

Nynaeve se ridică, scuturându-şi genunchii de praf, şi se uită în ochii celeilalte.

— Nu-i de ajuns. Dacă e ceva în neregulă cu el…

— Ce este, este. Ce-a fost deja ţesut nu mai poate fi schimbat, răspunse Moiraine şi se întoarse brusc pe călcâie. Acum trebuie să dormim cât mai apucăm şi să plecăm de îndată ce se ivesc zorii. Dacă atingerea Celui Întunecat devine prea puternică… Trebuie să ajungem repede în Caemlyn.

Mânioasă, Nynaeve îşi luă săculeţul cu leacuri şi plecă, înainte ca Perrin să apuce să scoată vreo vorbă. El dădu să îngâne un blestem, dar un gând îi pătrunse în minte ca un pumnal, făcându-l să rămână tăcut, cu gura căscată. Moiraine ştia. Femeia Aes Sedai ştia despre lupi. Şi credea că putea fi atingerea Celui Întunecat. Se înfioră. Cu mişcări iuţi, îşi puse cămaşa, şi o vârî în pantaloni, apoi îşi îmbrăcă surtucul şi mantia. Veşmintele nu-l ajutară prea mult; se simţea înfrigurat până în măduva oaselor.

Lan se aşeză lângă el cu picioarele încrucişate, dându-şi mantia pe spate. Perrin îi mulţumi în gând: era neplăcut să-l privească pe Străjer fără să-l poată vedea limpede. O lungă vreme nu făcură altceva decât să se privească. Expresia de pe chipul sever al Străjerului era de nedescifrat, dar în ochii săi, Perrin avu impresia că zărea ceva. Simpatie? Curiozitate? Amândouă?

— Ai aflat? întreba el, iar Lan încuviinţă.

— Câte ceva, dar nu tot. Spune-mi, ţi s-a-ntâmplat de la sine sau ai întâlnit vreo călăuză, un mijlocitor?

— A fost cineva, vorbi încet Perrin. „Ştie, dar oare crede ceea ce crede şi Moiraine?” Mi-a spus că-l cheamă Elyas. Elyas Machera.

Lan răsuflă adânc, iar Perrin îl privi fix.

— Îl cunoşti?

— Da, cândva l-am cunoscut. M-a învăţat multe, despre Mana Pustiitoare şi despre asta, răspunse Lan, atingându-şi mânerul sabiei. A fost Străjer înainte… înainte de ceea ce i s-a întâmplat. Ajah cea Roşie…

Aruncă o privire spre locul în care se afla Moiraine, întinsă lângă foc.

Era prima dată când Perrin îl vedea oarecum nesigur pe el. În Shadar Logoth, Lan fusese hotărât şi puternic, la fel ca atunci când înfrunta Pieriţii şi trolocii. Nici acum nu era înspăimântat – Perrin era convins de asta –, dar se simţea oarecum neliniştit, ca şi cum ar fi putut spune prea multe. Ca şi cum ceea ce spunea putea fi periculos.

— Am auzit de Ajah cea Roşie, îi spuse el Străjerului.

— Şi pesemne că multe din câte ai auzit sunt prostii. Trebuie să înţelegi că şi în Tar Valon există… facţiuni. Fiecare se luptă cu Cel Întunecat în felul ei. Scopul e acelaşi, dar deosebirile… deosebirile pot să însemne schimbarea cursului unei vieţi, sau chiar sfârşitul ei. Viaţa unui om sau a unei naţiuni. Şi Elyas, e bine?

— Cred că da. Mantiile Albe spuneau că l-au omorât, dar Grialba… începu Perrin, apoi se uită stânjenit la Străjer. Nu ştiu.

Lan nu păru mulţumit, dar până la urmă nu-l mai trase de limbă, ceea ce-i dădu curajul să meargă mai departe.

— Legătura asta cu lupii… Moiraine pare să creadă că e ceva… ceva pus la cale de către Cel Întunecat. Nu-i aşa, nu?

Nu voia să creadă că Elyas era Iscoadă a Celui Întunecat. Numai că Lan şovăia să-i răspundă, iar fruntea lui Perrin se umplu de picături reci de sudoare, pe care aerul nopţii le făcea şi mai neplăcute. Când Străjerul începu să vorbească, îi şiroiau deja pe faţă.

— Nu, nu-i aşa. Unii aşa cred, dar se înşală. Este ceva din vremurile de demult, care s-a pierdut cu mult înainte să apară Cel Întunecat. Dar întâmplarea asta, fierarule, spune ceva. Uneori Pânza pare a se ţese la voia întâmplării – cel puţin în ochii noştri –, dar gândeşte-te, ce şanse existau ca tu, având

această înzestrare, să întâlneşti pe cineva care te putea călăuzi? În Pânză se formează un Mare Ochi, ceea ce unii numesc Sâmburele Vârstelor, iar voi trei sunteţi chiar în centrul lui. Cred că, de acum înainte, în vieţile voastre n-a mai rămas mare lucru la voia întâmplării. Iar asta să însemne oare că aţi fost aleşi? Şi dacă da, de cine – de Lumină sau de Umbră?

— Cel Întunecat nu ne poate atinge, dacă nu-i spunem numele, vorbi Perrin, dar asta îl făcu să se gândească imediat la visele cu Ba’alzamon, visele care erau mai mult decât nişte vise; îşi şterse fruntea de transpiraţie. Nu poate.

— Eşti încăpăţânat ca un catâr, cugetă Străjerul. Poate îndeajuns de încăpăţânat ca să ieşi la liman, până la urmă. Adu-ţi aminte în ce vremuri trăim, fierarule. Adu-ţi aminte ce v-a spus Moiraine Sedai. În vremurile noastre, multe lucruri se pierd şi se frâng. Străvechile obstacole slăbesc, străvechile ziduri se prăbuşesc, zidurile care despart ceea ce este de ceea ce a fost şi de ce va fi.

Glasul său deveni sumbru.

— Zidurile între care este ferecat Cel Întunecat. Ar putea veni sfârşitul unei Vârste. S-ar putea să vedem o nouă Vârstă născându-se, înainte să murim. Sau poate că este sfârşitul tuturor Vârstelor, sfârşitul timpului însuşi. Sfârşitul lumii.

Brusc, el rânji, dar fără vreo urmă de veselie; ochii îi sclipeau aprig, de parcă se afla la piciorul spânzurătorii, râzând sfidător.

— Dar de ce să ne facem griji, fierarule? O să înfruntăm Umbra până la ultima suflare, iar dacă ne copleşeşte, vom cădea luptând. Voi, oamenii din Ţinutul celor Două Râuri, sunteţi prea încăpăţânaţi pentru a ceda. Nu te mai întreba dacă în viaţa ta şi-a făcut loc Cel Întunecat. Acum te-ai întors printre prieteni. Nu uita că Roata ţese după cum îi este voia, şi nici măcar Cel Întunecat nu poate schimba asta, câtă vreme o aveţi pe Moiraine care să vegheze asupra voastră. Numai că ar fi bine să-ţi găsim repede prietenii.

— Ce vrei să spui?

— Ei nu mai au o Aes Sedai care să-i apere, atingând Adevăratul Izvor. Fierarule, s-ar prea putea ca zidurile să se fi prăbuşit îndeajuns de mult pentru ca acum Cel Întunecat să fie în stare să influenţeze el însuşi ceea ce se petrece. Nu întru totul după voia lui, altfel am fi pierit deja cu toţii, ci numai prin mijlocirea unor iţe mărunte pe care le mişcă de la locurile lor. S-

ar putea ca o întâmplare, sau ceva care pare întâmplare, să-i facă pe prietenii tăi s-o apuce la stânga sau la dreapta, să dea peste cineva, să rostească o vorbă care să-i cufunde în Umbră atât de mult, încât nici Moiraine să nu mai fie în stare să-i aducă înapoi.

— Trebuie să-i găsim, suspină Perrin, iar Străjerul râse scurt.

— Păi şi eu ce spuneam? Hai, fierarule, dormi puţin.

Lan se ridica, trăgându-şi mantia la loc. În lumina slabă a focului şi a razelor de lună părea să fie una cu umbrele de dincolo de ei.

— Ne aşteaptă câteva zile grele, până ce ajungem în Caemlyn. Roagă-te să-i găsim acolo.

— Dar Moiraine… poate să-i găsească oriunde, nu? Aşa a spus.

— Da, dar oare îi poate găsi la timp? Dacă într-adevăr Cel Întunecat este îndeajuns de puternic pentru a se implica înseamnă că nu mai avem prea multă vreme. Roagă-te să-i găsim în Caemlyn, fierarule, sau s-ar putea ca totul să fie pierdut.

CAPITOLUL 39

Se ţese Ochiul

Rand privea mulţimile, de sus, de la fereastra înaltă din camera sa de la Binecuvântarea Reginei. Oamenii fugeau pe străzi, ţipând, îndreptându-se cu toţii în aceeaşi direcţie, fluturând steaguri şi stindarde, toate cu leul cel alb, ridicat în două picioare, stând de pază peste mii de câmpuri roşii ca focul. Localnici şi străini alergau laolaltă şi, ciudat, nimeni nu părea să vrea să-i spargă capul altuia. Pesemne că în ziua aceea exista numai o singură facţiune.

Se întoarse cu spatele la fereastră, rânjind. În afară de ziua în care avea să-i vadă pe Egwene şi pe Perrin intrând, vii şi nevătămaţi, râzând de ceea ce văzuseră, aceasta era cea pe care o aşteptase cu cea mai mare nerăbdare.

— Vii? întrebă el din nou.

Mat, care zăcea ghemuit pe pat, îl privi cu ochi scăpărători.

— Ia-l pe trolocul ăla cu care eşti aşa de prieten.

— Sânge şi cenuşă, Mat, nu-i troloc. Eşti încăpăţânat şi te comporţi ca un neghiob. De câte ori mai trebuie să vorbim despre asta? Pe Lumină, parcă n-ai mai fi auzit niciodată de Ogieri.

— N-am auzit că ar arăta ca nişte troloci, răspunse Mat, în-desându-şi faţa în pernă şi ghemuindu-se şi mai tare.

— Prost încăpăţânat, mormăi Rand. Cât mai ai de gând să te ascunzi aici? Să ştii că eu, unul, n-o să-ţi mai aduc multă vreme mâncarea la pat, urcând cu ea pe toate scările astea. Ca să nu mai spun că-ţi ar prinde bine şi o baie.

Mat se zvârcoli în pat, de parcă încerca să se îngroape şi mai adânc în aşternut. Rand oftă, apoi se duse la uşă.

— Ultima şansă, dacă vrei să mergi cu mine, Mat. Acum plec.

Închise uşa încet, nădăjduind că Mat avea să se răzgândească, dar prietenul său nici nu se mişcă. Până la urmă, se lăsă păgubaş.

Ajuns pe coridor, se sprijini de o arcadă. Jupân Gill îi spusese că, la două străzi de ei, locuia o bătrână, Maica Grubb, care vindea ierburi şi alifii, moşea femeile însărcinate, avea grijă de

bolnavi şi ghicea viitorul. Părea să se asemene cu o Meştereasă. De Nynaeve avea Mat nevoie, sau poate de Moiraine, dar numai Maica Grubb era de găsit. Cu toate acestea, dacă o aducea la Binecuvântarea Reginei, putea atrage asupra lor priviri curioase. Asta dacă ea accepta să vină, pentru că putea foarte bine să aibă necazuri la rândul ei.

Vracii şi culegătorii de ierburi din Caemlyn nu prea mai ieşeau la iveală, întrucât se auzeau tot felul de lucruri pe seama celor care practicau orice formă de vindecare sau de ghicit. În fiecare noapte, pe mai multe uşi apărea Colţul Dragonului, ba, uneori, acest lucru se întâmpla şi în plină zi, iar oamenii puteau uita uşor cine-i vindecase de febră sau de dureri de dinţi, dacă auzeau pomenindu-se de Iscoadele Celui Întunecat. Cam aşa mergeau lucrurile în oraş.

Iar Mat nu era, de fapt, bolnav. Mânca tot ce-i aducea Rand din bucătărie – deşi nu primea nimic de la altcineva – şi nu se plângea niciodată de dureri sau de fierbinţeală. Numai că nu voia să iasă din cameră. Şi Rand fusese atât de sigur că, de data asta, avea să-l convingă.

Îşi aranjă mantia pe umeri şi-şi potrivi cingătoarea, astfel încât sabia, cu învelitoarea sa de pânză roşie, să rămână bine ascunsă.

La picioarele scărilor dădu peste jupân Gill care tocmai urca.

— E cineva prin oraş care întreabă de voi, spuse hangiul, cu pipa în gură; Rand simţi o undă de speranţă. Întreabă de tine şi de prietenii tăi, după nume. Dar numai de voi trei. S-ar zice că pe voi vrea cel mai mult să vă-ntâlnească.

Îngrijorarea înlocui nădejdea din sufletul său.

— Cine? întreba Rand. Tot nu se putea abţine să nu privească temător în susul şi în josul coridorului. Acolo însă, se aflau numai ei doi; în rest, totul era pustiu, de la ieşirea care dădea în alee până la uşa de la sala cea mare.

— Nu-i ştiu numele. Doar ce am auzit de el. Până la urmă, toate noutăţile din Caemlyn ajung la urechile mele. Un cerşetor, mormăi hangiul. Pe jumătate nebun, din câte am auzit. Chiar şi aşa, ar putea ajunge la Palat ca să primească Mila Reginei, chiar şi în nişte vremuri aşa de grele. În zilele de sărbătoare, Regina împarte banii cu mâinile ei, şi tuturor li se îngăduie să fie acolo. În Caemlyn, nimeni nu are de ce să cerşească. Nici măcar un om

urmărit de lege nu poate fi arestat, în timp ce primeşte Mila Reginei.

— Să fie o Iscoadă a Celui Întunecat? întrebă Rand fără nici o tragere de inimă. „Iscoadele ne ştiu numele…”

— Băiete, dar numai la asta te gândeşti? Sunt şi de ăştia pe aici, desigur, dar numai pentru că Mantiile Albe au făcut atâta zarvă nu-i un motiv să crezi că oraşul e plin de ei. Ştii ce zvon au mai răspândit nemernicii ăia? „Siluete ciudate.” Îţi vine să crezi? Siluete ciudate care se strecoară din loc în loc, în afara oraşului, pe timpul nopţii.

Hangiul chicoti, până ce burta începu să-i tremure, dar lui Rand nu-i venea să râdă. Şi Hyam Kinch vorbise despre aşa ceva, iar acolo fusese limpede un Pierit.

— Ce fel de siluete?

— Ce fel? Nu ştiu ce fel. Siluete ciudate. Troloci probabil. Omul din umbră. Pesemne chiar Lews Therin Ucigaşul-de-Neam, care s-a întors într-un trup de cincizeci de picioare înălţime. Tu, unul, ce crezi c-o să-şi închipuie oamenii, acum că au apucat să intre la idei? Dar n-ai de ce să te îngrijorezi, continuă jupân Gill, privindu-l mai bine. Ce faci, ieşi? Ei, ce să zic, eu, unul, n-am prea mult chef, nici măcar azi, dar în afară de mine nu cred c-a mai rămas cineva. Dar amicul tău?

— Mat nu se simte prea bine. Poate mai târziu.

— Mă rog, fie. Dar ai grijă de tine. Chiar şi astăzi, oamenii credincioşi Reginei vor fi mai puţini la număr decât ceilalţi. Arde-m-ar Lumina, dacă mi-a trecut vreodată prin cap că va veni o asemenea zi. Mai bine pleacă prin spate. Sunt doi trădători din ăia, blestemat fie sângele care le curge prin vine, care stau de cealaltă parte a străzii şi-mi supraveghează uşa. Pe Lumină, cred că ăia mă cunosc bine.

Rand scoase capul pe uşă şi privi în ambele direcţii, înainte să iasă. Un bărbat corpolent, în slujba lui jupân Gill, stătea la capătul aleii, sprijinit într-o suliţă şi privindu-i pe oamenii care alergau pe lângă el, fără să pară prea interesat, însă Rand ştia cum stau lucrurile. Individul – Lamgwin, pe nume – vedea totul cu ochii aceia pe jumătate închişi şi, în ciuda staturii, se putea mişca repede ca o pisică. În plus, era convins că Regina Morgase era însăşi Lumina întruchipată, sau ceva asemănător. Erau vreo duzină ca el, răspândiţi în jurul hanului.

Când Rand ajunse la capătul aleii, Lamgwin ciuli urechea, dar nu se întoarse spre el. Rand îşi dădu seama că fusese auzit venind.

— Ai grijă pe unde o apuci astăzi, omule, îl preveni Lamgwin, cu un glas aspru, care semăna cu zgomotul pietricelelor aruncate într-un vas de metal. Când încep necazurile, ar fi mai bine pentru noi să te avem aici, nu zăcând cine ştie unde, cu un cuţit în spate.

Rand trase cu ochiul la bărbatul cel masiv, dar nu spuse nimic. Încercase mereu să ascundă sabia, dar asta nu era prima dată când unul dintre oamenii lui jupân Gill îl crezuse priceput la luptă. Lamgwin nu se mai uită la el. Treaba lui era să păzească hanul, şi asta şi făcea.

Ascunzându-şi ceva mai bine sabia, Rand se alătură mulţimii. Îi văzu pe cei doi despre care pomenise hangiul, urcaţi pe nişte butoaie răsturnate, de cealaltă parte a străzii, ca să poată privi peste capetele oamenilor. Din câte i se părea, cei doi nu-l observaseră ieşind de pe alee. Nu făceau nici o taină din credinţele lor. Nu numai că săbiile le erau înfăşurate în alb, cu panglica roşie, dar mai purtau şi banderole albe pe braţ şi cocarde de aceeaşi culoare la pălărie.

Nu trecuse mult de când venise în Caemlyn până să afle că sabia învelită cu pânză roşie şi banderolele sau cocardele de aceeaşi culoare semnificau devotamentul pentru Regina Morgase. Albul spunea însă ca Regina şi legăturile ei cu Aes Sedai şi cu Tar Valon erau de vină pentru toate lucrurile care mergeau prost. Pentru vreme şi pentru recolte. Poate chiar şi pentru falsul Dragon.

Rand nu-şi dorea să aibă de-a face cu asta. Doar că era prea târziu. Nu numai că făcuse deja alegerea – din întâmplare, însă situaţia din oraş nu mai îngăduia nimănui să rămână nepărtinitor. Până şi străinii purtau cocarde şi banderole sau îşi înveleau săbiile, iar cei care purtau albul erau mai numeroşi decât ceilalţi. Poate că unii dintre ei nu credeau cu adevărat în tot ce se spunea, dar erau departe de casă, şi preferau să gândească aşa cum făceau cei mai mulţi din Caemlyn. Oamenii care o sprijineau pe Regină nu ieşeau niciodată singuri, pentru a nu păţi ceva, iar uneori nu ieşeau deloc.

Totuşi, ziua aceea era diferită. Cel puţin în aparenţă. În ziua aceea, oraşul sărbătorea victoria Luminii împotriva Umbrei, căci

falsul Dragon urma să fie adus în oraş, pentru a fi arătat Reginei înainte de a porni spre miazănoapte, către Tar Valon.

Despre asta nu vorbea nimeni. Fireşte, numai femeile Aes Sedai puteau înfrunta un bărbat care avea, cu adevărat, Puterea, dar nimeni nu voia să pomenească de asta. Lumina învinsese Umbra, iar soldaţii din Andor fuseseră în fruntea bătăliei. În ziua respectivă, numai asta conta, iar toate celelalte lucruri puteau fi uitate.

„Sau poate că nu”, se gândi Rand. Mulţimea alerga, cântând şi fluturându-şi steagurile, râzând, dar bărbaţii care purtau roşu se ţineau laolaltă, în grupuri de zece sau douăzeci, şi nu aveau cu ei femei sau copii. Îi trecu prin cap că erau cel puţin zece bărbaţi care purtau alb pentru unul singur care-şi declara devotamentul pentru Regină. Îşi dori, şi nu era pentru prima dată, ca pânza albă să fi fost mai ieftină. „Dar, oare, jupân Gill m-ar mai fi ajutat dacă purtam alb?”

Mulţimea era atât de numeroasă, încât oamenii nu aveau cum să nu se îmbrâncească. Nici măcar Mantiile Albe nu se mai mişcau liber, ca de obicei. Lăsându-se în voia mulţimilor care-l duceau spre Oraşul Interior, Rand îşi dădu seama că nu toate duşmăniile erau ţinute în frâu. Văzu un Copil al Luminii, care mergea împreună cu alţi doi tovarăşi, îmbrâncit atât de puternic, încât aproape căzu din picioare. El îşi recapătă cu greu echilibrul şi dădu să-l blesteme aprig pe bărbatul care-l îmbrâncise, când apăru altul, care-l făcu să se împleticească, lovindu-l cu umărul, drept la ţintă. Înainte ca lucrurile să se înrăutăţească, ceilalţi doi Copii îl traseră pe primul pe o parte a străzii, unde se puteau adăposti într-o arcadă. S-ar fi zis că nu le venea să creadă, deşi încă priveau în jur cu ochii scăpărători, ca de obicei. Mulţimea trecea pe lângă ei de parcă nimeni n-ar fi observat nimic, şi poate că aşa şi era.

Cu două zile înainte, nimeni n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva. Mai mult, Rand îşi dădu seama că bărbaţii care stârniseră incidentul purtau cocarde albe la pălărie. Aproape toată lumea credea că Mantiile Albe erau de partea celor care se opuneau Reginei şi sfătuitoarei ei, Aes Sedai, dar asta nu mai conta. Oamenii făceau lucruri care nici nu le mai trecuseră vreodată prin cap. Astăzi, îmbrânceau bărbaţii cu mantii albe. Mâine, cine ştie? Poate aveau să dea jos o Regină de pe tron. Brusc, Rand îşi dori să vadă prin preajma mai mulţi bărbaţi care purtau roşu;

aşa, îmbrâncit de cei cu cocarde şi banderole albe la braţ, se simţi dintr-odată foarte singur.

Mantiile Albe îi observară privirea aţintită asupra lor şi începură şi ei să-l privească, de parcă răspundeau unei provocări. Asta îl făcu să se îndepărteze imediat, lăsându-se purtat de un grup de oameni care cântau. Li se alătură.

— Sus Leul, sus Leul, Leul cel Alb iese în faţă. Rage sfidător în faţa Umbrei. Sus Leul, sus, Andor e victorios.

Drumul pe care falsul Dragon avea să intre în Caemlyn era bine cunoscut de toţi. Străzile erau păzite de şiruri dese de Gărzi ale Reginei şi de suliţaşi cu mantii roşii, dar oamenii se înghesuiau umăr la umăr în spatele lor, chiar şi la ferestre şi pe acoperişuri. Rand pătrunse în Oraşul Interior, încercând să se apropie de Palat. Avea de gând să încerce să-l vadă pe Logain chiar când era adus în faţa Reginei. Să vadă şi un fals Dragon… şi o Regină era ceva la care nici nu visase pe când era acasă.

Oraşul Interior era construit pe dealuri şi o mare parte din ceea ce zidiseră Ogierii era încă în picioare. În timp ce străzile din Oraşul Nou se îndreptau în toate direcţiile, fără niciun plan, aici ele urmau liniile dealurilor, ca şi cum făceau parte din peisaj. La fiecare pantă sau cot al străzilor te întâmpinau privelişti noi şi uimitoare. Parcuri văzute din diferite unghiuri, chiar şi de deasupra, cu aleile şi monumentele lor care alcătuiau modele plăcute ochiului, deşi fără prea multă verdeaţă. Turnuri care apăreau dintr-odată, ziduri acoperite cu mozaic care sclipeau în soare, într-o sută de culori. Pante din vârful cărora se zărea întregul oraş şi chiar şi câmpiile şi pădurile de dincolo de el. Una peste alta, ar fi fost ceva minunat, dacă mulţimea nu l-ar fi înghiontit, făcându-l să se grăbească înainte să poată vedea totul. Iar din pricina străzilor curbate, era cu neputinţă să observe ce era în faţă.

Brusc, Rand se trezi târât pe după un colţ şi dădu cu ochii de Palat. Chiar dacă urmau liniile vechi ale ţinutului, străzile fuseseră astfel construite încât să urce în spirală către acel… către acel loc desprins parcă din poveştile Menestrelilor, cu turnurile sale albe, cupolele aurii şi decoraţiunile complicate din piatră, cu steagul regatului care flutura peste tot, o capodoperă care încununa toate celelalte privelişti. Părea mai degrabă o sculptură a unui mare artist, şi nu o simplă clădire, ca toate celelalte.

Dintr-o ochire, Rand observă că nu se mai putea apropia. Nimănui nu-i era îngăduit să vină prea aproape de Palat. Oamenii din Gardă stăteau înşiraţi pe zece rânduri, de-o parte şi de alta a porţilor. Pe zidurile albe, în balcoanele înalte sau în vârful turnurilor stăteau alţii, foarte drepţi, cu arcurile perfect aranjate la piept, peste armură. Şi ei păreau desprinşi din basme, păreau un soi de gardă de onoare, dar lui Rand îi trecu prin cap că nu asta era misiunea lor acolo. Mulţimea zgomotoasă care umplea străzile era aproape în întregime formată din bărbaţi cu săbiile învelite în alb, cu banderole albe la braţ şi cocarde albe la pălărie. Numai ici şi colo se mai vedeau şi pete roşii. Gărzile cu uniforme roşii păreau un obstacol prea firav în faţa mării de alb.

Renunţând să se mai apropie de Palat, căută un loc de unde putea să se folosească de înălţimea sa. Nu era nevoie să se afle în primul rând ca să poată vedea totul. Mulţimea se agita fără încetare, oamenii se îmbrânceau ca să ajungă în faţă sau se grăbeau către locurile care li se păreau mai avantajoase. În urma uneia dintre aceste mişcări, se trezi că mai avea numai trei oameni în faţă, până la strada rămasă liberă, şi toţi cei de dinainte erau mai scunzi ca el, inclusiv suliţaşii. De fapt, era unul dintre cei mai înalţi de acolo. Lumea îl înghesuia din ambele părţi. Cu toţii erau plini de sudoare. Cei din spatele lui începură să bombăne că nu vedeau nimic şi încercară să se strecoare pe alături. Rand însă nu se dădu la o parte, ci se lipi strâns de cei aflaţi de o parte şi de alta. Era mulţumit. Când apărea falsul Dragon, avea să fie îndeajuns de aproape pentru a-i vedea şi chipul.

De cealaltă parte a străzii, mulţimea care se întindea în jos, până la porţile Oraşului Nou, se înfioră; după un colţ, un grup de oameni se trăgea în spate, ca să permită trecerea. Nu era vorba însă de Mantiile Albe, ci de cu totul altceva. Oamenii se grăbeau să se dea la o parte, cu priviri uimite care se preschimbau în strâmbături de dezgust. Înghesuindu-se, îşi întorceau privirile, deşi continuau să tragă cu coada ochiului la ceea ce trecea pe lângă ei.

Şi alţi ochi în afară de ai lui observaseră tulburarea. Aşteptând cu nerăbdare venirea lui Logain, dar neavând nimic altceva de făcut, oamenii se grăbeau să comenteze orice lucru ieşit din comun. Auzi tot felul de păreri – venea o femeie Aes

Sedai, sau Logain însuşi sau… răzbătură chiar şi nişte vorbe mai grosolane care-i făcură pe bărbaţi să izbucnească în râs şi pe femei să pufnească dispreţuitor.

Cel care stârnise toată tulburarea se strecură prin mulţime, apropiindu-se de marginea străzii. Cu toţii păreau foarte grăbiţi să-l lase să se ducă unde voia, chiar dacă asta însemna să piardă un loc din care se vedea bine, când mulţimea se aduna din nou, după trecerea lui. În cele din urmă, chiar în faţa lui Rand, dar de cealaltă parte a străzii, mulţimea dădu năvală în spaţiul liber, împingându-i pe suliţaşii cu mantii roşii care se chinuiau să-i ţină în loc. Silueta cocârjată care păşi cu greu în stradă aducea mai mult cu o grămadă de zdrenţe mizerabile decât cu un om. Rand auzi şoapte dezgustate peste tot împrejurul lui.

Zdrenţărosul se opri pe cealaltă parte a străzii. Gluga sa, ruptă şi plină de noroi întărit, se răsuci în toate părţile, de parcă ar fi căutat sau ar fi ascultat ceva. Pe neaşteptate, omul scoase un strigat nearticulat şi întinse o mână murdară, ca o gheară, arătând drept spre Rand. Pe dată, el începu să se târâie în josul străzii ca un gândac.

„Cerşetorul.” Ghinionul făcuse ca omul să-l găsească tocmai atunci şi, fie că era sau nu Iscoadă a Celui Întunecat, Rand se simţi dintr-odată sigur că nu voia să-l întâlnească. Îi simţea şi privirea aţintita asupra lui, ca un şuvoi de apă murdară. Mai presus de orice, nu voia ca omul să-l întâlnească tocmai în locul acela, înconjurat de atâta lume gata de orice act de violenţă. Glasurile care hohotiseră până atunci începură să-l blesteme, când îşi croi drum înapoi, îndepărtându-se de stradă.

Iuţi pasul, ştiind că masa de oameni prin mijlocul cărora trebuia să se strecoare sau să-şi facă loc cu coatele avea să se dea de bunăvoie la o parte în faţa cerşetorului. Chinuindu-se să-şi facă drum, se clătină pe picioare şi aproape căzu când, în cele din urmă, scapă din aglomeraţie. Dând din mâini ca să-şi păstreze echilibrul, o luă la fugă. Oamenii îl arătau cu degetul. Era singurul care nu se înghesuia în direcţia opusă, şi mai şi fugea. Strigatele mulţimii îl urmăreau. Mantia i se dădu la o parte, lăsând să i se vadă sabia învelită cu pânză roşie. Când îşi dădu seama de asta, o luă şi mai repede la fugă. Un partizan de-al Reginei, singur, fugind de undeva, putea stârni o întreagă ceată cu cocarde albe să se ia după el, chiar şi în acea zi de

sărbătoare. Fugi atât cât îi permiteau picioarele sale lungi. Numai când strigatele rămaseră mult în urmă îşi îngădui să se sprijine de un zid, gâfâind.

Nu ştia unde se află, ci numai că nu ieşise încă din Oraşul Interior. Nu-şi mai amintea câte străzi curbate străbătuse. Gata să o ia din nou la fugă, se uită îndărăt de unde venise. Pe stradă era o singură persoană care se mişca, o femeie care mergea liniştită, ducându-şi coşul de cumpărături. Aproape toţi ceilalţi oameni din oraş se adunaseră să-l vadă pe falsul Dragon. „Nu se poate să mă fi urmărit. Trebuie să-l fi lăsat în urmă."

Cerşetorul nu avea de gând să renunţe; era sigur de asta, deşi nu ştia de ce. Pesemne că silueta zdrenţăroasă îşi croia chiar atunci drum prin mulţime, căutând, iar dacă Rand se ducea înapoi să-l vadă pe Logain, risca să-l întâlnească din nou. O clipă îi trecu prin minte să se întoarcă la Binecuvântarea Reginei, dar era convins că nu va mai avea ocazia să vadă o Regină, şi nădăjduia să nu aibă nici ocazia de a vedea un fals Dragon. Părea o laşitate să permită unui cerşetor cocârjat, fie el şi Iscoadă a Celui Întunecat, să-l facă să se ascundă.

Privi în jur, gândindu-se la ce avea de făcut. După cum era construit Oraşul Interior, clădirile erau joase, cu spaţii între ele, pentru ca un călător care stătea într-un loc anume să poată admira priveliştea aşa cum trebuie. Negreşit existau colţuri din care putea privi trecerea alaiului cu falsul Dragon. Chiar dacă n-o putea vedea pe Regină, îi rămânea Logain. Hotărându-se brusc, plecă mai departe.

Într-un ceas găsi mai multe astfel de locuri, dar fiecare dintre ele era deja plin ochi cu oameni care se fereau de înghesuiala de pe străzi. Peste tot erau numai cocarde şi banderole albe. Roşu, deloc. Gândindu-se ce ar fi stârnit într-un astfel de loc vederea sabiei sale, se furişă repede mai departe, cu multă grijă.

Din Oraşul Nou se auziră ţipete şi sunet de trâmbiţe, însoţite de răpăitul solemn al tobelor. Logain şi escorta lui erau deja în Caemlyn, îndreptându-se spre Palat.

Dezamăgit, Rand rătăci pe străzile aproape pustii, sperând să mai găsească o cale de a-l vedea pe Logain. Privirile îi căzură pe o pantă, unde nu se construise nimic şi care se înalţă deasupra străzii pe care mergea. Într-o primăvară obişnuită, panta ar fi fost plină de flori şi de iarbă, dar acum era maronie

până în vârf, unde se vedea un zid înalt, dincolo de care nu se mai iţeau decât vârfurile copacilor.

Această parte a străzii nu fusese destinată vreunei privelişti impresionante, însă drept în faţa lui, pe deasupra acoperişurilor, se vedeau câteva dintre turnuleţele Palatului, în vârful cărora stindardul Leului Alb flutura în vânt. Nu era chiar sigur încotro ducea strada, după ce ocolea dealul şi se pierdea din vedere, dar se gândi dintr-odată la zidul de deasupra.

Tobele şi trâmbiţele se apropiau, strigătele devenind mai puternice. Înfrigurat, se caţără pe pantă. Nu era destinată pentru aşa ceva, dar Rand îşi înfipse călcâiele în frunzele moarte şi se agăţă de tufişurile desfrunzite. Gâfâind şi de nerăbdare, şi din cauza efortului, el ajunse, în cele din urmă, la zid. Acesta se ridica deasupra lui, depăşindu-l în înălţime cam de două ori. Văzduhul tremura din pricina tobelor şi răsuna de cântecul trâmbiţelor.

Zidul nu fusese prea atent finisat, iar blocurile uriaşe de piatră se potriveau atât de bine încât marginile erau aproape invizibile, aspre ca o stâncă. Rand rânji. Stâncile de dincolo de Dealurile Nisipoase erau mai înalte, şi până şi Perrin se căţărase pe ele. Mâinile lui căutară proptele, încălţările lui găsiră scobituri. Tobele duduiau, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu el. Refuză să le lase să învingă, făgăduindu-şi să ajungă în vârf înainte ca ele să sosească la Palat. În graba lui, piatra îi juli mâinile şi genunchii, prin pantaloni, dar, în cele din urmă, ajunse cu braţele sus şi se trase triumfător în vârf.

Iute ca vântul, se răsuci, pentru a se aşeza pe zidul plat şi îngust. Crengile frunzoase ale unui copac uriaş se întindeau peste creştetul lui, dar nici nu-i păsa. Avea în faţă nişte acoperişuri de ţiglă, dar acestea nu-l împiedicau să vadă cum trebuie. Se aplecă numai puţin, şi zări poarta Palatului, Gărzile adunate acolo şi mulţimea în aşteptare. În aşteptare. Strigătele oamenilor fuseseră înăbuşite de ropotul tobelor şi al trâmbiţelor, dar ei încă aşteptau. Rand rânji. „Am câştigat.”

Tocmai când se aşeză mai bine, primele rânduri ale alaiului trecură de ultimul cot, ajungând la Palat. Primii erau trâmbiţaşii, înşiraţi pe douăsprezece rânduri, umplând văzduhul cu cântările lor triumfătoare, o adevărata fanfară care sărbătorea izbânda. În urma lor veneau toboşarii, tot atât de mulţi. Apoi stindardele din Caemlyn, cu leii albi pe fond roşu, purtate de bărbaţi calare,

urmaţi de soldaţii din oraş, şir după şir de călăreţi, cu armurile bine lustruite şi sclipitoare, cu lăncile ţinute cu mândrie la umăr, cu panaşele stacojii fluturând în vânt. Erau flancaţi de suliţaşi şi arcaşi înşiraţi pe trei rânduri, care continuau să înainteze şi după ce călăreţii începură să treacă printre Gărzile care-i aşteptau, intrând pe porţile Palatului.

După ce ultimul pedestraş trecu de cot, apăru o căruţă mare, trasă de şaisprezece cai, înşiraţi câte patru. În mijlocul ei se afla o cuşcă mare cu bare de fier, iar în fiecare colţ şedeau câte două femei, privind cuşca atât de atent de parcă alaiul şi mulţimea nici n-ar fi existat. Rand era convins că erau Aes Sedai. Între căruţă şi pedestraşi, pe ambele părţi, călăreau vreo doisprezece Străjeri, cu mantiile fluturând de-ţi luau ochii. Femeile nu priveau înspre mulţime, dar Străjerii o cercetau de parcă ei erau singurii care stăteau de pază.

Cu toate acestea, privirile lui Rand se îndreptară pe dată spre bărbatul din căruţă, şi rămaseră aţintite spre el. Nu era îndeajuns de aproape pentru a vedea chipul lui Logain, aşa cum intenţionase, dar brusc se gândi că distanţa la care se găsea era numai bună. Falsul Dragon era un bărbat înalt, cu părul lung şi negru care se ondula, căzându-i pe umerii laţi. Se ţinea foarte drept, sprijinindu-se de barele de deasupra capului, pentru a nu cădea din pricina înaintării clătinate a căruţei. Veştmintele sale păreau obişnuite, o mantie, un surtuc şi o pereche de pantaloni care n-ar fi ieşit în evidenţă în nici o aşezare de fermieri. Dar chipul în care le purta, şi întreaga lui atitudine erau demne de un rege. S-ar fi zis că nici nu era închis într-o cuşcă. Se ţinea foarte drept, cu capul sus, şi privea pe deasupra mulţimii de parcă aceasta se adunase pentru a-i aduce omagii. Oamenii asupra cărora îi cădea privirea tăceau, uitându-se la el cu teamă şi cu veneraţie. Când ochii lui Logain treceau de ei, începeau să ţipe cu şi mai multă forţă, parcă pentru a-şi răscumpăra tăcerea de dinainte, dar asta nu-l afecta cu nimic pe bărbatul care nu-şi schimba nici o clipă poziţia, impunând tăcere oriunde se uita. Când căruţa pătrunse pe porţile Palatului, el se întoarse pentru a mai arunca o privire spre mulţimea adunată. Se auzi un urlet fără cuvinte, de parcă oamenii ar fi fost străbătuţi de un val de ură sălbatică şi de teamă, iar Logain îşi dădu capul pe spate şi râse, când Palatul îl înghiţi.

În urma căruţei veneau şi alte trupe, cu stindarde care-i reprezentau pe cei care-l înfruntaseră şi-l învinseseră pe falsul Dragon. Albinele aurii din Illian, cele trei Luni Albe din Tear, Soarele la răsărit din Cairhien şi multe, multe altele, neamuri şi oraşe, bărbaţi de seamă cu propriile surle şi tobe care să le strige măreţia. Dar nimic nu se compara cu Logain.

Rand se aplecă mai tare, pentru a-l mai vedea o dată pe bărbatul din cuşcă. „A fost cu adevărat învins, nu? Pe Lumină, că doar n-ar fi fost într-o cuşcă dacă nu era învins."

Pierzându-şi echilibrul, alunecă şi se apucă de zid, proptindu-se pentru a-şi găsi o poziţie ceva mai sigură. Acum că Logain dispăruse, îşi dădu seama că palmele îl ardeau, în locurile în care se julise de piatră. Cu toate acestea, nu putea scapă de amintirea aceea. Cuşca şi femeile Aes Sedai. Logain, neînfrânt. În ciuda cuştii, bărbatul pe care-l văzuse nu era înfrânt. Se înfioră şi-şi frecă de coapse palmele care-l înţepau.

— Dar de ce-l vegheau femeile Aes Sedai? se întrebă cu voce tare.

— Ca să nu poată atinge Adevăratul Izvor, prostule.

Rand se răsuci, ca să se uite în sus, în direcţia din care venea vocea fetei, şi, dintr-odată, căzu din locul nesigur în care şedea. Nu mai avu timp decât să-şi dea seama că se prăbuşea pe spate, când se lovi la cap şi se cufundă în beznă, urmărit de Logain, care râdea în hohote.

CAPITOLUL 40

Ochiul se strânge

I se părea că stătea la masă cu Logain şi cu Moiraine. Femeia Aes Sedai şi falsul Dragon şedeau privindu-l în tăcere, ca şi cum niciunul din ei nu ştia de existenţa celuilalt. Brusc, Rand îşi dădu seama că pereţii încăperii se înceţoşau şi deveneau cenuşii. Îl cuprinse o senzaţie de panică. Totul dispărea, tulburându-se. Când privi iarăşi spre masă, Moiraine şi Logain nu mai erau acolo, însă, în locul lor, apăruse Ba'alzamon. Tot trupul lui Rand vibră, gânduri înfiorătoare răsunându-i în minte. Apoi, răsunetul se transformă în bubuitul sângelui în urechi.

Tresărind, se ridică şi, pe dată, scoase un geamăt şi-şi luă capul în mâini, clătinându-se. Îl durea tot craniul. Cu mâna stângă, dădu de o porţiune lipicioasă din cauza sângelui. Şedea pe pământ, pe iarba verde. Asta-l tulbură vag, dar era prea ameţit, totul în jur se clătina, şi el nu se putea gândi decât să se întindă la loc, până ce totul se termina.

„Zidul. Glasul fetei!”

Proptindu-se cu o mână de pământ, privi încet împrejur. Trebuia să se mişte cu grijă; dacă încerca să-şi mişte capul prea brusc, totul începea iarăşi să se învârtă cu el. Se afla într-o gradina sau într-un parc. O alee cu dale şerpuia printre nişte tufişuri în floare, chiar în apropierea lui. Alături de aceasta se afla o băncuţă de piatră, adăpostită sub un mic pavilion acoperit cu plante căţărătoare, pentru a fi ferită de razele soarelui. Căzuse dincolo de zid. „Dar fata?”

Se întoarse şi găsi şi copacul, care se afla chiar în spatele lui, şi o văzu şi pe ea, tocmai coborând dintre crengi. Ajunse jos şi se întoarse cu faţa la el, iar Rand clipi şi gemu din nou. Fata avea pe umeri o mantie uşoară, din catifea albastru închis, cu blană albă pe margini, a cărei glugă îi atârna la spate, până la mijloc, având în vârf un mănunchi de clopoţei de argint care clincăiau când mergea. O diademă de argint îi ţinea pletele lungi, roşii aurii, în urechi avea cercei micuţi de argint, iar la gât, un colier din zale mari, tot de argint, şi pietre verzi despre care Rand credea că erau smaralde. Rochia ei albastru deschis se

murdărise puţin de scoarţa copacului în care se urcase, dar era din mătase, brodată cu modele foarte complicate, iar pe poale, împodobită cu dungi crem. Mijlocul îi era prins cu o cingătoare din fire de argint, iar de sub poala rochiei se vedeau vârfurile condurilor de catifea pe care-i avea în picioare.

Rand nu mai văzuse până atunci decât două femei îmbrăcate astfel, Moiraine şi Iscoada Celui Întunecat care încercase să-i omoare pe el şi pe Mat. Nici nu-i trecea prin cap cine s-ar fi putut gândi să se urce în copaci cu astfel de veştminte, dar era convins că trebuia să fie cineva cu dare de mână. Modul în care fata îl privea îi întări convingerea asta. Nu părea câtuşi de puţin tulburată că în gradina ei nimerise un străin. Era atât de sigură pe ea, încât îl făcea să se gândească la Nynaeve sau la Moiraine.

Cât despre el, era atât de îngrijorat, întrebându-se dacă nu cumva intrase în vreo încurcătură, dacă fata ar fi fost în stare să cheme Gărzile, chiar şi într-o zi în care oamenii aveau cu totul alte lucruri pe cap, încât îi luă câteva momente să vadă dincolo de veştmintele bogate şi de înfăţişarea mândră, adică să-şi dea seama şi care erau adevăratele ei trăsături. Era cam cu doi sau trei ani mai tânără decât el, destul de înaltă pentru o fată şi foarte frumoasă; chipul ei era un oval perfect, încadrat de cârlionţii roşcaţi, avea buzele pline şi roşii, iar ochii, incredibil de albaştri. Şi la chip, şi la statură, şi la trup era cu totul diferită de Egwene, dar la fel de frumoasă. Simţi un fior de vinovăţie, dar îşi spuse că faptul că încerca să nege ce vedea n-o putea ajuta pe Egwene să ajungă mai repede în Caemlyn.

Din copac se auzi un zgomot de crengi, iar Rand văzu câteva bucăţi de scoarţă căzând la pământ şi un băiat care coborî cu uşurinţă în spatele fetei. Era cu un cap mai înalt decât ea, şi puţin mai mare ca vârstă, dar după chip şi după culoarea părului se vedea că erau rude apropiate. Surtucul şi mantia lui erau un amestec de roşu, alb şi auriu, cu broderii şi brocarturi, părând şi mai împodobite decât ale ei, mai ales pentru nişte veştminte bărbăteşti. Îngrijorarea lui Rand spori. Numai într-o zi de sărbătoare un bărbat obişnuit s-ar fi îmbrăcat cu aşa ceva, şi niciodată cu atâta pompă. Parcul în care ajunsese nu era public. Dar poate că Gărzile erau mult prea ocupate pentru a-şi bate capul cu unii prinşi pe proprietăţile altora.

Băiatul se uită la Rand peste umărul surorii sale, pipăindu-şi pumnalul de la brâu. Părea mai degrabă un tic nervos, decât gândul că ar fi putut avea nevoie de armă. Totuşi, nu era limpede ce-i trecea prin cap. Era la fel de sigur pe sine ca şi fata, şi amândoi îl priveau de parcă era o taină care trebuia desluşită. În mod ciudat, i se părea că fata, cel puţin, îl cerceta din cap până-n picioare, de la încălţări până la mantie.

— Elayne, dacă aude mama, o s-o păţim rău de tot, zise dintr-odată băiatul. Ne-a poruncit să rămânem în cameră, dar tu, nimic. Trebuia tu să-l vezi pe Logain. Acum vezi ce-am păţit.

— Taci, Gawyn.

Fata era limpede mai tânără, dar vorbea ca şi cum nu ar fi avut nici o îndoială că el avea să-i dea ascultare. Băiatul se strâmbă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar, spre mirarea lui Rand, nu zise nimic.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea brusc.

Trecură câteva clipe până când Rand îşi dădu seama că lui i se adresa. În cele din urmă, se ridică în picioare.

— N-am păţit nimic. Doar ca....

Se bâlbâi şi îl lăsară picioarele. Se lăsă greu la pământ. I se învârtea capul.

— Plec imediat. Mă caţăr pe zid şi... murmură el.

Dădu să se ridice din nou, dar ea îi puse mâna pe umăr, silindu-l să rămână jos. Era aşa de ameţit, încât uşoara apăsare se dovedi îndeajuns pentru a-l face să nu se mişte din loc.

— Chiar eşti rănit.

Cu mişcări graţioase, fata îngenunche lângă el. Degetele ei dădură uşor la o parte parul năclăit de sânge de pe partea stângă a capului lui.

— Pesemne că te-ai lovit de o creangă, în cădere. Fii bucuros că nu ţi-ai rupt ceva şi că ţi-ai spart doar capul. Eşti foarte priceput la căţărat, unul dintre cei mai pricepuţi pe care i-am văzut vreodată, dar nu prea eşti bun la căzături.

— O să te murdăreşti de sânge, spuse el, ferindu-se.

Ea îi dădu capul pe spate cu un gest hotărât, ca să-l poată vedea mai bine.

— Nu te mişca.

Nu-i vorbea cu asprime, dar, încă o dată, din glas i se ghicea că se aştepta să i se dea ascultare.

— Slavă Luminii, nu arată foarte rău.

Începu să scoată dintr-un buzunar al mantiei felurite sticluţe şi punguţe de hârtie şi, în cele din urmă, un sul de bandaje.

Rand rămase cu ochii holbaţi la toate lucrurile acelea. S-ar fi aşteptat să vadă asemenea lucruri la o Meştereasă, nu la cineva îmbrăcat aşa cum era ea. Observă că îşi pătase degetele de sânge, dar asta nu părea s-o deranjeze.

— Dă-mi burduful tău cu apă, Gawyn, spuse ea. Trebuie să-i spăl rana.

Băiatul îşi desfăcu o ploscă de piele de la cingătoare şi i-o întinse, apoi se lăsă pe vine alături de Rand, cu mare uşurinţă, cu braţele sprijinite pe genunchi. Elayne îşi văzu de treabă, părând foarte sigură pe ea. Rand nici nu clipi când simţi înţepăturile apei reci cu care ea îi curăţa tăietura, deşi Elayne îi ţinu capul cu o mâna, ca şi cum se aştepta să-l vadă ferindu-se, şi să fie nevoie să-l dojenească. După aceea îl unse cu o alifie dintr-un borcănaş, care îi alină durerea, aproape la fel de repede ca leacurile lui Nynaeve.

Gawyn îi zâmbea în timp ce fata îi oblojea rana, un zâmbet liniştitor, ca şi cum şi el s-ar fi aşteptat ca Rand să se ferească, şi poate chiar s-o ia la fugă.

— Dă mereu peste pisici vagaboande şi păsări cu aripile frânte. Tu eşti primul om pe care a avut prilejul să-l îngrijească. Nu te simţi jignit, adaugă el după o scurtă pauză. N-am vrut să spun că ai fi şi tu vagabond.

Nu era o scuză, ci pur şi simplu o constatare.

— Nu face nimic, mormăi Rand, înţepat, dar cei doi se purtau în continuare cu el ca şi cum ar fi fost un cal nărăvaş.

— Chiar ştie ce face, continuă Gawyn. A învăţat de la cei mai buni. Nu te teme, eşti pe mâini bune.

Elayne îi lipi de tâmplă o bucată de bandaj şi îşi scoase de la cingătoare o eşarfă de mătase, cu albastru, alb şi auriu. Pentru fetele din Emond’s Field, ar fi fost o adevărată comoară, păstrată pentru zilele de sărbătoare. Elayne începu să i-o răsucească în jurul capului, cu mişcări dibace.

— Doar n-o să foloseşti asta, protestă el.

— Ţi-am spus să stai liniştit, spuse ea calmă, văzându-şi de treabă.

— Aşa face mereu? Se aşteaptă ca toată lumea să-i dea ascultare? întrebă Rand, privindu-l pe Gawyn.

Pe chipul tânărului apăru o expresie uimită, iar pe buze îi flutură un zâmbet.

— De cele mai multe ori, da. Şi de cele mai multe ori aşa se şi întâmplă.

— Ţine asta, spuse Elayne. Ţine cu degetul ca să leg.

Văzându-i mâinile, se arătă mirată.

— Asta nu-i de la căzătură. Mai degrabă de la faptul că te-ai urcat unde nu trebuia.

Sfârşind de legat, îi lua mâinile cu palmele în sus, bombănind nemulţumită, pentru că nu mai rămăsese prea multă apă. El tresări din pricina usturimii, deşi atingerea ei era surprinzător de delicată.

— De data asta nu te mişca.

Borcănaşul cu alifie apăru din nou. Ea îi unse palmele cu un strat subţire, cu mare grijă, ca să nu-i facă rău. Rand simţi o răcoare plăcută, ca şi cum zgârieturile i-ar fi dispărut pe dată.

— De cele mai multe ori, lumea face întocmai ce spune ea, continuă Gawyn, privind-o cu un zâmbet afectuos. Aproape toată lumea. Nu şi mama, fireşte. Nici Elaida. Nici Lini. Lini i-a fost doică. Nu-i poţi porunci cuiva care te-a bătut cu varga când erai copil pentru c-ai furat smochine. Şi chiar şi mai târziu.

Elayne îşi înălţă capul pentru a se uita urât la el. El îşi drese vocea, apoi se grăbi să continue, cu băgare de seamă.

— Nici Gareth, fireşte. Nimeni nu-i dă porunci lui Gareth.

— Nici măcar mama, spuse Elayne, aplecându-se din nou peste palmele lui Rand şi clătinând din cap. Îi propune câte ceva, iar el îi dă mereu ascultare, dar n-am auzit să-i poruncească ceva vreodată.

— Nu ştiu de ce eşti mereu surprinsă, se miră Gawyn. Nici măcar tu nu încerci să-i dai porunci lui Gareth. A slujit trei Regine, iar pentru două dintre ele a fost Comandant Suprem şi Prim Prinţ Regent. Pot să zic că unii îl consideră pe el, mai degrabă decât pe Regina, simbolul Tronului din Andor.

— Mama ar trebui să nu se mai codească şi să-l ia de bărbat, grăi ea, cu gândurile aiurea, atentă la mâinile lui Rand. Îşi doreşte asta; de mine nu se poate ascunde. Şi asta ar rezolva foarte multe probleme.

Gawyn clatină din cap.

— Ar trebui mai întâi ca unul din ei să cedeze. Mama nu poate, iar Gareth nu vrea.

— Dacă i-ar porunci…

— S-ar supune, cred. Dar n-o să-i poruncească. Ştii şi tu asta.

Brusc, se întoarseră amândoi către Rand, care avu impresia că uitaseră de el.

— Cine…? îngăimă, apoi se opri să-şi umezească buzele cu limba. Cine este mama voastră?

Elayne făcu ochii mari de uimire, dar Gawyn îi răspunse, pe un ton liniştit, ceea ce îl tulbură şi mai tare:

— Morgase, Regina din Andor, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand.

— Regina, murmură Rand, uimit din cale afară. O clipă se gândi că lumea începea din nou să se învârtă cu el. „Nu atrage atenţia asupra ta. Mai bine cazi în grădina Reginei, şi pune-o pe Domniţa Moştenitoare să-ţi îngrijească rănile ca o doftoroaie.” Îi venea să râdă, dar ştia că erau primii fiori de spaimă.

Răsuflând adânc, se ridică iute în picioare. Se abţinu din toate puterile să nu o ia la fugă, dar se simţi copleşit de nevoia de a scăpa de acolo, de a pleca înainte să-l descopere cineva. Elayne şi Gawyn îl priveau liniştiţi, iar când el sări în picioare, se ridicară şi ei cu multă graţie, fără niciun fel de grabă. Rand dădu să-şi dezlege eşarfa de la frunte, dar Elayne îl prinse de mână.

— Termină. O să începi iarăşi să sângerezi.

Glasul îi rămăsese la fel de calm, la fel de sigur că el avea să-i dea ascultare.

— Trebuie să plec, bâigui Rand. Am să mă caţăr iar peste zid şi…

— Chiar nu ştiai? întrebă ea şi pentru prima dată păru la fel de uimită ca şi Rand. Vrei să zici că te-ai urcat pe zidul ăla ca să-l vezi pe Logain fără măcar să ştii unde erai? De jos de pe stradă se vedea mult mai bine.

— Nu… nu-mi place înghesuiala, mormăi el, făcându-le apoi fiecăruia o plecăciune stângace. Dacă-mi daţi voie… ăăă, Domniţă.

În poveşti, curţile regale erau pline de oameni care-şi tot spuneau între ei Domnule, Doamna, Alteţă Regală şi Maiestate, dar Rand nu-şi mai amintea dacă auzise vreodată care era forma corectă de adresare pentru Domniţa Moştenitoare. De fapt, singurul lucru la care se putea gândi era că trebuia să plece.

— Dacă-mi daţi voie, am să plec chiar acum. Ăăă… vă mulţumesc pentru… se bâlbâi el atingându-şi eşarfa din jurul frunţii. Vă mulţumesc.

— Nici măcar nu ne spui cum te cheamă? întrebă Gawyn. Slabă răsplată pentru grija pe care ţi-a arătat-o Elayne. M-ai făcut foarte curios. S-ar zice că eşti din Andor, sigur, nu din Caemlyn, dar araţi ca un… Ei, acum ştii cine suntem noi. Politeţea ţi-ar cere să ne spui şi numele tău.

Privind nostalgic zidul, Rand îşi spuse numele adevărat, înainte să se gândească la ce făcea, şi chiar adaugă:

— Din Emond’s Field, din Ţinutul celor Doua Râuri.

— De la apus, murmură Gawyn. Foarte departe înspre apus.

Rand îl privi atent. În glasul tânărului şi pe chipul lui se strecurase o undă de mirare; imediat însă Gawyn îşi dădu seama şi îşi schimba expresia cu un zâmbet blând, făcându-l pe celalalt să se întrebe dacă nu cumva i se păruse.

— Tutun şi lână, îi explică Gawyn. Mi se cere să ştiu ce se produce în fiecare parte a Regatului. De fapt, în orice colţ al lumii. Principalele produse şi meşteşuguri, precum şi detalii despre oameni. Obiceiurile lor, punctele tari şi punctele slabe. Se spune că oamenii din Ţinutul celor Două Râuri sunt încăpăţânaţi. Pot fi conduşi, dacă reuşeşti să-i convingi că eşti om de ispravă, dar, cu cât îi îmboldeşti mai tare, cu atât te ascultă mai puţin. Elayne ar trebui să ia de bărbat pe cineva de acolo. Numai unul cu o voinţă de piatră nu se va lăsa călcat în picioare de ea.

Rand îl privi fix, la fel şi Elayne. Gawyn părea la fel de stăpân pe sine ca la început, şi totuşi vorbea vrute şi nevrute. „De ce?”

— Ce-i asta?

Toţi trei tresăriră, auzind glasul, şi se întoarseră în direcţia din care venea.

Tânărul care se apropiase era cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse Rand până atunci, aproape prea frumos pentru un bărbat. Era înalt şi zvelt, dar mişcările sale lăsau să i se ghicească forţa, precum şi hotărârea. Avea părul şi ochii negri şi se purta de parca veştmintele de pe el, numai o idee mai simple decât ale lui Gawyn, colorate în roşu şi alb, nu aveau nici o importanţă. Ţinea o mână pe mânerul sabiei şi ochii aţintiţi asupra lui Rand.

— Dă-te la o parte de lângă el, Elayne, porunci el. Şi tu, Gawyn.

Elayne se aşeză în faţa lui Rand, între el şi nou-venit, cu capul sus şi la fel de sigură pe ea ca oricând.

— Este un supus credincios al mamei mele, un adevărat om al Reginei. Şi este sub protecţia mea, Galad.

Rand încercă să-şi amintească rapid ce auzise de la jupân Kinch şi, după aceea, de la jupân Gill. Galadedrid Damodred era fratele vitreg al lui Elayne şi al lui Gawyn, dacă-şi aducea aminte bine. Aveau acelaşi tată. Jupân Kinch nu avea o părere foarte bună despre Taringail Damodred – la fel ca toţi ceilalţi pe care-i auzise –, dar fiul se bucura de o reputaţie bună atât printre cei care purtau alb, cât şi printre cei care purtau roşu, dacă era să se ia după ce se spunea prin oraş.

— Ştiu că-ţi plac vagabonzii, Elayne, spuse bărbatul cel zvelt pe un ton blând, dar individul ăsta are o sabie şi nu pare să fie de ispravă. În vremurile astea, trebuie să avem mare grijă. Dacă-i credincios Reginei, ce caută aici, unde nu-i locul lui? E tare simplu să-ţi schimbi învelitoarea de la sabie, Elayne.

— Este aici ca oaspete al meu, Galad, şi garantez eu pentru el. Nu cumva te-ai hotărât să-mi devii doică şi să-mi spui cu cine am voie să vorbesc şi cu cine nu?

Glasul ei era plin de dispreţ, dar Galad nu părea impresionat.

— Ştii că nici prin cap nu-mi trece să-ţi spun ce să faci, Elayne, dar… oaspetele ăsta al tău este necuviincios, şi ştii asta la fel de bine ca mine. Gawyn, ajută-mă s-o conving. Mama noastră ar…

— Destul! se răsti Elayne. Ai dreptate să spui că n-ai ce să cauţi în treburile mele şi nici să mă judeci. Acum poţi să pleci. Imediat!

Galad îl privi pieziş pe Gawyn, părând în acelaşi timp să-i ceară ajutorul, dar şi să-i spună că Elayne era prea încăpăţânată şi că nu era nimic de făcut. Chipul fetei se întunecă, dar tocmai când ea se pregătea să deschidă din nou gura, celălalt făcu o plecăciune, foarte solemnă, dar cu graţia unei feline, făcu un pas în spate, apoi se întoarse şi plecă pe aleea pietruită, cu paşi mari, dispărând iute dincolo de pavilion.

— Îl urăsc, gâfâi Elayne. E un invidios mizerabil.

— Mergi prea departe, Elayne, o dojeni Gawyn. Galad habar n-are ce-i aia invidie. De două ori mi-a salvat viaţa, fără să mai

fie altcineva prin preajmă. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost acum Primul Prinţ al Sabiei, în locul meu.

— Nu, nu, Gawyn, niciodată. Aş prefera pe oricine în locul lui. Pe oricine. Până şi pe cel mai amărât băiat de la grajduri.

Brusc, ea zâmbi şi-şi privi fratele cu o privire dojenitoare.

— Spui că-mi place foarte mult să dau porunci. Ei bine, îţi poruncesc să nu ţi se întâmple nimic. Îţi poruncesc să-mi fii Primul Prinţ al Sabiei, când mă urc pe tron – facă Lumina ca asta să nu se-ntâmple prea curând! – şi să te aşezi în fruntea armatelor din Andor, pe care să le conduci cu onoare, aşa cum Galad nici nu poate visa.

— Mă supun, Domniţa, râse Gawyn şi făcu o plecăciune care o imita pe cea a lui Galad.

Elayne îl privi pe Rand, încruntându-se gânditoare.

— Acum trebuie să vedem cum să te scoatem repede de aici.

— Galad face întotdeauna ce trebuie, îi explică Gawyn, chiar şi când nu-i momentul. În cazul ăsta, găsind un străin în grădină, trebuie să anunţe gărzile Palatului. Ceea ce cred că face chiar în clipa asta.

— Atunci înseamnă că ar trebui să mă caţăr iar pe zid, spuse Rand. „Ce mai zi în care să trec neobservat. Puteam să-mi pun şi un semn de gât!”

Se întoarse spre zid, dar Elayne îl prinse de braţ.

— Nu aşa, după ce m-am chinuit atâta cu palmele tale. O să te juleşti din nou şi apoi o s-o laşi pe vreo baborniţă de prin mahalale să-ţi pună cine ştie ce pe răni. De cealaltă parte a grădinii este o poartă. E acoperită de frunze şi nimeni nu ştie că se afla acolo, în afară de mine.

Brusc, Rand auzi zgomote de paşi pe aleea pavată.

— Prea târziu, mormăi Gawyn. Pesemne c-a luat-o la fugă de cum s-a îndepărtat.

Elayne îngână un blestem, iar Rand rămase cu gura căscată de uimire. Era ceva ce mai auzise numai la grăjdarii de la Binecuvântarea Reginei, şi chiar şi atunci fusese tulburat. În clipa următoare însă, ea îşi recapătă stăpânirea de sine.

Gawyn şi Elayne nu dădeau semne că ar fi vrut să plece, dar el, unul, nu putea să stea să-i aştepte pe oamenii din Gardă cu atâta calm. Dădu iarăşi să se îndrepte spre zid, ştiind însă că nu

avea cum să urce înainte să sosească Gărzile, dar neputând nici să rămână pe loc.

Înainte să fi făcut mai mult de trei paşi, apărură mai mulţi bărbaţi în uniforme roşii, cu platoşele sclipind în soare în timp ce alergau pe alee. Apărură apoi şi alţii, părând să vină din toate direcţiile, ca nişte valuri de pânză stacojie şi oţel lustruit. Unii aveau săbiile în mâini, iar alţii, de îndată ce se opriră, îşi ridicară arcurile şi-şi pregătiră săgeţile. Toţi ochii din spatele vizierelor erau sumbri şi toate săgeţile cu vârfuri late erau îndreptate către el.

Elayne şi Gawyn săriră pe dată din loc şi se aşezară între Rand şi săgeţi, cu braţele desfăcute pentru a-l apăra. El rămase nemişcat, ţinându-şi mâinile la vedere, cât mai departe de sabie.

Înainte ca ecoul paşilor şi scârţâitul corzilor de arc să fi apucat să se stingă, unul dintre soldaţi, având pe umăr un ecuson auriu, însemnul de ofiţer, strigă:

— Domniţă, Seniore, la pământ, repede.

În ciuda faptului că stătea cu braţele întinse, Elayne se îndreptă de spate ca o adevărată regină şi spuse:

— Tallanvor, îndrăzneşti să scoţi sabia în prezenţa mea? Pentru asta, Gareth Bryne o să te pună să cureţi grajdurile împreună cu cei mai josnici slujitori, dacă nu cumva şi mai rău.

Soldaţii schimbară între ei priviri uimite, iar unii dintre arcaşi, stingheriţi, îşi coborâră arcurile. Numai atunci Elayne lăsă braţele în jos, ca şi cum până atunci le-ar fi ţinut ridicate pentru că aşa-i era voia. Gawyn şovăi, apoi îi urmă exemplul. Rand se apucă să numere din priviri arcurile care nu fuseseră coborâte. Muşchii pieptului i se încordară, ca şi cum s-ar fi pregătit să oprească săgeţile, slobozite de la douăzeci de paşi.

Bărbatul cu însemnele de ofiţer părea cel mai derutat dintre toţi.

— Domniţă, să-mi fie cu iertare, dar Seniorul Galadedrid ne-a raportat că prin grădină bântuie un amărât de ţăran, înarmat, care-i pune în pericol pe Domniţa Elayne şi pe Seniorul Gawyn.

Se uită la Rand, iar glasul i se înăspri.

— Dacă binevoiţi să vă daţi la o parte, am să-l arestez pe ticălosul ăsta. În ultima vreme, prin oraş umblă prea mulţi coate goale de soiul lui.

— Mă îndoiesc că Galad v-a spus aşa ceva, răspunse Elayne. El nu minte.

— Câteodată ar fi mai bine s-o facă, şopti Gawyn, la urechea lui Rand. Măcar o dată. Aşa ar fi mai uşor de trăit cu el.

— Omul ăsta e oaspetele meu, continuă Elayne, şi se află aici sub protecţia mea. Poţi pleca, Tallanvor.

— Îmi pare rău, dar nu e cu putinţă, Domniţă. După cum ştiţi foarte bine, Regina, augusta mamă a Domniei Voastre, a dat ordine cu privire la toţi cei care pătrund în Palat fără permisiunea Maiestăţii Sale, iar acum i s-a şi trimis veste despre acest străin.

În glasul lui Tallanvor se strecurase o nuanţă clară de mulţumire. Rand bănuia că ofiţerul trebuise să mai accepte până atunci şi alte porunci de la Elayne care nu i se păruseră cuviincioase; de data asta nu mai avea de gând să cedeze, mai ales că scuza era perfectă. Elayne îl fixă cu privirea, dar părea şi ea, pentru prima dată, descumpănită.

Rand se uită întrebător la Gawyn, iar acesta înţelese.

— Temniţă, şopti el.

Rand se albi la faţă, aşa că tânărul adăugă repede.

— Numai pentru câteva zile, şi nu ţi se va face niciun rău. Vei fi interogat personal de către Gareth Bryne, Comandantul Suprem, dar ţi se va da drumul după ce se lămureşte toată lumea că n-ai avut intenţii rele. Sper că ai spus adevărul, Rand al’Thor din Ţinutul celor Două Râuri, adăugă el după o clipă de tăcere, privindu-l curios.

— Condu-ne pe toţi trei în faţa mamei mele, porunci brusc Elayne, iar pe chipul lui Gawyn apăru un rânjet.

Tallanvor, cu chipul ascuns de viziera de oţel, păru luat pe nepregătite.

— Domniţă, dar…

— Dacă nu, condu-ne pe toţi trei într-o temniţă, spuse Elayne. O să rămânem împreuna. Sau poate ai de gând să porunceşti ca vreun om de al dumitale să pună mâna pe mine?

Zâmbetul ei era triumfător, iar chipul în care Tallanvor se uita împrejur, ca şi cum ar fi nădăjduit să-i pice un ajutor din cer, arăta că şi el îi recunoştea victoria.

„Dar ce câştigase? Şi cum?”

— Mama îl cercetează pe Logain, rosti Gawyn încet, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Rand, şi, chiar dacă n-ar fi fost

ocupată, Tallanvor n-ar îndrăzni să dea buzna în prezenţa ei împreună cu mine şi Elayne, ca şi cum am fi sub pază. Mama îşi pierde firea cam repede, câteodată.

Rand îşi aminti ce-i povestise jupân Gill despre Regina Morgase. “Îşi pierde firea cam repede?”

Un alt soldat în uniformă roşie veni alergând pe alee, oprindu-se brusc şi salutând, cu braţul dus la piept. Îi vorbi încet lui Tallanvor, iar vestea aduse pe chipul acestuia o expresie de mulţumire.

— Regina, augusta mama a Domniilor Voastre, anunţa Tallanvor, îmi porunceşte să-l aduc pe străin fără întârziere în faţa sa. De asemenea, porunceşte să fie acolo şi Domniţa Elayne şi Seniorul Gawyn. Tot fără întârziere.

Gawyn clipi speriat, iar Elayne înghiţi în sec. Stăpânindu-şi tulburarea, nu se grăbi, ci începu să-şi scuture petele de pe rochie. Nu reuşi decât să-şi cureţe de pe poale câteva bucăţi de scoarţă.

— Domniţă, dacă binevoiţi? grăi mânios Tallanvor. Seniore?

Soldaţii se rânduiră în jurul lor, în spate şi în ambele părţi, şi porniră pe aleea pietruită cu Tallanvor în frunte. Gawyn şi Elayne îl încadraseră pe Rand, părând amândoi cufundaţi în gânduri mohorâte. Soldaţii îşi puseseră săbiile în teci şi săgeţile în tolbe, dar erau la fel de atenţi ca atunci când aveau armele în mâini. Îl priveau pe Rand de parcă se aşteptau în orice clipă ca el să-şi scoată sabia şi să încerce să scape.

„Să încerc ceva? N-am ce să încerc. Auzi, şi voiam să trec neobservat!”

Privindu-i pe soldaţii care nu-şi luau ochii de la el, îşi dădu brusc seama de aspectul grădinii. Ameţeala provocată de căderea de pe zid îi trecuse complet. Lucrurile se întâmplaseră unul după altul, fiecare şoc apărând înainte ca urmările celui precedent să fi apucat să treacă de tot, iar locurile în care se afla rămăseseră ca într-un soi de ceaţă. Nu văzuse limpede decât zidul şi nu se putuse gândi decât cum să facă să ajungă îndărăt pe creasta lui. Acum însă, îşi dădu seama de ceva care-i reţinuse atenţia numai în treacăt. Iarba era verde. „Verde!” În jur, erau sute de nuanţe de verde. Copacii şi tufişurile erau înfrunzite, pline de flori şi de fructe. Pavilioanele care se înălţau deasupra aleii erau pline de plante agăţătoare. Peste tot erau flori, foarte multe flori, care împroşcau grădina cu pete de

culoare. Pe unele le cunoştea: raza soarelui, cu petalele sale aurii, lumânărica, mică şi roz, scânteia-de-stea, colorată în stacojiu, zoreaua-lui-Emond, violetă, trandafirii de toate culorile, de la albul pur la roşul cel mai intens – însă altele erau ciudate, atât de diferite ca forma şi nuanţă, încât se întrebă dacă erau adevărate.

— E verde, şopti el. Verde.

Soldaţii bombăneau în sinea lor; Tallanvor le aruncă o privire aprigă peste umăr, făcându-i să tacă.

— Datorită Elaidei, murmura Gawyn, cu gândurile aiurea.

— Nu-i corect, adăuga şi Elayne. M-a întrebat dacă vreau să aleg o fermă, una singură, pentru care putea face acelaşi lucru, în timp ce restul rămâneau fără recolte, dar tot nu-i drept ca noi să avem flori, când există oameni care n-au nimic de mâncare.

Inspiră adânc şi-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Nu te pierde cu firea, îi spuse cu seriozitate lui Rand. Când eşti întrebat, spune limpede ce ai de spus, în rest taci. Şi ia-te după mine. N-o să păţeşti nimic.

Rand şi-ar fi dorit să fie la fel de sigur ca ea. L-ar fi ajutat să vadă că şi Gawyn credea la fel. În timp ce Tallanvor îi conducea în Palat, el se uita îndărăt înspre grădină, la toată întinderea aceea verde, plină de flori, culori ţesute de mâna unei Aes Sedai pentru o Regină. Era pierdut în larg, iar ţărmul nu se mai vedea nicăieri.

Coridoarele erau pline de slujitori îmbrăcaţi în livrele roşii cu manşete albe şi cu Leul cel Alb brodat pe pieptul stâng al tunicilor, care se grăbeau de acolo-colo, fără să pară însă a avea vreo treabă specială. Când dădură cu ochii de soldaţii care-i escortau pe Elayne şi pe Gawyn, cu Rand la mijloc, împietriră în loc şi se holbară la ei cu gurile căscate.

Tocmai atunci, un motan cu dungi cenuşii apăru nepăsător pe un coridor, strecurându-se printre servitorii încremeniţi. Apariţia lui i se păru foarte stranie lui Rand. Stătuse îndeajuns de mult în Baerlon pentru a şti că până şi cea mai prăpădită prăvălie era plină de pisici. De când intrase în Palat însă, aceasta era prima pe care o vedea.

— Nu aveţi şobolani? întrebă el, nevenindu-i să creadă – şobolanii erau peste tot.

— Elaidei nu-i plac şobolanii, mormăi încet Gawyn, care privea încruntat pe coridor, părând să vadă deja în faţa ochilor momentul întâlnirii cu Regina. Aici nu sunt niciodată şobolani.

— Tăceţi amândoi, se răsti Elayne, cu glasul aspru, dar la fel de absentă ca fratele ei. Încerc să gândesc.

Rand privi motanul peste umăr până ce gărzile îl conduseră pe după un colţ, iar animalul rămase în urmă. Vederea mai multor pisici l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Ar fi fost frumos să ştie că Palatul era unul obişnuit măcar într-o privinţă, chiar dacă asta însemna mulţi şobolani.

Drumul ales de Tallanvor făcea atâtea ocoluri, încât Rand îşi pierdu simţul orientării. În cele din urmă, tânărul ofiţer se opri în faţa a două uşi înalte, din lemn închis la culoare, care străluceau mat, nu atât de măreţe ca altele pe lângă care trecuseră, dar împodobite de sus până jos cu şiruri de lei, foarte meşteşugit lucraţi. De fiecare parte a uşilor se afla câte un servitor în livrea.

— Măcar nu ne-a dus în Sala Mare, râse uşor Gawyn. N-am auzit ca mama să fi poruncit vreodată ca vreun om să fie dus la eşafod din sala asta.

Nu părea însă prea convins că nu putea să apară ceva neprevăzut.

Tallanvor dădu să-i înşface sabia lui Rand, dar Elayne se grăbi să-l împiedice.

— E oaspetele meu şi, după tradiţii şi lege, oaspeţii familiei regale îşi pot păstra armele chiar şi în prezenţa mamei. Sau ai de gând să-mi pui cuvântul la îndoială?

Tallanvor şovăi, privind-o drept în ochi, apoi încuviinţă.

— Prea bine, Domniţă.

Când ofiţerul făcu un pas înapoi, ea îi trimise un zâmbet lui Rand.

— Primul şir vine cu mine, porunci Tallanvor. Anunţaţi-o pe Maiestatea Sa că au venit Domniţa Elayne şi Seniorul Gawyn, le mai spuse el servitorilor de la uşă. De asemenea, Locotenent de gardă Tallanvor, la porunca Maiestăţii Sale, cu străinul aflat sub pază.

Elayne se încruntă la el, dar era prea târziu. Uşile deja se deschideau. Se auzi un glas răsunător, care-i anunţa. Cu mişcări trufaşe, Elayne intră, făcându-i un mic semn lui Rand, prin care îi cerea să rămână în apropierea ei. Gawyn îşi îndrepta umerii şi intră alături de ea, ţinându-se însă cu un pas mai în spate. Rand

îi urmă, şovăitor, încercând să rămână în dreptul lui Gawyn, de cealaltă parte a prinţesei. Tallanvor se ţinu şi el după Rand, aducând şi zece soldaţi. Uşile se închiseră tăcute în urma lor.

Dintr-odată, Elayne făcu o plecăciune adâncă, îndoindu-şi genunchii şi lăsându-şi şi fruntea în jos, şi rămase aşa, ţinându-şi rochia cu mâna. Rand tresări, apoi se uită la Gawyn şi la ceilalţi bărbaţi şi le imită mişcările, puţin încurcat. Se lăsă pe genunchiul drept, cu capul aplecat, aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini dosul mâinii drepte de dalele de marmură, cu mâna stângă pe mânerul sabiei. Gawyn, care nu avea sabie, îşi ţinea mâna pe pumnalul pe care-l purta la şold.

Tocmai când se felicita pentru cât de bine se descurcase, Rand îl observă pe Tallanvor, tot cu capul plecat, care-l privea urât dintr-o parte, fără să-şi fi ridicat viziera. „Oare trebuia să fi făcut altceva?” Se simţi, dintr-odată, furios pentru că Tallanvor se aştepta ca el să ştie ce trebuie făcut, când nu-i spusese nimeni. Era furios şi pentru că-i fusese frică de gărzi. Nu făcuse nimic pentru care să se teamă. Ştia că frica pe care o simţea nu era din vina lui Tallanvor, dar tot era furios pe el.

Cu toţii rămaseră nemişcaţi, de parcă îngheţaseră de frig. Rand nu ştia ce aşteptau, dar profită de ocazie pentru a cerceta locul în care fusese adus. Nu-şi înălţă capul, ci doar îl suci încoace şi încolo ca să poată vedea. Tallanvor se încruntă şi mai tare, dar Rand nu-l bagă în seamă.

Încăperea pătrată semăna cu sala mare de la Binecuvântarea Reginei. Pe pereţi erau înfăţişate scene de vânătoare, în relief, dintr-o piatră din albul cel mai pur. Tapiseriile atârnate printre basoreliefuri reprezentau tablouri încântătoare cu flori în culori vii şi păsări colibri cu penaj strălucitor, iar în capătul îndepărtat al încăperii se înălţa Leul cel Alb din Andor, mai măreţ ca un om, pe un fond stacojiu. Cele două tapiserii încadrau o estradă, iar pe estradă se afla un tron sculptat şi aurit pe care şedea Regina.

La dreapta ei se găsea un bărbat masiv şi sobru, cu capul gol, îmbrăcat în roşul Gărzilor Reginei, cu patru epoleţi aurii pe umărul mantiei şi cu manşete albe cu dungi late, de aur. Era încărunţit la tâmple, dar părea puternic şi de neclintit, ca o stâncă. Pesemne că acesta era Comandantul Suprem, Gareth Bryne. În spatele tronului, de cealaltă parte a reginei, era o femeie îmbrăcată în mătase de un verde intens, aşezată pe un

scăunel fără spătar, croşetând ceva dintr-o lână închisă la culoare, aproape neagră. La început, Rand crezu că era bătrână, dar când o privi din nou, îşi dădu seama că nu-i putea preciza vârsta. Tânără, bătrână, nici el nu ştia. Atenţia ei părea îndreptată numai asupra andrelelor, ca şi cum nu se afla la nici doi paşi de o Regină. Era frumoasă, aparent liniştită, dar concentrarea ei avea ceva înfricoşător. În încăpere nu răsuna decât clinchetul andrelelor.

Rand încercă să cuprindă tot cu privirea, dar privirile i se tot întorceau spre femeia care purta pe frunte o cunună sclipitoare, înfăţişând mai mulţi trandafiri meşteşugit lucraţi, Coroana Rozelor din Andor. O etolă lungă şi roşie, pe care fusese brodat Leul cel Alb, îi atârna peste rochia de mătase, cu pliuri roşii şi albe. Când puse mâna stângă pe braţul Comandantului Suprem, pe deget îi sclipi un inel în forma Marelui Şarpe, care-şi înghiţea propria coadă. Dar nu veştmintele sau bijuteriile, şi nici măcar coroana, erau cele care-l atrăgeau pe Rand, ci femeia care le purta.

Pe chipul lui Morgase se vedea frumuseţea fiicei sale, ajunsă la deplină maturitate. Faţa şi silueta ei, ba chiar simpla ei prezenţă, umpleau încăperea ca o lumină care îi punea în umbră pe cei doi însoţitori. Dacă ar fi fost o văduvă din Emond’s Field, la uşa ei s-ar fi înşirat o sumedenie de peţitori, chiar dacă ar fi fost cea mai proastă bucătăreasă şi cea mai neglijentă gospodină din Ţinutul celor Două Râuri. Rand o văzu cercetându-l cu privirea şi lăsă capul şi mai jos, de teamă ca nu cumva gândurile să i se citească pe chip. „Pe Lumină, te gândeai la Regină ca la o femeie de la ţară! Prostule!”

— Puteţi să vă ridicaţi, vorbi Morgase, cu o voce răsunătoare şi caldă, de o suta de ori mai sigură de respectul pe care-l impunea decât Elayne.

Rand se ridică şi el, odată cu ceilalţi.

— Mamă… începu Elayne, dar Morgase o întrerupse.

— Pare-mi-se că te-ai căţărat în copaci, fiica mea.

Elayne îşi adună de pe rochie o bucată rătăcită de scoarţă şi, neavând unde s-o pună, rămase cu ea în pumn.

— De fapt, continua liniştita Morgase, pare-mi-se că, în ciuda poruncilor mele, ai reuşit să tragi cu ochiul la acest Logain. Gawyn, aveam o părere mai buna despre tine. Trebuie să înveţi

nu doar să i te supui surorii tale, ci în acelaşi timp să o fereşti de nenorociri.

Regina aruncă o privire spre bărbatul cel sever de lângă ea, apoi întoarse iute capul. Bryne rămase nepăsător, de parca n-ar fi observat, dar Rand se gândi că, de fapt, nu-i scăpa nimic.

— Şi asta, Gawyn, este de datoria Celui Dintâi Prinţ, ca şi conducerea armatelor din Andor. Poate dacă o să ai mai mult de învăţat, n-ai să mai găseşti răgazul să fii vârât în încurcături de către sora ta. Am să-i cer Comandantului Suprem să aibă grijă să nu duci lipsă de ocupaţie în călătoria spre miazănoapte.

Gawyn se foi de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi lăsă capul în jos.

— După cum porunceşti, mama.

Elayne se strâmbă.

— Mamă, Gawyn nu mă poate feri de pericole dacă nu-i cu mine. Numai din pricina asta a ieşit din iatacurile lui. Dar, mamă, ce rău poate fi să-l privesc, numai o clipă, pe Logain? Aproape toată lumea din oraş a fost mai aproape de el decât noi.

— Nu toată lumea din oraş este Domniţa Moştenitoare, răspunse Regina, cu glasul ceva mai aspru. Eu l-am văzut de aproape pe acest Logain şi să ştii, copilă, că-i un om periculos. Chiar şi închis în cuşcă, păzit fără încetare de Aes Sedai, este încă la fel de periculos ca un lup. Aş vrea să nu fi fost adus niciodată în Caemlyn.

— După ce va ajunge în Tar Valon, surorile mele se vor ocupa de el, interveni femeia de pe scăunel, fără să-şi ridice ochii de la lucrul de mână. Ceea ce contează este ca oamenii să vadă că Lumina a înfrânt, din nou, Întunericul. Şi să vadă că şi tu, Morgase, ai luat parte la această victorie.

Morgase flutură dispreţuitoare din mână.

— Tot aş prefera să nu fi fost adus în Caemlyn. Elayne, ştiu ce gândeşti.

— Mamă, protestă Elayne, crede-mă că nu vreau să-ţi ies din cuvânt. Vreau să te ascult.

— Chiar aşa? întreba Morgase, prefăcându-se surprinsă, apoi chicoti. Da, recunosc că te străduieşti să fii o fiică devotată. Dar mereu încerci să vezi cât de departe poţi merge. Ei bine, la fel am făcut şi eu cu mama mea. Încăpăţânarea asta o să-ţi fie de folos când te urci pe tron, dar acum încă nu eşti Regină, copilă.

Nu m-ai ascultat şi ai tras cu ochiul la Logain. Mulţumeşte-te cu asta. Pe drumul spre miazănoapte n-o să ţi se permită să te apropii de el nici la o sută de paşi, nici ţie, nici lui Gawyn. Dacă n-aş şti ce lecţii grele te aşteaptă în Tar Valon, aş trimite-o pe Lini cu tine, ca să fiu sigură că te supui. Măcar ea pare în stare să te convingă să faci ceea ce trebuie.

Elayne îşi plecă bosumflată capul.

Femeia din spatele tronului părea preocupata să-şi numere ochiurile din împletitură.

— Într-o săptămână, interveni ea brusc, ai să-ţi doreşti să fii înapoi la mama ta. Într-o lună ai să vrei să fugi cu Seminţia Pribegilor. Dar surorile mele te vor feri de necredincioşi. Astfel de lucruri nu sunt pentru tine, încă.

Fără veste, ea se răsuci pe scăunel pentru a o ţintui cu privirea pe Elayne; calmul pe care-l afişase până atunci – dispăruse de parcă nici n-ar fi fost.

— Eşti îndeajuns de înzestrată pentru a fi cea mai măreaţă Regină care a existat vreodată în Andor sau în vreun alt ţinut, vreme de mai bine de o mie de ani. Cu acest scop te vom educa noi, dacă ai să ai puterea să înduri.

Rand se holbă la ea. Pesemne că era Elaida, femeia Aes Sedai. Dintr-odată se simţi mulţumit că nu venise la ea să ceară ajutor, indiferent din ce Ajah făcea parte. Părea încă şi mai aspră şi neclintită decât Moiraine. Uneori, se gândise că Moiraine era ca o bucată de oţel, învelită în catifea; în cazul Elaidei însă, catifeaua nu se mai potrivea deloc.

— De ajuns, Elaida, încheie Morgase, încruntată şi uşor neliniştită. A auzit mai mult decât trebuie. Roata ţese după cum îi este voia.

Regina rămase o clipă pe gânduri, privindu-şi fiica.

— Acum să vedem cum rămâne cu tânărul ăsta, reîncepu ea, fără să-şi ia ochii de la Elayne. Cum şi de ce a ajuns aici şi de ce ai pretins în faţa fratelui tău că-ţi este oaspete?

— Pot să vorbesc, mamă?

Morgase încuviinţă, iar Elayne îi povesti ce se petrecuse în cuvinte simple, de la momentul în care-l văzuse pentru prima dată pe Rand căţărându-se pe panta care ducea la zid. El se aştepta s-o audă spunând că nu făcuse nimic rău, dar, în loc de asta, ea zise:

— Mamă, mi-ai spus adesea că trebuie să-mi cunosc poporul, de la oamenii cei mai de seamă şi până la cei mai umili, numai că, de câte ori mă întâlnesc cu cineva, de faţă mai sunt şi încă vreo doisprezece slujitori. Cum pot să ajung să aflu ceva adevărat, într-o asemenea împrejurare? Vorbind cu acest tânăr, am aflat deja mai multe despre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri şi despre felul lor de a fi decât aş putea afla din cărţi. Faptul că el a venit aşa de departe ca să poarte roşu spune ceva, câtă vreme atâţia nou-veniţi poartă alb numai de frică. Mamă, te implor să nu-i faci rău unui supus credincios, care m-a învăţat atât de multe lucruri despre oamenii pe care-i conduci.

— Un supus credincios din Ţinutul celor Două Râuri, oftă Morgase. Copila mea, ar trebui să fii mai atentă la ce-ţi spun cărţile. Ţinutul celor Două Râuri n-a mai văzut nici picior de perceptor de impozite de şase generaţii, şi niciun bărbat din Gardă n-a mai călcat pe acolo de şapte. Îndrăznesc să spun că oamenilor de acolo rareori le mai trece prin cap că fac parte din Regat.

Rand ridică stânjenit din umeri, aducându-şi aminte cu câtă surprindere aflase şi el că Ţinutul celor Două Râuri făcea parte din regatul Andor. Regina îl observă şi-i zâmbi cu milă fiicei sale.

— Vezi, copilă?

Rand observă că Elaida îşi lăsase lucrul la o parte şi-l cerceta cu privirea. Ea se ridică de pe scăunel şi coborî încet de pe estradă pentru a se opri în faţa lui.

— Din Ţinutul celor Două Râuri? întreba femeia, întinzând un braţ spre fruntea lui; el se feri, iar ea îşi lăsă braţul să cadă. Cu aşa un păr roşu şi ochi cenuşii? Oamenii de prin părţile acelea au ochii şi părul negru, şi rareori cresc aşa de înalţi.

Mâna ei se repezi să-i suflece mâneca surtucului, lăsându-i la vedere pielea albă, în locurile în care soarele nu-l pârlise.

— Şi nici nu au asemenea piele.

Lui Rand îi venea să încleşteze pumnii, dar se abţinu, cu un mare efort.

— M-am născut în Emond’s Field, grai el înţepat. Maică-mea se trăgea din alta parte. De la ea am moştenit culoarea ochilor. Tatăl meu este Tam al’Thor, păstor şi fermier, la fel ca mine.

Elaida încuviinţă cu mişcări încete, fără să-şi ia ochii de la el. Rand se uită în ochii ei, aparent netulburat, în ciuda senzaţiilor neplăcute din stomac. Citi pe chipul ei că-i remarcase dârzenia.

Fără să întoarcă privirea, ea întinse din nou braţul, foarte încet, iar el se hotărî să nu se mai ferească.

Dar femeia nu-l atinse pe el, ci sabia, pe care o apucă de mâner. O pipăi cu degetele şi făcu ochii mari de uimire.

— Un păstor din Ţinutul celor Două Râuri, spuse ea încet, într-o şoaptă care trebuia să ajungă la urechile tuturor, care are o sabie cu pecetea bâtlanului.

La auzul ultimelor cuvinte, cu toţii se tulburară, de parcă ar fi pomenit de Cel Întunecat. În spatele lui Rand se auzi scârţâit de piele şi scrâşnet de metal, de la încălţările care se frecau de podelele de marmură. Cu coada ochiului îl văzu pe Tallanvor care se îndepărtă de el împreună cu un alt soldat, cu mâinile pe mânerul săbiilor, gata să le scoată din teacă şi să moară, dacă era nevoie – judecând după ceea ce li se citea pe chip. În doi paşi, Gareth Bryne ajunse în faţa tronului, între Rand şi Regină. Până şi Gawyn se aşeză în faţa lui Elayne, cu o privire îngrijorată şi cu mâna pe pumnal. Elayne însăşi îl privea de parcă l-ar fi văzut prima oară. Morgase nu se schimbă la faţă, dar mâinile i se încleştară pe braţele aurite ale tronului.

Numai Elaida se arătă mai puţin tulburată decât Regina. Femeia Aes Sedai nu dădu niciun semn că ar fi spus ceva neobişnuit. Îşi lua mâna de pe sabie, făcându-i pe soldaţi să se încordeze şi mai mult. Privirea ei rămase aţintită spre chipul lui Rand, liniştită şi gânditoare.

— E cu neputinţă, observă Morgase cu voce calmă, să fi câştigat deja o sabie cu pecetea bâtlanului. Nu poate fi mai în vârstă ca Gawyn.

— Dar este a lui, stărui Gareth Bryne.

Regina îl privi surprinsă.

— Cum se poate aşa ceva?

— Nu ştiu, Morgase, răspunse încet Bryne. Este într-adevăr prea tânăr, dar totuşi sabia e a lui, el îi e stăpânul. Priveşte-i ochii. Priveşte-l cum stă, cât de bine i se potriveşte sabia. E prea tânăr, dar sabia-i a lui.

După ce Comandantul Suprem tăcu, Elaida întrebă:

— De unde ai dobândit sabia asta, Rand al’Thor, din Ţinutul celor Două Râuri?

Rosti cuvintele de parcă se îndoia şi de numele lui, şi de locul din care se trăgea.

— Mi-a dat-o tata, răspunse Rand. A fost a lui. S-a gândit că voi avea nevoie de o sabie, odată plecat în lume.

— Poftim! Încă un păstor din Ţinutul celor Două Râuri care a avut o sabie cu pecetea bâtlanului! exclamă Elaida, zâmbindu-i atât de liniştită, încât el îşi simţi gura uscată. Când ai ajuns în Caemlyn?

Rand se cam săturase să-i spună adevărul. Îl înspăimânta la fel de tare ca o Iscoadă a Celui Întunecat. Era momentul să se ascundă din nou.

— Astăzi, grăi el. Chiar în dimineaţa asta.

— Tocmai la vreme, murmură ea. Şi unde stai? Nu-mi spune că nu ţi-ai găsit o cameră pe undeva. Arăţi cam ponosit, dar se vede că nu vii tocmai de la drum. Unde stai?

— La Leul şi Coroana, răspunse el, amintindu-şi că trecuse pe lângă un han care se chema astfel, în timp ce căuta Binecuvântarea Reginei, un han aflat de cealaltă parte a Oraşului Nou, faţă de cel al lui jupân Gill. Am luat un pat acolo. În pod, sfârşi el, simţind că femeia bănuia că o minţise, dar ea nu făcu decât să încuviinţeze.

— Ce mai coincidenţă, pufni Elaida. Astăzi, necredinciosul a fost adus în Caemlyn. În două zile, va pleca spre miazănoapte, către Tar Valon, împreună cu Domniţa Moştenitoare, care se duce la învăţătură. Tot acum, în grădinile Palatului apare un tânăr, care pretinde că este un supus credincios din Ţinutul celor Două Râuri…

— Dar chiar de acolo vin, o întrerupse Rand. Cu toţii se uitau la el, dar parcă nu-l băgau în seamă, în afară de Tallanvor şi bărbaţii din garda, care nici nu clipeau.

— … Spunând o poveste numai buna pentru a o păcăli pe Elayne şi purtând cu el o sabie cu pecetea bâtlanului. Nu are cocardă sau banderolă care să-i dovedească loialitatea, ci numai o bucată de pânză care apără bâtlanul de ochii curioşilor. Ce coincidenţă, nu, Morgase?

Regina îi făcu semn Comandantului Suprem să se dea la o parte, iar când el se supuse, îl studie pe Rand cu o privire îngrijorată. Totuşi, când vorbi, i se adresă Elaidei.

— Ce vrei să spui? Că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat? Sau vreun credincios de-al lui Logain?

— Cel Întunecat se află în temniţa lui din Shayol Ghul, răspunse femeia Aes Sedai. Umbra se întinde peste Pânză, iar viitorul se clatină în vârful unui ac. Omul acesta-i periculos.

Dintr-odată, Elayne se mişcă din loc, aruncându-se în genunchi în faţa tronului.

— Mamă, te implor să nu-i faci niciun rău! Ar fi vrut să plece imediat, dacă nu-l aş fi oprit eu. Chiar asta voia. Eu l-am convins să rămână. Nu pot să cred că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat.

Morgase făcu un gest liniştitor către fiica sa, dar fără să-şi ia ochii de la Rand.

— Asta ai Prezis, Elaida? Asta ai citit în adâncurile Pânzei? Mi-ai spus că nu poţi prevedea când ţi se întâmplă să vezi viitorul şi ca totul trece într-o clipă. Dacă e o Prezicere, îţi poruncesc să-mi spui limpede adevărul, nu aşa cum faci de obicei, învăluindu-l în atâtea taine încât nimeni nu ştie dacă spui da sau nu. Vorbeşte. Ce vezi?

— Iată ce Prezic, răspunse Elaida, şi jur pe Lumină că nu pot vorbi mai limpede de atât. Din această zi, Andor o va apuca pe un drum de ură şi jale. Umbra nu s-a întins încă pe de-a-ntregul, şi nu-mi dau seama dacă după ea va reapărea Lumina. După ce lumea varsă o lacrimă, va vărsa mii. Asta Prezic.

Încăperea se cufundă într-o linişte deplină, întreruptă numai de Morgase, care respira adânc, de parcă-şi dădea ultima suflare. Elaida continuă să privească în ochii lui Rand. Vorbi iarăşi, de-abia mişcându-şi buzele, atât de încet încât şi el o auzea cu greu, deşi se afla chiar alături.

— Şi mai Prezic şi că toată lumea va fi pustiită şi copleşită de jale şi că totul se trage de la omul acesta. Mă supun Reginei, şopti ea, şi o spun limpede.

Rand simţi că se transformă în stană de piatră. Răceala şi asprimea pietrei i se strecurară în picioare şi îl făcură să se înfioare. Nimeni altcineva n-avea cum s-o fi auzit. Dar ea încă îl privea, iar el auzise.

— Sunt doar un păstor, vorbi el, adresându-se tuturor. Din Ţinutul celor Două Râuri. Păstor.

— Roata ţese după cum îi este voia, glăsui Elaida, iar Rand nu reuşi să-şi dea seama dacă tonul ei era batjocoritor sau nu.

— Senior Gareth, rosti Morgase, am nevoie de sfatul Comandantului Suprem.

Bărbatul cel sever clatină din cap.

— Elaida Sedai spune că flăcăul e primejdios, Regina mea, iar dacă ne-ar putea spune mai multe, n-aş şovăi şi aş chema călăul. Dar asta putem vedea şi noi cu ochii noştri. Orice fermier de la ţară îţi poate spune că lucrurile se vor înrăutăţi, fără să aibă nevoie de Preziceri. Eu unul cred că băiatul a ajuns aici din întâmplare, deşi una cam neplăcută pentru el. Pentru a fi mai siguri, Regina mea, aş zice să-l ferecăm într-o temniţă până ce pleacă Domniţa Elayne şi Seniorul Gawyn, apoi să-i dăm drumul. Numai dacă nu cumva mai ai ceva de Prezis despre el, Aes Sedai?

— Am spus tot ce-am citit în Pânză, Comandante Suprem, răspunse Elaida, zâmbindu-i răutăcios lui Rand, aproape fără să mişte buzele, râzând de neputinţa lui de a tăgădui. Câteva săptămâni în temniţă n-au cum să-i strice, iar asta mi-ar putea da mie prilejul să aflu mai multe. Poate asta va duce şi la o altă Prezicere, sfârşi ea, cu o privire lacomă în ochi, care-l înfricoşă şi mai mult pe Rand.

O vreme, Morgase rămase pe gânduri, cu bărbia sprijinită în pumn şi cu cotul pe braţul tronului. Rand ar fi vrut să înfrunte privirea ei încruntată, dacă s-ar fi putut mişca, dar ochii Elaidei îl înţepeniseră în loc. În cele din urmă, Regina vorbi.

— Bănuielile sufocă oraşul, şi poate întregul Regat. Teama şi negrele bănuieli. Femeile îşi pârăsc vecinele că ar fi Iscoade ale Celui Întunecat. Bărbaţii scrijelesc Colţul Dragonului pe uşile oamenilor pe care îi cunosc de ani de zile. Nu vreau să ajung şi eu la fel.

— Morgase… începu Elaida, dar Regina o întrerupse.

— Nu vreau şi gata. Când m-am urcat pe tron, am jurat să fac dreptate tuturor, şi aşa am să fac, chiar dacă rămân ultima femeie din Andor care mai înţelege ce înseamnă asta. Rand al'Thor, juri pe Lumină că sabia asta cu pecete ţi-a fost dată de tatăl tău, păstor din Ţinutul celor Două Râuri?

Rand îşi mişcă fălcile, pentru a putea vorbi, apoi răspunse:

— Jur. Amintindu-şi brusc cu cine vorbea, adăugă: Regina mea.

Seniorul Gareth ridică dintr-o sprânceană deasă, dar Morgase nu păru supărată.

— Şi te-ai căţărat pe zidul grădinii numai ca să-l poţi zări pe falsul Dragon?

— Da, Regina mea.

— Ai vreun gând rău împotriva celei de pe tronul din Andor, a fiicei sau a fiului meu?

Tonul ei spunea limpede că ultimele două posibilităţi erau chiar mai rele decât prima.

— Nu port gând rău nimănui, Regina mea, dar Maiestăţii Voastre şi copiilor cu atât mai puţin.

— Atunci am să-ţi fac dreptate, Rand al’Thor, spuse ea. Mai întâi, pentru că am auzit glasul celor din Ţinutul celor Două Râuri pe când eram tânără, ceea ce Elayne şi Gawyn n-au făcut. Nu araţi la fel ca alţii, dar, dacă pot să am încredere într-o amintire de demult, vorbeşti la fel ca ei. În al doilea rând, niciun om cu păr şi ochi ca ai tăi nu ar pretinde că se trage de acolo dacă n-ar fi adevărat. Iar povestea cu tatăl tău care ţi-ar fi dăruit sabia cu pecete este prea ridicolă ca să fie o minciună. Iar în al treilea rând… glasul care-mi şopteşte că minciuna cea mai bună este adesea una mult prea ridicolă pentru a fi crezută nu e o dovadă. Am să respect legile pe care le-am dat. Îţi dăruiesc libertatea, Rand al’Thor, dar îţi poruncesc ca pe viitor să ai grijă pe unde te mai rătăceşti. Dacă te mai găsesc în Palat, n-o să-ţi mai meargă aşa de uşor.

— Îţi mulţumesc, Regina mea, grăi el cu glas răguşit.

Simţea supărarea Elaidei, ca o fierbinţeală care-i ardea chipul.

— Tallanvor, spuse Morgase, condu-l pe acest… pe oaspetele fiicei mele la ieşirea din Palat, cu toată cinstea. Să plece şi restul lumii. Nu, Elaida, dumneata mai rămâi. Şi dumneata, Senior Gareth, dacă binevoieşti. Trebuie să hotărâm ce e de făcut cu Mantiile Albe care au pătruns în oraş.

Fără tragere de inima, Tallanvor şi gărzile sale îşi puseră săbiile în teacă, gata să le scoată din nou la iveală într-o clipită. Cu toate astea, Rand se simţi fericit când gărzile se rânduiră din nou în jurul său, iar el porni în urma lui Tallanvor. Elaida nu era decât pe jumătate atentă la ce-i spunea Regina; încă îi mai simţea privirile, care-i sfredeleau spinarea. „Ce s-ar fi întâmplat dacă Morgase nu i-ar fi cerut să rămână?” Gândul îl făcea să se roage ca soldaţii să meargă mai repede.

Spre uimirea lui, Elayne şi Gawyn i se alăturară, după ce schimbaseră câteva cuvinte la ieşirea din sală. Tallanvor era şi el surprins. Tânărul ofiţer privi uşile care tocmai se închideau.

— Mama mea, rosti Elayne, a poruncit să fie dus la ieşirea din Palat, Tallanvor. Cu toată cinstea. Ce mai aştepţi?

Tallanvor se încruntă spre uşile în spatele cărora Regina discuta cu sfetnicii ei.

— Nimic, Domniţă, mormăi el posomorât şi porunci gărzilor să înainteze, deşi nu mai era nevoie.

Minunăţiile din Palat plutiră pe lângă Rand, nevăzute. Era foarte buimăcit, iar prin minte îi treceau tot felul de gânduri, prea iuţi pentru a le mai putea prinde. „Nu arăţi ca alţii. Totul se trage de la omul acesta."

Escorta se opri. El clipi des, uimit să vadă că ajunsese în curtea cea largă din faţa Palatului, lângă porţile mari, aurite, care sclipeau în soare. Porţile nu aveau cum să se deschidă pentru un singur om, mai ales pentru un intrus, chiar dacă Domniţa Moştenitoare pretindea că i-ar fi fost oaspete. Tăcut, Tallanvor trase zăvorul care fereca o uşa mai mică, tăiată într-una din porţile cele mari.

— Obiceiul este, spuse Elayne, ca oaspeţii să fie conduşi până la porţi, dar să nu fie priviţi cum se îndepărtează. Ceea ce trebuie să rămână este plăcerea întâlnirii, nu tristeţea despărţirii.

— Îţi mulţumesc, Domniţă, răspunse Rand, ducându-şi mâna la eşarfa legată la frunte. Pentru tot. Obiceiul din Ţinutul celor Două Râuri este ca oaspetele să aducă un mic cadou. Mi-e teamă că n-am nimic. Deşi, adăugă el sec, se pare că te-am învăţat câte ceva despre oamenii de acolo.

— Dacă i-aş fi spus mamei că te găsesc chipeş, te-ar fi închis cu siguranţă în temniţa, replică Elayne, aruncându-i un zâmbet luminos. Rămâi cu bine, Rand al'Thor.

Cu gura căscată, el o privi în timp ce se îndepărta, o copie mai tânără a frumuseţii şi măreţiei lui Morgase.

— Nu încerca s-o faci pe deşteptul cu ea, râse Gawyn, pentru că întotdeauna câştigă.

Rand încuviinţă, cu mintea aiurea. Chipeş? „Pe Lumină, Domniţa Moştenitoare a tronului din Andor?!" Trebui să se dojenească singur, pentru a-şi aduna gândurile.

Gawyn părea să aştepte ceva. Rand îl privi.

— Seniore, când ţi-am spus că vin din Ţinutul celor Două Râuri, ai fost uimit. Şi nimeni, nici mama Domniei Tale, nici Senior Gareth, nici Elaida Sedai… începu el, dar se simţi

străbătut de un fior şi nu mai reuşi să continue. Nici nu mai ştia de ce deschisese gura. „Sunt fiul lui Tam al'Thor, chiar dacă nu m-am născut în Ţinutul celor Două Râuri.”

Gawyn încuviinţă, de parcă tocmai asta aştepta. Totuşi, încă şovăia. Rand deschise gura pentru a-şi retrage întrebarea nerostită, dar Gawyn continuă în locul lui:

— Rand, dacă-ţi înfăşori o shoufa în jurul frunţii, arăţi exact ca un Aiel. Ciudat, de vreme ce mama pare să creadă că, la vorbă cel puţin, semeni cu oamenii din Ţinutul celor Două Râuri. Aş vrea să ne fi putut cunoaşte mai bine, Rand al'Thor. Rămâi sănătos.

„Un Aiel”.

Rand rămase pe loc, privindu-l pe Gawyn cum se îndepărta, până ce Tallanvor tuşi nerăbdător, amintindu-i unde se afla. Se aplecă pentru a trece de poartă, şi de-abia apucă să iasă, înainte ca ofiţerul să o trântească în urma lui. Zăvoarele fură trase cu zgomot.

Piaţa ovală din faţa Palatului era, de-acum, pustie. Toţi soldaţii dispăruseră, toate mulţimile, trâmbiţele şi tobele se ascunseseră şi tăcuseră. Nu mai rămăsese nimic, în afară de gunoaiele de pe jos, pe care vântul le purta din loc în loc, şi de câţiva oameni care mergeau grăbiţi la treburile lor, acum că distracţia se terminase. Nu reuşi să-şi dea seama dacă purtau roşu sau alb.

„Un Aiel”.

Tresărind, îşi dădu seama că se afla chiar în faţa porţilor Palatului, unde Elaida putea să-l găsească foarte uşor, după ce termina cu Regina. Strângându-şi mantia pe lângă trup, o porni iute la pas, străbătând piaţa şi pătrunzând pe străzile Oraşului Interior. Se uita des în urmă, ca să vadă dacă-l urmărea cineva, dar nu putea vedea prea departe din pricina străzilor cotite. Cu toate astea, îşi amintea încă mult prea bine de ochii Elaidei, şi-şi imagina că erau încă aţintiţi asupra lui. Până să ajungă la porţile care dădeau în Oraşul Nou, o luase deja la fugă.

CAPITOLUL 41

Prieteni vechi, primejdii noi

Întors la Binecuvântarea Reginei, Rand se sprijini, gâfâind, de rama uşii. Alergase tot drumul, fără să-i pese dacă vedea cineva că purta roşu, sau chiar dacă se lua după el, sub pretextul că trezea bănuieli. Avusese impresia că nici măcar un Pierit nu l-ar fi putut ajunge din urmă.

Lamgwin şedea pe o băncuţă lângă uşă, cu o pisică vărgată în braţe, când el ajunse în fugă la han. Bărbatul se ridică să vadă dacă se pregătea vreun necaz din direcţia din care venise Rand, scărpinând liniştit urechile pisicii. Nevăzând nimic, se aşeză la loc, cu mare grijă să nu deranjeze animalul.

— Nişte neghiobi au încercat să fure câteva pisici ceva mai înainte, mormăi el, cercetându-şi dosul palmei, apoi întorcându-se la scărpinat. Pisicile aduc bani buni, mai nou.

Cei doi bărbaţi care purtau albul erau tot de cealaltă parte a străzii, observă Rand, unul având un ochi învineţit şi falca umflată. Individul se încrunta mohorât şi-şi pipăia mânerul sabiei cu o însufleţire sumbră, privind hanul.

— Unde-i jupân Gill? întreba Rand.

— În bibliotecă, răspunse Lamgwin; pisica începu să toarcă, iar el rânji. O pisică nu rămâne supărată prea multă vreme, nici măcar dacă cineva încearcă s-o vâre într-un sac.

Rand intră grăbit în han, străbătu sala cea mare, în care se adunaseră de acum clienţii obişnuiţi, care purtau roşu şi pălăvrăgeau la o cană cu bere despre falsul Dragon, întrebându-se dacă Mantiile Albe aveau de gând să facă tărăboi când acesta avea să pornească spre miazănoapte. Nimănui nu-i păsa de Logain, dar ştiau cu toţii că trebuia ca Domniţa Moştenitoare şi Seniorul Gawyn să facă parte din grup, şi niciunul dintre bărbaţii de acolo nu se împacă cu gândul că li s-ar fi putut întâmpla ceva.

Îl găsi pe jupân Gill în bibliotecă, jucând pietre cu Loial. O pisică tărcată şi grasă şedea pe masă, cu lăbuţele adunate sub ea, privind mâinile care se mişcau de a lungul liniilor încrucişate de pe tablă.

Ogierul aşeză o nouă piatră, cu un gest ciudat de delicat pentru degetele sale groase. Clătinând din cap, jupân Gill profită de apariţia lui Rand pentru a se întoarce de la masă. Loial câştiga aproape întotdeauna la pietre.

— Începeam să-mi fac griji pentru tine, flăcăule. M-am temut să nu fi avut probleme cu ticăloşii ăştia trădători care poarta alb sau să nu te fi întâlnit cu cerşetorul sau cine ştie ce.

O vreme, Rand rămase cu gura căscată. Uitase cu totul de bărbatul în zdrenţe.

— L-am văzut, vorbi el în cele din urmă, dar n-are a face. Am văzut-o şi pe Regină, şi pe Elaida. Ăsta-i necazul.

Jupân Gill chicoti:

— Pe Regină, da? Ei nu mai spune. Şi pe aici a trecut Gareth Bryne, acum vreun ceas. A rămas puţin în sala mare, măsurându-şi puterile cu Seniorul Comandant Suprem al Copiilor Luminii, dar Regina… hmmm, parcă-i şi mai şi.

— Sânge şi cenuşă, mârâi Rand, azi toată lumea crede că mint.

Îşi aruncă mantia pe spătarul unui scaun şi se prăvăli şi el în altul. Era prea încordat pentru a putea şedea comod. Se ghemui pe margine, ştergându-şi faţa cu o batistă.

— L-am văzut pe cerşetor, şi el pe mine şi mi s-a părut… Nu contează. M-am căţărat pe un zid din jurul unei grădini, de unde puteam vedea piaţa din faţa Palatului, când l-au dus pe Logain înăuntru. Şi am căzut pe partea cealaltă.

— Mai că-mi vine să cred că nu-ţi baţi joc, spuse încet hangiul.

— Ta'veren, murmură Loial.

— Of, chiar aşa a fost, oftă Rand. Lumina să m-ajute, chiar s-a-ntâmplat.

Neîncrederea lui jupân Gill se risipi încet, pe măsură ce auzi povestea, preschimbându-se în nelinişte. Hangiul asculta aplecându-se înainte din ce în ce mai mult, până ce ajunse să şadă numai pe marginea scaunului, la fel ca Rand, în timp ce Loial asculta netulburat, numai că, din când în când, îşi freca nasul lat, iar smocurile de păr din vârful urechilor îi tresăltau.

Rand povesti totul de-a fir a păr, în afară de ce-i şoptise Elaida şi de ce-i spusese Gawyn la poarta Palatului. La cuvintele femeii nici nu voia să se gândească, iar cel de-al doilea lucru n-avea nici o legătură cu povestea. „Sunt fiul lui Tam al'Thor, chiar

dacă nu m-am născut în Ţinutul celor Două Râuri. Chiar sunt! Strămoşii mei se trag de acolo, iar Tam este tatăl meu.”

Deodată, îşi dădu seama că tăcuse, cufundat în gânduri, iar ceilalţi îl priveau. Într-un moment de tulburare se întrebă dacă nu cumva spusese prea multe.

— Ei, rupse tăcerea jupân Gill, de-acum nu mai ai cum să-ţi aştepţi prietenii. Trebuie să pleci din oraş, şi încă repede. În cel mult două zile. Poţi să-l pui pe Mat pe picioare până atunci sau trebuie să trimit după Maica Grubb?

Rand îl privi uimit.

— Două zile?

— Elaida este sfătuitoarea Reginei Morgase, şi rangul ei urmează imediat după Comandantul Suprem Gareth Bryne, sau chiar înaintea lui. Dacă porunceşte Gărzilor să te caute – Senior Gareth n-o s-o împiedice, decât dacă încearcă să-i abată de la celelalte îndatoriri ale lor –, atunci, ce să zic, soldaţii pot să scotocească fiecare han din Caemlyn în două zile. Asta dacă nu cumva ghinionul face să ajungă aici din prima zi, sau din primul ceas. Poate că avem un pic de răgaz, dacă încep de la Leul şi Coroana, dar oricum nu mai putem pierde timpul.

Rand încuviinţă, cu mişcări lente.

— Dacă nu-l pot ridica pe Mat din pat, trimiteţi după maica Grubb. Mai am nişte bani. Poate e îndeajuns.

— De Maica Grubb mă ocup eu, vorbi aspru hangiul. Şi cred că pot să vă-mprumut şi doi cai. Dacă încercaţi să mergeţi pe jos până în Tar Valon, o să rămâneţi fără încălţări la jumătatea drumului.

— Sunteţi foarte generos, spuse Rand. S-ar zice că nu v-am adus decât necazuri, dar tot sunteţi dispus să ne ajutaţi. Foarte generos.

Jupân Gill păru stingherit. Ridica din umeri şi-şi drese vocea, lăsând capul în jos. Astfel, dădu iar cu ochii de tabla de joc, ceea ce-l făcu să se întoarcă brusc. Loial câştiga sigur.

— Ei, da, ce să zic, am fost mereu prieten bun cu Thom. Dacă el e dispus să facă orice ca să v-ajute, pot să fac şi eu câte ceva.

— Aş vrea să vin cu tine când pleci, Rand, grăi dintr-odată Loial.

— Credeam c-am stabilit, Loial, răspunse celalalt şi şovăi; jupân Gill tot nu cunoştea întreaga poveste. Ştii ce ne aşteaptă pe Mat şi pe mine, cine ne urmăreşte.

— Iscoade ale Celui Întunecat, răspunse Ogierul cu glasul său înfundat şi tunător, Aes Sedai şi Lumina ştie ce altceva. Sau poate Cel Întunecat. Mergeţi în Tar Valon, iar acolo este un desiş foarte frumos, şi am auzit că femeile Aes Sedai au mare grijă de el. În orice caz, sunt şi alte lucruri de văzut în lume, în afară de desişuri. Eşti fără discuţie ta'veren, Rand. Pânza se ţese în jurul tău, şi de la tine se trag toate.

„Toate se trag de la omul acesta." Rand simţi un fior.

— Nu se trage nimic de la mine, răspunse el pe un ton supărat.

Jupân Gill clipi surprins, şi până şi Loial păru mirat de mânia lui. Hangiul şi Ogierul se priviră, apoi lăsară ochii în jos. Rand se sili să se liniştească, inspirând adânc. În chip ciudat, reuşi să atingă hăul care-i scăpase în ultima vreme, şi o stare de calm. Cei doi nu făcuseră nimic pentru a-i merita supărarea.

— Poţi să vii cu mine, Loial, spuse el. Habar n-am de ce-ţi doreşti asta, dar mi-ar prinde bine să am un însoţitor. Ştii… ştii în ce stare e Mat.

— Ştiu, încuviinţă Loial. Eu, unul, tot nu pot ieşi pe străzi fără să aţâţ mulţimea să fugă după mine, strigându-mi „Troloc!", dar Mat, cel puţin, nu face decât să vorbească. Nu a încercat niciodată să mă omoare.

— Fireşte că nu, zise Rand. Mat n-ar fi în stare de aşa ceva. „N-ar merge aşa departe. Nu-i în firea lui."

Se auzi o bătaie în uşă, iar una dintre slujnice, Gilda, îşi vârî capul înăuntru. Arăta îngrijorată.

— Jupân Gill, te rog, vino iute. În sala mare au intrat nişte Mantii Albe.

Jupân Gill sări în picioare cu un blestem, speriind pisica. Aceasta fugi de pe masă şi ieşi din cameră foarte supărată, cu coada sus.

— Vin. Fugi şi spune-le că vin, apoi ţine-te departe de ei. Auzi ce spun, fetiţo? Fereşte-te!

Gilda făcu o mică plecăciune şi dispăru.

— Dumneata ar fi mai bine să rămâi aici, îl povăţui hangiul pe Loial.

Ogierul pufni dispreţuitor, ca o pânză care se rupea în două.

— N-am nici o dorinţă să mă mai întâlnesc cu Copiii Luminii.

Jupân Gill trase cu ochiul la tabla de joc, şi păru ceva mai bine dispus.

— S-ar zice că trebuie să începem un alt joc, mai târziu.

— Nu-i nevoie, spuse Loial, întinzând un braţ ca să ia de pe raft o carte legată în pânză, care în mâinile sale părea minusculă. Putem relua oricând. E rândul dumitale să muţi.

Jupân Gill se strâmbă.

— Ba una, ba alta… mormăi el, ieşind grabnic din încăpere.

Rand îl urmă, fără să se grăbească. Nici el n-avea chef să mai dea cu ochii de Copiii Luminii. „Totul se trage de la omul acesta.” Se opri la uşa care dădea în sala mare, de unde putea vedea ce se-ntâmpla, dar nu înaintă prea mult, nădăjduind să treacă neobservat.

Încăperea era cufundată în linişte. Cinci Mantii Albe stăteau drept în mijloc, în timp ce oamenii din jur se prefăceau că nu-i bagă în seamă. Unul dintre ei avea brodat pe mantie un fulger argintiu, însemnul unui ofiţer de rang inferior.

Lamgwin stătea sprijinit de zid, lângă uşa de la intrare, curăţându-şi cu mare atenţie unghiile, cu o aşchie de lemn. Alţi patru dintre bărbaţii angajaţi de jupân Gill pentru pază se înşiraseră lângă el, prefăcându-se că nu le dau nici o atenţie Mantiilor Albe. Cât despre aceştia din urmă, păreau să nu-i fi observat. Ofiţerul era singurul care părea mai tulburat, bătând nerăbdător cu mănuşile sale de oţel în palma celeilalte mâini, aşteptându-l pe hangiu.

Jupân Gill străbătu iute încăperea, îndreptându-se spre el, cu o privire calmă.

— Să vă scalde Lumina, îi ură el, făcând o plecăciune bine gândită, nu prea adâncă, dar nici îndeajuns de neglijentă pentru a fi considerată o insultă, ca şi pe buna noastră Regină Morgase. Cum pot să vă fiu de ajutor…

— N-am vreme pentru baliverneIe tale, hangiule, se răsti ofiţerul. Am căutat deja prin douăzeci de hanuri, unul mai murdar ca altul, şi am de gând să mai trec prin alte douăzeci înainte de apus. Caut nişte Iscoade ale Celui Întunecat, un băiat din Ţinutul celor Două Râuri…

Chipul lui jupân Gill se întunecă tot mai tare. Îşi umflă pieptul, de parcă era pe punctul să plesnească, iar în cele din urmă izbucni:

— În hanul meu nu există Iscoade ale Celui Întunecat! Toţi cei de aici sunt supuşi credincioşi ai Reginei!

— Mda, şi ştim cu toţii în ce ape se scaldă Morgase, răspunse ofiţerul, pronunţând în batjocură numele Reginei, împreună cu vrăjitoarea ei din Tar Valon, nu-i aşa?

Scaunele scârţâiră pe podea. Brusc, toţi bărbaţii dinăuntru se ridicară în picioare. Stăteau nemişcaţi ca nişte statui, dar cu toţii îi priveau posomorâţi pe Mantiile Albe. Ofiţerul nu păru să bage de seamă, dar cei patru din spatele lui priviră împrejur, neliniştiţi.

— O să-ţi meargă mai uşor, hangiule, spuse ofiţerul, dacă nu te opui. În vremurile noastre, cei care adăpostesc Iscoade ale Celui Întunecat o păţesc urât. Pare-mi-se că un han pe uşa căruia apare Colţul Dragonului n-o să mai aibă cine ştie ce clienţi. Cu asemenea semn pe uşă, s-ar putea să fie probleme şi cu focul.

— Ieşiţi imediat, spuse încet jupân Gill, sau chem Gărzile Reginei să vă adune rămăşiţele şi să le ducă la groapa cu gunoi.

Sabia lui Lamgwin ieşi cu zgomot din teacă, iar sunetul aspru al oţelului frecat de teaca de piele se repetă de mai multe ori, pe când în fiecare mână apăru câte o sabie sau un pumnal. Slujnicele se repeziră să iasă. Ofiţerul privi împrejur, dispreţuitor, de parcă nu-i venea să creadă.

— Colţul Dragonului…

— N-o să vă fie de niciun folos, sfârşi în locul lui jupân Gill, ridicând pumnul, apoi arătând un deget. Unu.

— Pesemne că eşti nebun, hangiule, de-i ameninţi pe Copiii Luminii.

— Mantiile Albe nu au nici o treabă în Caemlyn. Doi.

— Şi chiar crezi că o să se sfârşească aici?

— Trei.

— O să ne-ntoarcem noi, se răsti ofiţerul, apoi se grăbi să le poruncească oamenilor săi să se retragă, încercând să pară că o făcea în deplină ordine şi din proprie voinţa. Soldaţii lui însă îl dădură de gol, înghesuindu-se la ieşire, fără să o ia la fugă, dar lăsând să se vadă că erau nerăbdători să scape.

Lamgwin stătea în dreptul uşii cu sabia scoasă, şi nu se trase înapoi decât după ce jupân Gill îi făcu semne poruncitoare. După plecarea Mantiilor Albe, hangiul se prăbuşi pe un scaun. Îşi freca fruntea cu palma, apoi se uita uimit la ea, de parca s-ar fi

aşteptat s-o vadă scăldată în sudoare. Bărbaţii din încăpere se aşezară la locurile lor, râzând de ceea ce făcuseră. Unii se duseră să-l bată pe spate pe jupân Gill, în semn de apreciere.

Dând cu ochii de Rand, hangiul se ridică şi veni spre el.

— Cine ar fi crezut că am stofă de erou? spuse el gânditor. Să mă scalde Lumina.

Brusc, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi vorbi cu un glas aproape firesc.

— Va trebui să vă ascundeţi până ce vă pot scoate din oraş.

Privind bănuitor în sala mare, îl împinse pe Rand înapoi în coridor, unde erau încă şi mai feriţi.

— Ăia o să se-ntoarcă sau o să trimită în loc nişte oameni de-ai lor purtând roşu. După un asemenea spectacol, mă îndoiesc să le mai pese dacă sunteţi sau nu aici, dar o să se comporte ca şi cum aţi fi.

— Ce nebunie, protestă Rand, dar la semnul hangiului îşi coborî vocea. Mantiile Albe n-au niciun motiv să mă caute.

— Habar n-am ce motive au, flăcăule, dar e limpede că umblă după tine şi după Mat. Ce-aţi putut să faceţi? Şi Elaida, şi Mantiile Albe pe deasupra…

Rand ridică braţele să protesteze, apoi le lăsă să cadă la loc. Nu avea nici o noimă, dar îl auzise pe ofiţer cu urechile lui.

— Dar dumneata? Mantiile Albe o să vă facă necazuri chiar dacă nu ne găsesc.

— Nu te-ngrijora din pricina asta, băiete. Gărzile Reginei încă mai respectă legea, chiar dacă-i lasă în pace pe trădătorii care poarta alb. Cât despre noaptea asta… ei bine, Lamgwin şi amicii lui n-o să doarmă prea mult, dar, dacă încearcă cineva să-mi picteze ceva pe uşă, aproape că mi-e milă de el.

Gilda apăru lângă ei, făcându-i o plecăciune lui jupân Gill.

— Jupâne, e… e o doamnă. În bucătărie, spuse ea, părând scandalizată de o asemenea îndrăzneală. Întreabă de Domnişorul Rand, jupâne, şi de Domnişorul Mat, şi le ştie numele.

Rand şi hangiul schimbară priviri uimite.

— Flăcăule, vorbi jupân Gill, dacă vrei să-mi spui acuma că Domniţa Elayne a venit după tine de la Palat, tocmai la hanul meu, o s-ajungem cu toţii în faţa călăului.

Gilda scoase un geamăt înăbuşit, auzind de Domniţa Moştenitoare, şi-l privi pe Rand cu ochii mari.

— Du-te, fetiţo, îi porunci hangiul. Nu spune la nimeni ce-ai auzit. Nu-i treaba nimănui.

Gilda făcu iar o plecăciune şi o lua la fugă pe coridor, privindu-l pe Rand peste umăr.

— N-o să treacă nici cinci minute, oftă jupân Gill, şi o să înceapă să le povestească celorlalte că eşti un prinţ deghizat. Până la căderea nopţii, vestea o să se răspândească în tot Oraşul Nou.

— Jupâne Gill, murmura Rand, lui Elayne nu i-am pomenit nimic despre Mat. Nu poate fi…

Brusc, pe chip îi apăru un zâmbet larg, şi o luă la fugă înspre bucătărie.

— Stai! striga hangiul după el. Stai, că nu ştii încă sigur. Stai, prostule.

Rand năvăli în bucătărie, şi-i văzu pe toţi adunaţi acolo.

Moiraine îl privi calmă, fără vreun semn de surprindere. Nynaeve şi Egwene veniră în fugă să-l îmbrăţişeze, râzând, iar Perrin se înghesui şi el; toţi trei îl băteau pe umăr ca şi cum voiau să se convingă că era într-adevăr acolo. În uşa care dădea în curte, Lan stătea sprijinit de zid, cu un picior ridicat, atent şi la ce se petrecea în bucătărie, dar şi afară.

Rand încercă să le îmbrăţişeze pe cele două femei şi să strângă mâna lui Perrin, în acelaşi timp, dar era şi mai greu, mai ales că Nynaeve tot încerca să-i pipăie fruntea, ca să n-aibă cumva febră. Cu toţii râdeau. Călătorii păreau cam istoviţi – pe fruntea lui Perrin se vedeau nişte vânătăi, iar el stătea cu ochii în jos, aşa cum nu făcuse niciodată dar erau în viaţă şi din nou împreună. Rand era aşa de emoţionat, încât de-abia putea vorbi.

— M-am temut că n-o să vă mai văd niciodată, reuşi el în cele din urmă să îngâne. Mi-era frică să nu fi…

— Ştiam că sunteţi în viaţă, murmura Egwene, lipită de pieptul lui. Am ştiut întotdeauna. Întotdeauna.

— Eu nu, spuse Nynaeve, cu glasul puţin aspru, dar se îmblânzi imediat şi-i zâmbi. Araţi bine, Rand. Cam nemâncat, dar bine, slavă Luminii.

— Ei, se auzi jupân Gill din spatele lui, cred că până la urmă chiar îi cunoşti pe oamenii ăştia. Ei sunt prietenii pe care-i căutai?

Rand încuviinţă.

— Da, ei sunt.

Şi făcu prezentările; încă i se mai părea ciudat să folosească adevăratele nume ale lui Lan şi Moiraine. Amândoi îl priviră fix, atunci când îl auziră.

Hangiul îi primi pe toţi cu un zâmbet larg, dar se arătă cel mai impresionat de întâlnirea cu Străjerul şi, mai ales, cu Moiraine. La ea se holbă fără să se mai ascundă – una era să ştie că băieţii fuseseră ajutaţi de o Aes Sedai, cu totul alta s-o vadă apărând în bucătăria lui – apoi îi făcu o plecăciune adâncă.

— Aes Sedai, fii bine venită la Binecuvântarea Reginei, ca oaspete al meu. Deşi cred că o să mergi să locuieşti la Palat cu Elaida Sedai şi cu cele care au venit cu falsul Dragon.

Cu o nouă plecăciune, îi aruncă lui Rand o privire fugară, îngrijorată. Spusese el că nu voia să audă nimic rău despre Aes Sedai, dar asta nu însemna că şi dorea ca una dintre ele să doarmă sub acoperişul său.

Rand îi făcu un semn de încurajare, încercând să-l facă să înţeleagă că nu avea de ce să se teamă. Moiraine nu era ca Elaida, care ascundea sub fiecare privire şi fiecare cuvânt câte o ameninţare. „Dar eşti oare convins? Chiar şi acum, eşti convins?”

— Cred că am să rămân aici, hotărî Moiraine, pentru scurtul răgaz în care mă aflu în Caemlyn. Iar dumneata trebuie să-mi dai voie să plătesc.

O pisică vărgată veni în pas săltat de pe coridor şi se opri lângă gleznele hangiului. De-abia începuse să se frece de ele, când o alta, cenuşie şi cu blana mare, apăru de sub masă, scuipând şi zbârlindu-se. Prima se culcă la pământ, mârâind ameninţător, iar cea de-a doua ieşi în curte, trecând pe lângă Lan.

Jupân Gill începu să-şi ceara scuze pentru pisici şi, în acelaşi timp, să insiste ca Moiraine să-i facă cinstea de a-i fi oaspete, întrebând-o dacă totuşi n-ar prefera să se ducă la Palat, ceea ce el, unul, ar înţelege perfect, dar nădăjduind că ea îi va face cinstea de a accepta cea mai bună încăpere, fără niciun fel de plată. Se bâlbâia îngrozitor, dar Moiraine nu părea să-i dea nici o atenţie. În loc de asta, ea se aplecă să mângâie pisica portocalie, care îl părăsi pe dată pe jupân Gill, începând să se frece de gleznele ei.

— E a cincea pisică pe care o văd aici, observă Moiraine. Aveţi probleme cu şoarecii? Şobolanii?

— Şobolanii, Moiraine Sedai, oftă hangiul. Mare problemă. Nu că n-ar fi curăţenie pe aici, înţelegeţi, dar sunt atâţia oameni. Tot oraşul e plin de oameni şi de şobolani. Dar pisicile mele se descurca bine. Nici n-o să-i simţiţi, vă promit.

Rand schimbă o privire fugara cu Perrin, care-şi coborî pe dată ochii. Era ceva ciudat cu ochii lui Perrin. Şi era aşa de tăcut. Perrin nu se grăbea niciodată să vorbească, dar acum aproape că nu scotea niciun cuvânt.

— S-ar putea să fie din cauza oamenilor, spuse Rand.

— Cu voia dumitale, jupân Gill, vorbi Moiraine foarte sigură pe ea, există o metodă foarte simplă pentru a feri strada asta de şobolani şi, cu puţin noroc, ei nici n-o să-şi dea seama că sunt împiedicaţi să pătrundă.

Jupân Gill se încruntă, auzind-o, dar făcu o plecăciune, în semn că-i primeşte propunerea.

— Numai dacă eşti sigură că nu vrei să înnoptezi la Palat, Aes Sedai.

— Unde-i Mat? întrebă deodată Nynaeve. Ea spunea c-ar fi şi el aici.

— E sus, răspunse Rand. Nu… nu se simte prea bine.

Nynaeve ridică ochii.

— E bolnav? O las pe ea cu şobolanii, iar eu mă ocup de el. Du-mă chiar acum acolo, Rand.

— Urcaţi cu toţii, le porunci Moiraine. Vin şi eu de îndată. I-am ocupat lui jupân Gill toată bucătăria, şi ar fi cel mai bine să ne retragem undeva în linişte, o vreme.

Glasul ei lăsa să se înţeleagă mai multe. „Nu vă lăsaţi văzuţi. Încă mai trebuie să ne ascundem.”

— Haideţi, îi chema Rand. Urcăm prin spate.

Egwene, Perrin şi Nynaeve se luară după el, îndreptându-se către scara din spate, lăsând-o pe femeia Aes Sedai în bucătărie, cu jupân Gill şi Străjerul. Lui Rand încă nu-i venea să creadă că erau împreună. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă. Asta-l făcea să zâmbească întruna.

Şi ceilalţi păreau la fel de uşuraţi, aproape fericiţi. Chicoteau în sinea lor şi se tot întindeau să-l apuce de braţ. Glasul lui Perrin părea timid, iar el tot nu-şi ridica ochii din pământ, cu toate că începuse să vorbească ceva mai mult, în timp ce urcau.

— Moiraine ne-a spus că vă poate găsi, şi uite că a reuşit. Când am intrat în oraş, noi ne holbam cu toţii – mă rog, în afară

de Lan – la oameni, la clădiri, la tot. E atât de mare, se miră el, clătinându-şi capul cârlionţat a neîncredere. Şi atâţia oameni. Unii dintre ei se holbau la rândul lor şi ne tot strigau „Roşu sau alb?”, ca şi cum ar fi fost ceva foarte important.

Egwene atinse sabia lui Rand, pipăind pânza cea roşie.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, spuse el. E un fleac. Plecăm în Tar Valon, doar n-ai uitat.

Egwene îi aruncă o privire, dar îşi luă mâna de pe sabie şi continuă povestea pe care o începuse Perrin.

— Nici Lan, nici Moiraine nu se uitau împrejur. Ea ne-a condus încoace şi încolo, pe străzi, de atâtea ori, ca un câine care adulmecă, încât eu, una, am fost sigură că nu mai sunteţi aici. Apoi, brusc, a apucat-o pe o stradă şi, niciuna nici două, am ajuns aici, ne-am lăsat caii în grajd şi am intrat în bucătărie. Nici n-a întrebat dacă eraţi sau nu aici. I-a spus, pur şi simplu, unei femei care gătea să meargă să le spună lui Rand al’Thor şi lui Mat Cauthon că venise cineva care doreşte să-i vadă. Şi apoi ai apărut tu, zâmbi fata, ca o minge pe care Menestrelul o scoate de cine ştie unde.

— Chiar aşa, unde-i Menestrelul? întrebă Perrin. Nu-i cu voi?

Rand simţi că i se strânge inima întunecând puţin bucuria revederii prietenilor săi.

— Thom a murit. Cel puţin, aşa cred. Am întâlnit un Pierit…

Dar nu mai reuşi să continue. Nynaeve clătină din cap, mormăind ceva cu glas scăzut. Cu toţii tăcură, înăbuşindu-şi chicotelile şi întristându-se brusc, când ajunseră sus.

— Mat nu e chiar bolnav, le explică atunci Rand. Doar că… o să vedeţi.

Deschise uşa încăperii pe care o împărţea cu Mat şi rosti:

— Mat, uite cine a venit.

Mat era tot ghemuit în pat, aşa cum îl lăsase. Îşi înălţă capul ca să-i privească, apoi zise răguşit:

— De unde ştii că sunt chiar ei?

Era roşu la faţă, încordat şi asudat.

— De unde ştiu eu că şi tu eşti ceea ce pari?

— Nu-i bolnav? întrebă cu dojană Nynaeve, privindu-l acuzator pe Rand şi făcându-şi loc pe lângă el îşi coborî deja de pe umăr săculeţul cu leacuri.

— Cu toţii se schimbă, gâfâi Mat. Cum să fac să fiu sigur? Perrin, tu eşti? Te-ai cam schimbat, nu-i aşa? Oh, da, ce te-ai schimbat, râse el, dar păru că se îneacă.

Spre mirarea lui Rand, Perrin se aşeză pe marginea celuilalt pat, cu capul în mâini şi cu ochii în jos. Râsul slab al lui Mat părea să-l străpungă până în inimă. Nynaeve îngenunche lângă patul lui Mat şi îi pipăi faţa, ridicându-i eşarfa de pe frunte. El se feri, aruncându-i o privire plină de ură. Avea ochii aprinşi şi sclipitori.

— Arzi, observă ea, vizibil îngrijorată, dar cu febra asta, n-ar trebui să transpiri. Rand, du-te cu Perrin şi adu-mi nişte cârpe curate şi apă rece, cât puteţi de multă. Mat, întâi am să te scap de febra, apoi…

— Drăguţa de Nynaeve, şuieră Mat printre dinţi. O Meşte-reasă n-ar trebui să se considere femeie, nu-i aşa? Şi, în niciun caz, drăguţă. Dar tu asta crezi despre tine, nu? Chiar şi acum. Nu poţi să uiţi că eşti o femeie drăguţă, iar asta te sperie. Cu toţii se schimbă.

Nynaeve se albi la faţă, auzindu-l – fie de mânie, fie din alte motive de care Rand nu-şi dădea seama. Mat râse viclean, iar ochii săi aprinşi se îndreptară spre Egwene.

— Drăguţa de Egwene, continuă el, răguşit. Drăguţă ca Nynaeve. Şi mai ai şi alte lucruri în comun cu ea, nu? Alte vise. Acuma la ce mai visezi?

Egwene se dădu un pas înapoi.

— Deocamdată suntem în siguranţă, şi Cel Întunecat nu ne mai poate urmări, îi anunţă Moiraine, intrând în cameră împreună cu Lan. Privirile ei se îndreptară spre Mat de îndată ce intră pe uşă, făcând-o să şuiere printre dinţi, ca şi cum ar fi atins un fier înroşit. Daţi-vă la o parte de lângă el!

Nynaeve nu se mişcă din loc, ci se întoarse uimită, privind-o pe femeia Aes Sedai. Din doi paşi iuţi, Moiraine o apucă de umeri şi o trase de lângă pat ca pe un sac. Nynaeve se zbătu şi protestă, dar Moiraine nu-i dădu drumul până ce nu o duse îndeajuns de departe. Meştereasa se ridică şi continuă să bombăne, aranjându-şi mânioasă veştmintele, dar Moiraine nici n-o luă în seamă. În schimb, femeia Aes Sedai rămase cu ochii aţintiţi spre Mat, uitând de orice altceva, privindu-l ca pe un şarpe veninos.

— Staţi departe de el, cu toţii, le porunci ea. Şi tăceţi.

Mat o privea la fel de intens, strâmbându-şi buzele şi dezgolindu-şi dinţii fără să vorbească. Se ghemui şi mai strâns, dar nu-şi lua ochii de la ea. Cu mişcări lente, ea îi puse o mână pe genunchiul ridicat până în dreptul pieptului. Simţindu-i atingerea, băiatul se cutremură, de parcă tot trupul îi era străbătut de un fior de scârbă, şi, dintr-odată, întinse o mână, dând s-o taie pe faţă cu pumnalul cu mâner de rubin.

Lan interveni pe dată. Acum stătea în uşă, iar în clipa următoare ajunsese deja lângă pat, de parc-ar ar fi zburat. Mâna sa îl prinse pe Mat de încheietură, strângându-l ca într-o menghină de fier. Mat însă nu se ridică din poziţia ghemuită. Numai mâna în care ţinea pumnalul încerca să se mişte, luptându-se cu strânsoarea neînduplecată a Străjerului. Ochii băiatului erau încă aţintiţi asupra lui Moiraine, arzând de ură.

Nici ea nu se mişcă şi nu se feri de lama care aproape că-i atingea chipul, aşa cum n-o făcuse nici când îl văzuse năpustindu-se.

— De unde are asta? întrebă ea, cu glas oţelit. V-am întrebat dacă Mordeth v-a dăruit ceva, v-am întrebat şi v-am prevenit, dar voi mi-aţi spus că nu.

— Păi, n-a fost aşa, o lămuri Rand. El... adică Mat a luat pumnalul din camera comorii.

Moiraine îl privi, cu ochii aproape la fel de sclipitori ca ai lui Mat. Rand se trase înapoi, şi ea se întoarse din nou către pat.

— N-am ştiut de asta decât după ce ne-am pierdut de voi. N-am ştiut.

— N-ai ştiut, îngână Moiraine, cercetându-l pe Mat.

Băiatul zăcea în aceeaşi poziţie, cu genunchii la piept, rânjind ca o fiară, dar fără să scoată vreun sunet, în timp ce mâna lui încă se mai lupta cu braţul lui Lan, încercând să lovească.

— E de mirare că aţi ajuns aşa departe, cu pumnalul ăsta după voi, continua Moiraine. Am simţit răul din el de îndată ce l-am văzut. E atingerea lui Mashadar. Un Pierit o poate simţi de la mare depărtare, chiar dacă nu-şi dă seama exact de unde vine. Oricum, ar şti că este prin apropiere, iar Mashadar l-ar atrage încoace, în timp ce oasele lui şi-ar aminti că acelaşi rău a înghiţit o întreagă armată – Stăpânii Spaimei, Pieriţi, troloci şi alţii. Poate că şi unele Iscoade ale Celui Întunecat l-au simţit, acelea care şi-au pierdut într-adevăr sufletele. E ca şi cum s-ar fi

tulburat chiar aerul pe care-l respiră. Odată ce-l simt, sunt siliţi să-l caute. Pesemne că Mashadar îi atrăgea ca un magnet.

— Ne-am întâlnit cu nişte Iscoade ale Celui Întunecat, recunoscu Rand, şi nu numai o dată, dar am scăpat. Am văzut şi un Pierit, cu o noapte înainte să ajungem în Caemlyn, dar el nu ne-a văzut. Se spune, continuă el dregându-şi vocea, că noaptea se întâmplă lucruri ciudate în afara oraşului. Ar putea fi troloci.

— Păi, chiar asta şi sunt, păstorule, mormăi sumbru Lan. Iar unde sunt troloci, sunt şi Pieriţi.

Braţul i se încordase din pricina efortului de a-l ţine pe Mat, dar glasul său era la fel de liniştit ca întotdeauna.

— Au încercat să treacă nevăzuţi, dar eu le-am descoperit urmele de doua zile. Şi am auzit şi ce spun fermierii şi sătenii despre făpturile care sosesc pe timp de noapte. Cumva, Myrddraalii au izbutit să pătrundă neobservaţi în Ţinutul celor Două Râuri, dar cu fiecare zi ei se apropie mai mult de cei care pot trimite soldaţii pe urmele lor. Chiar şi aşa, de-acum n-o să se mai oprească, păstorule.

— Dar suntem în Caemlyn, protestă Egwene. Nu ne pot prinde câtă vreme…

— Nu? o întrerupse Străjerul. Pieriţii îşi strâng rândurile în afara oraşului. E limpede asta, dacă ştii să citeşti semnele. Deja sunt mai mulţi troloci decât ar fi nevoie, dacă ar trebui numai să păzească drumurile care ies din oraş. Sunt cel puţin douăsprezece pâlcuri. Nu poate fi decât o singură pricină; când Pieriţii se vor simţi îndeajuns de puternici, vor pătrunde în oraş, pe urmele voastre. S-ar prea putea ca o asemenea faptă să-i stârnească pe toţi cei de la miazăzi, care să-şi trimită armatele la Hotare, dar se pare că sunt gata să-şi asume riscul. Voi trei le-aţi scăpat printre degete de prea multe ori. S-ar zice că aţi adus în Caemlyn un nou război cu trolocii, păstorule.

Egwene suspină, iar Perrin clatină din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era aşa. Rand se simţi îngrozit la gândul trolocilor intraţi pe străzile din Caemlyn şi al oamenilor care se războiau unii cu alţii, fără să cunoască adevărata ameninţare care plana asupra lor. Ce aveau să facă locuitorii când aveau să se trezească în mijlocul lor cu troloci şi Pieriţi, care omorau în stânga şi-n dreapta? Vedea deja, cu ochii minţii, turnurile arzând, flăcările care cuprindeau cupolele, trolocii care se năpusteau pe străzile întortocheate. Vedea priveliştile din Oraşul

Interior. Palatul însuşi incendiat. Elayne, Gawyn şi Morgase… murind.

— Nu încă, vorbi absentă Moiraine, tot cu ochii la Mat. Dacă putem găsi o cale să plecăm din Caemlyn, Jumate-Oamenii nu vor mai avea ce face aici. Dacă. Numai posibilităţi, nici o certitudine.

— Mai bine eram morţi cu toţii, răbufni deodată Perrin, iar Rand tresări, pentru că şi lui îi trecuse prin minte acelaşi lucru.

Perrin stătea în aceeaşi poziţie, cu capul în pământ, foarte încruntat, iar din glasul lui răzbătea amărăciunea.

— Pe unde ne ducem, luăm cu noi jalea şi suferinţa. Ar fi fost mai bine pentru toţi să fim morţi.

Nynaeve se repezi la el, pe jumătate mânioasă, pe jumătate înfricoşată, dar Moiraine i-o luă înainte:

— Şi ce crezi c-ai dobândi, pentru tine şi pentru ceilalţi, dacă mori? întrebă femeia Aes Sedai, cu glasul liniştit, dar puternic. Dacă Stăpânul Mormintelor se poate mişca într-atât de liber încât să atingă Pânza, aşa cum mă tem, poate ajunge cu mai mare uşurinţă la voi după ce muriţi, decât acum. Odată ce mori, nu mai poţi ajuta pe nimeni dintre cei care te-au ajutat cândva, nici prietenii, nici familiile din Ţinutul celor Două Râuri. Umbra se întinde asupra lumii, şi nimeni dintre voi n-o poate opri, odată mort.

Perrin înălţă capul s-o privească, iar Rand tresări. Ochii prietenului său erau mai mult galbeni decât căprui. Cu părul său mare şi cu privirea fixă, avea ceva care-i amintea… dar nu izbuti să-şi dea seama de ce anume.

Cu un glas lipsit de expresie, ceea ce făcea ca vorbele sale să răsune mai puternic decât dac-ar fi strigat, Perrin spuse:

— Dar nici cât suntem în viaţă n-avem ce face, nu-i aşa?

— N-am acum răgaz să discut cu tine despre asta, i-o întoarse Moiraine. Prietenul tău nu mai poate aştepta.

Ea făcu un pas în laturi, pentru ca toţi să-l poată vedea pe Mat. Acesta nu se mişcase, ci o privea în continuare ţintă, cu ochii aprinşi de turbare. Chipul îi era scăldat în sudoare, iar buzele sale palide se strâmbau la fel ca mai înainte. Toată puterea părea să i se istovească în încercarea de a ajunge la Moiraine cu pumnalul pe care Lan îl ţinea nemişcat.

— Sau nu cumva aţi uitat de el?

Perrin ridică stânjenit din umeri şi-şi desfăcu braţele fără să răspundă.

— Ce-i cu el? întreba Egwene, iar Nynaeve adăugă:

— Se ia? Oricum, eu pot să-l îngrijesc. S-ar zice că nici o boală nu se lipeşte de mine, orice ar fi.

— Oh, se ia, într-adevăr, pufni Moiraine, iar… tăria dumitale nu ţi-ar fi de niciun folos.

Ea arătă spre pumnalul cu mâner de rubin, cu mare grijă să nu-l atingă. Lama tremură, când Mat încercă să-şi mişte mâna către ea.

— Pumnalul acesta e luat din Shadar Logoth. Fiecare pietricica din acel oraş este atinsă de o mană, e periculos să scoţi ceva dintre zidurile sale, iar asta-i mai mult decât o pietricică. În arma asta se ascunde răul care a distrus oraşul. Acum, a pătruns şi în Mat. Neîncredere şi ură, amândouă atât de puternice, încât până şi cei mai apropiaţi par a fi duşmani, sentimentele acestea s-au cuibărit în oasele sale atât de adânc, că, până la urmă, singurul gând care i-a rămas în minte este să ucidă. Scoţând pumnalul afară din oraş, Mat a eliberat sămânţa răului de lanţurile care o ţineau acolo, ferecată. Pesemne că au fost momente mai bune sau mai rele, în timp ce esenţa fiinţei lui se lupta cu ceea ce Mashadar voia să scoată la iveală, dar acum lupta se apropie de sfârşit, iar Mat este aproape înfrânt. În curând, dacă nu moare, va începe să răspândească în jurul lui ticăloşia, ca pe o molimă. O zgârietură făcută cu acel pumnal e suficientă pentru a îmbolnăvi şi a distruge, astfel că, în scurtă vreme, numai câteva clipe petrecute în apropierea lui vor fi la fel de primejdioase.

Nynaeve se albi la faţă.

— Poţi să faci ceva pentru el? şopti ea.

— Sper că da, ofta Moiraine. De dragul întregii lumi, sper că n-am ajuns prea târziu.

Vârî mâna în punga pe care o purta la brâu şi scoase an-grealul învelit în catifea.

— Plecaţi. Rămâneţi împreună şi găsiţi un loc în care să nu fiţi văzuţi, dar nu aici. Am să fac pentru el tot ce pot.

CAPITOLUL 42

Amintiri despre vise

Coborând scările, cu toţii, în frunte cu Rand, erau posomorâţi. Niciunul nu mai avea chef să-i vorbească, şi nici Rand nu se simţea prea dornic de vorbă.

Soarele coborâse îndeajuns de mult pe cer pentru ca scările dosnice să se întunece, dar lămpile nu fuseseră încă aprinse. Pe trepte, razele soarelui se amestecau cu umbrele serii. Chipul lui Perrin era la fel de împietrit ca al celorlalţi, dar, în timp ce frunţile tuturor erau încreţite de griji, a lui era netedă. Uitându-se la el, lui Rand îi trecu prin minte că era resemnat. Se întrebă de ce, şi ar fi vrut să rostească întrebarea cu voce tare, dar, de câte ori Perrin străbătea un petic de umbră, ochii săi păreau să adune toată lumina care mai rămăsese împrejur şi sclipeau slab, ca bucăţile bine şlefuite de ambră.

Rand se înfioră şi încercă să-şi îndrepte atenţia spre ce se afla în jurul său, spre zidurile cu lambriuri de nuc şi spre balustrada de stejar, spre lucrurile simple, de zi cu zi. Îşi şterse mâinile pe surtuc de mai multe ori, dar de fiecare dată palmele îi asudau la loc. „De-acum o să fie bine. Suntem iar împreuna şi... Lumina să te-ajute, Mat."

Îi conduse pe toţi în bibliotecă, pe drumul ocolit care trecea pe lângă bucătărie, evitând sala cea mare. Nu erau mulţi calatori care să folosească biblioteca; cei mai mulţi dintre cei care ştiau să citească trăseseră la hanuri mai elegante, în Oraşul Interior. Jupân Gill păstra încăperea mai mult pentru propria delectare decât pentru puţinii clienţi care căutau, când şi când, câte o carte. Rand nici nu voia să se gândească de ce Moiraine le ceruse să nu fie văzuţi, dar îşi tot aducea aminte de ofiţerul Mantiilor Albe care spunea că avea să se întoarcă, şi de ochii Elaidei, atunci când ea îl întrebase unde locuia. Aceste motive erau mai mult decât suficiente pentru el, indiferent de vorbele lui Moiraine.

Intră în bibliotecă şi făcu şi câţiva paşi, înainte să-şi dea seama că toţi ceilalţi se opriseră în loc, înghesuiţi în uşă, cu gurile căscate şi cu ochii mari. În vatră ardea un foc vesel, iar

Loial şedea lungit pe canapeaua cea mare, citind, în timp ce o pisică mică şi neagra, cu lăbuţe albe, se încolăcise pe burta lui. Când îi văzu intrând, el închise cartea, ţinând un deget uriaş acolo unde rămăsese, aşeză pisica pe podea şi se ridică pentru a le face o plecăciune solemnă.

Rand era aşa de obişnuit cu Ogierul, încât îi luă ceva timp să-şi dea seama că privirile celorlalţi erau aţintite tocmai asupra acestuia.

— Ei sunt prietenii pe care-i aşteptam, Loial, începu el. Ea e Nynaeve, Meştereasa din satul meu. Perrin. Şi ea e Egwene.

— Ah, da, tună Loial. Egwene. Rand a vorbit mult despre dumneata. Da. Eu sunt Loial.

— E Ogier, explică Rand, iar ceilalţi rămaseră la fel de uimiţi, dar din alta pricină. Chiar şi după ce văzuseră Pieriţi şi troloci în carne şi oase, era la fel de straniu să întâlnească o legendă vie. Amintindu-şi de prima sa reacţie la vederea lui Loial, zâmbi uşor. Prietenii săi se descurcau mai bine decât el.

Loial îşi plimbă privirea asupra chipurilor tulburate, dar Rand se gândi că pesemne nici nu bagă de seamă uimirea lor, faţă de ura mulţimii care-i strigase: „Troloc!”

— Dar femeia Aes Sedai, Rand? întrebă Ogierul.

— E sus cu Mat.

Ogierul ridică gânditor dintr-o sprânceană groasă.

— Înseamnă că e bolnav. Propun să ne aşezăm cu toţii. O să vină şi ea? Da. Atunci nu putem decât să aşteptăm.

După ce se aşezară, s-ar fi zis că tuturor celor din Emond’s Field li se luase o piatră de pe inimă, iar faptul că şedeau într-un scaun moale, cu foc în cămin şi cu o pisică încolăcită alături, părea să-i facă să se simtă acasă. De îndată ce se aşezară comod, cu toţii începură să-i pună întrebări Ogierului. Spre mirarea lui Rand, primul care deschise gura fu Perrin.

— Ce e acela un stedding, Loial? Un loc de refugiu, aşa cum spun poveştile?

Era foarte încordat, de parcă întrebarea sa ar fi avut o pricină ascunsă.

Loial le povesti cu bucurie despre stedding şi despre cum ajunsese la Binecuvântarea Reginei şi ce văzuse în călătoriile sale. Curând, Rand se lăsă pe spate, ascultând doar cu o ureche. Aflase deja toate aceste amănunte. Lui Loial îi plăcea să vorbească, şi să vorbească mult atunci când avea prilejul, deşi

părea să creadă că o poveste trebuia începută cu două sau trei sute de ani înainte, pentru a fi pe deplin înţeleasă. Percepţia lui despre timp era foarte ciudată: o perioadă de trei sute de ani i se părea numai bună pentru o poveste sau o lămurire. De fiecare dată când vorbea despre plecarea din stedding, părea să se fi întâmplat cu numai câteva luni în urmă, dar, până la urmă, reieşi că plecase de mai bine de trei ani.

Gândurile lui Rand se îndreptară înspre Mat. „Un pumnal. Un nenorocit de cuţit, care s-ar putea să-l omoare numai pentru că l-a luat cu el. Lumină, nu mai vreau aventuri. Dacă ea poate să-l vindece, ar trebui să plecăm cu toţii… dar nu acasă. Acasă nu pot merge. Undeva. O să mergem undeva unde n-a auzit nimeni de Aes Sedai sau de Cel Întunecat. Undeva.”

Uşa se deschise, iar preţ de o clipă Rand crezu că avea vedenii. Apăru Mat, clipind des, cu surtucul încheiat până sus şi cu eşarfa cea neagră trasă pe ochi. Apoi Rand o văzu şi pe Moiraine, cu mâna pe umărul băiatului, şi pe Lan în spatele lor. Femeia îl urmarea cu mare grijă pe Mat, ca pe cineva care tocmai se dăduse jos din pat după boală. Ca întotdeauna, Lan urmărea totul în jur, cu toate că părea să nu fie atent la nimic.

Mat părea să nu fi fost nici o zi bolnav. Primul său zâmbet, şovăitor, se adresă tuturor, deşi se preschimbă într-o expresie de uluire la vederea lui Loial, de parcă era prima dată când dădea cu ochii de Ogier. Ridicând din umeri şi scuturându-se, se întoarse îndărăt către prietenii săi.

— Eu… ăăă… adică… începu el, apoi inspiră adânc. Se… ăăă… se pare că m-am purtat… ăăă… cam ciudat. De fapt, nu prea-mi amintesc mare lucru. Se uită stânjenit la Moiraine, dar ea îi zâmbi încrezător, iar el continuă: După Whitebridge, totul e în ceaţă. Thom şi… Se înfioră, şi trecu repede mai departe.

— Cu cât m-am îndepărtat mai mult de Whitebridge, cu atât totul s-a tulburat şi mai tare. Nici nu-mi amintesc când am ajuns în Caemlyn, mărturisi el, privindu-l pieziş pe Loial. Chiar nu-mi amintesc. Moiraine Sedai spune ca eu… sus… adică… ăăă… Apoi rânji şi, brusc, redeveni el însuşi. Doar n-o să mă scoateţi vinovat pentru ce-am făcut cât am fost nebun, nu?

— Dintotdeauna ai fost nebun, replica Perrin, şi pentru o clipă şi el păru să fi redevenit el însuşi.

— Nu, îl linişti Nynaeve, cu lacrimi în ochi, dar zâmbind. Nimeni nu te scoate vinovat.

Atunci Rand şi Egwene începură să vorbească în acelaşi timp, spunându-i lui Mat cât erau de fericiţi să-l vadă pe picioare şi cât de bine arăta, tachinându-l puţin şi afirmând că nădăjduiau să fi terminat cu farsele, acum că i se jucase şi lui una atât de urâtă. Mat le dădu replica, în timp ce-şi lua un scaun, şugubăţ ca întotdeauna. Însă când se aşeză, cu acelaşi rânjet pe faţă, îşi duse mâna ca din instinct la surtuc, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că încă avea la cingătoare un anumit obiect, iar lui Rand i se tăie respiraţia.

— Da, vorbi încet Moiraine, tot mai are pumnalul.

Ceilalţi încă râdeau şi vorbeau tare, dar ea observase momentul lui de tulburare şi care fusese pricina. Veni mai aproape de scaunul lui, pentru a nu trebui să ridice glasul.

— Nu pot să i-l iau, decât dacă vreau să-l omor. A fost legat de el de prea multa vreme, astfel că a devenit foarte puternic. Lanţul trebuie desprins în Tar Valon; eu singură n-o pot face, nici măcar cu un angreal.

— Dar nu mai pare bolnav, observă Rand, apoi îşi aduse aminte de ceva şi ridică ochii spre ea. Câtă vreme încă mai are pumnalul, Pieriţii o să ştie unde suntem. Şi unele Iscoade ale Celui Întunecat. Aşa ai zis.

— Am rezolvat asta, într-o oarecare măsură. De-acum, dacă ajung îndeajuns de aproape pentru a simţi chemarea, înseamnă ca oricum vor fi pe urmele noastre. Am îndepărtat pecetea răului şi am făcut tot ce am putut ca să-i încetinesc întoarcerea, dar până la urmă se va ivi din nou, cu timpul, dacă nu primeşte ajutor din Tar Valon.

— Ce bine că tocmai acolo mergem, nu?

În glasul lui se strecurase o umbră de resemnare şi nădejdea slabă că ar fi putut fi altfel, şi i se păru că tocmai din această pricină ea îi aruncă o privire dură, înainte să se îndepărteze.

Loial se şi ridicase în picioare, făcându-i o plecăciune.

— Eu sunt Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan, Aes Sedai. Fie ca toţi cei care slujesc Lumina să-şi găsească pacea în stedding.

— Îţi mulţumesc, Loial, fiu al lui Arent, răspunse sec Moiraine, dar în locul dumitale n-aş folosi acest salut. Cred că sunt cam douăzeci de Aes Sedai în Caemlyn, în acest moment, şi toate, în afară de mine, fac parte din Ajah Roşie.

Loial încuviinţă gânditor, de parcă înţelegea, dar Rand clătina din cap, tulburat; „Orbi-m-ar Lumina, dacă pricep ce vrea să zică”.

— E ciudat să te-ntâlnesc aici, continuă Moiraine. În ultimii ani, puţini Ogieri îşi mai părăsesc steddingul.

— Străvechile poveşti m-au atras, Aes Sedai. Cărţile de demult mi-au umplut mintea nevrednică de imagini. Vreau să vad desişurile. Şi oraşele pe care noi le-am construit. Pare-mi-se că nu multe dintre ele mai sunt încă în picioare, însă chiar dacă un aşezământ nu face cât un copac, tot merită văzut. Fruntaşii mă consideră ciudat pentru că vreau să călătoresc, dar aşa a fost de când mă ştiu. Niciunul dintre ei nu crede să fie ceva demn de văzut în afara steddingului. Poate când mă întorc şi le povestesc ce am văzut, o să se răzgândească. Sper. Cu timpul.

— Poate că da, spuse liniştită Moiraine. Acum, Loial, trebuie să mă ierţi pentru că sunt aşa de repezită. Ăsta-i defectul oamenilor, o ştiu. Eu şi tovarăşii mei nu putem pierde nici o clipă, ci trebuie să ne gândim unde plecăm mai departe. Te rog, lasă-ne singuri…

De data asta, Loial era cel tulburat. Rand îi sări în ajutor.

— Vine cu noi. I-am făgăduit-o.

Moiraine rămase cu ochii la Ogier de parca n-ar fi auzit, dar, în cele din urmă, încuviinţă.

— Roata ţese după cum îi este voia, murmură ea. Lan, ai grijă să nu fim luaţi prin surprindere.

Străjerul ieşi din încăpere în tăcere. Nu se auzi decât zgomotul uşii care se închise în urma lui. Plecarea lui avu efectul unui semnal; toate discuţiile încetară. Moiraine se duse lângă cămin, iar când se întoarse spre ei, toate privirile erau aţintite asupra sa. Cât ar fi fost de scundă la trup, prezenţa ei domina încăperea.

— Nu mai putem rămâne în Caemlyn prea multă vreme, şi nu suntem în siguranţa aici. Ochii Celui Întunecat sunt deja în oraş. Încă n-au găsit ce căutau, altfel totul s-ar fi terminat, deja. Asta-i bine pentru noi. Am luat măsuri pentru a-i ţine departe şi, până să-şi dea Cel Întunecat seama că a rămas o parte a oraşului în care şobolanii nu mai pot pătrunde, noi vom fi plecat deja. Însă dacă aş încerca să fac acelaşi lucru pentru oameni, ar fi ca şi cum i-aş pofti încoace pe Myrddraali, şi mai sunt în oraş şi Copii ai Luminii, care-i caută pe Egwene şi pe Perrin.

Rand scoase un sunet de uimire, iar Moiraine ridică dintr-o sprinceană, întrebător.

— Credeam că ne caută pe Mat şi pe mine, exclamă el.

Explicaţia o făcu pe femeia Aes Sedai să ridice ambele sprâncene.

— Şi ce te-a făcut să crezi asta?

— L-am auzit pe unul spunând că era în căutarea cuiva din Ţinutul celor Două Râuri. Iscoade ale Celui Întunecat, după câte spunea el. Ce era să cred? Cu tot ce s-a-ntâmplat, mă simt norocos că încă mai pot judeca limpede.

— Ştiu c-a fost greu, Rand, interveni Loial, dar sunt convins că puteai înţelege mai bine. Copiii Luminii le urăsc pe Aes Sedai. Elaida n-ar…

— Elaida? îl întrerupse brusc Moiraine. Ce are Elaida Sedai de-a face cu toate astea?

Se uita atât de intens la Rand, încât lui îi venea să intre în pământ.

— A vrut să mă bage în temniţă, mărturisi el, fără prea mare tragere de inimă. Nu voiam decât să-l văd pe Logain, dar ea nu m-a crezut că ajunsesem în Grădinile Palatului, cu Gawyn şi Elayne, dintr-o pură întâmplare.

Cu toţii se holbau la el ca la o ciudăţenie, în afară de Loial.

— Regina Morgase mi-a dat drumul. A zis că nu era nici o dovadă că aş fi avut intenţii rele şi că ea vrea să respecte legea, indiferent de bănuielile Elaidei.

Clătină din cap, când amintirea lui Morgase, în toată strălucirea sa, îl făcu pentru o clipă să uite de privirile pe care i le aruncau ceilalţi.

— Vă vine să credeţi că m-am întâlnit cu o Regină? E frumoasă, ca Reginele din poveşti. La fel şi Elayne. Iar Gawyn… cred că ţi-ar plăcea Gawyn, Perrin. Perrin? Mat?

Toată lumea îl privea cu ochi mari, ca mai înainte.

— Sânge şi cenuşă, dar n-am făcut decât să mă caţăr pe un zid, ca să-l văd pe falsul Dragon. N-am făcut nimic rău.

— Asta zic şi eu, şi nimeni nu mă crede, replică Mat, fără nici o expresie, deşi începuse brusc să rânjească.

— Şi cine-i Elayne? întrebă Egwene, cu un glas în aparenţă foarte calm.

Moiraine murmură ceva, supărată.

— O Regină, spuse Perrin, clătinând din cap. Chiar c-ai avut parte de aventuri. Noi nu i-am întâlnit decât pe Spoitori şi câteva Mantii Albe.

Rand băgă de seamă că-şi ferea privirea de Moiraine. Perrin îşi atinse vânătăile de pe faţă şi sfârşi vorba:

— Una peste alta, a fost mai plăcut să cântăm cu Spoitorii, decât s-avem de-a face cu Mantiile Albe.

— Pribegii trăiesc numai pentru cântecele lor, începu Loial să povestească. Pentru toate cântecele, de fapt. Cel puţin pentru a le căuta. Acum câţiva ani am întâlnit nişte Tuatha'an care voiau să înveţe cântecele cu care descântăm copacii. Numai că, în ultima vreme, copacii nu prea mai vor s-asculte, şi puţini Ogieri mai învaţă aceste cântece. Eu am o fărâmă de înzestrare, aşa că Fruntaşul Arent a stăruit. I-am învăţat şi pe Tuatha'an cât am putut de multe, dar copacii nu-i ascultă niciodată pe oameni. Pentru Pribegi erau numai nişte cântece ca oricare altele, la fel de bine primite, de vreme ce niciunul nu era cântecul pe care-l căutau. Aşa îi şi spun ei conducătorului fiecărei cete: Căutătorul. Câteodată vin şi în steddingul Shangtai. Nu-s mulţi oameni care să treacă pe acolo.

— Loial, te rog, îl întrerupse Moiraine, dar el îşi drese brusc vocea şi continuă, vorbind foarte repede, cu glasul său înfundat, de parcă i-ar fi fost frică să nu-l întrerupă din nou.

— Tocmai mi-am amintit ceva, Aes Sedai, ceva ce am vrut dintotdeauna să aflu de la una ca dumneata, de vreme ce în Tar Valon se ştiu multe lucruri şi sunt biblioteci măreţe, iar acum că te-am întâlnit… îmi dai voie?

— Da, dar pe scurt, te rog, răspunse ea pe un ton grăbit.

— Pe scurt, repetă Loial, de parcă se întreba ce-o mai fi însemnând şi asta. Da. Bine. Pe scurt. Cu câtva timp în urmă, în steddingul Shangtai a sosit un bărbat. Asta nu era ceva prea ciudat, la momentul respectiv, pentru că erau mulţi refugiaţi care se ascundeau în Osia Lumii, ferindu-se de ceea ce voi, oamenii, numiţi războaiele cu Aielii.

Rand zâmbi. „Cu câtva timp în urma" însemna, pentru Ogier, o perioadă de vreo douăzeci de ani.

— Era pe moarte, deşi nu avea nici o rană şi niciun semn. Fruntaşii s-au gândit că ar fi putut fi ceva provocat de către Aes Sedai, continuă Loial, scuzându-se din priviri faţă de Moiraine, de vreme ce el s-a însănătoşit foarte repede, după ce-a ajuns în

stedding. În câteva luni. Într-o noapte, a plecat fără nici o vorba; s-a strecurat pur şi simplu afară, după ivirea lunii. El trase cu ochiul la chipul lui Moiraine şi-şi drese din nou vocea. Da. Pe scurt. Înainte să plece, ne-a spus o poveste stranie, pe care spunea că voia s-o duca până în Tar Valon. A spus că Cel Întunecat voia să orbească Ochiul Lumii şi să ucidă Marele Şarpe, adică însuşi Timpul. Fruntaşii ziceau că era la fel de sănătos la minte ca la trup, dar asta ne-a zis. Iar întrebarea mea era, poate Cel Întunecat să facă una ca asta? Să omoare timpul? Dar Ochiul Lumii? Poate el să orbească ochiul Marelui Şarpe? Ce înseamnă asta?

Rand fu surprins de reacţia lui Moiraine. În loc să-i răspundă lui Loial, sau să-i spună că nu avea răgazul, ea rămase cu ochii aţintiţi în gol, încruntându-se gânditoare.

— Asta ne-au spus şi Spoitorii, interveni Perrin.

— Da, întări şi Egwene. Povestea cu Aielii.

Moiraine rămase la fel de nemişcată, întorcând doar capul, foarte încet.

— Ce poveste? întreba ea, aruncându-le o privire lipsită de expresie, dar care-l făcu pe Perrin să tragă aer adânc în piept, cu toate că glasul îi ramase la fel de hotărât.

— Nişte Spoitori care străbăteau Pustiul – spuneau că lor li se îngăduie s-o facă fără vreo primejdie – au găsit nişte Aieli pe moarte, după o luptă cu trolocii. Înainte să moară şi ultima – ziceau că toate erau femei –, ea le-a spus Spoitorilor exact ce ne-a povestit şi Loial. Cel Întunecat – ele îl numeau Foc-n-Văz – are de gând să orbească Ochiul Lumii. Iar asta a fost numai cu trei ani în urmă, nu cu douăzeci. Înseamnă ceva?

— Poate însemna totul, vorbi Moiraine, fără să se schimbe la faţă, deşi Rand avea impresia că mintea îi era plină de gânduri, îndărătul ochilor întunecaţi.

— Ba’alzamon, şopti deodată Perrin.

Numele îi reduse pe toţi la tăcere, de parcă nimeni nu mai respira. Perrin privi spre Rand, apoi spre Mat, cu ochii ciudat de liniştiţi şi mai galbeni ca niciodată.

— Atunci, m-am întrebat unde am mai auzit numele ăsta… Ochiul Lumii. Acum îmi amintesc. Voi?

— Nu vreau să-mi amintesc nimic, se răsti Mat, cu încordare în glas.

— Trebuie să-i spunem, continuă Perrin. Acum e important. Nu mai putem păstra taina. Înţelegi, Rand, nu?

— Ce să-mi spuneţi? întrebă Moiraine cu glasul aspru, de parcă se pregătea să primească o lovitură. Privirea ei se opri asupra lui Rand.

El nu voia să răspundă şi nu voia să-şi amintească, la fel ca Mat – numai că într-adevăr ţinea minte şi ştia că Perrin avea dreptate.

— Am visat ceva… începu el, apoi îşi privi prietenii; Mat încuviinţă fără tragere de inimă, iar Perrin aprobă cu hotărâre. Măcar erau amândoi de acord, şi nu trebuia s-o înfrunte pe Moiraine de unul singur. Cu toţii am visat.

Îşi pipăi buricul degetului în care, odinioară, se înfipsese un spin, amintindu-şi gustul sângelui, după ce se trezise, precum şi arsurile de pe faţă, dintr-un alt vis, ceea ce-l făcu să se simtă îngreţoşat.

— Numai că s-ar putea să nu fi fost vise. Era şi Ba’alzamon acolo.

Ştia de ce Perrin rostise numele. Era mai uşor aşa, decât să spui ca în visele tale, în mintea ta, pătrunsese Cel Întunecat.

— Mi-a spus… mi-a spus tot felul de lucruri, dar la un moment dat a pomenit de Ochiul Lumii, cum că nu avea să ne fie de niciun ajutor.

O clipă, gura i se uscă de tot, împiedicându-l să mai continue.

— Şi mie mi-a spus la fel, interveni Perrin, iar Mat oftă din greu, dar încuviinţă. Nodul din gâtul lui Rand dispăru.

— Nu eşti supărată pe noi? întrebă Perrin, părând surprins, iar Rand îşi dădu seama că, într-adevăr, Moiraine nu arăta supărată.

Se uita la ei, dar ochii îi erau limpezi şi calmi, deşi priceau cu intensitate.

— Mai degrabă pe mine, decât pe voi. Deşi v-am cerut să-mi spuneţi dacă visaţi ceva ciudat. De la bun început v-am cerut-o.

Cu toate că glasul îi rămăsese calm, în ochii ei sclipi un fulger de mânie, care dispăru într-o clipă.

— Dac-aş fi ştiut pe dată, poate c-aş fi putut… în Tar Valon n-a mai existat nici o Călătoare prin vise de o mie de ani, dar aş fi putut încerca. Acum e prea târziu. De câte ori Cel Întunecat vă atinge, atingerea următoare devine şi mai simplă pentru el.

Poate că prezenţa mea vă apăra puţin, dar chiar şi aşa... Vă amintiţi poveştile despre Rătăciţi şi despre oamenii pe care i-au înrobit? Oameni puternici, care luptaseră împotriva Celui Întunecat de la bun început. Poveştile acelea sunt adevărate, deşi niciunul dintre Rătăciţi nu are nici măcar a zecea parte din puterea stăpânului lor, nici Aginor, nici Lanfear, nici Balthamel sau Demandred, nici măcar Ishamael, Distrugătorul Speranţelor.

Rand le observa pe Egwene şi pe Nynaeve, care-l priveau. Se uitau ba la el, ba la Mat, ba la Perrin. Pe chipurile palide ale femeilor, teama se împletea cu scârba. „Oare se tem pentru noi sau de noi?”

— Ce putem face? întrebă el. Trebuie să fie ceva.

— Mai întâi, ar fi bine să nu vă îndepărtaţi de mine, răspunse Moiraine. Asta o să vă ajute, oarecum. Amintiţi-vă că eu sunt apărată de către atingerea Adevăratului Izvor, iar asta îi include şi pe cei din imediata mea apropiere. Dar n-o să puteţi să fiţi mereu în preajma mea. Puteţi să vă apăraţi şi singuri, dacă aveţi tăria şi voinţa de a o face, dar pe acestea trebuie să le găsiţi în sufletul vostru. Eu nu vi le pot da.

— Cred că eu mi-am găsit deja un mijloc de apărare, rosti Perrin, mai degrabă resemnat decât fericit.

— Da, încuviinţă Moiraine, cred că da.

Îl privi până ce-l făcu să-şi lase ochii în jos şi rămase pe gânduri. În cele din urmă, se întoarse spre ceilalţi.

— Puterea pe care Cel Întunecat o are asupra voastră nu este nesfârşită. Dacă îi cedaţi, fie şi o clipă, el vă va prinde inima cu un laţ, pe care s-ar putea să nu reuşiţi niciodată să-l retezaţi. Dacă vă supuneţi, veţi fi ai lui. Dacă-i rezistaţi, va fi neputincios. Nu-i uşor, atunci când îţi atinge visele, dar se poate face. Poate să trimită pe urmele voastre Jumate-Oameni, troloci, Draghkari şi alte făpturi, dar nu vă poate stăpânii, decât dacă-l lăsaţi.

— E destul de rău şi cu Pieriţii, spuse Perrin.

— Nu vreau să-l mai simt în mintea mea, mârâi Mat. Nu există nici o cale de a-l împiedica?

Moiraine clatină din cap.

— Loial nu trebuie să se teamă de nimic, nici Egwene sau Nynaeve. Din toată lumea. Cel Întunecat nu poate atinge o anumită persoană decât printr-o întâmplare, dacă îl caută singură. Dar, cel puţin pentru o vreme, voi trei sunteţi în centrul Pânzei.

Se ţese un Ochi al Sorţii, şi fiecare fir duce drept la voi. Ce v-a mai spus Cel Întunecat?

— Nu-mi amintesc chiar limpede, răspunse Perrin. Era ceva despre unul dintre noi, care a fost ales. Îmi amintesc cum râdea, sfârşi el sumbru, gândindu-se la cine ne-a ales. A spus că n-aveam altceva de făcut, că trebuia să-l slujesc – să-l slujim cu toţii, sau să murim. Şi că-l vom sluji chiar şi după moarte.

— A spus că Suprema Înscăunată va încerca să ne folosească, adăugă Mat, dar glasul i se stinse când îşi dădu seama cu cine vorbea; apoi însă înghiţi în sec şi continuă: A spus că aşa au păţit-o şi alţii – şi a pomenit nişte nume, Davian, cred. Nici eu nu-mi amintesc prea limpede.

— Raolin Duşmanul Întunecimii, grăi Perrin.

— Da, întări şi Rand, încruntându-se.

Încercase să uite totul despre visele acelea, şi era foarte neplăcut să-şi amintească.

— Altul era Yurian Arc-de-Piatră, şi Guaire Amalasan.

Se opri brusc, sperând ca Moiraine să nu observe.

— Nu recunosc niciunul din numele astea.

Şi totuşi, pe unul îl recunoscuse, acum că le scosese din străfundurile memoriei. Numele pe care de-abia se abţinuse să-l rostească. Logain. Falsul Dragon. „Pe Lumină! Thom a spus că erau nume primejdios de rostit. Oare la asta se referea Ba’alzamon? Oare Moiraine vrea să-l folosească pe unul dintre noi drept fals Dragon? Dar femeile Aes Sedai îi distrug pe falşii Dragoni, nu-i conduc. Aşa să fie? Lumina să m-ajute, chiar aşa să fie?”

Moiraine îl privea, dar pe chipul ei nu se citea nimic.

— Tu le recunoşti? întrebă el. Înseamnă ceva?

— Numele de Părinte al Minciunii i se potriveşte Celui Întunecat, răspunse Moiraine. Aşa a făcut dintotdeauna, a semănat seminţele îndoielii, oriunde a putut. Ele se răspândesc ca o lepră în mintea unui om. Când ajungi să-l crezi pe Părintele Minciunii, ai făcut deja primul pas spre cedare. Amintiţi-vă că, dacă-i cedaţi, o să fiţi ai lui.

„O Aes Sedai nu minte niciodată, dar adevărurile ei s-ar putea să nu fie cele pe care crezi că le auzi.” Aşa-i spusese Tam, iar acum ea nu-i răspunsese cu adevărat la întrebare. Cu toate acestea, Rand se stăpânii şi nu începu să-şi frângă mâinile, trădându-şi neliniştea. Egwene plângea încet. Nynaeve o ţinea

în braţe, dar părea şi ea pe punctul să izbucnească în lacrimi. Rand aproape că şi-ar fi dorit să poată şi el să plângă.

— Cu toţii sunt ta'veren, rosti brusc Loial, care părea bucuros şi nerăbdător să vadă de aproape cum Pânza se ţesea în jurul lor. Rand îl privi, nevenindu-i să creadă, iar Ogierul ridică ruşinat din umeri, dar entuziasmul nu-l părăsi.

— Aşa-i, spuse Moiraine. Trei – iar eu mă aşteptam să găsesc doar unul. S-au întâmplat multe lucruri la care nu mă aşteptam. Veştile despre Ochiul Lumii schimba multe, continuă ea, apoi tăcu gânditoare. O vreme, Pânza pare să se ţeasă în jurul vostru, aşa cum spune Loial, iar vârtejurile ei vor creşte, înainte să se domolească. Uneori, un ta'veren sileşte Pânza să i se supună, iar alteori Pânza este cea care-l aduce acolo unde este nevoie. Ochiul se mai poate încă ţese în multe feluri, iar unele dintre acestea ar fi îngrozitoare şi pentru voi, şi pentru lume. În Caemlyn nu mai putem rămâne, dar, pe oriunde am apuca-o, Myrddraalii şi trolocii ne-ar ajunge înainte să fi făcut mai mult de zece mile. Şi tocmai acum auzim că Ochiul Lumii este ameninţat, şi nu numai dintr-o sursă, ci din trei, care par separate una de alta. Pânza ne sileşte să ne îndreptăm într-un anume loc. Ea se ţese încă în jurul vostru, dar cine trage acum iţele, şi cine conduce suveica? Oare temniţa Celui Întunecat s-a slăbit îndeajuns pentru ca el să dobândească atâta putere?

— Gata cu vorbe de soiul ăsta! se răsti aspru Nynaeve. Nu faci decât să-i sperii.

— Şi pe dumneata nu? întreba Moiraine. Eu, una, sunt speriată. Mă rog, s-ar putea să ai dreptate. Nu putem permite ca teama să ne influenţeze calea. Fie că e o capcană, fie că e un avertisment venit la timp, trebuie să facem ceea ce se cuvine, adică să ajungem iute la Ochiul Lumii. Omul Verde trebuie să afle de pericol.

Rand tresări. „Omul Verde?” Ceilalţi făcuseră ochii mari, la fel ca el, în afara de Loial, al cărui chip lat părea îngrijorat.

— Nici măcar nu pot să risc să caut ajutor în Tar Valon, continuă Moiraine. Timpul ne sileşte. Chiar dacă am putea pleca din oraş călare, nestingheriţi, ne-ar lua multe săptămâni să ajungem în Mana Pustiitoare, şi mi-e teamă că nu mai avem răgaz.

— Mana! exclamară toţi într-un glas, dar Moiraine nu-i luă în seamă.

— Pânza ne înfăţişează un pericol, dar şi modul de a-l înfrunta. Dacă n-aş şti că aşa ceva e cu neputinţă, aş crede că însuşi Creatorul ne conduce. Există o cale. Ea surâse, de parcă se gândea la o glumă numai de ea ştiută, apoi se întoarse spre Loial. În Caemlyn a fost cândva un desiş Ogier, şi o Cale de Taină. Acum, Oraşul Nou se întinde peste locul în care era desişul, astfel că pesemne Calea de Taină este înăuntru. Ştiu că, în ultima vreme, nu mulţi Ogieri învaţă despre Căi, dar unul îndeajuns de înzestrat pentru a descânta şi care învaţă străvechile Imnuri de Creştere trebuie să fi aflat de ele, chiar dacă nu crede că se va folosi vreodată de asemenea cunoştinţe. Cunoşti Căile de Taină, Loial?

Ogierul se foi stânjenit.

— Da, Aes Sedai, dar…

— Poţi să găseşti drumul spre Fal Dara?

— N-am auzit niciodată de Fal Dara, spuse Loial, părând uşurat.

— În vremea războaielor cu trolocii, se numea Mafal Dadaranell. Cunoşti numele?

— Da, răspunse celălalt, fără tragere de inimă, dar…

— Atunci ne poţi călăuzi, zise Moiraine. Într-adevăr, ciudată întâmplare. Tocmai când nu puteam nici să rămânem, nici să plecăm pe una din căile obişnuite, aflu de un pericol care ameninţă Ochiul şi tot acolo dau peste cineva care ne poate ajuta să ajungem în câteva zile. Fie că e vorba despre Creator, despre soartă, sau de Cel Întunecat, Pânza ne-a ales calea de urmat.

— Nu! spuse Loial, foarte hotărât, cu vocea sa de tunet; cu toţii îşi întoarseră privirile spre el, făcându-l să clipească speriat dar nu şi să şovăie. Dacă pătrundem în Căile de Taină, o să murim cu toţii – sau o să fim înghiţiţi de Umbră.

CAPITOLUL 43

Hotărâri şi viziuni

Femeia Aes Sedai părea să ştie ce voia Loial să spună, dar nu răspunse nimic. Loial avea privirile plecate în podea, scărpinându-se sub nas cu un deget gros, ca şi cum s-ar fi ruşinat de izbucnirea de dinainte. Cu toţii tăceau.

— De ce? întrebă Rand, în cele din urmă. De ce o să murim? Ce sunt Căile de Taină?

Loial trase cu ochiul spre Moiraine. Ea se întoarse să-şi ia un scaun din faţa căminului. Pisica cea micuţă se întinse, ascuţindu-şi ghearele pe piatra căminului, apoi se duse somnoroasă spre ea, pentru a i se freca de glezne. Moiraine o scărpină după ureche cu un deget. Torsul pisicii se armoniza într-un chip straniu cu glasul ei netulburat.

— Dumneata ştii lucrurile astea, Loial. Căile sunt singurul nostru mijloc de scăpare, singurul drum pe care i-o putem lua înainte Celui Întunecat, chiar dacă numai pe moment, dar dumneata eşti cel care trebuie să le explice.

Ogierul nu păru încurajat de vorbele ei, ci se foi nervos pe scaun, până să înceapă.

— În Vremea Nebuniei, în timp ce lumea încă se frângea, pământul se înălţa spre cer, iar omenirea era împrăştiată ca praful purtat de vânt, şi noi, Ogierii, ne-am împrăştiat, alungaţi din stedding, în Exil şi în Lunga Rătăcire, în timp ce Dorul ne ardea sufletele. Se uită din nou pieziş la Moiraine, coborându-şi sprâncenele. Am să încerc să fiu scurt, dar lucrurile astea nu se pot povesti fără amănunte. Acum trebuie să vă povestesc despre ceilalţi, despre acei câţiva Ogieri care au rămas în stedding, în timp ce lumea din jurul lor se frângea în bucăţi. Şi despre Aes Sedai, continuă el, fără s-o privească pe Moiraine, despre bărbaţii Aes Sedai care mureau în timp ce, cu minţile rătăcite, distrugeau lumea. Aceştia – cei care reuşiseră să scape până în acel moment de urmările nebuniei lor – au fost primii cărora li s-a oferit adăpost în stedding. Mulţi au primit, pentru că înăuntru erau apăraţi de mana Celui Întunecat, care le ucidea semenii. Numai că, acolo, nu mai puteau atinge Adevăratul

Izvor. Nu numai că le era cu neputinţă să mânuiască Puterea sau să atingă Izvorul, dar nici nu-i mai simţeau existenţa. Până la urmă, niciunul dintre ei nu a mai suportat izolarea, aşa că au plecat, pe rând, nădăjduind că mana se risipise. Dar ea nu s-a risipit nici până acum.

— Unele glasuri din Tar Valon, vorbi încet Moiraine, pretind că protecţia oferită de Ogieri a făcut să se prelungească Frângerea, care astfel a devenit şi mai cumplită. Alţii spun că, dacă tuturor acelor bărbaţi li s-ar fi îngăduit să înnebunească în acelaşi timp, din lume n-ar mai fi rămas nimic. Eu fac parte din Ajah Albastră, Loial, şi, spre deosebire de cea Roşie, noi susţinem a doua părere. Protecţia voastră a ajutat la salvarea a ceea ce mai putea fi salvat. Te rog, continuă.

Loial încuviinţă, recunoscător şi, din câte îşi dădu Rand seama, uşurat.

— Cum spuneam, reluă Ogierul, bărbaţii Aes Sedai au plecat. Dar înainte să plece, le-au dăruit ceva Ogierilor, drept mulţumire pentru ajutorul lor. Căile de Taină. Dacă pătrunzi acolo şi mergi o zi, poţi să ieşi din nou la suprafaţă la o sută de mile de locul din care ai plecat. Sau chiar mai mult. Timpul şi distanţele nu mai sunt aceleaşi, odată ce ai apucat pe Căile de Taină. Felurite cărări, felurite poduri duc în cu totul alte locuri, iar timpul călătoriei depinde de drumul pe care-l alegi. A fost un dar minunat, mai ales în vremurile care au urmat, căci aceste Căi de Taină nu fac parte din lumea pe care o vedem în jurul nostru. Poate că ele însele reprezintă o lume. Nu numai că Ogierii, astfel înzestraţi, nu au mai avut nevoie, pentru a ajunge într-un alt stedding, să călătorească prin lume, unde, chiar şi după Frângere, oamenii se luptau pentru supravieţuire ca fiarele, dar, mai mult, înăuntrul Căilor nu exista Frângere. Pământul care se întindea de la un stedding la altul se putea despica, dând naştere unor hăuri fără fund sau unui lanţ de munţi, dar pe Calea de Taină nu se schimba nimic. Când ultimii Aes Sedai au plecat din stedding, ei le-au dat Fruntaşilor o cheie, un talisman cu ajutorul căruia puteau fabrica şi altele. În felul lor, Căile şi Porţile de Taină sunt vii. Eu nu înţeleg asta. Niciun Ogier nu pricepe, şi chiar şi femeile Aes Sedai au uitat ceea ce se ştia cândva, din câte am auzit. După ani şi ani, Exilul nostru s-a terminat. Pe măsură ce Ogierii care primiseră darul de la bărbaţii Aes Sedai dădeau peste un stedding în care alţii se

întorseseră, după Lunga Rătăcire, făceau să crească o Cale într-acolo. Folosind meşteşugul pietrei, pe care-l învăţaseră în Exil, ei au clădit oraşe pentru oameni şi-au plantat acolo desişuri, pentru ca Ogierii care clădeau să nu fie cuprinşi de Dor, ci să-şi afle consolarea. Către fiecare desiş mergea o Cale. Şi în Mafal Dadaranell au existat un desiş şi o Poartă de Taină, dar oraşul a fost ras de pe faţa pământului în timpul războaielor cu trolocii, până ce n-a mai rămas piatră pe piatră, iar desişul a fost tăiat şi ars în focurile trolocilor.

După cum vorbea, era limpede care crimă era cea mai mare, în ochii lui.

— Porţile de Taină sunt aproape cu neputinţă de distrus, explică Moiraine, la fel ca omenirea. Există încă oameni în Fal Dara, deşi nu se mai vede nimic din măreţul oraş construit de Ogieri, iar Poarta e încă în picioare.

— Dar cum le-au zămislit? întreba Egwene, plimbându-şi privirea mirată de la Moiraine către Loial. Bărbaţii Aes Sedai, adică. Dacă în stedding nu se putea folosi Puterea, cum de au făcut Căile? Sau poate nici nu s-au folosit de Putere? Acea jumătate din Adevăratul Izvor la care ei puteau ajunge era atinsă de mană. Şi acum e la fel. Încă nu ştiu prea multe despre ce pot face Aes Sedai. Poate că întrebarea mea e prostească.

— Fiecare stedding are o Poartă alături, dar nu înăuntru, explică Loial. Întrebarea dumitale nu e prostească. Ai înţeles acum de ce nu îndrăznim să folosim Căile. De când mă ştiu, niciun Ogier nu a păşit pe acolo, şi nici înainte de naşterea mea. Fruntaşii, toţi Fruntaşii din fiecare stedding, au hotărât ca acest lucru să le fie interzis şi oamenilor, şi Ogierilor. Căile au fost făcute de bărbaţi care foloseau Puterea atinsă de Cel Întunecat. Acum vreo mie de ani, în vremea războiului căruia voi, oamenii, îi spuneţi Războiul de O Sută de Ani, Căile au început să se preschimbe. La început, totul se întâmpla atât de încet, încât nimeni n-a observat. Ele s-au întunecat şi-au mucegăit. Apoi, întunericul s-a întins şi peste poduri. Unii dintre cei care au pătruns înăuntru nu s-au mai întors. Călătorii povesteau despre făpturi care-i urmăreau prin beznă. Numărul celor dispăruţi a crescut, iar unii dintre cei care au ieşit la iveală îşi pierduseră minţile şi spuneau tot felul de lucruri despre Machin Shin, Vântul Negru. Câţiva au primit ajutor de la vindecătoarele Aes Sedai, dar, chiar şi aşa, nimeni n-a mai fost la fel ca înainte şi n-a mai

putut să-şi amintească nimic din ceea ce se petrecuse. Era ca şi cum întunericul le-ar fi pătruns în trup. Nu mai râdeau şi se temeau de zgomotul vântului.

Se lasă o clipă de tăcere, în care nu se mai auzi decât torsul pisicii încolăcite lângă scaunul lui Moiraine şi trosnetul focului care scotea scântei. Apoi, Nynaeve izbucni mânioasă:

— Şi dumneata vrei să te urmăm acolo? Pesemne c-ai înnebunit!

— Şi ce-ai prefera? întrebă liniştită Moiraine. Mantiile Albe din Caemlyn sau trolocii din afară? Nu uita că simpla mea prezenţă vă apără întru câtva de atingerea Celui Întunecat.

Nynaeve se cufundă la loc în scaun, oftând, părând gata să izbucnească.

— Tot nu mi-ai spus, zise Loial, care ar fi motivul pentru care ar trebui să încalc poruncile Fruntaşilor. Ca să nu mai spun că n-am nici o dorinţă să pătrund pe Căi. Aşa noroioase cum sunt, drumurile făcute de oameni mi-au fost adesea de folos, de când am plecat din steddingul Shangtai.

— Şi oamenii, şi Ogierii, şi toate fiinţele vii sunt în război cu Cel Întunecat, răspunse Moiraine. Cea mai marte parte a lumii încă nu ştie asta, iar mulţi dintre cei care ştiu îşi pierd vremea în înfruntări mărunte, pe care le consideră mari războaie. În timp ce lumea refuză să creadă, Cel Întunecat ar putea fi aproape de izbândă. Ochiul Lumii are suficientă putere pentru a sfărâma zidurile temniţei sale. Iar dacă el a găsit o cale pentru a-l folosi după cum îi e voia…

Rand îşi dori ca lămpile din încăpere să fi fost aprinse. Seara se lăsa peste Caemlyn, iar focul din cămin nu lumina îndeajuns. Ar fi vrut ca înăuntru să nu mai rămână nici o umbră.

— Ce putem face noi? izbucni Mat. De ce suntem aşa de importanţi? Şi de ce trebuie să mergem tocmai în miezul Manei Pustiitoare?

Moiraine nu ridică glasul, şi totuşi cuvintele sale răsunară în fiecare colţ, dându-le fiori. Scaunul său de lângă foc păru dintr-odată un tron. În acea clipă, nici măcar Morgase nu s-ar fi putut măsura cu ea.

— Un lucru tot putem face. Putem încerca. Adesea, ceea ce pare întâmplare face de fapt parte din Pânză. Aici s-au unit trei fire, toate transmiţând un avertisment: Ochiul. Nu poate fi întâmplător: aceasta este Pânza. Voi trei nu aţi ales, ci aţi fost

aleşi de ea. Şi sunteţi aici, unde pericolul este cunoscut. Puteţi să daţi înapoi şi, astfel, să osândiţi întreaga lume la pieire. Nici dacă fugiţi, nici dacă v-ascundeţi, nu puteţi scăpa de Pânza care se ţese. Sau puteţi încerca să vă împotriviţi. Puteţi să vă duceţi la Ochiul Lumii, voi, cei trei ta'veren, nodurile cele mai importante din Pânză, puteţi ajunge chiar acolo unde ameninţă pericolul. Fie ca Pânza să se ţează acolo în jurul vostru, pentru a putea salva lumea de Umbră. Voi alegeţi. Eu nu vă pot sili.

— Eu merg, vorbi Rand, încercând să pară decis. Oricât s-ar fi chinuit să atingă hăul, mintea sa era plină de gânduri. Tam, ferma, turma ieşită la păşunat. Avusese o viaţă bună şi nu-şi dorise niciodată cu adevărat ceva mai mult. Se simţi încurajat, oarecum, auzindu-i pe Perrin şi pe Mat că i se alăturau. Păreau la fel de mohorâţi ca el.

— Cred că nici eu şi nici Egwene nu avem de ales, replică Nynaeve.

Moiraine încuviinţă.

— Faceţi şi voi parte din Pânză, într-un fel sau altul. S-ar putea să nu fiţi ta'veren – deşi nu e sigur –, dar sunteţi oricum importante. Am ştiut asta încă din Baerlon. Şi nu mă îndoiesc că au aflat-o şi Pieriţii. Şi Ba'alzamon. Şi totuşi, puteţi alege, la fel ca băieţii. Puteţi rămâne aici, pentru a pleca în Tar Valon după ce noi ne îndepărtăm.

— Să rămânem! exclamă Egwene. Şi să vă lăsăm pe voi să înfruntaţi pericolul, în timp ce noi ne ascundem? Nici nu mă gândesc!

Prinse privirea femeii Aes Sedai şi se mai potoli puţin, dar nu-şi pierdu tot curajul.

— Nici nu mă gândesc! repeta ea cu încăpăţânare.

— Asta înseamnă că venim amândouă, pare-mi-se, spuse Nynaeve, părând împăcată cu gândul; totuşi, ochii îi străluciră când adăugă: Încă mai ai nevoie de ierburile mele, Aes Sedai, dacă nu cumva ţi-ai găsit vreun talent de care eu să nu fi aflat.

Vocea ei suna ca o provocare pe care Rand nu o înţelegea, însă Moiraine nu făcu decât să încuviinţeze, întorcându-se apoi spre Ogier.

— Ce spui, Loial, fiu al lui Arent, fiul lui Halan?

Loial deschise gura, o închise la loc, o deschise iarăşi, flutură din urechi şi spuse în cele din urmă:

— Aşa să fie. Omul Verde. Ochiul Lumii. Am citit şi despre asta, fireşte, dar nu cred ca vreun Ogier să fi trecut pe acolo de… de foarte multă vreme, pare-mi-se. Dar chiar trebuie să trecem pe Căile de Taină?

Moiraine încuviinţă, iar sprâncenele lungi ale Ogierului se plecară, până ce vârfurile ajunseră să-i mângâie obrajii.

— Ei, fie, atunci. Pare-mi-se că trebuie să vă călăuzesc. Fruntaşul Haman ar zice ca-i tocmai ceea ce merit pentru că sunt mereu aşa de pripit.

— Atunci am ales cu toţii, hotărî Moiraine. Iar acum trebuie să hotărâm cum procedăm.

Rămaseră la sfat până târziu în noapte. Moiraine vorbi cel mai mult, ascultând sfaturile lui Loial când venea vorba de Căile de Taină, dar primind şi întrebări sau propuneri din partea tuturor. După lăsarea întunericului, Lan li se alătură şi interveni în discuţie cu glasul său tărăgănat, dar foarte ferm. Nynaeve făcu o lista cu proviziile de care aveau nevoie, înmuind peniţa în călimară cu hotărâre, cu toate că bombănea fără încetare pentru sine.

Rand şi-ar fi dorit să fie la fel de descurcăreţ ca Meştereasa, dar nu putea sta locului, ci se plimba în sus şi în jos, de parcă era pe punctul de a plesni de furie amestecată cu nerăbdare. Ştia că hotărârea nu mai putea fi schimbată şi că era singura pe care o putea lua după ceea ce aflase, dar asta nu însemna că trebuia şi să-i fie pe plac. Mana Pustiitoare. Undeva, în mijlocul ei, dincolo de Ţinuturile Pârjolite, se afla Shayol Ghul.

Şi în ochii lui Mat se citeau aceeaşi îngrijorare şi aceeaşi teamă pe care o simţea şi el. Mat şedea cu mâinile încleştate strâns în poală. Pesemne că dacă-şi desfăcea mâinile, ar fi luat pe dată în pumn mânerul armei din Shadar Logoth.

Pe chipul lui Perrin nu se vedea niciun fel de îngrijorare, dar era ceva încă şi mai rău: o mască de resemnare chinuită. Perrin arăta de parcă se luptase până-şi pierduse toate puterile şi aştepta ca duşmanul să-i dea lovitura finală. Şi totuşi, din când în când…

— Facem ceea ce trebuie, Rand, spuse el la un moment dat. Mana Pustiitoare…

Vreme de o clipă, ochii săi galbeni se aprinseră de nerăbdare, sclipind pe chipul împietrit şi ostenit, ca şi cum nici n-ar fi făcut parte din făptura ucenicului fierar.

— Pe acolo se vânează bine, şopti el, apoi se înfioră, ca şi cum de-abia după ce rostise vorbele îşi dăduse seama ce spunea, şi pe chip îi apăru din nou expresia de resemnare.

Iar Egwene… Rand găsi prilejul s-o tragă la o parte, lângă cămin, unde nu puteau fi auziţi de cei din jurul mesei.

— Egwene, eu…

Ochii ei mari, ca două lacuri întunecate care-l chemau în adâncurile lor, îl făcură să se oprească şi să înghită în set.

— Pe mine mă caută Cel Întunecat, Egwene. Pe mine, pe Mat şi pe Perrin. Nu-mi pasă ce zice Moiraine Sedai. Mâine în zori, tu şi Nynaeve aţi putea să plecaţi spre casă, sau spre Tar Valon, sau oriunde vreţi, şi nimeni nu va încerca să vă oprească. Nici trolocii, nici Pieriţii, nimeni, câtă vreme nu sunteţi în preajma noastră. Du-te acasă, Egwene, sau în Tar Valon, numai pleacă.

Se aştepta ca ea să-i răspundă că avea la fel de multe drepturi ca şi el să se ducă unde poftea sau că nimeni nu avea căderea să-i spună ce să facă. Spre mirarea lui însă, ea zâmbi şi-i atinse obrazul.

— Mulţumesc, Rand, spuse ea blând, făcându-l să clipească surprins şi să tacă, apoi continuă: Cu toate astea, ştii că nu se poate. Moiraine Sedai ne-a povestit ce-a văzut Min, în Baerlon. Ar fi trebuit să-mi spui cine era Min. Am crezut… Mă rog, Min spune că şi eu fac parte din asta. Şi Nynaeve la fel. Poate că nu sunt ta’veren, adăugă ea, şovăind din pricina cuvântului neobişnuit, dar se pare că Pânza mă trimite şi pe mine spre Ochiul Lumii. Toate astea mă privesc şi pe mine.

— Dar, Egwene…

— Cine-i Elayne?

O vreme, o privi ţintă, apoi îi spuse tot adevărul:

— Este Domniţa Moştenitoare a tronului din Andor.

Privirea ei păru să ia foc.

— Rand al’Thor, dacă-ţi arde de glume, nu mai am ce vorbi cu tine.

Nevenindu-i să creadă, Rand o privi întorcându-se foarte ţanţoşă la ceilalţi şi aşezându-se lângă Moiraine, cu coatele pe masă, ca să asculte ce spunea Străjerul. „Trebuie să vorbesc cu Perrin, se gândi Rand. El ştie cum să se poarte cu femeile.”

Jupân Gill intră de câteva ori în bibliotecă, mai întâi pentru a aprinde lămpile, apoi pentru a aduce el însuşi mâncarea, şi ceva mai târziu, pentru a le spune ce se întâmpla afară. Mantiile Albe

supravegheau hanul din stradă, din ambele direcţii. La porţile Oraşului Interior se iscase o revoltă, iar Gărzile Reginei arestaseră de-a valma oameni cu cocarde roşii şi albe. Cineva încercase să scrijelească pe uşa hanului Colţul Dragonului, fiind alungat pe dată de şuturile lui Lamgwin.

Hangiul nu păru să se mire că Loial se afla împreună cu ei. Răspunse celor câtorva întrebări pe care i le adresase Moiraine fără să încerce să afle ce puneau la cale şi, de fiecare dată când intra, bătu la uşă şi aşteptă ca Lan să-i deschidă, ca şi cum hanul şi biblioteca nu ar fi fost ale sale. La ultima sa vizită, Moiraine îi dădu o foaie de pergament, acoperită cu scrisul ordonat al lui Nynaeve.

— La vremea asta de noapte, n-o să fie prea uşor, oftă el, clătinând din cap în timp ce citea cu atenţie lista, dar am să mă descurc eu.

Moiraine îi dădu şi o punguţa de piele întoarsă, care zornăia.

— Foarte bine. Şi ai grijă să vină cineva să ne trezească înainte de revărsatul zorilor. Atunci, urmăritorii noştri nu vor mai fi aşa atenţi.

— Şi o să rămână să păzească o colivie goală, Aes Sedai, rânji jupân Gill.

În cele din urmă, plecară cu toţii să facă baie şi apoi să se culce. Rand căsca de-l dureau fălcile. În timp ce se săpunea, cu o bucată grosolană de pânză într-o mână şi cu săpunul mare şi galben în cealaltă, privirea i se-ndreptă spre scăunelul de lângă cada lui Mat. Vârful tecii aurite în care se afla pumnalul din Shadar Logoth se iţea de sub surtucul frumos împăturit. Şi Lan se uita la el, din când în când. Rand se întrebă dacă primejdia era într-adevăr aşa de neînsemnată precum pretindea Moiraine.

— Crezi că taică-meu o să mă creadă vreodată? râse Mat, frecându-se pe spate cu o perie cu mâner lung. Eu, salvatorul lumii? Surorile mele nici n-o să ştie dacă să râdă sau să plângă.

Părea din nou vechiul Mat. Rand îşi dori să poată uita de pumnal.

Când el şi Mat ajunseră, în cele din urmă, îndărăt în cămăruţa lor de la mansardă, era întuneric beznă şi toate stelele erau ascunse în nori. Pentru prima dată de multă vreme, Mat se dezbrăcă înainte să se bage în pat, dar îşi puse şi pumnalul sub pernă, aparent nepăsător. Rand suflă în lumânare şi se strecură în aşternut. Simţi o putere malefică venind dinspre celălalt pat,

nu dinspre Mat, ci de sub perna pe care acesta-şi culcase capul. Tot făcându-şi griji, adormi.

Din prima clipă îşi dădu seama că era un vis, dar unul dintre acelea care nu erau întrutotul închipuite. Se afla în faţa unei uşi de lemn, închisă la culoare, spartă şi plină de aşchii. În jur era rece şi umed şi se simţea un miros puternic de putreziciune. În depărtare picura apa; ecoul răsuna pe coridoarele de piatră.

„Nu ceda. Nu ceda, iar el va rămâne neputincios.”

Închise ochii şi se concentra asupra imaginii hanului, a patului, a lui însuşi, dormind acolo, dar, când ridică din nou pleoapele, se afla în acelaşi loc, în faţa uşii. Picăturile cădeau în ritmul propriilor bătăi de inimă, ca şi cum pulsul său ar fi ţinut măsura. Căută flacăra şi hăul, aşa cum îl învăţase Tam, şi se linişti, dar în afara lui nu se schimbă nimic. Cu mişcări lente, deschise uşa şi intră.

Totul era la fel cum îşi amintea, în încăperea care părea scobită drept în inima stâncii. Ferestrele înalte, arcuite, dădeau într-un balcon deschis, dincolo de care straturile de nori curgeau ca un râu revărsat peste matcă. Lămpile întunecate de metal, cu flăcările lor prea vii pentru a le putea privi, sclipeau; deşi negre, păreau a scânteia ca argintul. În căminul înfricoşător, focul trosnea fără să dea căldură. Fiecare piatră aducea vag cu chipul unui om aflat în chinuri.

Totul era la fel, în afară de un singur lucru. Pe tăblia bine lustruită a mesei se aflau trei figurine, grosolan sculptate, fără trăsături – ca şi cum meşterul ar fi lucrat în graba mare reprezentând oameni. Unul era însoţit de un lup, înfăţişat cu foarte multe amănunte, spre deosebire de silueta diformă a omului, altul ţinea în mână un pumnal micuţ, pe mânerul căruia sclipea o pată roşie. Ultimul avea o sabie. Cu părul ridicându-i-se pe ceafă, Rand veni mai aproape şi observă bâtlanul sculptat foarte meşteşugit pe lama cea minusculă.

Cuprins de spaimă, tresări, iar privirea îi căzu direct pe oglinda stingheră care atârna pe un perete. Imaginea sa era doar puţin mai clară decât înainte. Aproape că i se distingeau trăsăturile. Dacă-şi imagina că mijeşte ochii, aproape că-şi recunoştea chipul.

— Prea mult te-ai ascuns de mine.

Răsuflând întretăiat, se răsuci pe călcâie. Cu numai o clipă înainte fusese singur, dar acum, în faţa ferestrelor, se afla

Ba'alzamon. Când vorbi, ochii şi gura i se preschimbară în caverne de flăcări.

— Prea mult, dar de-acum s-a terminat.

— Nu am să-ţi cedez, şopti răguşit Rand. Nu-ţi recunosc nici o putere asupra mea. Tu nu exişti.

Ba'alzamon râse tunător, cu gura sa de flăcări.

— Şi crezi că-i aşa uşor? Aşa ai fost dintotdeauna. De fiecare dată când am stat faţă în faţă, ca acum, ai crezut că-mi poţi rezista.

— Cum adică, de fiecare dată? Nu am să-ţi cedez!

— Aşa spui mereu, la început. Lupta asta dintre noi a avut loc de nenumărate ori până acum. De fiecare dată ai alt chip şi alt nume, dar eşti tot tu.

— Nu am să-ţi cedez, şopti disperat Rand.

— De fiecare dată mă înfrunţi, cu puterile tale vrednice de dispreţ, şi, până la urmă, ajungi să recunoşti care dintre noi este stăpânul. Vârstă după Vârstă, te prosternezi în faţa mea sau mori, dorindu-ţi să mai ai puterea de a o face. Sărman nătâng, nu poţi câştiga în faţa mea.

— Minciună! strigă Rand. Părinte al Minciunii, eşti Părintele Neghiobiei, dacă mai mult de atât nu poţi face. Oamenii te-au găsit în ultima Vârstă, în Vârsta Legendelor, şi te-au înlănţuit acolo unde ţi-e locul.

Ba'alzamon râse iarăşi, hohotind batjocoritor, până ce Rand începu să-şi dorească să-şi poată acoperi urechile cu palmele, ca să nu mai audă nimic, dar se sili să rămână nemişcat, cu braţele pe lângă corp. În ciuda hăului care-i dădea liniştea interioară, tremura tot, atunci când, după multă vreme, râsul se opri.

— Vierme, nimic nu ştii. Eşti neştiutor ca un gândac sub o stâncă şi la fel de uşor te pot sfărâma. Lupta asta a început din momentul creaţiei. De fiecare dată, oamenii cred că este un nou război, dar este acelaşi, ieşit iarăşi la iveală. Numai că acum, pe aripile timpului pluteşte schimbarea. Schimbarea. De data asta, nu va mai exista întoarcere. Pe trufaşele Aes Sedai care vor să te facă să te ridici împotriva mea le voi pune în lanţuri, despuiate, şi le voi sili să-mi facă pe voie, sau le voi azvârli sufletele în Puţul Osândelor, lăsându-le pe vecie să urle. Aşa va fi cu toţi, în afară de cei care deja mă slujesc. Aceia vor fi numai cu un pas mai jos decât mine. Ai de ales: poţi să te numeri

printre ei şi să faci lumea să ţi se târască la picioare. Ţi-o mai ofer pentru ultima dată. Poţi să fii mai presus ca ei, mai presus ca oricine în afară de mine. Au existat dăţi când asta ţi-a fost alegerea şi când ai trăit îndeajuns de mult pentru a-ţi cunoaşte puterea.

„Nu ceda!” Rand se agăţă de ceva ce putea tăgădui cu uşurinţă.

— Nici o Aes Sedai nu este în slujba ta. Iarăşi o minciună!

— Aşa ţi-au spus? Acum două mii de ani, mi-am îmboldit trolocii să străbată lumea, şi chiar şi în rândul lor am găsit unele care cunoşteau disperarea şi ştiau că lumea nu-l poate înfrunta pe Shai’tan. De două mii de ani încoace, Ajah cea Neagră a rămas ascunsă printre celelalte, în umbră, neobservată. Poate chiar şi cele care pretind că te ajută fac parte din ea.

Rand clătină din cap, încercând să scape de îndoielile care îl potopeau, de toate îndoielile pe care le avea în privinţa lui Moiraine şi a intenţiilor şi planurilor sale.

— Ce vrei de la mine? strigă el. „Nu ceda! Lumină, ajută-mă să nu cedez!”

— Îngenunchează! răspunse Ba’alzamon, arătând în jos, la picioarele sale. Îngenunchează şi recunoaşte-mă drept stăpân! Până la urmă, ai s-o faci. Ai să fii slujitorul meu, sau ai să mori.

Ultimul cuvânt răsună în încăpere, în toate părţile, iar şi iar, până ce Rand ridică braţele ca pentru a se feri de o lovitură. Trăgându-se cu greutate înapoi, până ce se lovi de masă, începu să strige, încercând să înăbuşe sunetul care-i răsuna în urechi.

— Nuuuuuuuu!

Strigând, se răsuci, dărâmând statuetele la pământ. Ceva îl înţepă în palmă, dar nici nu băgă de seamă, ci călcă lutul în picioare, transformându-l într-o pată diformă întinsă pe podea. Dar când încetă să mai strige, ecoul era încă acolo, răspunzând parcă şi mai puternic: „Mori – mori – mori – mori – mori – MORI – MORI – MORI – MORI – MORI.”

Sunetul îl atrase după sine ca un vârtej, acoperindu-l, sfâşiind hăul din mintea sa. Se făcu mai întuneric. Rand nu mai vedea decât un tunel la capătul căruia stătea Ba’alzamon, încadrat de ultimul petic de lumină, făcându-se din ce în ce mai mic până ajunse cât o palmă, cât o unghie, apoi dispăru. Ecoul îl răsuci pe toate părţile, trăgându-l în jos, înspre beznă şi moarte.

Atinse podeaua cu o bufnitură şi se trezi, pe când încă se lupta să scape din vârtej. Înăuntru era întuneric, dar nu chiar ca în vis. Tremurând, încercă să privească doar înspre flacără, să-şi lepede acolo teama, dar liniştea hăului îi scăpa printre degete. Braţele şi picioarele îi tremurau, dar se agăţă cu disperare de imaginea acelei unice flăcări, până ce sângele încetă să-i mai pulseze în urechi.

Mat se zvârcolea în pat, gemând în somn:

Nu cedez, nu cedez, nu cedez…

Apoi, vorbele sale se pierdură în nişte gemete de neînţeles.

Rand se întinse să-l scuture, pentru a-l trezi. De îndată ce-l atinse, Mat se ridică, mormăind înăbuşit. Vreme de o clipă, el rămase cu privirea aţintită în gol, apoi inspiră adânc, tremurător, şi-şi luă capul în palme. Brusc, se răsuci, scormoni sub pernă, apoi se culcă la loc, cu ambele mâini la piept, încleştate pe mânerul pumnalului. Se întoarse să-l privească pe Rand, cu chipul ascuns de umbră.

— S-a întors, Rand.

— Ştiu.

Mat încuviinţă:

— Am văzut trei statuete…

— Şi eu le-am văzut.

— Ştie cine sunt, Rand. Am luat-o pe cea cu pumnalul, iar el a spus: „Deci ăsta eşti tu”. Iar când m-am uitat din nou, mi-am văzut chipul. Chipul meu, Rand! Părea din carne şi oase. Şi la pipăit la fel. Lumina să m-ajute, parcă mi-am simţit propria mână încleştată în jurul trupului, ca şi cum eu eram statueta.

Rand rămase o vreme tăcut.

— Trebuie să continui să i te-mpotriveşti, Mat.

— Aşa am făcut, iar el a râs. Tot vorbea despre o luptă veşnică şi spunea că ne-am întâlnit aşa de o mie de ori până acum, şi… Pe Lumină, Rand, Cel Întunecat mă cunoaşte.

— Asta mi-a spus şi mie. Nu cred că ne cunoaşte, adăugă Rand, încet. Nu cred că ştie care dintre noi… „Care dintre noi ce?”

Când se ridică, simţi o durere ascuţită în palmă. Ajungând la masă, reuşi să aprindă lumânarea după trei încercări, apoi îşi deschise palma. În carne i se înfipsese o aşchie groasă de lemn închis la culoare, care pe o parte era netedă şi lustruită. O privi

cu ochii mari, fără să respire, apoi, brusc, începu să gâfâie, trăgând de ea nerăbdător.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mat.

— Nimic.

În cele din urmă reuşi s-o scoată, trăgând puternic de ea. Pufnind scârbit, o lăsă să cadă la pământ. Geamătul îi îngheţă pe buze: de îndată ce aşchia i se desprinse de degete, dispăru.

Cu toate astea, rana din palmă era tot acolo şi sângera. Carafa de piatră era plină cu apă. O turnă în lighenaş, cu mâinile tremurându-i atât de tare încât vărsă şi pe masă. În graba mare, îşi spălă mâinile, frecându-şi palma până ce din degetul mare îi mai curse încă mult sânge, apoi le spălă din nou. Gândul că-i putea rămâne în carne până şi cea mai mică urmă îl îngrozea.

— Pe Lumină, grai Mat, şi pe mine m-a făcut să mă simt murdar.

Cu toate astea, el nu se ridică, ci rămase întins cu pumnalul în mâini.

— Da, întări Rand. Murdar.

Cu mişcări stângace, luă un ştergar din teancul de lângă lighean. Se auzi o bătaie în uşă, iar el tresări. Bătaia se auzi din nou.

— Da? spuse el.

Moiraine îşi vârî capul înăuntru.

— V-aţi trezit. Bine. Îmbrăcaţi-vă repede şi coborâţi. Trebuie să plecăm înainte de prima geană de lumină.

— Acum? gemu Mat. N-am dormit niciun ceas.

— Un ceas? răspunse ea. Ba aţi dormit patru. Hai, iute, nu avem mult timp.

Rand schimbă cu Mat o privire nedumerită. Îşi amintea fiecare clipă din vis. Acesta începuse de îndată ce închisese ochii, şi nu ţinuse mai mult de câteva minute. Ceva din tulburarea lor trebuie să fi ajuns până la Moiraine. Ea le aruncă o privire pătrunzătoare, şi intră.

— Ce s-a-ntâmplat? Visele?

— Ştie cine sunt, şopti Mat. Cel Întunecat îmi ştie chipul.

Rand îi arătă palma fără să spună nimic. Până şi în lumina slabă a singurei lumânări, sângele se distingea limpede. Femeia Aes Sedai veni spre el şi-i apucă mâna ridicată, pipăindu-i rana cu degetul mare. Un fior îl pătrunse până în oase, atât de rece încât degetele îi amorţiră, şi trebui să strângă din dinţi pentru a-

şi ţine palma deschisă. După ce ea îi dădu drumul, fiorul dispăru. Rand îşi răsuci mâna pe toate părţile, apoi, uimit, şterse urma de sânge. Rana dispăruse. Ridică încet capul, pentru a întâlni privirea lui Moiraine.

— Iute, vorbi ea înăbuşit. Mai e foarte puţin timp.

Şi Rand îşi dădu seama că nu se mai referea la plecarea lor.

CAPITOLUL 44

Bezna învăluie Căile

Zorii stăteau să se reverse, dar încă mai era întuneric. Rand o urmă pe Moiraine până în coridorul din spate, unde îi aşteptau ceilalţi, împreună cu jupân Gill, Nynaeve şi Egwene, aproape la fel de nerăbdătoare ca Loial, iar Perrin aproape la fel de netulburat ca Străjerul. Mat se ţinea pe urmele lui Rand ca şi cum i-ar fi fost frică să mai rămână singur măcar o clipă şi n-ar fi vrut să se îndepărteze nici măcar cu un pas. Bucătăreasa şi ajutoarele ei se ridicară, căscând gura la grupul care străbătea în tăcere bucătăria, unde era deja lumină şi foarte cald, din pricina pregătirilor pentru masa de dimineaţă. Nu era ceva obişnuit pentru nişte clienţi să se trezească şi să plece la ora aceea. Jupân Gill îi şopti bucătăresei o scurtă explicaţie, iar ea pufni tare şi începu să frământe aprig aluatul pentru pâine. Înainte ca Rand să ajungă la uşa care dădea în curte, toată lumea se întorsese la treburile sale, la tăvile cu mâncare şi la aluatul pe care-l frământau.

Afară era încă beznă. Tovarăşii săi îi păreau lui Rand nişte umbre. Se ţinu orbeşte după hangiu şi după Lan, ca şi cum într-adevăr şi-ar fi pierdut vederea, nădăjduind că jupân Gill îşi cunoştea curtea îndeajuns de bine şi că instinctele Străjerului aveau să-i ducă acolo unde trebuia, fără ca nimeni să nu-şi rupă vreun picior. Loial se împiedică de mai multe ori.

— Nu înţeleg de ce nu putem aprinde măcar o lumină, mormăi Ogierul. În stedding, niciodată nu ne plimbăm prin întuneric. Sunt Ogier, nu pisică.

Şi Rand îşi imagină brusc cum urechile celuilalt tresăltau nervos.

Pe neaşteptate, contururile grajdurilor apărură din beznă, ca o umbra ameninţătoare, până ce uşa se deschise cu zgomot, lăsând să se strecoare în curte o rază îngusta de lumină. Hangiul nu o deschise decât puţin, îndeajuns pentru ca ei să poată intra unul câte unul, apoi o închise pe dată în urma lui Perrin, aproape prinzându-i călcâiele. Ajuns înăuntru, la lumină, Rand începu să clipească des.

Îngrijitorii nu se arătară surprinşi de apariţia lor, aşa cum fusese bucătăreasa. Caii erau deja înşeuaţi şi-i aşteptau. Mandarb înălţă trufaş capul, fără să-l bage în seamă decât pe Lan, însă Aldieb întinse botul pentru a adulmeca braţul lui Moiraine. Era acolo şi un cal de povară, încărcat cu coşuri de răchită, precum şi un animal uriaş cu coama bogată, mai înalt chiar decât armăsarul Străjerului, pregătit pentru Loial. Părea îndeajuns de mare pentru a trage de unul singur o haraba cu fân, dar pe lângă Ogier nu arăta mai mare decât un ponei.

Loial privi calul şi mormăi, neîncrezător:

— Până acum am mers îndeajuns de bine şi pe jos.

Jupân Gill îi făcu un semn lui Rand, arătându-i murgul pe care i-l împrumuta. La culoare, era aproape ca părul băiatului, era înalt şi cu pieptul lat, dar nu aşa de aprig precum fusese Noruţ. Cercetându-l, Rand se simţi foarte mulţumit. Jupân Gill îi spuse că se numea Roşcatul.

Egwene se duse drept la Bela, iar Nynaeve, la iapa ei cu picioare lungi.

Mat veni lângă Rand, ducându-şi de căpăstru calul cenuşiu pe care-l primise.

— Perrin mă sperie, şopti el, iar Rand îl privi fix. Ce să zic, se poarta ciudat. Tu nu crezi? Jur că nu mi se pare şi nu e din pricina…

Rand încuviinţă. „Slavă Luminii, nu din pricina pumnalului.”

— Aşa e, Mat, dar stai liniştit. Moiraine ştie despre… lucrul acesta, ce-o mai fi şi el. Nu-i nici o problemă.

Şi-ar fi dorit să creadă în ceea ce spunea, dar măcar Mat părea ceva mai liniştit.

— Fireşte, încuviinţă el în grabă, privindu-l încă pe Perrin cu coada ochiului. Nici n-am spus altceva.

Jupân Gill se sfătui cu şeful îngrijitorilor. Bărbatul cel slab, cu faţă ca de cal, îşi duse mâna la frunte şi se grăbi către fundul grajdurilor. Hangiul se întoarse spre Moiraine, cu un zâmbet mulţumit pe chipul său rotund.,

— Ramey spune că drumul e liber, Aes Sedai.

Zidul din fundul grajdurilor părea solid şi gros, plin de rasteluri cu unelte. Ramey şi un alt îngrijitor dădură la o parte furcile, greblele şi lopeţile, apoi se întinseră pe lângă rafturi pentru a umbla la nişte zăvoare ascunse. Brusc, o parte din zid se răsuci înspre ei, pe nişte balamale atât de bine tăinuite, încât

Rand nu era convins că le-ar fi putut găsi nici măcar aşa, cu uşa deschisă. Lumina care se revărsa din grajd cădea pe un perete de cărămidă, aflat la numai câteva picioare distanţă.

— E doar o alee îngusta dintre clădiri, spuse hangiul, dar nimeni, în afara celor de aici, nu ştie că se poate ajunge şi prin grajduri. N-o să fie nimeni la pândă aici, nici o Mantie Albă şi nici o cocardă, care să vă vadă ieşind.

Femeia Aes Sedai încuviinţă.

— Ţine minte, bunule hangiu, dacă ţi-e teamă că vei avea necazuri din pricina noastră, scrie-i lui Sheriam Sedai, din Ajah Albastră, în Tar Valon, iar ea te va ajuta. Mi-e teamă că eu şi surorile mele avem deja multe lucruri de îndreptat, pentru cei care mi-au oferit ajutor.

Jupân Gill râse, fără să pară câtuşi de puţin îngrijorat.

— Ce să spun, Aes Sedai, deja mi-ai dăruit singurul han din Caemlyn unde nu există şobolani. Ce aş mai putea să cer? Numai aşa, şi voi avea de două ori mai mulţi clienţi. Redeveni serios, încetând să mai tânjească. Orice aţi avea de gând, Regina sprijină Tar Valon, iar eu sunt de partea Reginei, aşa că vă doresc numai bine. Să te scalde Lumina, Aes Sedai. Pe toţi să vă scalde Lumina.

— Şi pe dumneata la fel, jupâne Gill, răspunse Moiraine, aplecând fruntea. Dar dacă este ca Lumina să scalde pe vreunul din noi, trebuie să ne grăbim. Ea se întoarse iute spre Loial. Eşti gata?

Ogierul luă de căpăstru calul cel uriaş, privindu-i cu teamă botul. Încercând să nu rămână cu mâna prea aproape, el îşi conduse animalul către uşa din fund. Ramey sărea de pe un picior pe altul, nerăbdător s-o închidă la loc. Pentru o clipă, Loial ramase cu capul plecat pe o parte, ca şi cum se bucura de o adiere care-i răcorea obrazul.

— Pe aici, spuse el, şi o apucă pe aleea cea îngustă.

Moiraine îl urmă, la numai câţiva paşi, apoi veniră Rand şi Mat. Rand se alesese şi cu calul de povară, pe care trebuia să-l ducă de căpăstru. Nynaeve şi Egwene intrară la mijloc, iar Perrin, în urma lor. Lan încheia şirul. Uşa secretă se închise iute, de îndată ce Mandarb păşi pe aleea noroioasă. Zgomotul zăvoarelor potrivite la locurile lor, care le tăiau orice cale de întoarcere, i se păru lui Rand nefiresc de puternic.

Aleea, aşa cum îi spusese jupân Gill, era într-adevăr foarte strâmtă şi chiar mai întunecată decât curtea hanului, dacă era cu putinţă aşa ceva. Ziduri înalte şi goale, de cărămidă sau de lemn, se înşirau pe ambele părţi, iar deasupra se vedea doar o fâşie îngustă de cer întunecat. Coşurile mari şi împletite, fixate pe spinarea calului de povară, se atingeau de ziduri. Erau pline cu provizii pentru călătorie, cele mai multe fiind oale de lut, în care se afla ulei. De asemenea, erau acolo mai multe beţe lungi, cu lămpi la capete, legate pe spinarea animalului, înăuntrul Căilor, din câte le spusese Loial, era mai întuneric decât în miez de noapte.

Lămpile pe jumătate pline foşneau la fiecare mişcare şi se ciocneau una de alta cu un zgomot de tinichea. Nu era foarte puternic, dar, la ceasul acela dinaintea zorilor, oraşul era tăcut. Foarte tăcut. Clinchetele înfundate păreau să răsune la mare depărtare.

Când aleea ieşi într-o strada, Loial alese drumul fără să şovăie. De acum, părea să ştie exact încotro se îndrepta, ca şi cum calea de urmat devenea din ce în ce mai limpede. Rand nu înţelegea cum de Ogierul putea găsi Poarta, iar Loial nu reuşise să-i explice prea bine. Din câte le spusese, ştia, pur şi simplu, unde se afla; o simţea. Nu putea să explice, după cum nu putea să explice cum făcea să respire.

Grăbindu-se în susul străzii, Rand întoarse capul spre colţul unde se afla Binecuvântarea Reginei. Din câte le spusese Lamgwin, nu departe de acel colţ se aflau încă vreo şase Mantii Albe. Erau atenţi numai la han, dar orice zgomot putea să-i atragă pe urmele lor. Nimeni nu ieşea la ora aceea pentru treburi cinstite. Copitele cailor răsunau ca nişte clopote pe strada pavată. Lămpile clincăneau de parcă armăsarul de povară le scutura cu bună ştiinţă. Numai după ce trecură de un alt colţ, Rand încetă să mai privească peste umăr, şi-i auzi şi pe ceilalţi din Emond’s Field oftând uşuraţi.

Loial părea să urmeze drumul cel mai drept către Poartă, pe oriunde i-ar fi dus acesta. De câteva ori străbătură străzi largi şi pustii, unde nu se afla decât, poate, vreun câine care se ascundea în umbră. Alteori o apucară pe alei la fel de înguste ca aceea pe care ieşiseră din han, unde, dacă nu erai atent, puteai să calci în cine ştie ce. Nynaeve se plânse pe înfundate de mirosuri, dar nimeni nu încetini.

Întunericul începu să se risipească, preschimbându-se într-un cenuşiu închis. Licăriri slabe care anunţau zorii apărură pe cer, deasupra acoperişurilor dinspre răsărit. Câţiva oameni ieşiră în stradă, bine înfofoliţi pentru a se feri de frig, mergând cu capetele plecate, de parcă încă se visau în pat. Cei mai mulţi nu dădeau nici o atenţie celor din jurul lor. Numai câţiva aruncară câte o privire înspre şirul de oameni şi cai, cu Loial în frunte, şi numai unul dintre ei îi văzu cu adevărat.

Acela ridicase întâi privirea spre ei, la fel ca toţi ceilalţi, cufundat deja în propriile gânduri, apoi se împiedicase brusc, gata să cadă, şi se întorsese pe călcâie ca să-i vadă mai bine. Încă nu se vedeau decât umbre, dar şi asta fusese prea mult. Văzut din depărtare, Ogierul putea să treacă drept un bărbat înalt care ducea de căpăstru un cal obişnuit, sau drept unul de statură medie, cu un cal pirpiriu. Având-i însă pe ceilalţi după el, Loial arăta exact atât de mare cum şi era, o data şi jumătate cât un om, oricât de înalt. Trecătorul se uitase lung apoi, cu un strigăt înăbuşit, plecase în fugă, cu mantia fluturându-i în urmă.

Cu timpul, aveau să mai apară şi alţii. Rand trase cu ochiul la o femeie care mergea grăbită pe cealaltă parte a străzii, fără să vadă altceva decât pavajul pe care călca. În scurtă vreme, aveau să apară mai mulţi care să-i poată observa. Cerul de la răsărit se lumină.

— Acolo, rosti în cele din urmă Loial. E acolo, dedesubt.

Şi le arătă o prăvălie, încă ferecată pentru noapte. Mesele din faţă erau goale, prelatele de deasupra lor, strânse şi legate, uşile, zăvorite bine. La ferestrele de deasupra, unde locuia proprietarul, nu se vedea nici o lumină.

— Dedesubt? sări Mat, nevenindu-i să creadă. Şi cum facem să...?

Moiraine ridică un braţ, îndemnându-l să tacă, şi le făcu semn s-o urmeze pe aleea de lângă prăvălie. Cai şi oameni laolaltă, ei se înghesuiră în locul liber dintre două clădiri. Din pricina zidurilor înalte, acolo bezna era încă de nepătruns.

— Trebuie să fie o uşă care dă în pivniţă, şopti Moiraine. Ah, da.

Brusc, se făcu lumină. Deasupra palmei întinse a femeii apăru un glob care scânteia puternic, cam cât pumnul unui bărbat, şi care se mişca odată cu mâna ei. Rand se gândi că trecuseră prin multe dacă nimeni nu mai părea tulburat de asta,

Moiraine îşi apropie palma de uşile pe care le găsise, undeva jos. Erau uşor înclinate şi ferecate cu un zăvor prins în nişte cârlige zdravene şi cu un lacăt de fier mai mare decât mâna lui Rand şi plin de rugină. Loial trase uşor de el.

— Pot să-l smulg, cu zăvor cu tot, dar o să facă atâta zgomot, încât o să trezească tot cartierul.

— Mai bine să nu stricăm nimic, dacă nu-i absolut necesar, răspunse Moiraine.

Ea cercetă cu atenţie lacătul, apoi, pe neaşteptate, lovi uşor cu toiagul fierul ruginit, iar lacătul se deschise pe dată. Cu mişcări grăbite, Loial îl scoase de la locul lui şi deschise uşile larg. Moiraine coborî pe rampa care ieşi la iveală, luminându-şi calea cu ajutorul globului din palmă. Aldieb o urmă, păşind graţios.

— Aprindeţi lămpile şi coborâţi, le şopti ea. Avem loc. Iute. În curând o să se lumineze.

În grabă mare, Rand dezlegă lămpile de pe şaua calului de povară, dar, chiar înainte s-o aprindă pe prima, îşi dădu seama că deja putea distinge chipul lui Mat. În câteva minute, străzile aveau să se umple de oameni, iar proprietarul prăvăliei avea să coboare pentru a începe treaba, şi toţi aveau să se întrebe de ce erau atâţia cai pe alee. Mat mormăi ceva, nemulţumit de ideea de a aduce caii înăuntru, dar Rand se simţi uşurat când îl conduse pe al său în josul rampei. Mat îl urmă, mormăind în continuare, dar la fel de grăbit.

Lampa lui Rand se clătina în vârful băţului, lovindu-se de tavan dacă nu era atent. Nici Roşcatul, nici calul de povară nu se simţeau în largul lor pe rampă. După ce ajunse jos, se dădu la o parte din calea lui Mat. Moiraine lăsă globul de lumină să se stingă, dar, pe măsură ce coborau şi ceilalţi, încăperea se lumină din ce în ce mai mult.

Pivniţa avea aceleaşi dimensiuni ca şi clădirea de deasupra. Cel mai mult spaţiu era ocupat de coloanele de cărămidă, mai înguste la bază şi cam de cinci ori mai late la vârf, aducând cu nişte arcade. Era loc îndeajuns pentru toţi, dar Rand tot se simţea înghesuit. Creştetul lui Loial ajungea până în tavan. După cum lăsase să se înţeleagă lacătul cel ruginit, încăperea nu mai fusese folosită de multă vreme. Podeaua era goală, în afară de câteva butoaie sparte, pline cu tot felul de nimicuri, şi de un

strat gros de praf care se ridicase de la pământ şi plutea în lumina lămpilor.

Lan intră ultimul şi, de îndată ce-l duse pe Mandarb până jos, se întoarse să închidă uşile.

— Sânge şi cenuşă, mârâi Mat, de ce să fi construit o poartă dintr-aia într-un loc ca ăsta?

— Dar n-a fost mereu aşa, spuse Loial, al cărui glas tunător răsună în pivniţa pustie. Nicidecum!

Rand îşi dădu brusc seama că Ogierul era mânios, şi se tulbură.

— Cândva, aici erau copaci. Tot soiul de copaci dintre cei care creşteau prin acest ţinut, toţi copacii pe care Ogierii îi puteau face să prindă rădăcini. Falnicii Copaci, înalţi de o sută de picioare. Crengi pline de frunze şi adieri răcoroase care să poarte cu ele mirosul frunzelor şi al florilor şi să menţină vie amintirea păcii din stedding. Şi toate astea au pierit, pentru ce?!

Şi lovi cu pumnul într-o coloană care păru să se cutremure. Rand era sigur că auzise cărămizile sfărâmându-se. Din tavan se prăvăli o cascadă de tencuială.

— Ceea ce s-a ţesut deja nu mai poate fi schimbat, rosti cu blândeţe Moiraine. Dacă ne dărâmi clădirea în cap, n-o să faci copacii să crească din nou.

Sprâncenele căzute ale lui Loial îi dădeau un aer mai stânjenit decât putea exprima un chip omenesc.

— Poate, cu ajutorul dumitale, Loial, vom împiedica Umbra să se întindă şi peste desişurile care încă mai exista. Ne-ai adus în locul pe care-l căutam.

Când ea se duse lângă un perete, Rand îşi dădu seama că acesta era altfel decât ceilalţi. În primul rând, nu era din cărămidă, ci din piatră meşteşugit lucrată, împodobit cu un model complicat de frunze şi corzi de iederă şi deschis la culoare, în ciuda stratului de praf. Cărămizile şi mortarul care le ţinea în loc erau vechi, dar ceva din zidul de piatră spunea că acesta fusese acolo cu mult, mult înainte, pe când cărămizile nici măcar nu fuseseră scoase din cuptor. Constructorii clădirii, care şi ei dispăruseră de secole, folosiseră ceea ce era deja în picioare, iar alţi oameni, veniţi după aceea, transformaseră totul într-o pivniţă.

O parte din zidul împodobit, aflată chiar la mijloc, era şi mai frumos ornată decât restul, care, prin comparaţie, părea o schiţă

grosolană. Frunzele desenate pe piatră păreau moi, împietrite în loc în clipa în care o adiere blândă de vară le făcea să se înfioare. În ciuda acestui fapt, păreau şi foarte vechi, mult mai vechi decât restul peretelui, aşa cum şi acesta era mai vechi decât pereţii de cărămidă. Loial privea într-acolo, de parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, chiar şi în stradă, urmărit de mulţime.

— Avendesora, şopti Moiraine, mângâind o frunză ca de trifoi, desenată în piatră.

Rand cercetă desenul; nicăieri nu se mai vedea nici o altă frunză la fel cu aceea.

— Frunza din Copacul Vieţii este cheia, rosti femeia Aes Sedai, şi, pe dată, frunza se desprinse şi căzu în palma ei.

Rand clipi surprins; din spatele său, se auziră exclamaţii de uimire. Frunza păruse să facă parte din desen, la fel ca toate celelalte. Netulburată, femeia Aes Sedai o aşeză la loc, puţin mai jos. Frunza cu trei vârfuri se fixă în perete, de parcă tocmai acolo îi era locul, şi deveni din nou una cu desenul. Imediat, tot aspectul peretelui se schimbă.

De-acum, Rand era aproape convins că vedea frunzele tremurând în bătaia unei adieri tainice; mai că-i venea să creadă că, pe sub stratul de praf, ele erau verzi, un covor de verdeaţă primăvăratică acolo, în pivniţa luminată cu lămpi. Străvechiul desen se despică. La început, deschizătura era aproape cu neputinţă de observat, apoi ea se lăţi, pe măsură ce jumătăţile peretelui se răsuciră încet, înspre ei, până când se deschiseră cu totul. Pe spatele uşilor se afla acelaşi desen ca pe faţă, aceeaşi revărsare de frunze şi de corzi de iederă, părând aproape vii. În spate, acolo unde ar fi trebuit să se vadă adâncul pământului, sau pivniţa din clădirea vecină, imaginea lor se reflecta vag într-o suprafaţă mată, care sclipea slab.

— Am auzit, începu Loial, cu durere, dar şi cu teamă în glas, că era o vreme când Porţile sclipeau ca nişte oglinzi. Era o vreme când călătorul care străbătea Căile păşea scăldat în razele soarelui, sub cerul limpede. Aşa era cândva.

— N-avem timp de pierdut, replică Moiraine.

Lan trecu pe lângă ea, cu Mandarb de căpăstru, ducând în mână băţul cu lampa la vârf. Imaginea sa umbrită se apropie din partea opusă, conducând umbra calului. Omul şi imaginea se contopiră, părând a se cufunda în suprafaţa sclipitoare, şi

dispărură. O clipă, armăsarul cel negru se împotrivi. Căpăstrul părea să-l lege de umbra tulbure a propriei imagini. Frâiele se încordară, iar calul dispăru şi el înăuntru.

O vreme, toţi cei din pivniţă rămaseră cu ochii aţintiţi la Poartă.

— Iute, îi îndemnă Moiraine. Eu trebuie să trec ultima. Nu putem lăsa Poarta deschisă, ca s-o găsească cineva din întâmplare. Iute.

Oftând din greu, Loial păşi prin oglindă. Dându-şi capul pe spate, calul cel uriaş încercă să se ferească, dar ceva îl trase cu putere înăuntru. Dispărură cu totul, la fel ca Străjerul şi Mandarb.

Şovăind, Rand îndreptă lampa spre Poarta. Aceasta se contopi cu imaginea ei, apoi dispăru. El se forţă să păşească mai departe, urmărind băţul care dispărea şi el bucată cu bucată, apoi trecu la rândul lui, contopindu-se cu imaginea reflectată. Gura i se căscă. Simţi pe piele un fior de gheaţă, ca şi cum trecea printr-un zid de apă rece. Timpul părea să se prelungească la nesfârşit; frigul îl cuprindea încet-încet, acoperindu-i fiecare por.

Brusc, fiorul se sparse ca o bulă de săpun, iar el se opri ca să-şi tragă sufletul. Pătrunsese pe Căile de Taină. Drept în faţă, Loial şi Lan aşteptau răbdători, împreună cu caii. În jurul lor era beznă, care părea să se întindă la nesfârşit. Lămpile îi scăldau într-un cerc îngust de lumină, prea slabă, ca şi cum ceva se lupta cu strălucirea sau o înghiţea.

Simţindu-se dintr-odată neliniştit, Rand trase de frâie. Roşcatul şi calul de povară pătrunseră înăuntru dintr-un salt, aproape răsturnându-l. Împleticindu-se, îşi recăpătă echilibrul şi se duse repede lângă Străjer şi Ogier, trăgând după sine şi caii speriaţi, care nechezau încetişor. Până şi Mandarb părea ceva mai liniştit, văzând şi alţi cai alături de el.

— Când treci printr-o poartă, Rand, nu te grăbi, îl avertiză Loial. Înăuntru e altfel decât afară. Priveşte.

El se uită îndărăt, acolo unde-i arătase Ogierul, aşteptându-se să vadă aceeaşi strălucire domoală. În loc de asta, descoperi că putea să vadă în pivniţă, ca printr-un vitraliu uriaş aşezat acolo, în beznă. Observă, tulburat, că de jur împrejurul acestei ferestre spre pivniţă părea să nu mai existe nimic, decât bezna.

Spuse asta cu voce tare, încercând să râdă, dar Loial îl luă în serios.

— Poţi să-i dai ocol cu pasul, dar de pe partea cealaltă n-ai vedea nimic. Totuşi, nu te-aş sfătui. Cărţile nu spun foarte limpede ce se afla în spatele unei Porţi. Cred că te-ai putea rătăci pe acolo pentru totdeauna.

Rand scutură din cap şi încercă să-şi îndrepte atenţia spre Poarta însăşi, şi nu spre ceea ce se afla în spatele ei, numai că şi aşa se tulbura destul de tare. Dacă ar mai fi avut la ce să se uite, prin bezna care înconjura Poarta, ar fi făcut-o. Moiraine şi ceilalţi se vedeau destul de limpede în pivniţă, prin deschizătura fumurie, dar se mişcau ca într-un vis. Fiecare pas părea un gest măreţ, exagerat. Mat se îndreptă spre Poartă ca şi cum s-ar fi deplasat printr-o bucată imensă de piftie, părând că înoată.

— Roata se învârte mai repede aici, înăuntru, îi explică Loial, apoi îşi roti privirile prin întunericul dimprejurul lor şi lăsă umerii în jos, abătut. Nimeni dintre cei în viaţă nu ştie totul despre acest loc. Mi-e frică de ceea nu ştiu despre Căi, Rand.

— Cel Întunecat, interveni Lan, nu poate fi înfrânt fără să înfrunţi primejdiile. Dar suntem încă în viaţă şi avem şi nădejdea de a rămâne aşa şi pe mai departe. Nu ceda înainte să fii înfrânt, Loial.

— N-ai mai vorbi cu atâta încredere dacă ai mai fi fost vreodată pe aici, răspunse Ogierul; glasul său, de obicei atât de răsunător, era grav. Privea ţintă în întuneric, de parcă ar fi văzut ceva apropiindu-se. Nici eu n-am mai fost, dar am văzut Ogieri care au pătruns printr-o Poartă şi s-au întors. N-ai mai vorbi aşa, dacă ai fi făcut-o şi dumneata.

Mat trecu de poartă şi începu din nou să se mişte firesc. Vreme de o clipă, rămase pe loc, privind ţintă împrejur, la întunericul care părea să se întindă la nesfârşit, apoi veni în fugă spre ei, cu lampa care se clătina în vârful băţului şi cu calul în urma lui, mai mai să-l dărâme. Unul câte unul, trecură şi ceilalţi. Perrin, Egwene şi Nynaeve se opriră şi ei o clipă, tăcuţi şi uluiţi, înainte să se grăbească să se alăture grupului. Fiecare lampă lărgea cercul de lumină, dar nu atât cât ar fi trebuit. S-ar fi zis că bezna se adâncea cu cât era mai multă lumină, de parcă se lupta din răsputeri să nu fie străpunsă.

Era un gând pe care Rand îşi dorea să-l uite. Faptul că se aflau aici era îndeajuns de îngrijorător, şi fără ca întunericul să

prindă viaţă. Cu toate acestea, cu toţii păreau să simtă apăsarea. Mat renunţase la replicile sale în doi peri, iar Egwene părea să-şi dorească să nu fi venit cu ei. În tăcere priveau Poarta, ultima fereastră înspre lumea pe care o cunoşteau.

În cele din urmă, în pivniţă rămase doar Moiraine, luminată slab de lampa pe care o avea cu ea. Femeia Aes Sedai se mişca tot ca prin vis. Mâna ei se plimbă încet pe perete, până ce găsi frunza de Avendesora care se afla, şi pe această parte, undeva mai jos, aşa cum o aşezase Moiraine pe partea cealaltă. Scoţând-o din loc, o aşeză acolo unde fusese la început. Rand se întrebă brusc dacă se mutase şi cealaltă.

Femeia Aes Sedai veni înăuntru, conducând-o pe Aldieb, în timp ce porţile de piatră începură să se închidă încet în urma ei. Se apropie de grup, iar porţile rămaseră cufundate în întuneric. Fereastra spre pivniţă se îngustă, apoi dispăru, înghiţită de bezna care se întinse peste tot în jurul lor, dincolo de cercul slab de lumina.

Brusc, li se păru că lămpile erau singura sursă de lumină rămasă pe lume. Rand îşi dădu seama că era înghesuit umăr la umăr între Perrin şi Egwene. Fata îl privi cu ochii mari şi veni şi mai aproape, iar Perrin nu făcu niciun gest să se tragă mai încolo. Atingerea altei fiinţe umane îţi dădea puţin curaj, acum că toată lumea se cufundase în întuneric. Până şi caii păreau să simtă neliniştea care-i împingea din ce în ce mai aproape unul de altul.

Părând netulburaţi, Moiraine şi Lan se urcară pe cai, iar femeia Aes Sedai se aplecă înainte, cu braţele sprijinite pe toiagul sculptat, aşezat de-a curmezişul şeii.

— Trebuie să plecăm, Loial.

Acesta tresări, apoi încuviinţă energic din cap.

— Da, da, Aes Sedai, ai dreptate. Să nu pierdem nici o clipă.

Şi le arătă o dungă lată şi albă care se întindea sub picioarele lor, iar Rand se trase iute la o parte. La fel făcură şi ceilalţi din Ţinutul celor Două Râuri. Rand se gândi că podeaua trebuia să fi fost cândva netedă, dar acum era plină de găuri, ca nişte pete de vărsat. Dunga albă era întreruptă în mai multe locuri.

— Asta duce de la Poartă la prima Călăuzire. De acolo…

Loial se uită îngrijorat în jur, apoi se urcă în şa, fără să se mai teamă ca înainte. Pe spinarea acestuia fusese aşezată cea

mai mare şa găsită de şeful grăjdarilor, dar tot nu era îndeajuns de încăpătoare pentru Ogier. Picioarele sale atârnau până la genunchii animalului.

— Să nu pierdem nici o clipă, mormăi el, iar ceilalţi îi urmară exemplul, fără nici o tragere de inimă.

Moiraine şi Lan înaintau de-o parte şi de alta a lui Loial, urmând dunga albă prin întuneric. Toţi ceilalţi se înghesuiau în urma lor, cât puteau de aproape unul de altul, cu lămpile legă-nându-se deasupra capetelor. Acestea ar fi trebuit să dea suficientă lumina cât pentru o casă întreagă, dar la zece picioare depărtare nu se mai vedea nimic. Bezna înghiţea totul, ca şi cum acolo ar fi fost un zid. Scârţâitul şeilor şi tropotul copitelor pe piatră nu părea să răsune dincolo de marginea cercului de lumină.

Mâna lui Rand se tot îndrepta spre sabie, dar nu pentru că i-ar fi trecut prin cap că era ceva acolo, vreo făptură de care trebuia să se apere. De fapt, părea că nu există niciun loc în care să se poată ascunde vreo făptură. Cercul de lumină din jurul lor putea la fel de bine să fie o peşteră, înconjurată pe toate părţile de stâncă, fără cale de ieşire. Oricât ar fi înaintat, nu se schimba nimic. Rand pipăia mânerul sabiei ca şi cum strânsoarea mâinii sale ar fi putut îndepărta stânca pe care o simţea de jur împrejur. Atingând sabia, îşi amintea de învăţăturile lui Tam şi, pentru scurtă vreme, putea regăsi liniştea din hău. Dar sentimentul acela apăsător reapărea de fiecare dată, micşorând hăul până ce acesta rămânea doar ca o peşteră în mintea lui, şi trebuia să o ia de la capăt, atingând sabia lui Tam pentru a-şi aminti.

Când, în cele din urmă, peisajul se schimbă, se simţi mai uşurat, deşi era vorba doar despre o lespede înaltă, aşezată vertical, care apăru din beznă în faţa lor. Dunga cea albă se oprea la piciorul ei. Pe suprafaţa întinsă se vedeau linii răsucite din metal, meşteşugit trasate, care-i aminteau lui Rand de nişte corzi de iederă sau de frunze. Pete incolore acopereau şi piatra, şi metalul.

— Călăuzirea, spuse Loial, şi se aplecă în şa pentru a privi încruntat liniile de metal.

— Scrierea Ogier, observă Moiraine, dar semnele sunt atât de şterse, încât de-abia pot să-mi dau seama ce spune.

— Nici eu nu prea înţeleg ce scrie replica Loial, dar e suficient ca să ştiu că trebuie s-o luăm pe aici.

Şi îşi îndemnă calul într-o direcţie anume, îndepărtându-se de Călăuzire. Razele de lumină dădură la iveală alte construcţii din piatră, care păreau să fie poduri cu pereţi de stâncă, înalte, care se pierdeau în depărtare, şi rampe uşor arcuite, fără vreo balustradă, care duceau în sus şi în jos. Însă între acestea şi poduri erau parapete care le ajungeau până la piept, ca şi cum, acolo cel puţin, ar fi existat pericolul să cadă în gol. Parapetele erau alcătuite din bucăţi rotunde de piatră albă, simplă, îmbinate laolaltă într-un chip complicat. Lui Rand, imaginile i se păreau de a dreptul familiare, dar ştia că trebuia să fi fost rodul imaginaţiei sale, care căuta să regăsească ceva cunoscut în acel loc unde totul era straniu.

La piciorul unuia dintre poduri, Loial se opri ca să citească textul scurt de pe coloana îngustă de piatră aflată acolo. Încuviinţând din cap, se îndreptă spre pod.

— Ăsta-i primul pod din drumul nostru, spuse el peste umăr.

Rand se întrebă cum de podul se ţinea în picioare. Copitele cailor scrâşneau, de parcă la fiecare pas se mai desprindea câte o bucăţică de piatră. Peste tot în jur se vedeau găuri, nu foarte adânci, unele minuscule, altele late şi mari, ca şi cum plouase cu acid sau piatra putrezise. Peretele podului era şi el plin de crăpături şi de găuri. Din loc în loc, dispăruse cu totul, lăsând în urmă porţiuni goale, unele ajungând până la o lungime de cal. Podul putea foarte bine să fie făcut din stâncă şi să ajungă până în centrul pământului, dar, aşa cum îl vedea, Rand nu nădăjduia decât să fie îndeajuns de solid pentru a le îngădui să ajungă la celălalt capăt. „Dacă există un capăt.”

În cele din urmă, podul se termină, într-un loc care părea aidoma cu capătul la care se urcaseră. Rand nu vedea decât porţiunile atinse de lumina lămpilor, dar avea impresia că se aflau într-un loc vast, ca un deal cu o porţiune plană la vârf, din care plecau în toate direcţiile poduri şi rampe. O Insulă, după cum le spuse Loial. Se afla acolo şi o Călăuzire, acoperită cu inscripţii – i se păru că stătea drept în mijloc, dar nu avu cum să-şi dea seama dacă era sau nu aşa. Loial citi indicaţiile, apoi îi conduse spre una din rampe, care urca, încolăcindu-se.

După un urcuş lung şi nenumărate ocoluri, rampa îi duse pe o altă Insulă, aidoma celei de pe care plecaseră. Rand încerca

să-şi imagineze cum arăta rampa, dar renunţă. „Insula asta nu poate fi chiar deasupra celeilalte. Pur şi simplu nu se poate.”

Loial cercetă o altă lespede acoperită cu inscripţii, găsi o altă coloană care însemna drumul şi-i conduse spre un alt pod. Rand nu mai reuşea să priceapă încotro se îndreptau.

În cercul lor strâmt de lumină, fiecare pod era exact la fel ca acela dinainte, numai că unele aveau spărturi în pereţi, iar altele, nu. Şi Insulele se diferenţiau numai după lespezile Călăuzirilor, unele fiind mai deteriorate decât altele. Rand pierdu noţiunea timpului; nu mai era sigur nici măcar câte poduri străbătuseră sau câte rampe. Străjerul, în schimb, avea probabil un al şaselea simţ. Tocmai când Rand simţi cum îl apucă foamea, Lan îi anunţă liniştit că era amiază şi coborî de pe cal pentru a le împărţi pâine, brânză şi carne uscată, din proviziile pe care le aveau cu ei. Venise rândul lui Perrin să ducă de căpăstru calul de povară. Se aflau pe o Insulă, iar Loial era preocupat cu descifrarea indicaţiilor de pe lespedea Călăuzirii.

Mat dădu să coboare din şa, dar Moiraine spuse:

— Timpul e prea preţios aici ca să-l irosim. Pentru noi, cel puţin. O să ne oprim numai când vine momentul să dormim.

Lan se urcase deja înapoi pe spinarea lui Mandarb.

Lui Rand îi cam dispăru pofta de mâncare la gândul că urma să doarmă înăuntru. Aici era mereu noapte, dar nu o noapte potrivită pentru somn. Îmbucă totuşi ceva, fără să se dea jos, la fel ca toată lumea. Era greu să ţină în acelaşi timp lampa, mâncarea şi frâiele, însă, chiar dacă crezuse că nu-i mai era foame, dădu gata şi ultimele firimituri de pâine şi de brânză, lingându-şi degetele, şi se gândi cu tristeţe că ar mai fi vrut. Ba chiar îi veni în minte că nu era chiar aşa de rău pe Căile de Taină, până la urmă. Oricum, nu era aşa cum le spusese Loial. Chiar dacă se simţeau ca la apropierea unei furtuni, totuşi nimic nu se schimba. Nimic nu se întâmpla. Era aproape plicticos.

Apoi însă, un mormăit de uimire al lui Loial rupse tăcerea. Rand se ridică în scări, ca să tragă cu ochiul pe lângă Ogier, şi înghiţi în sec: se aflau pe un pod care, la numai câteva picioare în faţa lui Loial, se termina cu o spărtură cu contururi neregulate.

CAPITOLUL 45

Urmăritorul din umbră

Lumina lămpilor se întindea tocmai cât era nevoie pentru a atinge porţiunea cealaltă, care se vedea prin întuneric ca dintele spart al unui uriaş. Calul lui Loial bătu nervos din copită, iar o piatră desprinsă din podea căzu în hăul întunecat de dedesubtul lor. Rand nu auzi niciun zgomot care să arate că ar fi atins fundul.

Îndemnându-l pe Roşcat, se apropie de margine. În jos, atâta cât putea să vadă, coborându-şi lampa din vârful băţului, nu era nimic. Şi sus, şi jos, numai beznă, care înghiţea lumina. Dacă exista un fund, putea să fie la o mie de picioare sub ei. Sau putea să nu existe deloc. În schimb, pe partea cealaltă, văzu cu uimire că podul nu era sprijinit pe nimic. Era foarte subţire, iar dedesubt nu se afla absolut nimic.

Dintr-odată, stânca de sub picioare i se păru subţire ca o foaie de hârtie, iar abisul de dincolo de margine începu să-l tragă în jos. Lampa şi băţul păreau îndeajuns de grele pentru a-l răsturna din şa. Ameţit, se trase înapoi de la margine cu grijă, aşa cum se şi apropiase.

— La asta ne-ai adus, Aes Sedai? întrebă Nynaeve. Toate astea numai ca să aflăm că, până la urmă, trebuie să ne-ntoarcem în Caemlyn?

— Nu trebuie să ne-ntoarcem, răspunse Moiraine. Cel puţin nu până în Caemlyn. Pentru fiecare destinaţie, există multe Căi. Trebuie să ne-ntoarcem numai până ce Loial găseşte alt drum spre Fal Dara. Loial? Loial!

Ogierul îşi mută privirile dintre abis cu un efort vizibil.

— Ce? O, da, Aes Sedai, pot găsi alt drum. Nu…

Ochii i se îndreptară din nou spre hău, fără voia lui, iar urechile îi tresăltară.

— Nu crezusem că totul se putea degrada atât de mult. Dacă până şi podurile se sfărâmă, s-ar putea să nu găsesc drumul pe care-l doresc. S-ar putea să nu găsesc niciun drum de întoarcere. Poate că podurile se prăbuşesc chiar acum în urma noastră.

— Trebuie să existe un drum, spuse Perrin, cu glasul lipsit de expresie; ochii lui păreau să atragă toată lumina, sclipind auriu. „Un lup încolţit, se gândi Rand, uimit. Cu asta seamănă.”

— O să fie după cum ţese Roata, grăi Moiraine, dar eu, una, nu cred că podurile se prăbuşesc atât de repede precum crezi dumneata. Priveşte piatra, Loial. Până şi eu îmi pot da seama că asta s-a petrecut demult.

— Da, rosti rar Loial. Da, Aes Sedai, văd şi eu. Aici nu plouă şi nu e niciun pic de vânt, dar podul ăsta s-a prăbuşit de cel puţin zece ani.

El dădu din cap, zâmbind uşurat, atât de fericit de ceea ce descoperise, încât, preţ de o clipă, păru să uite de teamă. Apoi, privi în jur şi ridică stingherit din umeri.

— Aş putea să găsesc alte drumuri cu mai mare uşurinţă decât cel spre Mafal Dadaranell. Tar Valon, de exemplu? Sau steddingul Shangtai. De la ultima Insulă, mai erau numai trei poduri până acolo. Presupun că de acuma Fruntaşii ar dori să-mi vorbească.

— Fal Dara, Loial, spuse ferm Moiraine. Ochiul Lumii se află dincolo de Fal Dara, şi acolo trebuie să ajungem.

— Fal Dara, încuviinţă fără entuziasm Ogierul.

Ajunşi înapoi la Insulă, Loial cercetă amănunţit lespedea acoperită de inscripţii, cu sprâncenele lăsate foarte jos şi murmurând ca pentru sine. În curând, nimeni nu mai reuşi să-l înţeleagă, căci o dădu pe limba sa, care suna precum ciripitul unor păsări pe tonuri foarte joase. Lui Rand i se păru ciudat că un neam atât de mare avea o limbă atât de muzicală. În cele din urmă, Ogierul dădu din cap. Conducându-i spre podul pe care-l alesese, se întoarse ca să tragă trist cu ochiul la semnul aflat alături de un altul.

— Trei poduri până la stedding Shangtai, oftă el, dar trecu de locul respectiv fără să se oprească şi o apucă pe cel de-al treilea pod care le ieşi în cale. Apoi privi din nou în urmă, plin de regrete, deşi podul care ducea spre casa lui era cufundat în beznă. Rand îşi apropie calul de al lui.

— Când se termină totul, Loial, tu ai să-mi araţi steddingul tău, iar eu, Emond’s Field. Dar nu pe Căile de Taină. O să mergem pe jos sau călare, chiar dacă durează o vară întreagă.

— Dar crezi că se va sfârşi vreodată, Rand?

El se încruntă.

— Ai spus că vom ajunge în Fal Dara în două zile.

— Nu-i vorba despre Căi, Rand. Despre tot restul, răspunse Loial, privind în spate la femeia Aes Sedai, care vorbea încetişor cu Lan, călărind umăr la umăr. Ce te face să crezi că se va termina vreodată?

Podurile şi rampele îi purtară în sus, în jos şi în toate direcţiile. Câteodată dădeau de cărări albe care plecau din dreptul unei Călăuziri, la fel ca aceea pe care o urmaseră la plecarea din Caemlyn. Rand observă că nu era singurul care privea cărările curios şi uşor nostalgic. Nynaeve, Perrin, Mat şi chiar şi Egwene le lăsau în urmă cu mare părere de rău. La capătul fiecăreia se afla o Poartă, o cale de a ieşi din nou în lume, unde era cer, soare şi vânt. Până şi vântul ar fi fost bine venit. Urmăriţi de privirile vigilente ale lui Moiraine, nu se opreau în dreptul nici unei cărări, dar Rand nu era singurul care să privească înapoi, chiar şi după ce Insula, Călăuzirea şi dunga cea albă se pierdeau în întuneric.

Când Moiraine îi anunţă că aveau să înnopteze pe una din Insule, Rand căscă de mama focului. Mat privi bezna care se întindea de jur împrejur şi pufni zgomotos, dar coborî din şa la fel de repede ca restul. Lan şi băieţii dădură şeile jos de pe cai şi-i priponiră, în timp ce Nynaeve şi Egwene pregătiră o sobiţă cu ulei, ca să fiarbă ceaiul. Sobiţa, care arăta ca fundul unei lămpi, era folosită de Străjerii care pătrundeau în Mana Pustiitoare, din câte le spuse Lan, acolo unde ar fi fost primejdios de făcut un foc cu lemne. Străjerul scoase din coşurile de provizii nişte trepiede, în care lămpile puteau fi aşezate de jur împrejurul taberei.

Loial cercetă o vreme Călăuzirea, apoi se aşeză în faţa ei cu picioarele încrucişate şi pipăi piatra plină de praf şi de găuri.

— Odinioară, pe Insule creşteau diverse plante, povesti el cu tristeţe. Aşa se spune în toate cărţile. Exista iarbă verde pe care puteai dormi, moale ca un pat de puf, şi pomi încărcaţi cu fructe, ca să-ţi închei masa cu un măr, o pară sau o gutuie, dulci, coapte şi zemoase, indiferent de vremea de afară.

— Nu-i nimic de vânat, mârâi Perrin, apoi păru surprins de ceea ce rostise.

Egwene îi întinse lui Loial o cană cu ceai, dar el o ţinu în mână fără să bea, privind-o fix, de parcă în adâncurile ei îşi regăsea pomii încărcaţi cu fructe.

— N-ai de gând să iei nici o măsură de apărare? o întrebă Nynaeve pe Moiraine. Sunt convinsă că pe aici umblă făpturi mai rele decât şobolanii. Chiar dacă n-am văzut nimic, o simt.

Femeia Aes Sedai îşi frecă dezgustată palmele.

— Ceea ce simţi este Mana, Puterea cu ajutorul căreia au fost făurite Căile. Nu vreau să folosesc Puterea aici, înăuntru, decât dacă n-am de ales. Mana este atât de puternică, încât, orice aş încerca să fac, n-ar ieşi bine.

Şi, cu asta, îi reduse pe toţi la tăcere, inclusiv pe Loial. Lan se aşeză să mănânce liniştit, ca şi cum punea lemne pe foc; nu conta ce mânca, ci doar să-şi hrănească trupul. Moiraine mâncă şi ea din belşug, cu maniere alese, de parcă nu se aflau pe o stâncă pierdută în mijlocul unei pustietăţi. Rand, în schimb, nu luă decât câteva îmbucături. Flăcăruia sobiţei ajungea numai pentru a fierbe apa, dar Rand se aplecă spre ea, ca şi cum îi putea absorbi căldura, atingându-i cu umerii pe Mat şi pe Perrin. Cu toţii se aşezară înghesuiţi în jurul sobiţei. Mat uitase de pâinea, brânza şi carnea pe care le ţinea în mână, iar Perrin îşi pusese jos farfuria de tinichea după numai câteva îmbucături. Atmosfera deveni din ce în ce mai mohorâtă; cu toţii stăteau cu capul plecat, speriaţi de bezna dimprejur.

Moiraine îi cerceta cu privirea în timp ce mânca. În cele din urmă, îşi puse jos farfuria şi-şi şterse buzele cu un şervet.

— Pot să vă spun un lucru care să vă înveselească. Nu cred că Thom Merrilin a murit.

Rand o sfredeli cu privirea.

— Dar… Pieritul…

— Mat mi-a spus ce s-a petrecut în Whitebridge, continuă femeia Aes Sedai. Oamenii de acolo au pomenit de un Menestrel, dar nu au spus şi c-ar fi murit. Dacă ar fi fost ucis, mi-ar fi spus-o precis. Whitebridge nu e un oraş atât de mare pentru ca un Menestrel să treacă neobservat. Iar Thom face parte din Pânza care se ţese în jurul vostru. Are un rol mult prea important pentru a dispărea aşa de repede.

„Prea important? se gândi Rand. Dar de unde ştie Moiraine…?”

— A văzut Min ceva legat de Thom?

— A văzut multe, răspunse Moiraine pe un ton misterios. Legat de voi toţi. Aş vrea să pot înţelege măcar jumătate din câte a văzut, dar nici măcar ea nu e în stare să înţeleagă.

Vechile stavile se prăbuşesc. Dar, indiferent ce ar face Min, ea vede adevărul. Sorţile voastre sunt unite. A lui Thom, la fel.

Nynaeve pufni dispreţuitoare şi-şi mai turnă o cană cu ceai.

— Nu înţeleg cum de-a putut vedea ceva legat de noi, râse Mat. Din câte-mi amintesc, nu şi-a luat nici o clipă ochii de la Rand.

Egwene ridică dintr-o sprânceană.

— Da? Asta nu mi-ai spus, Moiraine Sedai.

Rand trase cu ochiul la ea. Nu-l privea, dar tonul pe care vorbise fusese prea liniştit.

— I-am vorbit o singură dată, răspunse el. Se îmbracă în haine băieţeşti şi are părul la fel de scurt ca al meu.

— I-ai vorbit. O dată, îngână Egwene, dând încet din cap; tot fără să-l privească, îşi duse cana la buze.

— Min e doar o fată care lucra la hanul din Baerlon, interveni Perrin. Nu ca Aram.

Egwene se înecă dintr-odată cu ceaiul.

— Prea fierbinte, murmură ea.

— Cine-i Aram? întrebă Rand.

Perrin zâmbi, aşa cum făcea Mat pe vremuri, când pregătea vreo şotie, şi coborî ochii.

— Un Pribeag, răspunse Egwene, nepăsătoare, dar cu obrajii roşii ca focul.

— Un Pribeag, repetă şi Perrin, liniştit. Unul care dansează. Ca o pasăre. Nu aşa ai spus, Egwene? Că era ca şi cum ai fi zburat pe aripile unei pasări?

Egwene îşi puse cana jos cu mişcări ferme.

— Nu ştiu dacă şi voi sunteţi obosiţi, dar eu, una, mă duc să mă culc.

Când ea se înfăşură în paturi, Perrin se întinse spre Rand, îi dădu un ghiont în coaste şi-i făcu şmechereşte cu ochiul. Rand se trezi că-i răspunde cu un rânjet. „Arde-m-ar focul, ce bine a ieşit de data asta. Aş vrea să ştiu şi eu aşa de multe lucruri despre femei ca Perrin.”

— Rand, începu Mat cu un glas viclean, poate c-ar trebui să-i povesteşti lui Egwene despre Else, fiica fermierului Grinwell.

Egwene înălţă capul, uitându-se mai întâi la Mat, apoi la Rand, iar el se ridică iute ca să-şi ia paturile.

— Ce somn mi s-a făcut…

Atunci, toţi cei din Emond's Field începură să-şi caute păturile, împreuna cu Loial. Moiraine rămase pe loc, sorbind din ceai. Lan făcu la fel. Străjerul nu părea să vrea vreodată să doarmă, şi nici să aibă nevoie.

Nici măcar când se culcară nu se îndepărtară prea mult unii de alţii. În jurul sobiţei apărură astfel mai multe moviliţe acoperite cu pături, aproape atingându-se.

— Rand, şopti Mat, a fost ceva între tine şi Min asta? Nici n-am văzut-o prea bine. Era drăguţă, dar trebuie să fie cam de vârsta lui Nynaeve.

— Şi cu Else cum e? se auzi şi Perrin, din partea cealaltă. Drăguţă?

— Sânge şi cenuşă, mormăi Rand, nici nu mai pot să vorbesc cu o fată? Parc-aţi fi Egwene.

— Ia vezi cum vorbeşti, după cum ar zice Meştereasa, îl dojeni în batjocura Mat. Dar, dacă nu vrei să-mi spui, eu mă culc.

— Bravo, bodogăni Rand. Ai spus şi tu un lucru cumsecade.

Cu toate acestea, somnul nu veni cu uşurinţă. Piatra era tare, în orice poziţie s-ar fi aşezat, iar scobiturile se simţeau şi prin pătură. N-avea cum să-şi închipuie că s-ar fi aflat altundeva decât înăuntrul Căilor, făurite de bărbaţii care frânseseră lumea, atinşi de către Cel Întunecat. În minte îi revenea mereu imaginea podului prăbuşit, sub care nu se găsea nimic.

Întorcându-se pe o parte, îl văzu pe Mat care se uita la el sau, mai bine zis, prin el. Pesemne că-şi amintise de bezna care-i înconjura, uitând de orice glumă. Rand se întoarse pe cealaltă parte şi-l văzu pe Perrin, care avea şi el ochii deschişi. Îi părea mai puţin speriat decât Mat, dar avea mâinile împreunate pe piept şi-şi lovea nervos degetele unul de altul.

Moiraine le dădu ocol, îngenunchind alături de fiecare şi aplecându-se să le vorbească încet. Rand nu auzi ce-i spusese lui Perrin, dar acesta îşi luă mâinile de pe piept. Când ajunse şi la el, cu chipul aproape lipit de al lui, îi spuse în şoaptă, încurajator:

— Chiar şi aici, soarta ta te apără. Nici măcar Cel Întunecat nu poate schimba cu totul Pânza. Câtă vreme eşti în preajma mea, nu-ţi poate face rău. Visele tale sunt în siguranţă. Măcar pentru o vreme.

Când ea trecu la Mat, Rand se întreba dacă într-adevăr credea că era aşa de uşor, că nu trebuia decât să-i spună că era în siguranţă, iar el avea s-o şi creadă. Totuşi, se simţi cumva mai bine – oricum, un pic mai sigur pe el. Gândindu-se la asta, adormi şi nu visă nimic.

Lan îi trezi. Rand se întrebă dacă Străjerul se odihnise şi el puţin; nu arăta obosit, nici măcar ca ei, care zăcuseră câteva ceasuri pe piatra tare. Moiraine le dădu răgazul să facă un ceai, dar numai câte o singură cană de fiecare. Masa de dimineaţă o mâncară în şa. Loial şi Străjerul erau în frunte. Mâncară acelaşi lucru ca şi în ziua precedentă, pâine, brânză şi carne uscată. Rand se gândi că pesemne se săturaseră cu toţii de felul ăsta de mâncare.

La scurtă vreme după ce terminară, Lan îi anunţă liniştit:

— Ne urmăreşte cineva. Sau ceva.

Se aflau la mijlocul unui pod şi nu vedeau niciunul din capete. Mat scoase o săgeată din tolbă şi, înainte să-l poată opri cineva, o slobozi în bezna din spatele lor.

— Ştiam eu că nu trebuia să fac asta, mormăi Loial. Niciodată să n-ai de-a face cu o Aes Sedai, decât în stedding.

Înainte ca Mat să apuce să mai tragă o dată, Lan îi smuci arcul.

— Opreşte, ţăran nătâng. N-ai de unde să ştii cine e.

— Numai acolo nu-ţi pot face nimic, continuă Ogierul.

— Ce-ar mai putea fi pe aici, în afară de nişte făpturi rele? întrebă Mat.

— Aşa spuneau Fruntaşii, şi ar fi trebuit să-i ascult.

— Noi, de exemplu, spuse sec Străjerul.

— Poate că-i un alt călător, sugeră încrezătoare Egwene. Poate vreun Ogier.

— Ogierii au mai mult bun simţ şi nu folosesc Căile, mârâi Loial. Cu toţii, în afară de Loial, care n-are bun simţ deloc. Aşa spunea mereu Fruntaşul Haman, şi e adevărat.

— Ce simţi, Lan? întrebă Moiraine. E cineva care-l slujeşte pe Cel Întunecat?

Străjerul clătină încet din cap.

— Nu ştiu, răspunse, de parcă era el însuşi surprins. Nu-mi dau seama. Poate e din pricina Căilor şi a Manei. Totul pare ciudat, însă, orice ar fi, nu încearcă să ne ajungă din urmă. La ultima Insulă, aproape că a dat peste noi, şi s-a retras pe dată

dincolo de pod. Cu toate astea, dacă rămân puţin în urmă, poate reuşesc să-l iau prin surprindere şi să văd cine sau ce e.

— Dacă rămâi în urmă, Străjerule, spuse ferm Loial, o să-ţi petreci restul zilelor aici, înăuntru. Chiar dacă ştii să citeşti în limba Ogierilor, n-am auzit şi n-am citit niciodată de vreun om care să poată găsi drumul mai departe de prima Insulă, fără un Ogier care să-l călăuzească. Spune, chiar ştii să citeşti în limba mea?

Lan clătină iarăşi din cap, iar Moiraine zise:

— Câtă vreme acest urmăritor nu ne face necazuri, o să-l lăsăm în pace şi noi. Nu avem vreme de pierdut.

În timp ce străbăteau podul către următoarea Insulă, Loial spuse:

— Dacă-mi aduc aminte bine de ultima Călăuzire, există aici un drum care duce în Tar Valon. Facem până acolo cel mult jumătate de zi. Până în Mafal Dadaranell o să ne ia mai mult. Sunt convins că…

Dar se întrerupse când lumina lămpilor atinse lespedea Călăuzirii. Aproape de vârful acesteia, piatra era plina de semne incrustate adânc, cu linii ferme şi ascuţite. Dintr-odată, Lan se încordă vizibil. Rămase nemişcat în şa, dar lui Rand i se păru că putea să simtă totul în jur, chiar şi cum respirau ceilalţi. Străjerul începu să dea ocol lespezii de piatră, îndepărtându-se încet de ea. Călărea de parcă era pregătit să fie atacat sau să atace el însuşi.

— Asta explică multe, spuse încet Moiraine, şi mă sperie. Atât de multe. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mana, stricăciunile. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce anume? întrebă Nynaeve, în acelaşi timp cu Loial, care izbucni:

— Ce e? Cine a făcut asta? N-am văzut şi n-am auzit niciodată de aşa ceva.

Femeia Aes Sedai se uită liniştită la ei.

— Trolocii, răspunse ea, fără să bage în seamă exclamaţiile lor de teamă. Sau Pieriţii. Aceste rune sunt din cele folosite de troloci. Pesemne că au descoperit cum să deschidă Căile şi aşa au ajuns neobservaţi până în Ţinutul celor Două Râuri – prin Poarta de la Manetheren. Există cel puţin o Poartă în mijlocul Manei Pustiitoare.

Înainte să continue, privi spre Lan; Străjerul se îndepărtase destul de mult, astfel încât nu i se mai zărea decât strălucirea slabă a lămpii.

— Manetheren a fost distrus, dar aproape nimic pe lume nu poate distruge o Poartă. Aşa au reuşit Pieriţii să treacă de Caemlyn cu o întreagă armată, fără ştirea celor de pe drumul de la Mana şi până în Andor. Oprindu-se puţin, ea îşi atinse gânditoare buzele. Totuşi, pesemne că încă nu ştiu toate drumurile, altfel ar fi dat năvală în Caemlyn pe poarta pe care am intrat noi. Da.

Rand se cutremură la gândul că se strecurau prin Căile de Taină, când în orice clipă puteau să dea peste sute sau poate mii de troloci care-i aşteptau în întuneric, făpturi uriaşe şi pocite, cu chip de fiară, care mârâiau năpustindu-se prin beznă ca să-i omoare. Sau chiar mai rău.

— Nu le vine uşor să străbată Căile, strigă Lan. Nu se îndepărtase prea mult, dar cei din jurul Călăuzirii aproape că nu mai puteau vedea globul palid de lumină aruncat de lampa lui. Moiraine îi conduse spre el. Văzând ce găsise Străjerul, Rand îşi dori să nu fi apucat să mănânce nimic.

La piciorul unuia dintre poduri se înălţau mai multe trupuri împietrite de troloci. Pieriseră tocmai când îşi fluturau de jur împrejur securile încovoiate şi săbiile ca nişte coase. Cenuşii, pline de găuri ca piatra Căilor, trupurile uriaşe erau pe jumătate scufundate în stânca revărsată şi plină de umflături. Unele dintre acestea plesniseră, dând la iveală alte chipuri ca de fiară, ale căror urlete de teamă le îngheţaseră pentru vecie pe buze. Rand auzi pe cineva vărsându-şi maţele în spatele său şi înghiţi în sec pentru a nu i se alătura. Era o moarte oribilă, chiar şi pentru troloci.

La câţiva paşi în spatele lor, podul se termina. Semnul care marca drumul zăcea sfărâmat în mii de bucăţi. Loial coborî uşor de pe cal, trăgând cu ochiul la troloci, ca şi cum s-ar fi temut să nu învie deodată. El cercetă în grabă rămăşiţele semnului, căutând liniile de metal incrustate în piatră, apoi se căţără la loc în şa.

— Acesta era primul pod din drumul spre Tar Valon, îi anunţă el.

Mat, cu capul întors în direcţia opusă trolocilor, tocmai se ştergea la gură cu dosul mâinii. Egwene îşi ascunsese faţa în

palme. Rand veni lângă ea şi o atinse pe umăr, iar fata se întoarse şi-l îmbrăţişă, tremurând. Şi lui îi venea să tremure; numai îmbrăţişarea ei îl împiedica.

— E bine măcar că nu mergem încă în Tar Valon, spuse Moiraine.

Nynaeve se năpusti spre ea.

— Cum poţi să fii atât de liniştită? Am putea să păţim şi noi acelaşi lucru!

— Poate, răspunse calmă Moiraine, iar Nynaeve scrâşni din dinţi atât de puternic, încât Rand o şi auzi. Totuşi, e mai probabil ca bărbaţii Aes Sedai care au făurit Căile să se fi gândit să le protejeze cu ajutorul unor capcane întinse făpturilor Celui Întunecat. Pesemne că tocmai de asta se temeau pe vremea aceea, înainte ca Jumate-Oamenii şi trolocii să fi fost alungaţi în mijlocul Manei Pustiitoare. Oricum, nu putem să pierdem vremea pe aici, şi orice drum am alege, fie îndărăt, fie înainte, ne poate duce într-o capcană. Loial, ştii care este podul următor?

— Da. Da, partea aceea din Călăuzire era nevătămată, slavă Luminii.

Pentru prima dată, Loial părea la fel de dornic să plece ca Moiraine. Nici nu terminase bine de vorbit, că îşi şi îndemnase calul la drum.

Egwene rămase agăţată de braţul lui Rand până ce trecură de încă două poduri, iar când, în cele din urmă, îi dădu drumul, cerându-şi în şoaptă scuze şi râzând silit, îi păru rău, şi nu doar pentru că îi plăcuse să o simtă ţinându-se de el, ci pentru că descoperise că era mai uşor să fii curajos când cineva avea nevoie de sprijinul tău.

Chiar dacă Moiraine nu credea că ar fi fost cu putinţă să cadă şi ei într-o capcană, şi în ciuda faptului că le spunea mereu să nu zăbovească, îi sili să meargă mai încet decât până atunci, oprindu-i înainte de fiecare pod şi de fiecare Insulă şi mergând singură câţiva paşi, pipăind văzduhul cu braţul întins. Nici măcar Loial şi Lan nu aveau voie să treacă mai departe fără acordul ei.

Neavând de ales, Rand trebuia să se încreadă în ceea ce le spusese despre capcane. Cu toate acestea, el îşi ţinea privirile aţintite în bezna care-i înconjura, de parcă ar fi putut vedea ceva mai departe de zece paşi, şi-şi încordă auzul. Dacă şi trolocii puteau folosi Căile, atunci făptura care-i urmărea putea

fi tot în slujba Celui Întunecat. Sau poate că erau mai multe. Lan le spusese că nu-şi putea da seama limpede. Trecură pod după pod, mâncară fără să coboare din şa, apoi străbătură alte poduri, dar el nu izbuti să audă nimic altceva decât scârţâitul şeilor, copitele cailor şi, din când în când, pe vreunul din grup care tuşea sau bombănea ceva. Apoi, undeva în depărtare, începu să se audă şi şuierul vântului, dar Rand nu-şi dădea seama de unde venea. La început crezu că i se părea, dar cu timpul se convinse că nu era nici o închipuire.

„Ar fi bine să simt iar vântul, chiar dacă-i îngheţat."

Dintr-odată, clipi speriat.

— Loial, n-ai spus tu că înăuntrul Căilor nu exista vânt?

Loial se opri la câţiva paşi de Insula următoare şi-şi lăsă capul pe o parte ca să asculte. Chipul i se albi încet, iar el îşi umezi buzele cu limba.

— Machin Shin, şopti răguşit Ogierul. Vântul cel Negru. Să ne scalde şi să ne apere Lumina. E Vântul Negru.

— Câte poduri mai avem de străbătut? întrebă Moiraine. Câte poduri, Loial?

— Două, cred. Două.

— Atunci haideţi, iute, spuse ea, îndemnând-o pe Aldieb să păşească pe Insulă. Găseşte repede drumul.

În timp ce privea inscripţiile, Loial vorbea cu sine însuşi sau cu oricine era dispus să-l asculte.

— Au ieşit de acolo cu minţile rătăcite, strigând ceva despre Machin Shin. Lumina să ne ajute! Până şi cei pe care Aes Sedai au reuşit să-i vindece, până şi ei…

El cercetă în grabă lespedea şi o apucă în galop spre podul ales, strigându-le:

— Pe aici!

De data aceasta, Moiraine nu mai aşteptă să verifice, ci-i îndemnă pe toţi să pornească în galop, făcând podul să se cutremure sub copitele cailor, cu lămpile clătinându-se puternic deasupra capetelor lor. Loial cercetă din priviri următoarea Călăuzire şi-şi îndemnă calul cel uriaş ca şi cum ar fi participat la o cursă, înainte ca animalul să se fi oprit din fugă. Vuietul vântului se făcu mai puternic. De acum, întrecea chiar şi tropotul copitelor pe piatră. Era în urma lor, şi se apropia.

La ultima Călăuzire nici nu se mai opriră. De îndată ce lumina lămpilor dădu la iveală cărarea cea albă care pleca de

lângă ea, o apucară în direcţia respectivă, tot la galop. Insula dispăru în urma lor, lăsând în urmă doar stânca cenuşie şi plină de găuri şi cărarea cea albă. Rand gâfâia atât de tare, încât nici nu mai era sigur dacă se mai auzea vântul.

Din întuneric apărură şi porţile, împodobite cu tot felul de frunze, singuratice, ca un zid mic, pierdut în noapte. Moiraine se aplecă în şa, întinzând braţul spre sculptură, şi se trase brusc înapoi.

— Frunza de Avendesora nu-i aici! spuse ea. Cheia a dispărut!

— Pe Lumină! strigă Mat. Arde-ne-ar focul pe toţi!

Loial îşi dădu capul pe spate şi scoase un strigăt jalnic, ca un urlet de moarte.

Egwene atinse braţul lui Rand. Buzele îi tremurau, dar nu putea vorbi. El îşi puse mâna peste a ei, nădăjduind că nu arăta mai speriat decât ea, deşi aşa se simţea. Vântul vuia în urma lor, în direcţia în care se afla lespedea Călăuzirii. I se părea că distinge şi nişte glasuri care le strigau nişte vorbe atât de urâte, încât, chiar dacă nu le înţelegea pe de-a-ntregul, se simţea îngreţoşat.

Moiraine ridică toiagul, iar din capătul acestuia ţâşniră flăcări. Nu erau albe şi curate, precum cele pe care Rand şi le amintea din Emond's Field sau din bătălia de dinainte de Shadar Logoth, ci erau străbătute de vârtejuri de un galben murdar, iar prin ele pluteau fărâme negre, ca de cenuşă. Se înălţă şi un fum subţire şi acru, care-l făcu pe Loial să tuşească, iar caii să se foiască nervoşi. Cu toate astea, Moiraine îndreptă toiagul spre porţi. Rand simţi cum fumul îi ardea nările şi gâtul.

Piatra se topi ca untul, frunzele şi corzile de iederă contorsionându-se şi dispărând în flăcări. Femeia Aes Sedai se grăbea din răsputeri, dar nu era uşor să facă o deschizătură îndeajuns de mare pentru toţi. Lui Rand i se părea că linia subţire de piatră topită de-abia se mişca. Mantia sa flutură, parcă bătută de vânt, iar inima îi îngheţă în piept.

— Îl simt, striga Mat, cu glasul tremurat. Pe Lumină, chiar îl simt!

Flacăra se stinse, iar Moiraine lăsă toiagul în jos.

— Gata, spuse ea. Aproape am terminat.

Pe suprafaţa de piatră se vedea o dungă subţire prin care Rand îşi imagina că se întrezărea o rază de lumină – foarte

slabă, dar totuşi o lumină. În ciuda faptului că fuseseră desprinse de poartă, cele două bucăţi mari şi rotunde de piatră rămăseseră la locurile lor. Deschizătura ar fi fost îndeajuns de mare pentru ca toţi să reuşească să treacă, deşi pesemne că Loial trebuia să se culce pe spinarea calului. După ce bucăţile se desprindeau, puteau trece cu toţii. Rand se întrebă cât erau de grele. Ca nişte pietre de moară? Mai mult? „Poate dacă ne dăm jos cu toţii şi împingem… Poate izbutim să dăm una jos, înainte să ne ajungă vântul.” O rafală bruscă îi făcu mantia să fluture. Încercă să nu audă ce-i strigau vocile.

Când Moiraine se trase înapoi, Mandarb se năpusti, în fugă, drept către porţi. Lan şedea ghemuit în şa. În ultimul moment, armăsarul se răsuci, izbind piatra cu umărul, aşa cum fusese învăţat să atace alţi cai, în bătălie. Cu un zgomot puternic, bucăţile se prăvăliră în afară, iar Străjerul şi calul, în avântul lor, străbătură oglinda fumurie a Porţii aflate de cealaltă parte. Lumina dimineţii ajunse până la ei, slabă şi palidă, dar lui Rand i se păru că faţa îi era scăldată de soarele unei amiezi de vară.

Trecând de poartă, Lan şi Mandarb încetiniră. Cu mişcări lente, Străjerul trase de hăţuri şi se întoarse spre ei. Rand nu mai pierdu vremea. Îndreptând-o pe Bela spre deschizătură, o lovi puternic cu palma pe crupă. Egwene nu mai avu timp decât să-i arunce o privire uimită peste umăr, înainte ca Bela să se năpustească prin Poartă.

— Haideţi, afară cu toţii, îi îndemnă Moiraine. Iute! Nu zăboviţi!

În timp ce vorbea, femeia Aes Sedai întinse braţul în care ţinea toiagul şi-l îndreptă spre locul din care veniseră. Din capătul lui ţâşni ceva, ca un şuvoi de lumină lichidă, îngroşat ca un sirop de foc, o ţepuşă scânteietoare, albă, roşie şi galbenă, care se înfipse în beznă, explodând şi fulgerând ca o ploaie de diamante. Vântul urlă de durere şi de mânie. Miile de şoapte care se ascundeau în el răsunară ca un tunet, scoţând răcnete demente, hohote sparte de râs şi ameninţări de-abia auzite care-l înnebuneau pe Rand atât din pricina a ceea ce i se părea că desluşeşte, cât şi a bucuriei răutăcioase care se ghicea îndărătul lor.

Îndemnându-l pe Roşcat cu călcâiele, el se grăbi spre deschizătură, înghesuindu-se după ceilalţi; cu toţii se chinuiau să iasă prin oglinda fumurie în acelaşi timp. Fiorii de gheaţă îl

străbătură din nou, împreună cu senzaţia că era coborât cu faţa în jos într-un iaz la vreme de iarnă şi că apa îi acoperea pielea încetul cu încetul. La fel ca la intrare, i se păru că totul ţine o veşnicie; se întrebă înfrigurat dacă vântul avea să-i prindă în timp ce zăceau aşa, prinşi în capcană.

Senzaţia de frig dispăru brusc, ca şi cum s-ar fi spart un balon, iar el se trezi afară. Calul, care preţ de o clipă zbura ca gândul, se poticni şi aproape că-l răsturnă la pământ. Îşi petrecu ambele braţe pe după grumazul animalului şi se agăţă de el din toate puterile. În timp ce se aşeza mai bine în şa, Roşcatul se scutură, apoi se duse lângă ceilalţi la fel de liniştit ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Afară era frig, dar nu răcoarea dinăuntrul Căilor, ci frigul bine venit şi obişnuit al unei zile de iarnă care-i pătrundea în oase, încet, dar sigur.

Îşi trase mantia pe lângă trup, cu ochii la strălucirea slabă a Porţii de Taină. Lan, aflat lângă el, se aplecă în şa, cu o mână pe mânerul sabiei; şi omul şi calul erau încordaţi, gata să dea navală înapoi, dacă Moiraine nu apărea la vreme.

Poarta se afla în mijlocul unei aglomerări de stânci, la poalele unui deal, ascunsă de tufişuri, în afara locurilor în care bucăţile prăvălite rupseseră crengile negre şi desfrunzite. Tufişurile păreau şi mai moarte decât piatra care mai rămăsese la locul ei, acoperită cu inscripţii.

Încet, încet, oglinda sclipitoare se umflă ca şi cum o bulă uriaşă de aer ar fi urcat la suprafaţa unui iaz. Spatele lui Moiraine apăru dinăuntru, apoi, pas cu pas, femeia Aes Sedai se îndepărtă de imaginea care se reflecta. Ea ţinea în continuare toiagul întins în faţă, şi nu-l coborî nici acum, în timp ce o trăgea pe Aldieb de căpăstru, scoţând-o la iveală. Iapa cea albă fremăta de teamă şi-şi dădea ochii peste cap. Moiraine se trase înapoi, fără să-şi ia ochii de la Poartă.

Aceasta se întunecă. Strălucirea slabă se tulbură, trecând de la cenuşiu la negru strălucitor, până ce se cufundă într-o beznă precum cea de dinăuntru. Vântul vui spre ei, ca de la o mare depărtare. Vocile fără trup erau pline de o poftă nemăsurată de a înghiţi tot ce era viu, de a se hrăni cu durere, erau pline de mânie şi de neputinţă. Vorbele păreau să răsune drept în urechile lui Rand, de-abia înţelese. „Carne dulce, smulsă de pe oase, piele străpunsă; piele jupuită, împletită, ce dulce e să împleteşti fâşii de piele, ce dulci, ce roşii sunt stropii ce cad;

sânge roşu, roşu şi dulce; ţipete dulci, ce frumos răsună, cum mai cântă; cântă şi urlă, urlă şi cântă…”

Şoaptele amuţiră, bezna se risipi, iar Poarta de Taină redeveni o oglindă fumurie, întrezărită prin arcadele de piatră sculptată.

Rand răsuflă adânc, tremurând. Nu era singurul; auzi şi alte oftaturi de uşurare. Egwene era lângă Nynaeve, iar cele două femei se îmbrăţişaseră, lăsându-şi fiecare capul pe umărul celeilalte. Până şi Lan părea uşurat. Deşi chipul său ca de piatră nu lăsa să se vadă nimic, gândurile i se ghiceau din felul în care se aşezase în şa, cu umerii mai puţin încordaţi, privind-o pe Moiraine cu capul uşor plecat.

— N-a putut să treacă, vorbi Moiraine. Aşa am crezut de la bun început, aşa am sperat. Îîîh!

Ea îşi aruncă toiagul la pământ şi-şi frecă palma de mantie. Toiagul era acoperit de un strat gros şi negru de funingine, mai mult de jumătate.

— Mana murdăreşte totul acolo, înăuntru.

— Ce-a fost asta? întreba Nynaeve. Ce-a fost?

Loial păru tulburat.

— Păi, Machin Shin, fireşte. Vântul Negru care fură sufletele.

— Da, dar ce este, de fapt? insistă Nynaeve. Chiar şi pe un troloc poţi să-l priveşti, să-l atingi, dacă rezişti. Dar asta… sfârşi ea tremurând din toate încheieturile.

— E ceva ce dăinuie din Vremea Nebuniei, cred, răspunse Moiraine. Sau chiar din timpul Războiului Umbrei, Războiul cel Mare. Ceva care a rămas atâta vreme ascuns în Căile de Taină încât nu mai poate ieşi. Nimeni nu ştie, nici măcar Ogierii, cât de departe se întind Căile sau cât de adânc pătrund în pământ. Ar putea să fie ceva care s-a născut chiar din ele. Aşa cum spunea Loial, Căile sunt vii, şi orice făptură vie are paraziţi. Poate că e ceva născut din stricăciune, din mizerie. Ceva ce urăşte viaţa şi lumina.

— Opreşte! strigă Egwene. Nu mai vreau s-aud nimic. Când mă gândesc la ce auzeam şoptindu-se…

Fata se cutremură şi tăcu.

— Mai avem lucruri şi mai rele de înfruntat, spuse încet Moiraine. Lui Rand i se păru că nici nu voia să fie auzită.

Femeia Aes Sedai se urcă ostenită în şa şi se aşeză cu un oftat de mulţumire.

— E primejdios să rămână aşa, murmură ea, privind porţile sfărâmate, dar fără să arunce mai mult de o privire spre toiagul ars. Făptura nu poate ieşi, dar oricine poate pătrunde acolo din întâmplare. Agelmar trebuie să trimită oameni să zidească intrarea, după ce ajungem în Fal Dara.

Şi le arătă drumul spre miazănoapte, către turnurile care se zăreau în negurile din depărtare, peste vârfurile copacilor.

CAPITOLUL 46

Fal Dara

Ţinutul din preajma Porţii era o înşiruire de dealuri joase, împădurite, dar în afară de porţi nu mai exista niciun semn al vreunui desiş Ogier. Cei mai mulţi copaci erau numai nişte schelete cenuşii care-şi întindeau spre cer braţele descărnate. Ici şi colo, în pădure, se întâlneau arbori veşnic verzi, dar mai puţini decât se aştepta Rand să găsească, şi chiar şi dintre ei mulţi erau acoperiţi cu frunze sau ace moarte, de culoare brună. Loial nu făcu niciun comentariu, ci doar scutură trist din cap.

— Totul e mort ca în Ţinuturile Pârjolite, şopti Nynaeve, încruntându-se.

Egwene îşi potrivi mantia pe lângă corp şi se înfioră.

— Măcar am ieşit, spuse Perrin, iar Mat adăugă:

— Da, dar unde?

— Shienar, le răspunse Lan. Suntem la Hotare.

În glasul său aspru răsuna ceva care părea să spună „aproape acasă”.

Rand se acoperi mai bine cu mantia, ferindu-se de vânt. Hotarele. Atunci Mana Pustiitoare era aproape. Mana Pustiitoare. Ochiul Lumii. Şi ceea ce căutau.

— Nu mai e mult până în Fal Dara, glăsui Moiraine. Numai câteva mile.

Peste vârfurile copacilor, spre miazănoapte şi la răsărit de ei se înălţau turnuri care se profilau întunecate pe cerul dimineţii. Din pricina dealurilor şi a pădurilor, turnurile dispăreau adesea din vedere, pentru a reapărea, odată ce ajungeau în vârful unui deal dintre cele mai înalte. Rand observă câţiva copaci despicaţi, ca şi cum ar fi fost loviţi de trăsnet.

— Gerul, răspunse Lan, când i se cerură lămuriri. Uneori iarna este atât de friguroasă aici, încât răşina îngheaţă şi copacii plesnesc. Sunt nopţi în care poţi să-i şi auzi trosnind ca nişte flăcări, iar aerul este atât de aspru, încât ţi se pare că şi el poate să se fărâme. S-a întâmplat mai des ca de obicei în iarna trecută.

Rand clatină din cap. Copaci crăpaţi? Şi asta în cursul unei ierni obişnuite. Cum o fi fost însă într-o iarnă ca aceea? Nici nu voia să se gândească.

— Cine spune că a trecut iarna? spuse Mat, clănţănind din dinţi.

— Uită-te în jur, păstorule, ce primăvară frumoasă, răspunse Lan. Dar dacă vrei căldură, ce să zic, o să-ţi fie îndeajuns de cald în locurile bătute de Mană.

Cu glas scăzut, Mat bombăni:

— Sânge şi cenuşă! Sânge şi cenuşă!

Rand de-abia îl auzi, dar părea s-o spună din toată inima.

Începură să treacă pe lângă nişte ferme, dar, deşi era vremea pregătirii bucatelor pentru prânz, din coşurile înalte de piatră nu se înălţa niciun firicel de fum. Pe ogoare nu se vedeau nici oameni, nici animale, deşi, din când în când, apărea câte un plug sau câte o căruţă cu coviltir, lăsate în părăsire, de parcă proprietarul trebuia să se întoarcă din clipă în clipă.

La una din fermele de lângă drum văzură o găină care ciugulea, de una singură, prin curte. Una din uşile hambarului se clătina în bătaia vântului. Cealaltă se desprinsese din balamaua de jos şi atârna pieziş. Casa cea înaltă, care i se părea ciudată lui Rand, obişnuit cu cele din Ţinutul celor Două Râuri, cu acoperişul înalt şi ascuţit, făcut din stinghii late de lemn şi care cobora până aproape de pământ, era tăcută şi liniştită. Niciun câine nu ieşi să latre la ei. În mijlocul curţii se afla o coasă; lângă fântână zăceau îngrămădite cu fundul în sus nişte găleţi.

Moiraine privi încruntată ferma, în timp ce treceau pe lângă ea. Trase de frâie, iar Aldieb îşi zori pasul. Cei cinci din Emond’s Field, împreună cu Loial, călăreau laolaltă, la câţiva paşi în urma ei şi a Străjerului. Rand clătină din cap. Nu-i venea să creadă că prin asemenea locuri putea creşte ceva, vreodată. Dar nici Căile de Taină nu şi le putuse imagina. Chiar şi acum, după ce scăpase de ele, tot nu se putea obişnui cu gândul.

— Nu cred că se aştepta la asta, spuse în şoapta Nynaeve, arătând spre fermele pustii.

— Unde or fi dispărut cu toţii? întrebă Egwene. Şi de ce? Nu se poate să fi plecat de prea multă vreme.

— De ce spui asta? întreba Mat. După cum arată uşa aia, se prea poate ca proprietarii să fi lipsit toată iarna.

Nynaeve şi Egwene îl priviră ca pe un nătâng.

— Perdelele de la ferestre, îi explică răbdătoare Egwene. Arată prea uşoare pentru a fi perdele de iarnă. Chiar şi aici. La cât de frig este, nici o femeie n-ar fi atârnat aşa ceva de mai mult de o săptămână sau două, poate şi mai puţin.

Meştereasa încuviinţă.

— Perdelele, chicoti Perrin, dar zâmbetul îi dispăru, când cele două femei se uitară spre el, ridicând din sprâncene. Oricum, sunt de acord cu voi. Coasa aia nu era prea ruginită. Pesemne că n-a stat mai mult de o săptămână afară. Trebuia să observi asta, Mat, chiar dacă ţi-au scăpat perdelele.

Rand trase cu ochiul la Perrin, încercând să nu pară că se holba. Vederea lui era mai bună decât a celuilalt – sau, cel puţin, aşa fusese, pe când vânau iepuri împreună –, dar tot nu văzuse îndeajuns de bine lama coasei, pentru a-şi da seama dacă era sau nu ruginită.

— De fapt, chiar nu-mi pasă unde au plecat, mormăi Mat. Nu vreau decât să ajung într-un loc unde-i cald. Şi încă repede.

— Dar de ce-au plecat? spuse Rand, cu voce joasă.

Locurile peste care se întindea Mana nu erau departe. Mana Pustiitoare, unde erau Pieriţi şi troloci, cei care nu plecaseră în Andor, pe urmele lor. Mana Pustiitoare, către care se îndreptau şi ei.

Ridică vocea îndeajuns de mult pentru a fi auzit de cei din apropierea lui.

— Nynaeve, poate ca tu şi cu Egwene n-ar trebui să mergeţi la Ochi împreună cu noi.

Cele două femei îl priviră de parcă vorbea aiurea, dar, acum că se aflau atât de aproape de Mană, trebuia să mai facă o încercare.

— Poate că-i destul să fiţi prin apropiere. Moiraine n-a spus cum că ar trebui să veniţi până acolo. Şi nici tu, Loial. Aţi putea să rămâneţi în Fal Dara. Până ne întoarcem. Sau aţi putea să porniţi înspre Tar Valon. Poate că există vreun neguţător care să se îndrepte într-acolo sau, dacă nu, pun rămăşag că Moiraine ar putea închiria o trăsură. Când se termină totul, ne întâlnim în Tar Valon.

— Ta’veren, oftă Loial, ca tunetul care răsună în depărtare. Rand al’Thor, tu şi prietenii tăi atrageţi alte vieţi în jurul vostru şi le faceţi să se preschimbe. Soarta voastră o hotărăşte pe a noastră.

Ogierul ridică din umeri şi, brusc, pe chip îi apăru un rânjet larg.

— În plus, o să fie ceva să-l întâlnesc pe Omul Verde. Fruntaşul Haman vorbeşte mereu despre vremea când l-a întâlnit şi el, la fel ca taică-meu şi mulţi alţii dintre Fruntaşi.

— Aşa de mulţi? întrebă Perrin. Poveştile spun că Omul Verde e greu de găsit şi că nimeni nu-l poate întâlni de două ori.

— De două ori, nu, încuviinţă Loial. Dar eu, unul, nu l-am mai întâlnit, şi nici voi. Pe Ogieri nu pare să-i evite aşa ca pe oameni. Şi ştie atât de multe despre copaci. Până şi Cântecele le cunoaşte.

Rand dădu să continue:

— Voiam să zic că…

Meştereasa îl întrerupse:

— Ea a zis că eu şi Egwene facem şi parte din Pânză. Vieţile noastre se împletesc cu ale voastre. Dacă e să-i dăm crezare, ceva din felul în care se ţese aceasta parte a Pânzei îl poate opri pe Cel Întunecat. Şi teamă mi-e că eu chiar o cred; s-au întâmplat prea multe, ca să mai am îndoieli. Dar dacă eu şi Egwene plecăm, oare ce se va-ntâmpla cu Pânza?

— Încercam numai să…

Din nou, Nynaeve îl întrerupse brusc.

— Ştiu ce încercai.

Îl privi până ce-l făcu să se foiască stingher în şa, apoi chipul i se îmblânzi.

— Ştiu ce încercai, Rand. N-am o părere prea bună despre nici o Aes Sedai, iar despre asta a noastră, cu atât mai puţin, cred. Ideea de a pătrunde în Mană nu mă încântă deloc, dar mai presus de orice îl urăsc pe Părintele Minciunii. Dacă voi, băieţi… mă rog, de fapt de acum aţi crescut, n-ar mai trebui să vă spun aşa, puteţi face ceea ce trebuie, deşi cred că aţi prefera să faceţi orice altceva, ce vă face să credeţi că eu sau Egwene o să ne dăm în lături?

Nu părea să aştepte un răspuns. Strângând din frâie, se încruntă privind-o pe femeia Aes Sedai, care călărea în frunte.

— Mă întreb dacă o să ajungem odată în Fal Dara sau are de gând să ne facă să petrecem noaptea aici.

În timp ce ea se îndrepta spre Moiraine, Mat vorbi:

— A zis c-am crescut. Parcă numai ieri ne spunea că n-ar fi trebuit să ni se dea drumul de la fustele mamei, iar acum zice c-am crescut.

— Păi, nici n-ar fi trebuit să vi se dea drumul, interveni Egwene, dar cam fără tragere de inimă, din câte i se păru lui Rand; ea veni mai aproape şi-şi coborî vocea, ca să n-o poată auzi ceilalţi, deşi Mat, unul, încercă să tragă cu urechea. N-am făcut decât să dansez cu Aram, Rand, îi mărturisi ea încet, fără să-l privească. N-ai să-mi porţi pică pentru c-am dansat cu cineva pe care n-o să-l mai văd niciodată, nu?

— Nu, răspunse el. „Şi de ce oare o fi pomenind de asta acum?”, Fireşte că nu.

Dar îşi aminti brusc de ce-i spusese Min în Baerlon; i se părea că trecuse foarte multă vreme de atunci. „Nu ţi-e sortită, şi nici tu ei, oricum nu aşa cum vă doriţi.”

Oraşul Fal Dara se înălţa pe dealuri, mai sus decât împrejurimile sale. Nu era nici pe departe atât de mare precum Caemlyn, deşi zidul împrejmuitor era la fel de impresionant. Cale de o milă în jurul său, în toate direcţiile, nu se afla decât iarbă şi nimic altceva, şi până şi iarba era tăiată foarte jos. Nici o făptură nu se putea apropia fără să fie observata dintr-unul din multele turnuri în vârful cărora se aflau împrejmuiri de lemn. Zidurile din Caemlyn erau frumoase, în felul lor. În schimb, meşterii care construiseră Fal Dara nu păreau să-şi fi dorit asta. Piatra cenuşie şi mohorâtă părea ameninţătoare, lăsând să se înţeleagă că se afla acolo pentru un singur scop: să apere. Flamurile din vârful turnurilor fluturau în vânt, de parcă Şoimul cel Negru, blazonul din Shienar năpustindu-se asupra prăzii zbura peste tot de-a lungul zidurilor.

Lan îşi dădu gluga pe spate şi, în ciuda frigului, le făcu semn şi celorlalţi să-l urmeze. Moiraine o făcuse deja.

— Aşa e legea în Shienar, le explică Străjerul, şi în toate ţinuturile de la Hotare. Nimeni nu poate pătrunde în oraş cu chipul ascuns.

— Aşa-s de chipeşi toţi? râse Mat.

— Niciun Jumate-Om nu poate trece neobservat dacă-şi descoperă chipul, răspunse sec Străjerul.

Lui Rand îi pieri zâmbetul; Mat se grăbi să-şi dea gluga pe spate.

Porţile erau deschise, înalte şi acoperite cu bare negre de fier, dar o duzină de bărbaţi înarmaţi, cu mantii galbene purtând însemnul Şoimului Negru, stăteau de pază. Peste umăr li se zărea mânerul săbiilor lungi, iar la şold le atârna fie o altă sabie, mai lată, fie un buzdugan sau o secure de luptă. Caii lor erau priponiţi undeva în apropiere, arătând ciudat din pricina armurilor din oţel care le acopereau piepturile, gâturile şi capetele, cu pinteni la scări, gata să o ia din loc într-o clipă. Gărzile nu făcură nici o mişcare pentru a-i opri pe Lan, Moiraine sau pe ceilalţi. În loc de asta, le făcură cu mâna şi îi salutară bucuroşi.

— Dai Shan! strigă unul, fluturându-şi deasupra capului mâinile cu mănuşi de oţel, când îi văzu trecând pe lângă el. Dai Shan!

Alţii strigară:

— Slavă Ziditorilor!

Sau:

— Kiserai ti Wansho!

Loial păru surprins, apoi pe faţă îi apăru un rânjet şi începu să le facă semne cu mâna. Un alt bărbat alergă o vreme pe lângă calul lui Lan, nestingherit de armura pe care o purta.

— Oare Cocorul Auriu o să zboare din nou, Dai Shan?

— Lasă asta, Ragan, îi răspunse scurt Străjerul, iar bărbatul se retrase. Lan le făcu şi el cu mâna celor din gardă, dar dintr-odată chipul i se posomorî şi mai tare.

În timp ce călăreau pe străzile pavate cu piatră, pline de oameni şi de căruţe, Rand se încruntă neliniştit. Fal Dara era plin până la refuz, dar oamenii nu semănau nici cu cei din Caemlyn, entuziaşti şi nerăbdători, bucurându-se de măreţia oraşului chiar în timp ce se înghesuiau unii într-alţii, nici cu cei din Baerlon, care-şi vedeau de treburile lor. Strângându-se laolaltă, aceşti oameni îi priveau trecând cu priviri lipsite de expresie şi cu chipurile ca de piatră. Căruţe cu sau fără coviltir blocau fiecare alee şi jumătate dintre străzi, încărcate până sus cu mobile de tot felul şi cu lăzi sculptate atât de pline, încât hainele se revărsau pe dinafară. Deasupra lor şedeau copiii. Adulţii îi obligau să rămână acolo, unde puteau fi văzuţi, şi nu-i lăsau să se îndepărteze nici măcar pentru a se juca. Cei mici erau şi mai tăcuţi decât părinţii lor, cu ochii şi mai mari, cu privirile şi mai tulburi. Toate nişele şi firidele dintre căruţe erau

pline de vite păroase şi de porci cu pete negre pe spinare, închişi în ţarcuri improvizate. Găinile, raţele şi gâştele închise în cuşti compensau tăcerea oamenilor. Acum aflaseră unde dispăruseră toţi fermierii.

Lan îi conduse spre fortăreaţa aflată în mijlocul oraşului, o construcţie masivă, de piatră, din vârful celui mai înalt deal. Un şanţ secat, adânc şi lat, pe fundul căruia se afla o pădure de ţepuşe din oţel, ascuţite ca briciul şi înalte cât un stat de om, înconjura zidurile şi turnurile fortăreţei. Era un loc hărăzit pentru o apărare disperată, în cazul în care restul oraşului cădea pradă duşmanilor. Dintr-unul din turnurile de lângă poartă, un bărbat în armură strigă:

— Fii bine venit, Dai Shan!

Iar altul îi anunţă în gura mare pe cei din fortăreaţă:

— Cocorul Auriu! Cocorul Auriu!

Copitele cailor răsunau pe scândurile groase ale podului care fusese coborât pentru a le îngădui să treacă şanţul şi să pătrundă pe sub vârfurile ascuţite ale grilajului masiv care fereca poarta. Odată ajunşi înăuntru, Lan se dădu jos din şa şi-l luă pe Mandarb de căpăstru, făcându-le semn şi celorlalţi să coboare.

Prima curte era un pătrat uriaş, pavat cu blocuri mari de piatră şi înconjurat de turnuri şi creneluri la fel de impresionante ca acelea din afară. La cât era de mare, curtea părea la fel de plină ca şi străzile oraşului, la fel de agitată, deşi aici exista o anumită ordine. Peste tot se vedeau bărbaţi şi cai în armură. Din cele şase fierării dimprejur răsunau baroasele, iar foalele uriaşe, mânuite fiecare de câte doi bărbaţi cu şorţuri de piele, înteţeau flăcările din vetre. Un şir neîntrerupt de băieţi îi aproviziona pe potcovari cu cele necesare. Meşterii care făureau săgeţi lucrau încontinuu, iar de câte ori un coş se umplea, era luat de acolo şi înlocuit pe dată cu unul gol.

Mai mulţi grăjdari, îmbrăcaţi în livrele negre cu auriu, apărură în fugă, zâmbitori şi dornici să fie de folos. În grabă mare, Rand îşi dezlegă desagile de la şa şi-şi încredinţă murgul unuia dintre ei, în vreme ce un bărbat în armură şi veşminte din piele se apropie şi făcu o plecăciune solemnă. Purta peste armură o mantie de un galben strălucitor, cu margini roşii şi cu Şoimul Negru pe piept, şi o haină tot galbenă, cu o bufniţa cenuşie pe ea. Nu avea coif şi era cu adevărat cu capul gol, căci

îşi răsese tot părul, în afara unui moţ legat cu o panglică de piele în creştet.

— A trecut mult de când nu ne-am văzut, Moiraine Sedai. Ce bine că ai venit, Dai Shan. Foarte bine.

Îi făcu şi lui Loial o plecăciune şi murmură:

— Slavă Ziditorilor. *Kiserai ti Wansho.*

— Sunt nevrednic, răspunse solemn Loial, iar realizările mele sunt mici. *Tsingu ma choba.*

— Ne faci o mare cinste, Ziditorule, grăi bărbatul. *Kiserai ti Wansho.* Apoi se întoarse spre Lan. I s-a dat de ştire şi Seniorului Agelmar, Dai Shan, de îndată ce aţi fost zăriţi. Vă aşteaptă. Pe aici, va rog.

În timp ce îl urmau prin fortăreaţă, străbătând coridoare reci de piatră, de-a lungul cărora fuseseră atârnate tapiserii pline de culoare şi panouri lungi de mătase, cu scene de vânătoare şi de luptă, el continuă:

— Mă bucur că ai primit vestea, Dai Shan. Vei înălţa din nou stindardul Cocorului Auriu?

Sălile erau goale, cu excepţia tapiseriilor, şi chiar şi acestea erau alcătuite numai din câteva figuri, de-abia schiţate, deşi culorile erau foarte vii.

— E chiar aşa de rău pe cât pare, Ingtar? întrebă încet Lan, făcându-l pe Rand să se întrebe dacă nu cumva începuseră să-i zvâcnească şi lui urechile, precum lui Loial.

Bărbatul clătină din cap, fluturându-şi moţul de păr, şovăi puţin, apoi rânji.

— Niciodată nu-i aşa de rău precum pare, Dai Shan. Numai că anul ăsta e puţin mai rău decât de obicei. Toată iarna au fost năvăliri, chiar şi în zilele cele mai urâte. Dar aşa a fost peste tot, pe la Hotare. Şi acuma vin peste noi noaptea, dar la ce altceva să te aştepţi, în timpul primăverii – dacă asta se poate numi primăvară. Soliile care izbutesc să se întoarcă din locurile bătute de Mană spun că trolocii se adună. Mereu sosesc veşti despre alte şi alte tabere de ale lor. Dar o să-i înfruntăm la Pasul lui Tarwin, Dai Shan, şi o să-i alungăm cum am făcut întotdeauna.

— Fireşte, răspunse Lan, dar fără să pară convins.

Rânjetul lui Ingtar se şterse, dar apăru pe dată la loc. În tăcere, el îi conduse în încăperea de lucru a Seniorului Agelmar, apoi le spuse că avea multe de făcut şi plecă.

Încăperea era la fel de simplu mobilată ca restul fortăreţei. În peretele care dădea afară se vedeau fante pentru trasul cu arcul, iar uşa masivă, întărită cu bare de fier şi străpunsă şi ea de mai multe fante, avea un zăvor gros. Înăuntru se afla o singură tapiserie, care se întindea pe un perete întreg şi înfăţişa bărbaţi în armură, precum cei din Fal Dara, care se luptau cu trolocii şi Myrddraalii într-o trecătoare muntoasă.

Singurele mobile erau o masă, un cufăr şi câteva scaune, precum şi două rasteluri fixate în perete, care îi atraseră lui Rand atenţia la fel de mult ca tapiseria. Într-unul din ele se afla o sabie mare, pentru două mâini, mai lungă decât un stat de om, una lată şi mai obişnuită, iar sub ele, un buzdugan cu ţinte şi un scut lung, în formă de zmeu, pe care erau pictate trei vulpi. În celălalt atârna o armură, completă şi aranjată aşa cum ar fi stat pe trupul unui om: un coif cu panaş, cu viziera lăsată, aşezat peste o glugă de zale; o cămaşă de zale, despicată în aşa fel încât să nu stingherească un călăreţ, cu o vestă de piele pe dedesubt, care se vedea că fusese purtată; platoşă, mănuşi de oţel, apărători pentru genunchi şi coate, pentru umeri, braţe şi pulpe. Chiar şi aici, în inima fortăreţei, armele şi armurile păreau pregătite în orice moment. La fel ca mobilierul, ele erau împodobite cu modele simple din aur.

Agelmar însuşi se ridică, la vederea lor, şi dădu ocol mesei înţesate cu hărţi, foi de hârtie şi peneluri înfipte în călimări. La prima vedere, părea un bărbat prea paşnic pentru încăperea în care se afla. Era îmbrăcat cu o haină lunga, din catifea albastră, cu un guler înalt şi larg, şi cu încălţări moi din piele. Când se uită însă mai bine, Rand îşi dădu seama că se înşelase în privinţa lui. La fel ca toţi luptătorii pe care-i văzuse până atunci, Seniorul Agelmar avea capul ras, purtând un singur moţ în creştet, alb ca neaua. Chipul său era la fel de aspru ca al lui Lan, cu riduri numai în colţul ochilor, ca două pietre brune. Cu toate acestea, bărbatul zâmbea.

— Pe cinstea mea, ce bine-i să te văd, Dai Shan, se bucură Seniorul din Fal Dara. Şi pe dumneata, Moiraine Sedai, poate şi mai mult. Prezenţa dumitale îmi încălzeşte sufletul, Aes Sedai.

— *Ninte calichniye no domashita,* Agelmar Dai Shan, răspunse solemn Moiraine, deşi ceva din glasul ei lăsa să se înţeleagă că erau prieteni vechi. Salutul dumitale îmi încălzeşte sufletul, Senior Agelmar.

— *Kodome calichniye ga ni Aes Sedai hei.* Aici, o Aes Sedai este mereu bine venită, adăugă celălalt, apoi se întoarse către Loial. Eşti departe de stedding, Ogier, dar e o mare cinste pentru Fal Dara. Veşnică slavă Ziditorilor. *Kiserai ti Wansho hei.*

— Sunt nevrednic, salută Loial, cu o plecăciune. Cinstea e de partea mea.

El trase cu ochiul spre pereţii goi de piatră. În sufletul său părea că se duce o luptă. Rand se simţi mulţumit că Ogierul reuşi să se abţină de la alte comentarii.

Apărură mai mulţi servitori, îmbrăcaţi în negru şi auriu, care se mişcau în linişte, cu papucii lor moi. Unii aduceau, pe tipsiile lor de argint, prosoape împăturite, umede şi fierbinţi, pentru ca nou veniţii să-şi poată şterge chipurile şi mâinile de praf. Alţii – vin dres cu mirodenii şi castronaşe de argint cu prune şi caise uscate. Seniorul Agelmar dădu poruncă să li se pregătească baia şi camerele de dormit.

— Drum lung, din Tar Valon până aici, ofta el. Pesemne că sunteţi osteniţi.

— Pe calea pe care am apucat-o noi, drumul a fost mai scurt, răspunse Lan, dar mai obositor decât ar fi fost altfel.

Nu mai adaugă nimic altceva, iar Agelmar păru mirat, însă replică simplu:

— Câteva zile de odihnă o să vă facă bine.

— Nu-ţi cer găzduire decât o noapte, Senior Agelmar, vorbi Moiraine, pentru noi şi caii noştri. Şi nişte provizii mâine dimineaţă, dacă aveţi de dat. Mi-e teamă că trebuie să vă părăsim curând.

Agelmar se încruntă.

— Dar credeam… Moiraine Sedai, n-am niciun drept să ţi-o cer, dar prezenţa dumitale la Pasul lui Tarwin face cât o mie de călăreţi. Şi a dumitale, Dai Shan. O mie de soldaţi ni se vor alătura, când vor auzi că zboară iarăşi Cocorul Auriu.

— Cele Şapte Turnuri s-au prăbuşit, rosti aspru Lan, iar Malkier a murit; puţinii oameni care au mai rămas sunt răspândiţi prin toată lumea. Sunt Străjer, Agelmar, legat cu jurământ de Flacăra din Tar Valon, şi trebuie s-ajung în ţinuturile bătute de Mană.

— Desigur, Dai Sh… Lan. Desigur. Dar cred că o întârziere de câteva zile, cel mult câteva săptămâni, e neînsemnată. E nevoie de dumneata şi de Moiraine Sedai.

Moiraine luă un pocal de argint de la un slujitor.

— Ingtar pare să creadă că veţi înfrânge acest obstacol aşa cum aţi făcut-o de multe ori de a lungul anilor.

— Aes Sedai, oftă cu tristeţe Agelmar, dacă Ingtar ar trebui să călărească singur până la Pasul lui Tarwin, ar face-o, spunând acelaşi lucru – că trolocii vor fi înfrânţi încă o dată. E atât de mândru, încât aproape că-i vine să creadă că o poate face de unul singur.

— De data asta nu mai e aşa de încrezător precum crezi, Agelmar, spuse Străjerul, luând un pocal, dar fără să bea din el. Câte e de rău?

Agelmar şovăi, scoţând o hartă din talmeş-balmeşul de pe masă. O vreme, rămase cu ochii în gol, apoi o aruncă la loc.

— Când plecăm spre Pas, vorbi el apăsat, oamenii vor fi trimişi spre miazăzi în Fal Moran. Poate că măcar capitala va rezista. Pe cinstea mea, trebuie. Trebuie să rămână ceva.

— Aşa de rău? întrebă Lan, iar celălalt încuviinţă.

Rand schimbă priviri îngrijorate cu Mat şi cu Perrin. Era uşor de crezut că trolocii adunaţi în Mană erau pe urmele lui; pe urmele lor, de fapt. Agelmar continuă posomorât.

— Iama asta, trolocii au dat năvală peste tot, în Kandor, Arafel, Saldaea. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva din vremea Războaielor; n-au fost niciodată aşa de mulţi, de aprigi şi de hotărâţi. Toţi regii şi sfetnicii sunt convinşi că se pregăteşte o mare invazie pornită din mijlocul Manei, şi fiecare dintre regatele de la Hotare crede că spre ei se îndreaptă. Nici o solie, niciun Străjer nu aduce veste despre troloci care să se adune la graniţele lor, aşa că aici, dar ei asta cred şi cu toţii se tem să-şi trimită soldaţii în altă parte. Oamenii spun că vine sfârşitul lumii, iar Cel Întunecat a scăpat din temniţă. Cei din Shienar vor merge de unii singuri în Pasul lui Tarwin, deşi duşmanii vor fi cam de zece ori mai mulţi decât noi. Cel puţin, ăsta ar putea fi ultimul Iureş al Lăncilor. Lan – nu, Dai Shan, pentru că, orice ai spune dumneata, eşti Seniorul Încununat al luptei din Malkier! Dai Shan, stindardul Cocorului Auriu i-ar încuraja pe oamenii care ştiu că se duc spre miazănoapte ca să moară. Vestea s-ar răspândi ca vântul, şi, cu toate că regii lor le-au poruncit să rămână pe loc, soldaţii s-ar aduna din Arafel şi Kandor şi chiar din Saldaea. Deşi nu pot să ajungă la timp pentru a fi împreună cu noi în pas, pot salva regatul.

Lan îşi aţinti privirea în fundul cânii cu vin. Chipul nu i se schimbă, dar vinul i se vărsă pe mână; pocalul de argint se făcu zob în pumnul său. Un slujitor i-l luă pe dată şi-i şterse mâna cu un prosop; un al doilea îi oferi un alt pocal, în timp ce primul era îndepărtat pe nevăzute. Lan păru să nu bage de seamă.

— Nu pot! şopti el răguşit, dar, când îşi înălţă capul, ochii săi albaştri ardeau sălbatic, însă glasul îi era din nou calm şi lipsit de expresie. Sunt Străjer, Agelmar.

Privirea sa intensă trecu de la Rand, Mat şi Perrin la Moiraine.

— Iar mâine în zori plec să pătrund în Mană.

Agelmar oftă din toţi rărunchii.

— Moiraine Sedai, vino măcar dumneata. Cu o Aes Sedai alături, am putea câştiga.

— Nu am cum, Senior Agelmar, răspunse Moiraine, tulburată. Se pregăteşte, într-adevăr, o luptă, şi nu este întâmplător că trolocii se adună aici, dar lupta noastră, adevărata luptă cu Cel Întunecat, va avea loc în miezul Manei, la Ochiul Lumii. Dumneata trebuie să-ţi vezi de lupta dumitale, noi de-a noastră.

— Doar nu vrei să spui că a scăpat din temniţă! strigă Agelmar.

Până şi el, tare ca piatra cum era, părea cutremurat de acest gând, aşa că Moiraine scutură iute din cap.

— Încă nu. Dacă izbândim în lupta noastră de la Ochiul Lumii, poate că nu va mai scăpa niciodată.

— Dar, Aes Sedai, crezi că poţi găsi Ochiul? Dacă de asta atârnă întemniţarea Celui Întunecat, suntem ca şi morţi. Mulţi au încercat şi n-au izbutit.

— Pot să-l găsesc, Senior Agelmar. Speranţa nu a murit încă.

Agelmar o cercetă din priviri, apoi se uită la ceilalţi. Păru uimit de Nynaeve şi de Egwene, ale căror veştminte simple nu se potriveau deloc cu rochia de mătase a lui Moiraine, cu toate că şi aceasta era murdară de praf.

— Şi ele sunt Aes Sedai? întrebă el, neîncrezător.

Când Moiraine clătină din cap, bărbatul păru încă şi mai uimit. Privirea sa îi cântări pe băieţii din Emond’s Field, oprindu-se asupra lui Rand cu sabia sa învelită în pânză roşie.

— Ciudată escortă mai ai cu dumneata, Aes Sedai. Numai un luptător. Apoi trase cu ochiul la Perrin, cu securea la cingătoare.

Poate doi. Dar amândoi de-abia ajunşi la vârsta bărbăţiei. Lasă-mă să-ţi dau soldaţi să te însoţească. O sută de oameni în plus sau în minus n-o să conteze în lupta de la Pas, dar dumneata vei avea nevoie de mai mult decât un Străjer şi trei tineri. Iar cele două femei n-o să-ţi fie de niciun ajutor, dacă nu sunt cumva femei Aiel, deghizate. În Mana Pustiitoare, anul ăsta e mai rău ca de obicei. Totul se… trezeşte la viaţă.

— O sută de soldaţi ar fi prea mult, observa Lan, iar o mie, prea puţin. Cu cât plecăm mai mulţi în ţinutul Manei, cu atât o să atragem mai tare atenţia. Trebuie să ajungem la Ochi fără luptă, dacă putem. Ştii bine că, dacă trolocii te silesc să-i înfrunţi acolo, în miezul Manei Pustiitoare, nu mai există aproape nici o speranţă.

Agelmar încuviinţă posomorât, dar nu se dădu bătut.

— Atunci, mai puţini. Până şi zece bărbaţi de isprava ţi-ar fi de mai mare ajutor s-o duci pe Moiraine Sedai şi pe cele două femei până la Omul Verde, decât tinerii ăştia trei.

Brusc, Rand îşi dădu seama că Seniorul din Fal Dara credea că Nynaeve şi Egwene erau cele împreună cu care Moiraine urma să-l înfrunte pe Cel Întunecat. Era firesc. O asemenea luptă însemna folosirea Puterii, iar asta n-o puteau face decât femeile. „Puterea!” îşi duse mâinile la cingătoare şi apucă strâns catarama, ca să nu tremure.

— Nu, nu vreau niciun soldat, se opuse Moiraine; Agelmar deschise iar gura să-i răspundă, dar ea continuă înainte să poată fi întreruptă. E vorba de Ochi şi de Omul Verde. Spune-mi, câţi bărbaţi din Fal Dara au ajuns vreodată să-l găsească?

— Câţi au fost cu toţii? întrebă Agelmar, ridicând din umeri. Păi, de la Războiul de O Sută de Ani, poţi să-i numeri pe degetele de la o mână. Cam unul la cinci ani, din toate regatele de la Hotare împreună.

— Nimeni nu ajunge la Ochiul Lumii, explica Moiraine, decât dacă Omul Verde vrea să fie găsit. Nevoia şi hotărârea sunt cele mai importante. Eu ştiu unde să merg… am mai fost acolo.

Rand tresări, luat prin surprindere, şi la fel făcură şi ceilalţi, dar femeia Aes Sedai nu păru să bage de seamă.

— Însă dacă printre noi se află măcar unul care caută gloria, care vrea ca numele lui să se alăture celorlalţi patru de până acum, s-ar putea să nu ajungem niciodată, chiar dacă-i conduc drept la locul pe care mi-l amintesc.

— L-ai văzut pe Omul Verde, Moiraine Sedai? întreba Seniorul din Fal Dara, părând impresionat, dar imediat încruntându-se. Însă dacă l-ai întâlnit deja o dată…

— Nevoia este cea mai importantă, repetă încet Moiraine, iar nevoia mea… a noastră, de fapt, este cea mai mare dintre toate. Şi am ceva ce alţii care l-au căutat nu au.

Ochii săi nu se îndepărtară decât o clipă de la chipul lui Agelmar, dar Rand era convins că ea îi aruncase o privire lui Loial, înainte să-şi întoarcă iar capul. Prinse privirea Ogierului, iar Loial înălţă din umeri.

— Ta'veren, spuse el încet.

Agelmar ridică braţele.

— Mă supun, Aes Sedai. Pe cinstea mea, dacă adevărata bătălie se va purta la Ochiul Lumii, aproape că-mi vine să conduc stindardul Şoimului Negru pe urmele voastre, şi nu spre Pas. Aş putea să vă croiesc drum…

— Ar fi o nenorocire, Senior Agelmar, şi pentru noi, şi pentru cei de acolo. Dumneata ai propria luptă, noi pe a noastră.

— Pe cinstea mea! Mă supun, Aes Sedai.

După ce luă această hotărâre, oricât de mult i-ar fi displăcut, Seniorul din Fal Dara păru să nici nu se mai gândească. Îi pofti să ia masa cu el, vorbind întruna despre şoimi, cai şi câini, dar fără să pomenească de troloci, de Pasul lui Tarwin sau de Ochiul Lumii.

Încăperea în care mâncară era la fel de goală şi de simplă ca şi cea în care-i primise Seniorul Agelmar; nu erau acolo decât masa şi scaunele, foarte frumoase, dar austere. Focul care ardea într-un cămin mare încălzea încăperea, dar nu într-atât încât, dacă vreunul dintre ei trebuia să iasă în grabă mare, frigul de afară să-l ameţească. Slujitorii în livrea aduseră supă, pâine şi brânză, iar ei vorbiră despre cărţi şi muzică, până ce Seniorul Agelmar îşi dădu seama că oaspeţii săi din Emond's Field nu spuneau nimic. Ca o gazdă bună, începu să le pună întrebări simple, ca să-i facă să rupă tăcerea.

În scurtă vreme, Rand se trezi că se întrecea cu ceilalţi să răspundă la întrebările despre Emond's Field şi Ţinutul celor Două Râuri. Trebuia să aibă mare grijă să nu spună prea mult, şi nădăjduia că şi ceilalţi erau atenţi, mai ales Mat. Singura tăcută era Nynaeve, care mânca şi bea în linişte.

— Pe la noi e şi un cântec, spuse Mat. *Îndărăt de la Pasul lui Tarwin.*

Dar se opri încurcat, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama că pomenea de lucrul de care se feriseră până atunci, însă Agelmar nu se tulbură.

— Nu-i de mirare. Puţine regate nu au trimis niciodată oameni care să lupte în ţinuturile bătute de Mană, de-a lungul anilor.

Rand privi spre Mat şi Perrin. Mat îngână:

— Manetheren.

Agelmar şopti ceva unui slujitor, iar în timp ce alţii strângeau masa, acela dispăru şi se întoarse cu o cutie de tablă şi cu pipe făcute din lut pentru Lan, Loial şi Seniorul Agelmar.

— Tutun din Ţinutul celor Două Râuri, îi lămuri el, în timp ce-şi umpleau pipele. Greu de găsit pe-aici, dar îşi merită banii.

În timp ce Loial şi ceilalţi doi bărbaţi mai în vârstă pufăiau mulţumiţi, Agelmar îl privi pe Ogier.

— Pari neliniştit, Ziditorule. Sper că nu te-a prins Dorul. De când ai plecat din stedding?

— Nu-i vorba de asta. N-am plecat chiar de multă vreme, spuse Loial, ridicând din umeri şi făcând ca fumul albastru cenuşiu care i se înălţa din pipă să se rotească pe deasupra mesei. Mă aşteptam – nădăjduiam – ca desişul de aici să mai existe încă. Măcar o urmă din Mafar Dadaranell.

— *Kiserai ti Wansho,* murmură Seniorul Agelmar. Războaiele Troloce nu ne-au lăsat decât amintiri, Loial, fiu al lui Arent, şi oameni care să ridice totul la loc. N-au putut însă să imite opera Ziditorilor, aşa cum nici eu nu pot. Curbele şi modelele acelea complicate pe care le făuresc cei din neamul dumitale sunt peste puterile oamenilor. Poate că ai noştri n-au vrut să creeze o imitaţie ştearsă, care să ne aducă mereu aminte de ceea ce-am pierdut. Simplitatea este şi ea frumoasă, în felul ei: o singură linie, trasată aşa cum trebuie, o singură floare printre stânci. Asprimea pietrei face ca floarea să fie şi mai preţioasă. Noi încercăm să nu ne gândim prea mult la ceea ce nu mai există. Până şi inima cea mai dârză s-ar rupe sub aşa o povară.

— Petala de trandafir pluteşte pe apă, recită încet Lan. Cormoranul zboară pe deasupra iazului. Viaţa şi frumuseţea dansează în sânul morţii.

— Da, şopti Agelmar, da. Şi pentru mine, versurile astea au însemnat mereu totul.

Şi cei doi bărbaţi îşi aplecară frunţile unul spre celalalt.

„Lan, versuri?” Omul ăsta era ca o ceapă; de câte ori Rand îşi imagina că a ajuns să-l cunoască, din străfunduri se mai ivea câte ceva.

Loial încuviinţă lent.

— Poate că şi eu mă gândesc prea mult la ceea ce-a pierit. Şi totuşi, desişurile erau frumoase.

Dar el se uita împrejur de parcă vedea pentru prima oara încăperea cea goală, descoperind dintr-odată că merita privită. Apăru Ingtar, care îi făcu o plecăciune Seniorului Agelmar.

— Cu voia Domniei Tale, mi-ai cerut să-ţi dau de ştire dacă se întâmplă ceva ieşit din comun, orice ar fi.

— Da, şi ce s-a-ntâmplat?

— Mai nimic, Seniore. Un străin a încercat să intre în oraş. Nu-i din Shienar. După cum vorbeşte, e din Lugard. Sau, cel puţin, a fost pe acolo cândva. Când gărzile de la poarta de miazăzi au încercat să-i pună întrebări, a fugit. A fost văzut intrând în pădure, dar după scurtă vreme a fost găsit căţărându-se pe zid.

— Mai nimic, spui?

Agelmar se ridică, împingându-şi scaunul în spate.

— Pe cinstea mea! Gărzile din turn sunt aşa de nepăsătoare, încât oricine poate ajunge până la ziduri nebăgat în seamă, iar tu spui că nu-i mare lucru?

— E un nebun, Seniore, răspunse Ingtar, cu teamă şi respect în glas. Lumina îi scaldă şi-i apără pe cei cu minţile rătăcite. Poate că Lumina i-a orbit pe cei din turn şi i-a îngăduit acestuia să ajungă la ziduri. E un sărman nebun, n-are ce rău să facă.

— A fost luat înăuntru? Bine. Aduceţi-mi-l aici. Pe dată.

Ingtar se înclină şi plecă, iar Agelmar se întoarse spre Moiraine.

— Cu voia dumitale, Aes Sedai, trebuie să mă ocup de asta. Poate că n-o fi decât un amărât, cu mintea orbită de Lumină, dar… Acum două zile, cinci dintre oamenii noştri au fost descoperiţi, noaptea, încercând să taie scândurile unei porţi. Era doar o poartă mică, dar îndeajuns de încăpătoare pentru ca să poată pătrunde nişte troloci, spuse el, cu o strâmbătură. Iscoade ale Celui Întunecat, pesemne, deşi nu-mi place să cred aşa ceva

despre oamenii din Shienar. Au fost sfâşiaţi în bucăţi de ceilalţi, înainte ca gărzile să poată pune mâna pe ei, aşa că n-o să aflu niciodată. Dacă, de acum, şi cei din Shieran pot fi Iscoade ale Celui Întunecat, trebuie să am mult mai multă grijă cu străinii. Dacă vreţi să vă retrageţi, pot să poruncesc să fiţi conduşi în odăile voastre.

— Iscoadele Celui Întunecat nu cunosc nici hotare, nici legături de sânge, grăi Moiraine. Se găsesc peste tot, dar nicăieri nu sunt acasă. Vreau şi eu să-l văd pe omul ăsta. Senior Agelmar, în Pânză se ţese un Ochi, dar încă nu este întrezărit pe deplin. S-ar putea să se întindă peste toată lumea sau să se destrame, şi astfel Roata să ia totul de la început. În acest moment, chiar şi lucrurile mărunte pot schimba forma Ochiului, iar eu, una, mă feresc de astfel de întâmplări mărunte şi ciudate.

Agelmar trase cu ochiul la Nynaeve şi la Egwene.

— Cum doreşti, Aes Sedai.

Ingtar se întoarse, împreună cu doi oameni din gardă, cu halebardele în mână, însoţind un bărbat care părea o traistă cu zdrenţe întoarsă pe dos. Noroiul îi acoperea chipul, părul şi barba neîngrijite şi zburlite. El intră ghemuit înăuntru, rotindu-şi peste tot ochii înfundaţi în orbite, însoţit de un miros acru şi puternic.

Rand se aplecă în faţă, încercând să vadă ce se ascundea sub straturile de murdărie.

— N-aveţi niciun motiv să mă opriţi, se plânse bărbatul cel murdar. Sunt doar un amărât sărman, părăsit de Lumină, care-şi caută un loc, ca oricare altul, ca să se adăpostească din calea Umbrei.

— E ciudat să-ţi cauţi adăpost tocmai în ţinuturile de la Ho… începu Agelmar, dar Mat îl întrerupse.

— Neguţătorul ambulant!

— Padan Fain, încuviinţă şi Perrin, făcând semn cu capul.

— Cerşetorul, exclamă Rand, cu glasul brusc răguşit; văzând sclipirea de ură din ochii lui Fain, se aşeză la loc în scaun. El e cel care întreba de noi prin Caemlyn. El trebuie să fie.

— Deci, până la urmă, asta te priveşte direct, Moiraine Sedai, observă Agelmar.

Moiraine încuviinţă.

— Tare mi-e teamă că da.

— N-am vrut, începu Fain să plângă; lacrimile mari şi rotunde îi scăldau murdăria de pe obraji, dar nu reuşeau s-o înlăture cu totul. El m-a silit! El, cu ochii ăia arzători.

Rand clipi speriat. Mat îşi duse mâna la surtuc, apucând, pesemne, mânerul pumnalului din Shadar Logoth.

— M-a făcut dulăul lui! Dulăul lui, care să vâneze şi să ia urma fără pic de odihnă. Doar atât, dulăul lui, chiar şi după ce m-a azvârlit de lângă el.

— Ne priveşte pe toţi, rosti sumbru Moiraine. Există vreun loc în care să pot vorbi singură cu el, Senior Agelmar? Gura ei se strâmbă de dezgust. Dar mai întâi spălaţi-l. S-ar putea să trebuiască să-l ating.

Agelmar încuviinţă şi îi vorbi în şoaptă lui Ingtar, care se înclină şi ieşi.

— Nu mai vreau să fiu silit!

Glasul care răsuna era al lui Fain, dar nu mai era plângăcios şi jalnic, ci devenise arogant. Se ridică în picioare cât era de înalt, fără să se mai cocoşeze, dându-şi capul pe spate şi urlând spre tavan.

— Niciodată! Nu mai vreau!

Apoi se întoarse spre Agelmar de parcă bărbaţii care-l păzeau erau slujitorii lui, iar Seniorul din Fal Dara, unul de-o seamă cu el, şi nu cel care-l capturase. Glasul lui deveni mieros şi viclean.

— Mare Senior, e o neînţelegere la mijloc. Din când în când, îmi pierd minţile, dar trece repede. Da, în curând am să scap de boala asta, începu el, atingându-şi cu dispreţ degetele de zdrenţele pe care le purta. Nu te lăsa înşelat de înfăţişarea mea, Mare Senior. A trebuit să-mi schimb veştmintele, ca să mă feresc de cei care încercau să mă oprească, iar călătoria mea a fost lungă şi grea. Dar până la urmă am ajuns aici, unde oamenii încă mai cunosc primejdiile lui Ba'alzamon şi încă se mai luptă cu Cel Întunecat.

— Deci ai venit încoace pentru că noi ne luptăm cu trolocii, grăi Agelmar. Şi eşti o persoană atât de însemnată, încât cineva vrea să te oprească. Oamenii aceştia spun că eşti un neguţător ambulant pe nume Padan Fain şi că tu îi urmăreşti pe ei.

Fain şovăi. Trase cu ochiul la Moiraine, apoi îşi feri iute privirea de Aes Sedai. Se uită şi la cei din Emond's Field, apoi

îndărăt la Agelmar. Rand îi simţi ura şi teama din priviri. Totuşi, când el reîncepu să vorbească, glasul îi suna netulburat.

— Nu, pur şi simplu m-am dat drept Padan Fain din când în când, de-a lungul anilor, pentru că am fost silit s-o fac. Iscoadele Celui Întunecat mă urmăresc pentru că am învăţat cum să înfrâng Umbra. Pot să-ţi arat cum să-l înfrângi, Mare Senior.

— Ne descurcăm şi noi aşa cum putem, replică sec Agelmar. Roata ţese după cum îi este voia, dar noi ne-am luptat cu Cel Întunecat încă de la Frângerea Lumii, şi n-am avut nevoie de niciun neguţător ambulant care să ne înveţe.

— Mare Senior, nu pun la îndoială puterea Domniei tale, dar poate ea oare să-i reziste veşnic Celui Întunecat? Nu-i aşa că adesea te simţi îndemnat să cedezi? Iartă-mi îndrăzneala, Mare Senior; până la urmă, te va învinge, chiar aşa puternic cum eşti. Ştiu asta, crede-mă, o ştiu. Dar eu pot să-ţi arăt cum să alungi Umbra din regatul tău, Mare Senior. Glasul său deveni şi mai linguşitor, deşi încă trufaş. Încearcă numai să faci ceea ce te sfătuiesc eu şi vei vedea, Mare Senior, îţi vei curăţa pământurile. Da, Mare Senior, poţi s-o faci, dacă-ţi îndrepţi forţele acolo unde trebuie. Nu lăsa ca Tar Valon să te prindă în mrejele sale, şi poţi salva lumea. Mare Senior, numele Domniei Tale va rămâne veşnic în amintire, pentru că vei dobândi izbânda supremă a Luminii.

Soldaţii care-l păzeau rămaseră pe loc, dar mâinile li se încleştară pe mânerul halebardelor, de parcă ar fi fost gata să le folosească.

— Are o părere foarte bună despre sine, neguţătorul asta, îi aruncă Agelmar lui Lan, peste umăr. Cred ca Ingtar are dreptate. E nebun.

Ochii lui Fain se îngustară de mânie, dar glasul îi rămase calm.

— Mare Senior, ştiu ca vorbele mele pot părea trufaşe, dar nu-ţi cer decât să…

Dar se întrerupse brusc şi se trase înapoi, când Moiraine se ridică şi o porni încet în jurul mesei. Soldaţii îşi coborâră halebardele, pentru a-l împiedica pe Fain să iasă cu spatele din încăpere. Oprindu-se în dreptul scaunului pe care şedea Mat, Moiraine îi puse o mână pe umăr şi se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche. Nu se auzi nimic din ce-i spusese, dar încordarea de pe chipul lui dispăru, iar el îşi scoase mâna de sub surtuc.

Femeia Aes Sedai merse mai departe, până ce ajunse lângă Agelmar, drept în faţa lui Fain. Când ea se opri, neguţătorul ambulant se ghemui aşa cum făcuse la început.

— Îl urăsc, se smiorcăi el. Vreau să scap de el. Vreau să păşesc iar pe calea Luminii. Umerii începură să-i tremure, iar lacrimile, să-i şiroiască pe chip, mai tare decât înainte. El m-a silit.

— Mi-e teamă că e mult mai mult decât un simplu neguţător, Senior Agelmar, spuse Moiraine. Nu mai e om pe de a-ntregul, ticăloşia i-a pătruns până-n măduva oaselor şi e mai primejdios decât îţi poţi imagina. O să-l duceţi la baie după ce vorbesc cu el. Nu mai îndrăznesc să pierd nici o clipă. Vino, Lan.

CAPITOLUL 47

Alte istorisiri ale Roţii

Nerăbdător, Rand începu să se plimbe împrejurul mesei. Doisprezece paşi mari. Atât făcea dintr-o parte într-alta a mesei, de fiecare dată. Mânios pe sine însuşi, se forţă să nu mai ţină socoteala. „Ce prostie. Nu-mi pasă cât e de lungă masa asta.” Câteva minute mai târziu, se trezi că număra ocolurile pe care le făcea. „Ce le-o fi spunând lui Moiraine şi lui Lan? Oare ştie de ce ne urmăreşte Cel Întunecat? Ştie pe care dintre noi îl vrea?”

Trase cu ochiul la prietenii săi. Perrin fărâmiţase o bucată de pâine, iar acum plimba firimiturile pe masă, cu un deget. Ochii săi galbeni priveau resturile fără să clipească, dar păreau să se fi pierdut undeva în depărtare. Mat zăcea în scaun, cu ochii pe jumătate închişi şi cu un zâmbet pe chip, dar unul tulburat, nu fericit. Nu se schimbase la faţă, dar din când în când, fără să-şi dea seama, atingea prin surtuc pumnalul din Shadar Logoth. „Ce i-o fi spunând Fain lui Moiraine? Oare ce ştie?” Cel puţin Loial nu părea îngrijorat, ci contempla pereţii. La început, stătuse în mijlocul camerei şi se holbase, învârtindu-se încet în loc. Acum însă, aproape că-şi lipise nasul cel lat de zid, pipăind îmbinările dintre pietre cu degetele sale mai groase decât degetul mare al unui om obişnuit. Câteodată închidea ochii, de parcă pipăitul era mai important decât vederea, iar urechile îi zvâcneau şi bombănea ceva ca pentru sine în limba Ogierilor, părând să fi uitat cu totul că mai era şi altcineva cu el în încăpere.

Seniorul Agelmar stătea de vorbă liniştit cu Nynaeve şi cu Egwene, în faţa marelui cămin din fundul încăperii. Era o gazdă bună, mereu dornic să-i facă pe oameni să uite de necazuri; câteva dintre poveştile sale o făcură pe Egwene să chicotească. La un moment dat, chiar şi Nynaeve îşi dădu capul pe spate, râzând în hohote. Rand tresări din pricina zgomotului neaşteptat, apoi tresări din nou, când scaunul pe care şedea Mat se prăbuşi la podea.

— Sânge şi cenuşă! mârâi Mat, fără s-o ia în seamă pe Nynaeve, care strânse din dinţi, auzindu-l cum vorbea. Ce i-o lua aşa de mult?

Îşi puse scaunul la loc şi se aşeză fără să se uite la Nynaeve, ducându-şi mâna la surtuc. Seniorul din Fal Dara îl privi dezaprobator, se uită la Rand şi la Perrin cu aceeaşi căutătură încruntată, apoi se întoarse spre cele două femei. Tot plimbându-se, Rand ajunse în dreptul lor.

— Seniore, spunea Egwene, perfect sigură pe sine, de parcă ar fi fost obişnuită cu titlurile încă din copilărie, eu credeam că-i Străjer, dar acum Domnia Ta îi spui Dai Shan, şi vorbeşti despre blazonul Cocorului Auriu, şi am mai auzit asta şi de la alţii, de parcă ar fi de-a dreptul un rege. Îmi amintesc că Moiraine i-a spus odată Ultimul Stăpân al celor Şapte Turnuri. Până la urmă, cine e el?

Nynaeve începu să-şi cerceteze atentă pocalul, dar era limpede pentru Rand că ea îşi încordase auzul şi aştepta răspunsul cu mai multă nerăbdare decât Egwene. Se opri şi el, stăruindu-se să nu-i scape nimic, fără să pară că trăgea cu urechea.

— Stăpânul celor Şapte Turnuri, repetă încruntat Agelmar. E un titlu străvechi, Domniţă Egwene. Mai vechi chiar decât al înalţilor Seniori din Tear, deşi nu chiar cât cel al Reginei din Andor.

Oftă din greu şi clătină din cap.

— El nu vrea să vorbească despre asta, dar povestea e bine cunoscută aici, la Hotare. E rege, sau ar fi trebuit să fie: al'Lan Mandragoran, Stăpânul celor Şapte Turnuri, Stăpânul Lacurilor, Regele neîncoronat din Malkier.

Capul său ras se înălţă mândru, iar ochii i se luminară, de parcă era un tată vorbind despre fiul său. Glasul îi deveni mai puternic, plin de însufleţire, răsunând în întreaga încăpere.

— Noi, oamenii din Shienar, ne spunem oameni de la Hotare, dar n-au trecut nici cincizeci de ani de când regatul nostru nu făcea parte, de fapt, din ţinuturile de la Hotare, căci la miazănoapte de el şi de Arafel se afla Malkier. Soldaţii din Shienar plecau să lupte la miazănoapte, dar Malkier era cel care ţinea piept Manei şi o împiedica să se extindă. Malkier. Fie ca amintirea să-i rămână veşnică şi Lumina să-i scalde numele.

— Lan e din Malkier, vorbi încet Meştereasa, ridicând ochii. Părea neliniştită.

Nu era o întrebare, dar Agelmar încuviinţă.

— Da, Domniţă Nynaeve, este fiul lui al'Akir Mandragoran, ultimul Rege încoronat din Malkier. Cum a ajuns ceea ce este? Pesemne că totul se trage de la Lain. Din mândrie, Lain Mandragoran, fratele Regelui, şi-a condus soldaţii prin locurile pustiite de Mană până la Ţinuturile Pârjolite, poate chiar până în Shayol Ghul. Breyan, soţia lui, l-a îndemnat s-o facă, din pricina invidiei care-i ardea în suflet pentru că al'Akir se urcase pe tron în locul lui Lain. Regele şi Lain erau apropiaţi, de parcă ar fi fost fraţi gemeni, chiar şi după ce Akir, devenind rege, şi-a luat un titlu de nobleţe, dar Breyan era chinuită de invidie. Lain a fost lăudat pentru faptele lui, însă, chiar şi aşa, nu-l putea întrece pe al'Akir. Acesta, şi ca om, şi ca rege, era unul dintr-o mie. Fie în Pace, şi el, şi el'Leanna. Lain a murit în Ţinuturile Pârjolite, împreună cu cei mai mulţi dintre bărbaţii care-l urmaseră. A fost o pierdere grava pentru Malkier, iar Breyan a dat vina pe Rege, spunând că şi Shayol Ghul ar fi căzut, dacă al'Akir ar fi mărşăluit spre miazănoapte împreună cu soţul ei, luând cu sine şi restul armatelor. Drept răzbunare, ea a complotat cu Cowin Gemallan, poreclit Cowin cel Drept, să pună mâna pe tron pentru fiul ei, Isam. Cel Drept era un erou aproape la fel de iubit ca şi al'Akir, unul dintre Marii Seniori, dar atunci când aceştia hotărâseră prin vot cine să vină la tron, fusese despărţit numai de două voturi, şi nu uitase niciodată ce puţin îi lipsise ca să se urce pe tron: numai doi oameni care să fi arătat o altă culoare pe Piatra Încoronării. Împreună, Cowin şi Breyan au adus soldaţii înapoi din miezul Manei ca să pună mâna pe cele Şapte Turnuri, golind toate Fortăreţele.

În glasul lui Agelmar se simţea dezgustul.

— Dar invidia lui Cowin a mers şi mai departe. Cowin cel Drept, eroul, ale cărui isprăvi din locurile bătute de Mană erau cântate în toate ţinuturile de la Hotare, era o Iscoadă a Celui Întunecat. Când paza de la graniţă a slăbit, trolocii au pătruns în Malkier. Împreună, Regele al'Akir şi Lain ar fi putut ridica toţi oamenii la luptă; o mai făcuseră şi înainte. Dar pieirea lui Lain în Ţinuturile Pârjolite îi tulburase pe oameni, iar invazia trolocilor îi descurajase şi nu mai voiau să le ţină piept. Prea mulţi îşi pierduseră curajul. Hoarde nenumărate i-au împins pe cei din

Malkier îndărăt în inima ţării. Breyan a fugit, împreună cu pruncul său, Isam, şi a fost prinsă de troloci în timp ce călărea spre miazăzi. Nimeni nu ştie limpede ce s-a întâmplat cu ei, dar ne putem uşor închipui. Numai de băiat mi-e milă. Când trădarea lui Cowin cel Drept a fost descoperită, iar el a fost prins de tânărul Jain Charin – deja poreclit Jain Neopritul – şi a fost adus în lanţuri la cele Şapte Turnuri, Marii Seniori au cerut să i se taie capul. Dar pentru că poporul îl adorase, şi doar al'Akir şi Lain fuseseră mai iubiţi ca el, Regele l-a provocat la luptă şi l-a ucis. Văzându-l mort, al'Akir a plâns. Unii spun că a plâns pentru un prieten care se plecase în faţa Umbrei, alţii – că a plâns pentru Malkier.

Seniorul din Fal Dara clătină trist din cap.

— Acesta a fost primul semn că se apropia pieirea celor Şapte Turnuri. Nu mai era vreme pentru sosirea ajutoarelor din Shienar sau Arafel, iar Malkier nu avea nici o speranţă de a rezista, după ce cinci mii de soldaţi fuseseră ucişi în Ţinuturile Pârjolite, iar Fortăreţele de la graniţă fuseseră invadate. Al'Akir şi Regina lui, el'Leanna, au poruncit ca Lan să fie adus în faţa lor, încă în leagăn. În mâinile sale de prunc au aşezat sabia regilor din Malkier, cea pe care o poartă şi astăzi – o armă făurită de Aes Sedai în vremea Marelui Război, Războiul Umbrei, care a pus capăt Vârstei Legendelor. I-au uns creştetul cu ulei şi l-au numit Dai Shan, Senior Încununat al Războiului, l-au desemnat să fie următorul Rege din Malkier şi-au rostit în numele lui străvechile jurăminte… Chipul lui Agelmar se înăspri; rosti cuvintele de parcă ar fi făcut şi el, cândva, aproape acelaşi jurământ. Să înfrunte Umbra câtă vreme fierul nu-şi pierde tăria, iar stânca rămâne în picioare. Să-i apere pe oamenii din Malkier până la ultima picătură de sânge. Să răzbune ceea ce nu mai poate fi apărat.

Cuvintele solemne răsunară în toată încăperea.

— El'Leanna a aşezat un medalion la gâtul fiului ei, ca să ţină minte, iar pruncul, înfăşat chiar de mâna Reginei, a fost dat în grija a douăzeci de soldaţi aleşi din Garda personală a Regelui, cei mai pricepuţi în lupta cu sabia, cei mai de temut războinici, cărora li s-a poruncit să-l duca în Fal Moran. Apoi, al'Akir şi el'Leanna s-au pus în fruntea armatelor care au plecat să înfrunte Umbra pentru ultima oară. Şi acolo, în Trecătoarea lui Herot, au murit şi ei, şi oamenii din Malkier, iar cele Şapte

Turnuri s-au prăbuşit. Shienar, Arafel şi Kandor le-au ieşit înainte Jumate-Oamenilor şi trolocilor la treptele lui Jehaan şi i-au alungat îndărăt, dar nu prea departe. Cea mai mare parte din Malkier a rămas în mâinile trolocilor, iar Mana Pustiitoare a înghiţit-o încet, încet, an după an.

Agelmar trase adânc aer în piept, apoi continuă, cu privirea şi cu glasul pline de o mândrie tristă.

— Numai cinci dintre cei douăzeci de soldaţi au ajuns în viaţă până în Fal Moran; cu toţii erau răniţi, dar pruncul era nevătămat. Încă din leagăn, l-au învăţat tot ce ştiau. A deprins meşteşugul armelor pe când alţi copii de-abia încep să se joace şi cunoaşte Mana Pustiitoare aşa cum alţii cunosc grădinile din casa părintească. Jurământul care a răsunat deasupra leagănului său i s-a întipărit în minte. Nu mai are ce apăra, dar poate să răzbune. Nu-şi dezvăluie rangul, dar la Hotare este numit Cel fără Coroană, şi dacă s-ar hotărî vreodată să înalţe flamura Cocorului Auriu din Malkier, o întreagă armată s-ar ridica să-l urmeze. Dar el nu vrea să conducă pe nimeni la moarte. În miezul Manei, îşi caută moartea ca pe o mireasă, dar nu vrea ca alţii să moară din pricina lui. Dacă vreţi să pătrundeţi acolo, fără prea mulţi însoţitori, el este cel mai potrivit să vă călăuzească şi să vă aducă nevătămaţi înapoi. E cel mai bun dintre Străjeri, adică cel mai bun dintre cei buni. Pe băieţii ăştia trei puteţi foarte bine să-i lăsaţi aici, să mai deprindă şi ei câte ceva, şi să vă încredeţi numai în Lan. Mana Pustiitoare nu-i un loc potrivit pentru nişte băieţi neîncercaţi.

Mat deschise gura să vorbească, dar, prinzând privirea lui Rand, o închise la loc. „Ce n-aş da să înveţe odată să-şi ţină gura.”

Nynaeve ascultase la fel de înfrigurată ca Egwene. Acum însă, îşi lăsase ochii în jos, pironindu-i în fundul pocalului, şi se albise la faţă. Egwene îi puse o mână pe braţ şi o privi cu înţelegere. Moiraine apăru la uşă, cu Lan în urma ei. Nynaeve le întoarse spatele.

— Ce-a spus? întrebă Rand.

Mat se ridică în picioare; la fel şi Perrin.

— Ţărănoi grosolan, mormăi Agelmar, apoi continuă, cu voce tare: Ai aflat ceva, Aes Sedai, sau omul ăla e un simplu nebun?

— Într-adevăr, e nebun, zise Moiraine, dar situaţia lui nu este deloc simplă.

În acel moment, înăuntru pătrunse, cu plecăciunile cuvenite, un slujitor în livrea neagră cu fire aurii, aducând pe o tipsie de argint un lighean de piatră albastră şi o carafă cu apă, o bucată galbenă de săpun şi un prosop mic; el privi îngrijorat spre Agelmar. Moiraine îi ceru să pună pe masă ceea ce adusese.

— Îmi cer iertare pentru că le-am dat porunci slujitorilor Domniei Tale, Senior Agelmar, spuse ea. Mi-am permis să cer să mi se aducă astea.

Agelmar îi făcu un semn slujitorului, care puse tipsia pe masă şi plecă în grabă.

— Slujitorii mei sunt la dispoziţia dumitale, Aes Sedai.

Moiraine turnă în lighean apa din care se înălţau aburi, de parcă era clocotită, îşi suflecă mânecile şi începu să se spele cu străşnicie, fără să-i pese de fierbinţeală.

— Am spus şi mai înainte că este stricat până-n măduva oaselor, dar ce am aflat îmi întrece toate aşteptările. Nu cred că am mai întâlnit vreodată în viaţa mea o făptură aşa de josnică şi de mizerabilă, dar în acelaşi timp şi aşa de ticăloasă. Mă simt murdărită pentru că l-am atins, şi nu doar pe mână. Îmi simt până şi inima murdară. Cât despre el, cred că şi-a pierdut sufletul aproape de tot. E mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat.

— Părea aşa de sărman, murmură Egwene. Îmi amintesc cum venea în fiecare primăvară în Emond’s Field, râzând şi aducând tot felul de veşti din afară. Sper că nu şi-a pierdut orice nădejde de-a se face bine. Oricât de adânc te-ai cufunda în Umbră, până la urma tot poţi regăsi Lumina, sfârşi ea, repetând vorbele pe care le auzise de atâtea ori.

Femeia Aes Sedai se şterse pe mâini, cu mişcări bruşte.

— Şi eu am crezut aşa, răspunse ea. Poate că şi Padan Fain se va mântui. Dar au trecut mai bine de patruzeci de ani de când este Iscoada a Celui Întunecat, vreme în care a vărsat sânge, a ucis şi a iscat multă suferinţă; dacă v-aş povesti tot, v-ar îngheţa sufletul. De pildă, iată ceva aproape fără însemnătate – deşi, pentru voi, pesemne că nu-i deloc aşa: el a fost cel care i-a adus pe troloci în Emond’s Field.

— Da, vorbi încet Rand, auzind exclamaţia de surprindere a lui Egwene. „Trebuia să-mi fi dat seama. Arde-m-ar focul, trebuia să fi ştiut de când l-am recunoscut.”

— I-a adus şi încoace? întrebă Mat, privind zidurile de piatră ale încăperii şi înfiorându-se.

Rand se gândi că pesemne îşi amintea de Myrddraali mai mult decât de troloci. Zidurile nu-i opriseră pe Pieriţi nici în Baerlon, nici în Whitebridge.

— Dacă-i pe aşa, râse Agelmar, o să-şi rupă colţii în zidurile din Fal Dara. Au păţit-o mulţi alţii înainte.

Vorbea cu toţi, dar era limpede că li se adresa lui Egwene şi lui Nynaeve, pe care le privea insistent.

— Şi să nu va temeţi nici de Jumate-Oameni, continua el, făcându-l pe Mat să roşească. Toate străzile şi aleile din Fal Dara sunt luminate, la vreme de noapte. Şi nimeni nu poate pătrunde în oraş cu chipul acoperit.

— Dar de ce să facă jupân Fain aşa ceva? întrebă Egwene.

— Acum trei ani... începu Moiraine, aşezându-se cu un oftat, de parcă întâlnirea cu Fain o istovise. Vara asta se fac trei ani. De atunci a început. E limpede că Lumina e de partea noastră, altfel Părintele Minciunii ar fi câştigat lupta pe când eu mă aflam încă în Tar Valon, plănuind ce aveam de făcut. De trei ani, Fain va urmăreşte, în numele Celui Întunecat.

— Ce nebunie! exclama Rand. A venit în Ţinutul celor Două Râuri în fiecare primăvară, fără să întârzie niciodată. Trei ani? Pai, am fost acolo, chiar sub nasul lui, iar el nu ne-a aruncat nici o privire până anul trecut.

Femeia Aes Sedai întinse un deget spre el, fixându-l cu privirea.

— Fain mi-a spus totul, Rand. Sau aproape totul. Cred că a izbutit să-mi ascundă totuşi ceva, ceva important, în ciuda încercărilor mele, dar, oricum, mi-a spus destule. Acum trei ani, pe când se afla într-un oraş din Murandy, un Jumate-Om a venit să-l caute. Fain s-a speriat, fireşte, dar o asemenea însărcinare este considerată, în rândul Iscoadelor Celui Întunecat, o mare cinste. A crezut că a fost ales pentru fapte mari, şi aşa şi era, deşi nu cum credea el. A fost adus la miazănoapte, în Mană, în Ţinuturile Pârjolite. În Shayol Ghul. Acolo a întâlnit un bărbat cu ochi de foc, care îşi spunea Ba’alzamon.

Mat se foi neliniştit, iar Rand înghiţi în sec. Pesemne că totul era adevărat, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Perrin era singurul care se uita la femeia Aes Sedai, de parcă nimic nu-l mai putea lua prin surprindere.

— Lumina să ne apere, murmură tulburat Agelmar.

— Lui Fain nu i-a fost pe plac ce i s-a întâmplat în Shayol Ghul, continuă liniştită Moiraine. În timp ce-mi vorbea, se plângea adesea de foc şi de pârjol. Faptul că a dat totul la iveală aproape că l-a omorât. Până şi după ce l-am Vindecat, a rămas o făptură vrednică de milă şi prăpădită. O să mai treacă mult până să redevină ce-a fost. Totuşi, am să încerc, dacă nu din alt motiv măcar pentru a afla ceea ce încă nu mi-a spus. Fusese ales din pricina ţinuturilor pe care le străbătea cu negoţul său. Nu, se grăbi ea să adauge, văzându-i tresărind, nu doar Ţinutul celor Două Râuri, cel puţin la început. Părintele Minciunii ştia, în mare parte, unde să găsească ceea ce căuta – dar nu ştia mai multe decât noi – în Tar Valon. Fain a spus că a fost făcut dulăul Celui Întunecat şi, într-un fel, are dreptate. Părintele Minciunii l-a pus să vâneze, preschimbându-l mai întâi, pentru a fi capabil s-o facă. Asta se teme el să-şi amintească: ceea ce i s-a făcut pentru a fi preschimbat. Din pricina acestor lucruri, îşi urăşte stăpânul, tot atât de mult pe cât se teme de el. Aşa că a fost trimis să adulmece şi să caute urmele, prin Baerlon şi prin toate satele din jur, şi tocmai până la Munţii de Negură, la Taren şi apoi în Ţinutul celor Două Râuri.

— Acum trei ani? întrebă încet Perrin. Îmi aduc aminte de primăvara aceea. Fain a sosit mai târziu decât de obicei, dar lucrul cel mai ciudat a fost că a zăbovit destul de mult. O săptămână întreagă a tot stat, fără să facă nimic, scrâşnind din dinţi pentru că-şi risipea banii pe odaia pe care o închiriase la hanul Izvorul de Vin. Fain ţine mult la bani.

— Da, acum îmi amintesc, zise Mat. Toată lumea se întreba dacă nu cumva era bolnav sau dacă i se aprinseseră călcâiele după vreo femeie din sat. Mă rog, fireşte că niciuna dintre ele nu ar primi să se mărite cu un neguţător ambulant. Mai degrabă l-ar lua pe unul din Pribegi.

Aruncându-i o privire, Egwene ridică dintr-o sprânceană, făcându-l să tacă.

— După asta, Fain a fost dus din nou în Shayol Ghul, iar mintea i-a fost… golită.

Rand simţi că i se întorcea stomacul pe dos, auzind tonul pe care vorbea Moiraine; dădea mai multe de înţeles decât expresia care i se aşternuse o clipă pe chip.

— Tot ceea ce… simţise… a fost strâns la un loc şi vârât înapoi în gândurile sale. În anul următor, când a pătruns în Ţinutul celor Două Râuri, a izbutit să ia urma celui pe care-l căuta, mai stăpân pe el. Chiar cu mai multă îndrăzneală decât se aştepta Cel Întunecat. De acum, Fain ştia precis că prada lui era unul dintre cei trei băieţi aflaţi în Emond’s Field.

Perrin mormăi, iar Mat începu să blesteme, cu glasul scăzut şi fără expresie; nici măcar privirea aprigă a lui Nynaeve nu-l făcu să tacă. Agelmar îi privi curios. Rand simţi numai un fior slab, şi se miră de propria nepăsare. Cel Întunecat îl urmărise de trei ani… îi urmărise pe toţi trei. Trebuie să-i fi clănţănit dinţii de frică. Moiraine nu-i îngădui lui Mat s-o întrerupă, ci continuă, ridicând glasul îndeajuns de mult pentru a putea fi auzită.

— Când s-a întors în Lugard, Ba’alzamon i-a apărut în vis. Fain s-a înjosit şi s-a supus unor ritualuri pe care n-aţi putea îndura să le auziţi povestite, legându-se încă şi mai strâns de Cel Întunecat. Ce se întâmplă în vis poate fi mai primejdios decât ceea ce se întâmplă în stare de trezie.

Rand tresări sub privirea ei aprigă, parcă pentru a-l preveni. Dar Moiraine nu terminase de vorbit.

— I s-au făgăduit mari răsplăţi, regate întregi pe care să le stăpânească după victoria lui Ba’alzamon, şi i s-a spus că, atunci când avea să se întoarcă în Emond’s Field, trebuia să-i însemneze pe cei trei pe care-i descoperise. Urma să fie acolo şi un Jumate-Om, care să-l aştepte, împreună cu mai mulţi troloci. Acum ştim cum au ajuns aceştia în Ţinutul celor Două Râuri. Pesemne că la Manetheren a existat cândva un desiş Ogier şi o Poartă de Taină.

— Cel mai frumos Desiş dintre toate, exclamă Loial, care ascultase la fel de atent ca şi ceilalţi, în afară de cel din Tar Valon. Ogierii îşi amintesc cu mult drag de Manetheren.

Agelmar repetă numele, mişcând din buze fără să se audă vreun sunet, cu sprâncenele ridicate a mirare. Manetheren.

— Senior Agelmar, i se adresă Moiraine, am să-ţi spun cum să găseşti Poarta din Mafar Dadaranell. Trebuie să fie zidită şi păzită mereu. Nimănui nu trebuie să i se îngăduie să se apropie. Jumate-Oamenii n-au aflat încă toate drumurile, dar… Poarta se află spre miazăzi, cale de numai câteva ceasuri de Fal Dara.

Seniorul se scutură din tot trupul, de parcă acum ar fi ieşit din transă.

— Spre miazăzi? Pe cinstea mea! Nu ne mai trebuie şi asta, scălda-ne-ar Lumina. O să fac întocmai.

— Şi Fain ne-a urmărit prin Căile de Taină? întrebă Perrin. Pesemne că asta a făcut.

Moiraine încuviinţă.

— Fain s-ar ţine pe urmele voastre până în mormânt, pentru că n-are de ales. După nereuşita Myrddraalului din Emond’s Field, Fain s-a luat după noi împreună cu trolocii. Pieritul nu i-a îngăduit să călărească împreună cu el; cu toate că Fain era de părere că ar fi trebuit să i se dea cel mai bun cal şi să fie trimis să călărească în fruntea cetei, Myrddraalul l-a silit să alerge pe jos, împreună cu trolocii, care l-au dus pe sus atunci când nu-l mai ţineau picioarele. Vorbeau într-un grai pe care putea şi el să-l înţeleagă, certându-se cu privire la calea cea mai bună de a-l prăji, după ce nu ar mai fi avut cum să-i ajute. Fain pretinde că s-a întors împotriva Celui Întunecat încă dinainte să ajungă la Taren, numai că, adesea, patima cu care îşi dorea răsplăţile făgăduite ieşea la iveală. După ce noi am trecut râul, Myrddraalul i-a dus pe troloci la cea mai apropiată Poartă de Taină, aflată în Munţii de Negura, şi l-a trimis pe Fain, de unul singur, pe malul celalalt. Atunci, el a crezut că a scăpat, numai că, înainte să ajungă în Baerlon, l-a găsit un alt Pierit, care nu s-a mai purtat cu atâta blândeţe. L-a pus să doarmă ghemuit într-un ceaun de-al trolocilor, ca să-i amintească ce-l aştepta dacă n-ar fi izbândit. S-a folosit de el până în Shadar Logoth. Pe drum, Fain era gata s-o dea şi pe maică-sa pe mâinile duşmanului, dacă asta l-ar fi eliberat, dar Cel Întunecat nu renunţă niciodată, de bunăvoie, la ceea ce a câştigat. Ceea ce-am făcut eu acolo, adică urma falsă care să-i conducă pe urmăritori către munţi, l-a păcălit pe Myrddraal, dar nu şi pe Fain. Jumate-Oamenii însă nu l-au crezut; pentru că li s-a împotrivit, l-au târât după ei, legat cu un laţ. Numai atunci când au văzut că nu ne puteau ajunge, oricât s-ar fi grăbit, unii dintre ei au început să-i dea ascultare. Aceştia au fost cei patru care s-au întors în Shadar Logoth. Fain pretinde că Ba’alzamon însuşi îi mână de la spate.

Agelmar clătină dispreţuitor din cap.

— Cel Întunecat? Aiurea. Minte sau e nebun. Dacă Distrugătorul de Suflete ar fi liber, cu toţii am fi de acum morţi, sau şi mai rău.

— Fain spune adevărul, cel puţin atât cât îşi dă seama, răspunse Moiraine. Nu m-a putut minţi, deşi mi-a ascuns multe. „Ba'alzamon a apărut ca flacăra tremurătoare a unei lumânări, ba arătându-se, ba pierind, şi niciodată în acelaşi loc. Ochii lui i-au pârjolit pe Myrddraali, iar flăcările din gura sa ne-au ars pe toţi." Aşa mi-a spus.

— A fost ceva… începu Lan, care i-a silit pe cei patru Pieriţi să pătrundă în locul de care se temeau – de care se tem şi acum, aproape la fel de mult ca de mânia Celui Întunecat.

Agelmar mormăi, de parca ar fi fost lovit cu piciorul în coaste; părea scârbit.

— Acolo, în ruinele din Shadar Logoth, răul s-a luptat cu răul, continuă Moiraine, şi ambele părţi au fost la fel de malefice. Când mi-a povestit despre asta, dinţii lui Fain clănţăneau întruna. Nu-şi putea aminti fără să se cutremure de groază. Mulţi troloci au fost ucişi, înghiţiţi de Mashadar şi de alte asemenea făpturi; printre ei, se afla şi cel care ţinea funia cu care era legat omul nostru. El a fugit din oraş, ca şi cum acolo ar fi fost Puţul Osândelor, din Shayol Ghul. Atunci a crezut că, în sfârşit, scăpase. Avea de gând să fugă până când Ba'alzamon nu ar mai fi avut cum să-l găsească, până la capătul pământului, dacă era nevoie. Imaginaţi-vă cu câtă groază a descoperit că simţea încă nevoia să adulmece prada, nevoie care devenea din ce în ce mai puternică şi mai de neînfrânt. Nu putea să mănânce altceva decât ceea ce găsea pe drum, în timp ce alerga pe urmele voastre – gândaci, şopârle, gunoaie pe jumătate putrezite pe care le scotea din grămezile de resturi în miez de noapte. Şi nici nu se putea opri, până ce se prăbuşea la pământ ca un sac, stors de puteri. De îndată ce izbutea să se ridice din nou în picioare, pornea mai departe. Când a ajuns în Caemlyn, putea deja să-şi simtă prada chiar şi de la o milă depărtare. Şi aici, în temniţele de dedesubt, îşi ridica din când în când privirea, fără să-şi dea seama ce făcea. Se uita înspre aceasta încăpere.

Rand simţi brusc o mâncărime pe spate, ca şi cum ar fi fost conştient de privirea lui Fain, chiar şi prin podelele de stânca. Femeia îi observă stânjeneala, dar continuă neabătută.

— Fain era deja pe jumătate nebun când a ajuns în Caemlyn, dar s-a prăbuşit încă şi mai jos atunci când şi-a dat seama că numai doi dintre cei pe care-i căuta erau acolo. Era silit să vă

găsească pe toţi, dar, pe de altă parte, nu putea face altceva decât să-i caute pe cei doi care se aflau în oraş. Mi-a spus că, atunci când Poarta de Taină din Caemlyn s-a deschis, a început să urle. Pe loc, şi-a dat şi el seama cum trebuie s-o deschidă, dar nu ştie cum a fost cu putinţă aşa ceva. Mâinile sale se mişcau de la sine, iar când încerca să se oprească, flăcările lui Ba'alzamon îl ardeau. L-a omorât şi pe proprietarul prăvăliei, când acesta a venit să afle ce era cu zgomotul pe care-l auzea. Nu pentru că ar fi fost nevoit, ci pentru că era invidios pe omul care putea ieşi nevătămat din pivniţă, în timp ce pe el picioarele îl purtau pe Căile de Taină, fără să se poată împotrivi.

— Deci Fain era cel pe care l-ai simţit pe urmele noastre, replică Egwene, iar Lan încuviinţă. Dar cum de-a scăpat de... Vântul cel Negru? continuă ea cu un tremur în glas, oprindu-se o clipă pentru a înghiţi în sec. Era chiar în spatele nostru, când am ajuns la Poartă.

— A scăpat, dar nu de tot, răspunse Moiraine. Vântul Negru l-a prins din urmă – iar el pretinde că i-a vorbit cu glasuri pe care le putea înţelege. Unele l-au întâmpinat ca pe o făptură asemenea lor; altora li s-a făcut frică. De îndată ce l-a cuprins, Vântul s-a şi retras.

— Lumina să ne apere, se auzi şoapta lui Loial, ca un cărăbuş uriaş.

— Rugaţi-vă să fie aşa, spuse Moiraine. Mai am multe de aflat despre Padan Fain, multe taine. Ticăloşia este mai adânc înrădăcinată în fiinţa lui şi mai puternică decât în oricare altul dintre cei pe care i-am văzut. S-ar putea ca şi Cel Întunecat, atunci când i-a făcut ce i-a făcut, să fi pătruns adânc în mintea lui Fain. Poate chiar, fără să-şi fi dat seama, să-şi fi trădat o parte a planului. Când am pomenit de Ochiul Lumii, Fain a tăcut mâlc, dar am simţit că, în spatele tăcerii, se ascundea ceva. Din păcate, acum nu am deloc răgaz. Nu putem aştepta.

— Dacă omul ăsta ştie ceva, interveni Agelmar, pot s-o aflu eu.

Negreşit nu avea nici o milă pentru Iscoadele Celui Întunecat şi cu atât mai puţin pentru Fain.

— Merită să mai aşteptaţi o zi, dacă aşa poţi afla fie şi o parte din ceea ce urmează să înfruntaţi când pătrundeţi în Mană. Multe bătălii s-au pierdut pentru că o armată nu a ştiut ce avea de gând duşmanul.

Moiraine oftă şi clatină întristată din cap.

— Seniore, dacă n-am avea nevoie de măcar o noapte de somn bun, înainte să înfruntăm Mana Pustiitoare, aş pleca până într-un ceas, chiar dacă asta ar însemna să mă întâlnesc pe întuneric cu un pâlc de troloci. Gândiţi-vă la ce-am aflat de la Fain. Acum trei ani, Cel Întunecat a fost silit să-l aducă în Shayol Ghul pentru a-l putea atinge, cu toate că Fain este o Iscoadă a Celui Întunecat şi e credincios până în măduva oaselor. Acum un an, Cel Întunecat i-a dat porunci lui Fain, Iscoada sa, apărându-i în vise. Anul acesta însă, Ba’alzamon apare şi în visele celor care păşesc pe Calea Luminii şi este văzut în Shadar Logoth, chiar dacă nu-i vine foarte uşor s-o facă. Nu era, cu adevărat, acolo – fireşte dar până şi o imagine, izvorâtă din mintea lui, o imagine care tremură şi se pierde, este mai periculoasă pentru lume decât toate hoardele de troloci la un loc. Peceţile care ţin ferecată temniţa din Shayol Ghul slăbesc pe zi ce trece, Senior Agelmar. Nu mai e vreme de pierdut.

Agelmar încuviinţă supus, dar când îşi înălţă capul, avea în colţurile gurii aceeaşi expresie încăpăţânată.

— Aes Sedai, pot să mă împac cu gândul că bătălia pe care o voi purta la Pasul lui Tarwin, împreună cu soldaţii mei, nu va fi decât o încercare de a abate atenţia, o mică încăierare care nici nu se poate compara cu cea adevărată. Datoria îi duce pe oameni acolo unde trebuie să ajungă, la fel ca Pânza, şi niciuna dintre ele nu ne făgăduieşte că faptele noastre vor fi măreţe. Numai că, şi dacă noi izbândim, iar voi pierdeţi lupta, totul va fi în zadar. Dumneata spui că trebuie să fiţi puţini la număr. Foarte bine. Numai, te implor, fă tot ce poţi ca să izbândeşti. Lasă-i pe băieţii ăştia aici, Aes Sedai. Îţi jur că pot să-ţi găsesc trei bărbaţi încercaţi, cărora nu le stă gândul la faimă, săbieri pricepuţi care sunt aproape la fel de destoinici în ţinuturile bătute de Mană ca Lan. Nu vreau decât ca, atunci când o pornesc spre Pas, să ştiu că am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să te ajut să izbândeşti.

— Pe ei trebuie să-i iau, nu pe alţii, Senior Agelmar, răspunse cu blândeţe Moiraine. Ei sunt cei care se vor lupta acolo, la Ochiul Lumii.

Agelmar rămase cu gura căscată, holbându-se la Rand, Mat şi Perrin. Brusc, Seniorul din Fal Dara făcu un pas înapoi, du-

cându-şi fără să-şi dea seama mâna la mânerul sabiei, pe care n-o purta niciodată înăuntrul fortăreţei.

— Doar nu… Moiraine Sedai, dumneata nu faci parte din Ajah Roşie, dar sunt sigur că n-ai putea să…

Pe creştetul capului său ras apărură broboane de sudoare.

— Ei sunt ta'veren, rosti Moiraine, liniştindu-l. Pânza se ţese împrejurul lor. Cel Întunecat a încercat deja să-i omoare, pe fiecare dintre ei, şi nu doar o dată. Trei ta'veren la un loc sunt de ajuns pentru a schimba viaţa care se desfăşoară în jurul lor, aşa cum un vârtej ia după el firele de paie. Iar când locul acela este Ochiul Lumii, este cu putinţă ca Pânza să-l atragă înăuntrul său chiar şi pe Părintele Minciunii, înlăturând primejdia cu totul.

Agelmar renunţă să-şi mai caute sabia, privindu-i însă pe Rand şi pe ceilalţi, la fel de bănuitor.

— Moiraine Sedai, dacă spui dumneata, te cred, dar eu, unul, nu observ nimic special la ei. Băieţi de la ţară. Eşti sigură de ceea ce faci, Aes Sedai?

— Străvechiul sânge, răspunse Moiraine, s-a despărţit ca un râu care dă naştere la mii şi mii de fire de apă, dar, uneori, până şi izvoarele se unesc pentru a face râul la loc. Străvechiul sânge din Manetheren curge puternic şi pur prin vinele unora dintre aceştia trei pe care-i vezi aici. Te îndoieşti de puterea sa, Senior Agelmar?

Rand privi pieziş spre femeia Aes Sedai. „Prin vinele unora…” Se încumetă să-i arunce o privire şi lui Nynaeve, care se întorsese pentru a-i vedea pe cei care vorbeau, deşi tot îşi mai ferea ochii de Lan. Prinzând privirea Meşteresei, o văzu clătinând din cap, semn că nu-i spusese femeii Aes Sedai că el, Rand, nu se născuse în Ţinutul celor Două Râuri. „Oare câte ştie Moiraine?”

— Manetheren, rosti rar Agelmar, încuviinţând. Nu mă pot îndoi de sângele celor de acolo. Apoi continuă, mai grăbit: Roata ne aduce vremuri ciudate. Nişte băieţi de la fermă poartă cu ei, înspre Mană, onoarea străvechiului Manetheren. Dacă exista sânge care să-l poată lovi aşa cum se cuvine pe Cel Întunecat, atunci acesta este. Va fi după cum ţi-e voia, Aes Sedai.

— Atunci să mergem la culcare, hotărî Moiraine. Trebuie să plecăm odată cu zorii, căci nu mai avem răgaz. Tinerii trebuie să doarmă în apropierea mea. Mai e prea puţin până la bătălie ca

să-i îngăduim Celui Întunecat să mai încerce să ajungă la ei. Prea puţin.

Rand îi simţi privirea, cu care-i cerceta pe el şi pe prietenii săi, cântărindu-le puterile, şi se înfioră. Prea puţin timp.

CAPITOLUL 48

Mana Pustiitoare

Vântul făcea să fluture mantia lui Lan, care, astfel, rămânea aproape nevăzut chiar şi în lumina soarelui, iar Ingtar şi cei o sută de soldaţi pe care Seniorul Agelmar îi trimisese să-i însoţească la Hotar, pentru cazul în care s-ar fi întâlnit cu vreo ceată de troloci plecaţi după pradă, călăreau foarte mândri, pe două şiruri, toţi în armuri, cu panaşe roşii şi cu caii înveşmântaţi în oţel, conduşi de flamura Bufniţei Cenuşii, a lui Ingtar. Erau cel puţin la fel de falnici ca o sută dintre Gărzile Reginei, dar nu la ei se uita Rand, ci la turnurile care tocmai începuseră să se zărească în faţa lor. Pe soldaţii din Shienar îi studiase deja o dimineaţă întreagă.

Fiecare turn, înalt şi solid, se afla în vârful unui deal, la jumătate de milă de următorul. Spre apus şi răsărit se înălţau altele şi altele. O rampă lată, apărată de parapete, urca în spirală în jurul fiecărui ax de piatră, făcând un ocol complet până să ajungă la porţile masive, aflate la jumătatea drumului spre vârfurile crenelate. Astfel, dacă soldaţii din garnizoană ieşeau la atac, erau apăraţi de ziduri până ce ajungeau jos, în schimb duşmanii care încercau să ajungă la poartă erau siliţi să urce sub o ploaie de săgeţi de pietre şi de ulei încins, turnat din uriaşele ceaune plasate chiar deasupra lor. În vârful turnurilor, dedesubtul cazanelor înalte de fier în care se puteau aprinde focuri de semnalizare, atunci când soarele nu strălucea, sclipeau oglinzi mari, de oţel, care acum erau întoarse cu grijă în jos, ca să nu prindă razele. Când un turn trimitea semnalul către cele vecine, acestea îl preluau şi-l trimiteau mai departe, până la fortăreţele dinăuntru, de unde soseau soldaţii care să respingă atacul. Cel puţin, aşa s-ar fi întâmplat în vremurile obişnuite.

În vârful turnurilor se vedeau bărbaţi care-i priveau apropiindu-se. Nu erau mulţi şi se iţeau, curioşi, printre creneluri. Nici măcar în timpurile cele mai bune, în turnuri nu se aflau decât atâţia oameni câţi erau necesari pentru a le apăra, bizuindu-se mai mult pe zidurile de piatră, decât pe forţa braţelor, pentru a supravieţui; acum, însă, aproape toţi soldaţii făceau

parte dintre cei care călăreau spre Pasul lui Tarwin. Dacă nu izbuteau să respingă atacul, turnurile nici nu mai contau.

Trecând calare printre cele două turnuri, Rand se înfioră.

I se părea că trecea printr-un zid de aer mai răcoros. Aici era Hotarul. Ţinutul care se zărea nu arăta diferit de Shienar, numai că undeva, pe acolo, dincolo de copacii desfrunziţi, se afla Mana Pustiitoare.

Ingtar ridică pumnul în mănuşa de oţel pentru a-i face pe soldaţi să se oprească în dreptul unei stânci aflate nu departe de turnuri. Era o piatră de hotar, care însemna trecerea din Shienar în ceea ce fusese, odinioară, Malkier.

— Va cer iertare, Moiraine Aes Sedai, Dai Shan, Ziditorule. Seniorul Agelmar mi-a poruncit să merg numai până aici, vorbi Ingtar, părând foarte nefericit.

— Aşa am hotărât, Seniorul şi cu mine, îl lămuri Moiraine.

Ingtar mormăi supărat.

— Îmi cer iertare, Aes Sedai, continuă el, dar nu părea prea sincer. Faptul că v-am însoţit până aici înseamnă că s-ar putea să nu ajungem la pasul lui Tarwin până să înceapă lupta. Mi se ia prilejul de-a lupta alături de ceilalţi, dar, în acelaşi timp, mi se porunceşte să nu trec nici cu un pas mai departe de Hotar, ca şi cum n-aş mai fi fost niciodată în ţinuturile pustiite de Mană. Iar Seniorul şi stăpânul meu Agelmar nu vrea să-mi spună de ce.

Ochii lui, care sclipeau din spatele vizierei, priviră întrebători spre femeia Aes Sedai. La Rand şi la ceilalţi, nici nu se uita; aflase că ei erau cei aleşi pentru a-l însoţi pe Lan în Mană.

— Îi cedez eu locul, şopti Mat către Rand. Lan le aruncă o privire aprigă, iar Mat lăsă ochii în jos, înroşindu-se.

— Fiecare dintre noi are locul său în Pânză, Ingtar, spuse cu tărie în glas Moiraine. De aici, noi trebuie să ne depănăm firul de unii singuri.

Cu trupul ţeapăn, Ingtar făcu o plecăciune.

— Cum doreşti, Aes Sedai. Acum trebuie să vă las şi să pornesc iute la drum, ca să ajung la Pasul lui Tarwin. Măcar acolo mi se va… îngădui… să-i înfrunt pe troloci.

— Chiar aşa de nerăbdător eşti, întrebă Nynaeve, să te lupţi cu trolocii?

Ingtar o privi nedumerit, apoi trase cu ochiul spre Lan, ca şi cum Străjerul ar fi fost omul potrivit pentru a da o explicaţie.

— Cu asta mă ocup, Domniţă, rosti el, căutându-şi cuvintele. De asta mă aflu aici, pe lume.

Apoi îl salută pe Lan, ridicând spre el mâna înmănuşată, cu palma deschisă.

— *Suravye ninto manshima taishite,* Dai Shan. Pacea să-ţi bucure sabia.

Trăgând de frâie, Ingtar o apucă spre răsărit împreună cu stegarul şi cu cei o sută de soldaţi. Mergeau la pas, dar fără să şovăie, pe cât de repede îi puteau duce caii împovăraţi de armuri, care mai aveau încă mult de mers.

— Ce vorbă ciudată, se miră Egwene. De ce spun aşa – pacea?

— Atunci când n-ai cunoscut niciodată un lucru, decât în vise, răspunse Lan, îmboldindu-l pe Mandarb, devine mai mult decât un talisman.

Rand îl urmă pe Străjer, iar după ce trecu de piatra de hotar, se întoarse în şa pentru a privi înapoi, văzându-i pe Ingtar şi pe soldaţi dispărând după copacii golaşi. Dispăru apoi şi piatra şi, în cele din urmă, şi turnurile din vârfurile dealurilor, care se iţeau pe deasupra copacilor. Curând rămaseră singuri, călărind spre miazănoapte pe sub coroana desfrunzită a pădurii. Rand se cufundă într-o tăcere îngrijorată, şi, culmea, nici măcar Mat nu mai găsi nimic de spus.

În dimineaţa aceea, porţile din Fal Dara se deschiseseră odată cu zorii. Seniorul Agelmar, de data aceasta înveşmântat în armura şi cu coiful pe cap, la fel ca soldaţii săi, plecase din fortăreaţă împreuna cu steagul Şoimului Negru şi cu cele Trei Vulpi de la poarta de răsărit, îndreptându-se către soare, care se vedea numai ca o rază roşiatică pe deasupra copacilor. Ca un şarpe de oţel, călăreţii plecaseră din oraş într-un şir lung şi răsucit, câte patru la un loc, cu Agelmar în frunte. El ajunsese deja în pădure, înainte ca ultimii oameni să fi apucat să iasă din Fal Dara. În drumul lor nu se înălţaseră urale, care să-i îmboldească să meargă mai departe. Se auzeau numai tobele şi panaşele care fâlfâiau în bătaia vântului, dar soldaţii priveau spre soarele care răsărea, cu multă hotărâre. Undeva, spre răsărit, aveau să întâlnească alţi şerpi de oţel, veniţi din Fal Moran, avându-l cu ei chiar pe Regele Easar şi pe fiii săi, sau din Ankor Dail, oraşul care stăpânea hotarele de la răsărit şi păzea Osia lumii, din Mos Shirare, Fal Sion şi Camron Caan şi din toate

celelalte fortăreţe din Shienar, mai mici sau mai mari. Unindu-se într-un şarpe uriaş, aveau să se întoarcă apoi spre miazănoapte, către Pasul lui Tarwin.

În acelaşi timp, începuseră şi alţii să plece, prin Poarta Regelui, care dădea către drumul spre Fal Moran. Căruţe mari şi mici, oameni călare sau pe jos, mânându-şi vitele, cărându-şi copiii în spate, cu chipurile lungi ca umbrele dimineţii. Gândul că-şi părăseau casele, poate pentru totdeauna, le încetinea paşii, dar teama de ceea ce urma să se întâmple îi îmboldea, astfel că ba îşi târşâiau picioarele, ba o luau la fugă, cale de câţiva paşi, pentru ca apoi să încetinească din nou, împrăştiind praful de pe drum. Câţiva se opriseră în afara oraşului ca să privească şirul de soldaţi în armură, care se afunda şerpuind în pădure. În unele priviri se vedeau înmugurind speranţele şi se auzeau chiar şi rugăciuni rostite cu glas scăzut, rugăciuni pentru soldaţi sau pentru cei care le rosteau. Apoi însă, cu toţii se întoarseră din nou spre miazăzi, continuându-şi drumul.

Alaiul cel mai puţin numeros ieşise pe poarta dinspre Malkier. În urma lui, rămăseseră numai câţiva, care se încumetaseră să mai zăbovească, soldaţi şi câţiva bătrâni, ale căror soţii muriseră şi ai căror copii, deja mari, se îndreptau încet spre miazăzi. O ultimă ceată, pentru ca, orice s-ar fi întâmplat la Pasul lui Tarwin, Fal Dara să nu cadă fără luptă. Drumul era deschis de flamura lui Ingtar, Bufniţa Cenuşie, dar Moiraine era cea care-i conducea spre miazănoapte. Era alaiul cel mai important dintre toate, dar şi cel mai deznădăjduit.

Cel puţin un ceas după ce trecură de piatra de hotar, peisajul şi pădurea din jur rămaseră neschimbate. Străjerul îi conducea într-un ritm destul de iute, cât de repede erau în stare caii să alerge, dar Rand se tot întreba când aveau să ajungă în ţinuturile bătute de Mană. Dealurile deveniseră un pic mai înalte, dar copacii, tufişurile şi vegetaţia de pe jos erau aidoma celor pe care le văzuse în Shienar, cenuşii şi desfrunzite aproape cu totul. Începu însă să-i fie mai cald, îndeajuns pentru a-şi scoate mantia şi a o aşeza la oblâncul şeii.

— Vreme aşa frumoasă n-am avut tot anul, observă Egwene, scoţându-şi, la rândul său, mantia.

Nynaeve scutură din cap, încruntându-se de parcă asculta vântul.

— Ceva nu-i în ordine.

Rand încuviinţă. Simţea şi el acelaşi lucru, deşi nu putea preciza ce anume era. Era prima dată în anul acela când îi era cald, deşi nu se afla în casă; numai că nu era vorba de asta, ci mai degrabă de faptul că, pur şi simplu, aşa de departe spre miazănoapte nu ar fi trebuit să fie cald. Pesemne că era din pricina Manei, deşi ţinutul nu se schimbase.

Soarele urcă în înaltul cerului, o minge roşie care n-ar fi putut da atâta căldură, deşi în văzduh nu era niciun nor. Puţin mai târziu, Rand îşi desfăcu şi surtucul. Sudoarea i se prelingea pe chip.

Şi nu era singurul. Mat îşi scoase surtucul de tot, lăsând la vedere pumnalul cu mâner de aur şi rubin, şi-şi şterse faţa cu capătul eşarfei pe care, clipind des, o împături pe lungime şi şi-o legă pe frunte, chiar deasupra ochilor. Nynaeve şi Egwene începură să-şi facă vânt şi se ghemuiră în şa, ameţite. Loial îşi desfăcu tunica cu guler înalt până jos, apoi şi cămaşa; pe pieptul său se vedea o fâşie de piele plină de păr, des ca o blană. Îşi ceru iertare tuturor:

— Vă rog, iertaţi-mă. Steddingul Shangtai este în munţi, şi e mereu răcoros, spuse el, fluturându-şi nările late şi trăgând în piept aerul care devenea din ce în ce mai încins. Căldura şi umezeala asta nu-mi plac.

Chiar era umezeală, îşi dădu seama Rand. Parcă erau în Smârcul Îndepărtat, din Ţinutul celor Două Râuri, în miezul verii. În mlaştina aceea, fiecare gură de aer tras în piept părea că vine printr-o pătură de lână, cufundată în apă fierbinte. Aici, terenul nu era mlăştinos – erau numai câteva bălţi şi cursuri de apă, pe care cineva, obişnuit cu Codrul de Bălţi, nu le putea considera decât nişte pârâiaşe, dar aerul era la fel ca în Smârc. Singurii care respirau uşor erau Perrin, care încă nu-şi scosese surtucul, şi Străjerul.

De acum, apăruseră şi câteva frunze, chiar pe crengile unor copaci care nu erau veşnic verzi. Rand se întinse să atingă o creangă şi se opri brusc. Frunzele roşii, de-abia crescute, pline de pete galbene şi negre păreau bolnave.

— V-am spus să nu atingeţi nimic, spuse Străjerul, cu glasul lipsit de expresie; avea încă pe el mantia care-şi schimba culorile, ca şi cum căldura nu-l afecta mai mult decât frigul. Chipul său aspru părea că pluteşte deasupra lui Mandarb. Florile atinse de Mană te pot omorî, iar frunzele pot să te schilodească.

Există o făptură mică numită Beţigaşul, care se ascunde de obicei acolo unde frunzişul este mai des, arătând exact aşa cum îi spune şi numele, aşteptând să-l atingă cineva. Atunci când asta se întâmpla, muşcă. Nu-i otravă, ci un suc care începe de îndată să digere prada Beţigaşului. Nu te poţi salva decât tăindu-ţi braţul sau piciorul care a fost atins. Măcar Beţigaşul nu te muşcă decât dacă-l atingi. Alte făpturi de pe aici nu au nici atâta răbdare.

Rand îşi trase mâna, fără să fi atins frunzele, şi se şterse pe cracul pantalonului.

— Asta înseamnă că am ajuns în miezul Manei? întreba Perrin, care, lucru ciudat, nu părea speriat.

— Numai la margine, replică posomorât Lan; armăsarul nu se opri din mers, iar el li se adresă vorbind peste umăr. Adevăratul ţinut mănat e încă departe. Exista acolo făpturi care vânează luându-se după auz, iar unele s-ar putea să se fi aventurat departe, până aici. Câteodată, ele trec chiar şi Munţii Dhoom. Sunt mult mai primejdioase ca Beţigaşele. Nu vorbiţi şi nu rămâneţi în urmă, dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă.

Fără să aştepte vreun răspuns, el îşi continuă drumul, în acelaşi ritm alert. Milă după milă, puterea distrugătoare a Manei deveni din ce în ce mai vizibilă. Frunzele copacilor erau tot mai numeroase, dar erau pătate şi vârstate cu galben şi negru sau cu pete de un roşu palid, ca sângele otrăvit. Fiecare frunză şi fiecare coardă păreau umflate, gata să plesnească la cea mai mică atingere. Florile atârnau de crengi şi de buruieni ca într-o jalnică imitaţie a primăverii, palide şi bolnăvicioase, părând a putrezi chiar în timp ce le priveau. Când Rand încercă să tragă aer în piept, mirosul dulceag de putrefacţie, dens şi puternic, îl îngreţoşă, iar când dădu să răsufle, aproape că i se făcu rău. Aerul avea gust de carne stricată. Copitele cailor foşneau uşor, pe măsură ce plantele bolnave pe care călcau plesneau strivite.

Mat se aplecă în şa şi vomită, dând totul afară din stomac. Rand căută să atingă hăul, dar liniştea sufletească nu-l ajuta mai deloc să scape de senzaţia puternică de greaţă care-i urca în gâtlej. Chiar şi cu stomacul gol, lui Mat i se făcu iarăşi rău după numai o milă, dar nu mai avea ce să dea afară. Egwene arăta de parcă ar fi fost pe punctul să facă la fel, înghiţind fără încetare, iar chipul lui Nynaeve era ca o mască, palid şi hotărât, rigid, cu privirile aţintite spre spinarea lui Moiraine. Meştereasa

nu voia să arate cât îi era de rău înaintea femeii Aes Sedai, numai că, din câte vedea Rand, nu mai avea mult de aşteptat. Chipul lui Moiraine era încordat, iar buzele i se albiseră.

În ciuda căldurii şi a umezelii, Loial îşi legă o eşarfă peste nas şi gură. Întâlnind privirea lui Rand, în ochi i se citea limpede dezgustul şi furia.

— Auzisem eu… începu, cu glasul înfundat, apoi se opri pentru a-şi drege vocea, făcând o strâmbătură. Puah! Ce gust ca de… Puah! Auzisem şi citisem multe despre locurile atinse de Mană, dar nimic nu poate descrie… Şi făcu un gest care se referea atât la miros, cât şi la toată vegetaţia care-ţi făcea silă. Nu-mi vine să cred că cineva, chiar şi Cel Întunecat, ar putea să facă aşa ceva copacilor. Puah!

Străjerul, fireşte, nu era afectat, cel puţin Rand nu vedea niciun semn, dar, spre marea sa mirare, nici Perrin nu era. Sau, cel puţin, nu se comporta la fel ca toţi ceilalţi. Tânărul cel vânos arunca priviri mânioase către pădurea putredă prin care călăreau, de parcă s-ar fi uitat la un duşman sau la flamura acestuia, şi îşi dezmierda securea de la şold, mormăind pentru sine, aproape mârâind, şi făcându-i lui Rand pielea de găină. Chiar şi în bătaia razelor de soare, ochii săi străluceau, aurii şi fioroşi.

Arşiţa nu se domoli nici când soarele cel sângeriu coborî spre linia orizontului. Spre miazănoapte, la mare depărtare, se aflau nişte munţi mai înalţi decât Munţii de Negură, profilându-se întunecaţi pe cer. Din când în când, câte o pală de vânt îngheţat, iscată pe piscurile abrupte, izbutea să ajungă până la ei. Umiditatea încinsă înghiţea aproape toată răcoarea muntelui, însă în mod straniu aveau sentimentul că e iarnă, în ciuda arşiţei din jur. Picăturile de sudoare de pe chipul lui Rand păreau să se transforme în mărgele de gheaţă. După ce vântul se potolea, mărgelele se topeau din nou, lăsându-i dâre murdare pe obraji, iar arşiţa revenea, încă şi mai greu de îndurat decât înainte. În clipa în care suflarea de vânt îi învăluia, dispărea şi mirosul, numai că Rand s-ar fi lipsit şi de răcoare, dac-ar fi avut de ales; îl împresura ca un cavou, aducând o miasmă de praf şi uscăciune dintr-un străvechi mausoleu de-abia deschis.

— Nu putem ajunge la munţi înainte de căderea serii, observă Lan, iar pe timp de noapte e primejdios să umbli, chiar şi pentru un Străjer, de unul singur.

— Există un loc, nu prea departe, sugeră Moiraine, un loc ferit, în care ne putem face tabăra.

Străjerul îi aruncă o privire fără expresie, apoi încuviinţă, fără prea mare tragere de inimă.

— Da. Trebuie să ne oprim undeva. De ce nu acolo?

— Ochiul Lumii se afla dincolo de trecătorile înalte, atunci când l-am găsit eu prima dată, rosti Moiraine. Mai bine să traversam Munţii Dhoom în plină zi, la amiază, când puterea pe care o are Cel Întunecat asupra lumii slăbeşte mult.

— Vorbeşti de parcă Ochiul nu se găseşte mereu în acelaşi loc, replică Egwene, adresându-i-se femeii Aes Sedai.

Însă Loial fu acela care îi răspunse.

— Toţi Ogierii care l-au găsit au spus că se află într-un alt loc. Pare-se că Omul Verde este de găsit acolo unde este nevoie de el. Dar nu a apărut niciodată dincoace de trecătorile înalte. Locul acela e foarte primejdios şi înşelător, şi bântuit de făpturi de-ale Celui Întunecat.

— Mai întâi să ajungem acolo, şi apoi să ne facem griji din pricina lor, îi sfătui Lan. Mâine vom pătrunde cu adevărat în Mană.

Rand privi pădurea din jurul său, cu toate frunzele şi florile atinse de stricăciune, toate buruienile putrezite în timp ce creşteau, şi se simţi străbătut de un fior. „Dacă aici nu este cu adevărat Mana Pustiitoare, cum o fi acolo?”

Lan se întoarse spre apus, dar nu drept către soarele care cobora. Mergea la fel de iute ca înainte, însă felul în care îşi ţinea umerii îi trăda şovăiala.

Soarele se preschimbase într-o minge sângerie, care atingea vârfurile copacilor, când ei trecură de creasta unui deal, iar Străjerul se opri. În depărtare, spre apus, se aflau mai multe lacuri, ale căror unde sclipeau întunecat în lumina slabă a soarelui, ca nişte mărgele de diferite mărimi înşirate pe mai multe şiraguri. Ele înconjurau mai multe dealuri cu creste ascuţite, aproape cufundate în umbra înserării. Vreme de o clipă, razele soarelui scăldară vârfurile sfărâmate, iar lui Rand i se tăie respiraţia. Nu erau dealuri, ci ruinele prăbuşite a şapte turnuri. Nu era sigur dacă vreunul dintre tovarăşi observase; imaginea dispăruse pe dată. Străjerul tocmai descăleca, cu chipul ca de piatră.

— N-am putea să ne oprim la malul lacurilor? întreba Nynaeve, ştergându-şi chipul cu batista. Acolo, lângă apă, trebuie să fie mai răcoare.

— Pe Lumină, exclamă Mat, ce mi-aş dori să-mi pot cufunda capul într-unul dintre lacurile alea. Nu l-aş mai scoate niciodată.

Tocmai atunci, o făptură despică apele celui mai apropiat dintre lacuri; undele întunecate sclipiră atunci când un trup uriaş începu să iasă la lumină. Era mare cât un trup de om, dar de multe ori mai lung, făcând apa să se învolbureze de jur împrejur, până ce, în sfârşit, apăru şi coada care flutură, o clipă, prin lumina amurgului. Era terminată într-un vârf ascuţit, ca acul unei viespi, şi se ridică în aer la cel puţin cinci lungimi de cal. Peste tot se vedeau tentacule groase şi răsucite ca nişte viermi uriaşi, nenumărate ca picioarele unui miriapod. Făptura se strecură în tăcere la locul său şi dispăru, lăsând în urma numai valurile care se domoleau încet, încet.

Rand închise gura şi schimbă o privire cu Perrin, ai cărui ochi galbeni erau la fel de neîncrezători după cum ştia că trebuia să fie şi ai lui. Într-un lac aşa de mic nu putea vieţui o făptură atât de mare. „Şi tentaculele alea nu puteau avea mâini. E cu neputinţă!”

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse Mat cu glasul stins, locul ăsta unde suntem acum îmi place foarte mult.

— Am să fac în aşa fel încât să fim la adăpost pe acest deal, îi anunţă Moiraine, care coborâse deja din şa. Un obstacol adevărat ar atrage pe dată asupra noastră priviri curioase, dar am să mă asigur că, dacă vreo făptură de a Celui Întunecat sau ceva aflat în slujba Umbrei se apropie la mai puţin de o milă de noi, am să aflu.

— Un obstacol adevărat m-ar mulţumi mai tare, mărturisi Mat, când tălpile sale atinseră solul, câtă vreme… lucrul acela rămâne de partea cealaltă.

— Of, taci din gură, Mat, se răsti scurt Egwene, tocmai când Nynaeve spunea:

— Asta ca să ne trezim cu ele aşteptându-ne dimineaţa, la plecare? Eşti un prost, Matrim Cauthon.

Mat se uită urât la cele două femei care coborau din şa, dar nu mai deschise gura. Apucând frâiele Belei, Rand schimbă un zâmbet cu Perrin. O clipă, i se păruse că erau din nou acasă, cu Mat care spunea ce nu trebuia, în momentul cel mai nepotrivit

dintre toate. Apoi, zâmbetul de pe chipul lui Perrin dispăru; în amurg, ochii săi străluceau cu adevărat, ca şi cum în spatele lor s-ar fi ascuns o lumină gălbuie. Şi zâmbetul lui Rand se şterse. „Până la urma, nu-i ca acasă…”

Rand, Mat şi Perrin îl ajutară pe Lan să dea şeile jos de pe cai şi să-i priponească, în timp ce restul grupului începu să ridice tabăra. Loial bombănea ceva pentru sine, pregătind sobiţa Străjerului, dar degetele sale groase se mişcau sprintene.

Egwene fredona, umplând ceainicul dintr-un burduf plin cu apă. Rand îşi dădu seama în sfârşit de ce Străjerul insistase să ia cu ei atât de multe burdufuri.

Aşezând şaua murgului la un loc cu celelalte, el îşi desfăcu desagile şi păturile, se întoarse şi se opri, străbătut de un fior de teamă. Ogierul şi femeile dispăruseră, la fel şi sobiţa şi toate coşurile de răchită aduse cu calul de povară. Creasta dealului era pustie; nu se vedeau decât umbrele înserării. Cu mâna amorţită, Rand dădu să-şi apuce sabia, auzind blestemul stins al lui Mat. Perrin avea deja securea în mâini şi-şi rotea încoace şi încolo capul cârlionţat, pentru a vedea de unde venea pericolul.

— Păstori, murmură Lan, care păşi nepăsător pe culme şi, la al treilea pas, dispăru şi el.

Rand se uită cu ochii mari la Mat şi la Perrin, apoi se năpustiră cu toţii spre locul în care dispăruse Străjerul. Brusc, Rand se opri din fugă, făcând încă un pas înainte atunci când Mat îl îmbrânci din spate. Egwene ridică privirea de la ceainicul pe care-l aşeză deasupra sobiţei. Nynaeve tocmai închidea oblonul celei de-a doua lămpi pe care o aprinsese. Erau cu toţii acolo, Moiraine şezând cu picioarele încrucişate, Lan întins pe o rână şi Loial care tocmai îşi scotea o carte din desagă.

Cu multă grijă, Rand privi în urmă. Coasta dealului era tot acolo, cu copacii săi umbriţi şi cu lacurile de la poale care se cufundau în întuneric. Îi era şi frică să se mişte, ca nu cumva ceilalţi să dispară din nou, de data asta pentru totdeauna. Strecurându-se cu grijă pe lângă el, Perrin răsuflă şuierat.

Moiraine îi observă pe toţi trei stând împietriţi în loc, cu gura căscată. Perrin părea ruşinat şi-şi strecură securea la locul ei, la cingătoare, ca şi cum ar fi nădăjduit ca nimeni să nu bage de seamă. Pe buzele femeii apăru un zâmbet.

— E ceva foarte simplu, le spuse ea, un soi de piedică din pricina căreia ochii care privesc în direcţia noastră alunecă

împrejur. Nu ne putem îngădui să ni se observe luminile aprinse, dar nici nu putem rămâne pe întuneric, înconjuraţi de Mană.

— Moiraine Sedai spune că aş putea reuşi şi eu, interveni Egwene, cu sclipiri în ochi, şi că, de acum, pot să mă descurc cu îndeajuns de multă Putere.

— Numai dacă înveţi, copilă, o preveni Moiraine. Până şi cea mai simplă faptă care implică Puterea poate fi primejdioasa pentru cei neinstruiţi şi pentru cei dimprejurul lor.

Perrin pufni dispreţuitor, iar Egwene păru atât de stânjenită, încât Rand se întrebă dacă nu cumva îşi încercase deja puterile. Nynaeve lăsă lampa jos. Era destul de multă lumină acum, cu cele două lămpi şi cu sobiţa.

— Egwene, când pleci spre Tar Valon, spuse ea cu mare grijă, poate că vin şi eu cu tine. O să-i facă bine să vadă un chip cunoscut printre atâţia străini. O să aibă nevoie de cineva care să-i dea sfaturi, în afară de Aes Sedai, sfârşi Meştereasa, aruncându-i lui Moiraine o privire ciudată, ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Poate că aşa-i cel mai bine, Meştereasă, spuse simplu Moiraine.

Egwene râse şi bătu din palme.

— Oh, e minunat. Şi tu, Rand. Ai să vii şi tu, nu-i aşa?

El se opri tocmai când dădea să se aşeze în faţa fetei, de cealaltă parte a sobiţei, apoi se lăsă pe pământ cu mişcări încete. I se părea că ochii ei erau mai mari ca niciodată, mai strălucitori, aidoma unor iazuri în care se putea pierde pentru totdeauna. În obraji îi apăruseră pete de culoare. Egwene râse încet.

— Perrin, Mat, o să veniţi şi voi, nu? O să fim cu toţii împreună.

Mat scoase un mormăit care putea însemna orice, iar Perrin nu făcu altceva decât să ridice din umeri, dar ea o luă drept o încuviinţare.

— Vezi, Rand, o să fim cu toţii împreună.

„Pe Lumină, un bărbat s-ar putea îneca în ochii ăştia fără niciun regret.” Ruşinat, Rand îşi drese glasul.

— Dar oare în Tar Valon sunt oi? Eu numai asta ştiu să fac, să duc oile la păscut şi să cultiv tutun.

— Cred, interveni Moiraine, că vă pot găsi câte ceva de făcut în Tar Valon. Vouă tuturor. Mă rog, poate nu să mergeţi cu oile, dar ceva care vi se va părea interesant.

— Ia uite, propuse Egwene, ca şi cum totul era stabilit. Mi-a venit o idee. O să te fac Străjerul meu, când ajung Aes Sedai. Ţi-ar plăcea să fii Străjer, nu? Străjerul meu.

Părea sigură pe sine, dar în ochii ei se citea o întrebare. Voia un răspuns – avea nevoie să-l audă.

— Mi-ar plăcea să fiu Străjerul tău, răspunse el. „»Nu-ţi este sortită, şi nici tu ei.» De ce trebuia Min să-mi spună asta?”

Se făcea din ce în ce mai întuneric, şi cu toţii erau obosiţi. Loial se întinse primul, pregătindu-se să adoarmă, dar ceilalţi îi urmară în scurtă vreme exemplul. Nimeni nu-şi folosea păturile, decât ca perne. Moiraine pusese în uleiul din lămpi ceva care alunga miasma Manei de pe culmea lor de deal, dar de căldură n-aveau cum să scape. Luna răspândea o lumină tremurătoare şi apoasă, dar, la cât de fierbinte era noaptea, s-ar fi zis că pe cer se afla încă soarele de amiază.

Rand nu izbuti să adoarmă, deşi femeia Aes Sedai se afla foarte aproape de el, pentru a-i apăra visele. Aerul greu era cel care-l ţinea treaz. Sforăitul uşor al lui Loial era ca un tunet înfundat, care făcea ca Perrin să nici nu se mai audă, însă ceilalţi dormeau netulburaţi, doborâţi de oboseală. Străjerul era încă treaz şi şedea nu departe de Rand, cu sabia pe genunchi, privind noaptea. Spre uimirea lui Rand, nici Nynaeve nu dormea.

Meştereasa îl privi în tăcere pe Lan, o lungă bucată de vreme, apoi turnă ceai într-o cană şi i-o aduse. El întinse mâna, mulţumindu-i cu glas scăzut, dar ea nu dădu imediat drumul cânii.

— Trebuia să-mi fi dat seama că eşti rege, vorbi încet Nynaeve, cu ochii aţintiţi spre chipul Străjerului, dar cu un uşor tremur în glas.

Lan o privi la fel de adânc. Lui Rand i se păru chiar că liniile chipului său se mai îmblânziseră un pic.

— Nu sunt rege, Nynaeve. Sunt un om de rând. Un om care n-are avere nici cât cel mai neînsemnat fermier.

Glasul lui Nynaeve deveni mai sigur.

— Unele femei nu cer moşii sau aur. Doar un bărbat.

— Iar bărbatul care i-ar cere unei asemenea femei să-l accepte nu ar fi demn de ea. Tu eşti cu totul deosebită… Frumoasă ca zorii, îndârjită ca un războinic. Eşti ca o leoaică, Meştereasă.

— Meşteresele se căsătoresc numai arareori, răspunse ea, apoi se opri şi inspiră adânc, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj. Dar, dacă ajung în Tar Valon, s-ar putea să devin altceva.

— Nici femeile Aes Sedai nu se mărită prea adesea. Puţini bărbaţi pot trăi cu o soţie care are atâta putere şi-i umbreşte cu strălucirea ei, fie că vrea, fie că nu.

— Unii bărbaţi sunt îndeajuns de tari. Cunosc eu unul.

Dacă vorbele ei mai lăsau loc de îndoieli, privirea spunea limpede la cine se referea.

— Eu nu am decât o sabie şi un război pe care nu-l pot câştiga, dar nici nu mă pot opri din luptă.

— Ţi-am spus că nu-mi pasă de asta. Pe Lumină, deja m-ai făcut să spun mai mult decât se cuvine. Vrei să mă faci şi mai rău de ruşine? Să ajung să ţi-o cer eu?

— Nu te-aş face niciodată de ruşine.

Tonul blând, ca o mângâiere, sună ciudat în urechile lui Rand; în schimb, ochii lui Nynaeve începură să sclipească.

— O să-l urăsc pe bărbatul pe care-l vei alege, pentru că nu sunt eu acela, şi am să-l iubesc dacă te face să zâmbeşti. Nici o femeie, iar tu cel mai puţin dintre toate, nu merită să-şi ducă viaţa ştiind că darul său de nuntă este un văl de doliu. Trebuie să văd de cai, încheie el, lăsând cana neatinsă pe jos şi ridicându-se.

Nynaeve rămase pe loc, îngenuncheată, şi după ce el se îndepărtă. Chiar dacă nu putea dormi, Rand închise ochii. Meşteresei nu avea cum să-i fie pe plac să fie zărită plângând.

CAPITOLUL 49

Duşmanul se trezeşte

Rand se trezi tresărind; soarele răsărise, iar acum îi gâdila neplăcut pleoapele, arătându-se, parcă fără să vrea, peste vârfurile copacilor din mijlocul Manei. Deşi era devreme, arşiţa acoperea tărâmurile putrezite cu o pătură groasa şi grea. Rand stătea întins pe spate, cu capul sprijinit pe păturile făcute sul, privind cerul. Era încă albastru. Chiar şi aici rămăsese ceva neatins de stricăciune.

Constată cu uimire că dormise. O clipă, amintirea tulbure a unei conversaţii pe care o auzise îi păru un vis. Apoi văzu ochii roşii ai lui Nynaeve; era limpede că ea nu dormise deloc. Chipul lui Lan era mai aspru decât oricând, ca şi cum şi-ar fi pus masca la loc şi nu mai avea de gând s-o lase să-i cadă nici măcar pentru o clipă.

Egwene se duse lângă Meştereasă şi se lăsă pe vine, cu chipul îngrijorat. Rand nu izbuti să audă ce-şi spuneau. Egwene vorbea, iar Nynaeve clătina din cap. Apoi, Egwene spuse altceva, iar Meştereasa îi făcu un semn poruncitor să plece. În loc să-i dea ascultare, Egwene îşi apropie şi mai mult faţa şi, o scurtă vreme, cele două femei vorbiră cu glasul şi mai scăzut, în timp ce Nynaeve dădea în continuare din cap. Până la urmă, Meştereasa izbucni în râs şi o îmbrăţişă pe Egwene; pe chipul ei se citea că rostea vorbe de încurajare. Totuşi, Egwene îi aruncă o privire tulbure Străjerului, când se ridică. Lan nu păru să bage de seamă; nu se uita deloc înspre Nynaeve.

Scuturând din cap, Rand îşi adună lucrurile, apoi se spălă în graba pe faţă şi pe dinţi cu puţina apă pe care le-o îngăduia Lan pentru asemenea lucruri. Se întrebă dacă nu cumva femeile cunoşteau o cale de a citi gândurile bărbaţilor. Pe dată, se simţi tulburat. Toate femeile sunt Aes Sedai. Spunându-şi în sine că nu făcea decât să se lase pradă Manei Pustiitoare dimprejur, îşi clăti gura şi se grăbi să pună şaua pe cal.

Tabăra dispăru din vedere înainte ca el să ajungă la locul în care erau priponite animalele, ceea ce-l tulbură destul de mult,

dar până să termine cu strânsul curelelor, văzu că toţi ceilalţi reapăruseră şi se grăbeau, fiecare la treburile lui.

Cele Şapte Turnuri se distingeau limpede în lumina dimineţii, nişte ruine îndepărtate, ca nişte dealuri uriaşe şi aspre, urmele şterse ale măreţiei de odinioară. Cele o sută de lacuri erau de un albastru netulburat. Oglinda lor era neatinsă în dimineaţa aceea. Privind lacurile şi turnurile prăbuşite, aproape că uită de vegetaţia putredă care creştea în jurul dealului. Lan nu părea să se ferească a privi în direcţia turnurilor, aşa cum nu părea să se ferească de Nynaeve, dar, într-un fel sau altul, reuşi să n-o facă niciodată, de parcă toată atenţia îi era concentrată asupra pregătirilor de plecare.

După ce coşurile de răchită fuseseră legate în spinarea calului de povară, orice urmă a taberei dispăruse şi cu toţii se urcaseră în şa, femeia Aes Sedai se ridică în picioare în mijlocul dealului, cu ochii închişi, părând că nici nu mai respira. Rand nu văzu să se fi întâmplat nimic, în afară de faptul că Nynaeve şi Egwene se înfiorară, în ciuda arşiţei, şi se atinseră pe braţe cu mişcări bruşte. Dintr-odată, Egwene încremeni şi deschise gura, holbându-se la Meştereasă. Înainte să fi apucat să spună ceva, Nynaeve se opri şi ea şi-i aruncă o privire aprigă. Cele două femei se uitară una la alta, apoi Egwene încuviinţă şi zâmbi, iar după câteva clipe Nynaeve făcu la fel, deşi zâmbetul ei nu era cu totul sincer.

Rand îşi trecu degetele prin părul care se umezise deja, mai mult din pricina transpiraţiei decât a apei cu care se împroşcase pe faţa. Era convins că ar fi trebuit să priceapă ceva din schimbul tăcut de priviri, dar gândul uşor şi fugar dispăru înainte să-l poată prinde.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Mat, care-şi legase din nou eşarfa pe frunte. Îşi ţinea arcul la oblânc, cu o săgeată deja pregătită, iar tolba şi-o agăţase la şold pentru a putea ajunge la ea mai repede.

Moiraine deschise ochii şi începu să coboare dealul.

— Trebuie să înlătur toate urmele din ceea ce-am făcut aici astă noapte. Ele s-ar fi şters de la sine, cam într-o zi, dar acum nu vreau să-mi asum niciun risc inutil. Suntem prea aproape, iar Umbra e prea puternică pe aici. Lan?

Străjerul aşteptă numai până ce ea se urcă în şa, apoi o apucă din nou spre miazănoapte, către Munţii Dhoom care se

vedeau în zare, nu foarte departe. Chiar şi scăldate de razele soarelui la răsărit, crestele se înălţau negre şi lipsite de viaţă, ca nişte dinţi stricaţi. Se întindeau ca un zid uriaş, spre răsărit şi spre apus, şi se pierdeau în depărtări.

— Oare o să ajungem astăzi la Ochi, Moiraine Sedai? întrebă Egwene.

Femeia Aes Sedai îl privi pieziş pe Loial.

— Nădăjduiesc că da. Atunci când l-am găsit prima oară, se afla chiar dincolo de munţi, la picioarele trecătorilor înalte.

— El spune că nu rămâne mereu pe loc, zise Mat, arătând spre Loial. Dacă nu-i acolo unde ne aşteptăm?

— Atunci o să căutăm în continuare, până ce-l găsim. Omul Verde simte nevoia, iar noi avem cel mai mult nevoie. Nevoia noastră este nevoia întregii lumi.

Pe măsură ce se apropiau de munţi, pătrunseră cu adevărat în Mana Pustiitoare. De unde, până atunci, frunzele pătate cu negru şi galben atârnau totuşi pe crengi, acum ele cădeau umede la pământ, chiar când ochiul se oprea asupra lor, prăbuşindu-se sub greutatea propriei stricăciuni. Şi copacii arătau ca nişte făpturi chinuite şi schiloade, cu crengile răsucite care se înălţau spre cer, ca şi cum ar fi cerut milă de la vreo putere superioară, care însă nu le dădea ascultare. Din scoarţa crăpată şi sfărâmată se scurgea un lichid tulbure, ca puroiul. Copacii păreau să tremure la trecerea cailor, de parcă ar fi fost goi pe dinăuntru şi nu le-ar mai fi rămas nimic solid în toată alcătuirea lor.

— S-ar zice că vor să sară pe noi, observă nervos Mat.

Nynaeve îi aruncă o privire exasperată şi dispreţuitoare, iar el adăugă indignat:

— Dar zău că aşa arată.

— Şi chiar aşa şi este, cu unii dintre ei, spuse femeia Aes Sedai, care-i privi peste umăr, părând, pentru o clipă, mai severă chiar şi decât Lan. Dar nu vor să aibă de-a face cu mine, iar prezenţa mea vă apără şi pe voi.

Mat râse uşor, ca de o glumă. Dar Rand nu era deloc sigur.

La urma urmei, se aflau în ţinuturile pustiite de Mană. „Dar copacii nu se mişcă. Şi la ce i-ar folosi unui copac un om, chiar dac-ar putea să-l prindă? Astea-s închipuiri, iar Moiraine încearcă numai să ne sperie, ca să nu rămânem în urmă.”

Brusc, privirea îi fu atrasă de ceva ce se întâmpla la stânga lui, în pădure. Era acolo un copac, la mai puţin de douăzeci de paşi depărtare, care chiar se înfiorase – nu mai era nici o închipuire la mijloc. Nu-şi dădea seama ce soi de copac era, căci trunchiul era mult prea răsucit şi chinuit. În timp ce-l privea, copacul se clătină dintr-odată înainte şi înapoi, pentru a doua oară, apoi se aplecă şi-şi flutură crengile înspre pământ.

Se auzi un ţipăt ascuţit şi pătrunzător. Copacul se îndreptă la loc, ţinând strâns, între crengile împletite, o siluetă întunecată care se zvârcolea, scuipa şi ţipa.

Rand înghiţi în sec şi încercă să-l facă pe Roşcat să se îndepărteze, numai că de ambele părţi se aflau copaci, şi toţi se înfiorau. Calul îşi dădu ochii peste cap. Rand se trezi că nu mai putea să facă niciun pas, căci toţi ceilalţi încercau să se ferească, la fel ca el.

— Nu vă opriţi, le porunci Lan, scoţându-şi sabia; de-acum, Străjerul îşi pusese mănuşile de oţel şi tunica de zale, de un verde cenuşiu. Rămâneţi cu Moiraine Sedai.

Şi, cu asta, îl îmboldi pe Mandarb, dar nu spre copacul pe care-l observaseră cu toţii, ci în direcţie opusă. Cu mantia sa schimbătoare, el dispăru din vedere înainte ca armăsarul cel negru să fi apucat să se îndepărteze.

— Staţi aproape, îi îndemna Moiraine; fără să încetinească, ea le făcu semn să se adune împrejurul său. Încercaţi să nu vă îndepărtaţi nici cu un pas.

Din direcţia în care plecase Străjerul se auzi un muget care făcu văzduhul să răsune. Copacii se înfiorară. Se stinse, lăsând în urmă un ecou puternic, apoi se auzi din nou, plin de furie, ca un răget de moarte.

— Lan, şopti Nynaeve. A…

Răgetul cel îngrozitor o întrerupse. De acum, în el se ghicea şi altceva: teama. Brusc, se stinse cu totul.

— Lan îşi poate purta şi singur de grijă, replică Moiraine. Nu te opri, Meştereasă.

Străjerul apăru dintre copaci, ţinându-şi sabia la distanţă de trup, având grijă să nu-şi atingă nici armăsarul. Lama era pătată de sânge negru, aburind. Cu mare atenţie, Lan o curăţă cu o bucată de pânză scoasă din desagile de la şa, cercetând oţelul pentru ca nu cumva să-i fi scăpat vreo pată. Apoi dădu drumul

pânzei, care se fărâmă în mii de bucăţele înainte să atingă pământul. Într-o clipă, nu mai rămase nimic din ea.

În tăcere, un trup masiv apăru dintre copaci şi se năpusti spre ei. Străjerul îşi întoarse calul, dar chiar în momentul în care acesta se ridica în două picioare, gata să lovească din copitele sale îmbrăcate în oţel, Mat slobozi o săgeată care se înfipse în singurul ochi din capul monstrului, care părea alcătuit mai ales din bot şi colţi. Lovind din picioare şi urlând, făptura căzu; mai avea doar un pas, şi ar fi ajuns la ei. Trecând în goană pe lângă ea, Rand o privi. Era acoperită cu păr aspru, ca nişte ţepi lungi, şi avea prea multe picioare, care se uneau cu trunchiul masiv, ca de urs, în unghiuri nepotrivite. Unele dintre ele, cel puţin, precum cele care-i ieşeau din spinare, nu erau de niciun folos la mers, însă aveau gheare lungi, care, chiar şi acum, în agonie, scurmau adânc pământul.

— Frumoasă lovitură, păstorule, exclamă Lan, care părea că uitase deja de bestia care se stingea în urma lor şi cerceta din priviri pădurea.

Moiraine clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să se încumete să vină atât de aproape de cineva care atinge Adevăratul Izvor.

— Agelmar a spus că Mana Pustiitoare se trezeşte la viaţă, răspunse Lan. Poate că ştie şi ea că în Pânză se formează un Ochi.

— Să ne grăbim, strigă Moiraine, şi-şi înfipse călcâiele în coastele lui Aldieb. Trebuie să ajungem cât mai repede la trecătorile înalte.

Dar nici nu apucă să-şi termine vorba, şi Mana Pustiitoare se ridică împotriva lor. Copacii începură să fremete, întinzându-se spre ei, fără să le pese dacă Moiraine atingea sau nu Adevăratul Izvor.

Rand se trezi cu sabia în mână, dar nu-şi amintea când o scosese din teacă. Începu să lovească în stânga şi-n dreapta, iar lama însemnată cu pecetea bâtlanului despica lemnul atins de putreziciune. Crengile flămânde se trăgeau înapoi retezate, zvârcolindu-se. Aproape că i se părea că le auzea strigând de durere. Dar apăreau mereu altele şi altele, răsucindu-se ca nişte şerpi, încercând să-l prindă de braţe, de mijloc, de gât. Cu un rânjet fioros pe buze, el căuta să atingă hăul, şi-l găsi, până la

urmă, în pământul stâncos şi neînduplecat din Ţinutul celor Două Râuri.

— Manetheren! strigă el către copaci, până ce începu să-l doară gâtul. Sabia cu pecete sclipea în razele neputincioase ale soarelui. Manetheren! Manetheren!

Ridicându-se în scări, Mat slobozi înspre pădure săgeată după săgeată, ochind siluetele diforme care mârâiau şi rânjeau cu nenumăraţii lor colţi, încercând să-şi smulgă din trup săgeţile aducătoare de moarte şi să muşte celelalte făpturi, asemenea lor, care le călcau în picioare, dând să ajungă la ei. Şi gândurile lui Mat se rătăciseră în trecut.

— *Carai an Caldazar!* striga el, ridicându-şi arcul şi dând drumul săgeţii. *Carai an Ellisande! Al Ellisande! Mordero daghain pas duente cuehiyar! Al Ellisande!*

La rândul său, Perrin se ridicase în scări, tăcut şi îndârjit. Trecuse în fruntea grupului, iar securea sa îi croia drum prin pădure şi prin carnea putrezită, orice i-ar fi ieşit în faţă mai întâi. Copacii înfioraţi şi bestiile care mugeau se fereau, şi nu numai de securea care zbârnâia, prin aer ci şi de ochii săi aurii, fioroşi. Pas cu pas, fără să şovăie, el îşi îmboldea calul înainte.

Din mâinile lui Moiraine se revărsau globuri de foc; acolo unde îşi atingeau ţinta, copacii care se zvârcoleau deveneau torţe, iar făpturile cu colţi zbierau puternic şi-şi fluturau braţele, ca de om, smulgându-şi propria carne cu ghearele ascuţite până ce mureau.

Iar şi iar, Străjerul îşi îmboldi calul şi pătrunse printre copaci; sabia şi mânuşile sale erau pline de sânge care bolborosea şi fumega. De-acum însă, când se întorcea, avea, cel mai adesea, armura sfâşiată şi răni adânci pe trup, iar armăsarul, la rândul său, se împleticea şi sângera. De fiecare dată, femeia Aes Sedai se oprea o clipă şi îi atingea rănile, făcându-le să se închidă, de îndată ce-şi lua mâinile de pe trupul lui.

— E ca şi cum le-aş face semn Jumate-Oamenilor să se apropie, oftă ea cu amărăciune. Grăbiţi-vă, haideţi.

Iar ei îşi croiau drum cu mare greutate, pas cu pas. Rand era convins că n-ar fi scăpat, dacă arborii nu ar fi lovit în făpturile care-i atacau la fel de des ca şi în ei şi dacă monştrii – dintre care niciunul nu era aidoma celorlalţi – nu s-ar fi luptat şi între ei, şi cu copacii, pentru a ajunge la călăreţi. Şi bătălia încă nu se terminase. Deodată însă, în spatele lor izbucni un strigăt

tremurat. Îndepărtat şi subţire, el se auzea pe deasupra mârâielilor scoase de făpturile atinse de Mana, care-i înconjurau.

Într-o clipă, mârâielile încetară, ca şi cum ar fi fost tăiate cu un cuţit. Siluetele atacatorilor împietriră. Făpturile cu multe picioare se topiră la fel de repede pe cât apăruseră, dispărând în adâncurile întortocheate ale pădurii.

Urletul tremurat se auzi din nou, ca un sunet de fluier spart. Altele, de acelaşi soi, îi răspunseră. Erau vreo şase, care se înţelegeau între ele prin cântec, undeva la mare depărtare, în spatele lor.

— Viermi, rosti sumbru Lan, făcându-l pe Loial să geamă. Măcar avem un răgaz, dacă ştim să ne folosim de el.

Ochii lui măsurau distanţa care le mai rămăsese de străbătut până la munţi.

— Puţine fiare de ale Manei se încumetă să se măsoare cu un Vierme, dacă nu sunt silite să o facă, adăugă Străjerul, înfigându-şi pintenii în coastele armăsarului. La drum!

Tot grupul o porni la galop după el, prin locurile care, dintr-odată, păreau cu adevărat pustiite. Nu se mai auzea decât fluieratul din urma lor.

— Şi ăia s-au speriat de nişte viermi? se miră Mat, nevenindu-i să creadă, în timp ce sălta în şa, încercând să-şi pună arcul la loc pe spate.

— Un Vierme… începu Străjerul, rostind cuvântul pe un ton cu totul diferit de cel al lui Mat, poate ucide şi un Pierit, dacă nu-l scapă norocul Celui Întunecat. Iar pe urmele noastre este o ceată întreagă. Haideţi! Nu vă opriţi!

De-acum, crestele întunecate se apropiaseră. Mai aveau cam un ceas, socoti Rand, în ritmul pe care-l impusese Lan.

— Dar oare Viermii n-o să ne urmărească şi în munţi? întrebă Egwene cu sufletul la gură, iar Lan îi răspunse printr-un hohot aspru de râs.

— Nu. Viermilor le e frică de făpturile din trecătorile înalte, gemu iarăşi Loial.

Rand îşi dorea ca Ogierul să înceteze. Îşi dădea foarte bine seama că Loial ştia mai multe despre Mana Pustiitoare decât oricare dintre ei, în afară de Lan, chiar dacă nu făcuse altceva decât să citească, undeva, la adăpostul unui stedding. „Dar de ce ne tot aminteşte mereu că există lucruri şi mai rele decât cele pe care le-am văzut până acum?”

Ţinutul pustiit aluneca pe lângă ei, cu buruienile şi ierburile sale care plesneau sub copitele cailor. Copacii de soiul celor care-i atacaseră înainte nici măcar nu tresăreau, chiar şi atunci când grupul trecea chiar pe dedesubtul crengilor răsucite. Munţii Dhoom se profilau uriaşi pe cer, întunecaţi şi sumbri; păreau foarte aproape. Fluieratul se auzea limpede şi pătrunzător, însoţit de foşnete mai puternice chiar decât cele scoase de plantele peste care treceau. Răsunau mult prea tare, de parcă arborii pe jumătate putreziţi ar fi fost striviţi de trupuri uriaşe care se strecurau pe deasupra lor. Şi erau prea aproape. Rand privi peste umăr. În spatele lor, vârfurile copacilor fremătau şi se prăbuşeau ca nişte fire de iarba. Pământul începu să urce către munţi, îndeajuns de abrupt pentru ca el să-şi dea seama că se apropiau.

— N-o să reuşim, le spuse Lan, fără să încetinească, dar scoţându-şi din nou sabia. Ai grijă de tine, Moiraine, când ajungi în trecătorile înalte, şi o să scăpaţi.

— Nu, Lan! strigă Nynaeve.

— Taci, femeie! Lan, nici măcar tu nu poţi opri o ceată de Viermi. Nu pot să accept asta. Am nevoie de tine la Ochi.

— Săgeţi! striga Mat, cu sufletul la gură.

— Viermii nici nu le simt, îi răspunse Străjerul, tot printr-un strigăt. Trebuie tăiaţi în bucăţi, ca să moară. Nu simt prea multe lucruri, în afară de foame. Uneori le e frică.

Agăţându-se din toate puterile de şa, Rand ridică din umeri, încercând să şi-i mai dezmorţească. Pieptul îl durea şi aproape că nu mai putea respira, iar pielea îl ardea ca şi cum ar fi fost înţepat cu mai multe ace fierbinţi. Ajunseseră într-o zonă de dealuri. Calea pe care ar fi trebuit s-o apuce, odată ajunşi la munţi, se vedea deja. Era un drum ocolit, care ducea la o trecătoare înaltă, ca o despicătură lăsată de o secure uriaşă în piatra întunecată. „Pe Lumină, ce făpturi or fi acolo sus, care să le înfricoşeze pe cele din urma noastră? Lumina să m-ajute, nu mi-a fost niciodată aşa de frică. Nu vreau să merg mai departe. Nu vreau!” Căutând flacăra şi hăul, se dojeni în sine. „Prostule! Prost laş şi speriat ce eşti! Aici nu poţi rămâne, şi nici îndărăt nu te poţi întoarce. Ai de gând s-o laşi pe Egwene să lupte de una singură?” Hăul îi scăpă printre degete: ba se forma, ba se dizolva într-o mare de puncte luminoase, alcătuindu-se şi sfărâmându-se iar şi iar; fiecare scânteie îl ardea în trup, până ce

începu să tremure de durere; i se părea că era pe punctul să plesnească. „Lumina să m-ajute, nu pot să merg mai departe! Lumina să m-ajute!”

Tocmai strângea frâiele, cu gândul să se întoarcă să înfrunte Viermii, sau ce-o mai fi fost acolo, şi nu ceea ce-i aştepta în munţi, când ţinuturile dimprejur se transformară. Acum se găseau cu toţi pe panta unui deal, iar în clipa următoare, până să ajungă în vârf, Mana Pustiitoare dispăruse.

Peste tot, se vedeau copaci cu coroane stufoase, cu crengile pline de frunze verzi. Pe jos se aşternea un covor de flori sălbatice, în culori vii, pe care o briza dulce de primăvară le făcea să tremure. Fluturii zburau din floare în floare, laolaltă cu albinele care zumzăiau; se auzea şi cântec de păsări.

Cu gura căscată, Rand îşi continuă drumul, la galop, până ce-şi dădu brusc seama că Moiraine, Lan şi Loial se opriseră, iar ceilalţi le urmaseră exemplul. Trase şi el de frâie, cu mişcări lente, cu chipul împietrit de uimire. Egwene făcuse ochii foarte mari, iar Nynaeve rămăsese cu gura deschisă.

— Am ajuns în siguranţă, zise Moiraine. Acesta e locul în care se află Omul Verde şi Ochiul Lumii. Făpturile atinse de Mană nu pot pătrunde aici.

— Credeam că era de cealaltă parte a munţilor, mormăi Rand, constatând că încă mai putea zări crestele care ascundeau linia orizontului, la miazănoapte, şi trecătorile înalte. Ai spus că se afla întotdeauna dincolo de trecători.

— Locul acesta, se auzi un glas răsunător, venind dinspre copaci, este mereu acolo unde este. Nu se schimbă decât locul în care se găsesc cei care au nevoie de el.

Dintre frunze apăru o siluetă, ca de om, dar mai masivă decât Loial. O siluetă omenească, alcătuită din corzi împletite de viţă şi frunze verzi, proaspete. Părul care-i cădea pe umeri era făcut din iarbă; ochii săi erau nişte alune uriaşe, iar unghiile – ghinde. Tunica şi pantalonii erau ţesute din frunze de un verde aprins; încălţările erau din scoarţă, fără vreo cusătură. În jurul său roiau fluturii care i se aşezau pe degete, pe umeri, pe chip. Aşa, verde şi înflorit, era nespus de frumos, cu excepţia unui singur detaliu: pe obraz şi pe tâmplă, până în creştet, i se vedea o tăietură adâncă, în care corzile de viţă erau uscate şi maronii.

— Omul Verde, şopti Egwene, iar chipul brăzdat zâmbi.

O clipă, li se păru că şi păsările cântau mai tare.

— Fireşte. Cine altcineva să mai fie pe aici? răspunse el, privindu-l pe Loial cu alunele care-i ţineau loc de ochi. Îmi pare bine să te văd, frăţioare. În vremurile trecute veneau să mă vadă mulţi dintre ai tăi, dar de câtva timp încoace n-am mai văzut decât foarte puţini.

Loial se dădu pe dată jos de pe cal şi făcu o plecăciune solemnă.

— Îmi faci o mare onoare, Frate al Copacilor. *Tsingu ma cho-shin, Tingshen.*

Zâmbind, Omul Verde îşi petrecu braţul pe după umerii Ogierului. Pe lângă Loial, arăta ca un bărbat în puterea vârstei, care însoţea un copil.

— Nu-i vorba de onoare aici, frăţioare. O să cântăm împreună Descântecele şi o să ne amintim de Falnicii Copaci şi de stedding, ca să ţinem Dorul departe de noi.

Apoi îi cercetă din priviri şi pe ceilalţi, care tocmai descălecau, iar ochii i se fixară asupra lui Perrin.

— Un Frăţâne cu lupii! Oare chiar s-au întors vremurile străvechi?

Rand se holbă la Perrin, iar acesta se întoarse în aşa fel încât calul său se afla acum între el şi Omul Verde, apoi se aplecă să-i strângă curelele. Rand era convins că nu voia decât să evite privirea pătrunzătoare a celuilalt. Dintr-odată, Omul Verde i se adresă lui Rand.

— Ciudate veştminte, Fiu al Dragonului. Oare Roata s-a învârtit atât de mult? Neamul Dragonului s-a întors sub semnul Primului Pact? Văd însă că duci cu tine o sabie. Asta nu s-a-ntâmplat niciodată… de ce s-ar întâmpla acum?

Rând trebui să înghită în sec de câteva ori, înainte să poată vorbi.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

Omul Verde îşi duse mâna la cicatricea întunecată de pe frunte. O clipă, păru tulburat.

— Nu… nu-mi dau seama. Amintirile mele s-au risipit şi adesea se pierd, iar ceea ce rămâne este aidoma unor frunze mâncate de omizi. Şi totuşi sunt convins că… Nu, a dispărut. Dar sunteţi bine veniţi aici. Moiraine Sedai, prezenţa dumitale e o adevărată surpriză. Locul acesta a fost, de la bun început, Creat pentru ca nimeni să nu-l poată găsi de două ori în viaţă. Cum de-ai ajuns aici?

— De nevoie, răspunse Moiraine. Nevoia mea, dar şi a lumii. Mai ales a lumii. Am venit să vedem Ochiul care se află aici.

Omul Verde oftă, ca vântul care sufla printre crengile frunzoase.

— Atunci înseamnă că se-ntâmplă din nou. Cel Întunecat se trezeşte. Mi-era teamă de asta. Cu fiecare an, Mana Pustiitoare se zbate şi mai aprig pentru a pătrunde aici, iar anul acesta, bătălia pe care am purtat-o ca s-o împiedic a fost mai crâncenă ca oricând. Haideţi. Vă conduc eu.

CAPITOLUL 50

Întâlniri la Ochi

Ducându-şi calul de căpăstru, Rand îl urmă pe Omul Verde împreună cu prietenii săi, care se holbau cu toţii de parcă nu se puteau hotărî dacă să privească mai degrabă pădurea din jur sau pe Omul Verde însuşi. Acesta era o legendă, fireşte. Despre el şi despre Copacul Vieţii se spuneau poveşti la gura fiecărei sobe din Ţinutul celor Două Râuri, şi nu doar pentru copii. Numai că, după străbaterea Manei, copacii şi florile întâlnite aici tot i-ar fi umplut de uimire şi de admiraţie, chiar dacă în restul lumii nu ar fi fost încă vreme de iarnă.

Perrin rămăsese câţiva paşi în urmă. Uitându-se înapoi, Rand observă că prietenul său arăta de parcă nu voia să mai audă nimic din ce avea de spus Omul Verde. Era de înţeles. Şi pe el îl numise „Fiu al Dragonului”. Aruncă o privire curioasă spre Omul Verde, care mergea în frunte, cu Moiraine şi Lan, înconjurat de nori galbeni şi roşii de fluturi. “Ce-o fi vrut să spună? Nu, nu vreau să ştiu.”

Chiar şi aşa, de acum avea mersul mai uşor şi mai sprinten. Senzaţia de nelinişte nu-l părăsise, încă o mai simţea în stomac, dar teama devenise atât de slabă, încât aproape că dispăruse.

Nici nu cerea mai mult, atâta vreme cât Mana Pustiitoare era foarte aproape, chiar dacă Moiraine avea dreptate când spunea că nici o făptură din acelea nu putea pătrunde până la ei. Miile de ace fierbinţi care-i ardeau trupul se topiseră. Era convins că asta se întâmplase chiar în clipa în care pătrunsese în sălaşul Omului Verde. „El le-a făcut să dispară, se gândi Rand. El, şi locul acesta.”

Şi Egwene, şi Nynaeve simţeau, la rândul lor, pacea care-i învăluia şi liniştitoarea frumuseţe. Se vedea. Pe chipurile lor apăruseră zâmbete paşnice; mângâiau florile cu vârfurile degetelor şi se opreau să le miroasă, trăgând adânc aerul în piept. Observându-le, Omul Verde spuse:

— Florile sunt făcute să împodobească, fie o plantă, fie un om – e acelaşi lucru. Nu se supără dacă le culegi, numai să nu iei prea multe.

Şi începu să adune o floare de ici, alta de colo, câte una de la fiecare plantă. În scurtă vreme, Nynaeve şi Egwene aveau în păr coroniţe împletite din trandafiri sălbatici, de culoare roz, clopoţei galbeni şi zorele albe. Cosiţa Meşteresei părea o grădină cu flori albe şi roz care-i atârna până la brâu. Până şi Moiraine îşi aşeză pe frunte o ghirlandă albă din zorele, împletite cu atâta meşteşug, încât păreau încă să crească din cosiţele ei.

Într-un fel, aşa şi era – din câte credea Rand. Omul Verde îşi îngrijea grădina din pădure pe măsură ce mergea, în timp ce-i vorbea încet lui Moiraine, ocupându-se de fiecare plantă care avea nevoie de el, aproape fără să bage de seamă ce făcea. Ochii săi de alună observară un tufiş de trandafiri sălbatici care creştea strâmb, din pricina unei crengi înflorite a unui măr; el se opri alături, continuând să vorbească, şi mângâie tufişul. Rand se întrebă dacă nu cumva îl înşelase privirea sau dacă spinii chiar se dăduseră la o parte, ca nu cumva să înţepe degetele verzi. Oricum, atunci când silueta înaltă a Omului Verde trecu mai departe, tufişul începuse să crească drept, amestecându-şi petalele roşii printre florile albe de măr. După aceea, Omul Verde se aplecă şi atinse cu mâna sa uriaşă o sămânţă măruntă care zăcea pe un petic de pământ acoperit cu pietriş, iar după ce se ridică, în locul seminţei se vedea o plantă mică ce-şi înfipsese adânc rădăcinile, până în pământul hrănitor.

— Totul trebuie să crească în locul în care se găseşte, aşa cum vrea Pânza, le explica el, peste umăr, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, şi să înfrunte rotirile Roţii, dar Creatorul n-o să se supere dacă mai dau şi eu o mână de ajutor.

Rand avu grijă ca Roşcatul să ocolească planta de-abia încolţită, ca să n-o strivească în copite. Nu i se părea drept să distrugă ceea ce crease Omul Verde, numai ca să-şi mai scurteze drumul. Egwene îi zâmbi tainic, aşa cum numai ea ştia s-o facă, din când în când, şi-i atinse braţul. Era aşa drăguţă, cu părul despletit şi plin de flori, încât îi zâmbi şi el, până ce-o făcu să roşească şi să-şi plece ochii. "Am să te apăr, se gândi el. Orice s-ar întâmpla, am să te duc în siguranţă, jur."

Omul Verde îi conduse în inima pădurii primăvăratice, către o deschizătură tăiată în coasta unui deal. Era o arcadă simplă de piatră, înaltă şi albă, iar în vârf se afla un cerc, tăiat în două de o linie vălurită; o jumătate a lui era netedă, cealaltă – aspră. Străvechiul simbol Aes Sedai. Deschizătura era cufundată în

întuneric. O clipă, cu toţii rămaseră tăcuţi, privind în jur. Apoi Moiraine îşi scoase ghirlanda din păr şi o atârnă cu blândeţe de crengile unui tufiş de zmeură, aflat lângă arcadă, iar mişcările ei s-ar fi zis că le redară tuturor graiul.

— Acolo e? întreba Nynaeve. Lucrul pentru care am venit.

— Tare mi-aş dori să văd Copacul Vieţii, şopti Mat, fără să-şi ia ochii de la cele două jumătăţi de cerc. Avem timp, nu?

Omul Verde îl privi ciudat pe Rand, apoi clătină din cap.

— Avendesora nu-i aici. Nu m-am mai odihnit la umbra frumoaselor sale crengi de două mii de ani.

— Nu pentru Copacul Vieţii am venit, şopti hotărâtă Moiraine, arătând spre arcadă. Ci pentru ceea ce se află acolo.

— Nu intru cu voi, spuse Omul Verde, iar fluturii care-l înconjurau începură să zboare mai iute, de parcă i-ar fi împărtăşit neliniştea. Acum mulţi, mulţi ani, lucrul acela mi-a fost încredinţat spre pază, dar dacă mă apropii prea mult de el, mă tulbură. Mă simt de parcă m-aş stinge; sfârşitul meu se leagă într-un fel anume de el. Îmi aduc aminte când a fost făurit. Nu totul, doar anumite lucruri. Câteva.

Ochii săi de alună se pierdură în depărtările amintirilor; în timp ce vorbea, îşi duse mâna la cicatrice.

— Era în primele zile ale Frângerii Lumii, când bucuria izbânzii împotriva Celui Întunecat era umbrită de gândul că totul putea încă să se prăbuşească, împovărat de Umbră. O sută au fost cei care l-au făurit, bărbaţi şi femei la un loc. Aşa era de fiecare dată când Aes Sedai doreau să creeze ceva de preţ – Saidin şi Saidar se uneau, aşa cum şi Adevăratul Izvor se alcătuieşte din împletirea lor. Au murit, cu toţii, pentru ca opera lor să fie pură, în timp ce lumea se sfărâma împrejurul lor. Ştiind că aveau să moară, mi-au cerut mie să-l apăr de ceea ce urma să vină. Nu pentru asta fusesem eu creat, dar totul se frângea, iar ei erau singuri şi nu mă aveau decât pe mine. Nu pentru asta fusesem creat, dar mi-am respectat cuvântul, adăugă el, privind în jos către Moiraine. Mi-am respectat cuvântul, aşteptând clipa în care va fi nevoie de el. Iar acum, totul se sfârşeşte.

— Ţi-ai respectat cuvântul mai bine decât mulţi dintre noi, cei care ţi-am cerut s-o faci, replică femeia Aes Sedai. Poate că nu va fi aşa de rău precum crezi.

Capul frunzos, brăzdat de cicatrice, se clatină încet.

— Ştiu că se apropie sfârşitul, Aes Sedai, şi am să-mi găsesc un alt loc pentru a face lucrurile să crească.

Ochii maronii se plimbară cu tristeţe pe deasupra pădurii înverzite.

— Un alt loc, poate. După ce ieşiţi, o să mai stăm de vorbă, dacă mai e vreme.

Şi, cu asta, se îndepărtă, ducând fluturii cu el, făcându-se una cu pădurea aşa cum nici Lan, cu mantia lui cu tot, nu ar fi putut.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Mat. Dacă mai e vreme…

— Haideţi, le porunci Moiraine, şi pătrunse prin arcadă, cu Lan alături.

Rand nu era sigur la ce să se aştepte, atunci când o urmă. Părul de pe braţe şi de pe ceafă i se zbârli de teamă. Dincolo însă, se găsea numai un coridor, coborând într-o pantă lină, ai cărui pereţi netezi se curbau deasupra lor la fel ca arcada de la intrare. Era loc îndeajuns şi pentru Loial – şi Omul Verde ar fi putut trece. Podeaua netedă, pe care privirile alunecau ca pe o bucată de şindrilă unsă cu grăsime, era totuşi tare şi sigură. Pereţii albi, fără nici o îmbucătură, străluceau din pricina nenumăratelor pete de diverse culori nebănuite, răspândind o lumină slabă şi blândă, chiar şi după ce arcada scăldată în soare dispăru în urma lor, după un cot. Rand era convins că lumina nu era naturală, însă nu simţi nimic primejdios în ea. „Şi atunci de ce mai sunt tulburat?” Coborâră cu toţii, din ce în ce mai adânc.

— Acolo, vorbi în cele din urmă Moiraine, arătându-le cu degetul. Drept înainte.

Iar coridorul se sfârşi, pătrunzând într-o încăpere uriaşă, cu tavanul boltit din rocă aspra, vie, pe care se vedeau din loc în loc ciorchini de cristale sclipitoare. Dedesubt, întreaga peşteră era un lac uriaş, cu excepţia unei fâşii de piatră care făcea ocol, lată cam de cinci paşi. Lacul, de formă ovală, ca un ochi, era înconjurat, aproape de margine, de cristale mici şi plate, care sclipeau mat, dar mai puternic decât cele de deasupra. Oglinda lui era netedă ca sticla şi limpede ca Izvorul de Vin. Lui Rand i se părea că privirea i s-ar fi putut cufunda pentru vecie în apă, dar nu reuşea să-i vadă fundul.

— Ochiul Lumii, se auzi glasul slab al lui Moiraine, de lângă el.

Privind împrejur, cuprins de admiraţie, băiatul îşi dădu seama că lungii ani scurşi de la momentul primei creaţii – cam trei mii, în care nimeni nu pătrunsese acolo – nu trecuseră fără să lase urme. Nu toate cristalele de pe tavan sclipeau la fel de puternic. Unele luminau mai tare, altele mai slab; unele tremurau, iar din altele rămăseseră numai nişte bucăţi de piatră mată, tăiate în fel şi chip, care sclipeau în lumina celorlalte. Dacă ar fi strălucit toate, înăuntru ar fi fost lumină ca la amiază; acum, părea să se apropie de înserat. Stânca de pe margini era plină de praf, de pietricele şi chiar de bucăţi de cristal. Trecuseră ani mulţi de aşteptare, în care Roata se învârtea şi măcina totul.

— Dar ce e asta? întreba neliniştit Mat. Nu seamănă cu niciun lac din câte am văzut până acum.

Lovind cu piciorul o bucată de stâncă închisă la culoare, cam cât pumnul său, o aruncă peste margine.

— Parcă…

Piatra atinse oglinda lacului şi se cufundă în adâncuri fără niciun zgomot, fără să facă măcar un val. Pe măsură ce se scufunda, începu să se umfle, din ce în ce mai mare şi mai ştearsă, ca o bulă transparentă, mare cât capul lui Rand, o umbră slabă la fel de lată cât era braţul său de lung. Apoi dispăru. Rand avu impresia că pielea stătea să i se desprindă de pe trup, de frică.

— Ce-i asta? întrebă el, surprins să-şi audă glasul aspru şi răguşit.

— S-ar putea spune că este esenţa lui Saidin, răspunse femeia Aes Sedai, al cărei glas răsună de jur-împrejurul peşterii. Esenţa jumătăţii bărbăteşti din Adevăratul Izvor, esenţa distilată a Puterii pe care bărbaţii o mânuiau înainte de Vremea Nebuniei. Puterea necesară pentru a face la loc peceţile care ţin ferecată temniţa Celui Întunecat, sau pentru a o deschide cu totul.

— Lumina să ne scalde şi să ne apere, şopti Nynaeve, iar Egwene se agăţă de ea, de parcă ar fi vrut să se ascundă în spatele celeilalte. Până şi Lan tresari neliniştit, deşi în ochii săi nu se citea nici o urmă de uimire.

Umerii lui Rand se loviră de stâncă, iar el îşi dădu seama că se trăsese înapoi, până ce ajunsese la perete, îndepărtându-se cât putea de mult de Ochiul Lumii. Dacă ar fi fost în stare, ar fi

trecut direct prin perete. Mat se lipise, la rândul lui, de stâncă, făcându-se mic. Perrin rămăsese cu privirea aţintită spre lac, cu securea pe jumătate scoasă de la cingătoare. Ochii săi sclipeau, galbeni şi aprigi.

— Dintotdeauna m-am întrebat… începu Loial, şovăitor. De câte ori citeam despre asta, mă întrebam ce este. Şi de ce? De ce-au făcut-o? Şi cum?

— Nici o făptură vie nu cunoaşte taina, şopti Moiraine, care nu mai privea lacul, ci se uita la Rand şi la cei doi prieteni ai săi, cercetându-i şi cântărindu-i din ochi. Nici cum şi nici de ce… se ştie doar că într-o zi va fi nevoie de el… iar acel moment va fi cel mai important şi cel mai deznădăjduit de până atunci. Poate dintotdeauna. În Tar Valon, multe dintre surorile mele au încercat să găsească o cale de a folosi aceasta Putere, dar este de neatins pentru o femeie, aşa cum este luna pentru o pisică. Numai un bărbat ar putea-o conduce, însă ultimii dintre bărbaţii Aes Sedai au dispărut de aproape trei mii de ani. Şi totuşi, situaţia pe care au prevestit o făuritorii e una cu totul disperată. În ciuda manei care s-a întins peste Saidin din pricina atingerii Celui Întunecat, ei s-au chinuit să dea naştere acestui Ochi şi să-l facă pur, ştiind că asta avea să-i omoare. Au lucrat împreună, bărbaţi şi femei Aes Sedai. Omul Verde a rostit adevărul. Aşa au fost înfăptuite cele mai mari minunăţii ale Vârstei Legendelor, când Saidin s-a împletit cu Saidar. Nici toate femeile Aes Sedai din Tar Valon sau cele răspândite pe la curţi şi prin marile oraşe şi cele din ţinuturile de dincolo de Pustie, nici măcar dacă le luăm la socoteală şi pe cele care s-ar mai putea găsi dincolo de Oceanul Aryth, nu ar putea să umple o linguriţă, măcar, cu Putere, fără bărbaţi care să le ajute.

Rand îşi simţea gâtul aspru şi dureros, de parcă tocmai ar fi scos un ţipăt prelung.

— Şi de ce ne-ai adus aici?

— Pentru că sunteţi ta’veren, răspunse Moiraine, cu o expresie neclintită pe chip şi cu ochii scăpărători, care păreau să-l atragă spre ea. Pentru că puterea Celui Întunecat se va abate asupra acestui loc şi pentru că trebuie s-o înfruntăm şi s-o oprim. Umbra va acoperi lumea. Nu există faptă mai măreaţă decât asta. Haideţi să ieşim din nou la lumina soarelui, cât mai este vreme.

Fără să aştepte să vadă dacă se ţineau după ea, o apucă din nou pe coridor, împreună cu Lan, care părea să păşească un pic mai repede decât avea obiceiul. Egwene şi Nynaeve se grăbiră pe urmele lor. Rand se furişă pe lângă perete – nu avea curajul să se apropie nici măcar cu încă un pas de lacul acela, ştiind ce era – şi se năpusti spre coridor, lovindu-se de Mat şi de Perrin. Ar fi luat-o la fugă, dacă n-ar fi fost în primejdie de a-i călca în picioare pe Nynaeve, Egwene, Moiraine şi pe Lan. Nici măcar când ajunse afară, la lumină, nu se putu opri din tremurat.

— Nu-mi place asta, Moiraine, grăi mânioasă Nynaeve, după ce se adunară cu toţii din nou afară în bătaia razelor de soare. Cred şi eu că primejdia este mare, cum spui dumneata, altfel n-aş fi aici, dar asta este…

— În sfârşit, v-am întâlnit.

Rand tresari de parcă în jurul gâtului i s-ar fi strâns un laţ. Cuvintele, glasul… o clipa i se păru că era Ba'alzamon. Dar cei doi bărbaţi care ieşiră dintre copaci, cu chipurile ascunse de glugi, nu purtau mantii de culoarea sângelui închegat. Unul dintre ei avea o mantie de culoare cenuşie, iar celălalt, una verde într-o nuanţă întunecată. Chiar şi sub cerul liber, veştmintele păreau prăfuite şi învechite. Cei doi bărbaţi nu erau Pieriţi, căci vântul le făcea mantiile să fluture.

— Cine sunteţi? întrebă Lan, apropiindu-se prudent, cu o mână pe mânerul sabiei. Cum aţi ajuns aici? Dacă-l căutaţi pe Omul Verde…

— El ne-a călăuzit, spuse unul dintre străini, arătând spre Mat cu o mână bătrână şi uscată, care nici nu mai părea omenească, fără o unghie şi cu dosul palmei plin de noduri groase, ca o bucată de funie.

Mat se trase un pas înapoi, făcând ochii mari.

— E o făptură străveche, un prieten vechi şi un vechi duşman. Dar nu pe el îl căutăm, sfârşi bărbatul cu mantie verde.

Celălalt străin rămase tăcut, de parcă n-ar fi avut de gând să deschidă gura niciodată. Moiraine se îndreptă de spate şi, cu toate că nu ajungea nici până la umărul vreunuia dintre bărbaţii de acolo, păru dintr-odată înaltă cât un deal. Glasul său răsuna ca un clopot:

— Cine sunteţi?

Glugile căzură, iar Rand rămase cu ochii holbaţi. Bătrânul era mult mai în vârstă decât şi-ar fi închipuit; pe lângă el, Cenn

Buie părea un copil vesel şi sănătos. Pielea de pe chipul său era ca pergamentul crăpat întins peste un craniu, apoi strâns şi mai tare. Pe creştetul grotescului cap, se vedeau, din loc în loc, smocuri de păr aspru şi rar. Urechile erau uscate, ca bucăţile de piele atinse de vreme; ochii îi erau cufundaţi în orbite, ca şi cum se aţinteau asupra lor de undeva, de la capătul unor tunele. Dar celălalt era şi mai cumplit. Capul şi faţa îi erau acoperite de o carapace neagră şi întinsă, de piele; partea din faţă însă era modelată după un chip perfect, tânăr, care râdea nestăpânit, nebuneşte, împietrit pentru vecie în această poziţie. „Oare ce-o avea de ascuns, când celălalt ne arată ceea ce ne arată?” se întrebă Rand, dar într-o clipă până şi gândul îi împietri în minte, făcându-se praf şi pulbere şi împrăştiindu-se în bătaia vântului.

— Mă numesc Aginor, vorbi bătrânul. Iar el este Balthamel. Nu mai poate vorbi în cuvinte. Roata te macină până în străfunduri, după trei mii de ani de temniţă.

Ochii săi cufundaţi în orbite se îndreptară spre arcadă; Balthamel se aplecă înainte, cu ochii orbi aţintiţi asupra deschizăturii de piatră albă, ca şi cum ar fi vrut să se năpustească înăuntru.

— Atâta vreme am fost lipsiţi…, spuse încet Aginor. Atâta vreme…

— Lumina să ne ajute… începu Loial, cu un tremur în glas, dar se întrerupse brusc când Aginor îi aruncă o privire.

— Rătăciţii, şopti răguşit Mat, sunt ferecaţi în Shayol Ghul…

— Erau ferecaţi, zâmbi Aginor, cu dinţii săi îngălbeniţi, ca nişte colţi de fiară. Unii dintre noi au scăpat. Peceţile slăbesc, Aes Sedai. La fel ca Ishamael, şi noi am ieşit iar în lume, iar în curând vor veni şi ceilalţi. Am fost prea aproape de lumea asta, în temniţa noastră, şi eu, şi Balthamel, prea aproape de Roata care macină totul, dar nu va trece mult şi Marele Stăpân al Întunericului va fi liber şi ne va dărui un trup nou, iar lumea va fi din nou a noastră. De data asta n-o să-l mai aveţi pe Lews Therin Ucigaşul-de-Neam. Nu va mai fi acolo Seniorul Zorilor, să vă salveze. De acum îl ştim pe cel pe care-l căutăm, şi nu mai avem nevoie şi de voi, ceilalţi.

Sabia lui Lan ţâşni afară din teacă, prea iute pentru ca Rand s-o poată urmări. Cu toate astea, Străjerul şovăi, uitându-se când la Moiraine, când la Nynaeve. Cele două femei stăteau destul de departe una de alta; dacă s-ar fi aşezat între oricare

dintre ele şi cei doi Rătăciţi, s-ar fi îndepărtat de cea de-a doua. Şovăiala ţinu doar o clipă, dar, în clipa în care picioarele Străjerului se mişcară din loc, Aginor ridică braţul, într-un gest plin de dispreţ, fluturând din degetele sale noduroase de parcă ar fi alungat o muscă. Străjerul zbură îndărăt prin aer, ca şi cum l-ar fi izbit un pumn uriaş. Cu un zgomot sec, trupul lui lovi arcada de piatră, rămânând o clipă suspendat în aer, apoi prăbuşindu-se grămadă la pământ, nemişcat, cu sabia zăcând alături de braţul său întins pe jos.

— Nu! strigă Nynaeve.

— Stai pe loc! porunci Moiraine, dar, înainte ca vreunul dintre ceilalţi să se fi putut mişca, Meştereasa îşi şi scosese cuţitul de la brâu şi alergă spre Rătăciţi, ţinându-şi mica armă sus, gata să lovească.

— Arde-te-ar Lumina, strigă ea, dând să înfigă pumnalul în pieptul lui Aginor.

Celalalt Rătăcit se mişcă iute, ca un şarpe. Până ca ea să-şi atingă ţinta, braţul acoperit de piele al lui Balthamel se şi ridicase, apucând-o de bărbie, înfigându-şi degetele într-un obraz şi degetul mare în celălalt, apăsând-o până ce-i ţâşni sângele şi învineţindu-i carnea. Nynaeve fu străbătută de un fior din creştet până în tălpi, ca şi cum fusese ruptă în două. Pumnalul îi scăpă printre degete, fără să fi lovit, în timp ce Balthamel o ridică de la pământ până la nivelul ochilor săi care îi sfredeleau chipul scuturat de fiori, din spatele măştii de piele. Degetele de la picioare ale femeii se zvârcoleau la o palmă deasupra pământului; florile i se revărsau din plete.

— Eu aproape că am uitat de plăcerile cărnii, rânji Aginor, trecându-şi limba peste buzele uscate, cu un zgomot aspru, ca piatra frecată de pielea netăbăcită. Dar Balthamel îşi aminteşte multe.

Masca schimonosită păru să devină şi mai sălbatică, iar ţipătul scos de Nynaeve lovi auzul lui Rand ca un val de deznădejde smuls din adâncurile pline de viaţă ale inimii ei. Dintr-odată, Egwene se mişcă din loc, iar Rand văzu că se ducea s-o ajute pe Nynaeve.

— Nu, Egwene! strigă el, dar ea nu se opri.

Auzind ţipătul lui Nynaeve, mâna lui se îndreptase spre sabie, dar acum o lăsă baltă şi se aruncă spre Egwene. Se lovi de ea înainte ca fata să fi apucat să facă trei paşi, şi amândoi se

prăbuşiră la pământ. Egwene căzu sub el cu un geamăt şi începu de îndată să se zvârcolească, pentru a se elibera. Rand îşi dădu seama că şi ceilalţi erau gata de luptă. Perrin îşi răsucea securea în mâini, iar ochii săi, galbeni şi aprigi, sclipeau.

— Meştereasă! urlă Mat, strângând în mână cuţitul din Shadar Logoth.

— Nu! îi strigă Rand. Nu ne putem lupta cu Rătăciţii!

Dar ei se năpustiră înainte ca şi cum nu l-ar fi auzit, cu ochii la Nynaeve şi la cei doi duşmani. Aginor îi privi nepăsător… şi zâmbi. Rand simţi cum aerul tresaltă împrejurul lui, ca plesnetul biciului unui uriaş. Mat şi Perrin, fără să fi străbătut nici măcar jumătate din distanţa care-i despărţea de Rătăciţi, se opriră ca şi cum ar fi dat de un zid şi ţâşniră înapoi prin aer, prăbuşindu-se grămadă la pământ.

— Frumos, pufni Aginor. Acolo vă e locul. Dacă învăţaţi să vă umiliţi aşa cum se cuvine, venerându-ne, s-ar putea să vă las în viaţă.

Rand se ridică grabnic în picioare. Poate că într-adevăr nu se putea măsură cu Rătăciţii – niciun om obişnuit n-o putea face –, dar n-avea de gând să-i lase nici măcar o clipă să creadă că se umilea în faţa lor. Încercă s-o ajute şi pe Egwene să se ridice, dar ea îi dădu mâinile la o parte şi se ridică de una singură, scuturându-şi mânioasă rochia. La rândul lor, Mat şi Perrin se încăpăţânaseră să nu rămână culcaţi la pământ.

— Tot o să învăţaţi, până la urmă, continuă Aginor, dacă vreţi să trăiţi. Acum că am găsit lucrul de care aveam nevoie, adăugă el, îndreptându-şi privirea spre arcada de piatră, s-ar prea putea să-mi fac ceva timp ca să vă instruiesc.

— Asta nu se va-ntâmpla! se auzi glasul Omului Verde, care ieşi dintre copaci, mugind ca trăsnetul care loveşte trunchiul gros al unui stejar. N-aveţi ce căuta aici!

Aginor îi aruncă o privire fugară şi dispreţuitoare.

— Pleacă! Timpul tău s-a sfârşit şi toţi semenii tăi s-au făcut de mult praf şi pulbere. Trăieşte-ţi viaţa care ţi-a mai rămas şi bucură-te că eşti prea mărunt ca să luăm seama la unul ca tine.

— Aici e locul meu, îl înfruntă Omul Verde, şi n-am să vă îngădui să faceţi rău vreunei fiinţe vii, câtă vreme vă găsiţi înăuntru.

Balthamel o aruncă pe Nynaeve cât colo, ca pe o cârpă, iar ea căzu ca o bucată mototolită de pânză, cu ochii larg deschişi,

inertă, ca şi cum toate oasele din trup i s-ar fi topit. Un braţ îmbrăcat în piele se ridică, iar Omul Verde scoase un răget ca de tunet, când din corzile care-i alcătuiau trupul începu să iasă fum. Vântul îi îngâna durerea, printre copaci.

Aginor se întoarse din nou către Rand şi către ceilalţi, ca şi cum Omul Verde ar fi fost deja distrus, numai că nu trebui decât un pas, şi braţele uriaşe, frunzoase, se încleştară în jurul trupului lui Balthamel, ridicându-l sus de tot, strivindu-l de pieptul împletit din corzi noduroase. Masca de piele neagra, cu rictusul său împietrit, rămăsese aţintită înspre ochii de alună. Ca nişte şerpi, braţele lui Balthamel se eliberară, iar mâinile sale înmănuşate apucară capul Omului Verde ca şi cum ar fi vrut să-l smulgă de la locul lui. La atingerea acelor mâini izbucniră flăcări care făcură corzile să se usuce, iar frunzele, să se scuture. Omul Verde urlă, când o pală deasă de fum întunecat se revărsă din trupul său. Urla întruna, ca şi cum toată esenţa i se scurgea pe gură, laolaltă cu fumul care i se învălătucea între buze.

Dintr-odată, Balthamel, prins în strânsoarea Omului Verde, tresări. Mâinile Rătăcitului, care până atunci se chinuiseră să-l apuce cât mai bine pe celălalt, dădură acum să-l împingă deoparte. O palmă înmănuşată se deschise… iar prin învelişul de piele neagră apăru o plăntuţă. Un petic de muşchi, precum cele care împrejmuiesc copacii din adâncurile pădurii, i se întinse pe braţ, apărut din senin şi crescând într-o clipă, umflându-se până ce-l acoperi pe de-a-ntregul. Balthamel se zvârcoli, iar o mlădiţă înmugurită făcu să-i plesnească învelişul, lichenii îşi înfipseră rădăcinile, şi pe pielea care-i acoperea chipul apăru o întreagă reţea de crăpături fine, urzicile îi străpunseră ochii, iar ciupercile otrăvitoare îi umplură gura, silind-o să se caşte.

Omul Verde îl aruncă pe Rătăcit la pământ. Balthamel se zvârcolea şi tremura din toate încheieturile, pe măsura ce tot soiul de plante care creşteau prin locuri întunecoase, toate înzestrate cu spori, care îndrăgeau umezeala, se umflară şi crescură, rupând pânza, pielea şi carnea – dar oare ceea ce se întrezărea, în acele clipe de furie verde, era cu adevărat carne vie? –, până ce rămaseră numai fărâme, şi-l acoperiră, transformându-l într-o movilă aidoma multora dintre cele întâlnite prin cotloanele umbroase ale unei păduri. Trecură numai câteva clipe, apoi nu se mai văzu nici o mişcare.

Gemând ca o creangă care se frânge sub o povară prea grea, Omul Verde se prăvăli la pământ. Jumătate din capul său era ars. Din trup încă i se mai ridicau fuioare de fum, ca nişte plante agăţătoare, de culoarea cenuşii. Frunzele arse se desprinseră de braţul pe care el îl întinse, cu un mare efort, pentru a mângâia cu dragoste o ghindă.

Pământul se cutremură, când dintre degetele sale apăru o mlădiţă de stejar. Capul Omului Verde se prăbuşi pe pământ, dar mlădiţa se întinse spre soare, încordându-se. Făcu rădăcini, care se îngroşară, se afundară în pământ şi ieşiră din nou la lumină, îngroşându-se apoi şi mai tare pe măsură ce se cufundau. Trunchiul se lăţi şi crescu, devenind cenuşiu, crăpat şi bătrân. Crengile se împrăştiară şi se făcură din ce în ce mai masive, groase cât un braţ de om, apoi cât trupul întreg; se înălţară să mângâie cerul, gemând de frunze verzi şi încărcate cu ghinde. Rădăcinile care se întinseseră de jur împrejur brăzdau pământul ca nişte pluguri; trunchiul, deja uriaş, se cutremura, se făcu şi mai gros, cât o casă. Se lăsă liniştea. De-acum, locul în care fusese Omul Verde era acoperit de un stejar care putea să fi dăinuit acolo de cinci sute de ani, însemnând mormântul unei legende. Nynaeve era întinsă peste rădăcinile noduroase, care crescuseră în aşa fel încât să-i facă un culcuş în care să se odihnească. Vântul ofta printre crengile stejarului, părând să îngâne vorbe de rămas bun.

Până şi Aginor părea uimit. Apoi, el îşi înălţă capul, cu ochii înfundaţi în orbite şi arzând de ură.

— Gata! Demult trebuia s-o sfârşesc cu asta!

— Da, Rătăcitule, rosti Moiraine, cu glasul îngheţat ca un ţurţure în miez de iarnă. Demult!

Femeia Aes Sedai ridică braţul, iar pământul se prăbuşi sub picioarele lui Aginor. Din hău se înălţară flăcări arzând sălbatic în bătaia vântului care se năpustea din toate părţile, prăvălind un vârtej de frunze în focul care părea să se închege, ca o pastă roşie, vârstată cu galben, de fierbinţeală pură. Aginor stătea în mijlocul flăcărilor, fără să mai aibă sub picioare altceva decât aerul. Rătăcitul părea surprins, dar apoi zâmbi şi făcu un pas înainte. Se mişca încet, de parcă focul încerca să-l ţină în loc, dar se mişca. Făcu un pas, apoi altul.

— Fugiţi! porunci Moiraine, cu chipul alb ca varul, din pricina efortului. Fugiţi cu toţii!

Aginor păşi prin aer, dând să iasă din flăcări. Rand îşi dădu seama că toţi ceilalţi se mişcau. Îi zări cu coada ochiului pe Mat şi pe Perrin, care se grăbeau să se îndepărteze, pe Loial care fugea spre copaci cu picioarele sale lungi, dar nu putea fi atent decât la Egwene. Ea rămăsese în picioare, împietrită, palidă şi cu ochii închişi. Nu de teamă, îşi dădu seama Rand, ci pentru că încerca să ia parte şi ea, în ciuda faptului că de-abia învaţă să stăpânească Puterea, la lupta împotriva Rătăcitului. Cu mişcări bruşte, Rand o apucă de braţ şi o trase cu faţa la el.

— Fugi! îi strigă.

Ochii fetei se deschiseră, aţintindu-se asupra lui, mânioşi fiindcă n-o lăsa în pace, arzând de ură pentru Aginor, dar şi de teamă.

— Fugi, spuse Rand încă o dată, împingând-o spre copaci, îndeajuns de tare pentru a o trezi din visare.

— Fugi!

Odată pornită din loc, Egwene o luă într-adevăr la fugă, dar chipul zbârcit al lui Aginor se întoarse spre Rand şi spre fata care fugea, undeva în spatele lui. Rătăcitul umbla prin foc ca şi cum nici nu-i păsa de ceea ce făcea Moiraine. Şi se îndrepta spre Egwene.

— Las-o în pace! strigă Rand. Arde-te-ar Lumina, pe ea s-o laşi în pace!

Înşfăcă o piatră de pe jos şi o aruncă, încercând să-i atragă atenţia lui Aginor. Fără să fi străbătut nici jumătate din distanţă, piatra se transformă într-o mână de praf. Rand şovăi numai o clipă, cât să arunce o privire peste umăr şi să vadă că Egwene se ascunsese printre copaci. Aginor era încă înconjurat de flăcări. Mantia sa fumega pe alocuri, dar el păşea netulburat, de parcă avea tot timpul din lume. Rand se întoarse şi o luă la fugă. În urma lui, o auzi pe Moiraine începând să ţipe.

CAPITOLUL 51

Înfruntarea cu Umbra

În direcţia în care fugea Rand, terenul urca în pantă, dar teama îi dădea puteri noi, astfel că izbutea să înainteze repede, cu paşi mari, croindu-şi drum printre tufişurile înflorite şi printre trandafirii sălbatici, făcându-le petalele să se împrăştie, fără să-i pese de spinii care-i rupeau veştmintele şi i se înfigeau în carne. Moiraine nu mai ţipa. I se păruse că totul durase o veşnicie, fiecare strigăt fiind şi mai sfâşietor decât celelalte, dar ştia că nu trecuseră, de fapt, decât câteva clipe. Aginor avea să-l ajungă imediat. Era sigur că el era cel pe care-l voia Rătăcitul. Citise asta în ochii săi înfundaţi în orbite, în ultima clipă de dinainte ca groaza să-l facă să o ia la fugă.

Panta devenea din ce în ce mai abruptă, dar el nu se opri; înainta căznit, agăţându-se de ierburi. Pietrele, praful şi frunzele pe care le împrăştia se prăvăleau în josul pantei. În cele din urmă, când povârnişul deveni prea greu, începu să se târâie pe palme şi pe genunchi. În faţa lui, ceva mai sus, se mai domolea un pic. Gâfâind, făcu şi ultimii paşi, se ridică şi se opri. Îi venea să urle ca un animal.

La zece paşi în faţa lui, culmea dealului se termina brusc. Chiar înainte să ajungă la margine, ştia ce urma să vadă; totuşi, se apropie, cu paşi înceţi, nădăjduind să găsească o cărăruie, o potecă, orice. Ajuns la margine, se uită în jos; peretele abrupt şi neted, ca o scândură dată la rindea, avea cam o sută de picioare.

„Trebuie să existe o cale. Să mă întorc şi să caut. Să mă întorc şi…” Dar, când se întoarse, îl văzu pe Aginor care tocmai ajungea pe creastă. Duşmanul se caţără fără nici o greutate, păşind pe panta abruptă ca şi când ar fi mers pe drum. Ochii încercănaţi îl priveau arzător pe Rand de pe chipul acela descărnat, ca o foaie de pergament, care părea totuşi ceva mai puţin atins de vreme decât înainte, mai rotund, de parcă Aginor tocmai se ridicase de la un ospăţ. Ochii erau aţintiţi asupra lui, şi totuşi, când deschise gura, Aginor păru să vorbească pentru sine.

— Pe cel care te aduce în Shayol Ghul, Ba’alzamon o să-l răsplătească aşa cum nici n-a visat vreodată, dar visele mele au fost dintotdeauna mai îndrăzneţe decât ale altora, şi au trecut deja mii de ani de când nu mai sunt muritor. Ce importanţa are dacă eşti viu sau mort, când îl slujeşti pe Marele Stăpân al Întunericului? Umbra se va întinde oricum. De ce să împart puterea cu tine? De ce să mă plec în faţa ta, eu, care l-am înfruntat şi pe Lews Therin Telamon, chiar în Sala Slujitorilor, eu, care mi-am măsurat puterile cu Seniorul Zorilor şi i-am ţinut piept? Nu, nu, n-ai să vezi aşa ceva.

Gâtul lui Rand se făcu uscat ca iasca; i se părea că limba i se zbârcise, precum carnea lui Aginor. Stătea chiar la marginea prăpastiei, iar pietrele i se prăbuşeau de sub picioare. Nu îndrăznea să se uite în spate, dar le auzea cum răsună, izbindu-se de perete, din ce în ce mai jos, aşa cum s-ar fi întâmplat şi cu trupul lui, dacă ar mai fi făcut un pas. Aşa îşi dădu seama că se trăsese din ce în ce mai înapoi, din faţa Rătăcitului. Pielea îl mânca atât de tare, încât i se părea că, dacă îşi pleca ochii, avea s-o vadă vălurindu-se; dar nu-şi putea întoarce capul de la duşman. „Trebuie să existe o cale să scap de el. Să plec! Trebuie să fie! O cale!”

Dintr-odată, văzu şi simţi ceva, deşi ştia că nu era cu putinţă. La spatele lui Aginor se întindea o funie sclipitoare, albă ca lumina soarelui, privită prin norii cei mai pufoşi şi curaţi, mai groasă decât braţul unui fierar, mai uşoară ca aerul, care-l lega pe Rătăcit de ceva aflat la mare depărtare, de ceva la care Rand putea ajunge, numai dacă întindea braţul. Frânghia fremăta şi, cu fiecare mişcare, Aginor devenea din ce în ce mai puternic, trupul i se înzdrăvenea, făcându-se un bărbat la fel de înalt şi de puternic ca el, mai tare decât Străjerul, mai primejdios decât Mana Pustiitoare. Şi totuşi, dincolo de coarda strălucitoare, Rătăcitul părea să nici nu existe. Coarda era totul. Răsuna. Cânta. În suflet, Rand părea să-i audă vorbele. O dâră strălucitoare, ca un tentacul, se întinse, pluti prin aer, îl atinse, iar el gemu. Se umplu de Lumină şi de o văpaie care ar fi trebuit să-l ardă, dar nu făcea decât să-l încălzească uşor, ca şi cum i-ar fi îndepărtat din trup răceala mormântului. Tentaculul se îngroşă. „Trebuie să scap!”

— Nu! strigă Aginor. N-o vei avea! Este a mea!

Nici Rand, nici Rătăcitul nu se mişcară din loc, dar se înfruntară la fel de îndârjit, ca şi cum s-ar fi tăvălit prin praf, încleştaţi unul de altul. Chipul lui Aginor, care nu mai era zbârcit şi bătrân, ci devenise chipul unui bărbat în floarea vârstei, se umplu de sudoare. Rand fremăta împreună cu coarda care pulsa, ca şi cum ar fi fost inima lumii. Se simţea împlinit. Mintea i se umplu de Lumină, până ce nu mai rămase decât un colţişor în care mai era el însuşi. Chemă hăul, şi-l răsuci împrejurul acelui sâmbure, punându-l la adăpost, în golul în care nu se afla nimic. „Să scap!”

— A mea! strigă Aginor. A mea!

Rand simţi căldura care-i creştea în trup – căldura şi strălucirea soarelui, stând să izbucnească, sclipirea covârşitoare a Luminii. „Să scap!”

— A mea!

Din gura lui Aginor izbucniră flăcări, care-i străpunseră ochii ca nişte suliţe de foc. Începu să urle.

„Să scap!”

Şi, dintr-odată, Rand se trezi că nu se mai afla pe culmea dealului. Tremura tot din pricina Luminii care-l sufoca. Nu mai putea să gândească; era orbit de lumină şi de căldură. Lumina! Chiar şi în mijlocul hăului, Lumina îl orbea şi îl împietrea de teamă şi de admiraţie.

Se afla într-o trecătoare de munte, destul de lată, înconjurată de piscuri abrupte, precum colţii Celui Întunecat. Era aievea; se afla cu adevărat acolo. Simţea pietrele sub tălpi, iar pe chip, adierea răcoroasă a vântului.

În jurul său se dădea o luptă – sau sfârşitul unei bătălii. Bărbaţi în armură, călărind cai cu trupul acoperit de oţelul care nu mai sclipea fiind acum plin de praf, hăcuiau şi îşi înfigeau săbiile în trolocii care mârâiau la ei, înarmaţi cu securi cu ghimpi şi săbii mari, ca nişte coase. Unii se luptau pe jos, căci rămăseseră fără cai; în alte părţi se vedeau cai fără stăpân, care galopau de colo colo, prin mijlocul bătăliei. Peste tot erau Pieriţi, ale căror mantii negre ca noaptea atârnau nemişcate, oricât de iute ar fi galopat; acolo unde se înfigeau săbiile lor care înghiţeau lumina, oamenii mureau. Zgomotele îl înconjurară pe Rand, dar se retraseră din pricina straniei călduri de care era împrejmuit. Zgomotul oţelului izbit de oţel, gâfâitul şi gemetele oamenilor şi ale trolocilor care se luptau din toate puterile,

urletele celor pe moarte. Pe deasupra tuturor, prin văzduhul plin de praf, fluturau flamurile. Şoimul Negru din Fal Dara, Cerbul Alb din Shienar şi altele. Dar şi flamurile trolocilor. În jurul său, unele lângă altele, Rand zări craniul cu coarne al neamului Dha'vol, tridentul roşu ca sângele al neamului Ko'bal şi pumnul de fier al neamului Dhai'mon.

Da, era într-adevăr un moment de linişte; şi oamenii, şi trolocii se opriseră o clipă, pentru a se aduna. Nimeni nu părea să-l observe pe Rand; mai schimbând între ei câteva lovituri răzleţe, cu toţii se îndepărtară, la galop sau alergând împleticit, la capetele trecătorii.

Rand se trezi cu faţa la locul în care se aflau oamenii, încercând să-şi refacă rândurile, cu panaşele care tresăltau la capătul lăncilor sclipitoare. Răniţii se clătinau în şa. Caii fără călăreţ se ridicau în două picioare şi galopau de acolo-colo. Era limpede că nimeni nu mai putea îndura încă o înfruntare, şi totuşi se vedea că se pregăteau de un ultim atac. De acum, unii dintre ei îl zăriseră; mai mulţi bărbaţi se ridicară în scări, arătându-l cu degetul. Strigatele lor ajungeau până la el ca nişte fluierături de-abia auzite.

Clătinându-se pe picioare, se întoarse. La celălalt capăt al trecătorii se aflau armatele Celui Întunecat, o mare foşnitoare de suliţe şi halebarde negre care umpleau coastele muntelui, împreună cu un număr uriaş de troloci, pe lângă care armatele din Shienar păreau să nici nu existe. Sute de Pieriţi călăreau prin faţa hoardei; boturile trolocilor se întorceau în lături, la trecerea lor, iar trupurile uriaşe se trăgeau îndărăt ca să le facă loc. Pe deasupra, mai mulţi Draghkari dădeau târcoale, cu aripile lor de piele, înfruntând vântul cu zbieretele lor. Îl zăriseră de-acum şi Jumate-Oamenii, care făcură un semn către el, iar Draghkarii se răsuciră şi se năpustiră. Erau doi… trei… cu totul şase monştri care veneau în grabă spre el, scoţând strigate ascuţite.

Rand îi privi lung, dogorind ca soarele. Le distingea foarte bine trăsăturile: aveau chipuri de oameni, cu ochii goi, lipsiţi de viaţă, şi trupuri monstruoase, înaripate. Se simţea plin de o dogoare înspăimântătoare, ca un foc care îi trosnea în trup.

Din cerul fără nori se prăvăliră fulgere aprige şi puternice, care-l orbiră, şi fiecare fulger lovi o siluetă înaripată şi neagră. Strigatele de luptă se preschimbară în urlete de moarte, iar

trupurile carbonizate se prăbuşiră, lăsând văzduhul din nou curat.

Dogoarea. Înspăimântătoarea dogoare a Luminii.

Rand căzu în genunchi, părându-i-se că aude lacrimile care i se scurgeau sfârâind pe obrajii încinşi. „Nu!” Se agăţă de smocurile de iarbă uscată, ca să simtă din nou atingerea lumii adevărate, dar iarba se aprinse pe dată.

— Nu, te implor!

Odată cu strigătul său se stârni şi vântul, care începu să geamă, să răsune, purtându-i vorbele în josul trecătorii, aţâţând focul, până când se înălţă un zid de flăcări care se îndrepta spre armata trolocilor mai repede decât un cal în galop. Flăcările îi cuprinseră pe troloci, iar muntele se cutremură din pricina urletelor care răsunau aproape la fel de tare ca vântul şi ca glasul lui Rand.

— Trebuie să-i pun capăt!

Lovi pământul cu pumnul, iar acesta răsună ca un gong. Palmele i se juliră, din pricina solului stâncos, iar pământul se cutremură. În faţa lui, totul începu să se unduiască. Pământul se înălţă din ce în ce mai mult, ca nişte valuri de noroi şi stâncă, îndreptându-se spre troloci şi Pieriţi şi prăvălindu-se asupra lor, în timp ce muntele se sfărâma sub copitele monştrilor. Hoarda trolocilor se afundă într-o mare de carne şi de piatră care clocotea. Rămăseseră încă destul de mulţi, cam de două ori cât oamenii, dar erau cuprinşi de teamă şi de panică.

Vântul se opri. Strigatele încetară. Pământul se linişti. Norii de praf şi de fum se împrăştiară prin trecătoare, învăluindu-l.

— Orbi-te-ar Lumina, Ba’alzamon! Trebuie să se termine odată!

„NU E AICI.”

Deşi nu era al lui, gândul îi răsuna brusc în minte, făcându-i capul să vibreze.

„N-AM SĂ MĂ AMESTEC. NUMAI ALESUL POATE FACE CEEA CE TREBUIE FĂCUT, DACĂ O VA DORI.”

— Unde?

N-ar fi vrut s-o spună, dar nu se putu abţine.

— Unde?

Negura care-l învăluia se despică, lăsând la vedere o sferă de aer curat, cam de zece lungimi, împrejmuită de ziduri de fum şi de praf care fremătau. În faţa lui Rand apărură nişte trepte

care urcau, fără să se sprijine pe nimic, către norul întunecat care ascundea soarele.

„NU AICI.”

Prin ceaţă se auzi un strigăt, care părea să vina de la capătul pământului.

— E voinţa Luminii!

Pământul se cutremură de tropotul de copite, când armatele oamenilor porniră ultimul atac.

Mintea lui Rand, cufundată în hău, fu străbătută de un fior de spaimă. Călăreţii porniţi la galop nu puteau să-l vadă, prin norii de praf; aveau să-l calce-n picioare. Însă Rand nici nu bagă în seamă pământul care se cutremura; era ceva lipsit de importanţă, nu avea de ce să se îngrijoreze. Îmboldit de o mânie surdă, urcă primele trepte. „Trebuie să se termine!”

Era înconjurat de întuneric, întunericul de nepătruns în care nu se afla absolut nimic. Treptele erau încă acolo, pierdute în beznă, sub tălpile lui şi mai departe, pe drumul pe care trebuia s-o apuce. Uitându-se în urmă, văzu că treptele din spate dispăruseră, se topiseră cu totul, se pierduseră în nimicul dimprejur. Nu însă şi coarda care se întindea în faţa lui, o dungă strălucitoare care pâlpâia şi se pierdea în depărtare. Nu mai era la fel de groasă ca înainte, dar tot mai pulsa, dându-i puteri, dându-i viaţă, umplându-l de Lumină. Porni mai departe.

I se păru că trecuse o veşnicie de când urca. O veşnicie, dar numai câteva clipe. În nimicul acela, timpul se oprise, dar se scurgea parcă şi mai repede. Urcă întruna, până ce dădu de o uşă aspră la pipăit, veche, cu lemnul plesnit, pe care şi-o amintea foarte bine. O atinse, iar ea se sfărâmă. Până ca bucăţile să apuce să cadă la pământ, Rand păşi înăuntru. De pe umeri îi curgeau aşchii de lemn.

Şi încăperea era tot aşa cum şi-o amintea, cu cerul dezlănţuit, vârstat în mai multe culori, dincolo de balcon, cu pereţii topiţi, cu masa lăcuită, cu căminul înfricoşător în care ardeau flăcările care mugeau, dar nu dădeau căldură. Unele dintre chipurile care alcătuiau căminul, schimonosite de suferinţă, urlând în tăcere, făceau să-i tresalte amintirile, de parcă le-ar fi cunoscut. El însă ţinu hăul aproape, plutind în fiinţa sa, prin abisul pustiu. Era singur. Privind în oglinda de pe perete, îşi văzu foarte limpede chipul. „În hău se află linişte.”

— Da, rosti Ba'alzamon, din faţa căminului, m-am gândit eu că Aginor se va lăsa cuprins de lăcomie. Dar, până la urmă, asta nu contează. A fost o căutare lungă, dar acum s-a terminat. Eşti aici, iar eu te cunosc.

Hăul plutea în mijlocul Luminii, iar în mijlocul său era Rand. El se întinse spre pământul copilăriei sale şi dădu de stânca tare, de neclintit, uscată, nemiloasă, unde puteau supravieţui numai cei puternici, numai cei zdraveni ca munţii.

— Am obosit să mai fug, mărturisi el, nevenindu-i să creadă că glasul îi răsuna atât de liniştit. M-am săturat să te văd ameninţându-mi prietenii. N-am să mai fug.

Observă brusc că şi Ba'alzamon avea o coardă, neagră, mult mai groasă decât a lui, atât de mare încât pe lângă ea un trup de om ar fi părut minuscul. Însă Ba'alzamon era şi mai uriaş. Fiecare tremur din acea coardă neagră înghiţea lumina.

— Crezi că are vreo importanţă dacă fugi sau nu? râseră flăcările din gura lui Ba'alzamon, iar chipurile din cămin începură să plângă, auzind bucuria stăpânului lor. Ai fugit de mine de multe ori, şi, de fiecare dată, te ajung din urmă, te culc la pământ şi te fac să-ţi înghiţi trufia, îndulcită cu lacrimi şi smiorcăieli. De multe ori m-ai înfruntat, numai ca să ajungi să te pleci învins, implorând milă. Poţi să alegi, vierme, măcar atât poţi să alegi: îngenunchează la picioarele mele şi slujeşte-mă cu credinţă, iar eu am să-ţi dau putere asupra regilor; sau fii şi mai departe marioneta celor din Tar Valon, şi urlă, în timp ce toată fiinţa ţi se macină, preschimbându-se în praful timpului.

Rand se mişcă uşor, uitându-se îndărăt, spre uşă, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare. Asta şi voia să creadă Cel Întunecat. Dincolo de prag nu se schimbase nimic, era tot beznă pustie, despicată de coarda sclipitoare care-i pornea din trup. Într-acolo se îndrepta şi coarda cea groasă a lui Ba'alzamon, atât de neagră încât se distingea prin beznă, la fel de limpede ca prin zăpadă. Cele Două corzi pulsau în contratimp, ca nişte artere, lipite una de alta; lumina de-abia reuşea să ţină piept valurilor de întuneric.

— Există şi ale căi, replică Rand. Roata ţese Pânza, nu tu. Am scăpat din fiecare capcană pe care mi-ai întins-o. Am scăpat de Pieriţii şi de trolocii tăi, de Iscoade. Te-am urmărit până aici şi, pe drum, ţi-am distrus armatele adunate. Nu tu ţeşi Pânza.

Ochii lui Ba’alzamon se învăpăiară ca două cuptoare. Buzele nu i se mişcară, dar lui Rand i se păru că aude cum îl blestema pe Aginor. Apoi flăcările se stinseră, iar chipul, care devenise aidoma unuia omenesc, îi zâmbi, făcându-l să se înfioare din tot trupul, în ciuda Luminii care-l încălzea.

— Prostule, crezi că nu pot strânge şi alte armate? Au să apară unele cum nici n-ai visat. Şi spui că tu m-ai urmărit? Tu, gândacule care te furişezi pe sub stânci, tu m-ai urmărit? Din clipa în care te-ai născut, ţi-am hotărât calea, o cale care să te ducă în mormânt, sau aici. Le-am îngăduit Aielilor să fugă, iar una a scăpat cu viaţă pentru a rosti cuvintele care să dăinuie peste ani. Jain Neopritul, eroul, mai spuse Ba’alzamon, rostind cuvântul ca pe o batjocură, pe care l-am împodobit ca pe un idiot de bâlci şi l-am trimis la Ogieri, făcându-l să creadă că-mi scăpase. Femeile din Ajah Neagră, pe care le-am trimis prin lume în lung şi în lat, să se târască precum nişte viermi, în căutarea ta. Eu trag sforile, iar Suprema Înscăunată dansează şi crede ca ea conduce jocul.

Hăul se cutremură; în mare grabă, Rand îl linişti. „Ştie totul. E cu putinţă. Totul ar putea fi exact aşa după cum spune el.” Lumina încălzi hăul. Sâmburele îndoielii îi încolţi în minte. Rand se zbătu, neştiind dacă voia să-l îngroape cât mai adânc sau să-l facă să crească. Hăul se linişti, deşi se micşorase puţin, iar el reîncepu să plutească pe marea de linişte.

Ba’alzamon păru să nu observe nimic.

— Nici nu contează dacă te am viu sau mort, decât poate pentru tine şi pentru puterea pe care o vei dobândi. Tu, sau duhul tău, unul din voi mă va sluji. Însă aş prefera să te văd îngenunchind înaintea mea cât eşti încă în viaţă. Am trimis în satul tău un singur pâlc de troloci, deşi aş fi putut trimite o mie. O singură Iscoadă a Celui Întunecat care să te caute, când o sută ar fi putut să te prindă în somn. Iar tu, prostule, nici măcar nu-i ştii pe toţi, nici pe cei din faţă, nici pe cei din urmă, nici pe cei care-ţi stau alături. Eşti al meu, şi aşa ai fost dintotdeauna, dulăul meu pe care-l ţin de lanţ, şi te-am adus aici ca să îngenunchezi în faţa stăpânului tău sau să mori şi să-ţi laşi duhul să îngenuncheze.

— Nu! N-ai nici o putere asupra mea şi n-am să îngenunchez, nici viu, nici mort.

— Priveşte, îi porunci Ba’alzamon, hai, priveşte.

Fără să vrea, Rand întoarse capul. O văzu pe Egwene, apoi pe Nynaeve, palidă şi speriată, cu flori în păr. Şi o altă femeie, ceva mai în vârstă decât Meştereasa, cu ochii cenuşii, frumoasă, îmbrăcată cu o rochie precum cele din Ţinutul celor Două Râuri, cu gulerul brodat cu mănunchiuri de flori.

— Mamă? şopti el, iar ea zâmbi, deznădăjduită.

Era zâmbetul mamei sale.

— Nu! Mama e moartă, iar celelalte două sunt în siguranţă, nu le poţi atinge. N-ai nici o putere!

Imaginile lui Egwene şi Nynaeve se tulburară, preschimbându-se în valuri de ceaţă tremurătoare, risipindu-se. Kari al'Thor, rămase însă tot acolo, cu ochii măriţi de teamă.

— Măcar ea este a mea, rânji Ba'alzamon, şi pot să fac ce vreau.

Rand clătină din cap.

— N-ai nici o putere asupra mea! se căzni el să spună. Ea e moartă şi e în siguranţă, la adăpostul Luminii.

Buzele mamei sale tremurară; pe obraji îi curgeau lacrimi şi fiecare îl ardea pe Rand ca o picătură de acid.

— Stăpânul Mormintelor este mai puternic decât era odată, băiatul meu, vorbi ea. Braţul său ajunge departe. Părintele minciunii are vorba dulce şi te poate lua pe nepregătite. Băiatul meu. Scumpul meu, iubitul meu fiu. Te-aş cruţa, dac-aş putea, dar acum el îmi e stăpânul, iar bunul său plac este legea vieţii mele. Nu am de ales, trebuie să-i dau ascultare, trebuie să mă înjosesc pentru bunăvoinţa lui. Numai tu mă poţi elibera. Te rog, băiatule. Te rog, ajută-mă! Ajută-mă! TE ROG!

Din pieptul ei se înălţa un bocet când mai mulţi Pieriţi, cu chipurile dezvelite, palizi şi fără ochi, o înconjurară. Mâinile lor livide îi smulseră veşmintele, apoi scoaseră din neant cleşti, ace şi tot felul de obiecte cu care începură s-o înţepe, s-o ardă şi s-o lovească. Ţipătul ei răsuna întruna.

Rand ţipă şi el. Hăul îi clocotea în minte. Scoase sabia – dar nu pe aceea cu pecetea bâtlanului, ci o sabie de lumină, o sabie a Luminii înseşi. Când o ridică, din vârf izbucni un fulger alb şi strălucitor, ca o prelungire a sa, care-l atinse pe Pieritul aflat cel mai aproape. Pe dată, încăperea se umplu de o strălucire orbitoare, care-i străbătu pe Jumate-Oameni ca o lumânare care străpunge hârtia, pârjolindu-i şi orbindu-l şi pe el.

Din mijlocul pârjolului se auzi o şoaptă.

— Îţi mulţumesc, băiatule. Lumina! Lumina binecuvântată!

Fulgerul se stinse, iar Rand se trezi singur în încăpere, împreună cu Ba'alzamon, ai cărui ochi ardeau precum Puţul Osândelor. Totuşi, el se ferea de sabia celuilalt, ca şi cum aceasta ar fi fost într-adevăr Lumina însăşi.

— Prostule! Ai să te distrugi singur! N-o poţi încă folosi! Trebuie să te învăţ.

— S-a terminat, rosti Rand, şi tăie coarda neagră care-l lega pe Ba'alzamon.

Acesta zbieră, văzând mişcarea sabiei, urlă până ce pereţii de piatră se cutremurară, iar urletul tremurat deveni şi mai puternic când sabia Luminii reteză coarda. Cele două capete tăiate ţâşniră în laturi, de parcă ar fi stat până atunci sub presiune. Capătul care se întindea către pustiul dimprejur începu să se usuce; celălalt se izbi de trupul lui Ba'alzamon, lipindu-l de cămin. Urletele tăcute de pe buzele celor chinuiţi se preschimbară în hohote neauzite de râs. Pereţii se cutremurară şi plesniră; podeaua fremăta, iar de jur împrejur începură să cadă bucăţi de piatră, desprinse din tavan.

În timp ce totul se prăbuşea, Rand întinse sabia spre inima lui Ba'alzamon.

— S-a terminat!

Din tăişul sabiei izvorî o lumină, care se răspândi într-o ploaie de scântei orbitoare, ca nişte picături de metal topit. Jeluindu-se, Ba'alzamon îşi ridică braţele, încercând în zadar să se apere. Flăcările din ochii săi ţâşniră, unindu-se cu celelalte flăcări, în vreme ce piatra se aprinse, însăşi piatra din care erau făcuţi pereţii plesniţi, piatra podelelor, piatra care curgea din tavan. Rand simţi cum firul strălucitor care-l lega se subţia, până ce mai rămase numai strălucirea, însă el îşi încordă puterile, fără să ştie ce face, ştiind doar că trebuia ca totul să se termine. „Trebuie să-i pun capăt!”

Încăperea se umplu de flăcări. Îl văzu pe Ba'alzamon care se usca precum o frunză, îl auzi urlând şi simţi cum strigătele îi măcinau oasele. Flacăra deveni o lumină curată, albă, mai strălucitoare ca soarele. Apoi dispăru şi ultima scânteiere a firului, iar el se prăbuşi prin bezna nesfârşită, în timp ce urletul lui Ba'alzamon se pierdea în depărtare.

Ceva îl izbi cu forţă, făcându-l să cadă moale ca o pastă, care se cutremură şi zbieră pârjolită de flăcări, de gerul flămând care ardea la nesfârşit.

CAPITOLUL 52

Nici început, nici sfârşit

Primul lucru pe care-l observă fu soarele, mişcându-se pe cerul fără nori. Îl privea fără să clipească, şi nu vedea nimic altceva. Discul luminos părea să facă mişcări neregulate: ba rămânea pe loc vreme de mai multe zile, ba se năpustea înainte, preschimbându-se într-o dungă luminoasă, grăbindu-se spre orizontul îndepărtat, trăgând ziua după sine. Pe Lumină. Pesemne că asta însemna ceva.

Faptul că putea gândi i se părea o noutate. „Pot gândi. Eu sunt eu, şi pot gândi.” Apoi veni durerea, amintirea fierbinţelii copleşitoare, vânătăile pe care şi le făcuse, zvârcolindu-se din pricina frisoanelor. Şi un miros oribil, uleios, ca de arsură, care-i umplea nările şi capul.

Simţind dureri în toţi muşchii, se sili să se ridice în capul oaselor, apoi se sprijini pe palme şi pe genunchi. Fără să priceapă nimic, se holbă la cenuşa uleioasă în care zăcuse, împrăştiată peste tot, pe culmea dealului. Pe ici, pe colo, se zăreau bucăţi de pânză verde, petice înnegrite pe margini care scăpaseră de pârjol.

„Aginor.”

Stomacul i se întoarse pe dos, făcându-l să tresară. Încercând să-şi scuture de pe haine petele negre de cenuşă, se târî undeva mai departe de rămăşiţele Rătăcitului. Palmele sale se mişcau slab, fără putere. Încercă să-şi folosească ambele mâini, şi căzu pe burtă. Drept în faţă vedea un abis abrupt, un perete din stânca netedă care i se învârtea prin faţa ochilor, chemându-l. I se învârtea capul. Până la urmă, vomită peste pragul de stânca.

Tremurând, se târî înapoi, pe burtă, până ce ajunse într-un loc sigur, apoi se întoarse pe spate, gâfâind. Cu un mare efort, îşi trase sabia afară din teacă. Din învelitoarea de pânza roşie rămăseseră numai câteva bucăţi arse. Mâinile îi tremurau, atunci când o ridică; nu reuşi numai cu o mână, aşa că se ajută cu amândouă. Sabia era însemnată cu pecetea bâtlanului. „Pecete? Da, e a lui Tam. Tatăl meu.” Şi totuşi, era doar o

bucată de oţel. Dădu să o bage la loc în teacă, dar nu izbuti decât dintr-a treia încercare. „A mai fost ceva la mijloc. Sau o altă sabie."

— Numele meu, spuse după o vreme, este Rand al'Thor.

Un alt gând i se strecură în minte, ca o minge de plumb, făcându-l să geamă.

— Cel Întunecat, şopti cu voce scăzută. Cel Întunecat a murit.

Nu mai era nevoie de prudenţă.

— Shai'tan a murit.

Lumea părea să se mişte anevoie, de jur împrejurul lui.

O bucurie fără cuvinte îl cuprinse, făcându-l să se cutremure, până ce din ochi începură să-i curgă lacrimi.

— Shai'tan a murit! Începu să râdă, ridicându-şi ochii spre cer. Apoi îşi aminti de altceva. Egwene!

Numele însemna ceva important. Cu mare greutate, se ridică în picioare, clătinându-se ca o salcie în bătaia vântului, şi se îndepărtă de cenuşa lui Aginor, fără s-o privească. „De acum, asta nu mai contează." Coborî prima porţiune a pantei, mai degrabă rostogolindu-se decât mergând; căzu de multe ori, alunecând de la un tufiş la altul. Până să ajungă jos, trupul îl durea de doua ori mai tare, dar găsi puterea de a se ridica. „Egwene." O luă greoi la fugă. În jurul său, în timp ce îşi croia drum printre plantele care-i stăteau în cale, frunzele şi petalele se scuturau. „Trebuie s-o găsesc. Unde o fi?"

I se părea că braţele şi picioarele nu-l ajutau deloc, ci fluturau fără rost în toate direcţiile, ca nişte fire de iarbă, împleticindu-se, se sprijini de un copac, lipindu-se de trunchi cu atâta putere, încât de pe buze i se desprinse un geamăt. Peste capul său ploua cu frunze, când el îşi lipi faţa de scoarţa aspră, încercând să rămână în picioare. „Egwene." Se desprinse de copac şi se grăbi mai departe. Aproape imediat, se împiedică iarăşi, gata să cadă, dar îşi sili picioarele să se mişte mai iute, să alerge, astfel că izbuti să parcurgă o bucată destul de mare de drum, gata în orice clipă să cadă. Mişcându-se, se simţi puţin mai sigur pe sine. Încet, încet, începu să alerge drept, mişcându-şi braţele pe lângă corp, coborând în salturi panta. Năvăli în luminiş, care de acum fusese pe jumătate ocupat de măreţul stejar crescut pe mormântul Omului Verde. Văzu şi arcada de piatră, însemnată cu străvechiul simbol Aes Sedai, şi puţul

înnegrit şi căscat, în care focul şi vântul încercaseră să-l închidă pe Aginor, fără să izbutească.

— Egwene! Egwene, unde eşti?

O fată frumoasă îşi ridică spre el ochii mari, din locul în care şedea îngenuncheată, dedesubtul unor crengi, având în păr flori şi frunze maronii de stejar. Era tânără şi zveltă, şi foarte speriată. „Da, ea e. Fireşte.”

— Egwene, slavă Luminii că eşti teafără.

Alături de ea, mai erau două femei, una care privea împrejur cu ochi înspăimântaţi, cu părul împletit într-o cosiţă lungă, în care încă mai erau prinse câteva zorele. Cealaltă zăcea pe spate, cu capul sprijinit pe nişte mantii împăturite; şi ea purta o mantie, albastră precum cerul, care nu izbutea să-i ascundă cu totul rochia zdrenţuită. În ţesătura scumpă se zăreau găuri şi porţiuni arse; femeia era alba la faţă, dar îşi ţinea ochii deschişi. „Moiraine. Da, femeia Aes Sedai. Şi Nynaeve, Meştereasa.” Toate cele trei femei îl priviră, fără să clipească, foarte atente la el.

— Eşti bine, da? Egwene? Nu ţi-a făcut niciun rău?

De-acum, putea să meargă fără să se mai clatine – vederea ei îl făcu să se simtă sprinten, în ciuda vânătăilor –, dar tot se simţi mulţumit atunci când se prăbuşi în genunchi, alături de ele.

— Nici măcar nu l-am mai văzut, după ce m-ai împins... începu Egwene, privindu-l sfioasă. Dar tu, Rand?

— Sunt bine, răspunse el, râzând; îi atinse obrazul, şi i se păru că ea dăduse să se ferească. Am nevoie de puţina odihnă, apoi am să fiu ca nou. Nynaeve? Moiraine Sedai?

Le rosti numele de parca de-abia le cunoscuse. Nynaeve îi aruncă o privire obosită; ochii ei păreau străvechi, în ciuda chipului tânăr. Clătină din cap.

— Am câteva vânătăi, răspunse ea, privindu-l fix. Moiraine este singura... singura dintre noi care a fost cu adevărat rănită.

— Mândria mea a suferit mai mult decât orice altceva, se răsti mânioasă femeia Aes Sedai, trăgându-şi mantia cu care se acoperea. Arata de parcă zăcuse multă vreme la pat sau trudise peste puteri, dar, în ciuda cearcănelor care-i înconjurau, ochii ei erau atenţi şi vioi. Aginor a fost surprins şi furios pentru că l-am ţinut în loc atâta vreme, dar, din fericire, nu a avut timp de pierdut cu mine. Eu însămi mă mir că am reuşit să-l întârzii atât.

În Vârstă Legendelor, Aginor avea aproape la fel de multă putere ca Ucigaşul-de-Neam şi Ishamael.

— Cel Întunecat şi cu toţi Rătăciţii, începu Egwene cu un tremur în glas, sunt ferecaţi în Shayol Ghul, ferecaţi de către creator…

Trăgând aer în piept şi tremurând, fata tăcu.

— Pesemne că Aginor şi Balthamel au fost prinşi undeva mai aproape de suprafaţă, vorbi Moiraine, pe un ton care lăsa să se-nţeleagă că nu-i convenea să mai dea încă o dată aceleaşi explicaţii. Zăvorul care ţine ferecată temniţa Celui Întunecat a slăbit îndeajuns de mult pentru a-i lăsa să scape. Să fim recunoscători că nu au fost eliberaţi şi alţi Rătăciţi. Dacă ar fi fost aşa, i-am fi văzut.

— N-are a face, răspunse Rand. Aginor şi Balthamel sunt morţi, şi la fel şi Shai'…

— Cel Întunecat, îl întrerupse femeia Aes Sedai; chiar aşa, suferindă, cum era, glasul îi era ferm, iar ochii închişi la culoare – poruncitori. Mai bine să-l numim tot aşa. Sau, dacă nu, măcar Ba'alzamon.

Rand ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar a murit şi el. Cel Întunecat e mort. Eu l-am ucis. L-am ars cu…

În acea clipă, îşi aminti totul şi rămase cu gura căscată. „Puterea. Am folosit Puterea Supremă. Niciun bărbat nu poate să…” Îşi umezi buzele, care i se uscaseră brusc. O pală de vânt iscă vârtejuri de frunze moarte. Era rece, dar nu mai rece decât sufletul său. Toate cele trei femei îl priveau. Îl cercetau, fără să clipească. Întinse braţul către Egwene, şi, de dată aceasta, o văzu limpede cum se ferea de el.

— Egwene?

Fata îşi întoarse ochii, iar el lăsă braţul să-i cadă. Apoi, pe neaşteptate, ea îl îmbrăţişă şi-şi lipi capul de pieptul lui.

— Îmi pare rău, Rand. Îmi pare rău. Nu-mi pasă de nimic. Zău că nu.

Umerii i se cutremurau, şi îşi dădu seama că plângea. Mângâind-o stângaci pe păr, le privi pe celelalte două femei peste creştetul ei.

— Roata ţese după cum îi este voia, grai încet Nynaeve, dar tu eşti tot Rand al'Thor din Emond's Field. Numai că… Lumina să m-ajute, şi să ne ajute pe toţi, Rand, eşti prea primejdios.

El se feri de privirea Meşteresei, în care se citea tristeţea, regretul şi faptul că deja se împăcase cu ideea suferinţei care-l aştepta.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Moiraine. Spune-mi totul!

Iar el se supuse, sub privirile poruncitoare ale femeii. Şi-ar fi dorit să scape de chin, să scurteze povestea, să lase deoparte anumite lucruri, dar ochii ei îl siliră să spună tot. Ajungând la momentul în care o văzuse pe mama sa, obrajii i se umplură de lacrimi.

— Mama era în puterea lui, repeta Rand, cu insistenţă. Mama mea!

Pe chipul lui Nynaeve se citea mila şi durerea, dar ochii femeii Aes Sedai îl siliră să treacă mai departe, să vorbească despre sabia Luminii, despre tăierea corzii întunecate, de flăcările care-l uciseseră pe Ba'alzamon. Egwene îl strânse în braţe, ca şi cum voia să-l ferească de ceea ce se-ntâmplase.

— Dar n-am făcut-o eu, sfârşi Rand. Lumina… m-a îmboldit. Nu am făcut-o din proprie voinţă. Are vreo importanţă?

— Am bănuit ceva de la bun început, spuse Moiraine. Dar bănuielile nu înseamnă nimic. După ce ţi-am dat zălogul, moneda, şi te-am legat de mine, ar fi trebuit să mă asculţi în toate privinţele, dar tu te-ai opus, mi-ai tot pus întrebări. Asta mi-a dat de înţeles anumite lucruri, dar nu totul. Sângele celor din Manetheren a fost întotdeauna clocotitor, mai ales după ce Aemon a murit, iar inima lui Eldrene s-a frânt. Apoi a venit povestea cu Bela.

— Bela? se mira el. „Nimic nu mai contează."

Femeia Aes Sedai încuviinţă.

— Când am ajuns pe Dealul Străjii, am observat că Bela nu mai avea nevoie de mine ca s-o vindec de oboseală. O făcuse deja altcineva. În noaptea aceea, ar fi putut galopa mai iute decât Mandarb. Trebuia să-mi dau seama pe cine ducea ea în spate. Cu trolocii pe urme, cu un Draghkar deasupra capetelor şi un Jumate-Om, de unul singur, cine ştie pe unde, pesemne că ţi-a fost teamă ca Egwene să nu rămână în urmă. Aveai nevoie de ceva, mai mult decât oricând până atunci, aşa că ai recurs la singura cale pe care puteai obţine ceea ce doreai. Saidin.

Rand se cutremură. Îi era atât de frig, încât îl dureau degetele.

— Dacă n-o mai fac niciodată, dacă nu mă mai ating niciodată de… el, nu-i aşa că n-am să…

Dar nu izbuti să-şi termine vorba. Să înnebunească. Să-i facă pe toţi cei din jurul lui, şi pământul însuşi, să-şi piardă minţile. Să moară, putrezind înainte să-şi dea duhul.

— Poate că nu, replică Moiraine. Ar fi mult mai uşor dacă ar exista cineva care să te-nveţe, dar oricum e cu putinţă, dacă ţi-o doreşti din toată inima.

— Mă poţi învăţa tu. Sunt convins că tu…

Dar, văzând-o clătinând din cap, se opri.

— Oare o pisică poate să înveţe un câine să se caţere în copaci, Rand? Sau un peşte – să înveţe o pasare să înoate? Eu ştiu să mânuiesc Saidar, dar despre Saidin n-am ce să te-nvăţ. Cei care ar fi putut s-o facă sunt morţi de trei mii de ani. Cu toate astea, poate că tu eşti îndeajuns de încăpăţânat. Poate că voinţa îţi e îndeajuns de puternică.

Egwene se îndreptă de spate, ştergându-şi cu dosul mâinii ochii înroşiţi de plâns. Părea că voia să spună ceva, dar, când deschise gura, nu se auzi nimic. „Măcar nu se fereşte. Măcar se poate uita la mine fără să ţipe.”

— Dar ceilalţi? întrebă el.

— Lan i-a dus în peşteră, spuse Nynaeve. Ochiul a dispărut, dar în mijlocul lacului se găseşte ceva, un stâlp de cristal, la care se poate ajunge pe nişte trepte. Mat şi Perrin voiau să te caute mai întâi pe tine, şi Loial la fel, dar Moiraine a spus…

Tulburată, ea aruncă o privire către femeia Aes Sedai. Moiraine o privi liniştită, la rândul ei.

— A spus că nu trebuie să te deranjăm până nu…

Rand simţi cum i s-ar pune un nod în gât. „Oare o să-şi întoarcă faţa de la mine, aşa cum a făcut Egwene? O să urle şi o s-o ia la fugă, ca şi cum aş fi un Pierit?” Moiraine începu imediat să vorbească de parcă n-ar fi observat că se albise la faţă.

— În Ochi se află o uriaşă cantitate de Putere. Chiar şi în Vârsta Legendelor, puţini puteau stăpânii atât de multă putere fără ajutor, izbutind totodată să scape cu viaţă. Foarte puţini.

— Le-ai spus? întrebă el, răguşit. Dacă ştie toată lumea…

— Numai Lan, răspunse cu blândeţe Moiraine. El trebuie s-o ştie. Şi Nynaeve şi Egwene, pentru ceea ce sunt şi pentru ceea ce vor ajunge. Ceilalţi n-au de ce s-o afle, nu încă.

— De ce nu? se răsti el, aspru, din cauza nodului din gât. Doar o să vrei să mă domoleşti, nu? Nu asta fac femeile Aes Sedai cu bărbaţii care pot conduce Puterea? Îi fac să-şi piardă înzestrarea, îi fac să nu mai fie primejdioşi. Thom mi-a spus că bărbaţii care au fost domoliţi mor pentru că nu-şi mai doresc să trăiască. De ce nu-mi spui cum ai să mă duci în Tar Valon să fiu domolit?

— Eşti ta'veren, răspunse Moiraine. Poate că Pânza nu a terminat cu tine.

Rand îşi îndreptă umerii.

— În visele mele, Ba'alzamon mi-a spus că Tar Valon şi Suprema Înscăunată vor încerca să se folosească de mine. Mi-a spus şi nişte nume, iar acum mi le amintesc. Raolin Duşmanul Întunecimii, Guaire Amalasan, Yurian Arc-de-Piatră, Davian, Logain.

Cel mai greu îi veni să pronunţe ultimul nume. Nynaeve pali, iar Egwene tresări de uimire, dar el continuă îndârjit.

— Fiecare dintre ei a fost un fals Dragon. Nu încerca să-mi spui că nu-i aşa. Eu, unul, nu accept să fiu folosit. Nu sunt o unealtă pe care poţi s-o arunci la groapa cu gunoi, după ce-ai terminat cu ea.

— O unealtă făurită pentru un scop nu se înjoseşte, dacă e folosită, răspunse Moiraine, cu glasul la fel de aspru ca al lui, dar un bărbat care se-ncrede în Părintele Minciunii se înjoseşte singur. Spui că nu vrei să fii folosit, dar îl laşi pe Cel Întunecat să-ţi aleagă calea, ca un ogar pe care stăpânul său îl trimite după iepuri.

Rand îşi încleştă pumnii şi întoarse capul. Cuvintele ei erau mult prea asemănătoare cu cele pe care i le spusese Ba'alzamon.

— Nu sunt ogarul nimănui. Înţelegi? Al nimănui!

Loial şi ceilalţi apărură prin arcadă, iar Rand se ridică în picioare, cu ochii la Moiraine.

— N-o să afle nimeni, îi făgădui femeia Aes Sedai, până ce nu hotărăşte Pânza.

Pe dată, prietenii săi se apropiară. Lan deschidea drumul, părând la fel de sumbru ca întotdeauna, deşi se vedea că avusese multe de îndurat. În jurul capului purta un bandaj de al lui Nynaeve, şi avea mersul ţeapăn. În spatele lui venea Loial, care căra un cufăr mare de aur, frumos împodobit şi incrustat cu

argint. Numai un Ogier ar fi putut să-l ridice de la pământ fără ajutor. Perrin ducea în braţe o boccea mare, învelită în pânză albă, iar Mat ţinea în mâini nişte bucăţi care păreau de ceramică.

— Deci până la urmă n-ai murit, râse Mat, apoi se întunecă la faţă şi arătă cu capul spre Moiraine. Ea nu ne-a lăsat să te căutăm. A spus că trebuia să aflam ce se ascundea în Ochi. Eu, unul, nu m-aş fi supus, dar Nynaeve şi Egwene s-au dat de partea ei, şi aproape că m-au îmbrâncit în peşteră.

— Ei, acum eşti aici, replică Perrin, şi pare-se că ai scăpat destul de uşor. Ochii lui nu mai străluceau, dar irişii i se îngălbeniseră cu totul. Asta contează. Eşti aici, iar noi am terminat cu ceea ce aveam de făcut. Nu că aş înţelege eu prea bine, dar Moiraine Sedai spune c-am terminat şi că putem pleca. Acasă, Rand. Arde-m-ar Lumina, ce-mi mai doresc să ajung acasă!

— Îmi pare bine să te văd teafăr, păstorule, îl întâmpină Lan, cu glasul lui aspru. Văd că ai reuşit să nu-ţi pierzi sabia. Poate că, de-acum, ai să înveţi s-o şi foloseşti.

Brusc, Rand se simţi cuprins de afecţiune pentru Străjer. Lan ştia, dar, cel puţin în aparenţă, comportamentul său nu se schimbase deloc. Lui Rand îi trecu prin minte că poate nici sentimentele acestuia nu se schimbaseră.

— Trebuie să recunosc, începu Loial, lăsând cufărul la pământ, că, de când am pornit la drum cu nişte ta'veren, totul a fost mai interesant decât mă aşteptam. Urechile îi tresăltară puternic. Dacă devine şi mai interesant, am să mă întorc pe dată în steddingul Shangtai şi am să-i mărturisesc totul Fruntaşului Haman, şi n-am să mai plec niciodată de lângă cărţile mele. Brusc, Ogierul rânji, cu gura sa lată care-i despica faţa în două. Ce bine că te văd, Rand al'Thor. Dintre toţi ăştia trei, numai Străjerului îi pasă de cărţi, iar el nu spune mai nimic. Ce ţi s-a-ntâmplat? Noi am fugit cu toţii şi ne-am ascuns în pădure, până ce Moiraine Sedai l-a trimis pe Lan după noi. Dar nu ne-a lăsat să mergem să te căutăm. Rand, de ce-ai lipsit aşa mult?

— Am fugit şi am tot fugit, răspunse el, vorbind rar, până când am căzut de pe un deal şi m-am lovit cu capul de o piatră. Cred că m-am izbit de toate stâncile, până ce am ajuns jos.

Îi trecu prin cap că, astfel, îşi putea explica vânătăile. Încercă să le privească pe femeia Aes Sedai, apoi pe Nynaeve şi pe Egwene, dar chipurile lor nu se schimbaseră câtuşi de puţin.

— Când mi-am revenit, am observat că mă rătăcisem şi, până la urmă, am izbutit să ajung aici. Cred că Aginor a murit, a ars. Am găsit urme de cenuşă şi bucăţi din mantia lui.

Până şi lui, minciunile i se păreau cusute cu aţă albă. Nu izbutea să priceapă de ce ceilalţi nu izbucneau dispreţuitori în râs, cerându-i să spună adevărul. Prietenii săi nu făcură decât să dea din cap, încuviinţând şi scoţând exclamaţii compătimitoare, pe măsură ce se adunau în jurul femeii Aes Sedai, ca să-i arate ce găsiseră.

— Ajutaţi-mă să mă ridic, le ceru Moiraine, iar Nynaeve şi Egwene o ridicară în capul oaselor; chiar şi aşa, fură nevoite s-o sprijine, ca să nu cadă la loc.

— Cum de e cu putinţă ca lucrurile astea să fi fost înăuntrul Ochiului, întrebă Mat, şi totuşi să nu fie distruse cum s-a întâmplat cu piatra pe care am aruncat-o eu?

— Nu au fost puse acolo pentru a fi distruse, răspunse tăios Moiraine, apoi se încruntă la ei, dându-le de înţeles să nu mai pună întrebări, în timp ce pipăi bucăţile de ceramică strălucitoare, albe şi negre, pe care le adusese Mat.

Lui Rand i se păru la început că erau numai nişte sfărâmături, dar ea le îmbină cu mare meşteşug, aşezându-le pe jos, alcătuind un cerc mare cam cât o palmă. Era străvechiul simbol Aes Sedai, Flacăra din Tar Valon unită cu Colţul Dragonului, negru şi alb laolaltă. O clipă, Moiraine nu făcu altceva decât să cerceteze obiectul din priviri, cu chipul de nepătruns, apoi îşi scoase pumnalul de la cingătoare şi i-l dădu lui Lan, făcându-i un semn cu capul.

Străjerul alese bucata cea mai mare, apoi ridică sus pumnalul şi lovi cu toată puterea. Sări o scânteie, bucata se duse cât colo din pricina izbiturii, iar pumnalul se rupse cu un trosnet puternic. Lan cercetă ciotul care rămăsese, apoi îl aruncă în laturi.

— Oţel de Tear, din cel mai bun, spuse el sec.

Mat ridică bucata şi mormăi ceva, apoi le-o arătă şi celorlalţi. Nu se vedea niciun semn.

— Cuendillar, rosti Moiraine. Inimă de piatră. Nimeni nu a izbutit să făurească aşa ceva, după Vârstă Legendelor, şi nici

măcar atunci nu se folosea decât pentru lucrările cele mai importante. Odată turnat, nimic nu-l mai poate sfărâma. Nici măcar Puterea condusă de cei mai mari Aes Sedai care au trăit vreodată, ajutaţi de cel mai tare ra'angreal din toate timpurile. Dacă este lovit, cuendillarul devine şi mai puternic.

— Şi atunci cum…? începu Mat, făcând un semn cu bucata pe care o ţinea în mână către celelalte, întinse pe jos.

— Aceasta a fost una dintre cele şapte peceţi ale temniţei Celui Întunecat, îl lamuri Moiraine.

Mat scăpă bucata din mână, de parca l-ar fi ars. O clipă, ochii lui Perrin părură să sclipească din nou. Liniştită, femeia Aes Sedai începu să adune bucăţile.

— De acum nu mai contează, vorbi Rand; prietenii săi îl priviră întrebători, iar el îşi dori să-şi fi ţinut gura.

— Fireşte, răspunse Moiraine, adunând bucăţile în punga pe care o purta la brâu. Aduceţi-mi cufărul.

Loial îl luă şi-l aşeză mai aproape de ea. Cubul şlefuit, din aur şi argint, părea dintr-o bucată, dar degetele ei pipăiră lucrătura meşteşugită, apăsând din loc în loc până ce, cu un zgomot sec, capacul se ridică de parca ar fi avut arcuri.

Înăuntru se afla un corn de vânătoare răsucit, numai din aur. Deşi sclipea, părea un obiect banal, pe lângă cufărul în care fusese adăpostit. Nu avea niciun însemn, în afara unui rând de litere incrustate cu argint, tocmai în vârf. Moiraine îl ridică în braţe ca pe un prunc.

— Trebuie dus în Illian, spuse ea încet.

— Illian? mârâi Perrin. Pai oraşul ăsta e pe lângă Marea Furtunilor, şi foarte departe de casă, spre miazăzi. De aici şi până în ţinutul nostru e cam tot atât cât de acolo până în Illian.

— Nu cumva e…? începu Loial, apoi se opri să-şi tragă sufletul. E cu putinţă?

— Poţi să citeşti în limba străveche? întrebă Moiraine, iar când el încuviinţă, îi înmână cornul.

Ogierul îl luă la fel de grijuliu, pipăind uşor literele, cu degetul său gros. Făcu ochii din ce în ce mai mari şi ciuli urechile.

— *Tia mi aven Moridin isainde vadin,* şopti el. Mormântul nu-mi stinge chemarea.

— Cornul lui Vaiere, explică Străjerul, părând, pentru prima dată, cu adevărat tulburat; în glas i se citea respectul, amestecat cu teamă.

În aceeaşi clipă, Nynaeve spuse, cu vocea tremurată:

— El cheamă eroii din toate Vârstele înapoi printre cei vii, ca să se lupte cu Cel Întunecat.

— Arde-m-ar focul, exclamă Mat.

Loial aşeză cu mult respect cornul îndărăt în cuibul său de aur.

— Nu înţeleg, se miră Moiraine. Ochiul Lumii a fost făurit pentru a-i ajuta pe oameni când se afla la strâmtoare, dar oare a fost destinat să fie folosit aşa cum am făcut-o... noi, sau pentru a străjui lucrurile astea? Repede, arătaţi-mi şi ultimul obiect.

Perrin nu era prea dornic să se supună, lucru de înţeles, după ce aflase ce erau primele două obiecte. Văzându-l că şovăie, Lan şi Ogierul îi luară din braţe pânza cea albă, împăturită, şi o desfăşurară între ei. Ieşi la iveală o flamură lungă şi albă, care se umfla din pricina vântului. Rand rămase cu gura căscată. Părea să fie făurit dintr-o singură bucată, nici ţesut, nici vopsit, nici brodat. Pe întreaga lungime se întindea o siluetă ca de şarpe, cu solzi de aur, sau de un roşu stacojiu. Avea însă şi picioare, de asemenea acoperite cu solzi, terminate cu câte cinci gheare lungi, de aur, şi un cap mare, cu o coamă deasă şi cu ochii ca soarele. Stindardul flutura uşor, de parcă se mişca; solzii sclipeau ca nişte metale şi nişte pietre preţioase, pline de viaţă. Parcă-l şi auzea mugind sfidător.

— Ce este asta? întrebă Rand.

— Flamura Seniorului Zorilor, răspunse Moiraine, vorbind rar, pe care el a avut-o cu sine, atunci când s-a pus în fruntea armatelor Luminii, în lupta cu Umbra. Stindardul lui Lews Therin Telamon. Flamura Dragonului.

Auzind-o, Loial aproape că scăpă din mână capătul pe care-l ţinea.

— Arde-m-ar focul! strigă Mat, cu glasul stins.

— Când plecăm, o să luăm lucrurile astea cu noi, spuse Moiraine. Nu au fost puse aici din întâmplare, iar eu trebuie să aflu mai multe. Degetele sale mângâiară punga în care se aflau bucăţile peceţii sfărâmate. Acum e prea târziu ca să mai plecăm. O să ne odihnim şi o să mâncăm, dar mâine o să

pornim devreme la drum. Aici, Mana Pustiitoare este de jur împrejur, nu ca la Hotare, şi e puternică. Fără Omul Verde, locul ăsta nu mai poate rezista mult. Lăsaţi-mă jos, zise ea către Egwene şi Nynaeve. Trebuie să mă odihnesc.

Rand îşi dădu seama de un lucru, pe care-l observase de mai multă vreme, fără să-l înţeleagă. Din măreţul stejar cădeau frunze moarte, maronii. Un covor gros de frunze, care foşnea pe pământ, în bătaia vântului, amestecat cu petalele scuturate din miile de flori. Omul Verde ţinuse piept Manei Pustiitoare, dar aceasta începuse deja să ucidă ceea ce crease el.

— S-a terminat, nu? o întrebă el pe Moiraine. S-a terminat totul.

Femeia Aes Sedai întoarse spre el capul sprijinit pe perna făcută din mantii. Ochii ei păreau la fel de adânci ca Ochiul Lumii.

— Am făcut ceea ce trebuia să facem. De-acum, poţi să-ţi trăieşti viaţa după cum se ţese Pânza. Mănâncă, apoi dormi, Rand al'Thor. Dormi, şi visează-ţi casa părintească.

CAPITOLUL 53

Se învârte Roata

Până în zori, gradina Omului Verde fusese distrusă aproape în întregime. Pe jos se întindea un covor gros de frunze moarte, care din loc în loc le ajungea până la genunchi. Toate florile dispăruseră, în afară de câteva care încă mai rezistau cu îndârjire, la marginea luminişului. În pământul de sub un stejar nu putea creşte mare lucru, însă în jurul trunchiului gros care străjuia mormântul Omului Verde apăruse un brâu subţire de flori şi de iarbă. Nici stejarul nu mai avea prea multe frunze – cam jumătate din câte erau la început, dar, oricum, ceilalţi copaci erau într-o stare şi mai rea; s-ar fi zis că rămăşiţele Omului Verde se luptau încă pentru a-l salva. Adierile răcoroase se potoliseră, înlocuite de o arşiţă umedă, din ce în ce mai puternică, fluturii dispăruseră şi ei, păsările tăcuseră. Nici călătorii, pregătindu-se de plecare, nu prea vorbeau.

Rand se urcă în şa, cu senzaţia că suferise o mare pierdere. „N-ar trebui să fie aşa. Sânge şi cenuşă, tot el a câştigat!”

— Mi-aş dori să-şi fi putut găsi un alt loc, mărturisi Egwene, urcându-se în şaua Belei.

În cursul nopţii, Lan făurise o targă pentru Moiraine, care urma să fie cărată de iapa cea flocoasă şi de Aldieb; Nynaeve trebuia să călărească în apropierea lor, ţinând de căpăstru iapa cea albă. Meştereasa îşi plecă ochii de câte ori îl vedea pe Lan uitându-se la ea, ferindu-se. Străjerul, în schimb, o privea ori de câte ori ea îşi întorcea capul, dar nu-i adresa niciun cuvânt. Cu toţii înţeleseră pe dată ce voia Egwene să spună.

— Nu-i drept, se plânse Loial, uitându-se ţintă la stejar; era singurul care încă nu se urcase pe cal. Nu-i drept ca Fratele Copacilor să cadă răpus de Mană. Nu-i drept, adăugă el încă o dată, trecându-i lui Rand frâiele uriaşului său cal.

Când Ogierul se îndreptă spre măreţul stejar, Lan deschise gura să-i spună ceva, dar Moiraine, întinsă pe targa ei, ridică o mână, cu un gest slab, iar Străjerul rămase tăcut. În faţa stejarului, Loial îngenunche, închizând ochii şi desfăcând braţele. Smocurile de păr din vârful urechilor se ridicară, atunci când el îşi înălţă chipul spre cer şi începu să cânte.

Rand nu-şi dădea prea bine seama dacă erau cuvinte sau dacă era numai melodie. Auzind vocea tunătoare, s-ar fi zis că pământul însuşi cânta; cu toate astea, nu încăpea nici o îndoială că trilurile păsărilor începuseră din nou să răsune, adierile primăvăratice şopteau, iar fluturii băteau iute din aripi. Vrăjit de cântec, Rand avu impresia că totul durase numai câteva clipe, dar atunci când Loial îşi coborî braţele şi deschise ochii, el observă uimit că soarele se înălţase destul de mult deasupra orizontului, deşi, atunci când Ogierul începuse să cânte, de-abia atingea vârfurile copacilor. Pe crengile stejarului, frunzele care încă nu se scuturaseră păreau mai verzi şi mai puternice decât înainte. Florile care-l înconjurau aveau tulpinile mai drepte, zorelele erau albe şi proaspete, iar trandafirii – de un roşu aprins.

Ştergându-şi fruntea de sudoare, Loial se ridică şi luă frâiele din mâinile lui Rand, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva ceilalţi să creadă că voia numai să fie admirat.

— Niciodată n-am mai cântat cu atâta putere. N-aş fi reuşit, dacă nu ar mai fi fost încă aici ceva din făptura Fratelui Copacilor. Descântecele mele nu au atâta forţă.

Când se aşeză în şa, în privirea pe care o aruncă spre stejarul împrejmuit de brâul de flori se citea mulţumirea.

— Măcar bucăţica asta de loc n-o să cadă pradă Manei Pustiitoare. Pe Fratele Copacilor n-o să-l poată cuceri.

— Eşti un om bun, Ogierule, spuse Lan.

Loial rânji.

— O să consider asta o vorba bună, dar nu ştiu ce-ar zice Fruntaşul Haman.

Călăreau în şir indian, cu Mat în spatele Străjerului, pentru a putea să tragă cu arcul dacă era nevoie, şi cu Perrin la urmă, cu securea scoasa şi aşezată de-a curmezişul şeii. Trecură de culmea unui deal şi, cât ai clipi, Mana era din nou acolo, de jur împrejurul lor, văluriță şi murdară ca la venire, vârstată în culori ţipătoare. Rand aruncă o privire peste umăr, dar din gradina Omului Verde nu se mai vedea nici o urmă. În spatele lor se întindea numai Mana; la fel şi în faţă. Cu toate astea, pentru numai o clipă, i se păru că zăreşte creştetul înalt al stejarului, verde şi bogat. Apoi acesta sclipi şi dispăru, rămânând în loc doar Mana.

Pe undeva, Rand se aştepta să fie nevoiţi să se lupte pentru a reuşi să plece, la fel ca la venire, dar peste tot era linişte; Mana Pustiitoare era cufundată într-o tăcere de moarte. Nici o crenguţă nu tresălta, nu se auzea niciun strigăt şi niciun urlet tremurat, pe nicăieri. Mana părea un animal care se ghemuieşte la pământ, nu ca să-şi ia avânt, ci pentru că tocmai a primit o lovitură puternică şi aşteaptă acum s-o primească şi pe a doua. Până şi soarele era mai puţin roşu ca înainte.

Când trecură de salba de lacuri, era puţin după miezul zilei. Lan îi conduse pe un drum care nu se apropia de apă şi nu aruncă nici măcar o privire în direcţia aceea, dar lui Rand i se păru că toate cele şapte turnuri erau mai înalte decât atunci când le zărise prima dată. Era convins că vârfurile lor prăbuşite se înălţau mai sus faţă de pământ, iar deasupra lor era o privelişte abia întrezărită, turnurile neatinse, sclipind în soare, şi flamurile Cocorului Auriu fluturând în vânt. Clipi, apoi îşi aţinti privirea într-acolo, dar nici măcar atunci turnurile nu dispărură cu totul. Încă se mai zăreau, foarte vag, până ce se îndepărtară îndeajuns pentru ca Mana Pustiitoare să înghită totul.

Înainte de apus, Străjerul alese un loc pentru tabără, iar Moiraine le puse pe Nynaeve şi pe Egwene s-o ajute să facă

exact ce trebuia pentru a fi apăraţi. Înainte să înceapă, femeia Aes Sedai şopti ceva la urechea celorlalte. Nynaeve şovăi, dar, când Moiraine închise ochii, celelalte două îi urmară exemplul.

Rand îi văzu pe Mat şi pe Perrin care se uitau cu gura căscată şi se întrebă de ce erau aşa de surprinşi. „Fiecare femeie este Aes Sedai, se gândi el, fără nici o bucurie. Şi eu la fel, Lumina să m-ajute.” Posomorât cum era, nu spuse nimic.

— De ce-i totul aşa de schimbat? întreba Perrin, când Egwene şi Meştereasa o ajutară pe Moiraine să se întindă pe patul improvizat. Pare…

Dar, ca şi cum nu-şi găsea cuvintele, el ridică din umeri şi tăcu.

— I-am dat o lovitură puternică Celui Întunecat, răspunse Moiraine, întinzându-se pe spate, cu un oftat. Umbra va avea nevoie de mult timp ca să-şi revină.

— Cum? întrebă Mat. Ce-am făcut?

— Dormi, îi porunci Moiraine. N-am scăpat încă de Mană.

Şi totuşi, în dimineaţa următoare, Rand nu văzu nimic schimbat. Fireşte, pe măsură ce se îndreptau spre miazăzi, Mana se risipea. Copacii cu trunchiuri strâmbe le făcură loc celor care creşteau drept. Arşiţa se domoli. Frunzişul de-abia atins de mană îl înlocui pe cel putrezit. Apoi, Rand observă şi copaci teferi şi sănătoşi. Pădurea dimprejurul lor deveni roşie, din pricina frunzelor şi a florilor care începuseră să crească. Toate crengile erau pline de muguri, la fel ca tufişurile joase, iar plantele agăţătoare acopereau stâncile cu verdeaţa lor. Prin iarbă creşteau flori sălbatice, la fel de multe şi de strălucitoare ca şi cum Omul Verde tocmai ar fi trecut pe acolo. Părea că primăvara, ţinută atâta vreme prizonieră din pricina iernii, se grăbea să recupereze tot timpul pierdut.

Rand nu era singurul care privea în jur cu ochi mari.

— O lovitură puternică, murmura Moiraine, dar refuză să mai spună şi altceva.

Piatra de hotar de la intrarea în Shienar era acoperită de un rug de trandafiri sălbatici. Oamenii din turnurile de straja ieşiră să-i întâmpine. În râsul lor se citea o undă de mirare, iar ochii le sclipeau uimiţi, ca şi cum nu le venea să creadă că aveau sub tălpi iarbă de-abia încolţită.

— Lumina a învins Umbra!

— Mare izbândă la Pasul lui Tarwin! Tocmai am primit vestea! Am învins!

— Lumina ne blagosloveşte din nou!

— Regele Easar este puternic pe calea Luminii, răspunse Lan, auzindu-le strigătele.

Soldaţii ar fi vrut s-o îngrijească pe Moiraine, sau măcar să trimită o escorta cu ei, dar ea refuză totul. Chiar şi aşa, culcată pe spate, pe targă, femeia era sigură pe sine, iar oamenii în armură se traseră înapoi, făcându-i plecăciuni şi supunându-se dorinţelor ei. Rand şi ceilalţi o porniră mai departe, urmăriţi de ecoul hohotelor de râs.

Spre sfârşitul după amiezii, ajunseră în Fal Dara; oraşul cu ziduri mohorâte răsuna de veselie. Şi răsuna cu adevărat. Rand se gândi că pesemne nu mai rămăsese niciun clopot în oraş care să nu bată, de la cele mai mărunte, făcute din argint, până la cele uriaşe de aramă aflate sus, în vârful turnurilor. Porţile erau larg deschise, iar soldaţii alergau pe străzi, râzând şi cântând, cu flori înfipte în moţurile de păr din creştet şi în deschizăturile armurilor. Oamenii de rând nu se întorseseră încă din Fal Moran, dar soldaţii tocmai ajunseseră înapoi, de la Pasul lui Tarwin, iar bucuria lor era îndeajuns de mare pentru a umple toate străzile.

— Izbândă la Pas! Am învins!

— A fost o minune! Vârsta Legendelor s-a întors printre noi!

— Primăvara! râse un soldat bătrân şi cărunt, petrecându-i lui Rand pe după gât o ghirlandă de zorele; şi moţul lui era plin de flori. Lumina ne blagosloveşte iarăşi cu venirea primăverii!

Aflând că drumeţii voiau să ajungă la fortăreaţă, un grup de bărbaţi înveşmântaţi în oţel şi petale de flori îi înconjurară, alergând pe lângă ei, ca să le facă loc prin mijlocul sărbătorii.

Primul pe care Rand îl văzu că nu zâmbea se dovedi a fi Ingtar.

— Am ajuns prea târziu, îi spuse acesta lui Lan, foarte amărât. Am întârziat cu un ceas şi n-am mai văzut nimic. Pe cinstea mea!

Scrâşni tare din dinţi, apoi se mai îmblânzi puţin, părând ruşinat.

— Iertaţi-mă. Jalea mă face să-mi uit de îndatoriri. Fii bine venit, Ziditorule. Fiţi bine veniţi cu toţii. Îmi pare bine să vă văd întorşi teferi din Mană. Am să trimit vindecătorul la Moiraine

Sedai, în încăperile Domniei Sale, şi am să-i dau de ştire Seniorului Agelmar…

— Condu-ne la el, porunci Moiraine. Pe mine şi pe toţi ceilalţi.

Ingtar deschise gura să protesteze, apoi se plecă în faţa privirii sale aprige.

Agelmar se afla în încăperea de lucru; armura şi armele se întorseseră la locurile lor, în rasteluri, iar chipul său era cel de-al doilea pe care nu se vedea nici urmă de zâmbet. Era foarte încruntat, iar la vederea lui Moiraine, adusă pe targa de slujitorii în livrea, se posomorî şi mai tare. Femeile înveşmântate în negru şi auriu erau încurcate pentru că fuseseră nevoite să o aducă pe Moiraine în faţa lui, înainte ca ea să fi apucat să se spele sau să fie văzută de vindecător. Loial căra cufărul de aur. Bucăţile peceţii erau tot în punga lui Moiraine, iar stindardul lui Lews Therin Ucigaşul-de-Neam era învelit în păturile ei şi legat tot la şaua lui Aldieb. Grăjdarul care se ocupase de iapă primise porunci severe să aibă grijă ca păturile să fie duse în încăperile rezervate femeii Aes Sedai şi să rămână acolo în siguranţă.

— Pacea fie cu mine! exclamă Seniorul din Fal Dara. Eşti rănită, Moiraine Sedai? Ingtar, de ce n-ai avut grija să fie dusă în pat şi să-i fie adus vindecătorul?

— Linişteşte-te, Senior Agelmar, îi ceru Moiraine. Ingtar a făcut după cum i-am poruncit eu. Nu sunt aşa de fragilă pe cât pare să creadă lumea de pe-aici.

Făcu semn către două femei s-o ajute să ajungă la un scaun. Ele începură să-şi frângă mâinile, jeluindu-se că era mult prea slăbită şi că ar fi trebuit să se întindă într-un pat călduros, să fie văzută de vindecător, să facă o baie fierbinte. Moiraine înălţă din sprâncene, iar femeile tăcură brusc şi se grăbire s-o ajute să se ridice. De îndată ce se aşeză comod într-un jilţ, le făcu semn să se îndepărteze.

— Vreau să vorbesc cu Domnia Ta, Senior Agelmar.

Agelmar încuviinţă, iar Ingtar le porunci slujitorilor să iasă din încăpere. Seniorul din Fal Dara îi privi nerăbdător pe cei rămaşi; mai ales pe Loial şi cufărul său de aur, din câte i se păruse lui Rand.

— Am auzit, spuse Moiraine, de îndată ce uşa se închise în urma lui Ingtar, că aţi dobândit o mare izbândă la pasul lui Tarwin.

— Da, răspunse cu un glas tărăgănat Agelmar, încruntându-se iarăşi, la fel de tulburat ca la început. Da şi nu, Aes Sedai. Jumate-Oamenii şi trolocii au fost distruşi până la unul, dar noi aproape că nici n-am luptat. I-a înghiţit pământul, iar munţii s-au prăbuşit peste ei. Au rămas numai câţiva Draghkari, prea înspăimântaţi ca să mai facă altceva decât să zboare spre miazănoapte cât au putut de iute.

— Mare minune, într-adevăr, încuviinţă Moiraine. Iar primăvara a venit iarăşi.

— O minune, repetă Agelmar, clătinând din cap. Dar… Moiraine Sedai, oamenii spun multe despre ceea ce s-a întâmplat acolo, în trecătoare. Spun că Lumina s-a-ntrupat şi a luptat pentru noi. Că însuşi Creatorul a apărut în mijlocul luptei, pentru a înfrunta Umbra. Eu însă am văzut un bărbat, Moiraine Sedai. Am văzut un bărbat, iar ceea ce-a făcut el nu e cu putinţă, nu poate fi îngăduit.

— Roata ţese după cum îi este voia, Senior din Fal Dara.

— Cum spui dumneata, Moiraine Sedai.

— Dar Padan Fain? E în siguranţă? Trebuie să-i vorbesc, după ce mă odihnesc puţin.

— E întemniţat după cum ai poruncit, Aes Sedai, şi ba se jeluieşte soldaţilor să-i dea drumul, ba se răsteşte la ei şi încearcă să le dea ordine. Dar… Moiraine Sedai, pacea fie cu mine, spune-mi despre dumneata şi despre călătoria în Mană. L-aţi găsit pe Omul Verde? Cu atâta verdeaţă în jur, cred că e mâna lui la mijloc.

— L-am găsit, răspunse ea sec. Omul Verde a murit, Senior Agelmar, iar Ochiul Lumii nu mai este. S-a terminat cu călătoriile celor tineri, aflaţi în căutarea gloriei.

Seniorul din Fal Dara se încruntă, clătinând tulburat din cap.

— Mort? Omul Verde e mort? Nu e cu putinţă… Asta înseamnă că aţi fost înfrânţi? Dar atunci florile şi plantele care cresc peste tot…?

— Am izbândit, Senior Agelmar. Am izbândit, iar lumea eliberată din ghearele iernii este cea mai bună dovadă, dar lupta finală încă nu s-a dat.

Rand tresări, dar femeia Aes Sedai îi aruncă o privire aprigă, iar el se linişti.

— Mana Pustiitoare există încă, iar fierăriile din Thakan tot mai lucrează undeva, sub Shayol Ghul. Există încă mulţi Jumate-

Oameni şi nenumăraţi troloci. Să nu cumva să crezi că ţinuturile de la Hotare nu mai trebuie să vegheze.

— Nici nu credeam, Aes Sedai, replică el înţepat.

Moiraine îi făcu semn lui Loial să aşeze cufărul de aur la picioarele ei; apoi îl deschise şi scoase cornul.

— Cornul lui Vaiere, şopti ea, iar Agelmar rămase cu gura căscată; lui Rand i se păru că avea de gând să îngenuncheze.

— Cu asta, Moiraine Sedai, nici nu mai contează câţi Jumate-Oameni şi troloci rămân. Dacă eroii din vechime ies din morminte, o să mărşăluim înspre Ţinuturile Pârjolite şi o să facem Shayol Ghul una cu pământul!

— NU!

Agelmar tăcu mirat, dar Moiraine continuă, cu glas liniştit.

— Nu ţi l-am arătat ca să te stârnesc, ci numai ca să ştii că, în bătăliile care urmează să vină, o să fim la fel de puternici ca Umbra. Locul lui însă nu e aici. Cornul trebuie dus în Illian. Acolo trebuie să se adune armatele Luminii, dacă se apropie noi bătălii. Am să-ţi cer o escortă formată din cei mai buni soldaţi, ca să fim siguri că el ajunge în siguranţă în Illian. Există încă Iscoade ale Celui Întunecat, Jumate-Oameni şi troloci, iar cei care vor răspunde chemării cornului îl vor urma pe cel care-l mânuieşte. Trebuie să ajungă în Illian.

— Va fi după cum porunceşti, Aes Sedai.

Numai că, atunci când capacul cufărului se închise la loc, Seniorul din Fal Dara părea un om căruia nu i se mai îngăduia să privească nici o rază de Lumină.

O săptămână mai târziu, clopotele din Fal Dara tot mai răsunau. Oamenii de rând se întorseseră din Fal Moran, sărbătorind şi ei laolaltă cu soldaţii, iar strigătele şi cântecele se amestecau cu bătăile clopotelor. Rand auzea totul, de pe balconul lung în care se afla. Chiar dedesubtul lui erau grădinile private ale Seniorului Agelmar, verzi şi înflorite, dar el nici nu le băga în seamă. În ciuda soarelui care se afla sus pe cer, primăvara din Shienar era mai răcoroasă decât era el obişnuit; cu toate acestea, picături de sudoare îi sclipeau pe pieptul gol şi pe umeri, în timp ce răsucea prin aer sabia cu pecetea bâtlanului. Mişcările sale erau foarte precise, dar îndepărtate, căci sufletul lui plutea prin hău. Chiar şi de acolo, se întrebă câtă

bucurie ar mai fi rămas în oraş, dacă lumea ar fi ştiut de stindardul pe care Moiraine îl ţinea încă bine ascuns.

— Bravo, păstorule.

Sprijinit de balustradă, cu braţele încrucişate pe piept, Străjerul îl privea cu un ochi critic.

— Te descurci bine, dar nu te mai chinui atât. Nu poţi s-ajungi maestru în câteva săptămâni.

Hăul dispăru, ca o bula spartă de săpun.

— Nu vreau s-ajung maestru.

— Sabia asta e destinată unui luptător de primă mână, păstorule.

— Vreau doar ca tata să fie mândru de mine.

Mâna i se încleştă pe teaca din piele aspră. „Vreau doar ca Tam să fie tatăl meu.”

— Oricum, nu mai am răgaz nici măcar câteva săptămâni, sfârşi el, îndesându-şi sabia în teacă.

— Deci nu te-ai răzgândit?

— Tu ce-ai fi făcut, în locul meu?

Expresia de pe chipul lui Lan nu se schimbase; s-ar fi zis că, la urma urmei, faţa lui era atât de aspră, încât nu se putea schimba câtuşi de puţin.

— N-ai să încerci să mă opreşti? Nici tu, nici Moiraine Sedai?

— Poţi să faci după cum ţi-e voia, păstorule, sau după cum ţese Roata. Străjerul se dezlipi de balustradă. Acum te las.

Rand se întoarse să-l vadă plecând şi dădu cu ochii de Egwene, care stătea acolo, tăcută.

— Ai luat vreo hotărâre, Rand?

El îşi luă cămaşa şi surtucul, simţindu-se, dintr-odată, înfrigurat.

— Plec, Egwene.

— Unde?

— Nu ştiu, unde văd cu ochii.

Nu voia să-i întâlnească privirea, dar nu se putea opri să se uite la ea. Avea trandafiri sălbatici prinşi în părul care-i curgea pe umeri. Îşi ţinea mantia bine strânsă pe lângă trup. Aceasta era colorată în albastru închis şi brodată pe la margini cu un şir subţire de flori sălbatice, după obiceiul din Shienar, care-i urcau până în dreptul chipului. Dar florile nu erau mai albe decât obrajii ei; iar ochii păreau foarte mari şi întunecaţi.

— Departe, sfârşi Rand.

— Sunt sigură că lui Moiraine Sedai n-o să-i fie pe plac dacă pleci pur şi simplu. După… după ceea ce-ai făcut, meriţi o răsplată.

— Moiraine nici nu mă bagă în seamă. Am făcut ce-a vrut ea, şi cu asta, gata. Nici măcar nu-mi vorbeşte când mă duc s-o văd. Nu că aş fi încercat să mă apropii prea mult de ea, însă e limpede că se fereşte de mine. N-o să-i pese dacă plec, iar mie nu-mi pasă ce crede ea.

— Moiraine încă nu s-a înzdrăvenit cu totul, Rand, spuse şovăielnic Egwene. Eu, una, trebuie să mă duc în Tar Valon pentru învăţătură. Nynaeve vine şi ea. Iar Mat trebuie Vindecat de boala care-l ţine legat de pumnal, şi Perrin vrea să vadă Tar Valon înainte să plece… unde vede cu ochii. Ai putea să vii şi tu.

— Asta ca să afle şi alte Aes Sedai, în afară de Moiraine, ce sunt eu, şi apoi să mă domolească? întrebă el, cu o voce aspră; aproape că se răstea, dar nu se putea abţine. Asta vrei?

— Nu.

Ştia că n-avea să-i poată spune niciodată cât îi fusese de recunoscător, pentru răspunsul care venise fără şovăială.

— Rand, doar nu ţi-e frică… începu ea şi, cu toate că erau singuri, privi în jur şi coborî vocea. Moiraine Sedai spune că nu trebuie să atingi Adevăratul Izvor. Dacă nu atingi Saidin, dacă nu încerci să mânuieşti Puterea, n-o să ţi se-ntâmple nimic.

— N-avea grijă, n-am s-o mai ating niciodată. Nici dacă trebuie mai întâi să-mi tai mâna.

„Şi dacă nu mă pot opri? N-am încercat niciodată să fac aşa ceva, de bunăvoie, nici măcar acolo, la Ochi. Dacă nu mă pot opri?”

— Vrei să pleci acasă, Rand? Pesemne că tatăl tău de-abia aşteaptă să te vadă. Cred că şi tatălui lui Mat i s-a făcut dor, după atâta vreme. Eu am să mă-ntorc în Emond’s Field la anul. Măcar pentru o vreme.

El îşi frecă palma de mânerul sabiei, pipăind bâtlanul de bronz. „Tata. Casa. Pe Lumină, cât îmi doresc să văd…”

— Nu, nu acasă.

„Undeva unde să nu pot face rău nimănui, dacă nu reuşesc să mă stăpânesc. Undeva unde să fiu singur.”

Brusc, în balcon i se păru frig ca în miezul iernii.

— Plec, într-adevăr, dar nu acasă.

„Egwene, Egwene, de ce a trebuit să fii şi tu una dintre ele…?” Îmbrăţişând-o, îşi apropie buzele de părul ei şi şopti:

— Acasă n-o să mă mai întorc niciodată.

Jos, în grădinile private ale lui Agelmar, sub un umbrar des, smălţuit cu flori albe, Moiraine se foi în scaunul jos şi întins pe care şedea culcată. Avea în poală bucăţile peceţii, iar pietricica preţioasă pe care obişnuia s-o poarte în păr i se învârtea între degete, sclipind pe lanţul ei de aur. Strălucirea slabă şi albastră a pietrei dispăru, iar femeia zâmbi uşor. Bijuteria nu avea nici o putere proprie, dar primul lucru pe care-l învăţase ea din mânuirea Puterii, pe vremea când era încă tânără, în Palatul Regal din Cairhien, fusese să se folosească de piatră pentru a trage cu urechea la ce vorbeau oamenii care credeau că erau prea departe pentru a fi auziţi.

— Profeţiile stau să se împlinească, şopti femeia Aes Sedai. Dragonul a renăscut.

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA ACESTUI GLOSAR

Calendarul toman a fost adoptat la aproximativ doua secole după ce a dispărut ultimului bărbat Aes Sedai şi a fost consemnat în scris la mulţi ani După Frângerea Lumii (DFL). Multe consemnări au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, într-atât de multe încât, la sfârşitul războaielor, existau dispute cu privire la anul exact pe vechiul sistem. Tiam din Gazar a propus atunci un nou calendar, în cinstea presupusei eliberări de sub ameninţarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor Troloce, calendarul lui Tiam din Gazar era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să întocmească un nou calendar, având la bază întemeierea imperiului său (DLÎ, De La Întemeiere), dar acesta nu este cunoscut şi este menţionat doar de istorici. După distrugerile, uciderile şi prăpădurile provocate de Războiul de O Sută de Ani, un al patrulea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Chiră-n-Zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării şi promulgat de panarhul Farede din Tarabon. Calendarul Farede, care datează de la sfârşitul, stabilit în mod arbitrar, al Războiului de O Sută de Ani şi care consemnează anii Noii Ere (NE) este folosit şi astăzi.

Adan, Heran: Guvernatorul Baerlonului.

Adevăratul Izvor: Forţa motrice a universului, cea care face să se învârtească Roata Timpului. Este alcătuit din două părţi – jumătatea masculină (Saidin) şi jumătatea feminină (Saidar), care se luptă una cu cealaltă şi în acelaşi timp se ajută. Saidin poate fi folosită doar de bărbaţi, iar Saidar doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, Saidin a fost pângărită de atingerea Celui Întunecat. Vezi de asemenea Puterea Supremă.

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei nu mai exista decât femei Aes Sedai. Privite cu neîncredere şi temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulţi vinovate de Frângerea Lumii şi se crede în general că se

amestecă în treburile diferitelor neamuri. În acelaşi timp, puţini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar şi în acele tărâmuri unde o astfel de legătură trebuie ţinută secretă. Termenul poate fi folosit şi onorific, de exemplu: Sheriam Sedai; şi ca onorificul cel mai înalt: Sheriam Aes Sedai. Vezi de asemenea Ajah; Suprema Înscăunată.

Agelmar, Seniorul Agelmar din Casa Jahad: Seniorul din Fal Dara. Blazonul său reprezintă trei vulpi roşii care aleargă.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi şi curajoşi. Îşi acoperă chipul cu un val înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu văl pe faţă” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruţători atât înarmaţi, cât şi cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreţii lor îi însoţesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul”.

Ajah: Frăţii în rândul femeilor Aes Sedai, fiecare Aes Sedai făcând parte dintr-o astfel de frăţie. Sunt desemnate prin culori: Ajah Albastră, Ajah Roşie, Ajah Albă, Ajah Verde, Ajah Brună, Ajah Galbenă şi Ajah Cenuşie. Fiecare dintre aceste frăţii are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme şi la acţiunile femeilor Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roşie îşi pune toată energia în slujba găsirii şi domolirii bărbaţilor care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumeşti şi este în căutarea cunoaşterii. Exista zvonuri (negate cu înverşunare şi nerostite vreodată de faţă cu o femeie Aes Sedai) referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe cel Întunecat.

Ajah Albastră: Vezi Ajah.

Ajah Albă: Vezi Ajah.

Ajah Neagră: Vezi Ajah.

Ajah Roşie: Vezi Ajah.

Al Doilea Pact: Vezi Pactul celor Zece Neamuri.

Al Ellisande!: În Limba Veche, „Pentru Roza Soarelui!”

Aldieb: În Limba Veche, „Vântul de Apus”, vântul care aduce ploile de primăvară.

al’Meara, Nynaeve: Meştereasa din Emond’s Field.

al’Tor, Rand: Tânăr fermier şi pastor din Ţinutul celor Două Râuri.

al’Vere, Egwene: Fiica cea mică a hangiului din Emond’s Field.

Andor: Tărâmul în care se afla Ţinutul celor Două Râuri. Însemnul Andorului este un leu alb feroce, pe fond roşu.

Angreal: Obiect foarte rar care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Suprema să stăpâneasca o parte mai mare din aceasta Putere decât ar putea să facă fără niciun ajutor. Relicvă din Vârstă Legendelor, nu se mai ştie cum era făurit. Vezi de asemenea sa’angreal.

Arafel: Unul dintre ţinuturile de la Hotar. Însemnul Arafelului reprezintă trei trandafiri albi pe fond roşu, alături de trei trandafiri roşii pe fond alb.

Aripă-de-Şoim, Artur: Rege legendar care a unit toate Ţinuturile de la Apus de Osia Lumii, precum şi câteva ţinuturi de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar şi oştiri peste Oceanul Aryth, dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanşat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul său reprezenta un şoim auriu în zbor. Vezi de asemenea Războiul de O Sută de Ani.

Aram: Un tânăr Tuatha’an.

Avendesora: În Limba Veche, „Copacul Vieţii”. Pomenit în multe poveşti şi legende.

Aybara, Perrin: Tânăr ucenic de fierar din Emond's Field.

Ba'alzamon: În limba trolocilor, „Inima întunericului". Se crede că este numele dat de troloci Celui Întunecat.

Baerlon: Oraş din Andor, pe drumul dinspre Caemlyn spre minele din Munţii de Negură.

Barran, Doral: Meştereasa din Emond's Field înainte de Nynaeve al'Meara.

Bel Tine: Festivalul primăverii în Ţinutul celor Doua Râuri.

Bomhald, Dain: Ofiţer care face parte din rândul Copiii Luminii, fiului Seniorului Căpitan Geofram Bomhald.

Bryne, Gareth: Căpitanul general al gărzii reginei din Andor. Slujeşte de asemenea ca Cel Dintâi Prinţ Săbier al reginei Morgase. Blazonul său reprezintă trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi numele capitalei acestui neam. Oraşul a fost pârjolit şi prădat în timpul Războiului Aiel (976-978 NE), însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastrul cerului.

Carai an Caldazarl: În Limba Veche, „În cinstea rozei Soarelui!" Strigătul de bătălie al ultimului rege din Manetheren.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr fermier din Ţinutul celor Două Râuri.

Cei o sută de tovarăşi: O sută de bărbaţi Aes Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduşi de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finala care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în

temniţă. Riposta Celui Întunecat a pângărit Saidin; cei o sută de tovarăşi au înnebunit şi-au început Frângerea Lumii.

Cel Dintâi Prinţ Săbier: Titlu purtat în mod obişnuit de fratele cel mare al reginei din Andor, care a fost pregătit încă din copilărie pentru a conduce armatele reginei în vreme de război şi a-i fi sfetnic acesteia în vreme de pace. Dacă regina nu are niciun frate, va acorda altcuiva acest titlu.

Cel Întunecat: Numele cel mai obişnuit, folosit în toate ţinuturile, al lui Shai'tan: sursa răului, antiteza Creatorului, închis de către Creator în momentul Creaţiei într-o temniţă din Shayol Ghul; una dintre încercările de a-l elibera din temniţă a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea Saidin, Frângerea Lumii şi la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele care duc la Puterea Supremă şi fiecare persoană care poate conduce Puterea Supremă stăpâneşte unele fire mai bine decât pe celelalte. Numele pe care le poartă aceste fire corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul, Focul, Apa şi Spiritul – şi sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, şi mai puţin pe celelalte. Câţiva, foarte puţini, pot stăpânii foarte bine chiar trei, dar, de la sfârşitul Vârstei Legendelor, nimeni nu le-a mai stăpânit pe toate cinci. Chiar şi pe vremea aceea acest lucru se întâmpla extrem de rar. Aceste puteri pot fi stăpânite într-o măsură mai mică sau mai mare, aşa că unele persoane care pot conduce Puterea Supremă sunt mai puternice decât altele. Înfăptuirea unor acţiuni cu ajutorul Puterii Supreme presupune capacitatea de a folosi una sau mai multe dintre cele Cinci Puteri. De exemplu, pentru a aprinde sau a controla focul este nevoie de Foc, iar pentru schimbarea vremii este nevoie de Aer şi de Apă, în timp ce pentru Tămăduire este nevoie de Apă şi Spirit. Spiritul se găsea deopotrivă la bărbaţi şi la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul şi/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbaţi, iar cea de a folosi Apa şi/sau Aerul mai ales la femei. Erau şi excepţii, dar pentru că aşa stăteau în general lucrurile, Pământul şi Focul au ajuns să fie considerate Puteri masculine, iar Aerul şi Apa – Puteri feminine. În general nu se

face o ierarhie a Puterilor, deşi exista o vorbă printre femeile Aes Sedai: „Nu este nici o stâncă atât de tare încât vântul şi apa să nu o distrugă, niciun foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbuşe sau vântul să nu-l stingă.” Trebuie să remarcăm faptul că această zicală a apărut la mult timp după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Dacă a existat vreo zicală asemănătoare printre bărbaţii Aes Sedai, s-a pierdut de mult.

Conduce: A controla curgerea Puterii Supreme.

Conducere: Acţiunea de controlare a curgerii Puterii Supreme.

Charin, Jain: Vezi Neopritul, Jain.

Colţul Dragonului: Semn stilizat, de obicei de culoare neagra, o linie curbă cu capătul în forma de lacrimă. Scrijelit pe uşa unei case, îi acuză pe cei dinăuntru ca sunt de partea răului.

Copiii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care are drept scop înfrângerea Celui Întunecat şi distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantelar pentru a contracara numărul tot mai mare de iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizaţie militară, cu vederi extrem de rigide şi pe deplin convinsă că este singura care deţine adevărul şi ştie ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel şi pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb.

Cornul lui Vaiere: Obiectul legendar din Marele Alai pornit pe urmele Cornului. Se spune că acest Corn poate readuce la viaţă vitejii morţi pentru a lupta împotriva Umbrei.

Cuendillar: Vezi inima de piatră.

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred şi al lui Tigraine; fratele vitreg al lui Elayne şi Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Damodred, Prinţul Taringail: Prinţ din Cairhien, s-a căsătorit cu Tigraine, cu care a avut un fiu, Galadedrid. După ce Tigraine a dispărut şi a fost considerată moartă, s-a căsătorit cu Morgase şi a avut doi copii cu ea, Elayne şi Gawyn. A dispărut în circumstanţe misterioase şi mulţi ani s-a crezut că a murit. Blazonul lui reprezenta o secure de luptă aurie cu doua tăişuri.

Dantela unei Vârste: Vezi Pânza unei Vârste.

Dha vol, Dhai'mon: Vezi Troloci.

Djevik K'Shar: În limba trolocilor, „Tărâmul Morţii”. Nu-mele dat de troloci Pustiului Aiel.

Domon, Bayle: Căpitanul *Picăturii.*

Domolire: Acţiunea, făcută de femeile Aes Sedai, de a izola bărbaţii care pot conduce Puterea Supremă. Această acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează Saidin şi, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârşi fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, şi dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată.

Domniţa Moştenitoare: Titlul moştenitoarei la tronul Ando-rului. Fiica mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiica, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei. În nebunia care îi cuprinsese pe toţi bărbaţii Aes Sedai, Lews Therin i-a ucis pe toţi cei de acelaşi sânge cu el, precum şi pe toţi cei pe care îi iubea, ceea ce a făcut să fie numit Ucigaşul-de-neam. Acum se

foloseşte expresia „luat de Dragon” sau „posedat de Dragon” pentru cineva care îi pune în primejdie sau îi ameninţă pe cei din jurul lui, cu precădere fără motiv. Vezi de asemenea Dragonul Renăscut.

Dragon Fals: Din când în când, oamenii pretind că sunt Dragonul Renăscut şi câteodată unul dintre ei are suficienţi susţinători cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De a lungul secolelor, cei mai mulţi au fost bărbaţi incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câţiva au reuşit. Cu toate acestea, toţi au dispărut sau au fost prinşi şi ucişi înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profeţiile despre Renaşterea Dragonului. Aceşti oameni sunt numiţi Falşi Dragoni. Vezi de asemenea Dragonul Renăscut.

Dragonul Renăscut: Potrivit profeţiei şi legendei, Dragonul se va naşte din nou ca să salveze lumea în momentul în care omenirea va avea cea mai mare nevoie de ajutor. Oamenii nu îşi doresc însă ca acest lucru să se întâmple, deoarece profeţiile spun că, odată cu renaşterea Dragonului, lumea se va Frânge din nou, iar Therin Ucigaşul-de-neam, Dragonul, este un nume care îi face încă pe oameni să se cutremure, chiar dacă au trecut mai bine de trei mii de ani de la moartea lui. Vezi de asemenea Dragonul; Dragon Fals.

Duminică: Zi de sărbătoare şi de festival în mijlocul verii, celebrată de foarte mulţi oameni.

Easar, Regele Easar din Casa Togita: Regele Shienarului. Blazonul sau reprezintă un cerb alb care, potrivit tradiţiei din Shienar, este considerat şi însemnul Shienarului, alături de şoimul Negru.

Elaida: Femeie Aes Sedai, sfetnica reginei Morgase din Andor.

Elayne: Fiica reginei Morgase, Domniţa Moştenitoare a tronului Andorului. Blazonul ei este un crin auriu.

Else; Else Grinwell: Fiica unui fermier întâlnită pe drumul spre Caemlyn.

Fain, Padan: Neguţător ambulant care soseşte în Emond’s Field chiar înainte de Noaptea Iernii.

Far Dareis Mai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre tagmele de războinici ale Aielilor; spre deosebire de toate celelalte, nu accepta decât femei. Fecioarele nu se pot căsători şi rămâne în tagmă, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naşte este dat spre a fi crescut unei alte femei, astfel încât nimeni nu mai ştie cine era mama copilului. („Nu poţi aparţine nici unui bărbat şi niciun bărbat şi niciun copil nu îţi pot aparţine. Lancea îţi este iubitul, copilul şi întreaga ta viaţă.”) Aceşti copii sunt foarte preţuiţi, deoarece una dintre profeţii spune ca un copil născut dintr-o Fecioară va uni clanurile şi va readuce Aielilor măreţia pe care au cunoscut o în timpul Vârstei Legendelor.

Făr-de-Ochi: Vezi Myrddraali.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul Tar Valonului şi al femeilor Aes Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Foc-n-Văz: Vezi Cel Întunecat.

Frângerea Lumii: Când Lews Therin Telamon şi Cei o sută de tovarăşi au pecetluit din nou temniţa Celui Întunecat, riposta a pângărit Saidin. În cele din urma, fiecare bărbat Aes Sedai a înnebunit. În nebunia lor, aceşti bărbaţi, care puteau mânui Puterea Supremă într-o măsură acum necunoscută, au schimbat faţa pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanţuri de munţi, au înălţat alţi munţi, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări, au făcut oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părţi ale lumii populaţia a dispărut aproape cu totul, iar supravieţuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Aceasta distrugere este amintită în

poveşti, legende şi în istorie sub numele de Frângerea Lumii. Vezi de asemenea Cei o sută de tovarăşi.

Galad: Vezi Damodred, Seniorul Galadedrid.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu acelaşi nume. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde închis.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăţiei Copiii Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului şi a Luminii, aşa cum le înţeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toţi Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obişnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obişnuită: cred ca deja cunosc adevărul şi nu trebuie decât să îşi facă victima să mărturisească. Inchizitorii îşi spun „Mâna Luminii” şi uneori acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Copiii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unşilor.

Ingtar, Seniorul Ingtar din Casa Shinowa: Războinic din Shienar întâlnit la Far Dala.

Inimă de Piatră: Substanţă indestructibilă creată în timpul Vârstei Legendelor. Orice forţă cunoscută folosită pentru a o distruge este absorbită, făcând inima de piatră şi mai puternică.

Iscoadele Celui Întunecat: Cei care îl urmează pe cel Întunecat şi cred că vor fi răsplătiţi şi vor dobândi mari puteri când acesta va fi eliberat din temniţa.

Jumate-Om: Vezi Myrddraali.

Kandor: Unul dintre ţinuturile de la Hotar. Însemnul Kandorului este un cal roşu cabrat pe fond verde deschis.

Kinch, Hyam: Fermier întâlnit pe drumul spre Caemlyn.

Ko'bal: Vezi Troloci.

Lan; al'Lan Mandragoran: Războinic de la Apus; însoţitorul lui Moiraine.

Luc; Seniorul Luc din Casa Mantear: Fratele lui Tigraine, despre care se spune că ar fi fost Cel Dintâi Prinţ Săbier când aceasta a urcat pe tron. Se crede că dispariţia lui în Mana Pustiitoare are o legătură cu dispariţia ulterioară a lui Tigraine. Blazonul lui era o ghindă.

Machera, Elyas: Bărbat întâlnit de către Perrin şi Egwene în pădure.

Mahdi: În Limba Veche, „Căutătorul". Titlul conducătorului caravanei Tuatha'an.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din ţinuturile de la hotar, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Mana: Vezi Mana Pustiitoare.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Vizuina trolocilor, Myrddraalilor şi a altor creaturi ale Celui Întunecat.

Mană-n-Frunze: Vezi Cel Întunecat.

Mandarb: În Limba Veche, „Tăiş".

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact şi de asemenea capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul războaielor cu trolocii.

Mantiile Albe: Vezi Copiii Luminii.

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de poveşti referitoare la căutarea legendară a Cornului lui Vaiere, în perioada cuprinsă între sfârşitul Războaielor Troloce şi începutul Războiului de O Sută de Ani. Istorisirea în întregime a acestor poveşti ar dura zile întregi.

Marea Pânză: Roata Timpului ţese Pânzele Vârstelor şi creează Marea Pânză, care reprezintă întreaga existenţă şi realitate, trecutul, prezentul şi viitorul contopite. Cunoscută şi sub numele de Dantela Vârstelor. Vezi de asemenea Pânza unei Vârste; Roata Timpului.

Marele Stăpân al Întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Şarpe: Simbolul timpului şi eternităţii, deja vechi în momentul în care începe Vârsta Legendelor, reprezentând un şarpe care îşi mănâncă propria coadă.

Maradoa: Capitala ţinutului Saldaea.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat şi clovn. Uşor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii merg în principal prin sate sau prin oraşele, deoarece oraşele mari au la dispoziţie alte feluri de distracţii.

Merrilin, Thom: Menestrel care vine în Emond's Field de Bel Tine.

Meştereasă: în sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca şi prezice vremea şi este de asemenea înzestrată cu bună judecată. O poziţie de mare responsabilitate şi autoritate, atât în fapt, cât şi implicit. Este de obicei considerată egala Primarului şi, în unele sate, chiar superioara acestuia. Spre deosebire de Primar, ea

este aleasă pe viaţă şi se întâmpla foarte rar ca o Meştereasă să fie înlăturată din slujba înainte de moarte. În conflict cu Primarul în mod aproape tradiţional. Vezi de asemenea Soborul Femeilor.

Min: Tânără întâlnită la hanul „Cerbul şi Leul” din Baerlon.

Moiraine: Persoană în trecere prin Emond’s Field, care soseşte chiar înainte de Noaptea Iernii.

Morgase: Prin Mila Luminii, Regina din Andor, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei aurii. Blazonul Casei Trakand este o cheie de bolta argintie.

Muşcă-Inimă; Otravă-n Sânge: Vezi Cel Întunecat.

Myrddraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafaţă, dar este sluţit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric şi la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-şi face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire şi cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puţinele lor slăbiciuni cunoscute este reticenţa de-a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuţi sub diferite nume, în funcţie de ţinut: Jumate-Om, Făr’-de-Ochi, Umbrărău, Pândarul, Pieritul.

Neopritul, Jain: Erou al Ţinuturilor de la Apus, care a călătorit în multe locuri şi a avut multe aventuri; autor a mai multe cărţi, dar şi personaj în multe cărţi şi poveşti. A dispărut în anul 994 NE, după întoarcerea dintr-o călătorie în Mana Pustiitoare în care, spun unii, ar fi mers până la Shayol Ghul.

Nodul Sorţii: O mare schimbare în Pânza unei Vârste, centrată în jurul unuia sau mai multor oameni care sunt ta’veren.

Oamenii Mării: Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth şi din Marea Furtunilor, petrec puţin timp pe acele insule, trăindu-şi

viaţa la bordul corăbiilor. Comerţul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Osia Lumii: Şir înalt de munţi, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de ţinuturile de la Apus.

Pactul celor Zece Neamuri: O uniune formată în secolele de după Frângerea Lumii (cca. 200 DFL). Are drept scop înfrângerea celui Întunecat. Destrămată de Războaiele Troloce.

Părintele Minciunii: Vezi Cel Întunecat.

Păstorul Nopţii: Vezi Cel Întunecat.

Pieritul: Vezi Myrddraali.

Pâlc: Unitatea militară de bază a trolocilor, cu un număr variabil de soldaţi: întotdeauna mai mult de o sută, dar niciodată mai mult de două sute. Pâlcurile sunt de obicei conduse de Myrddraali.

Pândar: Vezi Myrddraali.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului ţese firele vieţilor omeneşti într-o Pânză a Vârstei, care alcătuieşte substanţa realităţii acelei Vârste; cunoscută şi sub numele de Dantela Vârstei. Vezi de asemenea ta'veren.

Pribegii: Vezi Tuatha'an.

Pustiul Aiel: Ţinutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii. Puţini străini se aventurează acolo, nu numai pentru că este foarte greu pentru cineva care nu este născut acolo să găsească apă, ci şi pentru că Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri şi nu sunt binevoitori cu străinii.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să înveţe să conducă Puterea Supremă. Foarte puţini pot fi învăţaţi să

conducă Puterea şi încă şi mai puţin se nasc cu această capacitate. Aceştia din urmă nu au nevoie să fie învăţaţi nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor şi conduc Puterea Supremă, uneori fără să îşi dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârşitul adolescenţei sau la începutul maturităţii. Dacă nu sunt învăţaţi să ţină Puterea sub control, sau dacă nu învaţă singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorţi de izbândă), moartea este inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, niciun bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească şi toţi – chiar şi cei care au învăţat să ţină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca şi nebunia, de pângărirea Saidin de către cel Întunecat. Pentru femeile care nu ştiu să ţină Puterea sub control moartea este mai puţin îngrozitoare, dar la fel de inevitabilă. Femeile Aes Sedai caută fetele şi bărbaţii care au această capacitate înnăscută; pe fete pentru a le salva, dar şi pentru a creşte numărul de Aes Sedai, iar pe bărbaţi – pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceştia le fac, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii.

Rătăciţii: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât şi unor fragmente din consemnările istorice, au fost închişi împreună cu Cel Întunecat când temniţa lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a speria copiii.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL şi au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciţi sau împinşi înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puţini supravieţuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente. Vezi de asemenea Pactul celor Zece Neamuri.

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianţe aflate într-o permanentă mutaţie, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populaţia din multe ţinuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim a fost fărâmiţat şi s-au constituit neamurile de astăzi.

Războiul Umbrei: Cunoscut şi sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puţin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat şi curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare faţetă a acestuia, adesea mânjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârşit prin închiderea Celui Întunecat la loc în temniţă.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu şapte spiţe, fiecare spiţă reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transforma în legendă, apoi în mit şi sunt uitate până la întoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza Vârstei este uşor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste şi de fiecare dată au loc schimbări şi mai importante, dar în esenţă este aceeaşi Vârstă.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenţia şi provoacă inevitabil ghinion, în cel mai bun caz, sau dezastru, în cel mai rău caz. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-Văz, Stăpân-pe-Groapă, Păstorul Nopţii, Otrava-n Sânge, Muşcă-Inimă, Arde-Iarbă şi Mană-n-Frunze. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rosteşte numele Celui Întunecat”.

Sa’angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-şi pună viaţa în primejdie. Sa’angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult, mult mai puternic. Relicva din Vârsta Legendelor, nu se mai ştie cum era făurit.

Saidar, Saidin: Vezi Adevăratul Izvor.

Saldaea: Unul dintre ţinuturile de la hotar. Însemnul acestui ţinut reprezintă trei peşti argintii pe fond albastru închis.

Sfatul Satului: În majoritatea satelor, un grup de bărbaţi, aleşi de orăşeni şi conduşi de un Staroste, printre responsabilităţile cărora se numără luarea de decizii cu privire la sat şi negocierea cu Sfaturile altor sate cu privire la chestiuni de interes comun. În cele mai multe sate nu se înţeleg deloc cu Soborul Femeilor, aşa că acest conflict este considerat aproape tradiţional. Vezi de asemenea Soborul Femeilor.

Shadar Logoth: În Limba Veche, „locul unde Umbra aşteaptă”. Oraş părăsit şi ocolit de oameni încă de la sfârşitul războaielor cu trolocii. Numit şi „Umbra care aşteaptă”.

Shai’tan: Vezi Cel Întunecat.

Shayol Ghul: Munte din Ţinuturile Pârjolite, locul în care se află temniţa Celui Întunecat.

Sheriam: Femeie Aes Sedai care face parte din Ajah Albastră.

Shienar: Unul dintre ţinuturile de la Hotar. Însemnul Shienarului este un şoim negru care se năpusteşte asupra prăzii.

Shoufa: Articol de îmbrăcăminte al Aielilor, o bucată de pânză, de obicei de culoarea nisipului sau a stâncilor, care se înfăşoară în jurul capului şi al gâtului, lăsând numai faţa descoperită.

Soborul Femeilor: Grup de femei ales de femeile dintr-un sat, care trebuie să ia decizii cu privire la chestiunile considerate a fi apanajul exclusiv al femeilor (de exemplu, când să însămânţeze şi când să culeagă). Egal în autoritate cu Sfatul Satului, cu responsabilităţi bine delimitate. Adesea în conflict cu Sfatul Satului. Vezi de asemenea Sfatul Satului.
Spoitori: Vezi Tuatha'an.

Stăpânul Spaimei: Bărbaţii şi femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor Troloce şi conduc acum oştirile trolocilor.

Stedding: Căminul Ogierilor. Multe steddinguri au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt înfăţişate în poveşti ca locuri de refugiu, şi pe bună dreptate. Sunt cumva apărate, deşi nimeni nu mai înţelege cum, aşa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes Sedai nu poate folosi Puterea Supremă şi nici măcar nu poate simţi existenţa Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui stedding nu are niciun efect în interiorul steddingului. Trolocii nu intră într-un stedding decât dacă nu au încotro. Nici Myrddraalii nu intră în steddinguri decât dacă nu au de ales, şi chiar şi atunci o fac cu scârbă şi fără tragere de inima. Până şi Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt în largul lor în interiorul unui stedding.

Stânca din Tear: Fortăreaţa care păzeşte oraşul Tear. Se spune că ar fi prima fortăreaţă construita după Vremea Nebuniei, iar unii spun că ar fi fost construită chiar în Vremea Nebuniei. Vezi de asemenea Tear.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă şi prin ea bărbatul dobândeşte capacitatea de a se vindeca rapid, de-a nu avea nevoie de mâncare şi de odihnă vreme îndelungată şi de a simţi de la distanţă atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viaţă, femeia Aes Sedai de care este legat ştie că trăieşte, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va şti când şi cum a murit. Totuşi, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes

Sedai cât de departe se află şi în ce direcţie. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roşie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes Sedai poate lega câţi Străjeri doreşte. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviinţeze această legătură, dar se ştie ca ea se face involuntar. Ce avantaje au femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. Vezi de asemenea Aes Sedai.

Suprema Înscăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viaţă de către Consiliul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecărei dintre cele şapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puţin teoretic, de autoritate aproape supremă în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regina.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

Tallanvor, Martyn: Locotenent din Garda Reginei; întâlnit în Caemlyn.

Ta'maral'ailen: În Limba Veche, „Nodul Sorţii".

Tanreall, Artur Paendrag: Vezi Aripă-de-Şoim, Artur.

Tar Valon: Oraş de pe o insulă de pe râul Erinin. Centrul puterii femeilor Aes Sedai şi locul unde se afla Suprema Înscăunată.

Ta'veren: Persoana în jurul căreia Roata Timpului ţese toate firele alăturate şi poate chiar toate firele vieţii, pentru a forma Nodul Sorţii. Vezi de asemenea Pânza unei Vârste.

Tear: Port important la Marea Furtunilor. Însemnul sau reprezintă trei semiluni pe fond roşu cu auriu.

Telamon, Lews Therin: Vezi de asemenea Dragonul.

Thakan 'dar: Vale permanent învăluită în ceaţă de la poalele munţilor Shayol Ghul.

Tigraine: Ca Domniţă Moştenitoare a Andorului, s-a căsătorit cu Taringail Damodred, cu care a avut un fiu, Galadedrid. Dispariţia ei în 972 NE, la scurt timp după ce fratele său Luc dispăruse în Mana Pustiitoare, a dus la lupta din interiorul Andorului numită Succesiunea şi a provocat evenimentele din Cairhien care au declanşat în cele din urmă Războiul Aiel. Blazonul său reprezenta o mână de femeie strângând tulpina plină de ţepi a unui trandafir de culoare albă.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriaşă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman şi animal şi ucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi şi trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt omnivori şi mănâncă orice fel de carne, chiar şi carne de om şi de troloc. Având şi natură omeneasca, se pot încrucişa cu oamenii, dar de obicei copiii se nasc morţi sau nu trăiesc multă vreme. Sunt organizaţi în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal şi Kno'mon.

Tuatha'an: Nomazi, cunoscuţi şi sub numele de Spoitori sau de Seminţia Pribegilor, care trăiesc în căruţe viu colorate şi urmează o filosofie complet pacifistă, numită Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât când erau noi, dar Tuatha'an sunt evitaţi în multe sate deoarece se povesteşte că fură copii şi încearcă să îi convertească pe tineri la credinţele lor.

Turnul Alb: Palatul Supremei Înscăunate din Tar Valon.

Tutun: Plantă foarte răspândită. Frunzele de tutun, după ce sunt uscate şi tratate, se ard în obiecte de lemn numite pipe, iar fumul este inhalat.

Ţinuturile de la Hotar: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor şi Shienar.

Ţinuturile Pârjolite: ţinuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Umbră-rău: Vezi Myrddraali.

Vârsta Legendelor: Vârstă încheiată cu Războiul Umbrei şi cu Frângerea Lumii. O perioada în care Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. Vezi de asemenea Roata Timpului.

Vremea Nebuniei: Vezi Frângerea Lumii.